

Fremsat den 19. december 2014 af erhvervs- og vækstministeren (Henrik Sass Larsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandel m.v. og ligningsloven¹⁾

(Gennemførelse af direktiv om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) og direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD))

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 244 af 19. marts 2014, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts og ved § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 foretages følgende ændringer:

1. I *fodnotentil* lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149 (DGSD) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 (BRRD)«.

2. Overalt i loven ændres »Finansiel Stabilitet A/S« til: »Finansiel Stabilitet«.

3. I § 5, stk. 1, indsættes som *nr. 43 og 44*:

»43) Blandet holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæg-

lerselskab I, i en koncern, hvor mindst en dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerelselskab I.

44) Gældsbuffer: Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.«

4. I § 14, stk. 6, ændres »Garantifonden for indskydere og investorer« til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

5. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Finanstilsynet kan give tilladelse til at drive virksomhed i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, og § 16 a til et broinstitut oprettet i henhold til § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke opfylder alle betingelser for at få tilladelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt af hensyn til at nå afviklingsmålene. Kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber skal dog være opfyldt. Finanstilsynet fastsætter samtidig med tilladelsen en frist til opfyldelse af kravene for at opnå tilladelse i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, jf. §§ 14 og 16 a.

Stk. 2. Finanstilsynet kan endvidere, når Finansiel Stabilitet opretter et broinstitut i henhold til § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, undtage Finansiel Stabilitet fra at opfylde reglerne for

¹⁾ Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149 (DGSD).

finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, under hensyntagen til formålet med de pågældende regler og afviklingsmålene. Finanstilsynet fastsætter en frist for Finansiell Stabilitets undtagelse fra reglerne for finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder. Fristen kan forlænges, hvis betingelserne i § 22, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt.

Stk. 3. Uanset stk. 2 finder kapitel 9 og § 181 i lov om finansiell virksomhed anvendelse på Finansiell Stabilitet som finansiell holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed.«

6. I § 50, stk. 1, indsættes efter »selvpension,«: »aldersopsparring,«.

7. I § 51, stk. 1, ændres », børneopsparing og boligopsparing« til: »og aldersopsparring«, og »Garantifonden for indskydere og investorer« ændres til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

8. I § 67 indsættes som *stk. 3 og 4*:

»*Stk. 3.* Indkaldelse til en generalforsamling eller til et repræsentantskabsmøde med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse kan forkortes til 10 dage, hvis Finanstilsynet har vurderet, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er omfattet af reglerne i denne lovs kapitel 15 a, og pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende. Forkortelsen i henhold til 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen eller repræsentantskabet i en sparekasse, med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer vedtægten til at indeholde denne mulighed.

Stk. 4. Selskabslovens §§ 84 og 90 samt tidsfrister i selskabslovens §§ 94, 98 og 99 finder ikke anvendelse på generalforsamlinger og repræsentantskabsmøder indkaldt i overensstemmelse med stk. 3.«

9. § 71 affattes således:

»**§ 71 a.** Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, jf. dog § 71 b, skal udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Genopretningsplanen skal godkendes af virksomhedens bestyrelse og skal indeholde:

- 1) Passende kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af de tiltag, som virksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i virksomheden, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne.
- 2) Et bredt udvalg af genopretningsmodeller.
- 3) En række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, der er relevante for virksomheden, samt passende reaktioner herpå.

Stk. 2. Den efter stk. 1 udarbejdede genopretningsplan skal indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet har fra modtagelsen af genopretningsplanen 6 måneder til at foretage en vurdering af genopretningsplanen. Finanstilsynet kan, når det er relevant, forelægge genopretningsplanen for eventuelle kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Stk. 3. Finanstilsynet skal forelægge genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, som kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet til genopretningsplanens indhold.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til genopretningsplanernes indhold, herunder regler om kritiske funktioner, scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress samt om vedligeholdelse og frister for indsendelse af genopretningsplaner.«

10. Efter § 71 a indsættes:

»**§ 71 b.** I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, skal modervirksomheden udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Det skal af koncerngenopretningsplanen fremgå, hvilke tiltag, modervirksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden og i hver enkelt dattervirksomhed, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af virksomhederne i koncernen. § 71 a, stk. 1 og 2, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på den øverste modervirksomhed og for koncerngenopretningsplanen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan uanset stk. 1 påbyde, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes en genopretningsplan i henhold til § 71 a.

Stk. 3. Finanstilsynet fremsender koncerngenopretningsplaner udarbejdet i henhold til stk. 1 til:

- 1) De kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet.
- 2) De kompetente myndigheder i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, hvis planen vurderes at være relevant for den pågældende filial.
- 3) Finansiell Stabilitet eller den myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af koncernen.
- 4) Finansiell Stabilitet eller en myndighed i det land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af en dattervirksomhed.

Stk. 4. Finanstilsynet vurderer med Finansiell Stabilitet og de i stk. 3 nævnte myndigheder koncerngenopretningsplanen og om planen opfylder de i stk. 1, jf. § 71 a, stk. 1 og 2, fastsatte krav for at træffe en fælles beslutning om koncerngenopretningsplanen efter Finanstilsynets fremsendelse.

Stk. 5. Er der ikke truffet en fælles beslutning inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncerngenopretningsplanen, jf. stk. 4, eller om reaktioner i medfør af § 71 c, stk. 2, træffer Finanstilsynet selv beslutning herom. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet samt de i stk. 3 nævnte myndigheder om denne beslutning. Har en af de i stk. 3 nævnte myndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til koncerngenopretningsplanernes indhold, herunder regler om kritiske funktioner, scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress samt om vedligeholdelse og frister for indsendelse af koncerngenopretningsplaner.

§ 71 c. Finanstilsynet underretter virksomheden eller koncernens modervirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at genopretningsplanen, jf. § 71 a, eller koncerngenopretningsplanen, jf. § 71 b, har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse. Virksomheden skal senest 2 måneder efter underretningen forelægge en revideret plan for Finanstilsynet. Finanstilsynet kan forlænge fristen med op til én måned.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, hvis virksomheden ikke inden for den fastsatte frist forelægger en revideret plan, eller hvis den reviderede plan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i henhold til stk. 1 påpegede mangler og hindringer, påbyde virksomheden at

- 1) nedbringe virksomhedens risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen,
- 2) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger,
- 3) revidere virksomhedens strategi og struktur,
- 4) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed og
- 5) foretage ændringer i virksomhedens ledelsesstruktur.«

11. Efter § 125 h indsættes:

»§ 125 i. Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Kapitalinstrumenter til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstitutionen i øvrigt.

Stk. 2. For et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Stk. 3. Gældsbufferkravet kan opfyldes med følgende kapital- og gældsinstrumenter:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapital.
- 4) Usikret seniorgæld.

Stk. 4. Kapitalinstrumenterne som nævnt i stk. 3 må ikke samtidig anvendes til at opfylde:

- 1) Kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 2) Det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2.
- 3) Det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3.
- 4) Det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.
- 5) Kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 500, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. For gældsbufferkrav, der opfyldes med kapitalinstrumenter omfattet af stk. 3, nr. 2-4, gælder følgende:

- 1) Kapitalinstrumenterne skal have en oprindelig løbetid på mindst to år.
- 2) Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapitalinstrumenternes forfaldstid.

Stk. 6. Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvist med kapitalinstrumenter med kontraktuel mulighed for nedskrivning eller konvertering.«

12. I § 144, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »kapitalkravet i § 127« til: »kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra c, eller minimumskapitalkravet i artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

13. I § 152 v, stk. 1, 1. pkt., udgår »et datterselskab af«, og »overtage« ændres til: »overtage eller sikre overtagelsen af«.

14. I § 152 v, stk. 1, 2. pkt., ændres »Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S« til: »Finansiell Stabilitet, jf. 1. pkt.,«.

15. § 177 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 177 a. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, finder §§ 243 a og 243 c anvendelse.

Stk. 2. Opfylder en modervirksomhed som nævnt i stk. 1 betingelserne for, at Finanstilsynet kan anvende et eller flere af de i §§ 243 a eller 243 c nævnte påbud, skal Finanstilsynet høre de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, inden et påbud efter §§ 243 a eller 243 c påbydes modervirksomheden.

Stk. 3. Modtager Finanstilsynet som konsoliderende myndighed efter stk. 1 en høring som nævnt i § 177 b, stk. 2, skal Finanstilsynet give sin vurdering af det påtænkte på-

buds indvirkning på koncernen inden for 3 arbejdsdage efter modtagelsen.

Stk. 4. Ønsker mere end én kompetent myndighed i tilsynskollegiet at give et eller flere påbud efter §§ 243 a eller 243 c i en koncern, som er omfattet af stk. 1, vurderer Finanstilsynet i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, om det er mest hensigtsmæssigt at udpege den samme midlertidige administrator, jf. § 243 c, for alle berørte virksomheder, eller at koordinere anvendelsen af et eller flere påbud i § 243 a på mere end en virksomhed. Finanstilsynet og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet skal tilstræbe at nå en fælles beslutning senest 5 arbejdsdage efter den i stk. 2 nævnte høring. Opnås en fælles beslutning fremsender Finanstilsynet denne til modervirksomheden.

Stk. 5. Foreligger der ikke senest 5 arbejdsdage efter den i stk. 2 nævnte høring en fælles beslutning, jf. stk. 4, træffer Finanstilsynet beslutning om anvendelse af et eller flere påbud, jf. §§ 243 a eller 243 c, over for modervirksomheden. Finanstilsynet underretter modervirksomheden samt de øvrige relevante kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen samt beslutninger efter stk. 2, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

§ 177 b. Hvor en eller flere dattervirksomheder, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, men hvor en anden myndighed inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område er konsoliderende myndighed for den pågældende koncern, skal Finanstilsynet, når betingelserne for anvendelse af §§ 243 a eller 243 c er opfyldt i relation til en eller flere dattervirksomheder, høre den konsoliderende myndighed, inden Finanstilsynet giver dattervirksomheden et eller flere påbud efter §§ 243 a eller 243 c. Finanstilsynet underretter den konsoliderende myndighed samt de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om beslutningen.

Stk. 2. I en koncern, hvor det konsoliderede tilsyn ikke er hos Finanstilsynet, jf. stk. 1, kan Finanstilsynet træffe beslutning om anvendelse af et eller flere påbud, jf. §§ 243 a eller 243 c, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, hvis en fælles beslutning som nævnt i § 177 a, stk. 4, 2. pkt., ikke foreligger inden for den i § 177 a, stk. 4, 2. pkt., fastsatte frist. Finanstilsynet underretter pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt sagen er indbragt for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.«

16. I § 182, *stk. 1*, indsættes efter »dattervirksomheder«: », jf. dog §§ 182 b-182 f«.

17. Efter § 182 a indsættes før afsnit VI:

»**§ 182 b.** Virksomheder inden for en koncern, som enten er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter, blandede holdingvirksomheder eller finansielle holdingvirksomheder med mindst en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller et finansieringsinstitut, kan med Finanstilsynets tilladelse, jf. stk. 3, indgå aftale om koncernintern finansiel støtte til en eller flere af aftalens parter, hvis en af parterne efterfølgende kommer i en situation, hvor betingelserne for tidlig indgriben i kapitel 15 a er opfyldt. En aftale om koncernintern finansiel støtte skal være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 2. Ved indgåelse af en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. stk. 1, skal de virksomheder, som er parter i aftalen, handle i egen interesse. Aftalen om koncernintern finansiel støtte skal opstille principper for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse til at indgå en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. stk. 1, skal indsendes til Finanstilsynet af modervirksomheden i koncernen, når den øverste modervirksomhed inden for Den Europæiske Union er under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet. Ansøgningen skal indeholde udkast til den påtænkte aftale, oplysninger om hvilke virksomheder, der påtænker at deltage i aftalen samt andre oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om aftalen er forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 4. Finanstilsynet fremsender straks den i henhold til stk. 3 indsendte ansøgning om tilladelse til at indgå aftale om koncernintern finansiel støtte til de kompetente myndigheder for hver af de dattervirksomheder, der ønsker at deltage i aftalen for at nå frem til en fælles beslutning.

Stk. 5. Finanstilsynet meddeler i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis aftalen vurderes at være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 6. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte, hvis aftalen anses for uforenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 7. Finanstilsynet skal, efter modtagelse af den i stk. 3 nævnte ansøgning, sammen med de i stk. 4 nævnte myndigheder inden for 4 måneder nå en fælles beslutning om ansøgningen. Opnås en fælles beslutning fremsender Finanstilsynet denne til virksomheden.

Stk. 8. Foreligger der ikke inden for tidsfristen på 4 måneder, jf. stk. 7, en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om ansøgningen. Finanstilsynet underretter virksomheden og myndighederne, jf. stk. 4, om beslutningen.

Stk. 9. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de i stk. 4 nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter

træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

§ 182 c. Har Finanstilsynet givet tilladelse til en aftale om koncernintern finansiel støtte i henhold til § 182 b, stk. 1, skal aftalen godkendes af kapitalejerne i hver af de virksomheder, der ønsker at deltage i aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for hver af de virksomheder, der deltager i aftalen om koncernintern finansiel støtte, aflægger hvert år beretning for kapitalejerne om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

§ 182 d. En virksomhed, jf. § 182 b, må kun yde koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med den indgåede aftale, jf. § 182 b, stk. 1, til en anden virksomhed, der opfylder betingelserne i kapitel 15 a om tidlig indgriben, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Det kan med rimelighed forventes, at den koncerninterne finansielle støtte afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed.
- 2) Den koncerninterne finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed eller i en af virksomhederne og er i den støtteydende virksomheds interesse.
- 3) Den koncerninterne finansielle støtte ydes på markedsbaserede vilkår, herunder mod vederlag, jf. § 182 b, stk. 2.
- 4) Der er rimelig udsigt til, at vederlaget for den koncerninterne finansielle støtte bliver erlagt, herunder at lånet bliver tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed, hvis støtten er ydet i form af et lån.
- 5) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den støtteydende virksomhed.
- 6) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende.
- 7) Den støtteydende virksomhed opfylder kapital- og likviditetskravene på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte, og ydelsen af støtten medfører ikke, at kravene ikke længere overholdes, medmindre Finanstilsynet eller den kompetente myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse hertil.
- 8) Den støtteydende virksomhed opfylder på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte kravene til store eksponeringer fastsat i 4. del i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, medmindre den kompetente myndighed, i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er ansvarlig for til-

synet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse til den manglende opfyldelse.

- 9) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ændrer ikke mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

§ 182 e. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed træffer beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen herom, hvis betingelserne i § 182 d er opfyldt. Bestyrelsen for den støttemodtagende virksomhed træffer beslutning om at acceptere koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed skal forud for ydelse af koncernintern finansiel støtte i henhold til en godkendt aftale herom, jf. § 182 b, stk. 5, underrette:

- 1) Finanstilsynet.
- 2) Den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne ikke er Finanstilsynet.
- 3) Den kompetente myndighed for den støttemodtagende virksomhed, hvis denne ikke er omfattet af nr. 1 eller 2.
- 4) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Underretning i henhold til stk. 2 skal indeholde bestyrelsens begrundede beslutning, jf. stk. 1, samt detaljerede oplysninger om den påtænkte koncerninterne finansielle støtte, herunder en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte.

Stk. 4. Finanstilsynet har fra tidspunktet for modtagelse af underretning, jf. stk. 2, og modtagelsen af de påkrævede oplysninger, jf. stk. 3, 5 arbejdsdage til at forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte, hvis Finanstilsynet vurderer, at betingelserne i § 182 d ikke er opfyldt.

Stk. 5. Finanstilsynets afgørelse om at acceptere, forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte skal omgående meddeles til:

- 1) Den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis dette ikke er Finanstilsynet.
- 2) Den kompetente myndighed for den støttemodtagende virksomhed.
- 3) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 6. Forbyder eller begrænser Finanstilsynet ikke den koncerninterne finansielle støtte, inden for den i stk. 4 anførte frist, kan der ydes koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med underretningen.

Stk. 7. Bestyrelsens beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte sendes til de i stk. 2 nævnte myndigheder. Finanstilsynet underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet, såfremt Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med koncernen.

§ 182 f. En virksomhed, der er part i en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. § 182 b, skal på sin hjemmeside offentliggøre en beskrivelse af aftalens almindelige betingelser samt navne og identifikationsnumre, for danske virksomheder i form af CVR-numre, på de virksomheder, der er parter i aftalen.

Stk. 2. Offentliggørelse efter stk. 1 skal ske mindst én gang om året samtidig med offentliggørelsen af årsrapporten. Offentliggørelse efter stk. 1 skal endvidere ske, hvis der

sker væsentlige ændringer i aftalen om koncernintern finansiel støtte eller i virksomheden i løbet af året. Artikel 431-434 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber finder tilsvarende anvendelse.«

18. § 206 affattes således:

»§ 206. Senest en måned inden sammenlægning af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut eller en bestemt forretningsdel af disse, jf. § 204, skal pengeinstituttet eller realkreditinstituttet orientere indskyderne eller investorerne herom, såfremt denne får betydning for indskydernes og investorerens dækning efter §§ 9 og 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til en kortere frist end den i stk. 1 nævnte, hvis Finanstilsynet vurderer, at hensynet til beskyttelse af forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet tilsiger det.«

19. I § 224 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»*Stk. 6.* Opfylder et pengeinstitut ikke likviditetskravet i § 152, stk. 1, opfylder et realkreditinstitut ikke likviditetskravet i § 153, stk. 1, opfylder et fondsmæglerselskab I ikke krav fastsat i medfør af § 156, og opfylder virksomhederne ikke artikel 412, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og har de ikke tilvejebragt den foreskrevne likviditet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis Finanstilsynet skønner det nødvendigt.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

20. Efter § 224 indsættes:

»§ 224 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis

- 1) virksomheden overtræder, eller der er objektive indikatorer til støtte for, at virksomheden i nær fremtid vil overtræde, kravene til at opretholde sin tilladelse på en måde, hvor Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 1, nr. 2, eller § 225, stk. 1,
- 2) der er objektive indikatorer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil være ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser efterhånden som de forfalder og Finanstilsynet derfor kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 6, eller
- 3) virksomheden modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre støtten gives for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af dansk økonomi og opretholde den finansielle stabilitet og antager en af følgende former:
 - a) Statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af Danmarks Nationalbank.
 - b) Statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser.

- c) Tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til håndtering af kapitalmangel, der er konstateret ved nationale stresstest eller stresstest gennemført på EU-plan.

Stk. 2. En koncern anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen på konsolideret niveau er i en af de i stk. 1 nævnte situationer.

Stk. 3. Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en koncern anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende efter høring af Finansiell Stabilitet.«

21. I § 226, *stk. 1*, ændres »§ 224, stk. 1, 2, 5 og 6,« til: »§ 224, stk. 1, 2 og 5-7,«.

22. I § 242 indsættes efter »kreditinstitutter«: », investerings-selskaber«.

23. Efter § 243 før kapitel 16 indsættes:

»Kapitel 15 a

Tidlig indgriben

Særlige regler for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I

§ 243 a. Overtræder eller er det overvejende sandsynligt at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som følge af en betydelig eller hastig forværring af virksomhedens finansielle situation, i nær fremtid vil overtræde kravene fastsat i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, afsnit II i direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter eller artikel 3-7, 14-17, samt 24-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage en eller flere af tiltagene i stk. 2 og 3, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis det skønnes nødvendigt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, jf. stk. 1, påbyde virksomheden at

- 1) iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan, som er udarbejdet i overensstemmelse med §§ 71 a og 71 b,
- 2) udarbejde og indsende en handlingsplan til Finanstilsynet,
- 3) indkalde virksomhedens øverste myndighed,
- 4) et eller flere medlemmer af bestyrelse eller direktion skal nedlægge hvervet, jf. § 64,
- 5) udarbejde og indsende en plan for forhandlinger om omstrukturering af virksomhedens gæld,
- 6) ændre sin forretningsstrategi,
- 7) ændre sin retlige eller operationelle struktur, og
- 8) kontakte potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af virksomheden.

Stk. 3. Ved indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed, jf. stk. 2, nr. 3, fastsætter Finanstilsynet dagsordenen.

Selskabslovens §§ 90 og 91 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 1. pkt. Efterkommer en virksomhed ikke et påbud efter stk. 2, nr. 3, kan Finanstilsynet på vegne af virksomheden indkalde virksomhedens øverste myndighed og fastsætte dagsordenen herfor. Selskabslovens §§ 89-91 og 93 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 3. pkt.

§ 243 b. Finanstilsynet kan påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at nedlægge hvervet, såfremt virksomhedens finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan anvende stk. 1, såfremt påbudene i § 243 a ikke vurderes tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 3. Udpegelse af en ny direktion, bestyrelse eller medlemmer heraf skal ske i overensstemmelse med denne lov, regler udstedt i medfør af loven, selskabsloven, regler udstedt i medfør af selskabsloven og virksomhedens vedtægt.

Midlertidig administrator

§ 243 c. Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at indsætte en eller flere midlertidige administratorer, jf. stk. 2 eller 3, såfremt pengeinstitutets, realkreditinstitutets eller fondsmæglerselskabets I finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning, og det vurderes, at et påbud efter § 243 b ikke er tilstrækkeligt til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, jf. stk. 1, påbyde virksomheden, at

- 1) den midlertidige administrator træder i den samlede bestyrelses sted, eller
- 2) den midlertidige administrator bistår bestyrelsen i dens arbejde.

Stk. 3. Denne lovs og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på en midlertidig administrator, der træder i bestyrelsens sted, jf. stk. 2, nr. 1.

Stk. 4. På tidspunktet for udpegningen af en midlertidig administrator, der træder i den samlede bestyrelses sted, fratræder bestyrelsen, og den midlertidige administrator tillægges tegnings- og repræsentationsret i overensstemmelse med selskabslovens § 135 og virksomhedens vedtægt.

Stk. 5. Senest på tidspunktet for påbuddet, jf. stk. 1, skal Finanstilsynet have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde, herunder hvilke beslutninger den midlertidige administrator skal forelægge Finanstilsynet til godkendelse. Indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse. Finanstilsynet kan løbende ændre rammerne for den midlertidige administrators arbejde, såfremt Finanstilsynet skønner det nødvendigt for at genoprette virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet kan beslutte, at den midlertidige administrator skal rapportere til Finanstilsynet.

Stk. 6. En midlertidig administrator udpeges for en periode op til ét år. Denne periode kan i særlige tilfælde forlænges af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal begrunde en forlængelse over for virksomhedens kapitalejere. En midlertidig administrator, jf. stk. 2 og 3, kan til enhver tid afsættes af Finanstilsynet. Denne lovs § 82 og selskabslovens § 120 finder ikke anvendelse på en midlertidig administrator, der træder i den samlede bestyrelses sted, og virksomhedens øverste myndighed kan ikke afsætte en midlertidig administrator. Selskabslovens § 121, stk. 1, finder ikke anvendelse på den midlertidige administrator, som skal give Finanstilsynet et varsel på mindst 2 måneder inden en påtænkt udtrædelse.

Stk. 7. Finanstilsynet sikrer, at den midlertidige administrator er uvildig og besidder de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven.

Stk. 8. En midlertidig administrator, som under udførelsen af sit hverv forsætligt eller groft uagtsomt har påført virksomheden tab, skal erstatte dette tab. Det samme gælder, når skaden er tilføjet kapitalejere eller tredjemand. Finanstilsynet kan ikke ifalde ansvar for den midlertidige administrators handlinger og undladelser efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler.

Stk. 9. Bestemmelsen i § 117 finder tilsvarende anvendelse for en midlertidig administrator.

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den midlertidige administrator.

§ 243 d. Et påbud fra Finanstilsynet i medfør af §§ 243 a-243 c udgør ikke i sig selv en fyldestgørelsesgrund eller insolvensbehandling, som defineret i § 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v., såfremt den berørte virksomhed fortsat opfylder kontraktens væsentlige materielle forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. Opfylder den berørte virksomhed fortsat kontraktens væsentlige forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse, vil et påbud i medfør af §§ 243 a-243 c, eller tiltag der er direkte forbundet hermed, ikke i sig selv berettige virksomhedens kontraktpart til at

- 1) ophæve, suspendere, ændre, nete eller modregne i kontrakten,
- 2) sætte sig i besiddelse af, udøve kontrol over eller søge sig fyldestgjort i noget aktiv tilhørende virksomheden, eller
- 3) udøve indflydelse på virksomhedens kontraktslige retigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for kontrakter indgået af en dattervirksomhed, såfremt modervirksomheden eller en anden virksomhed i koncernen garanterer eller understøtter dattervirksomhedens forpligtelser, samt for kontrakter indgået af en koncernforbunden virksomhed, som indeholder bestemmelser om krydsmisligholdelse.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse, hvor et påbud svarende til et påbud efter §§ 243 a-243 c er påbegyndt i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

24. I overskriften før § 244 udgår »Særlige regler for pengeinstitutter«.

25. § 245 aaffattes således:

»§ **245 a.** Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger, umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, eller når betingelserne i § 272 er opfyldt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Stk. 3. Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på blandede holdingvirksomheder, finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter, hvis finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet nærmere regler om, hvilke oversigter og oplysninger, som virksomheden skal tilvejebringe, herunder om kravene til registret over finansielle kontrakter, og hvilke tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre dette.«

26. Efter § 245 a indsættes:

»§ **245 b.** Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, blandede holdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal give Finanstilsynet meddelelse om navne og identifikationsnumre, for danske virksomheder i form af CVR-numre, på de finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af de pågældende virksomheder, og som indgår i Finanstilsynets konsoliderede tilsyn med koncernen. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på finansieringsinstitutter beliggende i Danmark, der er dattervirksomheder af de i stk. 1 omfattede virksomheder, men hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

27. Efter § 258 før afsnit VIII før § 284 indsættes:

»Kapitel 17

Afviklingsplanlægning

Afviklingsplaner

§ **259.** Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditin-

stitut og et fondsmæglerselskab I, jf. dog § 260. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Afviklingsplanen skal

- 1) indeholde de afviklingstiltag, som det vurderes, vil kunne anvendes ved virksomhedens afvikling, jf. § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,
- 2) tage højde for relevante scenarier, herunder at en virksomheds sammenbrud kan skyldes konkrete forhold i virksomheden eller være en følge af en periode med generel finansiell ustabilitet, herunder begivenheder der berører hele det finansielle system,
- 3) indeholde en analyse af, hvordan og hvornår en virksomhed, på de i planen fastsatte betingelser, kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed, og
- 4) indeholde modeller for, hvordan de i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på virksomheden.

Stk. 2. Afviklingsplanen for realkreditinstitutter må ikke forudsætte anvendelse af bail-in, jf. § 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 3. Ved udarbejdelse og vedligeholdelse af en afviklingsplan efter stk. 1 for et systemisk vigtigt finansielt institut og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 og 310, skal Finanstilsynet høre Danmarks Nationalbank om afviklingsplanens indhold.

Stk. 4. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal høre eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, om afviklingsplanen.

Stk. 5. Finanstilsynet fremsender, efter vedtagelsen i henhold til stk. 1, den endelige afviklingsplan til Finansiell Stabilitet. For institutter omfattet af stk. 3, fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af afviklingsplaner samt arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

§ **260.** Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed. Koncernafviklingsplanerne vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet og i samarbejde med afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne, samt efter høring af eventuelle afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dat-

tervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, uanset stk. 1, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Stk. 3. En koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete tiltag til afvikling af koncernen som helhed samt afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.

Stk. 4. § 259 finder tilsvarende anvendelse på koncernafviklingsplaner.

Stk. 5. Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til:

- 1) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.
- 2) Finansiell Stabilitet.
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.
- 4) Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer.
- 5) De relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 6) Afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret.

Stk. 6. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer sammen med de i stk. 5 nævnte myndigheder, om koncernafviklingsplanen opfylder de i stk. 3 og 4, jf. § 259, fastsatte krav med henblik på at nå en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af oplysninger som nævnt i stk. 5.

Stk. 7. Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis myndighederne, omfattet af stk. 5, ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncernafviklingsplanen har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed samt de i stk. 5 nævnte myndigheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplaner samt arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

§ 261. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller en modervirksomhed at bistå med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af virksomhedens eller koncernens afviklingsplan, jf. §§ 259 og 260, herunder påbyde virksomheden eller modervirksomheden at indsende alle relevante oplysninger.

Vurdering af afviklingsmuligheder

§ 262. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen, jf. § 259, hvorvidt der er væsentlige hindringer for at en virksomhed kan afvikles.

Stk. 2. For et systemisk vigtigt finansielt institut og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 og 310, hører Finanstilsynet Danmarks Nationalbank om vurderingen foretaget af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal høre eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, om afviklingsplanen.

§ 263. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. § 260, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en koncern kan afvikles.

Stk. 2. Omfatter koncernen et systemisk vigtigt finansielt institut eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 eller 310, skal der ske høring af Danmarks Nationalbank om vurderingen efter stk. 1.

Stk. 3. Vurderingen efter stk. 1 skal ske i samarbejde med afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne og efter høring af de kompetente myndigheder for dattervirksomhederne samt afviklingsmyndighederne i de lande, i hvilke væsentlige filialer er beliggende, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

Beføjelse til at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling

§ 264. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af afviklingsmulighederne for en virksomhed, jf. § 262, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende virksomhed, underretter Finanstilsynet skriftligt virksomheden og eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, herom.

Stk. 2. Virksomheden skal senest 4 måneder efter at denne har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige afviklingshindringer, som følger af underretningen. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om de pågældende tiltag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Stk. 3. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de af en virksomhed foreslåede tiltag i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet:

- 1) Påbyde virksomheden at gennemgå aftaler om koncernintern finansiell støtte, eller genoverveje fraværet af sådanne, udarbejde koncerninterne serviceaftaler eller serviceaftaler med tredjemand til dækning af kritiske funktioner.
- 2) Påbyde virksomheden at begrænse dennes maksimale enkeltvis og samlede eksponeringer.

- 3) I specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis ved påbud stille krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med afvikling.
- 4) Påbyde virksomheden at afhænde bestemte aktiver.
- 5) Påbyde virksomheden at begrænse eller indstille eksisterende eller påtænkte aktiviteter.
- 6) Begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter.
- 7) Påbyde at virksomheden eller en dattervirksomhed, som virksomheden kontrollerer enten direkte eller indirekte, forenkles gennem ændringer af dennes retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer.
- 8) Påbyde virksomheden at oprette en finansiel holdingvirksomhed.
- 9) Påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravene i § 266.
- 10) Påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at træffe andre tiltag for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver i henhold til § 266.
- 11) Påbyde den blandede holdingvirksomhed at oprette en særskilt finansiel holdingvirksomhed til at overtage styringen med virksomheden, hvis dette er nødvendigt for at lette afviklingen og undgå, at anvendelsen af de afviklingsværktøjer og -beføjelser, som følger af kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, får negative konsekvenser for koncernens ikke-finansielle del.

Stk. 4. Virksomheden skal inden for en måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.

Stk. 5. Kravet til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil tiltagene, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, er gennemført.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede påbud og anvendelsen af disse.

§ 265. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved en vurdering af afviklingsmulighederne for en koncern, jf. § 263, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende koncern, udarbejder og forelægger Finanstilsynet, efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, i samarbejde med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og efter høring af de kompetente myndigheder, en rapport til:

- 1) Modervirksomheden.
- 2) Finansiell Stabilitet.
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.
- 4) Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

Stk. 2. § 264 finder tilsvarende anvendelse på koncerner.

Stk. 3. Rapporten i henhold til stk. 1 skal

- 1) analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for koncernen, jf. kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,
- 2) indeholde overvejelser om konsekvenser for virksomhedens forretningsmodel, og
- 3) anbefale forholdsmæssige og målrettede påbud, som efter Finanstilsynets vurdering er nødvendige eller egnede til at afhjælpe eller fjerne de pågældende hindringer.

Stk. 4. Modervirksomheden kan, senest 4 måneder efter modtagelsen af rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1, til Finanstilsynet indsende bemærkninger og forslag til alternative ændringer eller påbud til at afhjælpe eller fjerne de hindringer, der er påpeget i rapporten fra Finanstilsynet. Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens bemærkninger og forslag til Finansiell Stabilitet, Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder.

Stk. 5. Finanstilsynet gennemgår inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af en meddelelse i henhold til stk. 4, 2. pkt., modervirksomhedens bemærkninger og forslag med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder, for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. stk. 4 og § 264, stk. 3. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger eller forslag til ændringer fra modervirksomheden, gennemgår Finanstilsynet med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder den af Finanstilsynet udarbejdede rapport for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 3. Dette skal ske senest 4 måneder efter udløbet af fristen i stk. 4.

Stk. 6. Har Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet og de myndigheder, som er omfattet af stk. 1, nr. 3 og 4, ikke inden for de i stk. 5 nævnte frister truffet en fælles beslutning om påbud, jf. stk. 5, træffer Finanstilsynet beslutning om anvendelse af et eller flere påbud. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet samt de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder om denne beslutning. Såfremt en af de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 7. Finanstilsynet kan, uanset stk. 5, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed skal påbydes tiltag i overensstemmelse med § 264, stk. 2 og 3.

Stk. 8. Modervirksomheden skal inden for en måned efter modtagelsen af en beslutning, jf. stk. 5 eller stk. 6, forelægge en plan for efterlevelsen af påbuddene.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede påbuds anvendelse for koncerner.

Nedskrivningsegne passiver

§ 266. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet krav til størrelsen af et pengeinstitut og et fondsmæglerselskabs I nedskrivningsegne passiver. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af de samlede passiver.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet konkret beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder skal opfylde kravet i stk. 1.

Stk. 3. Modervirksomheder omfattet af stk. 1 og 2, der er underlagt konsolideret tilsyn, skal tilsvarende opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau.

Stk. 4. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet efter stk. 1, for en modervirksomhed omfattet af stk. 3, såfremt

- 1) koncernen opfylder kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, og
- 2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet efter stk. 1, samt kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt

- 1) dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og
- 2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 6. Finanstilsynet kan når det er relevant dispensere for kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 267. Nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlaget samt nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder følgende betingelser:

- 1) Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år.
- 2) Forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat.
- 3) Gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.
- 4) Forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.
- 5) Forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven.

§ 268. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet til nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I eller for virksomheder og koncerner, som omfattes i henhold til § 266, stk. 2 eller

3, på et konsolideret niveau, på baggrund af en konkret vurdering af følgende kriterier:

- 1) Virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne.
- 2) Virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.
- 3) Virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes, og en virksomheds egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse.
- 4) Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.
- 5) I hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.
- 6) I hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder.

Stk. 2. Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1. Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres.

Stk. 3. Opfylder virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist til opfyldelse heraf. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af 1. pkt.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for modervirksomheder på konsolideret niveau fastsætte kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed, har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 5. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheder på individuel basis træffe beslutning efter en fælles beslutning med den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed. Den

fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderende afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den konsoliderende afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver ligger inden for et procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret niveau.

§ 269. Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1.

Stk. 2. Konstaterer virksomheden, at kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.

§ 270. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver, herunder de bagvedliggende kriterier, med hvilken hyppighed kravet fastsættes samt om arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Afviklingskollegier

§ 271. Finanstilsynet opretter afviklingskollegier for at gennemføre de i §§ 260, 261, 263, 265, 266 samt 268 nævnte opgaver for en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier efter stk. 1, som er oprettet af en koncernafviklingsmyndighed, som er beliggende i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en modervirksomhed beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed. Mindst en dattervirksomhed eller væsentlig filial, jf. 1. pkt., skal være etableret eller beliggende i Danmark.

Kapitel 17 a

Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter

§ 272. Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, anses i relation til stk. 1 for ikke at være levedygtigt, hvis Finanstilsynet har konstateret, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, stk. 3, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Finanstilsynet skal foretage en høring af Finansiell Stabilitet om vurderingen i 1. pkt.

Stk. 3. Relevante kapitalinstrumenter nævnt i stk. 1 omfatter hybride kernekapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i forordningen.

Stk. 4. Finanstilsynets konstatering i henhold til stk. 1 skal ske på baggrund af en værdiansættelse i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Denne værdiansættelse foretages af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet. Beslutning om størrelsen af nedskrivningen eller konvertering foretages ligeledes på grundlag af denne værdiansættelse.

Stk. 5. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. I forhold til betingelsen i § 18, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er det Finanstilsynet, som skal godkende udstedelsen. §§ 44-46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til stk. 1.

Stk. 6. Selskabslovens § 74, stk. 2 og 3, §§ 76, 104-107, 154-157, 162-164, 167-169, 185 og 186 finder ikke anvendelse i relation til Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til denne bestemmelse. Finanstilsynet kan i forbindelse med konvertering af relevante kernekapitalinstrumenter på virksomhedens vegne foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter.

Stk. 7. Det påhviler virksomhedens bestyrelse at sørge for de nødvendige ændringer af virksomhedens vedtægt samt de nødvendige registreringer i henhold til selskabslovens regler.

Koncerner

§ 273. Bestemmelsen i § 272 om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter finder tilsvarende anvendelse for koncerner, når

- 1) de relevante kapitalinstrumenter er udstedt af en dattervirksomhed, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på individuelt og konsolideret niveau, og hvor den ansvarlige myndighed for det konsoliderede tilsyn med den berørte koncern og Finanstilsynet sammen har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig, eller
- 2) det relevante kapitalinstrument er udstedt af en modervirksomhed, som Finanstilsynet fører tilsyn med, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på moderselskabsniveau eller på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig.

Stk. 2. En koncern skal i relation til stk. 1 anses for ikke at være levedygtig, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, stk. 3, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at koncernen må afvikles.

Stk. 3. En dattervirksomheds relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres ikke, jf. stk. 1, nr. 1, i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang i modervirksomheden, der er blevet nedskrevet eller konverteret.

§ 274. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 3. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber.

Stk. 4. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle moderholdingselskaber i Danmark, finansielle moderholdingselskaber i Den Europæiske Union, blandede moderholdingselskaber i Danmark og blandede finansielle moderselskaber i Den Europæiske Union.

Stk. 5. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansieringsinstitutter, der er etableret i Den Europæiske Union, hvis finansieringsinstituttet er et datterselskab af et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et selskab nævnt i stk. 2 og 6, som indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 6. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det samme gælder hvis der er tale om berettigede indskud, jf. § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 7. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet af de i stk. 1 nævnte kontraktbestemmelser og om de forpligtelser, som undtagelsen i stk. 7 finder anvendelse på.«

28. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

29. I § 344 indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»Stk. 7. Vurderer Finanstilsynet, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke opfylder eller forventeligt ikke opfylder kravene i denne lov eller Europa-Parlamentets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber til opretholdelse af sin tilladelse, kan Finanstilsynet føre drøftelser med interesserede parter og interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation.

Stk. 8. Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I vil blive nødlidende eller forventeligt nødlidende, og Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, stk. 3, eller træffer afgørelse efter § 225, stk. 1, og der ikke er udsigt til en løsning på virksomhedens situation i henhold til stk. 7.

Stk. 9. Finanstilsynet skal orientere erhvervs- og vækstministeren, når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, stk. 3, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut et fondsmæglerselskab I eller en koncern om, at virksomheden eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet.

Stk. 10. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Finanstilsynets forpligtelser i forhold til samarbejdet

med andre kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder krav til tilsynskollegier og afviklingskollegier.«
Stk. 7-9 bliver herefter stk. 11-13.

30. Efter § 344 c indsættes:

»§ 344 d. Finanstilsynet udfører de i kapitel 17 og 17 a anførte opgaver, herunder om afviklingsplanlægning, med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Stk. 2. Finanstilsynets direktør tilrettelægger opgaverne nævnt i stk. 1. Finanstilsynets bestyrelse godkender opgavernes tilrettelæggelse.«

31. I § 345, stk. 7, nr. 2, ændres »tilsynsvirksomhed« til: »tilsynsvirksomhed og for virksomhed efter kapitel 17 og 17 a«.

32. I § 345, stk. 7, nr. 6, ændres »efterforskning og« til: »efterforskning,«.

33. I § 345, stk. 7, nr. 7, ændres »Finanstilsynet.« til: »Finanstilsynet og«.

34. I § 345, stk. 7, indsættes som nr. 8:

»8) bistår Finanstilsynet i behandlingen af sager efter kapitel 17 og 17 a, for sager der ikke er omfattet af nr. 2.«

35. I § 345, stk. 14, ændres »stk. 7, nr. 4 og 6,« til: »stk. 7, nr. 4, 6 og 8,«.

36. I § 354, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden«: », og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet«.

37. I § 354, stk. 3, nr. 5, ændres »Garantifonden for Indskydere og Investorer« til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

38. § 354, stk. 6, nr. 14, affattes således:

»14) Finansiell Stabilitet, under forudsætning af at Finansiell Stabilitet har behov herfor til varetagelse af sine opgaver.«

39. I § 354, stk. 6, indsættes som nr. 39:

»39) Myndigheder eller lignende i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som forestår afviklingen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, i forbindelse med myndighedernes udarbejdelse af koncernafviklingsplaner.«

40. § 354 b, stk. 1, nr. 5, ophæves.

Nr. 6-13 bliver herefter nr. 5-12.

41. I § 355, stk. 2, indsættes som nr. 16:

»16) Den midlertidige administrator der indsættes i bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i medfør af § 243 c, i sager der vedrører udpegning eller afsættelse af den midlertidige administrator.«

42. I § 360 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet opkræver Finansiell Stabilitets bevilling på finansloven fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de i 1. pkt. omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

43. § 361, stk. 1, nr. 4, ophæves.

Nr. 5-10 bliver herefter nr. 4-9.

44. I § 361, stk. 1, indsættes efter nr. 10, der bliver nr. 9, som nyt nummer:

»10) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 2.300.000 kr., og fra 2017 samlet 1.500.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

45. I § 368, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 362-367« til: »§ 360, stk. 4, og §§ 362-367«.

46. I § 372, stk. 1, indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter,«.

47. I § 372 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Fælles beslutninger truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, kan uanset stk. 1 ikke indbringes for Erhvervsanskenævnet.«

48. I § 372 a indsættes efter »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

49. I § 373, stk. 1, indsættes efter »§ 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1,«: »§ 125 i, stk. 1,«.

50. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 71 a, stk. 1,«: »og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt.,«, efter »167,« indsættes: »§ 182 d, § 182 e, stk. 2, § 182 e, stk. 7, 1. pkt.,

og § 182 f,«, efter »§ 199, stk. 2 og 6,« indsættes: »§ 206, § 245 a, stk. 1 og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,«, og efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 264, stk. 2,«.

51. I § 373, *stk.* 3, indsættes efter »§ 152 k, stk. 4,«: »§ 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 3,«.

§ 2

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 14 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, § 2 i lov nr. 619 af 14. juni 2011, § 4 i lov nr. 273 af 27. marts 2012, § 51 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, og senest ved § 18 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»§ 1. Finansiel Stabilitet afvikler sine eksisterende aktiviteter efter denne lov. Loven regulerer ikke nye aktiviteter, der måtte etableres i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

2. Kapitel 2-3 ophæves.

3. Efter § 12 indsættes:

»§ 12 a. Finansiel Stabilitet og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiel Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Den resterende afvikling sker herefter på statens regning og risiko.«

4. Kapitel 4 og 4 b-4 d ophæves.

5. Efter § 16 p indsættes:

»§ 16 q. Som led i Finansiel Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, kan Finansiel Stabilitet til dets datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet til datterselskabet med henblik på at finansiere selskabets drift til endt afvikling.

§ 16 r. Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiel Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiel Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvorved retten til eventuel dækning fra Finansiel Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Stk. 2. Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 1, forudsat at grupprepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

§ 16 s. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler for Finansiel Stabilitets opgaver i relation til dets datterselskaber og disses afvikling af de eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

6. I § 17 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at ophæve denne lov, når Finansiel Stabilitet har afviklet sine eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

§ 3

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1271 af 4. november 2013, som ændret ved § 14 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om en indskyder- og investorgarantiordning**«.

2. Overalt i loven ændres »afviklings- og restruktureringsafdelingen« til: »restruktureringsafdelingen«, og »Afviklings- og restruktureringsafdelingen« ændres til: »Restruktureringsafdelingen«.

3. Overskriften til *kapitel 1* affattes således:

»Kapitel 1

Garantiformuens status og virksomhedsområde«

4. § 1 affattes således:

»§ 1. Indskyder- og investorgarantiordningen organiseres som en indskyder- og investorgarantiformue (Garantiformuen) bestående af 4 afdelinger, jf. § 5. Garantiformuen administreres af Finansiel Stabilitet i overensstemmelse med denne lov.

Stk. 2. Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Stk. 3. Finansiel Stabilitet hæfter ikke for Garantiformuens forpligtelser, og Garantiformuen hæfter kun for egne forpligtelser.

Stk. 4. Garantiformuens aktiver og passiver skal holdes adskilt fra Finansiel Stabilitets øvrige aktiviteter.

Stk. 5. Garantiformuen overtager fra Garantifonden for indskydere og investorer alle aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed, således at aktiver og passiver henhørende under afdelinger af Garantifonden for indskydere og investorer vil henhøre under de tilsvarende afdelinger af Garantiformuen.

Stk. 6. Garantiformuen udgør ikke en selvstændig juridisk person. Finansiel Stabilitet optræder på vegne af Garantiformuen i retlige sammenhænge.

Stk. 7. Ved ophør af Garantiformuen træffer erhvervs- og vækstministeren med finansministerens godkendelse beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue. Beslutning

om anvendelse af Garantiformuens formue træffes efter høring af de bidragspligtige institutter.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen.«

5. § 2ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 2. Når et pengeinstitut i medfør af § 224 a i lov om finansiel virksomhed, er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen beslutte at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets samtlige ikke efterstillede kreditorer (medgift). Finansiell Stabilitet træffer beslutning efter 1. pkt. under hensyntagen til Garantiformuens interesser, når det skønnes, at en sådan afvikling vil påføre Garantiformuen færre omkostninger end en almindelig konkursbehandling af pengeinstituttet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan ikke på vegne af Garantiformuen træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets aktie-, garant- eller andelskapital og anden efterstillet kapital.

Stk. 3. Garantiformuen afholder via pengeinstitutafdelingen omkostninger forbundet med selve medgiften og omkostninger, som Finansiell Stabilitet påtager sig som eksekutor af ordningen.

Stk. 4. Beslutning om medvirken efter stk. 1 træffes af Finansiell Stabilitets bestyrelse.

Stk. 5. Garantiformuens deltagelse efter stk. 1 kan ske i fælleskab med andre.

§ 2 a. Har Finansiell Stabilitet truffet beslutning om anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller regler udstedt i medfør heraf over for et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, skal Garantiformuen, i overensstemmelse med stk. 2 og 3, betale til afviklingen af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 2. Anvendes bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, betaler Garantiformuen et beløb, svarende til det beløb som indskydernes dækkede indskud eller investorerens dækkede kontante midler ville være blevet nedskrevet med efter § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis de dækkede indskud og dækkede kontante midler havde været omfattet af bail-in.

Stk. 3. Anvendes et eller flere afviklingsværktøjer, jf. §§ 19, 21 og 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er omfattet af stk. 2, betaler Garantiformuen op til det beløb, som de dækkede indskydere og investorer ville have tabt ved en konkursbehandling.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet fastsætter, under hensyntagen til Garantiformuens interesser, det beløb Garantiformuen skal betale til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 1. Fastsættelsen skal ske i overensstemmelse

med §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 5. Garantiformuen kan ikke betale et beløb til afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, jf. stk. 1, der er større end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling af instituttet. Garantiformuen kan aldrig betale mere end 100 pct. af målniveauet fastsat i medfør af § 7, stk. 2, eller § 7 a, stk. 1, til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 6. Garantiformuen er berettiget til betaling fra Afviklingsformuen, jf. § 56 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis en værdiansættelse, jf. § 8 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, fastslår, at Garantiformuens betaling til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 2 og 3, var større end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling, jf. stk. 5, 1. pkt.

Stk. 7. Garantiformuen afholder betalingen til afvikling af et pengeinstitut via pengeinstitutafdelingen og et realkreditinstitut via realkreditafdelingen, jf. stk. 1. Garantiformuens betaling skal afholdes kontant.

Stk. 8. Når bail-in anvendes, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen og under hensyntagen til Garantiformuens interesser beslutte ikke at bidrage til de omkostninger, der er forbundet med en rekapitalisering efter § 24, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 9. Overføres en indskyders indskud eller en investors kontante midler helt eller delvist til et andet institut som følge af §§ 19 eller 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan indskyderen eller investoren ikke rette et krav imod Garantiformuen, for den del af indskuddet og den del af de kontante midler som ikke overføres, hvis det overførte indskud eller de overførte kontante midler svarer til eller er større end det beløb, Garantiformuen skulle have dækket, jf. §§ 9 og 10.

Stk. 10. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om brugen af Garantiformuen ved restrukturering og afvikling af et pengeinstitut eller realkreditinstitut efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

6. § 3, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter, investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dækningen af indskydere og investorer i landet hvor filialen har hjemsted, ikke svarer til dækningen af indskydere og investorer efter denne lov.«

7. I § 3, stk. 2, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, »og investerings-selskaber« ændres til: », investerings-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber og

forvaltere af alternative investeringsfonde«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

8. I § 4, 1. pkt., ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og i 2. pkt. ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«.

9. Overskriften til *kapitel 3* affattes således:

»Kapitel 3
Garantiformuens afdelinger«.

10. I § 5, stk. 1, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

11. § 5, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Restruktureringsafdelingen omfatter restrukturering og afvikling af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, der er blevet nødlidende.«

12. I § 5, stk. 6, ændres »Fondens bestyrelse« til: »Finansiel Stabilitet«.

13. § 5, stk. 7 og 8, ophæves.

14. I § 6, stk. 5, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

15. § 7 og § 7 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 7. Pengeinstitutafdelingen finansieres ved årlige bidrag fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt tilsluttede filialer, jf. § 5, stk. 6. Dette er ikke til hinder for yderligere finansiering fra andre kilder.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingens målniveau er på 0,8 pct. af de dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Overstiger formuen i pengeinstitutafdelingen det fastsatte målniveau, ophører bidragspligten i henhold til stk. 1. Bidragspligten genoptages dog, hvis formuen ikke længere overstiger det fastsatte målniveau.

Stk. 3. Pengeinstitutternes samlede årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen skal udgøre 2,5 promille af de dækkede nettoindskud opgjort pr. 1. oktober det foregående år, jf. dog stk. 6. Pengeinstitutternes årlige bidrag forfalder til betaling senest den 10. januar. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue kan bestå af betalingsforpligtelser.

Stk. 4. Ophører et pengeinstitut med at have dækkede indskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsmæssig del af pengeinstitutts indbetalte årlige bidrag. Den forholdsmæssige tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstitutts udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag efter stk. 1 kan ikke finde sted, hvis de dækkede indskud fra instituttet, som ophører med at have dækkede indskud, overdrages til et andet institut, der er tilsluttet Garantiformuen eller såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger eller overførelser som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør. Tilbagebetaling af bidrag, udover de i 1. pkt. anførte tilfælde, kan ikke finde sted.

Stk. 5. Udtræder et pengeinstitut helt eller delvist af pengeinstitutafdelingen og tilslutter instituttet sig i stedet en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overføres det pågældende instituts bidrag til den tilsluttede indskudsgarantiordning. Overførelsen omfatter kun bidrag, der er betalt inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør, og omfatter ikke bidrag indbetalt i overensstemmelse med stk. 6 eller bidrag betalt af de i § 4 tilsluttede filialer. Et pengeinstitut, som påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal senest 6 måneder forinden orientere Finansiel Stabilitet herom.

Stk. 6. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at foretage en udbetaling eller overførelse efter § 16. Et pengeinstituts ekstraordinære bidrag kan pr. kalenderår højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen og med Finanstilsynets samtykke under ekstraordinære omstændigheder kræve et højere ekstraordinært bidrag end nævnt i 2. pkt. Finanstilsynet kan beslutte helt eller delvist at udsætte et instituts betaling af bidrag omfattet af 1. pkt., hvis bidraget kan bringe instituttets likviditet eller solvens i fare.

Stk. 7. Hvis pengeinstitutafdelingens midler anvendes i overensstemmelse med §§ 2, 2 a eller 16, og som følge heraf reduceres til under to tredjedele af det fastsatte målniveau, jf. stk. 2, skal pengeinstitutternes årlige bidrag fastsættes således, at målniveauet kan nås inden for 6 år.

Stk. 8. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen til enhver tid anmode de i pengeinstitutafdelingen tilsluttede institutter om at indsende nødvendige oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 a. Garantiformuens midler skal for realkreditafdelingens vedkommende bestå af kontante bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. Afdelingens målniveau for kontante bidrag skal udgøre 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede kontante midler, jf. § 10. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser.

Stk. 2. Garantiformuens midler skal for fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 3. Garantiformuens midler skal for restruktureringsafdelingen udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter til brug for afvikling.

Stk. 4. Til brug for restrukturering, herunder dækning af omkostninger forbundet med udtrædelse af datacentraler i

forbindelse med en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, skal Garantiformuens midler for restruktureringsafdelingens vedkommende udgøre 1 mia. kr. bestående af indeståelser eller kontante indbetalinger fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter.

Stk. 5. Pengeinstitutternes samlede bidrag til restruktureringsafdelingen kan inden for et regnskabsår højst udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 b. Det påhviler Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen at sikre, at de disponible finansielle midler i pengeinstitutafdelingen til enhver tid er proportionale med afdelingens potentielle forpligtelser. Opfylder afdelingen ikke 1. pkt. skal Finansiell Stabilitet snarest meddele dette til erhvervs- og vækstministeren.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen investere i aktiver med lav risiko.«

16. § 7 og § 7 a affattes således:

»**§ 7.** Pengeinstitutafdelingen finansieres ved årlige bidrag fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt tilsluttede filialer, jf. § 5, stk. 6. Dette er ikke til hinder for yderligere finansiering fra andre kilder.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingens målniveau er på 0,8 pct. af de dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Overstiger formuen i pengeinstitutafdelingen det fastsatte målniveau, ophører bidragspligten i henhold til stk. 1. Bidragspligten genoptages dog, hvis formuen ikke længere overstiger det fastsatte målniveau.

Stk. 3. Bidraget for de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter og de i § 3, stk. 1, nr. 5, tilsluttede filialer skal fastsættes på baggrund af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1, samt instituttets risikoprofil. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue kan bestå af betalingsforpligtelser.

Stk. 4. Ophører et pengeinstitut med at have dækkede indskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsvis del af pengeinstitutts indbetalte årlige bidrag. Den forholdsvis del tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstitutts udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag efter stk. 1, kan ikke finde sted, hvis de dækkede indskud fra instituttet, som ophører med at have dækkede indskud, overdrages til et andet institut, der er tilsluttet Garantiformuen eller såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger eller overførelser som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør. Tilbagebetaling af bidrag, udover de i 1. pkt. anførte tilfælde kan ikke finde sted.

Stk. 5. Udtræder et pengeinstitut helt eller delvist af pengeinstitutafdelingen og tilslutter instituttet sig i stedet en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale

med på det finansielle område, overføres det pågældende instituts bidrag til den tilsluttede indskudsgarantiordning. Overførelsen omfatter kun bidrag, der er betalt inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør, og omfatter ikke bidrag indbetalt i overensstemmelse med stk. 6 eller bidrag betalt af de i § 4 tilsluttede filialer. Et pengeinstitut, som påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal senest 6 måneder forinden orientere Finansiell Stabilitet herom.

Stk. 6. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at foretage en udbetaling eller overførelse efter § 16. Et pengeinstituts ekstraordinære bidrag kan pr. kalenderår højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen og med Finanstilsynets samtykke under ekstraordinære omstændigheder kræve et højere ekstraordinært bidrag end nævnt i 2. pkt. Finanstilsynet kan beslutte helt eller delvist at udsætte et instituts betaling af bidrag omfattet af 1. pkt., hvis bidraget kan bringe instituttets likviditet eller solvens i fare.

Stk. 7. Hvis pengeinstitutafdelingens midler anvendes i overensstemmelse med §§ 2, 2 a eller 16, og som følge heraf reduceres til under to tredjedele af det fastsatte målniveau, jf. stk. 2, skal pengeinstitutternes årlige bidrag fastsættes således, at målniveauet kan nås inden for 6 år.

Stk. 8. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen til enhver tid anmode de i pengeinstitutafdelingen tilsluttede institutter om at indsende nødvendige oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 a. Garantiformuens midler skal for realkreditafdelingens vedkommende bestå af kontante bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. Afdelingens målniveau for kontante bidrag skal udgøre mindst 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede kontante midler, jf. § 10. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser. Realkreditinstitutternes individuelle kontante bidrag beregnes med udgangspunkt i instituttets dækkede midler og risikoprofil. Realkreditinstitutternes individuelle indeståelser beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 2. Garantiformuens midler skal for fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 3. Garantiformuens midler skal for restruktureringsafdelingen udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter til brug for afvikling.

Stk. 4. Til brug for restrukturering, herunder dækning af omkostninger forbundet med udtrædelse af datacentraler i

forbindelse med en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, skal Garantiformuens midler for restruktureringsafdelingens vedkommende udgøre 1 mia. kr. bestående af indeståelser eller kontante indbetalinger fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter.

Stk. 5. Pengeinstitutternes samlede bidrag til restruktureringsafdelingen kan inden for et regnskabsår højst udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.«

17. § 8, stk. 1, affattes således:

»Finansiel Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen underrette Finanstilsynet, hvis et institut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler instituttet som medlem af Garantiformuen. Har en filial tilsluttet sig Garantiformuen, jf. § 4, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i filialens hjemland.«

18. I § 8, stk. 2, ændres »lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter« til: »lovens regler eller regler udstedt i medfør af loven«.

19. Overskriften til kapitel 5 affattes således:

»Kapitel 5

Garantiformuens dækningsområde«.

20. § 9 affattes således:

»§ 9. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Garantiformuen navnenoterede indskud i instituttet indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder.

Stk. 2. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, og de i § 4 nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Garantiformuen de i stk. 3-6 nævnte indskud.

Stk. 3. Garantiformuen dækker indskud som i henhold til lov har et socialt formål, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 4. Garantiformuen dækker indskud som følge af erstatning eller godtgørelse i henhold til lov for skader forvoldt ved kriminalitet eller fejlagtig domsfældelse indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 5. Garantiformuen dækker indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom indtil et beløb svarende til 10 mio. euro. Indskuddet dækkes i indtil 12 måneder fra indsættelsen af beløbet. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsagelig ikke-erhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsagelig ikke-erhvervsmæssig anvendelse.

Stk. 6. Garantiformuen dækker fuldt ud pensionsopsparingskonti i henhold til lov.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler for hvilke indskud og produkter, der dækkes af Garantiformuen efter stk. 1 og stk. 3-6.«

21. I § 10 og 2 steder i § 11, stk. 1, 1. pkt., ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

22. § 12 affattes således:

»§ 12. Krav på dækning fra indskydere og investorer, jf. § 9, stk. 1, og §§ 10 og 11, opgøres efter fradrag af disses forfaldne forpligtelser over for det pågældende institut.«

23. § 13 affattes således:

»§ 13. Garantiformuen dækker ikke indskud, kontante midler og værdipapirer, der tilhører

- 1) de i § 3, stk. 1, nævnte institutter,
- 2) finansieringsinstitutter,
- 3) forsikringsselskaber,
- 4) institutter for kollektiv investering,
- 5) pensionskasser og pensionsfonde,
- 6) offentlige myndigheder, og
- 7) udenlandske finansielle virksomheder, virksomheder og offentlige myndigheder svarende til de i nr. 1-6 nævnte virksomheder og myndigheder.

Stk. 2. Garantiformuen dækker ikke

- 1) et instituts eller et udenlandsk instituts kapitalgrundlag og anden efterstillet kapital,
- 2) indskud, kontante midler og værdipapirer, som hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt dom i forbindelse med hvidvaskning af penge, og
- 3) indskud og kontante midler hvis indehaver aldrig er blevet identificeret.«

24. § 15 affattes således:

»§ 15. Indskydere og investorer skal have oplysning om dækningsomfanget af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Dette omfatter også oplysninger om de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialers indskudsgarantiordning i hjemlandet.

Stk. 2. Fra modtagelsen af en orientering som nævnt i § 206 i lov om finansiel virksomhed, har indskydere og investorer en periode på 3 måneder, hvor de omkostningsfrit kan hæve eller overføre den del af deres indskud eller kontante midler, der ikke længere dækkes efter §§ 9 eller 10, som følge af en sammenlægning omfattet af § 204 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om de i stk. 1 nævnte oplysninger, og de i stk. 2 nævnte orienteringer, samt de nærmere nævnte betingelser for overførelser m.v. af indskud og kontante midler i henhold til stk. 2.«

25. § 15 a affattes således:

»§ 15 a. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen offentliggøre afgørelser, som er truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen, og som er af almen interesse. Offentliggørelse skal ske via Garantiformuens hjemmeside.«

26. I overskriften til *kapitel 6* ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

27. § 16, stk. 1-4, affattes således:

»§ 16. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og de kontante midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling eller overførelse med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling eller overførelse i henhold til stk. 1, hvis det er uklart, om den pågældende person er berettiget til at modtage udbetalingen eller overførelsen, eller hvis indskuddet eller de kontante midler er genstand for en retstvist. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling eller overførelse, hvis indskuddet eller de kontante midler er omfattet af restriktive tiltag fra nationale regeringers eller internationale organers side, eller hvis beløbet skal udbetales af en indskudsgarantiordning i et værtsland. Derudover kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling eller overførelse, såfremt indskyderen eller den person, der er berettiget til eller har interesse i det beløb, der indestår, er blevet tiltalt for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge, eller hvis der er tale om indskud omfattet af § 9, stk. 3 og 4.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet foretager på vegne af Garantiformuen ikke udbetalinger eller overførelser, hvis der ikke har været transaktioner i relation til indskuddet eller de kontante midler de seneste to år, og hvis indskuddets eller de kontante midlers værdi er lavere end de administrative omkostninger, der er forbundet med en udbetaling eller overførelse. Dette gælder ikke pensionsopsparingskonti i henhold til lov, jf. § 9, stk. 6.«

28. I § 16, stk. 5, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og »den i stk. 1 og 3 nævnte frist« ændres til: »de i stk. 1 og 2 nævnte frister, samt de i stk. 3 nævnte udsættelser«.

29. I § 16, stk. 6, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, »Fondens« ændres til: »Garantiformuens«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

30. Efter § 16 indsættes:

»§ 16 a. Pengeinstitutafdelingen dækker indskydere i filialer etableret af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, jf. dog § 3, stk. 2.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingen dækker på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning indskydere i filialer beliggende i Danmark etableret af kreditinstitutter i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om samarbejdet imellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

31. I § 17 ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og »kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet« ændres til: »lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder«.

32. Overskriften til *kapitel 7* affattes således:

»Kapitel 7

Garantiformuens administration«.

33. §§ 18 og 19 ophæves.

34. § 20 affattes således:

»§ 20. Finansiell Stabilitet offentliggør på vegne af Garantiformuen, inden 4 måneder efter et kalenderårs udløb, en rapport om Garantiformuens aktiviteter.

Stk. 2. Bestyrelsen i Finansiell Stabilitet påser, at Finansiell Stabilitet foretager stresstest af Garantiformuens systemer og processer. Disse stresstest skal foretages mindst hvert tredje år eller oftere, hvis Finansiell Stabilitets bestyrelse eller erhvervs- og vækstministeren skønner det nødvendigt.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Garantiformuens rapport om aktiviteterne i det forløbne år, jf. stk. 1.«

35. § 21 affattes således:

»§ 21. Finansiell Stabilitets udgifter ved administration af Garantiformuen i medfør af denne lov afholdes af Garantiformuen via gebyr fra de i § 3, stk. 1, og § 4 omfattede institutter. Gebyret opkræves årligt af Finansiell Stabilitet, medmindre udgifterne til administrationen kan dækkes af den del af Garantiformuen, som overstiger målniveauet for pengeinstitutafdelingen, jf. § 7, stk. 2, og realkreditafdelingen, jf. § 7 a, stk. 1, samt minimumsformuerne for fondsmæglerselskabsafdelingen og restrukturingsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 2-4.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse og opkrævning af gebyret.«

36. I § 21 a, stk. 2, 1. pkt., ændres: »Finanstilsynet« til: »Finansiell Stabilitet«.

37. I § 21 a indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. En frivillig ordning kan anerkendes af erhvervs- og vækstministeren som en officiel indskudsgarantiordning, hvis den opfylder samtlige krav i denne lov.

Stk. 4. En frivillig ordning omfattet af stk. 3 skal sikre, at institutter, som er medlem af ordningen, altid overholder reglerne om oplysningsforpligtelser i § 15, stk. 1, og regler fastsat i medfør af § 15, stk. 3, over for indskydere og investorer.«

38. I § 21 b, 1. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »Finansiel Stabilitet«.

39. § 22 affattes således:

»§ 22. Erhvervs- og vækstministeren og Finansiel Stabilitet kan af de omfattede institutter og af indskydere og investorer forlange alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler eller regler udstedt i medfør af loven overholdes.

Stk. 2. For ansatte i Erhvervs- og Vækstministeriet finder § 66, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder tilsvarende anvendelse på oplysninger, der modtages efter denne lov.«

40. Kapitel 8 aophæves.

41. I § 22 b, stk. 1, ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finansiel Stabilitet og Finanstilsynet«.

42. I § 22 c, stk. 1, 1. pkt., og i stk. 2 ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet«.

43. I § 22 d, stk. 1, 1. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finanstilsynet eller Finansiel Stabilitet«.

44. § 23, stk. 1, affattes således:

»For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller forter oplysninger ved anmeldelse, opgørelse eller udbetaling af dækkede krav, eller
- 2) undlader at give de af erhvervs- og vækstministeren eller Finansiel Stabilitet i henhold til § 22 krævede oplysninger eller i øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for kontrollen med Garantiformuen.«

45. I § 23, stk. 2, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

46. I § 23 a ændres »bestemmelserne i §§ 21 c og 22 a« til: »§ 21 c«.

47. § 23 b affattes således:

»§ 23 b. Afgørelser truffet af Finansiel Stabilitet på vegne af Garantiformuen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig imod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

48. § 23 cophæves.

§ 4

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. Efter § 58 n indsættes i kapitel 18 b:

»§ 58 o. Bestemmelserne i §§ 58 g, 58 h, 58 j og 58 k, finder ikke anvendelse på begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til kapitel 5, 6 og 10 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

§ 5

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 B, stk. 1, 1. pkt., ændres »lov om en garantifond for indskydere og investorer« til: »lov om en indskyder- og investorgarantiordning«.

2. § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Beløb, som udbetales i medfør af §§ 2 og 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, medregnes ikke til den skattepligtige indkomst. Det samme gælder beløb, der udbetales i medfør af § 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

3. I § 7 B, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, ændres »pengeinstitut« til: »institut«.

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 3, nr. 16, træder i kraft den 11. januar 2016.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter ikrafttræden af § 2. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 3, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 15, skal opretholde tabskautioner over for Finansiel Stabilitet, som er stillet som følge af, at et datterselskab til Finansiel Stabilitet har overtaget et pengeinstituts virksomhed eller dele heraf, indtil disses udløb.

Stk. 5. Indskud, som før denne lovs ikrafttræden var dækket helt eller delvist af Garantifonden for indskydere og investorer, men som efter lovens ikrafttræden ikke længere dækkes helt eller delvist af Garantiformuen, bevarer deres dækning, indtil indskuddene kan udbetales til den berettigede indskyder. For låneprovenuier i forbindelse med nybyggeri, som tidligere var dækket fuldt ud i indtil 2 år, gælder 1. pkt. højst 2 år fra indsættelse af beløbet.

Stk. 6. Garantifonden for indskydere og investorer opløses ved omorganiseringen til Garantiformuen. Garantiformuens overtagelse af den hidtil drevne virksomhed sker i regnskabsmæssig henseende med virkning fra den 1. januar 2015.

Stk. 7. Kravet i § 125 i, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 11, om, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af instituttets samlede udlån, skal pr. 15. juni 2016, 2017, 2018, 2019 og 2020 udgøre mindst henholdsvis 30, 60, 80, 90 og 100 pct. af det samlede krav.

Stk. 8. Stresstest omfattet af § 20, stk. 2, i lov om indskyder- og investorgarantiordning, som affattet ved denne

lovs § 3, nr. 34, skal første gang finde sted senest den 3. juli 2017.

§ 7

Stk. 1. §§ 1 og 3-5 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 1, 3 og 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Genopretningsplaner
 - 2.2. Koncerninterne transaktioner
 - 2.3. Tidlig indgriben
 - 2.4. Inddragelse af tilladelse og begrebet nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.5. Afvikling og afviklingsplaner
 - 2.6. Krav til de nedskrivningseggede passiver
 - 2.7. Afviklingskollegier
 - 2.8. Drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. i krisehåndteringssituationer
 - 2.9. Opløsning af Garantifonden for indskydere og investorer og videreførelse af indskyder- og investorgarantiordningen
 - 2.10. Garantifonden for indskydere og investorer
 - 2.11. Lov om finansiel stabilitet
 - 2.12. Indførelse af gældsbuffer for realkreditinstitutter
 - 2.13. Skattelovgivningen
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014, EF-tidende nr. 173, s. 190 (herefter benævnt BRRD) samt EU-direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskuds-garantiordninger EF-tidende nr. 173, s. 149 (herefter benævnt DGSD).

De finansielle markeder i Europa er integrerede og forbundne via mange finansielle virksomheder, der opererer på tværs af nationale grænser. Et svigt i f.eks. et pengeinstitut eller realkreditinstitut kan derfor påvirke stabiliteten på de finansielle markeder i de andre lande i Den Europæiske Union, hvor virksomheden opererer.

Med dette lovforslag og med det samtidig fremsatte forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder introduceres der en række nye beføjelser og kompetencer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet med det formål at kunne gribe ind tilstrækkelig effektivt over for en nødlidende eller forventeligt nødlidende finansiell virksomhed, som er omfattet af BRRD, for derigennem at sikre kontinuiteten i virksomhedens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig undgå destabiliserende finansielle markeder og i videst muligt omfang undgå omkostninger for skatteyderne i forbindelse med håndteringen af nødlidende finansielle virksomheder.

Mange af bestemmelserne i BRRD er rettet mod Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets myndighedsudøvelse samt til-

syns- og afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union. Det betyder, at det i forbindelse med dette lovforslag er nødvendigt at foreslå en række bestemmelser, som omhandler samarbejdet mellem tilsyns- og afviklingsmyndigheder inden for den Europæiske Union, da BRRD indeholder detaljerede regler herom. Det gælder eksempelvis regler om oprettelse af afviklingskollegier men også om samarbejdet mellem de forskellige myndigheder om udarbejdelse af koncerngenopretningsplaner og koncernafviklingsplaner.

BRRD indfører således en række nye beføjelser for Finanstilsynet til at gribe tidligt ind i en usund eller nødlidende finansiell virksomhed med henblik på at genoprette virksomhedens finansielle situation. De nye beføjelser supplerer de beføjelser, som blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013.

BRRD og DGSD udgør tilsammen de retlige rammer i EU for krisehåndtering og afvikling af nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Reglerne skal sikre en øget harmonisering inden for afviklingen af visse finansielle virksomheder og indskydernes dækning i tilfælde af afvikling eller konkurs af et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I.

Lovforslaget skal læses i sammenhæng med forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Genopretningsplaner

2.1.1. Gældende ret

Med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EF-Tidende nr. L 176, s. 338 (herefter benævnt »CRD IV«) ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 indførtes krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt fondsmæglerselskaber I skal udarbejde genopretningsplaner med henblik på den situation, hvor der sker en væsentlig forringelse af deres kapitalforhold m.v.

I henhold til § 71 a i lov om finansiel virksomhed, skal et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I således udarbejde en genopretningsplan. Dette gælder, jf. § 177 a i lov om finansiel virksomhed, tillige for koncerner.

Genopretningsplanerne skal ifølge de gældende regler bl.a. indeholde en beskrivelse af, hvilke kapital- og likviditetstiltag, der er nødvendige for at opretholde driften.

Det følger endvidere af § 71 a, stk. 3, at Finanstilsynet efter høring af Det Systemiske Risikoråd har mulighed for at dispensere fra kravet om udarbejdelse af en genopretningsplan, hvis det vurderes, at et sammenbrud i en virksomhed eller eventuelt en gruppe af virksomheder på grund af deres størrelse, forretningsmodel eller forbindelser med andre virksomheder eller det finansielle system generelt ikke vil få negative følger for finansmarkederne, andre virksomheder eller finansieringsvilkårene.

De nærmere regler om processen og kravene til en genopretningsplan er fastsat i bekendtgørelse nr. 284 af 27. marts 2014 om udarbejdelse af genopretningsplaner for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af bekendtgørelsen, at muligheden for at dispensere fra kravet om udarbejdelse af genopretningsplaner er gennemført ved, at virksomheder, der i den senest aflagte årsrapport har en balance på under 1 mia. kr., ikke skal udarbejde en genopretningsplan.

2.1.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Med lovforslaget gennemføres en række artikler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35 EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (herefter »BRRD«), der bl.a. fastsætter regler for genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner samt tilsynsmyndighedens genopretningsværktøjer og -beføjelser.

Herudover tager lovforslaget højde for rapport af 11. marts 2013 fra Udvalget om Systemisk Vigtige Finansielle Institutter i Danmark, hvoraf følger, at tilsynet med de danske systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) skal udbygges, herunder tilsynet med de danske SIFI'ers genopretningsplaner.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget foreslås, at kravene til genopretningsplaner udbygges som følge af BRRD. Der stilles således krav om, at alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal udarbejde en genopretningsplan. Det betyder at, alle koncerner, hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed, en pengeinstitutholdingvirksomhed, en realkreditholdingvirksomhed eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at drive fondsmæglerselskab I-virksomhed, og hvor det konsoliderede tilsyn – det vil sige hvor tilsynet med modervirksomheden – påhviler Finanstilsynet, som udgangspunkt skal udarbejde en genopretningsplan for koncernen medmindre der i tilsynskollegiet træffes beslutning om, at dattervirksomheder i koncernen hver især skal udarbejde en genopretningsplan.

Af genopretningsplanen skal bl.a. fremgå de tiltag, som virksomheden skal træffe for at genoprette den finansielle situation, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring heraf, et bredt udvalg af genopretningsmodeller og en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, der er relevante for virksomheden.

En genopretningsplan er et ledelsesværktøj, som først og fremmest har til formål at understøtte, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I på et så tidligt et tidspunkt som muligt iværksætter tiltag med henblik på at genoprette virksomheden og sikre dennes levedygtighed på længere sigt.

For så vidt angår koncerner er det centralt i forslaget, at koncerngenopretningsplanen skal bibringe et generelt overblik over koncernens juridiske struktur, de enkelte aktiviteter samt den indbyrdes afhængighed mellem enhederne i koncernen. Koncernens vigtigste aktiviteter og kerneforretningsområder skal identificeres og sættes i forhold til koncernens juridiske struktur. Planen bør indeholde koncernens samlede globale strategi, dens forretningsmodel, identifikation af de vigtigste forretningsområder og baggrunden for denne identifikation, samt de vigtigste jurisdiktioner hvor koncernen er aktiv.

Virksomhederne bliver endvidere forpligtet til at vedligeholde genopretningsplanen. Genopretningsplanen skal som udgangspunkt opdateres mindst en gang om året eller efter en ændring af eksempelvis virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, virksomhedens forretningsaktiviteter eller dens finansielle situation, hvis ændringen kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheden skal opdatere genopretningsplanen hyppigere, hvis dette skønnes nødvendigt, eller omvendt at ajourføring kan ske med et længere tidsinterval.

Finanstilsynet får også en række beføjelser over for virksomheden til eksempelvis at kunne påbyde virksomheden, at den skal ændre strategi eller ledelsesstruktur, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et sådant påbud vil kunne rette op

på mangler ved genopretningsplanen eller adressere mulige hindringer for genopretningsplanens iværksættelse.

En række af de virksomheder, som omfattes af forslaget, har allerede udarbejdet genopretningsplaner efter de gældende regler. Disse genopretningsplaner vil dog som følge af lovforslaget skulle udbygges. Herudover fremgår det af forslaget, at der ud fra et proportionalitetsprincip for visse virksomheder kan indføres mere forenklede krav til indholdet af genopretningsplaner.

For fondsmæglerselskaber I, som i dag er undtaget fra kravet om at udarbejde en genopretningsplan, forventes det, at muligheden for forenklede forpligtelser vil blive gennemført ved, at der alene stilles krav om indsendelse af en meget simpel genopretningsplan, der primært vil handle om kapitalforhold. Kravene til fondsmæglerselskaber I's genopretningsplan vil som følge af BRRD's artikel 4 om forenklede forpligtelser afspejle, at disse virksomheder har en enkel forretningsmodel.

For mindre pengeinstitutter, hvor institutter med en balance på under 1 mia. kr. efter de gældende regler er undtaget fra kravet om at udarbejde en genopretningsplan, bliver dispensationsmuligheden erstattet af muligheden for at indføre forenklede forpligtelser, der dog indebærer en vis involvering af Finanstilsynet. For de allermindste pengeinstitutter, som i dag er undtaget fra kravet om genopretningsplaner, vil de kommende regler således kunne give mulighed for, at det vil være tilstrækkeligt for disse institutter at anvende deres kapitalfremskaffelsesplan med de nødvendige tilpasninger, som Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer om forenklede forpligtelser medfører, og indsende denne til Finanstilsynet. For de mellemstore pengeinstitutter vil de forenklede forpligtelser medføre, at genopretningsplanen kan undtages fra visse krav, dog således at kapitalfremskaffelsesplanen ikke vil være tilstrækkelig. Indholdet og omfanget af genopretningsplanen, vil således bero på en konkret vurdering, hvor virksomheden skal forholde sig til blandt andet virksomhedens størrelse, forretningsmodel, risikoprofil, kompleksitet m.v. Genopretningsplanen skal således tilpasses den enkelte virksomheds konkrete situation og forhold.

Genopretningsplaner for SIFI'er vil skulle opfylde alle krav, og de vil bl.a. skulle indeholde konkrete initiativer for, hvordan instituttet vil rette op på sin økonomiske situation i tilfælde af en væsentlig forværring af denne under forskellige scenarier.

Finanstilsynet skal årligt gennemgå og vurdere virksomhedernes genopretningsplaner udarbejdet i henhold til de nye regler. For de største koncerner vil arbejdet med genopretningsplaner skulle koordineres med relevante udenlandske myndigheder i regi af tilsynskollegier.

Med lovforslaget indsættes en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om de indholdsmæssige krav til genopretningsplaner.

2.2. Koncerninterne transaktioner

2.2.1. Gældende ret

De gældende regler for koncerninterne transaktioner findes i § 182 i lov om finansiel virksomhed.

Af bestemmelsen følger, at finansielle virksomheder ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet må have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern, bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder. Bestemmelsen betyder, at en finansiel virksomhed ikke kan have koncerninterne eksponeringer mod en modervirksomhed og dennes eventuelle andre dattervirksomheder uden en tilladelse fra Finanstilsynet. En finansiel virksomhed må dog gerne have koncerninterne eksponeringer mod dattervirksomheder, uden at dette kræver Finanstilsynets tilladelse.

Endvidere følger det af bestemmelsen, at en finansiel virksomhed i øvrigt ikke må have eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på den finansielle virksomhed, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Finanstilsynet har udstedt vejledning nr. 9893 af 7. november 2014 om praksis for tilladelse til koncerninterne eksponeringer. Udmøntningen af den enkelte tilladelse foretages af Finanstilsynet med udgangspunkt i de fastlagte principper i vejledningen samt en individuel tilsynsmæssig vurdering af den pågældende virksomhed og øvrige konkrete forhold.

2.2.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Det foreslås med lovforslaget, at de gældende regler om koncerninterne transaktioner suppleres med en række nye regler om koncernintern finansiel støtte som følge af BRRD. Mulighederne for at yde koncernintern finansiel støtte fra en virksomhed i en grænseoverskridende koncern til en anden virksomhed i samme koncern er i øjeblikket begrænset i visse medlemslande, herunder i Danmark. Disse bestemmelser har til formål at beskytte den enkelte virksomhed i koncernen, dennes kreditorer og aktionærer. Bestemmelserne tager i et vist omfang ikke højde for den indbyrdes afhængighed, der også er mellem virksomheder indenfor samme koncern. Derfor indeholder BRRD særlige regler om, at en sådan støtte kan ydes, når en række betingelser er opfyldt. Det gælder eksempelvis, at Finanstilsynet på forhånd skal godkende en aftale om koncernintern finansiel støtte. Finanstilsynet skal også godkende selve udnyttelsen af en godkendt aftale om koncernintern finansiel støtte, herunder at betingelserne for tidlig indgriben er til stede i den virksomhed, som skal modtage støtte.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget gennemføres BRRD's regler om, hvornår der kan ydes koncernintern finansiel støtte. Det fastsættes således hvilke betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan indgås en aftale om koncernintern finansiel støtte, hvorved der kan overføres finansielle midler mellem virk-

somhederne i en koncern med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i koncernen som helhed, men uden at true likviditeten eller solvensen i den koncernvirksomhed som yder støtten. Den koncerninterne finansielle støtte mellem virksomheder skal være frivillig og være omfattet af passende sikkerhedstiltag.

Bestemmelserne om koncernintern finansiell støtte er bygget op således, at virksomheden allerede ved aftalens indgåelse skal anmode om godkendelse fra Finanstilsynet og fra virksomhedens kapitalejere. Der er således tale om en forhåndsgodkendelse. Påtænker virksomheden efterfølgende at udnytte aftalen, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, skal Finanstilsynet ligeledes godkende den faktiske udnyttelse.

Såfremt en virksomhed, som er part i en aftale om koncernintern finansiell støtte, får behov for at få ydet sådan støtte, er det et krav, at selve ydelsen af denne støtte godkendes af Finanstilsynet samt øvrige relevante tilsynsmyndigheder, og at den virksomhed, som modtager støtten, opfylder betingelserne for tidlig indgriben. Det kræves endvidere, at den koncerninterne finansielle støtte med rimelighed kan forventes at afhjælpe de finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed, og at støtten kan bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen. Den koncerninterne finansielle støtte skal endvidere ydes mod vederlag, og der skal være udsigt til, at vederlaget efterfølgende kan tilbagebetales. Den koncerninterne finansielle støtte må ikke kunne medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, særligt i det land hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende. Herudover er det et krav, at den støtteydende virksomhed som udgangspunkt opfylder kapital- og likviditetskravene samt kravene til store eksponeringer. Ydelse af koncernintern finansiell støtte må ikke ændre på mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

2.3. Tidlig indgriben

2.3.1. Gældende ret

Efter § 350 i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiell virksomhed, som defineret i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed, inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige tiltag, bl.a. hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling vil blive således forringet, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Bestemmelsen giver mulighed for at påbyde en finansiell virksomhed at bringe sine forhold i orden på et tidspunkt, hvor virksomheden fortsat opfylder den finansielle lovgivnings krav, for eksempel til kapitalforhold.

Derudover findes der i § 344 b i lov om finansiell virksomhed en regel, hvorefter Finanstilsynet kan gribe ind og påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at foretage de nødvendige tiltag, hvis Finanstilsynet vurderer, at det er sandsynligt, at virksomheden inden for de følgende 12 måneder ikke vil leve op til kravene i loven eller regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen blev indført i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parla-

mentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, (CRD IV).

2.3.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Formålet med BRRD er bl.a. at øge mulighederne for at genoprette en virksomhed. BRRD beføjelserne supplerer således CRD IV. Artikel 27-30 i BRRD medfører, at Finanstilsynet skal tildeles en række nye beføjelser til at gribe ind over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i lov om finansiell virksomhed, regler udstedt i medfør af lov om finansiell virksomhed, der gennemfører CRD IV, afsnit II i MiFID, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) eller konkrete bestemmelser i MiFIR.

Formålet med ændringen er at give Finanstilsynet yderligere beføjelser til at gribe ind på et tidligt tidspunkt over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Finanstilsynet kan dermed være medvirkende til, at virksomheden får rettet op på den vanskelige økonomiske situation, således at der ikke bliver behov for at afvikle virksomheden efter de øvrige bestemmelser i forslaget og forslaget til lov om rekonstruktion og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette har til formål generelt at være med til at understøtte den finansielle stabilitet.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget gives Finanstilsynet en række yderligere beføjelser til at gribe ind over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, der er eller inden for en nær fremtid forventes at få vanskeligt ved at overholde kravene i lov om finansiell virksomhed, herunder navnlig kapital- eller likviditetskrav.

Såfremt Finanstilsynet vurderer, at virksomhedens finansielle situation er i hastig forværring, kan Finanstilsynet for eksempel påbyde virksomheden at iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan eller at ændre sin forretningsstrategi. Hvis der er sket en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, kan Finanstilsynet anvende de mere indgribende beføjelser, herunder indsætte en midlertidig administrator for virksomheden.

Beføjelserne supplerer de beføjelser, som Finanstilsynet allerede har efter lov om finansiell virksomhed og artikel 104 i CRD IV om tilsynsbeføjelser. Det vil være op til Finanstilsynet at vurdere, hvilke bestemmelser og beføjelser der skal finde anvendelse i en konkret situation. Finanstilsynet skal anvende beføjelserne ud fra et proportionalitetsprincip.

Lovforslagets regler om tidlig indgriben indebærer således, at Finanstilsynet skal reagere tidligere end efter de gældende regler, da hurtig indgriben øger sandsynligheden for få løst eventuelle problemer på sigt.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at et institut overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i CRR eller lov om finansiell virksomhed, vil Finanstilsynet

skulle foretage en konkret vurdering af, hvilket genopretningsværktøj der skal anvendes. Det er selvsagt ikke alle overtrædelser af CRR og lov om finansiel virksomhed, som fører til iværksættelse af de nye tidlige indgriben-beføjelser.

Der er som udgangspunkt tale om en bredt formuleret indikator for selve anvendelsen af beføjelserne. Finanstilsynets anvendelse indsnævres dog i høj grad af, at det skal være relevant at benytte beføjelsen, ligesom Finanstilsynets tidlige indgriben er knyttet op på de beføjelser, der gives i medfør af BRRD. Vurderingen vil således i alle tilfælde være underlagt et krav om proportionalitet, og såfremt et mindre indgribende tiltag vurderes at være tilstrækkelig, skal dette anvendes.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet for det første vurdere, om et institut overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i CRR eller CRD IV. Afgrænsningen heraf består særligt i, at instituttets finansielle situation skal være i hastig forværring, hvilket understøtter, at der skal være tale om en alvorlig situation. Finanstilsynets praktiske udøvelse vil være i overensstemmelse med de retningslinjer, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal udarbejde på området.

2.4 Inddragelse af tilladelse og begrebet nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet har i henhold til den gældende § 224 i lov om finansiel virksomhed beføjelse til at inddrage en finansiel virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af denne lov, værdipapirhandelsloven, realkreditloven, regler udstedt i medfør af disse love, CRR samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf, eller hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse. Tilladelsen kan også inddrages, hvis den ikke anvendes senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har givet tilladelsen, eller hvis tilladelsen ikke anvendes i en periode på over 6 måneder.

I henhold til den gældende § 225 skal Finanstilsynet endvidere inddrage et pengeinstitut, realkreditinstituts, fondsmæglerselskabs eller investeringsselskabs tilladelse, hvis virksomheden ikke opfylder de i bestemmelsen nævnte kapitalkrav eller et individuelt solvenskrav fastsat af Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Hvis virksomheden ikke kan opfylde kapitalkravet inden for fristen, træffer den efter de gældende regler selv beslutning om, hvorvidt den vil afvikles efter lov om finansiel stabilitet af Finansiell Stabilitet, eller om den vil indgive konkursbegæring. Afvikling efter de gældende regler er således baseret på virksomhedens egen beslutning.

2.4.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

BRRD opstiller tre kumulative betingelser for, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I kan afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den første betingelse er, at virksomheden anses for nødlidende eller forventeligt nød-

lidende. De andre to betingelser er, at andre muligheder for håndtering af virksomheden er udtømte, og at offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af en eller flere afviklingstiltag. Betingelsen om, at virksomheden skal være nødlidende, eller forventeligt nødlidende gennemføres i dette lovforslag. Det samme gælder betingelsen om, at der ikke er andre mulige løsninger på virksomhedens problemer end afvikling. Den sidste betingelse om, at afviklingen skal være i offentlighedens interesse gennemføres i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er hensigten med BRRD, at både de omfattede virksomheder selv og Finanstilsynet skal gribe tidligere ind end i dag og dermed så vidt muligt forhindre, at der bliver behov for at afvikle virksomheden. Det er derimod ikke hensigten, at afvikling skal ske tidligere, end det er tilfældet efter de gældende regler. Gennemførelse af begrebet forventeligt nødlidende vil dog give Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om, at en virksomhed anses for forventelig nødlidende og dermed opfylder en af direktivets tre afviklingsbetingelser på et tidligere tidspunkt end efter de gældende regler.

Det foreslås, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet skal tage stilling til, hvornår en virksomhed eller koncern skal anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende. Ligeledes skal Finanstilsynet afsøge andre løsninger på virksomhedens situation end afvikling, herunder benytte sig af beføjelserne i det foreslåede kapitel 15 a om tidlige indgriben og forestå drøftelser med interesserede parter og interessenter.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede § 224 a defineres, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en koncern anses for at være nødlidende eller forventes at blive nødlidende.

De nævnte virksomheder anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis virksomheden overtræder, eller der er objektive faktorer, der taler for, at virksomheden inden for en nær fremtid vil overtræde kravene til fortsat opretholdelse af sin tilladelse, eller hvis virksomheden ikke kan, eller inden for en nær fremtid ikke forventes at kunne betale sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder.

En koncern anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen på konsolideret niveau overtræder, eller der er objektive faktorer til støtte for, at koncernen i nær fremtid vil overtræde kravene nævnt i forslaget til stk. 1.

Endvidere får Finanstilsynet hjemmel til at kunne inddrage et pengeinstitut, realkreditinstituts eller fondsmæglerselskabs I's tilladelse, såfremt virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist tilvejebringer den fornødne likviditet til at overholde likviditetskravene i medfør af § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, og § 156 i lov om finansiel virksomhed samt artikel 412, stk. 1, i CRR.

Forslaget medfører ikke, at Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen ved et brud på likviditetskravet, men at Finanstilsynet på baggrund af en konkret vurdering har mulighed

herfor. Finanstilsynet skal ved en beslutning om at inddrage tilladelsen lægge vægt på, om virksomheden ikke kan, eller inden for en nær fremtid ikke forventes at kunne opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, samt om virksomheden forventes at kunne genoprette en forsvarlig likviditet og overholde likviditetskravene.

Hvis Finanstilsynet anser en virksomhed eller en concern for nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal Finanstilsynet dernæst vurdere, om det under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder kan antages, at andre tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, herunder tiltag til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter overfor virksomheden, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at virksomheden bliver nødlidende. Finanstilsynet gives i forslaget til § 344, stk. 7, beføjelse til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation. Hvis Finanstilsynet vurderer, at hverken disse drøftelser, iværksættelse af andre tiltag eller virksomhedens egne drøftelser ser ud til at føre til en mulig løsning inden for en passende tidshorizont, vil Finanstilsynet anse den anden afviklingsbetingelse for at være opfyldt.

Den tredje afviklingsbetingelse er, at afviklingen skal være i offentlighedens interesse. Hvorvidt dette er tilfældet, vurderes af Finansiell Stabilitet, når Finanstilsynet har meddelt Finansiell Stabilitet, at de første to afviklingsbetingelser er opfyldt. Der henvises til bemærkningerne til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

2.5. Afvikling og afviklingsplaner

2.5.1. Gældende ret

Gældende lovgivning indeholder ikke krav om, at Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet skal udarbejde en individuel afviklingsplan for det enkelte pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Det følger dog af § 245 a i lov om finansiell virksomhed, at pengeinstitutter skal sikre, at de har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at det enkelte pengeinstitut er forberedt og inden for 24 timer kan tilvejebringe nødvendige oversigter over og oplysninger om pengeinstitutets indskuds- og udlånskonti, pensionsdepoter m.v., når Finanstilsynet har fastsat en frist for pengeinstituttet efter § 225, stk. 1. Dette krav understøtter, at et pengeinstitut vil kunne afvikles efter den gældende lov om finansiell stabilitet, der er udtryk for en mere generel håndtering af nødlidende pengeinstitutter, og dermed er en form for generel afviklingsplan, som pengeinstitutter kan vælge som et alternativ til konkurs. Finanstilsynet fører tilsyn med pengeinstitutternes overholdelse af § 245 a.

2.5.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Formålet med BRRD er først og fremmest, at det skal være muligt at håndtere problemer i grænseoverskridende koncerner, såfremt en sådan concern kommer i problemer. Derfor indeholder BRRD en række regler om myndighedssam-

arbejdet samt fælles regler om håndtering af problemer. Det gælder blandt andet kravet om, at der skal udarbejdes afviklingsplaner for virksomheder, som er omfattet af lovforslaget. Afviklingsplanen skal udarbejdes af afviklingsmyndigheden og skal bl.a. indeholde de afviklingstiltag, som afviklingsmyndigheden kan foretage, hvis virksomheden opfylder betingelserne for afvikling. Afviklingsmyndigheden skal endvidere i forbindelse med udarbejdelse af afviklingsplanen vurdere, om der er eventuelle væsentlige hindringer for afviklingen, og dernæst skal afviklingsmyndigheden i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang angive relevante tiltag med henblik på at fjerne sådanne hindringer.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal således indsamle de relevante oplysninger og har ansvaret for den endelige udarbejdelse af afviklingsplan for den enkelte virksomhed. Det vil endvidere være Finanstilsynet, der skal give eventuelle påbud til virksomheden, såfremt det vurderes, at der er hindringer for afvikling af denne. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal udarbejde en afviklingsplan for alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, samt concernafviklingsplaner for koncerner, hvor sådanne institutter indgår, og hvor Finanstilsynet er concernafviklingsmyndighed.

Udarbejdelsen af afviklingsplaner er først og fremmest en myndighedsopgave, hvor Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet i fællesskab har ansvaret i tæt dialog med virksomheden. Finanstilsynet vedtager den endelige afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

For SIF'er vil afviklingsplanen været ganske omfattende, da den skal indeholde alle BRRD's krav til afviklingsplaner. Dette indebærer en sammenfatning af afviklingsplanens vigtigste indhold, og en beskrivelse af hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse i tilfælde af, at instituttet bliver nødlidende. Planen skal også indeholde et skøn over tidsrammen for gennemførelse af planens indholdsmæssige aspekter samt en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, som skal foretages, herunder en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier der vil kunne anvendes alt efter de forskellige scenarier. Planen skal også forholde sig til de tiltag, der måtte være pålagt for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling.

Der skal være afviklingsplaner for alle de virksomheder, som er omfattet af lovforslaget. For institutter, som ikke er SIF'er, vil kravene til afviklingsplanen være mindre end de krav, der stilles til SIF'er. Det er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som i samarbejde skal vurdere, hvordan direktivets muligheder for proportionalitet i forhold til mindre institutter konkret skal udmøntes, og dermed hvilken afviklingsplan der skal udarbejdes for mindre institutter. Der kan imødeses en mere enkel afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsmodel for mindre institutter under

hensyntagen til disses størrelse, typer af forretninger samt kompleksitet.

I forbindelse med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanerne, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, hvorvidt der er hindringer for afviklingen af virksomheden. Eventuelle hindringer skal fjernes, således at Finansiell Stabilitet vil kunne afvikle virksomheden i tilfælde af, at den bliver nødlidende. Da virksomheden kender sin forretning og struktur bedst, er det som udgangspunkt virksomheden selv, som skal udarbejde forslag til, hvordan konstaterede hindringer for afviklingen kan fjernes. Finder Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke, at virksomhedens forslag vil fjerne de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage en række nærmere oplyste tiltag, herunder eksempelvis påbyde virksomheden at ændre i sin retlige struktur.

Hvis et påbud i henhold til den foreslåede § 264, stk. 3, i et konkret tilfælde måtte have en så intensiv karakter, at det i forhold til f.eks. en forsvarligt og fornuftigt drevet virksomhed udgør ekspropriation i henhold grundlovens § 73, vil den pågældende finansielle virksomhed have krav på fuld erstatning for et eventuelt tab. Spørgsmålet om adgang til erstatning efter grundlovens § 73 henhører under domstolene.

2.6. Krav til de nedskrivningsegne passiver

2.6.1. Gældende ret

Gældende ret indeholder ikke regler om, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et minimumskrav om nedskrivningsegne passiver.

Dog er der i CRR og lov om finansiell virksomhed regler om krav til virksomhedernes kapitalgrundlag. Kapitalkravene følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500, samt lov om finansiell virksomhed §§ 124 og 125.

Kapitalkravene skal sikre, at virksomheden har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at drive finansiell virksomhed. Kravet til nedskrivningsegne passiver, har ikke indflydelse på kapitalkravene, virksomhedernes egne opgjorte solvensbehov og gældende kapitalbuffer. Den kapital, virksomhederne anvender til at opfylde disse kapitalkrav, indregnes ved opgørelsen af nedskrivningsegne passiver. Et eventuelt krav om yderligere nedskrivningsegne passiver vil som udgangspunkt kunne opfyldes med seniorgæld eller tilsvarende forpligtelser, som opfylder betingelserne for nedskrivningsegne passiver.

2.6.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

BRRD indeholder krav om, at der skal fastsættes et krav til nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Formålet med kravet til nedskrivningsegne passiver er at sikre, at den enkelte virksomhed kan afvikles, herunder i

særdeleshed ved anvendelse af bail-in, og derfor har kravet også til formål at sikre, at virksomhederne ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, som gør bail-in eller direktivets andre afviklingsværktøjer uanvendelige eller mindre effektive. I BRRD er angivet en række kriterier, som er relevante i forbindelse med fastsættelse af kravet.

Bestemmelsen i BRRD er bredt formuleret, og der er overladt det enkelte medlemsland fleksibilitet i forbindelse med gennemførelsen af kravet. Det forventes dog, at en del af fleksibiliteten vil blive adresseret i den tekniske standard, som EBA skal udarbejde med henblik på at præcisere de kriterier, som skal anvendes ved fastsættelse af kravet.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres et krav om, at der skal fastsættes et krav til nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det foreslås endvidere, at det er Finanstilsynet, som i den forbindelse i henhold til BRRD's regler bliver afviklingsmyndighed, som skal fastsætte kravet.

Kravet om nedskrivningsegne passiver omtales ofte MREL-kravet, som er en forkortelse af den engelske term "minimum requirement for eligible liabilities". På dansk ses forkortelsen NEP-kravet også anvendt. Det er en forkortelse af "nedskrivningsegne passiver".

Kravet til nedskrivningsegne passiver skal fastsættes for den enkelte virksomhed, og der skal dermed foretages en individuel vurdering af den enkelte virksomheds passiver. Samtidig er der i forbindelse med fastsættelsen af kravet en række kriterier, som Finanstilsynet skal tage stilling til. Der skal ved vurderingen af kravet til nedskrivningsegne passiver bl.a. lægges vægt på, i hvilket omfang det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, vil få en negativ virkning på den finansielle stabilitet. De nærmere kriterier for fastsættelse af kravet vil blive fastsat i en bekendtgørelse, da kriterierne afventer udarbejdelsen af en bindende teknisk standard fra EBA, som EBA skal forelægge for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Overtrædelse af kravet til de nedskrivningsegne passiver anses som udgangspunkt efter forslaget for at være en grov overtrædelse af lov om finansiell virksomhed.

2.7. Afviklingskollegier

2.7.1. Gældende ret

Gældende lovgivning indeholder ikke krav om, at Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet skal deltage i afviklingskollegier med henblik på samarbejde med andre afviklingsmyndigheder. Der findes i dag kun regler om samarbejde mellem tilsynsmyndigheder i tilsynskollegierne.

2.7.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Med inspiration fra samarbejdet i tilsynskollegierne indeholder BRRD krav om, at koncernafviklingsmyndigheder skal oprette afviklingskollegier, da effektiv krisehåndtering af virksomheder og koncerner, der opererer på tværs af Den

Europæiske Union, kræver samarbejde mellem afviklingsmyndighederne lige fra udarbejdelsen af koncernafviklingsplan til den faktiske afvikling.

Afviklingskollegier vil bestå af andre relevante afviklingsmyndigheder, relevante ministerier, den konsoliderende tilsynsmyndighed, eventuelt medlemslandets centralbank med henblik på at gennemføre opgaver i overensstemmelse med BRRD, herunder i forbindelse med afviklingsplanlægning. Baggrunden er at sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i andre lande, hvor de pågældende pengeinstitutter, realkreditinstitutter, eller fondsmæglerselskaber I udøver virksomhed.

Afviklingskollegierne er en platform, der skal fremme de nationale afviklingsmyndigheders beslutningstagning, ved at afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor koncernen udøver virksomhed, kan udveksle synspunkter om udførelsen af den konsoliderende koncernafviklingsmyndigheds opgaver, herunder i forbindelse med udarbejdelse af afviklingsplaner, vurdering af koncernens afviklingsparathed m.v. Afviklingskollegiet er som sådan ikke et beslutningstagende organ, men den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed bør dog i forbindelse med dens beslutning tage hensyn til de i afviklingskollegiet fremførte synspunkter, og målet er også, at der opnås fælles beslutninger i afviklingskollegiet.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget gennemføres BRRD's regler om afviklingskollegier. Det foreslås således, at Finanstilsynet skal oprette afviklingskollegier for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I. Det foreslås videre, at Finanstilsynet kan deltage i tilsvarende afviklingskollegier oprettet af medlemslandes konsoliderende afviklingsmyndigheder. Endelig kan Finanstilsynet også oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en modervirksomhed beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Mindst en dattervirksomhed eller væsentlig filial skal være etableret eller beliggende i Danmark, for at det vil være relevant for Finanstilsynet at deltage.

2.8. Drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. i krisehåndteringssituationer

2.8.1. Gældende ret

Hvis Finanstilsynet vurderer, at en finansiel virksomhed er i en situation, hvor virksomheden kan få problemer med fortsat at opfylde tilladelseskravene, er det praksis, at Finanstilsynet anmoder erhvervs- og vækstministeren om et mandat til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation. Interesserede parter er først og fremmest andre pengeinstitutter, som kan være interesseret i at overtage det nødlidende pengeinstitut. Det kan dog også dreje sig om nye investorer, som ønsker at indskyde ny kapital i den nødlidende virksomhed. Baggrunden for denne praksis er, at sådanne drøftelser i dag ligger uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed, hvorfor Finanstilsynet ikke kan føre sådanne drøftelser uden et mandat fra ministeren, hvilket følger implicit af § 354, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed. Der er krav om indhentelse af et mandat fra ministeren i relation til alle finansielle virksomheder.

2.8.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Krisehåndtering, hvor Finanstilsynet ved drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. tager del i arbejdet med at finde en løsning for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I i vanskeligheder, er en opgave, som hidtil har ligget uden for Finanstilsynet sædvanlige tilsynsvirksomhed.

Med gennemførelsen af BRRD udvides Finanstilsynets beføjelser i forhold til de af direktivet omfattede virksomheder, det vil sige pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, hvis en sådan virksomhed kommer i vanskeligheder. Finanstilsynet får således en række beføjelser til at gribe tidligere ind, når en af de nævnte virksomheder kommer i vanskeligheder, jf. forslaget til et nyt kapitel 15 a. Det foreslås i tilknytning hertil at give Finanstilsynet beføjelser til at føre drøftelser med eventuelle parter eller interessenter, som kan have interesse i at være med til at finde en relevant løsning på virksomhedens situation, herunder f.eks. ved fusion, sammenlægning eller erhvervelse af den del af virksomheden, som er i vanskeligheder.

Baggrunden for ændringen er, at det af BRRD følger, at det ligger inden for tilsynsmyndighedens og afviklingsmyndighedens beføjelser at bidrage til at finde løsninger. Efter lovforslaget skal erhvervs- og vækstministeren orienteres, såfremt afgørelsen om at en virksomhed opfylder betingelserne for afvikling kan få betydning for realøkonomien eller den finansielle stabilitet. I praksis er det vanskeligt på forhånd at afgøre, om en afvikling vil få betydning for realøkonomien eller den finansielle stabilitet, og derfor er det forventningen, at erhvervs- og vækstministeren vil blive orienteret om alle sager.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en bestemmelse, hvoraf fremgår, at det ligger inden for Finanstilsynets virksomhed at deltage i og føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning for et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I i vanskeligheder. Det præciseres i den forbindelse, at Finanstilsynet ikke længere skal indhente mandat fra erhvervs- og vækstministeren i disse sager. Hvis Finanstilsynets involvering ligger uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser, vil der dog fortsat skulle indhentes mandat.

Det foreslås endvidere at præcisere, at Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet om situationer, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at Finansiell Stabilitet vil skulle involveres i afviklingen af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Endelig foreslås, at Finanstilsynet, når Finanstilsynet træffer afgørelser efter den foreslåede § 224 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed i relation til et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, eller træffer afgørelse efter § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal orientere erhvervs- og vækstministeren, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. Orientering kan også ske på et tidligere tidspunkt. I praksis vil ministeren blive orienteret samtidig med Finansiell Stabilitet, jf. § 344, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed og om de samme situationer, da det ikke på forhånd kan fastlægges, om en given håndtering af en virksomhed vil få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. Ændringen betyder, at erhvervs- og vækstministeren vil få de samme oplysninger om nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomheder som i dag, dog således at udgangspunktet vil være en orientering, hvor ministeren i dag får kendskab til sagen ved Finanstilsynets indhentelse af mandat. Finanstilsynet vil med forslaget kun skulle indhente mandat, såfremt situationen vurderes at falde uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser. Forslaget gennemfører artikel 3, stk. 6, i BRRD.

Udvidelsen af Finanstilsynets beføjelser indebærer konkret, at Finanstilsynet ikke længere vil skulle anmode om et mandat fra erhvervs- og vækstministeren, hvis Finanstilsynet ved drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. medvirker til at finde en løsning på et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I's vanskeligheder. Der vil fortsat skulle indhentes mandat, hvis Finanstilsynet handler uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser og i relation til øvrige finansielle virksomheder, som er omfattet af lov om finansiel virksomhed, det vil sige øvrige fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

2.9. Opløsning af Garantifonden for indskydere og investorer og videreførelse af indskyder- og investorgarantiordningen

2.9.1. Gældende ret

Den danske indskyder- og investorgarantiordning har siden etableringen i 1987 været organiseret i form af Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden). Fonden er oprettet ved lov og er en privat selvejende institution, jf. lov om en garantifond for indskydere og investorer § 1, stk. 1.

Fonden ledes af en bestyrelse, som kan antage medhjælp til udførelse af sekretariatsbistand og andre administrative opgaver. Fonden har antaget Finansiell Stabilitet til at udføre sekretariatsbistanden, herunder opkrævning af bidrag.

2.9.2. Erhvervs og vækstministeriets overvejelser

Forslaget om at opløse Fonden som en selvstændig juridisk person med egen bestyrelse - og i stedet oprette en Garantiformue - skal ses i lyset af gennemførelsen af BRRD og oprettelsen af en afviklingsformue (herefter Afviklingsformuen).

Ved gennemførelse af BRRD oprettes således en Afviklingsformue, som kan anvendes til at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsformuen administreres af Finansiell Stabilitet og vil skulle finansieres med bidrag fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Ligesom Afviklingsformuen skal bidrage til håndteringen af nødlidende finansielle virksomheder i overensstemmelse med BRRD, følger det endvidere, at Garantiformuen (tidligere Garantifonden for indskydere og investorer) ligeledes kan bidrage, ligesom begge formuer har til formål at bidrage til at sikre den finansielle stabilitet.

De to formuer har derved en række ligheder, og det anses derfor for hensigtsmæssigt, at formuerne organiseres ens og på en måde, så der sikres en effektiv håndtering af visse nødlidende finansielle virksomheder.

En integration af Garantiformuen i Finansiell Stabilitet vil endvidere styrke den institutionelle organisering og sikre en samling af viden og erfaring med håndteringen af nødlidende virksomheder. Ligeledes sikres det, at Garantiformuen kan involveres tidligere i processen i forhold til forventeligt nødlidende eller nødlidende virksomheder.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at indskyder- og investorgarantiordningen omorganiseres, således at Fonden opløses, og formuen overdrages til en Garantiformue, som administreres af Finansiell Stabilitet på linje med Afviklingsformuen.

Ved opløsning af Fonden skal Fondens formue anvendes i overensstemmelse med reglerne herom i Fondens vedtægter og bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer. Disse bestemmelser giver erhvervs- og vækstministeren mulighed for at træffe beslutning om den eksisterende formue med finansministerens godkendelse og efter høring

af institutterne. Med lovforslaget overføres alle Fondens aktiver og forpligtelser og dermed den eksisterende formue til Garantiformuen.

I modsætning til Fonden vil Garantiformuen ligesom Afviklingsformuen ikke udgøre en selvstændig juridisk enhed. Der vil blive tale om en adskilt gruppe af aktiver og passiver med selvstændig hæftelse og økonomisk risiko uafhængig af Finansiell Stabilitets øvrige aktiver og passiver. Hverken Finansiell Stabilitet eller staten vil hæfte for Garantiformuen, som opbygges ved bidrag fra de omfattede institutter. Som følge af den selvstændige hæftelse og ret til aktiver vil Garantiformuen f.eks. kunne indgå aftaler om låneoptagelse. Optagelse af lån kan ske i markedet eller via Finansiell Stabilitet, der har mulighed for at optage genudlån.

Da Garantiformuen ikke udgør en selvstændig juridisk enhed, vil det være bestyrelsen i Finansiell Stabilitet, der fremadrettet varetager de opgaver for Garantiformuen, som bestyrelsen for Fonden varetager for Fonden i dag.

BRRD stiller krav om, at Afviklingsformuen skal være adskilt fra Garantiformuen, men tillader, at Afviklingsformuen administreres ud fra samme administrative struktur som indskudsgarantiordningen, hvorfor det er vurderingen, at indskyder- og investorgarantiordningen i form af Garantiformuen kan administreres af Finansiell Stabilitet, så længe garantiordningen placeres som et særskilt forretningsområde med eget regnskabssegment.

Det er i forslaget defineret, hvornår Garantiformuen skal bidrage med midler og i givet fald, hvor mange midler, hvorved det sikres, at der ikke opstår interessekonflikter. Der er tillige en bestemmelse om, hvordan Garantiformuen skal godtgøres, hvis Garantiformuen har afholdt for store omkostninger i forbindelse med en afvikling. Da der derved ikke længere er nogen rolle for Værdiansættelsesrådet i forbindelse med afviklingen af nødlidende pengeinstitutter, udgår bestemmelserne herom i lov om en garantifond for indskydere og investorer med de foreslåede ændringer.

Finansiell Stabilitet skal udøve beføjelserne under hensyntagen til Garantiformuens interesser.

Erhvervs- og vækstministeren vil som følge af, at Finansiell Stabilitet omdannes til en selvstændig offentlig virksomhed skulle udøve de beføjelser, der tilkommer generalforsamlingen i et aktieselskab. Dette medfører, at der ikke længere vil være et separat tilsyn med Garantiformuen, men erhvervs- og vækstministeren vil via sine beføjelser over for Finansiell Stabilitet kunne vurdere Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen.

2.10. Garantifonden for indskydere og investorer

2.10.1. Gældende ret

Garantifonden for indskydere og investorer (herefter Fonden) er i dag reguleret i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Fondens formål er bl.a. at yde dækning til indskydere og investorer i de tilsluttede institutter i tilfælde af disse institutters rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Det følger af den gældende lov, at Fonden som udgangspunkt dækker navnenoterede indskud på op til 100.000 euro. Derudover dækkes en række særlige indskud, så som indskud på kapitalpensioner, ratepensioner, børneopsparinger og advokaters klientkonti m.v. fuldt ud. Fonden dækker ligeledes fuldt ud i indtil 9 måneder indskud af låneprovener og deponering af købesum i forbindelse med ikke-erhvervs-mæssige køb af fast ejendom.

Fonden er opdelt i 4 afdelinger, hvoraf pengeinstitutafdelingen er den største. Pengeinstitutafdelingen har et målniveau på 1 pct. af de dækkede nettoindskud i Danmark svarende til 8,1 mia. kr. i 2013 og stigende til 8,4 mia. kr. i 2014. Afdelingen finansieres via bidrag fra de tilsluttede institutter, som årligt skal udgøre 2,5 promille af de dækkede nettoindskud opgjort pr. 1. oktober det foregående år. Der er fastsat nærmere regler om beregningen af institutternes individuelle bidrag i bekendtgørelse nr. 679 af 27. juni 2012 om Garantifonden for indskydere og investorer. Fondens bestyrelse kan forhøje det årlige bidrag ekstraordinært, hvis pengeinstitutafdelingens finansielle forhold tilsiger det. Når målniveauet på 1 pct. nås, ophører bidragspligten for pengeinstitutterne. Falder Fondens midler efterfølgende under det ønskede målniveau, indtræder bidragspligten igen for de institutter, der er tilsluttet pengeinstitutafdelingen.

Det følger endvidere af den gældende lov, at Fonden skal være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 20 hverdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden. Ved udbetaling fra Fonden fradrages indskyderens forpligtelser over for instituttet i opgørelsen af det dækkede beløb.

Fonden kan i dag anvendes til andet end udbetaling eller overførsel i tilfælde af et instituts rekonstruktion eller konkurs. Som følge af den finansielle krise blev der indført en række bankpakker, som havde til formål at sikre den finansielle stabilitet i Danmark, og som involverede inddragelse i afviklingen af et nødlidende institut.

Den første bankpakke (bankpakke I) blev introduceret i 2008 og udløb den 30. september 2010. Bankpakke I stillede en midlertidig statsgaranti for alle indskydere og andre simple kreditorers tilgodehavender i pengeinstitutter. Erfaringerne fra afviklingen af nødlidende pengeinstitutter under bankpakke I viste, at der fortsat var behov for en entydig og fast model til afvikling af nødlidende pengeinstitutter frem for ad hoc baserede løsninger. I juni 2010 blev bankpakke III derfor vedtaget med henblik på fortsat at sikre den finansielle stabilitet i Danmark efter udløbet af den midlertidige statsgaranti, som var indeholdt i bankpakke I.

Et nødlidende pengeinstitut kan som følge af bankpakke III beslutte at lade sig afvikle af Finansiell Stabilitet A/S, hvorefter Finansiell Stabilitet opretter et datterselskab, som overtager aktiviteterne i det nødlidende pengeinstitut og gennemfører en afvikling heraf. Overtager et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S et pengeinstituts virksomhed eller dele heraf, stiller Fonden en tabskaution over for Finansiell Stabilitet. Tabskautionen dækker den nødvendige kapitalisering og likviditet til datterselskabet. Derudover dækker tabs-

kautionen et eventuelt underskud i datterselskabet. Bankpakke III havde til formål at sikre, at private kunder og erhvervs-kunder ikke med kort varsel skulle finde en ny bankforbindelse.

Erfaringerne fra bankpakke III, som alene er et alternativ til en konkursbehandling, viste, at det var vanskeligt at finde private løsninger i praksis. Derfor blev en medgiftsordning gennemført i 2011.

Det fremgår af lov om en garantifond for indskydere og investorer, at Fonden kan beslutte at medvirke til afviklingen af et nødlidende pengeinstitut ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutets samtlige ikke efterstillede kreditorer (medgiftsordningen). Medgiftsordningen indebærer, at Fonden har mulighed for at yde en medgift i forbindelse med, at et nødlidende pengeinstitut overtages af et andet pengeinstitut. Formålet med medgiftsordningen er således at fremme private løsninger ved, at Fonden kan yde en medgift til et institut, som overtager et nødlidende pengeinstitut. Derved øges et sundt instituts incitament til at overtage et nødlidende institut, hvilket fremmer en privat løsning, frem for at det nødlidende institut skal i afvikling efter bankpakke III eller tages under konkursbehandling. Udækkede kreditorer i det nødlidende institut, der ikke er dækket af Fonden, undgår derved at lide tab.

Det er en forudsætning for anvendelse af medgiftsordningen, at det er økonomisk mere fordelagtigt for Fonden end en afvikling via Finansiell Stabilitet A/S. Medgiftsordningen finansieres af de bidragspligtige pengeinstitutter. Sektoren afholder dermed selv omkostningerne til medgiftsordningen.

2.10.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD).

Det hidtil gældende direktiv var baseret på principper om minimumsharmonisering, hvilket har resulteret i, at indskudsgarantiordningerne inden for Den Europæiske Union har meget forskellige karakteristika og dækningsomfang. Derudover medførte den finansielle krise, at ukoordinerede stigninger i dækningen inden for Den Europæiske Union i nogle tilfælde medførte, at indskydere overførte indskud til pengeinstitutter i lande med højere indskudsdækning, hvorved likviditetsrisiciene for andre pengeinstitutter blev øget.

DGSD medfører, at der sker større harmonisering af indskudsgarantiordningerne inden for Den Europæiske Union inden for områderne finansiering, dækningsområde og dækningsomfang.

Med gennemførelsen af BRRD skal der ligeledes oprettes en afviklingsformue (Afviklingsformuen), som skal stå for finansieringen af afviklingsværktøjerne. Samtidig følger det af artikel 11, stk. 2, i DGSD, at indskyder- og investorgarantiordningen (herefter Garantiformuen) skal kunne benyttes til afvikling af nødlidende institutter efter artikel 109 i BRRD. Midlerne til afvikling af nødlidende institutter m.v. vil fremadrettet komme fra dels Garantiformuen, dels fra Afviklingsformuen.

Garantiformuen har bl.a. til formål at yde indskydere dækning for indskud i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs af et institut og derved sikre indskyderne fortsat adgang til deres indskud. Med gennemførelsen af BRRD er der på europæisk plan indført et nyt alternativ til en konkursbehandling, som bl.a. skal sikre, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud. I sådanne tilfælde skal Garantiformuen bidrage til afviklingen.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget sker der en række ændringer i forhold til den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer. Ændringerne vedrører især opløsningen af Garantiformuen for indskydere og investorer, brugen af Garantiformuen i afvikling, dækning af indskud og finansiering af Garantiformuen.

Medgiftsordningen, som indebærer, at Fonden har mulighed for at yde en medgift i forbindelse med, at et nødlidende pengeinstitut overtages af et andet pengeinstitut, opretholdes som ordning. Garantiformuen, som erstatter Fonden, vil således fortsat kunne benytte medgiftsordningen som et redskab til aktivt at deltage i private løsninger for håndteringen af nødlidende pengeinstitutter.

Medgiftsordningen vil kunne benyttes, når Finanstilsynet i medfør af § 224 a i lov om finansiell virksomhed, har vurderet, at et pengeinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det er Finansiell Stabilitet, som på vegne af Garantiformuen træffer beslutning om at medvirke til en afvikling af pengeinstitutet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutets samtlige ikke-efterstillede kreditorer. Finansiell Stabilitet skal træffe beslutning herom under hensyntagen til Garantiformuens interesser.

Det er i dag en forudsætning for anvendelse af medgiftsordningen, at det er økonomisk mere fordelagtigt for Fonden end en afvikling via Finansiell Stabilitet. Som en konsekvens af ophævelsen af visse dele af lov om finansiell stabilitet samt gennemførelsen af BRRD, vil det fremadrettet være en forudsætning for anvendelsen af medgiftsordningen, at det er økonomisk mere fordelagtigt for Garantiformuen end en almindelig konkursbehandling af det nødlidende institut.

Det foreslås ligeledes, at Garantiformuen under forudsætning af, at en række betingelser er opfyldt, skal bidrage til afviklingen af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut efter reglerne i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Garantiformuen vil således med forslaget skulle bidrage til de udgifter, som er forbundet med en afvikling af et nødlidende pengeinstitut eller realkreditinstitut efter BRRD. Garantiformuens bidrag vil afhænge af, hvilket afviklingsværktøj Finansiell Stabilitet anvender i den konkrete situation.

Garantiformuens betaling til afvikling af et nødlidende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal ske kontant og vil ikke kunne udgøre mere end 100 pct. af det fastsatte målniveau for henholdsvis pengeinstitutafdelingen og realkreditafdelingen. Viser en værdiansættelse i overensstemmelse med reglerne i lov om restrukturering og afvikling af visse

finansielle virksomheder, at Garantiformuen har bidraget med mere, end hvad den ville have tabt, hvis pengeinstituttet eller realkreditinstituttet havde været taget under konkursbehandling, har Garantiformuen krav på betaling fra Afviklingsformuen for differencen mellem det erlagte beløb, og det tab som Garantiformuen ville have lidt.

Dækkede indskud får som følge af gennemførslen af BRRD en højere stilling i konkursordenen, jf. forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette får betydning for beregningen af Garantiformuens betaling til afvikling.

Fondsmæglerselskaber I har ikke tilladelse til at modtage indskud, hvorfor det forventes, at Garantiformuens fondsmæglerselskabsafdeling ikke vil skulle bidrage til afviklingen. Disse virksomheder er derfor ikke omfattet af denne regel, selvom de er omfattet af BRRD.

Gennemførslen af DGSD medfører ligeledes, at en række indskud, som tidligere var dækket fuldt ud i en ubegrænset periode, fremadrettet ikke længere er dækket ubegrænset. Dette omfatter bl.a. indskud på børneopsparingskonti, deponeringer i henhold til deponeringsloven, indskud på advokaters klientkonti m.v., ligesom der sættes en grænse for Garantiformuens dækning i forbindelse med privates ejendomstransaktioner. Andre indskud, som ikke tidligere havde en særlig dækning, vil fremadrettet have en særlig dækning i en begrænset periode. Dette omfatter indskud som tjener sociale formål, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, såsom en indskyders ægteskab, skilsmisse, afskedigelse, invaliditet eller død. Endvidere omfatter den særlige dækning fremadrettet provenu af salg af fast ejendom i forbindelse med handler med privatboliger. Den fulde dækning af pensionsindskud opretholdes.

Det kan ikke udelukkes, at nogle indestående beløb helt vil falde uden for Garantiformuens dækning, såfremt beløbet ikke kan udbetales til pari eller kun kan udbetales til pari som følge af en garanti eller aftale fra tredjemand eller instituttet. Eksempler herpå kunne være strukturerede indlån og puljeindlån, men det vil afhænge af det konkrete produkts konstruktion. Det vil blive fastlagt i bekendtgørelsesform, hvilke indskud der dækkes af Garantiformuen.

Fremadrettet vil der ikke længere ske automatisk fradrag af en indskyders og investors forpligtelser over for det pågældende institut i opgørelsen af de dækkede indskud, dækkede kontante midler og dækkede værdipapirer omfattet af det foreslåede § 9, stk. 1, samt §§ 10 og 11. Fradrag vil således alene ske i allerede forfaldne forpligtelser. Samtidig nedsættes udbetalingsperioden fra 20 hverdage til 7 arbejdsdage.

Enkelte indskydere og indskud undtages fortsat dækning af Garantiformuen, men listen udvides til at omfatte flere finansielle virksomheder. Det pågældende instituts direktører undtages ikke længere fra dækning.

Pengeinstitutafdelingens målniveau ændres fra 1,0 pct. af de dækkede nettoindskud til mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud, som omfattes af det foreslåede § 9, stk. 1. De dækkede indskud efter det foreslåede § 9, stk. 1, skal således

fremadrettet ikke længere opgøres ud fra en nettobetragtning. Realkreditafdelingens formue på mindst 10 mio. kr. opretholdes. Fra 2016 vil et pengeinstituts eller et realkreditinstituts bidrag til Garantiformuen helt eller delvist blive beregnet med udgangspunkt i instituttets dækkede indskud eller dækkede kontante midler samt instituttets risikoprofil.

Derudover er der en række konsekvensændringer, som følge af gennemførslen af BRRD, opløsningen af Fonden og ophævelsen af dele af lov om finansiell stabilitet.

2.11. Lov om finansiell stabilitet

2.11.1. Gældende ret

Lov om finansiell stabilitet regulerer Finansiell Stabilitet A/S' etablering, opgaver, ledelse m.v. Loven indeholder desuden de gældende afviklingsordninger for pengeinstitutter i regi af Finansiell Stabilitet A/S.

2.11.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Med forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder gennemføres et nyt regelsæt for håndtering af nødlidende og forventelig nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Samtidig foreslås en omdannelse af Finansiell Stabilitet A/S til en selvstændig offentlig virksomhed.

Det nye samlede regelsæt om håndtering af visse nødlidende og forventelig nødlidende virksomheder samt reguleringen af Finansiell Stabilitet erstatter lov om finansiell stabilitets regler, hvorfor denne lov foreslås ændret, således at den alene regulerer de aktiviteter, som Finansiell Stabilitet A/S har overtaget i medfør af de gældende regler. Det er samtidig tanken, at lov om finansiell stabilitet ophæves, når aktiviteterne er endeligt afviklet.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget til ændring af lov om finansiell stabilitet foreslås loven i vidt omfang ophævet. Det skyldes, at lov om finansiell stabilitet som følge af gennemførelsen af BRRD og forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fremadrettet kun skal gælde for den resterende afvikling af de allerede overtagne aktiviteter, som Finansiell Stabilitet A/S har overtaget under Bankpakken, Exitpakken og Konsolideringspakken samt afviklingen af de udestående individuelle garantier, som Finansiell Stabilitet A/S har udstedt under Kreditpakken med efterfølgende forlængelser.

Finansiell Stabilitet A/S foreslås med forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omdannet til en selvstændig offentlig virksomhed. Bestemmelserne om denne virksomhed foreslås indsat i nævnte lov.

Den nye selvstændige offentlige virksomhed, Finansiell Stabilitet, overtager alle Finansiell Stabilitet A/S' aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed. Finansiell Stabilitet vil således fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter.

Med forslaget til ændringer af lov om finansiel stabilitet sikres, at Finansiell Stabilitet kan fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter, samtidig med at der ikke kan overtages nye aktiviteter i medfør af denne lov.

Lovforslaget indeholder en bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at ophæve lov om finansiel stabilitet, når alle aktiviteterne er afviklet eller ophørt.

Den fremadrettede indretning, ledelse og drift af Finansiell Stabilitet samt virksomhedens opgaver m.v. fremgår af forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Der henvises til dette lovforslag for nærmere herom.

Med ændringerne af lov om finansiel stabilitet er der ikke tilsigtet ændringer i håndteringen af afviklingen af de eksisterende aktiviteter, som Finansiell Stabilitet A/S har overtaget efter loven.

2.12. Indførelse af gældsbuffer for realkreditinstitutter

2.12.1. Gældende ret

I kapitel 10 i lov om finansiel virksomhed findes de gældende regler om realkreditinstitutters kapitalforhold og solvens.

Det fremgår blandt andet heraf, at et realkreditinstitut dels skal have det kapitalgrundlag, der følger af artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR), dels skal opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov, der ikke kan være mindre end kapitalkravet i artikel 92 i CRR. I tillæg hertil skal realkreditinstituttet opfylde et kombineret kapitalbufferkrav, der består af den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. § 125 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. § 125 a, stk. 4, en G-SIFI-buffer efter § 125 a, stk. 5, og en systemisk buffer efter § 125 a, stk. 6, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3, der regulerer opfyldelse af G-SIFI-buffer og en systemisk buffer i koncerner, hvor der indgår et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I.

2.12.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

I medfør af BRRD skal et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut som udgangspunkt håndteres ved brug af virksomhedssalg, broinstitut eller aktivadskillelse efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller håndteres ved hjælp af realkreditlovens afviklingsmodel. Realkreditinstitutterne er som alt-overvejende hovedregel enten direkte udpeget som systemisk vigtige institutter, eller også indgår de i finansielle koncerner, der er udpeget som systemiske, i medfør af lov om finansiel virksomhed § 310.

For systemisk vigtige institutter er det vigtigt at sikre, at deres systemiske funktioner kan videreføres i tilfælde af, at de bliver nødlidende. Det gælder særligt for udlånkapaciteten, der må betragtes som systemisk, samt for realkreditin-

stitutternes realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, der anses som en kritisk funktion i det danske boligfinansieringsmarked og som likviditetsredskab for pengeinstitutterne.

For at sikre den størst mulige sikkerhed for at et realkreditinstitut kan absorbere tab på en måde, som understøtter den finansielle stabilitet, ved at sikre at de systemiske funktioner kan videreføres, indebærer forslaget, at de gældende regler om realkreditinstitutters kapitalforhold og solvens suppleres med et krav om en gældsbuffer.

Gældsbufferen skal sikre realkreditinstituttet en buffer af egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital eller usikret seniorgæld udstedt fra instituttet i øvrigt. Forslaget ændrer ikke på hæftelsesforholdene i øvrigt. Gældsbufferen indebærer, at tabsrisikoen på realkreditinstitutters udstedte junior covered bonds (JCB) reduceres, idet gældsbufferen tager tab før JCB'er. Med den reducerede tabsrisiko bliver det lettere for realkreditinstitutterne løbende at tilvejebringe og/eller refinansiere den lovpligtige supplerende sikkerhed, der er nødvendig for at bevare deres tilladelse til udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, herunder også i perioder hvor betydelige fald i boligpriserne fører til et stærkt forøget krav til supplerende sikkerhed.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Der indsættes en bestemmelse om et nyt krav til realkreditinstitutter i form af en gældsbuffer. Kravet til størrelsen af gældsbufferen udmåles på baggrund af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån og kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret seniorgæld. Det er hensigten med forslaget, at det vil være muligt at udarbejde en afviklingsplan for realkreditinstitutter, som ikke indebærer brug af bail-in værktøjet, hvorefter realkreditinstitutter er fritaget for at opfylde krav til nedskrivningsegne passiver.

Kravet skal således sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut. I tilfælde af, at et realkreditinstitut bliver nødlidende, skal der foretages en realistisk, rimelig og forsigtig værdiansættelse af instituttet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder §§ 6 og 7. Hvis værdien af realkreditinstituttets nettoaktiver efter denne værdiansættelse er negativ, men positiv hvis der ses bort fra gældsbufferen, vil Finansiell Stabilitet som udgangspunkt kunne overdrage instituttets aktiver og dele af forpligtelserne, eksklusiv gældsbufferen og ansvarlig kapital, til et broinstitut. Gældsbufferen og ligestillede forpligtelser efterlades helt eller delvist i det nødlidende instituts konkursbo sammen med egenkapital og anden ansvarlig kapital. Vederlaget til konkursboet i forbindelse med overdragelsen må ikke stille egenkapitalen, anden ansvarlig kapital samt gældsbufferen og ligestillede forpligtelser ringere, end hvis instituttet var gået konkurs. Vederlaget kan have forskellig form, herunder aktier, kontanter og købesumsregulering.

Overdragelsen vil have karakter af en virksomhedsoverdragelse, hvor låntagers og långivers rettigheder videreføres.

Låntager kan altså ikke opsiges som følge heraf, ligesom långiver fortsat blandt andet har adgang til om nødvendigt at øge bidragssatserne. Dette svarer til situationen ved en konkurs.

Finansiel Stabilitet kan kapitalisere broinstituttet helt eller delvist med midler fra afviklingsformuen, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Broinstituttet vil skulle have tilladelse som realkreditinstitut og til at udstede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer og vil dermed kunne videreføre den overtagne virksomhed i videst muligt omfang, herunder yde nyudlån, hvis dette er økonomisk rentabelt. Finansiel Stabilitet vil dog som udgangspunkt skulle sælge broinstituttet hurtigst muligt og senest efter to år, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder § 22. Vederlaget vil kunne udformes, så provenuet fra salget af broinstituttet vil blive fordelt til dækning af den kapital, som afviklingsformuen har skudt ind, og til konkursboet, hvor den vil skulle fordeles i overensstemmelse med konkursordenen. Gældsbufferen og lige stillede forpligtelser vil modtage dækning før den ansvarlige kapital og egenkapitalen.

Forslaget ændrer ikke på mulighederne for at anvende afviklingsværktøjerne i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Herunder vil der være mulighed for at afviklingsmyndigheden ved en solvent afvikling kan anvende et broinstitut, og at seniorkreditorerne ved nedskrivning og konvertering kan bære tab ved insolvent afvikling. Det vil også være muligt inden for rammerne af de regler, der i dag gælder for hæftelse i kapitalcentrene, at et realkreditinstitut opdeles, således at et eller flere nødlidende kapitalcentre afvikles i overensstemmelse med afviklingsmodellen i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., såfremt dette opfylder afviklingsmålene og såfremt princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end ved konkurs, iagttages.

2.13. Skattelovgivningen

2.13.1. Gældende ret

Det følger af ligningslovens § 7 B, at beløb, som udbetales i forbindelse med afvikling af et nødlidende pengeinstitut, ikke medregnes til den skattepligtige indkomst. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 721 af 25. juni 2010, hvorved der blev indført en frivillig ordning for afvikling af nødlidende pengeinstitutter i regi af Finansiel Stabilitet A/S, der indebærer, at Finansiel Stabilitet A/S kan medvirke til afvikling af det nødlidende pengeinstitut ved at stifte og kapitalisere et nyt datterselskab, der overtager det nødlidende pengeinstituts aktiver og en del af passiverne. Som betaling for aktiverne overtages bl.a. en forholdsmæssig andel af instituttets forpligtelser, der modsvarer værdien af aktiverne. I de tilfælde, hvor en værdiansættelse medfører, at ikke alle indskyderes og investorers krav overtages, yder Garantifonden for indskydere og investorer (Indskydergarantifonden)

tilskud i medfør af lov om en garantifond for indskydere og investorer § 1, stk. 3.

Betalinger i forbindelse med en overdragelse af et nødlidende pengeinstituts aktiver og passiver til et overtagende pengeinstitut i medfør af medgiftsordningen i lov om finansiel stabilitet § 16 k er sidestillet med betalinger til et datterselskab under Finansiel Stabilitet A/S i forbindelse med afvikling af et nødlidende pengeinstitut og er dermed også skattefritaget, ligesom betaling af medgift efter den udvidede medgiftsordning i lov om finansiel stabilitet §§ 16 k og 16 l også er omfattet af ligningslovens § 7 B og dermed ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Baggrunden for ligningslovens regler er hensynet til at sikre, at der ved overdragelsen af et nødlidende pengeinstituts aktiver og passiver til Finansiel Stabilitet A/S i medfør af kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet ikke skabes en underbalance i datterselskabet til Finansiel Stabilitet A/S som følge af, at der skal afsættes beløb til betaling af skat af det beløb, som Fonden udbetaler til datterselskabet til (delvis) dækning af overtagne forpligtelser.

2.13.2. Erhvervs- og vækstministeriets overvejelser

Det foreslås at justere og ajourføre ligningslovens regler om den skattemæssige behandling af udbetalinger fra Garantiformuen og Finansiel Stabilitet som led i afviklingen af et nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

De foreslåede ændringer har baggrund i forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og nærværende forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

2.13.2. Den foreslåede ordning

Ifølge ligningslovens § 7 B skal nærmere bestemte udbetalinger, der sker i henhold til de gældende ordninger for afvikling af nødlidende pengeinstitutter, ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Det foreslås, at ligningsloven justeres og ajourføres som følge af de foreslåede ændringer i forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og nærværende forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love. Med forslaget foreslås det, at skattefritagelsen fremadrettet skal omfatte de udbetalinger fra Afviklingsformuen og Garantiformuen, der svarer til de hidtil skattefritagne udbetalinger fra Indskydergarantifonden og Finansiel Stabilitet A/S.

De afviklingstiltag, som Finansiel Stabilitet ifølge forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan bringe i anvendelse ved afviklingen af en finansiel virksomhed, kan indebære skattemæssige konsekvenser. De nærmere skattemæssige konsekvenser skal vur-

deres på grundlag af skattelovgivningens almindelige regler for den eller de dispositioner, som konkret iværksættes.

Der kan som led i afviklingen af en finansiel virksomhed ske nedskrivning af ejerinstrumenter og nedskrivning eller konvertering til egenkapital af både efterstillet gæld og ikke-efterstillet gæld.

Nedskrivning af f.eks. aktier skal skattemæssigt behandles som en kapitalnedsættelse. Selv om nedskrivningen sker uden udlodning, kan aktionæren ikke opnå tabsfradrag på de nedskrevne aktier, medmindre der opnås særlig tilladelse hertil fra SKAT. Denne tilladelse gives normalt, hvis aktionæren efter nedskrivningen ikke har aktionærinteresser i instituttet. Nedskrivning af aktiekapital har ingen skattemæssige konsekvenser for det institut, der har udstedt aktierne.

Nedskrivning eller konvertering af efterstillede kapitalinstrumenter, f.eks. hybrid kernekapital, der opfylder betingelserne for at være gæld i skattemæssig forstand, skal bedømmes efter reglerne i kursgevinstloven. Heraf følger som udgangspunkt, at nedskrivningen udgør en skattepligtig gevinst på gæld for instituttet, og kreditor vil modsvarende opnå et fradragsberettiget tab. Det samme gælder ved konvertering af hybrid kernekapital til aktiekapital. I forbindelse med konvertering til aktiekapital skal der ved opgørelsen af instituttets gevinst og kreditors tab tages hensyn til værdien af henholdsvis gælden og de aktier, der udstedes ved konverteringen. De anførte regler finder tilsvarende anvendelse ved nedskrivning og konvertering af ikke-efterstillet gæld i forbindelse med brugen af afviklingsværktøjet bail-in.

Afviklingsværktøjet virksomhedssalg indebærer, at der for instituttet skal opgøres skattemæssig gevinst eller tab for hvert enkelt af de aktiver og passiver, der indgår i overdragelsen. Det skal ske ved anvendelse af de skatteregler, der gælder for de respektive aktiver og passiver. Dette afviklingsværktøj kan også omfatte aktiver, der ikke i sig selv udgør en virksomhed, f.eks. aktier udstedt af det nødlidende institut. I sidstnævnte tilfælde skal gevinst og tab opgøres hos aktionæren og ikke hos virksomheden som sådan.

Overdragelse til et broinstitut med henblik på midlertidig drift af en finansiel virksomhed ændrer ikke på, at denne overdragelse af aktiver og passiver skattemæssigt skal behandles efter de respektive skattelove, som overdragelsen omfatter. Det samme gælder i de tilfælde, hvor der sker adskillelse af aktiver i forbindelse med overdragelse til et porteføljeselskab.

En udnyttelse af beføjelsen til at ophæve eller ændre vilkår i kontrakter kan ifølge retspraksis anses for afvikling/afståelse af den oprindelige kontrakt og indgåelse af en ny kontrakt. Det vil afhænge af en konkret vurdering. F.eks. er forlængelse af en finansiel kontrakt og ændring af forrentningsvilkår for gæld blevet anset for afståelse ved indgåelse af en ny kontrakt.

Institutterne har ifølge forslaget pligt til at betale årlige bidrag til Afviklingsformuen, som skal anvendes til finansiering af afviklingstiltagene. Pligten til at bidrage til Afviklingsformuen vil være en sædvanlig følge af at drive den på-

gældende virksomhed. De indbetalte bidrag vil skattemæssigt kunne fradrages som driftsomkostninger.

Ligningsloven indeholder regler om den skattemæssige behandling af udbetalinger fra Indskydergarantifonden eller Finansiell Stabilitet A/S til et institut, der helt eller delvist overtager et nødlidende pengeinstitut.

Fremadrettet sker der en delvis udfasning af disse ordninger, samtidig med at Garantiformuen og Afviklingsformuen som led i de foreslåede regler skal finansiere afviklingstiltagene.

Udbetalinger m.v. fra Garantiformuen og Afviklingsformuen skal i vidt omfang tjene samme formål som de hidtidige udbetalinger fra Indskydergarantifonden og Finansiell Stabilitet A/S. De foreslåede regler omfatter nu flere former for finansielle virksomheder end ligningsloven, der kun gælder ved afvikling af pengeinstitutter, da forslaget udover pengeinstitutter også omfatter realkreditinstitutter og Fondsmæglerselskaber I.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører en række opgaver, som skal løses af Finanstilsynet. Opgaverne kan fordeles på 3 fagområder, der gennemgås nedenfor.

3.1. Genopretning og genopretningsplaner

Med gennemførelsen af CRD IV (direktiv 2013/36/EU) ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 indførtes krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt fondsmæglerselskaber I skal udarbejde genopretningsplaner for den situation, hvor der sker en væsentlig forringelse af deres kapitalforhold m.v.

Finanstilsynet skal føre tilsyn med disse planer, hvorfor tilsynet blev tilført ressourcer hertil i form af 1 årsværk. Med gennemførelsen af BRRD skærpes kravene til genopretningsplanernes udformning væsentligt, og det samme er tilfældet i relation til tilsynet med planerne.

Endvidere er tilsyn med institutter under genopretning meget ressourcekrævende, da et institut under genopretning følges ekstra nøje. Finanstilsynet har således en meget tæt kontakt med instituttet om genopretningsplanens indhold og om målene med at komme ud af genopretning. Finanstilsynets indsats i situationer, hvor en virksomhed er under genopretning, vil med gennemførelsen af BRRD blive forøget, hvilket bl.a. skyldes muligheden for anvendelse af de nye tidlige indgriben-beføjelser.

Herudover blev det med rapporten fra SIFI-udvalget besluttet, at tilsynet med de danske SIF'er skal udbygges, herunder tilsynet med disse virksomheders genopretningsplaner.

BRRD medfører skærpede krav til virksomhedernes genopretningsplaner samt skærpede krav til Finanstilsynets tilsyn med genopretningsplanernes udarbejdelse. Der vil med BRRD være flere virksomheder, der skal udarbejde genopretningsplaner. Samtidig skal Finanstilsynets tilsyn med genopretningsplanerne i de danske SIF'er udbygges. For Fi-

finansiel Stabilitet betyder BRRD, at selskabet forelægges genopretningsplaner med henblik på at komme med anbefalinger til planernes indhold.

De nye opgaver vedrørende genopretning og genopretningsplaner medfører et behov for tilførsel af yderligere ressourcer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. For Finanstilsynet er det yderligere ressourcebehov estimeret til at udgøre 2 årsværk svarende til 3.848 timer fordelt på hhv. 1 årsværk relateret til SIFler og 1 årsværk relateret til ikke-SIFler. For Finansiell Stabilitet er ressourcebehovet opgjort til 1 årsværk i 2015 og 2016, faldende til 0,5 årsværk fra 2017.

3.2. Afviklingsplaner

Finanstilsynet skal sammen med Finansiell Stabilitet forestå arbejdet med at udarbejde og vedligeholde afviklingsplaner. Finanstilsynet skal indsamle de relevante oplysninger og har ansvaret for den endelige beslutning om afviklingsplanen for den enkelte virksomhed. Det vil endvidere være Finanstilsynet, der skal forestå dialogen og give eventuelle påbud til virksomheden, såfremt det vurderes, at der er hindringer for afvikling af virksomheden. Da alle virksomheder er omfattet af lovforslagets afviklingsregler, skal Finanstilsynet udarbejde en afviklingsplan for samtlige ca. 100 virksomheder, hvoraf 6 virksomheder er identificeret som SIFler.

Som en del af afviklingsplanen skal Finanstilsynet fastsætte og føre tilsyn med virksomhedens opfyldelse af et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver – det såkaldte MREL-krav. Denne opgave vurderes at være meget ressourcekrævende, idet MREL-kravet vil variere fra virksomhed til virksomhed.

For SIFler vil afviklingsplanen været ganske omfattende indeholdende bl.a. skøn over tidsrammen for gennemførelse af planens materielle aspekter, vurdering af afviklingsmuligheder og afviklingsstrategier, vurdering af tiltag, der måtte være pålagt for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, analyse af planens konsekvenser for medarbejdere m.v. For virksomheder, som ikke er SIFler, vil kravene til afviklingsplanerne være mindre end til SIFler, da reglerne finder anvendelse under hensyntagen til BRRDs proportionalitetsbestemmelse.

De nye opgaver vedrørende udarbejdelse, vedtagelse og revision af afviklingsplaner medfører et behov for yderligere ressourcer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. For Finanstilsynet estimeres ressourcebehovet at udgøre i alt 5 årsværk i 2015 og 2016 svarende til ca. 9.620 timer, 3 årsværk er relateret til SIFler, 1 årsværk er relateret til ikke-SIFler og 1 årsværk skal anvendes til fastsættelse og tilsyn med MREL-kravet. Ressourcebehovet hertil forventes at udgøre 2,5 årsværk fra 2017. For Finansiell Stabilitet er ressourcebehovet opgjort til 10 årsværk årligt i 2015 og 2016 svarende til 19.240 timer faldende til 7,5 årsværk fra 2017 svarende til 14.430 timer. Heraf skal 7 årsværk, faldende til 5 årsværk fra 2017, anvendes til udarbejdelse af afviklingsplaner. Arbejdet med SIFernes afviklingsplaner forventes at trække over halvdelen af disse ressourcer. Af de 10 årsværk, faldende til 7 årsværk, skal 3 årsværk faldende til 2,5 årsværk an-

vendes til opgaver vedr. beregning af risikovægtede bidrag, løbende porteføljepleje, kriseberedskab m.v.

Faldet i årsværk fra 2017 skal ses i lyset af, at den løbende ajourføring af afviklingsplaner forventes at være mindre byrdefuld i såvel Finanstilsynet som Finansiell Stabilitet, når der første gang er udarbejdet afviklingsplaner for alle de omfattede virksomheder.

3.3. Deltagelse i afviklingskollegier

Gennemførelsen af BRRD medfører nye opgaver for Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i relation til deltagelse i afviklingskollegier med henblik på samarbejde mellem nationale myndigheder, såfremt en grænseoverskridende koncern bliver nødlidende og dermed skal håndteres efter direktivets regler. BRRD indebærer således, at koncernafviklingsmyndigheden skal oprette afviklingskollegier, der skal fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder med henblik på at udveksle relevante oplysninger om udarbejdelse af koncernafviklingsplaner. Samarbejdet mellem forskellige nationale myndigheder er erfaringsmæssigt meget ressourcekrævende, da koordineringen af flere myndigheders synspunkter og ønsker er tidskrævende. Det gælder særligt i forhold til Danske Bank A/S, hvor ansvaret for afviklingskollegiet påhviler Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i samarbejde, herunder til bl.a. mødeindkaldelse og afholdelse af møder.

Repræsentation af koncernafviklingsmyndigheden deles mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet afhængigt af, om der er tale om en levedygtig virksomhed eller en virksomhed under afvikling. Ressourcebehovet estimeres til at udgøre 0,5 årsværk svarende til 962 timer i hhv. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

3.4. Finansiering af Finanstilsynets opgaver

Alle tilsynets udgifter er fuldt dækket af betalinger fra sektoren. I lov om finansiel virksomhed fremgår det af §§ 360-370, at Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt udgifter til Kammeradvokaten og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

3.5. Finansiering af Finansiell Stabilitets opgaver i relation til afviklingsplaner

Med lovforslaget indsættes endvidere en hjemmel til, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter til finansiering af Finansiell Stabilitets virksomhed som afviklingsmyndighed i henhold til BRRD. Implementeringen af BRRD i nærværende lovforslag og i forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil betyde, at Finansiell Stabilitet fremover skal varetage en række nye og ændrede opgaver, herunder arbejde med genopretningsplaner, afviklingsplaner og deltagelse i afviklingskollegier. Finansiell Stabilitet vil fra Finanstilsynet modtage afgiftsindtægterne opkrævet i henhold til § 360, stk. 4, via et årligt tilskud fra Finanstilsynet.

Lovforslaget har ikke konsekvenser for regioner og kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget medfører administrative byrder for erhvervslivet.

Lovforslaget er en del af implementeringen af BRRD. Det er Team Effektiv Regulerings (TER) vurdering, at den samlede implementering af BRRD vil medføre store administrative byrder for de omfattede virksomheder. Byrderne vil især bestå i store omstillingsomkostninger. Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at kvantificere de løbende byrder, da der er en række usikre elementer i lovforslaget, som primært er forbundet med, hvor meget løbende arbejde der skal til i forbindelse med vedligeholdelsen af genopretningsplanerne og afviklingsplanerne, efter disse er udarbejdet første gang.

Lovforslaget indeholder en række informationsforpligtelser, der vil medføre nye administrative byrder, men som i høj grad vil blive udmøntet i senere bekendtgørelser om bl.a. genopretningsplaner. De mere specifikke krav til indholdet af genopretningsplanerne fremgår dermed ikke af nærværende lovforslag. TER vurderer dog på nuværende tidspunkt, at bekendtgørelsen om genopretningsplaner potentielt kan medføre administrative byrder for over 10.000 timer årligt på samfundsniveau, og der vil i så fald skulle foretages en måling for at kvantificere byrderne nærmere, inden bekendtgørelsen kan udstedes.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (BRRD) samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD).

BRRD er et principbaseret rammedirektiv. Direktivet sætter i den forbindelse de retlige rammer (niveau 1 regulering), der kan udfyldes ved brug af de nye gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen, der er vedtaget ved Lissabon-traktaten (niveau 2-regulering).

I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelses-

retsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS).

RTS'er og GTS'er benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er).

Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af hjemlerne i BRRD, samt den EU-regulering der henvises til i disse hjemler. Proceduren er forskellig for hver type niveau 2-regulering.

Det er alene gennemførelsesretsakter, der skal vedtages inden for komitologireglerne, jf. bl.a. artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, mens kontrol med delegerede retsakter sker i form af sanktionsmuligheder for såvel Rådet som Europa-Parlamentet. Hjemlen til at vedtage de delegerede retsakter er artikel 290 i TEUF og hjemlen til at vedtage gennemførelsesretsakter er artikel 291 i TEUF. Det fremgår ikke af artikel 290 eller 291 i TEUF hvilken type retsakt, der skal anvendes. Artikel 296 i TEUF fastslår, at når det ikke er fastsat i traktaterne, hvilken type retsakt der skal anvendes, tager institutionerne i hvert enkelt tilfælde stilling hertil under overholdelse af gældende procedurer og proportionalitetsprincippet. Typisk vil delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter blive udstedt som samme type retsakt, som den niveau 1 retsakt der indeholder hjemlen til udstedelsen. Således vil f.eks. en delegeret retsakt eller gennemførelsesretsakt, der her hjemmel i BRRD, typisk blive udstedt som et direktiv.

De RTS'er, der er hjemlet i BRRD, skal af Kommissionen vedtages i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), jf. bl.a. punkt 114 i præambelen til BRRD samt de respektive bemyndigelser til Kommissionen i BRRD. De GTS'er, der er hjemlet i BRRD, skal af Kommissionen vedtages i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010, jf. bl.a. punkt 114 i præambelen til BRRD samt de respektive bemyndigelser til Kommissionen i BRRD. I medfør af artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed vedtages BTS'er af Kommissionen gennem forordninger eller afgørelser. BTS'er gælder umiddelbart og direkte i medlemslandene.

Hovedparten af beføjelserne i BRRD er i form af BTS'er, hvor Kommissionen modtager udkast til en delegeret retsakt fra Den Europæiske Bankmyndighed (EBA), hvor de nationale tilsyn er repræsenteret.

Med henblik på at sikre tilsynskonvergens og konsekvens i tilsynsresultaterne i Den Europæiske Unionen udsteder EBA endvidere en række retningslinjer, vejledninger og henstillinger (niveau 3 regulering) vedrørende BRRD, samt niveau 2-reguleringen udstedt i medfør heraf. Niveau 3 re-

gulering er ikke-bindende regulering, men i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig bedst muligt på at efterleve disse retningslinjer og henstillinger. For de kompetente myndigheder er retningslinjer og henstillinger endvidere underlagt »følg eller forklar«-princippet, jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

På niveau 4 påser Kommissionen og EU-domstolen, at EU/EØS-landes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om niveau 2-reguleringen skal gennemføres, eller om den indeholder valgmuligheder eller sanktionsforpligtelser. Som en følge af bl.a. den nye tilsynsstruktur i Den Europæiske Union og i lyset af at Kommissionen og EBA får de beskrevne gennemførelsesbeføjelser til at vedtage niveau 2-regulering, vil der på en række områder kunne være behov for at kunne gennemføre denne eller supplere de mere detaljerede og tekniske dele af den danske regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af BRRD. Bemyndigelsen omfatter således de samme forhold, som Kommissionen i medfør af BRRD har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-regulering. Dette med henblik på at erhvervs- og vækstministeren vil kunne gennemføre delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionen udsteder som forordninger.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er ukendt, er det i de specielle bemærkninger til lovforslaget ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet. Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

BTS'er gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. Ligeledes vil delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som forordninger, gælde umiddelbart og direkte, og disse skal derfor ligeledes ikke gennemføres i dansk ret. I det omfang, det er tilladt eller krævet i henhold til EU-retten, kan supplerende regulering derimod vise sig at være nødvendigt for disse direkte gældende retsakter.

I forhold til valgmuligheder i Kommissionens forordninger, som skal udnyttes af Finanstilsynet eller en eventuelt anden udpeget myndighed, skal disse valg træffes af den myndighed, der er hjemlet dertil i forordningen og valgene træffes med hjemmel i forordningen. Visse valg kan have en

generel normerende effekt for borgere og skal i de situationer fastsættes ved bekendtgørelse. Lovforslaget indeholder hjemmel til udstedelse af sådanne bekendtgørelser.

I forbindelse med Kommissionens forordninger kan det tillige være nødvendigt at fastsætte straf. Følger det af Kommissionens forordning, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres med enten administrative bøder eller straf, vil Danmark være EU-retligt forpligtet til at fastsætte sådanne sanktioner for overtrædelse af forordningen. Da Danmark ikke på nuværende tidspunkt har et administrativt bødesystem på det finansielle område, vil sanktionen i det tilfælde formentlig blive fastsat til bødestraf. Denne fastsættelse vil kunne ske ved udstedelse af en bekendtgørelse, der angiver hvilke bestemmelser i Kommissionens forordning, der bliver strafbelagt, ligesom strafniveauet angives. Lovforslaget indeholder bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Kommissionen i medfør af BRRD.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 3. oktober 2014 til 31. oktober 2014 og fra den 27. oktober 2014 til 7. november 2014 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantevenvsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finansektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Den-

mark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, KL, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornæv-

net, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	-	<p>Lovforslaget medfører en række opgaver, som skal løses af Finanstilsynet.</p> <p>Alle tilsynets udgifter er fuldt dækket af betalinger fra sektoren. I lov om finansiel virksomhed fremgår det af §§ 360-370, at Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt udgifter til Kammeradvokaten og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn.</p> <p>Med gennemførelsen af BRRD skærpes kravene til genopretningsplanernes udformning væsentligt, og det samme er tilfældet i relation til tilsynet med planerne.</p> <p>Endvidere er tilsyn med institutter under genopretning meget ressourcekrævende, da et institut under genopretning følges ekstra nøje.</p> <p>Herudover blev det med rapporten fra SIFI udvalget besluttet, at tilsynet med de danske SIFI'er skal udbygges, herunder tilsynet med disse virksomheders genopretningsplaner.</p> <p>Der vil med BRRD være flere virksomheder, der skal udarbejde genopretningsplaner. Samtidig skal Finanstilsynets tilsyn med genopretningsplanerne i de danske SIFI'er udbygges. For Finansiell Stabilitet betyder BRRD, at selskabet forelægges genopretningsplaner med henblik på at komme med anbefalinger til planernes indhold.</p> <p>De nye opgaver vedrørende genopretning og genopretningsplaner medfører et behov for tilførsel af yderligere ressourcer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. For Finanstilsynet er det yderligere ressourcebehov estimeret til at udgøre 2 årsværk svarende til 3.848 timer fordelt på hhv. 1 årsværk relateret til SIFI'er og 1 årsværk relateret til ikke-SIFI'er. For Finansiell Stabilitet er ressourcebehovet opgjort til 1</p>

årsværk i 2016 og 2017 faldende til 0,5 årsværk fra 2018.

Finanstilsynet skal sammen med Finansiell Stabilitet forestå arbejdet med at udarbejde og vedligeholde afviklingsplaner.

Som en del af afviklingsplanen skal Finanstilsynet fastsætte og føre tilsyn med virksomhedens opfyldelse af et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver – det såkaldte MREL-krav.

De nye opgaver vedrørende udarbejdelse, vedtagelse og revision af afviklingsplaner medfører et behov for yderligere ressourcer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. For Finanstilsynet estimeres ressourcebehovet til at udgøre i alt 5 årsværk i 2015 og 2016 svarende til ca. 9.620 timer, 3 årsværk er relateret til SIF'er, 1 årsværk er relateret til ikke-SIF'er og 1 årsværk skal anvendes til fastsættelse og tilsyn med MREL-kravet. Ressourcebehovet hertil forventes at udgøre 2,5 årsværk fra 2017. For Finansiell Stabilitet er ressourcebehovet opgjort til 10 årsværk årligt i 2015 og 2016 svarende til 19.240 timer faldende til 7,5 årsværk fra 2017 svarende til 14.430 timer. Heraf skal 7 årsværk, faldende til 5 årsværk fra 2017, anvendes til udarbejdelse af afviklingsplaner. Arbejdet med SIF'ernes afviklingsplaner forventes at trække over halvdelen af disse ressourcer. Af de 10 årsværk faldende til 7 årsværk skal 3 årsværk faldende til 2,5 årsværk anvendes til opgaver vedr. beregning af risikovægtede bidrag, løbende porteføljepleje, kriseberedskab m.v.

Faldet i årsværk fra 2017 skal ses i lyset af, at den løbende ajourføring af afviklingsplaner forventes at være mindre byrdefuld i såvel Finanstilsynet som Finansiell Stabilitet, når der første gang er udarbejdet afviklingsplaner for alle de omfattede virksomheder.

Gennemførelsen af BRRD medfører nye opgaver for Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i relation til deltagelse i afviklingskollegier med henblik på samarbejde mellem nationale myndigheder, såfremt en grænseoverskridende koncern bliver nødlidende og dermed skal håndteres efter direktivets regler. Repræsentation af koncernafviklingsmyndigheden deles mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet afhængigt af, om der er tale om en levedygtig virksomhed eller en virksomhed under afvikling. Ressourcebehovet estimeres til

		at udgøre 0,5 årsværk svarende til 1.924 timer i hhv. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.
Administrative konsekvenser for det offentlige		Lovforslaget medfører ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.		Lovforslaget medfører ingen økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.		Lovforslaget medfører administrative byrder for erhvervslivet. Lovforslaget har været sendt til Team Effektiv Regulering (TER) med henblik på vurdering af, om der skal foretages en måling af de administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det er TERs vurdering, at lovforslaget vil medføre store administrative byrder for de omfattede virksomheder. Byrderne vil især bestå i store omstillingsomkostninger. Lovforslaget indeholder en række informationsforpligtelser, der vil medføre nye administrative byrder, men som i høj grad vil blive udmøntet i senere bekendtgørelser om bl.a. genopretningsplaner. De mere specifikke krav til indholdet af genopretningsplanerne fremgår dermed ikke af nærværende lovforslag. TER vurderer på nuværende tidspunkt, at bekendtgørelsen om genopretningsplaner potentielt kan medføre administrative byrder for over 10.000 timer årligt på samfundsniveau, og der vil i så fald skulle foretages en måling for at kvantificere byrderne nærmere, inden bekendtgørelsen kan udstedes.
Miljømæssige konsekvenser	Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190 (BRRD) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, nr. L 173, side 149 (DGSD).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af fodnoten til lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til, at der med denne lov foretages en gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side

149 (DGSD) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 (BRRD).

Til nr. 2 (overalt i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget ændres henvisningen til Finansiell Stabilitet A/S til Finansiell Stabilitet overalt i loven, som følge af, at Finansiell Stabilitet med kapitel 12 i forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder

ændres fra et aktieselskab til en selvstændig offentlig virksomhed, som ikke indgår i den offentlige forvaltning. Der er med ændringen ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne. Finansiell Stabilitet forbliver i retlig henseende en selvstændig juridisk person og inden for de begrænsninger, der fastlægges i lovgivning og vedtægter kan optræde som sådan. I det omfang staten i dag hæfter for Finansiell Stabilitet A/Ss forpligtelser, forbliver denne hæftelse intakt. Der er tale om den samme juridiske enhed før og efter omdannelsen. Dette betyder bl.a., at Finansiell Stabilitet viderefører det hidtidige CVR-nr.

Der henvises i det hele til bemærkningerne til § 60 i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, nr. 43 og 44, i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til § 5, stk. 1, nr. 43, gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) artikel 4, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiell virksomhed. Bestemmelsen har til formål at sikre, at alle de finansielle holdingvirksomheder, som omfattes af artikel 1, stk. 1, litra c og d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 (BRRD), også omfattes af lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 44, i lov om finansiell virksomhed indføres en definition af gældsbuffer, som en konsekvens af, at der med forslaget til § 125 i lov om finansiell virksomhed foreslås indført et krav til yderligere kapital for realkreditinstitutter, i form af en gældsbuffer.

Til nr. 4 (§ 14, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til ændringen af § 14, stk. 6, er der tale om en konsekvensændring som følge af ændringen af lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. forslaget til lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvor det i § 1 foreslås, at Garantifonden for indskydere og investorer fremover organiseres som en Indskyder og investorgarantiordning (Garantiformuen). Dette sker ved at Garantiformuen overtager alle aktiver og passiver fra Garantifonden for indskydere og investorer. Garantiformuen indtræder samtidig i alle Garantifonden for indskydere og investorers rettigheder og forpligtelser.

Til nr. 5 (§ 14 a i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til § 14 a i lov om finansiell virksomhed gennemføres dele af artikel 41, stk. 1, i BRRD. Finanstilsynet får med bestemmelsen mulighed for at udstede en midlertidig tilladelse til at drive virksomhed i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, og § 16 a til et broinstitut oprettet i henhold til § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, uanset at dette broinstitut, som defineret i § 2, nr. 6, i lov om restrukture-

ring og afvikling af visse finansielle virksomheder, ikke opfylder alle betingelser for at opnå en sådan tilladelse.

Et broinstitut skal som udgangspunkt opfylde betingelserne for at opnå den relevante tilladelse efter de almindelige regler, broinstituttet skal således, når det oprettes af Finansiell Stabilitet, opfylde de samme betingelser, som hvis det var ethvert andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Imidlertid vil situationer, som er forbundet med afvikling efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, ofte være meget pressede, og der kan derfor opstå tilfælde, hvor det vil være umuligt inden for kort tid at opfylde alle betingelserne til at opnå den relevante tilladelse.

De krav, der stilles til opnåelse af tilladelse i henhold til lov om finansiell virksomhed § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, jf. § 14, samt § 16 a er meget omfattende, og Finanstilsynet kan derfor i situationer, som er omfattet af § 14 a, anvende en mere lempelig fortolkning af det i henhold til § 14 indsendte materiale. Der er tale om en undtagelse, som alene kan anvendes, hvor det er nødvendigt for at nå afviklingsmålene, herunder for at sikre videreførelse af kritiske funktioner. Det vil sige situationer, hvor oprettelsen af et broinstitut er den bedste løsning til restrukturering eller afvikling af virksomheden, men hvor det samtidig ikke er muligt at opfylde alle de krav, som stilles efter § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, jf. § 14, samt § 16 a i lov om finansiell virksomhed.

Ved vurderingen af, om det er nødvendigt for at nå afviklingsmålene, skal Finanstilsynet lægge vægt på Finansiell Stabilitets vurdering heraf, da det er Finansiell Stabilitet, der i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, skal foretage denne vurdering.

Muligheden for at undtage efter stk. 1, forventes kun udnyttet i de få tilfælde, hvor det af tidsmæssige årsager ikke er muligt for Finansiell Stabilitet at oprette et institut, som opfylder alle de relevante betingelser for at opnå tilladelse til at drive den relevante virksomhed, uden at afviklingsmålet fortabes. Som et eksempel på, at det kan være vanskeligt at opfylde alle betingelserne for at opnå tilladelse, kan nævnes fit & proper tilladelser, da der i forbindelse hermed skal indhentes personlige informationer fra en række personer. Finanstilsynet vil dog i sådanne situationer være bekendt med den personkreds, som indtræder i ledelsen.

Der vil som udgangspunkt ikke være tale om nye udarbejdede dokumenter, men derimod dokumenter som den nødlidende virksomhed allerede ligger inde med. Herudover er det forventningen, at oprettelsen af et broinstitut primært vil være relevant i forhold til håndteringen af nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitutter og realkreditinstitutter, jf. nærmere om anvendelsesområdet og opfyldelsen af afviklingsbetingelserne i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiell Stabilitet skal i ansøgningen om tilladelse til at oprette et broinstitut efter § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, angive, hvorfor Finansiell Stabilitet anser det for nødvendigt at oprette et broinstitut, som ikke opfylder kravene til at opnå tilladelse af hensyn til at nå afviklingsmålene.

Den frist, som Finanstilsynet fastsætter, fastsættes under hensyn tagen til broinstituttets mulighed for at opfylde de relevante betingelser.

Med forslaget til *stk. 2* gives der Finanstilsynet hjemmel til at undtage Finansiell Stabilitet fra de regler i lov om finansiel virksomhed med tilhørende bekendtgørelser og CRR, som vedrører finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, når Finansiell Stabilitet opfylder definitionen heraf som led i kontrollen med et broinstitut, jf. § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Baggrunden for denne undtagelse er, at Finansiell Stabilitet uanset sin status som selvstændig offentlig virksomhed vil kunne blive omfattet af definitionen af en holdingvirksomhed i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet i forbindelse med en restrukturering eller afvikling af en virksomhed anvender et broinstitut jf. § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det foreslåede *stk. 2* har til formål at undtage Finansiell Stabilitet fra de regler i lov om finansiel virksomhed og CRR, der vedrører finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder i de situationer, hvor Finansiell Stabilitet som følge af oprettelsen af et broinstitut bliver en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed. Undtagelsen er begrundet i, at Finansiell Stabilitets nye status som holdingvirksomhed opstår som et led i anvendelsen af et af de nye afviklingsværktøjer i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. I dette tilfælde oprettelsen af et broinstitut. Broinstituttet har i henhold til § 22, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder en begrænset levetid og udgangspunktet er, at et broinstitut ikke skal have tilladelse i mere end 2 år. Der er således ikke tale om et almindeligt koncernforhold.

Finansiell Stabilitet undtages ikke automatisk fra reglerne om finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder. Finanstilsynet skal således foretage en konkret vurdering af, hvorvidt Finansiell Stabilitet skal undtages reglerne og i givet fald, hvilke regler Finansiell Stabilitet skal undtages fra. Finanstilsynet skal foretage denne vurdering under hensyntagen til formålet med de regler, der undtages fra samt afviklingsmålene, jf. forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er udgangspunktet, at Finansiell Stabilitet vil blive undtaget fra alle regler for finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder i lov om finansiel virksomhed med tilhørende bekendtgørelser samt CRR, jf. dog *stk. 3*.

Det vil afhænge af Finansiell Stabilitets aktiviteter og omfanget heraf, om Finansiell Stabilitet opfylder definitionen af en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed.

Skulle Finansiell Stabilitet blive betragtet som en finansiel holdingvirksomhed i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed, vil Finansiell Stabilitet kunne undtages fra CRR, de oplyste bestemmelser i § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, samt andre bestemmelser i loven, herunder § 61 c, stk. 2, §§ 170-180 og §§182-182 f, samt kapitel 15 a om tidlig indgriben. Derud-

over kan Finansiell Stabilitet eksempelvis undtages fra en række af de nye regler, som foreslås indført som et led i gennemførelsen af BRRD. Det drejer sig om § 224 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 245 b, kapitel 17 om koncernafviklingsplaner og afviklingshindringer, samt § 266, stk. 2, § 268, § 273 og § 274, stk. 4 og 5, i lov om finansiel virksomhed. Oplistingen er ikke udtømmende.

Falder Finansiell Stabilitet ind under definitionen af en blandet holdingvirksomhed, jf. forslaget til § 5, stk. 1, nr. 43, i lov om finansiel virksomhed, vil Finanstilsynet kunne undtage Finansiell Stabilitet fra de regler, der følger af CRR, samt de regler i lov om finansiel virksomhed, der er en konsekvens af gennemførelsen af CRD IV og BRRD.

Blandede holdingvirksomheder er ikke omfattet af § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor Finansiell Stabilitet ikke vil falde ind under de i § 1, stk. 2, oplyste bestemmelser, såfremt Finansiell Stabilitet må anses for at være en blandet holdingvirksomhed. §§ 117 og 181 i lov om finansiel virksomhed jf. *stk. 3*, vil dog finde anvendelse.

Forslaget til *stk. 2*, medfører ikke, at broinstituttet ikke skal opfylde eller falder ind under de regler, som Finansiell Stabilitet kan undtages fra at opfylde. Fravigelsen omfatter kun Finansiell Stabilitet, som finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, og broinstituttet kan således kun undtages fra reglerne i lov om finansiel virksomhed i henhold til *stk. 1*.

Finanstilsynet skal fastsætte en frist for Finansiell Stabilitets undtagelse fra reglerne for finansielle holdingvirksomheder eller blandede holdingvirksomheder. Denne frist vil som udgangspunkt følge fristen for ophør af broinstituttet, jf. § 22, stk. 3, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet skal som udgangspunkt indstille driften af et broinstitut, hvis broinstituttet ikke er ophørt inden to år efter den dato, hvor den sidste overdragelse ved anvendelse af broinstituttet fandt sted. Fristen kan forlænges med op til et år ad gangen, jf. forslaget til § 22, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den af Finanstilsynet fastsatte frist vil skulle være i overensstemmelse med de tidsmæssige forventninger, der er til broinstituttets ophør som broinstitut. Fristen for Finansiell Stabilitets undtagelse fra reglerne for finansielle holdingvirksomheder eller blandede holdingvirksomheder kan forlænges, hvis der ikke er sket et endeligt ophør af broinstituttet inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist. Det er en forudsætning for fristforlængelsen, at betingelserne for en fristforlængelse i henhold til § 22, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt.

Med forslaget til *stk. 3* fastsættes, at Finansiell Stabilitet, når Finansiell Stabilitet bliver en finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, skal overholde kapitel 9 om videregivelse af fortrolige oplysninger, samt § 181 om koncerninterne transaktioner. Finanstilsynet kan således ikke undtage Finansiell Stabilitet fra at overholde de pågældende bestemmelser.

Baggrunden for at Finanstilsynet ikke kan undtage Finansiell Stabilitet fra kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed er, at der ikke må være nogen hindringer i vejen for, at Finansiell Stabilitet kan modtage oplysninger fra et broinstitut. Det er derfor afgørende, at Finansiell Stabilitet ikke kan viderebringe fortrolige oplysninger til andre. Bestemmelsen understreger § 61, stk. 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvoraf fremgår, at kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer, direktører, revisorer, vurderingsmænd, administratorer samt øvrige ansatte i Finansiell Stabilitet.

Skulle Finansiell Stabilitet finde det nødvendigt at foretage koncerninterne transaktioner imellem den selvstændige offentlige virksomhed Finansiell Stabilitet og et broinstitut, er det helt afgørende, at sådanne transaktioner sker på markedsvilkår, for ikke at stille broinstituttet anderledes på dette område end andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Derfor kan Finansiell Stabilitet heller ikke undtages fra at overholde § 181 i lov om finansiell virksomhed.

Til nr. 6 (§ 50, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 50, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed er en konsekvens af, at der i 2012 blev vedtaget en lov som indførte en pensionsordning kaldet aldersopsparring, jf. lov nr. 922 af 18. september 2012 om ændring af pensionsbeskatningsloven og forskellige andre love.

Til nr. 7 (§ 51, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 51, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed er en konsekvens af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149 (DGSD). Med DGSD vil det ikke længere være muligt at opretholde den fulde dækning for børneopsparinger og boligopsparinger, hvorfor det ikke længere er et lovkrav, at disse skal være fuldt dækket af Garantifonden for indskydere og investorer. Derudover er der tale om en konsekvensændring som følge af ændringen af lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. forslaget til lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 8 (§ 67, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til § 67, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed gennemføres artikel 121, stk. 2, i BRRD, der ændrer i direktiv 2007/36/EF om aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber. Direktiv 2007/36/EF er i dansk ret gennemført i selskabsloven.

Det følger af selskabsloven, at generalforsamlingen skal træffe beslutning om kapitalforhøjelse eller give ledelsen bemyndigelse hertil, jf. selskabslovens §§ 154 og 155. Indkaldelsesfristen for en generalforsamling reguleres i selskabslovens § 94, hvorefter en indkaldelse til generalforsamling skal foretages tidligst 4 uger og senest 2 uger før generalforsamlingens afholdelse. For selskaber med aktier optaget til handel på et reguleret marked er indkaldelsesfri-

sten tidligst 5 uger og senest 3 uger før generalforsamlingens afholdelse.

BRRD fraviger indkaldelsesfristerne i direktiv 2007/36/EF om aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber, når et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I er omfattet af bestemmelserne om tidlig indgriben, jf. denne lovs kapitel 15 a. Forslaget til § 67, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed gennemfører denne fravigelse.

Forslaget betyder, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I kan beslutte at ændre sin vedtægt med henblik på at kunne indkalde til generalforsamling, eller i sparekasser repræsentantskabsmøde, med forslag om kapitalforhøjelse med kortere frister, end selskabsloven foreskriver. Den kortere tidsfrist til indkaldelse af generalforsamlingen (eller repræsentantskabet) er sat til 10 dage. Baggrunden for dette skal ses i sammenhæng med den almindelige tidsfrist for indkaldelse af aktieselskaber på 14 dage samt den i selskabsloven indsatte forkortede tidsfrist for indkaldelse til generalforsamling for aktieselskaber, hvis aktier er genstand for et overtagelsestilbud. Ved fastsættelse af en tidsfrist på 10 dage varetages kapitalejernes rettigheder, og der indføres mulighed for hurtigere at vedtage en kapitalforhøjelse, således at det forhindres, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I bliver nødlidende.

Betingelsen for at kunne anvende en kortere tidsfrist er, at Finanstilsynet har vurderet, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er omfattet af bestemmelserne om tidlig indgriben, jf. dennes lov kapitel 15 a. Herudover skal kapitalforhøjelsen være nødvendig for at undgå, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende. I praksis forventes det, at der vil være en dialog mellem virksomheden og Finanstilsynet om kapitalforhøjelsen er nødvendig for at undgå, at virksomheden bliver nødlidende, men det vil være virksomheden selv, der træffer den endelige beslutning herom.

Forslaget til *stk. 4* indeholder en fravigelse af selskabslovens §§ 84 og 90, som omhandler registreringsdato og dagsordenen for generalforsamlinger. Med fravigelsen af §§ 84 og 90 gennemføres artikel 121, stk. 6, i BRRD. Hvis der er tale om en generalforsamling eller et repræsentantskabsmøde indkaldt i overensstemmelse med det foreslåede *stk. 3*, vil der ikke være en fastsat registreringsdato, ligesom en kapitalejer ikke har krav på at få et emne optaget på dagsordenen til en generalforsamling indkaldt i overensstemmelse med *stk. 3*. Derudover fraviges selskabslovens tidsfrister i § 94, som omhandler indkaldelsesfristerne for generalforsamlinger, samt tidsfristerne i selskabslovens §§ 98 og 99, som omhandler aktionærs adgang til oplysninger før generalforsamlingen i virksomheder, der har kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked.

Til nr. 9 (§ 71 a i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til § 71 a i lov om finansiell virksomhed gennemføres dele af artikel 5 og 6 i BRRD. Lovforslaget erstatter den gældende § 71 a, som blev indsat med lov nr. 268 af 25. marts 2014, og som gennemførte artikel 74, stk. 4, i

CRD IV, da reglerne om genopretningsplaner i BRRD er mere detaljerede, og derfor kræver en større omskrivning af de gældende regler. Artikel 74, stk. 4, i CRD IV ophæves med artikel 124 i BRRD.

Med forslaget til *stk. 1, 1.pkt.*, foreslås, at der stilles krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Genopretningsplanen skal være detaljeret og bl.a. indeholde de tiltag, som virksomheden skal træffe for at genoprette den finansielle situation, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne. Genopretningsplanen er et ledelsesværktøj, som skal understøtte, at virksomheden i en sådan situation reagerer hurtigt, da dette øger sandsynligheden for en holdbar genopretning med henblik på at sikre virksomhedens levedygtighed på sigt. Genopretningsplanen kan også være med til at afdække flaskehalse i den interne beslutningsproces, ligesom den er med til at fremme muligheden for at sikre driftskontinuitet i genopretningsfasen. Finanstilsynet vil fastsætte nærmere regler om genopretningsplanens konkrete indhold og om vedligeholdelse af planen i en bekendtgørelse, jf. forslagets stk. 4.

En række af de virksomheder, som omfattes af forslaget, har allerede efter de gældende regler udarbejdet genopretningsplaner. Disse vil dog i en lang række tilfælde skulle udbygges for at opfylde kravene i nærværende forslag til § 71 a.

Med de gældende regler i § 71 a er der mulighed for, at Finanstilsynet efter høring af Det Systemiske Risikoråd kan dispensere fra kravet om at udarbejde genopretningsplaner. Dispensation kan gives på baggrund af den finansielle virksomheds størrelse, forretningsmodel og forbindelse til andre finansielle virksomheder eller det finansielle system. Denne dispensationsmulighed ophæves med ændringen af § 71 a, idet BRRD ikke som artikel 74, stk. 4, i CRD IV indeholder en undtagelsesmulighed. De virksomheder, som på grund af den nuværende særlige dispensationsmulighed i § 71 a ikke tidligere har været omfattet af kravet om udarbejdelse af genopretningsplaner, vil derfor blive omfattet af kravet i henhold til de nye regler.

Det følger af artikel 4, stk. 1, litra a, jf. art. 5, stk. 5, i BRRD, at der ud fra et proportionalitetsprincip kan indføres mere forenkede krav til indholdet af genopretningsplaner. Denne mulighed forventes at blive relevant for virksomheder, som efter de gældende regler er undtaget fra kravet om udarbejdelse og indsendelse af en genopretningsplan, og som med lovforslaget vil skulle udarbejde og indsende en sådan. Proportionalitetsprincippet vil også være relevant for virksomheder, der ikke er udpeget som systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler), men som heller ikke er undtaget fra kravet om udarbejdelse af en genopretningsplan i dag. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal senest den 3. juli 2015 udstede retningslinjer om forenkede forpligtelser for visse virksomheder i henhold til artikel 4, stk. 5, i BRRD.

Finanstilsynet vil fastsætte nærmere bestemmelser om forenkede forpligtelser for visse virksomheder i en bekendtgørelse, jf. det foreslåede stk. 4. Pengeinstitutter udarbejder i

dag en kapitalfremskaffelsesplan i medfør af bilag 1, pkt. 14, i bekendtgørelse nr. 295 af 27. marts 2014 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov. Det er forventningen, at mindre pengeinstitutter i et vist omfang vil kunne opfylde kravene til genopretningsplaner ved indsendelse af deres kapitalfremskaffelsesplan til Finanstilsynet. Kapitalfremskaffelsesplanen vil dog skulle indeholde de nødvendige tilpasninger, som EBAs retningslinjer om indholdet af genopretningsplaner medfører. For virksomheder, som ikke er udpeget som SIFI, men hvor kapitalfremskaffelsesplanen heller ikke vil være tilstrækkelig grundet virksomhedens størrelse, forretningsmodel, risikoprofil, kompleksitet eller lignende, vil det bero på en konkret vurdering af blandt andet ovenstående forhold, om der i et vist omfang kan anvendes forenkede forpligtelser for den pågældende virksomhed og i givet fald omfanget heraf. Det er således forventningen, at der vil være forskel på omfanget og indholdet af genopretningsplaner udarbejdet af pengeinstitutter i gruppe 2 og genopretningsplaner udarbejdet af eksempelvis de mindste pengeinstitutter i gruppe 3.

For fondsmæglerselskaber I forventes det, at muligheden for forenkede forpligtelser ud fra et proportionalitetsprincip vil blive gennemført ved, at den i henhold til stk. 4 udstedte bekendtgørelse vil give mulighed for, at der kan indsendes en meget simpel genopretningsplan. Denne kan eksempelvis, i lighed med pengeinstitutternes kapitalfremskaffelsesplan, indeholde oplysninger om, hvordan fondsmæglerselskabet I forventer at kunne fremskaffe yderligere kapital, eller at selskabet vil forvente en sammenlægning i henhold til § 204 i lov om finansiell virksomhed. Fondsmæglerselskaber I er ikke i dag omfattet af kravet om en kapitalfremskaffelsesplan i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov.

Det følger af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at genopretningsplanen skal godkendes af virksomhedens bestyrelse, og at genopretningsplanen i henhold til forslaget til *nr. 1* skal indeholde passende kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af de tiltag, som efter virksomhedens vurdering skal træffes for at genoprette den finansielle situation i virksomheden, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne. Supplerende fremgår det af BRRD artikel 5, stk. 5, 2. pkt., at en genopretningsplan skal omfatte mulige tiltag, som virksomheden kan træffe, når betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt. Ved hastig forværring vil betingelserne for tidlig indgriben efter den foreslåede § 243 a, være opfyldt. Iværksættelse af tiltag ved hastig forværring vil typisk ligge tidligere end genopretningsplaner, som iværksættes ved en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Iværksættelse af tiltag kan også vedrøre situationer, hvor betingelserne for tidlig indgriben endnu ikke er opfyldt.

BRRD skelner mellem, at en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring eller betydelig forværring. Såfremt en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring, kan de mindre indgribende beføjelser anvendes, herunder for eksempel iværksættelse af genopretningsplanen eller forhandling om omstrukturering af virksomhedens gæld. En

hastig forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, stigende gearinggrad, misligholdte lån, koncentration af eksponeringer, forværede kapitalforhold m.v., vurderet på baggrund af en række indikatorer, herunder virksomhedens kapitalkrav plus 1,5 procentpoint. En større stigning i en virksomheds nedskrivninger eller en stor eksponering mod en bestemt branche, som anses for særlig risikabel, vil kunne være eksempler på, hvornår der er tale om en hastig forværring. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt dette er tilfældet. Det er afgørende, at der er tale om en vis forværring. En mindre stigning i en virksomheds gearinggrad vil således som udgangspunkt ikke medføre, at der er tale om en hastig forværring, men kan gøre det, hvis andre forhold taler herfor. Listen af eksempler på hvornår en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring, er ikke udtømmende.

De nye tidlige indgriben-beføjelser skal ses i sammenhæng med kravet om, at virksomheden skal udarbejde en genopretningsplan. Planen er et ledelsesværktøj, og det helt overordnede formål er, at virksomheden selv skal skride til handling. De nye tidlige indgriben-beføjelser skal udelukkende finde anvendelse, såfremt virksomhedens egne tiltag ikke virker, eller såfremt de ikke når at blive iværksat.

Hvis der er tale om en betydelig forværring af den finansielle situation, kan Finanstilsynet benytte de mere indgribende beføjelser, som eksempelvis at pålægge den samlede ledelse at nedlægge sit hverv eller at indsætte en midlertidig administrator. Er der tale om en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, afskærer det ikke Finanstilsynet fra at benytte en af de mindre indgribende tiltag, hvis denne foranstaltning vurderes i tilstrækkelig grad at kunne medføre, at virksomhedens finansielle situation genoprettes.

Genopretningsplanen skal ligeledes i henhold til forslaget til *nr. 2* indeholde et bredt udvalg af genopretningsmodeller og i henhold til forslaget til *nr. 3* også en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, som vurderes relevante for den pågældende virksomhed. Scenarierne skal omfatte begivenheder, der berører hele systemet, og stress der berører individuelle juridiske personer og koncerner samt hvilke reaktioner virksomheden finder passende på de enkelte scenarier. Det følger af artikel 5, stk. 7, i BRRD, at EBA senest den 3. juli 2015 skal udstede retningslinjer om de scenarier, der skal anvendes i genopretningsplanerne.

Endelig skal genopretningsplanen indeholde de i bilaget til BRRD, afsnit A, oplyste oplysninger, herunder en beskrivelse af, hvilke kapital- og likviditetstiltag, der er nødvendige for at genoprette driften. Kravene i bilaget til BRRD afsnit A vil blive fastsat i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet skal udstede i medfør af forslaget til § 71 a, stk. 4. Virksomheden vil endvidere skulle identificere kritiske funktioner og opretholdelsen heraf. Herudover vil der i den bekendtgørelse, der foreslås udstedt efter stk. 4, blive stillet krav om, at virksomheden skal beskrive, hvor den i øvrigt kan reducere de risikovægtede aktiver, herunder overvejelser om mulige fusionsparter og et eventuelt frasalg af forretningsenheder.

De tiltag, der er en del af genopretningsplanen, og som vil søges anvendt i forbindelse med en eventuel genopretning, vil som udgangspunkt være mindre relevante i forbindelse med en afvikling af virksomheden efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det kan eksempelvis være, at genopretningsplanen lægger op til, at virksomheden skal forsøge at genoprette dens finansielle situation ved frasalg af forretningsenheder. Hvis dette er forsøgt uden held, kan afviklingen næppe baseres på frasalg af samme forretningsenhed alene. Dog vil det kunne være relevant eksempelvis at søge at finde en potentiel køber af virksomheden, selvom dette tiltag allerede er forsøgt af virksomheden selv i forbindelse med iværksættelse af genopretnings tiltagene om eventuel fusion.

Der må i genopretningsplanen ikke påregnes adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige. Med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige forstås i den forbindelse statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiell støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af virksomheden, en blandet holdingvirksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en koncern, som en sådan virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed eller finansiell holdingvirksomhed er en del af. Det vil i Finanstilsynets bekendtgørelse i medfør af stk. 4 blive fastsat, at genopretningsplanen, når dette er relevant, skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår en virksomhed på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, ligesom de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed, skal identificeres.

EBA skal udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere præciserer indholdet af oplysninger i genopretningsplanerne. Udkastet skal forelægges Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Virksomhederne er i henhold til det foreslåede stk. 1 endvidere forpligtet til at vedligeholde genopretningsplanen. I henhold til artikel 5, stk. 2, i BRRD, skal genopretningsplanen opdateres mindst en gang om året eller efter en ændring af eksempelvis den retlige eller organisatoriske struktur, virksomhedens forretningsaktiviteter eller den finansielle situation, hvis ændringen kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen i øvrigt nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheden skal opdatere genopretningsplanen hyppigere, hvis dette skønnes nødvendigt, eller omvendt at en genopretningsplan ud fra et proportionalitetshensyn alene skal ajourføres med et længere tidsinterval, jf. artikel 4, stk. 1, litra b, i BRRD. Dette vil blive fastlagt i den i medfør af stk. 4 udarbejdede bekendtgørelse.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, som gennemfører dele af artikel 6, stk. 1 og 2, i BRRD, at genopretningsplanen skal indsendes til Finanstilsynet. Der vil blive fastsat nærmere regler om indsendelsestidspunktet i bekendtgørelsen der udstedes i medfør af stk. 4. Finanstilsynet vil gennemgå genopretningsplanen med henblik på at konstatere, om pla-

nen indeholder de i stk. 1 fastsatte krav om kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af genopretnings tiltagene, et bredt udvalg af genopretningsmodeller, relevante scenarier, samt om planen, i relation til de beskrevne områder, er egnet til at sikre genopretning af virksomheden og dennes levedygtighed på længere sigt.

Finanstilsynets vurdering vil endvidere fokusere på, om genopretningsplanens modeller med rimelig sandsynlighed vil kunne iværksættes hurtigt og effektivt i situationer med finansiell stress og i videst muligt omfang undgå betydelige negative virkninger for det finansielle system. Det fremgår endvidere af artikel 6, stk. 3, i BRRD, at vurderingen af en genopretningsplan også skal tage højde for virksomhedens kapitalstruktur i forhold til kompleksiteten af virksomhedens eller koncernens organisation samt risikoprofil. Det betyder eksempelvis, at en kompleks organisation fordrer en klar kapitalstruktur.

Finanstilsynet har efter modtagelsen af genopretningsplanen 6 måneder til at gennemgå denne og vurdere, om den opfylder kravene. Hvis instituttet har væsentlige filialer beliggende i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og der kan ske høring af de kompetente myndigheder, skal denne høring og udarbejdelsen af genopretningsplanen som udgangspunkt ske inden for 6 måneders fristen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, som gennemfører art. 6, stk. 4, i BRRD, at Finanstilsynet skal forelægge genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, som kan komme med anbefalinger til planens indhold. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at følge Finansiell Stabilitets anbefalinger. Finansiell Stabilitets mulighed for at give anbefalinger omfatter både nye, opdaterede og reviderede genopretningsplaner. Forelæggelsen for Finansiell Stabilitet skal som udgangspunkt ske inden for den 6 måneders periode, som Finanstilsynet har til at behandle genopretningsplanen, men den vil også kunne ske efterfølgende i situationer, hvor Finanstilsynet skal vurdere, om en anbefaling fra Finansiell Stabilitet indebærer, at virksomheden skal anmodes om en opdatering af genopretningsplanen.

Da der med Finanstilsynets forelæggelse af en genopretningsplan for Finansiell Stabilitet vil kunne være tale om videregivelse af fortrolige oplysninger, som Finanstilsynets ansatte har modtaget som led i tilsynsvirksomheden, skal denne videregivelse ses i lyset af, at der med lovforslagets forslag til § 354, stk. 6, nr. 39, i lov om finansiell virksomhed indsættes en undtagelse til Finanstilsynets særlige skærpede tavshedspligt i § 354 i lov om finansiell virksomhed, således at genopretningsplaner kan videregives til bl.a. Finansiell Stabilitet. Finanstilsynets skærpede tavshedspligt følger dog de videregivne oplysninger, jf. § 354, stk. 8, når disse videregives til Finansiell Stabilitet. Se i øvrigt bemærkningerne til § 354, stk. 6, nr. 39.

Med *stk. 4* foreslås indsat en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om genopretningsplaner. Reglerne vil blive fastsat i en bekendtgørelse, hvoraf vil fremgå de ind-

holdsmæssige krav til genopretningsplaner, herunder kravene under afsnit A i bilaget til BRRD.

Bekendtgørelsen vil derudover også fastsætte krav til, hvornår genopretningsplanen skal være udarbejdet samt planens løbende opdatering, herunder også muligheden for at stille krav om en ekstraordinær opdatering af planen.

Herudover vil også artikel 9 i BRRD om indikatorer i genopretningsplaner blive gennemført i bekendtgørelsen. Det fremgår af artikel 9, at Finanstilsynet skal kræve, at hver genopretningsplan skal indeholde et sæt indikatorer, som virksomheden har fastlagt, og som angiver, hvornår der kan træffes passende tiltag i henhold til planen. Finanstilsynet skal godkende disse indikatorer i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanen. Indikatorerne kan være af kvalitativ eller kvantitativ karakter i henhold til virksomhedens finansielle stilling, og de skal kunne overvåges uden besvær. Finanstilsynet skal sikre sig, at virksomheden indfører passende ordninger til regelmæssig overvågning af indikatorerne.

Det fremgår endvidere af artikel 9 i BRRD, at en virksomhed kan træffe tiltag, selvom en indikator ikke er opfyldt og omvendt også undlade at træffe tiltag, hvis ledelsen finder, at det efter omstændighederne ikke vil være hensigtsmæssigt at træffe tiltag. Regler herom vil også blive fastsat i bekendtgørelsen. Yderligere udsteder EBA senest den 3. juli 2015 retningslinjer for at angive minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer.

Bekendtgørelsen vil ligeledes fastlægge nærmere retningslinjer for brugen af forenkledede forpligtelser under hensyntagen til virksomhedens størrelse, forretningsmodel, risikoprofil, kompleksitet m.v. Forenkledede forpligtelser forventes udformet i overensstemmelse med EBAs udstedte retningslinjer.

Til nr. 10 (§§ 71 b og 71 c i lov om finansiell virksomhed)

§ 71 b

Med forslaget til § 71 b i lov om finansiell virksomhed gennemføres dele af artikel 7 og 8 i BRRD. Den foreslåede bestemmelse træder i stedet for den gældende bestemmelse i § 177 a om koncerngenopretningsplaner.

Det foreslås i *stk. 1*, at i koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, skal modervirksomheden udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan. 1. pkt. finder kun for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Det skal af koncerngenopretningsplanen fremgå, hvilke tiltag modervirksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden i hver enkelt dattervirksomhed, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af virksomhederne i koncernen.

Det følger af artikel 7, stk. 4, 1. afsnit, i BRRD, at koncerngenopretningsplanen skal sigte mod at opnå en stabilisering af hele koncernen eller et af dens datterselskaber, når koncernen eller et enkelt datterselskab befinder sig i en stresssituation, således at årsagerne til vanskelighederne håndteres, og den finansielle stilling genoprettes. Der skal samtidig tages hensyn til andre koncernvirksomheders finansielle stilling. Koncerngenopretningsplanen omfatter koncernen som helhed, herunder dattervirksomheder, som ikke er finansielle virksomheder. Der bør ved udarbejdelsen lægges vægt på de filialer og juridiske enheder, som i væsentlig grad bidrager til koncernens overskud eller finansiering, eller som besidder en væsentlig del af koncernens aktiviteter eller kapital og hvor koncernen er under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet, jf. kapitel 12 i lov om finansiell virksomhed, som udgangspunkt skal udarbejde en koncerngenopretningsplan. Finanstilsynet kan for en dansk koncern være både konsoliderende og kompetent myndighed.

Det foreslås videre, at § 71 a, stk. 1 og 2, med de nødvendige tilpasninger finder anvendelse på koncerngenopretningsplaner. Dette indebærer bl.a., at en koncerngenopretningsplan skal indeholde en række genopretningsmodeller, som beskriver tiltag til håndtering af de i § 71 a, stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte scenarier.

Hvis en koncerngenopretningsplan henviser til koncernintern finansiell støtte, jf. de foreslåede bestemmelser herom i §§ 182 b-182 f, kan den kompetente myndighed for den enhed, som har fået afslag på koncernintern finansiell støtte, anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen eller en individuel genopretningsplan, eller anmode koncernenheden om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Både koncerngenopretningsplanen samt eventuelle individuelle genopretningsplaner vil skulle opfylde de krav, som vil blive fastsat i medfør af § 71 a, stk. 4, samt § 71 b, stk. 6, herunder forenkede forpligtelser. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 71 a.

Koncernerne er i henhold til det foreslåede stk. 1 endvidere forpligtet til at vedligeholde koncerngenopretningsplanen. Der henvises til bemærkningerne herom i bemærkningerne til § 71 a, stk. 1.

Ved vurderingen af en koncerngenopretningsplan skal Finanstilsynet tage hensyn til de potentielle konsekvenser af genopretningsiltagene for den finansielle stabilitet i de lande, hvor koncernen i øvrigt driver virksomhed.

Udgangspunktet i BRRD er, at der for koncerner udarbejdes en koncerngenopretningsplan, som omfatter koncernen som helhed. Med forslaget til *stk. 2*, som gennemfører artikel 7, stk. 2, jf. artikel 8, i BRRD, kan Finanstilsynet imidlertid som kompetent myndighed beslutte, at datterselskaber hver især udarbejder og forelægger genopretningsplaner efter reglerne i forslaget til § 71 a i lov om finansiell virksomhed.

En sådan beslutning kan træffes på baggrund af to situationer: Det følger af artikel 8, stk. 2, litra b, i BRRD, at den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myn-

digheder for datterselskaberne kan træffe en fælles beslutning om, at der skal udarbejdes individuelle genopretningsplaner for de virksomheder, der tilhører koncernen.

Den anden mulighed foreligger, jf. artikel 8, stk. 4, litra a, hvis der ikke blandt de kompetente myndigheder kan opnås enighed om gennemgangen og vurderingen af en koncerngenopretningsplan inden for den frist på 4 måneder, som følger af forslaget til § 71 b, stk. 4. I en sådan situation kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at der, for så vidt angår pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, som er under tilsyn af Finanstilsynet, skal udarbejdes individuelle genopretningsplaner efter § 71 b, stk. 2. Finanstilsynet skal dog udskyde denne beslutning, såfremt en af de i stk. 3, nr. 1-4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. det foreslåede stk. 5 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet vil som udgangspunkt følge anbefalingerne fra Udvalget om Systemisk Vigtige Finansielle Institutter i Danmark og aftalen af 10. oktober 2013 mellem den daværende regering (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af SIFI institutter og stille krav om, at dansk udpegede SIFI institutter udarbejder en genopretningsplan. Dette krav skal ses på baggrund af disse institutters systemiske betydning for den finansielle stabilitet samt de store samfundsmæssige omkostninger, som forventeligt vil være forbundet med afvikling af et SIFI institut. En genopretningsplan vil efter omstændighederne kunne indarbejdes i en koncerngenopretningsplan, hvis Finanstilsynet vurderer, at der i koncerngenopretningsplanen tages tilstrækkelig højde for den danske SIFI som selvstændig enhed.

Med forslaget til *stk. 3* foreslås, at Finanstilsynet, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed, skal fremsende den af koncernen indsendte koncerngenopretningsplan til de andre kompetente myndigheder i det relevante tilsynskollegie. Herudover skal Finanstilsynet fremsende koncerngenopretningsplanen til eventuelle andre kompetente myndigheder i medlemslande, hvor koncernen har væsentlige filialer, hvis koncerngenopretningsplanen vurderes at være relevant for den pågældende filial. Koncerngenopretningsplanen skal endvidere sendes til Finansiell Stabilitet, hvis denne er ansvarlig for afvikling af koncernen, alternativt til den myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af koncernen. Endelig skal koncerngenopretningsplanen sendes til Finansiell Stabilitet, hvis denne er ansvarlig for afviklingen af datterselskaberne, og til de øvrige medlemslandes afviklingsmyndigheder, hvis disse er ansvarlige for afvikling af datterselskaber.

Det foreslåede *stk. 4* fastslår, at Finanstilsynet, når Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed, skal gennemgå og vurdere koncerngenopretningsplanen i samarbejde med de øvrige relevante myndigheder i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet

skal hurtigst muligt efter modtagelsen af koncernens indsendte koncerngenopretningsplan videresende planen til de andre relevante kompetente myndigheder og Finansiell Stabilitet. Herefter er det målet, at der inden for 4 måneder fra fremsendelsen af planen foreligger en fælles beslutning om vurdering af koncerngenopretningsplanen. Koncerngenopretningsplanen vil blive drøftet i det tilsynskollegium, som Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed, har nedsat i relation til den koncern, som koncerngenopretningsplanen vedrører. Samarbejdet i tilsynskollegiet vil i øvrigt følge de regler, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har udarbejdet om tilsynskollegier.

Af forslaget til *stk. 5* fremgår, at såfremt myndighederne, jf. *stk. 4*, ikke kan træffe en fælles beslutning om koncerngenopretningsplanen, herunder om eventuelle tiltag i medfør af § 71 c, *stk. 2*, kan Finanstilsynet selv træffe en beslutning herom. Finanstilsynet skal i den forbindelse træffe sin beslutning efter at have taget hensyn til de synspunkter og forhold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på 4 måneder. Finanstilsynet skal herefter underrette modervirksomheden og de øvrige tilsynsmyndigheder om beslutning. Det fremgår endvidere af *stk. 5*, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de i *stk. 3*, nr. 1-4, nævnte myndigheder indbringer denne for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). Finanstilsynets beslutning skal da afvente den beslutning, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, *stk. 3*, i Europa-Parlamentets eller Rådet forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed). Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning.

Det følger af artikel 8, *stk. 7*, i BRRD, at EBA kan bistå med, at der opnås enighed i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne og om gennemførelse af tiltag, jf. § 71 c, *stk. 2*. Perioden på 4 måneder anses for at være forligsperioden i nævnte forordnings forstand. EBA træffer beslutning inden for en måned. Efter udløbet af perioden på 4 måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Hvis der ikke foreligger en beslutning fra EBA inden for en måned, finder Finanstilsynets beslutning anvendelse.

Hvis der ikke foreligger en fælles beslutning inden for 4 måneder, træffer de enkelte tilsynsmyndigheder endvidere selv beslutning om, hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for de virksomheder, som denne tilsynsmyndighed har under tilsyn og om eventuelle tiltag i henhold til § 71 c i relation til disse virksomheder. Hvis en af de andre tilsynsmyndigheder har indbragt en sag for EBA, skal tilsynsmyndigheden for datterselskabet udskyde sin beslutning og afvente EBA's beslutning, jf. ovenfor. Hvis EBA ikke træffer beslutning inden for en måned, finder beslutningen fra den tilsynsmyndighed, som har tilsynet med datterselskabet, anvendelse. De tilsynsmyndigheder, der ikke er uenige, kan træffe en fælles beslutning om en koncerngenopretningsplan, der omfatter koncernenheder under deres jurisdiktion. Denne beslutning og den fælles be-

slutning skal anerkendes som endelige og anvendes af tilsynsmyndighederne.

Med forslaget til *stk. 3*, *4* og *5* gennemføres dele af artikel 8, *stk. 2* og *3*, i BRRD.

Det følger af forslaget til *stk. 6*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til koncerngenopretningsplaner, herunder om tidspunktet for udarbejdelsen og vedligeholdelsen af koncerngenopretningsplanen, samarbejdet med de øvrige kompetente myndigheder, indholdet af koncerngenopretningsplanen samt frister for indsendelse af planen. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 71 a, *stk. 4*. Bemyndigelsen muliggør således også, at der kan fastsættes regler om de tilfælde, hvor der ikke træffes en fælles beslutning af de kompetente myndigheder.

Det vil endvidere blive fastsat at koncerngenopretningsplanen også skal give et overblik over koncernens juridiske og finansielle struktur, herunder en opdeling af omsætning, pengestrømme, likviditet, finansieringsbehov, store eksponeringer, driftsregnskab samt kernekapital opdelt efter juridisk enhed. Endvidere skal fremgå de enkelte aktiviteter samt den indbyrdes afhængighed mellem koncernens enheder. Koncernens vigtigste aktiviteter og kerneforretningsområder skal identificeres og sættes i forhold til koncernens juridiske struktur. Planen skal også indeholde koncernens samlede (globale) strategi, forretningsmodel, identifikation af de vigtigste forretningsområder og baggrunden herfor, samt de vigtigste jurisdiktioner, hvor koncernen er aktiv.

Det vil også blive fastsat, at de anvendte stressscenarier skal være relevante for den pågældende koncern, og scenarierne skal omfatte både situationer, hvor hele det finansielle system er berørt, og situationer, som individuelt omfatter den pågældende koncern. For hvert scenarie skal det i koncerngenopretningsplanen anføres, om der er hindringer for iværksættelse af genopretnings tiltag i koncernen, herunder i de enkelte enheder, som er omfattet af planen, og om der er væsentlige praktiske eller retlige hindringer for en umiddelbar overførsel af kapital eller for tilbagebetaling af passiver eller aktiver inden for koncernen. Hvis det er relevant, skal koncerngenopretningsplanen også indeholde ordninger for koncernintern finansiel støtte indgået i henhold til reglerne herom.

Der skal i koncerngenopretningsplanen være en beskrivelse af de fornødne tiltag til sikring af, at eventuelle tiltag, der foretages af moderselskabet i koncernen eller af et datterselskab i koncernen i forbindelse med en genopretnings situation, er koordinerede og konsistente for hele koncernen.

Det vil af en koncerngenopretningsplan tillige skulle fremgå, hvis en kompetent myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte, ligesom konsekvenserne heraf skal beskrives. Såfremt en kompetent myndighed efter udarbejdelse af en genopretningsplan beslutter at begrænse eller forbyde koncernintern finansiel støtte, vil dette være at betragte som en så væsentlig ændring, at genopretningsplanen vil skulle opdateres på baggrund heraf.

§ 71 c

Med forslaget til § 71 c gennemføres dele af artikel 6 i BRRD. Det følger af forslaget til *stk. 1*, at Finanstilsynet skal underrette virksomheden eller koncernens moderselskab såfremt Finanstilsynet vurderer, at genopretningsplanen, jf. § 71 a, eller koncerngenopretningsplanen, jf. § 71 b, har væsentlige mangler, eller der vurderes at være væsentlige hindringer for planens iværksættelse. Samtidig skal Finanstilsynet give virksomheden mulighed for at udtale sig herom i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler. Vurderer Finanstilsynet herefter fortsat, at der er behov for udarbejdelse af en revideret version af genopretningsplanen, har virksomheden en frist på 2 måneder, som med Finanstilsynets godkendelse kan forlænges med en måned, til at forelægge en revideret genopretningsplan for Finanstilsynet.

En genopretningsplan vil eksempelvis være behæftet med væsentlige mangler, hvis planen ikke indeholder de krav, som stilles til planen i medfør af § 71 a eller § 71 b, samt bekendtgørelse om genopretningsplaner. Det vil også blive anset for en mangel, hvis planen vurderes at være realistisk eller gennemførlig, eller hvis virksomheden ikke har forholdt sig til de konkrete forhold i denne.

Det følger af forslaget til *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at foretage en række tiltag, såfremt virksomheden ikke inden for den fremsendte frist forelægger en revideret genopretningsplan, eller den reviderede plan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i henhold til *stk. 1* påpegede mangler og hindringer. Finanstilsynet kan kun påbyde virksomheden de i *stk. 2* nævnte tiltag, såfremt disse vurderes at være nødvendige og forholdsmæssige set i forhold til det påbudte tiltags indvirkning på virksomheden. De tiltag, som Finanstilsynet kan gøre brug af, er i henhold til forslaget til *nr. 1* at påbyde virksomheden at nedtone risikoprofilen, herunder likviditetsrisikoen, i henhold til forslaget til *nr. 2* at muliggøre rettidige rekaptaliseringstiltag, i henhold til forslaget til *nr. 3* at revidere strategi og struktur, i henhold til forslaget til *nr. 4* at foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed samt i henhold til forslaget til *nr. 5* at foretage ændringer i virksomhedens ledelsesstruktur. Der er således tale om indgribende tiltag, der kun kan påbydes af Finanstilsynet, såfremt genopretningsplanen vurderes mangelfuld på en måde, som kan have betydning for virksomhedens levedygtighed på længere sigt.

Til nr. 11 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

Med det foreslåede § 125 i, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed indføres et krav til yderligere kapital for realkreditinstitutter (gældsbufferkravet). Kravets størrelse er fastlagt til forholdsmæssigt at følge størrelsen på det enkelte realkreditinstituts samlede uvægtede udlån. Realkreditinstitutters væsentligste solvensmæssige risiko er som følge af balanceprincippet kreditrisikoen på netop udlån.

Gældsbufferkravet skal sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut. Kravet skal endvidere sikre, at der løbende er et vist niveau af midler til rådighed for

instituttet til at leve op til kravene om at stille supplerende sikkerhed, hvilket for det første mindsker behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og for det andet gør det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet opstår.

Realkreditinstitutter kan udstede obligationer i serier med seriereservefonde, såkaldte kapitalcentre. Instituttet skal udarbejde særskilte regnskaber for hvert center i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 872 af 20. november 1995 om serieregnskaber i realkreditinstitutter (serieregnskabsbekendtgørelsen). Det følger af denne, at kapital udstedt i instituttet i øvrigt fordeles pro rata i de enkelte kapitalcentre. Realkreditinstituttet kan vælge at udstede kapital direkte i det enkelte kapitalcenter, hvorefter kapitalen i sin helhed er knyttet til dette center.

Det foreslåede gældsbufferkrav skal opfyldes med kapital, der udstedes fra instituttet i øvrigt, og det følger derfor af serieregnskabsbekendtgørelsen, at den vil skulle fordeles pro rata.

Det kan i konkrete tilfælde være hensigtsmæssigt, at den kapital, der udstedes for at opfylde gældsbufferkravet, herefter kan allokere til et eller flere bestemte kapitalcentre med henblik på at styrke kapitaliseringen af disse, uden at hovedregler om pro rata-fordeling iagttages. Det kan f. eks. være, hvor realkreditinstituttet også indeholder væsentlige passive kapitalcentre, hvorfra der ikke ydes nyudlån, og hvor der derfor ikke er samme behov for kapitalisering.

Finanstilsynet har i sådanne tilfælde mulighed for efter ansøgning at dispensere fra kravet om pro rata-fordeling. Med en sådan dispensation vil realkreditinstitutternes gældsbuffer kunne benyttes til supplerende sikkerhed i stedet for institutternes junior covered bonds (JCB'er), der ellers sædvanligvis udstedes for at fremskaffe den fornødne supplerende sikkerhed. Finanstilsynet vil i den forbindelse vurdere, om det er nødvendigt med en mere generel justering af serieregnskabsbekendtgørelsen.

Såfremt et realkreditinstitut ikke opfylder kravene i § 125 i, *stk. 1*, helt eller delvist, skal instituttet i overensstemmelse med de almindelige regler herom i § 75 lov om finansiel virksomhed meddele Finanstilsynet dette. Finanstilsynet har herefter som led i tilsynsvirksomheden mulighed for enten ved modtagelse af en sådan meddelelse, eller såfremt Finanstilsynet i anden sammenhæng konstaterer, at kravet ikke er opfyldt, at anmode realkreditinstituttet om en redegørelse for forholdet og for instituttets fremadrettede håndtering heraf. Et realkreditinstitut vil dermed få tid og mulighed for at rette op på overskridelse, herunder eventuelt med mulighed for mere tid, hvis instituttet kan sandsynliggøre, at der udsigt til en retablering af gældsbufferen indenfor en rimelig tidshorisont, henset til de mulige kapital- og gældsinstrumenter, der kan anvendes til opfyldelse og den tid, der kræves til etablering af disse.

Det er helt centralt, at et realkreditinstitut bevarer gældsbufferen intakt i en periode, hvor instituttet lider tab, og egenkapitalen formindskes. En intakt gældsbuffer vil således væsentligt styrke sandsynligheden for, at det vil være

muligt at håndtere et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut uden at påføre den finansielle stabilitet unødigt skade. Det vil samtidig styrke investorenes tillid til, at de selv i en situation, hvor realkreditinstituttet er solvensmæssigt udfordret, har en meget lille risiko for tab eller at blive bundet i en langvarig afvikling ved investering i specielt JCB'er.

Overtrædelse af kravet anses som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiell virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet om nødvendigt kan inddrage tilladelsen, jf. § 224, stk. 1, nr. 1, såfremt der efter en vurdering af instituttets samlede forhold findes grundlag for inddragelse.

Det foreslås i medfør af lovforslagets § 6, stk. 7, at gældsbufferkravet på 2 pct. af et realkreditinstituts samlede udlån skal indføres til 2020. Det er hensigten, at gældsbufferkravet skal evalueres frem til 2018, herunder i lyset af de krav, der vil blive stillet til nedskrivningseggede passiver til danske SIFI-pengeinstitutter og udviklingen på markedet for gældsinstrumenter i Europa. Det kan ikke umiddelbart udelukkes, at der kan blive behov for en forøgelse af gældsbufferkravet. Den foreslåede evalueringsperiode giver mulighed for, at en eventuel forøgelse kan gennemføres i lov inden kravet er endeligt indført i 2020.

Det foreslås med *stk. 2*, at et realkreditinstitutmoderselskab, der ejer et realkreditinstitutdatterselskab, kan opfylde kravet på realkreditkoncernniveau. Det indebærer, at gældsbufferkravet kan opfyldes i enten moderselskabet eller datterselskabet for realkreditinstitutkoncernen set under et. Dette omfatter således ikke pengeinstitutmoderselskaber, der ejer realkreditinstitutter, eller realkreditinstitutmoderselskaber, der ejer pengeinstitutter. Baggrunden for dette er, at pengeinstitutter ikke skal opfylde et gældsbufferkrav.

Baggrunden for denne del af forslaget er at fastsætte de mest hensigtsmæssige betingelser for realkreditinstitutter, der har tilladelse til såkaldt fælles funding i overensstemmelse med artikel 129, stk. 1, litra d og f, i CRR. Det er sædvanligt, at overkapitalisering i koncerner koncentrerer sig i moderselskabet, hvilket forslaget skal sikre også er muligt i forhold til gældsbufferkravet.

Forslaget til *stk. 3* angiver hvilke kapital- og gældsinstrumenter, der kan anvendes til at opfylde gældsbufferkravet. Egentlig kernekapital, hybrid kernekapital og supplerende kapitaler er defineret i § 5, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Usikret seniorgæld er gæld, der hverken er efterstillet eller fortrinsstillet (senior unsecured debt). Kapital- og gældsinstrumenterne kan inden for de vilkår, der gælder for de enkelte instrumenter købes af institutter, der er koncernforbundne med realkreditinstituttet. Dette vil dog kunne få indflydelse på de pågældende institutters krav til nedskrivningseggede passiver.

Det fremgår af forslaget til *stk. 4*, at de kapitalinstrumenter der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet med ikke samtidig må anvendes til at opfylde de øvrige kapitalkrav. I det omfang, realkreditinstituttet har overskydende kapital, som ikke er allokeret til at dække kapitalkrav i medfør af

søjle I og søjle II samt kapitalbuffer, jf. kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) og i lov om finansiell virksomhed, kan denne kapital medregnes i opgørelsen af gældsbufferen. Gældsbufferen foreslås således som et supplerende krav ved siden af de nugældende kapitalkrav og kapitalbuffere. De aktiver, der anskaffes for den optagne gæld, kan således benyttes til at stille supplerende sikkerhed, herunder både den lovpligtige og den overdækning, realkreditinstituttet har for at leve op til ratingkrav, ligesom den kan anvendes til at opfylde LCR-likviditetskravet.

Der fastsættes med det foreslåede *stk. 5* supplerende krav til hybrid kernekapital, supplerende kapital eller usikret seniorgæld, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet. Det bestemmes således med forslaget til *stk. 5, nr. 1* og 2, at kapitalinstrumenterne skal have en oprindelig løbetid på mindst to år, hvor det er forventningen, at kapitalinstrumenterne i overvejende grad vil have en længere oprindelig løbetid. Det bestemmes videre, at realkreditinstituttet skal sørge for, at der er en hensigtsmæssig spredning i kapitalinstrumenternes forfaldstid, således at der ikke er en uforholdsmæssig stor del af kapitalinstrumenterne, der forfalder i samme periode. Det kan f.eks. opfyldes ved at instrumenterne forfalder kvartalsvist i løbet af den to-årige periode. Kravene skal medvirke til, at gældsbufferen opfyldes kontinuerligt.

Forslaget til *stk. 6* fastslår, at Finanstilsynet har mulighed for ved konkret afgørelse at bestemme, at et realkreditinstitut skal opfylde gældsbufferkravet helt eller delvist med kapitalinstrumenter, hvor det skal fremgå af vilkårene for kapitalinstrumenterne, at disse kan konverteres eller nedskrives, såfremt Finanstilsynet vurderer, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, enten ved at Finanstilsynet selv påbyder konvertering eller nedskrivning, eller hvor realkreditinstituttet overgår til afvikling i regi af Finansiell Stabilitet efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Et sådant krav vil alene blive stillet, hvis det konkret viser sig nødvendigt at udstede denne type kapitalinstrumenter, eller hvis det på europæisk plan bliver standard.

Til nr. 12 (§ 144, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 144, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed er der tale om en konsekvensrettelse som følge af gennemførelsen af CRD IV med lov nr. 268 af 25. marts 2014. Med ændringen henvises der nu til reglerne i CRR i stedet for det tidligere gældende kapitalkrav i § 127 i lov om finansiell virksomhed, som blev ændret i samme forbindelse.

Til nr. 13 (§ 152 v, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 152 v, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed er en konsekvens af gennemførelsen af BRRD. Fremadrettet vil Finansiell Stabilitet have andre afviklingsbeføjelser end stiftelsen af et datterselskab, hvorfor

henvisningen til et datterselskab af Finansiell Stabilitet foreslås fjernet. Finansiell Stabilitet vil dog fortsat kunne oprette broinstitutter, jf. forslaget til § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 14 (§ 152 v, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 152 v, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed er en konsekvens af gennemførelsen af BRRD. Fremadrettet vil Finansiell Stabilitet have andre afviklingsbeføjelser end stiftelsen af et datterselskab, hvorfor henvisningen til et datterselskab af Finansiell Stabilitet foreslås fjernet. Finansiell Stabilitet vil dog fortsat kunne oprette broinstitutter, jf. forslaget til § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 15 (§§ 177 a og 177 b i lov om finansiell virksomhed)

§ 177 a

Med lovforslaget foreslås den gældende § 177 a i lov om finansiell virksomhed ophævet som konsekvens af, at reguleringen af koncerngenopretningsplaner foreslås indsat som § 71 b i lovens kapitel 8 om ledelse og indretning af virksomheden.

I stedet indsættes som § 177 a en bestemmelse, der gennemfører artikel 30 i BRRD.

Det foreslås med *stk. 1*, at reglerne om tidlig indgriben i den foreslåede § 243 a og den foreslåede § 243 c finder anvendelse på koncerner, hvor det konsoliderede tilsyn – det vil sige hvor tilsynet med modervirksomheden – påhviler Finanstilsynet. Bestemmelsen finder kun anvendelse på koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, og hvor mindst et datterselskab er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. *Stk. 1* finder anvendelse på både nationale og grænseoverskridende koncerner.

Som følge af definitionen af blandede holdingvirksomheder, jf. forslaget til § 5, stk. 1, nr. 43, vil Finanstilsynet i sådanne tilfælde kunne gribe ind over for ikke-finansielle modervirksomheder. Det forventes ikke, at der er andre situationer, hvor Finanstilsynet vil sætte ind over for virksomheder, der ikke omfattes af lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynets beslutning om at iværksætte tiltag over for en koncern vil dog indirekte kunne få konsekvenser for koncernen som helhed, herunder ikke-finansielle virksomheder.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet, når betingelserne for at anvende en eller flere tiltag i den foreslåede §§ 243 a eller 243 c i relation til en modervirksomhed omfattet af *stk. 1* er opfyldt, skal høre de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet for den pågældende koncern, inden Finanstilsynet træffer tiltag efter §§ 243 a eller 243 c. Finanstilsynet skal på samme tidspunkt underrette EBA herom.

Efter underretning af EBA og høring af de relevante myndigheder skal Finanstilsynet vurdere, om der skal træffes tiltag, jf. §§ 243 a eller 243 c, over for modervirksomheden.

Ved vurderingen heraf skal Finanstilsynet tage de påtænkte tiltags konsekvenser for koncernen, herunder koncernens virksomheder i andre medlemslande, i betragtning. Finanstilsynet skal ligeledes tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i høringen, samt beslutningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Finanstilsynet underretter de øvrige myndigheder i tilsynskollegiet og EBA om sin beslutning.

Med det foreslåede *stk. 3* foreslås, at Finanstilsynet, hvor Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed fra en kompetent myndighed for et datterselskab modtager underretning om, at datterselskabet opfylder betingelserne for anvendelse af §§ 243 a eller 243 c, skal udarbejde en vurdering. Vurderingen skal indeholde de sandsynlige konsekvenser, som den kompetente tilsynsmyndigheds påtænkte foranstaltning over for datterselskabet vil have for koncernen som helhed eller for virksomheder i koncernen i andre medlemslande. Finanstilsynet skal udarbejde vurderingen inden for tre arbejdsdage fra modtagelsen og underrette den kompetente myndighed om vurderingen.

Med *stk. 4* foreslås, at i de situationer, hvor mere end én kompetent myndighed i tilsynskollegiet ønsker at træffe tiltag, som foreslået i §§ 243 a eller 243 c, over for et datterselskab, og hvor Finanstilsynet er konsoliderende tilsynsmyndighed for koncernen, skal Finanstilsynet i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet vurdere hensigtsmæssigheden af de påtænkte tiltag for koncernen. Finanstilsynet skal ved vurderingen bl.a. tage stilling til, om det ud fra en samlet vurdering vil være hensigtsmæssigt at udpege den samme midlertidige administrator for alle de berørte virksomheder i koncernen, hvis flere kompetente myndigheder påtænker at benytte denne beføjelse, eller om det er mere hensigtsmæssigt at koordinere anvendelsen af tiltag i § 243 a på mere end en virksomhed. Formålet med vurderingen skal være at fremme løsninger, der genopretter den berørte virksomheds finansielle stilling. I forbindelse med denne vurdering kan det være relevant, om der er valgt en koncernspecifik eller en selskabsspecifik afviklingsstrategi. Beslutningen skal tage hensyn til potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå myndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Finanstilsynet skal i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder tilstræbe at opnå en fælles beslutning om, hvorvidt der skal ske tidlig indgriben, og i givet fald hvilke tiltag der skal anvendes, samt hvor i koncernen disse skal igangsættes. Finanstilsynet og de øvrige relevante kompetente myndigheder har 5 dage til at udarbejde denne fælles beslutning. Beslutningen skal begrundes, og Finanstilsynet skal som konsoliderende myndighed underrette modervirksomheden om beslutningen.

Af forslaget til *stk. 5* fremgår, at såfremt tilsynskollegiet ikke kan træffe en fælles beslutning inden for 5 dage, kan Finanstilsynet selv træffe beslutning om anvendelsen af et

eller flere tiltag over for modervirksomheden. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige relevante kompetente myndigheder har givet udtryk for i den i stk. 4 nævnte periode, samt til afgørelsens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande.

Finanstilsynet skal underrette modervirksomheden og de øvrige kompetente myndigheder om beslutningen. Det fremgår endvidere af stk. 5, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). EBA kan bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende et eller flere af tiltagene i den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 1, med henblik på BRRD's bilag afsnit A, punkt 4), 10), 11) og 19) eller § 243 a, stk. 2, nr. 5 eller 7. Er sagen indbragt for EBA skal Finanstilsynet afvente den beslutning, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, og træffe beslutning i overensstemmelse hermed. Foreligger der ikke inden for 3 dage en beslutning fra EBA, finder de enkelte beslutninger, der er truffet i overensstemmelse med § 177 a, stk. 2 og 5, eller § 177 b, stk. 2, anvendelse.

Med forslaget til stk. 4 og 5 gennemføres artikel 8, stk. 4-8, i BRRD.

§ 177 b

Med forslaget til § 177 b i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 30, stk. 3-8, i BRRD.

Forslaget til *stk. 1* omfatter de situationer, hvor Finanstilsynet som kompetent myndighed for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, påtænker at foretage et eller flere tiltag efter §§ 243 a eller 243 c over for en virksomhed, men hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen ligger hos en anden tilsynsmyndighed inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal høre den konsoliderende myndighed, inden der foretages tidlig indgriben efter §§ 243 a eller 243 c. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om der skal ske tidlig indgriben, og i givet fald hvilken foranstaltning der skal finde anvendelse overfor dattervirksomheden, tage den konsoliderende tilsynsmyndigheds eventuelle fremsendte vurdering efter § 177 a, stk. 3, i betragtning, samt foranstaltningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande.

Forslaget til *stk. 2* omfatter en situation som anført i § 177 a, stk. 4, men hvor Finanstilsynet ikke er konsoliderende myndighed. Forslaget medfører, at Finanstilsynet selv kan træffe beslutning om tidlig indgriben efter §§ 243 a eller 243 c, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis der ikke foreligger en fælles beslutning som nævnt i den foreslåede § 177 a, stk. 4, senest 5 arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor den konsoliderende myndighed har hørt de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet.

Beslutningen skal tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som den konsoliderende myndighed har givet udtryk for, samt de øvrige kompetente myndigheds synspunkter og forbehold i den i § 177 a, stk. 4 nævnte periode. Herudover skal Finanstilsynet tage hensyn til beslutningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Finanstilsynet skal underrette dattervirksomheden om beslutningen.

Finanstilsynet eller en af de andre kompetente myndigheder i tilsynskollegiet kan anmode Den Europæiske Banktilsynsmyndighed om i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010 at bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed.

Det fremgår endvidere af stk. 2, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, herunder Finanstilsynet selv, har indbragt sagen for EBA. EBA kan bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende et eller flere tiltag i den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 1, med henblik på direktivets bilag, afsnit A, punkt 4), 10), 11) og 19) eller § 243 a, stk. 2, nr. 5 og 7, med at nå til enighed. Er sagen indbragt for EBA skal Finanstilsynet afvente den beslutning, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning. Foreligger der ikke en beslutning fra EBA inden for tre dage, finder de enkelte beslutninger, der er truffet i overensstemmelse med § 177 a, stk. 2 og 5, eller § 177 b, stk. 2, anvendelse.

Til nr. 16 (§ 182, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 182, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed foretages en ændring som følge af, at der med dette lovforslag indsættes §§ 182 b-182 f. Med konsekvensændringen fremgår det, at der med §§ 182 b-182 f indføres særlige regler om koncernintern finansiel støtte.

Til nr. 17 (§§ 182 b-182 f i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til §§ 182 b-182 f i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 19-26 i BRRD.

§ 182 b

Forslaget til § 182 b, gennemfører artikel 19 og 20 i BRRD. Bestemmelsen omhandler indgåelse af aftale om koncernintern finansiel støtte og godkendelse heraf. Bestemmelsen omhandler derimod ikke selve ydelsen af koncernintern finansiel støtte, der behandles i forslaget til §§ 182 d og e.

Af forslaget til § 182 b, *stk. 1*, fremgår, at der inden for en koncern, som Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med, kan indgås aftale om finansiel støtte mellem de virksomheder i koncernen, der er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter, blandede holdingvirksomheder eller finansielle holdingvirksomheder. Det er kun finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som omfat-

tes af bestemmelsen. Aftalen kan indgås med de omfattede virksomheder, uanset om disse har hjemsted i Danmark, i et land inden for Den Europæiske Union, i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tredjelande.

Finanstilsynet skal godkende den påtænkte aftale om koncernintern finansiell støtte, inden den indgås mellem virksomhederne. Det er et krav for godkendelse af aftalen, at den koncerninterne finansielle støtte skal bruges, hvis en eller flere af parterne i aftalen efter aftaleindgåelsen opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. forslaget til kapitel 15 a.

For aftaler, hvor ovenstående betingelser ikke er opfyldt, finder § 182 fortsat anvendelse. En finansiell virksomhed skal således fortsat have en § 182-tilladelse, hvis denne som led i sin almindelige drift ønsker at have koncerninterne eksponeringer mod en modervirksomhed og modervirksomhedens eventuelle andre dattervirksomheder.

Bestemmelsen gennemfører artikel 19, stk. 1, i BRRD.

Aftalen om koncernintern finansiell støtte må, jf. artikel 19, stk. 8, i BRRD kun indgås, hvis ingen af aftaleparterne på tidspunktet for indgåelsen efter deres respektive kompetente myndigheds vurdering opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. forslaget til kapitel 15 a.

Aftalen kan indgås med en eller flere af de ovennævnte virksomhedstyper i koncernen. Aftaler om koncernintern finansiell støtte kan 1) omfatte et eller flere af koncernens dattervirksomheder, og aftalen kan indeholde bestemmelser om finansiell støtte fra modervirksomheden til dattervirksomhederne, fra dattervirksomheden til modervirksomheden, mellem modervirksomhedens dattervirksomheder, der er part i aftalen, eller en kombination af disse koncernenheder og 2) indeholde bestemmelser om koncernintern finansiell støtte i form af lån, garantistillelse, aktiver, der stilles til rådighed som sikkerhed, eller en kombination af disse former for koncernintern finansiell støtte i forbindelse med en eller flere transaktioner mellem den støttemodtagende virksomhed og tredjemand, jf. artikel 19, stk. 5, i BRRD.

Aftalen kan endvidere indeholde et tilsagn om koncernintern finansiell støtte fra den støttemodtagende virksomhed til den støtteydende virksomhed, hvis den støtteydende virksomhed på et senere tidspunkt måtte få behov for støtte, jf. artikel 19, stk. 6, i BRRD.

Af forslaget til § 182 b, stk. 2, følger, at de i bestemmelsen omfattede virksomheder i koncernen alene må indgå aftaler om koncernintern finansiell støtte, når alle de virksomheder, som er parter i aftalen, handler i egen interesse, og således uafhængigt af øvriges interesse.

Det følger af artikel 19, stk. 7, i BRRD, at aftaler om koncernintern finansiell støtte skal indeholde en række elementer for at leve op til kravene til sådanne aftaler. Aftaleparterne skal bl.a. handle af egen fri vilje og i egen interesse ved indgåelsen af aftalen. Aftaleparterne kan tage hensyn til eventuelle direkte eller indirekte fordele for en aftalpart som følge af ydelsen af den finansielle støtte. Ved ydelse af koncernintern finansiell støtte skal den støtteydende virksomhed have

fuld adgang til alle relevante oplysninger fra den støttemodtagende virksomhed. Det er op til den støtteydende virksomhed at vurdere, hvornår den har modtaget tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe en begrundet beslutning om at yde finansiell støtte.

Den støttemodtagende virksomhed skal betale et vederlag til den støtteydende virksomhed for erlæggelsen af den finansielle støtte. Vederlaget vil blive fastlagt på tidspunktet for ydelse af den finansielle støtte efter de principper, der fremgår herfor i aftalen om koncernintern finansiell støtte. Vederlaget kan fastsættes under hensyntagen til de oplysninger, som den støtteydende virksomhed er i besiddelse af, i kraft af at denne er en del af samme koncern, om den støttemodtagende virksomhed, og som markedet ikke har adgang til. Principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for den finansielle støtte, kan fastlægges, uden at der er pligt til at tage hensyn til den forventede midlertidige indvirkning på markedspriserne som følge af koncerneksterne begivenheder.

Når modervirksomheden i en koncern indsender en ansøgning om tilladelse til at indgå koncerninterne aftaler om finansiell støtte til Finanstilsynet, i hvilke tilfælde Finanstilsynet, jf. stk. 1, vil være den konsoliderende tilsynsmyndighed, følger det af forslaget til § 182 b, stk. 3, at ansøgningen skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i den foreslåede § 182 d er opfyldt, herunder et udkast til den påtænkte aftale om koncernintern finansiell støtte, oplysninger om hvilke virksomheder i koncernen, der ønsker at deltage i aftalen samt øvrige relevante oplysninger. Med bestemmelsen gennemføres artikel 20, stk. 1, i BRRD.

De almindelige forvaltningsretlige principper finder anvendelse på Finanstilsynets behandling af ansøgningen, herunder krav om behørig begrundelse ved helt eller delvist afslag til en virksomhed på en ansøgning om at indgå en aftale om koncernintern finansiell støtte, partshøring, klagevejledning m.v.

Det følger af forslaget til § 182 b, stk. 4, at Finanstilsynet som konsoliderende myndighed skal fremsende ansøgningen om tilladelse til at indgå en aftale om koncernintern finansiell støtte til de kompetente myndigheder for hver af de dattervirksomheder, som ønsker at deltage i aftalen. Fremsendelse skal ske straks og med henblik på at opnå en fælles beslutning om den påtænkte aftale om koncernintern finansiell støtte. Forslaget til stk. 4 gennemfører artikel 20, stk. 2, i BRRD.

Det følger af forslaget til § 182 b, stk. 5, at Finanstilsynet giver tilladelse til den påtænkte aftale om koncernintern finansiell støtte, hvis aftalen vurderes at være i overensstemmelse med betingelserne i forslaget til § 182 d, der gennemfører dele af artikel 23 i BRRD. Tilladelsen skal følge de procedurer, som er beskrevet i forslaget til stk. 7 og 8, der gennemfører artikel 20, stk. 5 og 6, i BRRD.

I medfør af forslaget til § 182 b, stk. 6, som gennemfører artikel 20, stk. 4, i BRRD, kan Finanstilsynet endvidere forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale, hvis aftalen anses

for uforenelig med betingelserne i den foreslåede § 182 d. Finanstilsynet skal følge procedurerne i stk. 7 og 8.

Det følger af forslaget til § 182 b, stk. 7, at Finanstilsynet senest 4 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning, der indeholder alle de nødvendige oplysninger, jf. forslaget til stk. 3, skal nå frem til en fælles beslutning sammen med de i stk. 4, nævnte myndigheder, og at Finanstilsynet skal meddele denne beslutning til virksomheden. Stk. 7 gennemfører artikel 20, stk. 5, i BRRD, hvoraf det følger, at de kompetente myndigheder skal gøre alt, hvad der står i deres magt for at nå frem til en fælles beslutning, som tager hensyn til de potentielle konsekvenser, herunder finanspolitiske, af aftalens gennemførelse i alle medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed, om bestemmelserne i den påtænkte aftale er forenelige med betingelserne for finansiel støtte, jf. forslaget til § 182 d. Dette skal ske senest 4 måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos den konsoliderende myndighed, i dette tilfælde Finanstilsynet. Den fælles beslutning skal fremgå af et dokument, der indeholder den fuldt begrundede beslutning, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til den ansøgende virksomhed.

En godkendt aftale om koncernintern finansiel støtte og eventuelle ændringer heraf som følge af en fælles beslutning, jf. ovenfor, skal sendes til afviklingsmyndighederne for hver af de relevante virksomheder, der deltager i aftalen, både i andre medlemslande og i tredjelande, jf. artikel 22 i BRRD. Det er de kompetente myndigheder, som fremsender aftalen til de relevante afviklingsmyndigheder. Baggrunden herfor er, at aftaler om ydelse af koncernintern finansiel støtte kan have indvirkning på koncernens eller virksomhedernes afviklingsplaner.

I medfør af § 182 b, stk. 8, kan Finanstilsynet selv træffe beslutning om godkendelse af en aftale om koncerninterne finansiel støtte, såfremt der ikke inden for 4 måneder, jf. stk. 7, foreligger en fælles beslutning blandt de relevante kompetente myndigheder. Finanstilsynet underretter den ansøgende virksomhed og de øvrige kompetente myndigheder om sin beslutning. Stk. 8 gennemfører artikel 20, stk. 6, i BRRD. Beslutningen, som skal være skriftlig, skal være begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på 4 måneder.

Det foreslås i § 182 b, stk. 9, som gennemfører artikel 20, stk. 7, i BRRD, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de i forslaget til stk. 4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet skal afvente EBA's beslutning i sagen og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med denne. Perioden på 4 måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer beslutning inden for en måned. Efter udløbet af perioden på 4 måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

§ 182 c

Forslaget til § 182 c gennemfører artikel 21 i BRRD.

Af det foreslåede *stk. 1* følger, at en aftale om koncernintern finansiel støtte, når Finanstilsynet og eventuelle øvrige relevante kompetente myndigheder har givet tilladelse her til, skal godkendes af kapitalejerne i hver af de virksomheder, som ønsker at deltage i aftalen. Der er tale om en forhåndsgodkendelse af aftalen, herunder af de principper hvorefter virksomhedens bestyrelse kan vælge enten at anmode om eller at yde finansiel støtte. Godkendelsen kan finde sted på et møde, hvori virksomhedens øverste myndighed er til stede. Aftalen gælder kun for de virksomheder, hvis kapitalejere har godkendt aftalen, og aftalen kan således ikke udnyttes, før kapitalejernes godkendelse er opnået. Dette medfører ikke, at Finanstilsynets godkendelse ved en faktisk udnyttelse af aftalen kan fraviges. En aftale om koncernintern finansiel støtte kan kun anvendes af virksomheden, hvis dens kapitalejere har tilladt bestyrelsen at beslutte, at virksomheden skal yde eller modtage støtte i henhold til aftalen. Aftalen om støtte skal være i overensstemmelse med de betingelser, der i øvrigt er fastsat for aftaler om koncernintern finansiel støtte, og forudsat at godkendelsen fra kapitalejerne ikke er trukket tilbage.

Med det foreslåede *stk. 2* fastsættes, at bestyrelsen for hver af de virksomheder, som deltager i aftalen om koncernintern finansiel støtte, hvert år aflægger beretning for kapitalejerne om, hvordan aftalen fungerer og om eventuel gennemførelse af afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen. Beretningen kan aflægges i forbindelse med den ordinære generalforsamling.

§ 182 d

Mens den foreslåede § 182 b regulerer, at en aftale om finansiel støtte mellem virksomheder omfattet af § 182 b inden for en koncern skal godkendes af Finanstilsynet, forinden aftalen indgås, følger det af forslaget til § 182 d, hvilke betingelser der skal være opfyldt, før bestyrelsen i en støtteydende virksomhed med Finanstilsynets accept i henhold til § 182 e kan beslutte at yde støtte til en eller flere af aftalens parter.

§ 182 d finder således anvendelse, når en virksomhed, som er part i en aftale om koncernintern finansiel støtte, som Finanstilsynet har godkendt, jf. § 182 b, opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. forslaget til kapitel 15 a. Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 19, stk. 1, samt artikel 23 i BRRD.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed kun må yde koncernintern finansiel støtte i henhold til en godkendt aftale, jf. forslaget til § 182 b, stk. 1, når den støttemodtagende virksomhed opfylder betingelserne i kapitel 15 a for tidlig indgriben, og når pkt. 1-9 er opfyldt.

Bestemmelsen berører ikke koncerninterne finansielle ordninger, herunder finansieringsordninger og forvaltningen af centraliserede finansieringsordninger, hvis ingen af parterne i aftalen opfylder betingelserne i kapitel 15 a i lov om finansiel virksomhed for tidlig indgriben, jf. artikel 19, stk. 2, i BRRD. Hvis transaktionerne vedrører virksomheder, som ikke opfylder betingelserne for tidlig indgriben, kan transaktionen være omfattet af §§ 181-182.

Det fremgår videre af artikel 19, stk. 3, litra a, i BRRD, at en aftale om koncernintern finansiel støtte ikke er en forudsætning for, at der kan ydes koncernintern finansiel støtte til en virksomhed, som oplever finansielle problemer, hvis der er tale om en beslutning i et konkret tilfælde i overensstemmelse med koncernens politik, og hvis det ikke udgør en risiko for koncernen som helhed. Finanstilsynet vil konkret vurdere, om betingelserne for koncernintern finansiel støtte er opfyldt i en sådan situation, hvor en virksomhed påtænker at yde en sådan støtte. I det tilfælde finder § 182 e tilsvarende anvendelse i forhold til sagsbehandlingstider m.v.

En aftale om koncernintern finansiel støtte er ikke en forudsætning for at drive virksomhed i et medlemsland, jf. artikel 19, stk. 3, litra b, ligesom det af BRRD's præambel 22 følger, at bestemmelserne om tilladelse til aftaler om koncernintern finansiel støtte ikke berører aftalemæssige eller vedtægtsmæssige ansvarsordninger mellem virksomheder, der beskytter de deltagende virksomheder gennem krydsгарантиer og lignende ordninger.

Forslaget til *nr. 1* fastslår, at den første betingelse for, at der kan ydes koncernintern finansiel støtte, er, når det med rimelighed kan forventes, at støtten afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed.

Forslaget til *nr. 2* fastslår, at den finansielle støtte skal have til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed, eller i en af virksomhederne, ligesom støtten skal være i den støtteydende virksomheds interesse.

Med *nr. 3* foreslås endvidere, at den finansielle støtte ydes på visse betingelser, herunder mod vederlag, jf. også forslaget til § 182 b, stk. 2. En aftale om koncernintern finansiel støtte skal således indeholde betingelser om eksempelvis vederlag, tilbagebetaling, og andre relevante betingelser i en aftale om koncern intern finansiel støtte i overensstemmelse med det foreslåede § 182 b. Støtten ydes således som udgangspunkt i overensstemmelse med den godkendte aftale.

Med forslaget til *nr. 4* foreslås endvidere, at der skal være rimelig udsigt til, at vederlaget for støtten bliver erlagt, herunder hvis støtten er ydet i form af et lån, at lånet bliver tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed.

I den foreslåede *nr. 5* er det en betingelse, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke vil true likviditeten eller solvensen i den støtteydende virksomhed.

Med forslaget til *nr. 6* fastslås, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke må medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i det land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende.

Af forslaget til *nr. 7* fremgår, at den støtteydende virksomhed, på tidspunktet hvor støtten ydes, skal opfylde kapitalgrundlagskravene efter artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber («CRR») samt § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 5, og likviditetskravene i likviditetskravet i § 152,

stk. 1, § 153, stk. 1, artikel 412, stk. 1, i CRR et krav fastsat i medfør af § 156 i lov om finansiel virksomhed og ydelse af støtten ikke medfører, at kravene overtrædes, medmindre Finanstilsynet eller den kompetente myndighed i det land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse hertil.

Med forslaget til *nr. 8* fastslås, at den støtteydende virksomhed, på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne støtte, skal opfylde kravene til store eksponeringer, jf. 4. del i CRR medmindre den kompetente myndighed, i et land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse til manglende opfyldelse af kravene.

Endelig følger det af *nr. 9*, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke må ændre mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

Der er tale om kumulative betingelser, som alle skal være opfyldt for, at der kan ydes støtte i henhold til den pågældende aftale om koncernintern finansiel støtte. Der er ikke mulighed for at dispensere fra en eller flere af betingelserne.

Betingelserne gælder ikke alene ved ydelse af støtte, men finder også anvendelse ved meddelelse af tilladelsen til at indgå en påtænkt aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. forslaget til § 182 b, stk. 1, samt i den fortsatte drift, når der er meddelt tilladelse til en sådan aftale. Finanstilsynet kan således inddrage tilladelsen givet efter § 182 b, hvis aftalen ikke er iværksat, eller hvis betingelserne i stk. 2 ikke længere er opfyldt.

I medfør af artikel 23, stk. 2, i BRRD, vil EBA udarbejde reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne i stk. 1, nr. 1, 3, 5 og 9. EBA skal forelægge disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

EBA vil endvidere som følge af artikel 23, stk. 3, i BRRD, udarbejde retningslinjer for at fremme konvergens i praksis med henblik på at præcisere betingelserne i stk. 1, nr. 2, 4, 6 og 8. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 disse retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Finanstilsynets praksis forventes at være i overensstemmelse med de af EBA udarbejdede dokumenter.

§ 182 e

Med forslaget til § 182 e, stk. 1, fastsættes, at det er bestyrelsen for den støtteydende virksomhed, som træffer beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen. Beslutningen om at anmode om og acceptere koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af bestyrelsen for den støttemodtagende virksomhed. De respektive beslutninger skal være begrundet, og formålet med den påtænkte finansielle støtte skal være anført. Navnlig skal det af beslutningen fremgå, hvordan ydelsen af den finansielle

støtte opfylder betingelserne i den foreslåede § 182 d. § 182 e stk. 1, gennemfører artikel 24 i BRRD.

Med det foreslåede *stk. 2* fastsættes, at bestyrelsen for den støtteydende virksomhed forud for ydelse af støtte i henhold til en godkendt aftale om koncernintern finansiel støtte skal underrette Finanstilsynet. Bestyrelsen skal endvidere underrette den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt denne ikke er Finanstilsynet. Endelig skal den kompetente myndighed underrettes efter nr. 3, hvis denne myndighed ikke er identisk med Finanstilsynet eller den konsoliderende tilsynsmyndighed. Herudover skal EBA underrettes. Stk. 2 gennemfører artikel 25, stk. 1, i BRRD.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at underretning i henhold til stk. 2 skal indeholde bestyrelsens begrundede beslutning samt detaljerede oplysninger om den påtænkte finansielle støtte, herunder en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte. Stk. 3 gennemfører artikel 25, stk. 1, sidste punkt i BRRD.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at Finanstilsynet fra tidspunktet for modtagelse af en underretning, jf. det foreslåede stk. 2, og efter modtagelsen af alle de oplysninger, som i medfør af stk. 3 skal medfølge underretningen, har 5 arbejdsdage til enten at forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte, hvis Finanstilsynet vurderer, at ikke alle betingelserne i § 182 d er opfyldt. En afgørelse om at forbyde eller begrænse koncernintern finansiel støtte skal begrundes. Stk. 4 gennemfører artikel 25, stk. 2, i BRRD.

Med det foreslåede *stk. 5* fastsættes, at Finanstilsynets afgørelse om at acceptere, forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte omgående skal meddeles til den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt dette ikke er Finanstilsynet, den kompetente myndighed for den virksomhed, der modtager støtten, og EBA. Stk. 5 gennemfører artikel 25, stk. 3, i BRRD.

Er Finanstilsynet den konsoliderende tilsynsmyndighed, underretter Finanstilsynet omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og afviklingskollegiet om afgørelsen.

Hvis Finanstilsynet er kompetent myndighed for den støttemodtagende virksomhed eller konsoliderende myndighed for koncernen, kan Finanstilsynet indbringe en afgørelse om at begrænse eller forbyde støtte fra den støtteydende virksomheds kompetente myndighed for EBA. Finanstilsynet kan indbringe sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Det følger endvidere af *stk. 6*, at der kan ydes støtte i henhold til aftalen, såfremt Finanstilsynet ikke inden for den i stk. 4 anførte frist har forbudt eller begrænset den koncerninterne finansielle støtte i overensstemmelse med underretningen. Stk. 6 gennemfører artikel 25, stk. 5 i BRRD.

Det følger af artikel 25, stk. 7, i BRRD, at hvis Finanstilsynet begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte, i tilfælde hvor koncerngenopretningsplanen henviser til koncernintern finansiel støtte, kan Finanstilsynet anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne ikke er Finanstilsynet, om at iværksætte en ny vurdering af koncern-

genopretningsplanen eller anmode pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Det foreslås endelig i *stk. 7*, at bestyrelsens beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte skal sendes til de stk. 2 nævnte myndigheder. Finanstilsynet skal herefter, såfremt Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med koncernen, omgående underrette de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet. Stk. 7 gennemfører artikel 25, stk. 6, sidste punkt i BRRD.

§ 182 f

Med den foreslåede § 182 f gennemføres artikel 26 i BRRD.

Med *stk. 1* foreslås, at alle de parter, der er omfattet af en aftale om koncernintern finansiel støtte efter § 182 b skal offentliggøre en beskrivelse af aftalens almindelige betingelser samt navnene på de virksomheder, som i øvrigt er parter i aftalen. Det er både den støtteydende og den støttemodtagende virksomhed, som skal offentliggøre oplysningerne. Med offentliggørelsen skal såvel godkendte som udnyttede aftaler om koncernintern finansiel støtte beskrives.

Virksomhederne omfattet af aftalen skal kunne identificeres. For virksomheder registreret i Danmark betyder dette, at CVR-nummeret skal oplyses. For virksomheder registreret i udlandet skal tilsvarende identifikation oplyses, hvorfor oplysninger, der kan sidestilles med eller svarer til danske CVR-numre, skal offentliggøres.

I henhold til det foreslåede *stk. 2* skal der ske offentliggørelse mindst én gang om året og samtidig med offentliggørelsen af årsregnskabet. Hvis der inden for dette år eksempelvis sker væsentlig ændringer, det vil sige ændringer i de dele af aftalen der er offentliggjort i medfør af stk. 1, i koncernvirksomhedens aftaler om finansiel støtte, herunder hvis der indgås nye aftaler, skal dette hurtigst muligt offentliggøres og beskrives. Det følger endvidere af stk. 2, at artikel 431-434 i CRR finder anvendelse på offentliggørelsen. Dette betyder bl.a., at virksomheden selv vælger hvilket medie og hvilket sted, de vil opfylde disse offentliggørelseskrav.

Til nr. 18 (§ 206 i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 206 gennemfører DGSD artikel 16, stk. 6, hvorefter indskydere i tilfælde af et pengeinstituts eller realkreditinstituts sammenlægning med en anden virksomhed har krav på at modtage en orientering om den forestående sammenlægning mindst en måned før, sammenlægningen får retsvirkning. Bestemmelsen omfatter de tilfælde som omfattes af lov om finansiel virksomhed § 204. Det er den pågældende virksomhed, som underretter sine indskydere eller investorer. I tilfælde af en fusion underretter hver virksomhed egne indskydere.

Det fremgår af bemærkningerne til § 204 i lov om finansiel virksomhed, jf. 2002/1 LSF 176, at »sammenlægges« omfatter fusion i selskabsretlig forstand, overtagelse af aktiver og gæld og enhver anden form for overtagelse samt udskillelse af en del af virksomheden. Bestemmelsen omfatter

både sammenlægning mellem et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab og investeringsforvaltningsselskab, som udgør en juridisk enhed og sammenlægninger med en forretningsdel, der ikke udgør en juridisk enhed. Reglen gælder også ved overtagelse af en del af et institut, herunder en forretningsafdeling. Derudover fremgår det af bemærkningerne til § 204, at der i hovedsagen er tale om en videreførelse af gældende bestemmelser.

Forslaget til § 206 vil finde anvendelse i alle de tilfælde, som omfattes af § 204, når sammenlægningen involverer pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Bestemmelsen er begrænset til at finde anvendelse i de tilfælde, hvor sammenlægningen medfører en ændring i dækningen af indskydernes og investorernes dækning af indskud og kontante midler, jf. nærmere herom i bemærkningerne til forslaget til § 15, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, samt §§ 9 og 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med det foreslåede *stk. 2* foreslås, at Finanstilsynet kan tillade en kortere frist end én måneds varsel, såfremt Finanstilsynet vurderer, at beskyttelse af forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet giver behov herfor.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 15 i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Til nr. 19 (§ 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Med det foreslåede § 224, *stk. 6*, i lov om finansiel virksomhed gives Finanstilsynet en eksplicit hjemmel til at inddrage et pengeinstituts, realkreditinstituts eller fondsmæglerselskab I's tilladelse på baggrund af utilstrækkelig likviditet. Opfyldelsen gælder både de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed samt artikel 412, stk. 1, i CRR.

I overensstemmelse med artikel 414 i CRR, kan et pengeinstitut eller et realkreditinstitut godt overtræde kravet i artikel 412, stk. 1, i CRR, herunder i stressede perioder, uden at Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet eller realkreditinstituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Institutet kan således godt benytte sin likviditetsbuffer til at tilvejebringe likviditet i en stresset situation.

Ved beslutning om at tilladelsen inddrages, skal Finanstilsynet lægge vægt på, om virksomheden ikke kan, eller inden for en nær fremtid ikke forventes at kunne opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, samt om virksomheden forventes at kunne genoprette en forsvarlig likviditet og overholde bestemmelsen i artikel 412, stk. 1, i CRR. Finanstilsynet vurderer i den konkrete situation, hvorvidt betingelserne er opfyldt.

Finanstilsynet kan fastsætte en frist til at få tilvejebragt den nødvendige likviditet. Denne frist kan forlænges. Ved vurderingen af om fristen skal forlænges, kan der eksempelvis lægges vægt på udsigten til, at virksomheden igen får tilstrækkelig med likviditet. Dette vil ske i overensstemmelse med § 152, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og artikel 414 i CRR.

Fondsmæglerselskaber I er på nuværende tidspunkt ikke underlagt kvantitative krav til likviditeten men kun et gene-

relt krav om at have en forsvarlig likviditet. Dette skyldes primært, at sådanne selskaber ikke har indlån eller lignende likviditetskrævende aktiviteter. Fondsmæglerselskaber I skal dog opfylde et eventuelt krav fastsat af Finanstilsynet i medfør af § 156 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet ikke opfylder et specifikt krav fastsat af Finanstilsynet i henhold til § 156.

Til nr. 20 (§ 224 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 224 a i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 32, stk. 4 og 59, stk. 6, i BRRD.

Bestemmelsen beskriver, hvornår et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I samt koncerner anses for henholdsvis nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Vurderingen af om en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende er den første af tre kumulative afviklingsbetingelser, som skal være opfyldt, før der kan ske afvikling eller restrukturering i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den anden betingelse for afvikling er, at det under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ser ud til, at nogen andre tiltag iværksat af den private sektor eller af Finanstilsynet vil kunne forhindre, at virksomheden eller koncernen bliver nødlidende. De nævnte tiltag kunne for eksempel være påbud i henhold til det foreslåede kapitel 15 a om tidlig indgriben. Endvidere skal Finanstilsynet, hvis Finanstilsynet finder det relevant, medvirke til at finde private løsninger på virksomhedens situation ved at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter. Finanstilsynet gives med forslaget til § 344, stk. 7, beføjelse til at føre sådanne drøftelser. Det er Finanstilsynet, som vurderer, hvorvidt denne anden afviklingsbetingelse er opfyldt.

Herudover skal afvikling, i henhold til reglerne i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som den tredje betingelse, være i offentlighedens interesse. Finansiell Stabilitet foretager vurderingen af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Der henvises til § 4, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder med bemærkninger.

Endvidere er vurderingen af, om en virksomhed eller koncern er nødlidende eller forventeligt nødlidende afgørende for, hvorvidt Finanstilsynet kan foretage nedskrivning eller konvertering i henhold til forslaget til §§ 272 og 273 i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af forslaget til *stk. 1*, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I anses for nødlidende, såfremt virksomheden overtræder kravene til at opretholde sin tilladelse på en måde, som retfærdiggør, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse.

Vurderingen af, om en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, vil hovedsagelig tage udgangspunkt i den såkaldte SREP proces og resultatet heraf. SREP processen er den proces, hvor Finanstilsynet vurderer virksomhedernes individuelle solvensbehov. Processen kræver, at Finanstilsynet har et opdateret billede af virksomhedens risi-

koprofil, risikostyring, forretningsmodel og strategi, samt hvorvidt virksomheden har tilstrækkelig kapital og likviditet til at dække de risici, der er forbundet hermed.

I vurderingen af, hvorvidt en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, kan også indgå en vurdering af, om og hvordan alvorlige utilstrækkeligheder i virksomhedens kontrolmiljø/risikostyring har betydning for virksomhedens mulighed for at opretholde sin tilladelse.

En virksomhed vil efter en konkret vurdering foretaget af Finanstilsynet og efter høring af Finansiell Stabilitet, anses for forventelig nødlidende, såfremt der er objektive faktorer til støtte for, at virksomheden i nær fremtid forventes ikke at kunne opfylde kravene til at opretholde sin tilladelse.

Vurderingen af, hvorvidt en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, vil samtidig lægge vægt på udfaldet af påbud om at foretage nødvendige tiltag eller anvendelse af beføjelserne i det foreslåede kapitel 15 a om tidlig indgriben. Finanstilsynet skal desuden tage hensyn til de genopretningsmuligheder, virksomheden har anvendt.

Finanstilsynet vil således kunne træffe afgørelse om, at virksomheden er forventelig nødlidende, f.eks. hvis virksomheden ikke opfylder sit solvensbehov eller et solvenskrav fastsat af Finanstilsynet, eventuelt kombineret med at virksomhedens risikostyring eller kontrolmiljø er mangelfuldt, og at der er objektive faktorer til støtte for, at virksomheden ikke i nær fremtid vil kunne opretholde kravene til at drive den pågældende virksomhed. Finanstilsynet vil i sin afgørelse lægge vægt på, at der er tale om brud på et såkaldt "blødt krav" (solvensbehovet/solvenskravet) og ikke brud på de såkaldte "hårde kapitalkrav" (kapitalkravene i artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500 i CRR).

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal senest 3. juni 2015 offentliggøre retningslinjer, som nærmere specificerer, hvilke omstændigheder der kan medføre, at en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende samt om samarbejdet mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i den forbindelse. Finanstilsynet vil i sin afgørelse af, hvorvidt et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventelig nødlidende, følge disse retningslinjer.

Hvis ledelsen i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I vurderer, at virksomheden er nødlidende eller forventelig nødlidende, skal ledelsen meddele Finanstilsynet dette. Denne pligt vurderes at være omfattet af § 75 i lov om finansiel virksomhed.

Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I vil f.eks. i henhold til stk. 1, nr. 1, anses for nødlidende, hvis virksomhedens aktiver er mindre end passiverne, eller hvis virksomheden ikke overholder kapitalkravene i artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500 i CRR og ikke har tilvejebragt den foreskrevne kapital inden for en af Finanstilsynet fastsat frist og Finanstilsynet derfor skal inddrage tilladelsen i medfør af § 225, stk. 1.

Finanstilsynet kan i medfør af § 225, stk. 5, fastsætte en frist til opfyldelse af kravene nævnt i stk. 1, herunder også krav om opfyldelse af et individuelt fastsat tillæg til kapital-

grundlagskravet i henhold til § 124, stk. 3. Denne frist vil blive fastsat under hensyntagen til mulighederne for en hensigtsmæssig restrukturering eller afvikling.

Forslaget til § 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet hjemmel til at inddrage tilladelsen til at drive pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I ved manglende opfyldelse af likviditetskravene. Henvisningen til § 224, stk. 6, i den foreslåede § 224 a, stk. 1, nr. 2, betyder, at Finanstilsynet kan anse et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I for nødlidende eller forventelig nødlidende, såfremt virksomheden ikke opfylder likviditetskravene i CRR eller lov om finansiel virksomhed.

Det er en forudsætning for, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan vurdere at virksomheden er nødlidende eller forventelig nødlidende, at virksomheden ikke kan, eller at der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid ikke vil være i stand til, at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser efterhånden som de forfalder.

Såfremt en virksomhed grundet sin størrelse, kompleksitet eller afsmittende effekt på den samlede finansielle stabilitet kræver ekstraordinær offentlig finansiel støtte fra staten, vil virksomheden være at betragte som nødlidende eller forventelig nødlidende, jf. stk. 1, nr. 3.

Dog undtages særlige former for støtte i tilfælde, hvor økonomien er alvorligt forstyrret, og Folketinget beslutter at vedtage nationale regler om ekstraordinær offentlig finansiel støtte fra staten. En sådan støtte, som ydes med henblik på at afhjælpe forstyrrelsen i landets økonomi og bevare den finansielle stabilitet, må alene tage form af; i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår, ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser, eller iii) en tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver virksomheden en konkurrencefordel.

Det er en betingelse, at virksomheden er solvent og dermed ikke står i en situation, hvor dens aktiver er – eller der er objektive faktorer til støtte for en konstatering af, at virksomhedens aktiver i nær fremtid vil være – mindre end dens passiver, eller hvor virksomhed er – eller der er objektive faktorer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil være – ude af stand til at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder.

Garantitiltagene eller tilsvarende tiltag som nævnt ovenfor skal være betinget af endelig godkendelse i henhold til statsstøttereglerne. Tiltag skal have midlertidig karakter og stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse. Tiltagene må ikke anvendes til at udligne tab, som virksomheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Gennemførelsen af en foranstaltning vedrørende tilførsel af kapital er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stress-test, eller i de stresstest der gennemføres på EU-plan, eller

inden for rammerne af den Fælles Tilsynsmekanisme (FTM), gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som ECB, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af Finanstilsynet.

Da lovforslaget bl.a. har til formål at beskytte skatteydernes midler ved afvikling af en virksomhed, indeholder forslaget ikke en materiel hjemmel til gennemførelse af sådanne ekstraordinære offentlige tiltag. Lovforslaget angiver alene, at såfremt Folketinget skulle vælge at vedtage ekstraordinære offentlige tiltag til håndtering af en alvorlig forstyrrelse af økonomien, er dette ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at der skal iværksættes afviklingstiltag over for det enkelte institut.

Forslagets *stk. 2* gennemfører artikel 59, stk. 6. Af forslaget fremgår, at en concern anses for at være nødlidende eller forventelig nødlidende, når concernen på konsolideret niveau befinder sig i en af situationerne nævnt i *stk. 1*, herunder f.eks. hvis concernen overtræder, eller der er objektive faktorer til støtte for en konstatering af, at concernen i nær fremtid vil overtræde de konsoliderede kapitalkrav i lov om finansiel virksomhed kapitel 12.

Ved vurderingen af, om en finansiel holdingvirksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, kan der ses bort fra concerninterne kapitaloverførsler eller overførsler mellem enheder, herunder udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

Det følger af forslagens *stk. 3*, at Finanstilsynet foretager en høring af Finansiell Stabilitet, før Finanstilsynet træffer afgørelse om, at en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende. Finansiell Stabilitets vurdering af virksomheden vil være uafhængig af SREP processen, men hovedsagelig basere sig på oplysninger udleveret af Finanstilsynet. Vurderingen skal være baseret på objektive faktorer, som indikerer, at virksomheden kan være nødlidende eller forventelig nødlidende.

Til nr. 21 (§ 226, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 226, *stk. 1*, er en konsekvens af ændringen af § 224. Fremadrettet omfatter § 226 også de situationer, hvor Finanstilsynet inddrager et pengeinstitut eller et realkreditinstituts tilladelse på baggrund af manglende likviditet.

Til nr. 22 (§ 242 i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til ændring af § 242 i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 117 i BRRD. Efter artikel 117 bliver investeringsselskaber omfattet af direktiv 2001/24/EF om sanering og likvidation af kreditinstitutter. Den foreslåede ændring er en konsekvens af denne tilføjelse og medfører fondsmæglerselskaber I også bliver omfattet af § 242 i lov om finansiel virksomhed.

I § 242 i lov om finansiel virksomhed er der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af direktiv 2001/24/EF om sanering og likvidation af kreditinstitutter. Bestemmelsen finder anvendelse for kreditinstitutter, der er omfattet af direktiv

2001/24/EF og forsikringsselskaber, der er omfattet af direktiv 2001/17/EF. I medfør af bestemmelsen er udstedt bekendtgørelse nr. 674 af 24. juni 2004 om lovvalg m.v. ved penge- og realkreditinstitutters samt udstedere af elektroniske penges betalingsstandsning, tvangsakkord, tvangsopløsning eller konkurs, samt bekendtgørelse nr. 792 af 16. august 2005 om lovvalg m.v. ved forsikringsselskabers betalingsstandsning, tvangsakkord, tvangsopløsning eller konkurs.

Til nr. 23 (kapitel 15 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget indsættes et nyt *kapitel 15 a* i lov om finansiel virksomhed. Kapitellet indeholder en række tiltag, som Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at foretage, hvis virksomheden overtræder eller inden for nær fremtid forventes at overtræde kravene i loven, regler udstedt i medfør af loven, der gennemfører CRD IV, regler udstedt i medfør af CRR, afsnit II i MiFiD, samt konkrete bestemmelser i MiFiR.

De foreslåede tiltag supplerer de tilsynsbeføjelser, som er givet til Finanstilsynet i lov om finansiel virksomhed, i regler udstedt i medfør af loven samt i CRR. Det følger af BRRD artikel 27, stk. 1, at de tiltag, som gennemføres, ikke berører de tiltag, der er gennemført som følge af artikel 104 i CRD IV. Tiltagene i medfør af kapitel 15 a skal således ikke erstatte de gældende bestemmelser om Finanstilsynets indgriben over for virksomheder i økonomiske problemer men supplerer disse.

Finanstilsynets tilsyn tager i dag udgangspunkt i en risikobaseret tilgang, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici og skadevirkninger, der vurderes at være i tilknytning til den enkelte virksomhed. Forværres en virksomheds finansielle situation, vil Finanstilsynet i det omfang, det vurderes nødvendigt intensivere tilsynet med den pågældende virksomhed eller iværksætte tiltag, der forhindrer en forværring af situationen.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at betingelserne for tidlig indgriben efter det foreslåede kapitel 15 a er opfyldt, vil dette også efter en konkret vurdering kunne medføre, at overvågningen og tilsynet med virksomheden intensiveres yderligere.

Såfremt virksomheden ikke opfylder de nævnte krav, herunder navnlig kapital og likviditetskrav, vil Finanstilsynet naturligvis også kunne anvende de mere indgribende beføjelser, såfremt det vurderes, at virksomheden er nødlidende, og at den dermed skal afvikles, hvis der ikke kan findes andre løsninger.

§ 243 a

Forslaget til § 243 a gennemfører artikel 27, stk. 1 og 3, i BRRD.

Af forslaget til § 243 a, *stk. 1*, fremgår, hvilke betingelser, der skal være opfyldt, før Finanstilsynet kan påbyde tiltag omfattet af § 243 a, *stk. 2* og *3*. Beføjelserne kan anvendes, hvis virksomheden ikke opfylder eller inden for nær fremtid forventes at kunne opfylde de i bestemmelsen nævnte krav.

De nye beføjelser er indgribende, da formålet er at kunne gribe tidligere ind med henblik på at sikre virksomhedens levedygtighed fremadrettet. Dette betyder også, at de nye beføjelser kun vil finde anvendelse, når der er tale om alvorlige overtrædelser eller forventede overtrædelser af lovgivningen, og Finanstilsynet vurderer, at en eller flere af beføjelserne vil kunne rette op på forholdet.

I tilfælde hvor virksomheden fortsat opfylder de nævnte krav til opretholdelse af sin tilladelse, kan Finanstilsynet i sin vurdering af, om virksomheden ikke i nær fremtid forventes at kunne opfylde kravene, lægge vægt på, om virksomhedens finansielle situation er i hastig forværring, eller om der er sket en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet vil i den forbindelse tage højde for EBA's retningslinjer, hvoraf fremgår, at en række indikatorer vil indgå i vurderingen heraf. Disse indikatorer vil være en del af Finanstilsynets løbende overvågning af virksomhederne og dermed indgå som en del af den almindelige tilsynsvirksomhed. Indikatorerne vil tage udgangspunkt i den tilsynskontrol og vurderingsproces, som foretages af Finanstilsynet efter gennemførelsen af artikel 97 i CRD IV. Dog vil forværringer og anormaliteter i den løbende overvågning eller indtrædelse af ekstraordinære begivenheder ligeledes kunne medføre, at Finanstilsynet påbyder en virksomhed at foretage et eller flere tiltag.

Indikatorerne er ment som vejledning, og Finanstilsynet vil derfor ikke være bundet af disse. Finanstilsynet vil derfor i helt særlige tilfælde kunne anvende beføjelserne i §§ 243 a-243 c, selvom en virksomhed ikke har brudt en indikator, hvis Finanstilsynet finder, at der er et behov for at gribe tidligt ind. Det er ikke hensigten, at der skal opstilles kvantitative indikatorer, som automatisk medfører tidlig indgriben, og som dermed kan opfattes som nye kapital- eller likviditetskrav. Tidlig indgriben vil bero på en konkret tilsynsmæssig vurdering af situationen i den enkelte virksomhed.

Brydes en indikator vil det ikke automatisk medføre, at Finanstilsynet anvender beføjelserne i bestemmelserne §§ 243 a-243 c til at gribe tidligt ind. Er årsagen til bruddet ukendt, skal Finanstilsynet foretage yderligere undersøgelser for at klarlægge årsagen og herefter træffe beslutning om, hvorvidt der skal ske tidlig indgriben. Ved vurderingen af om der skal ske tidlig indgriben, skal Finanstilsynet tage hensyn til, hvor presserende den konkrete situation er, samt bruddets alvor sammenlignet med virksomhedens overordnede finansielle situation.

En betingelse for tidlig indgriben er, at det er overvejende sandsynligt, at virksomheden overtræder kravene inden for nær fremtid, jf. *stk. 1*. Ved inden for en nær fremtid forstås en tidshorison, hvor en forventet overtrædelse af kravene i loven m.v. med en rimelig grad af sandsynlighed kan forudses. Det vil være en konkret vurdering af den forventede overtrædelse og dennes karakter, som afgør, om den forventede overtrædelse kan siges at ligge inden for nær fremtid. Inden for nær fremtid vil således både kunne være mere eller mindre end 12 måneder, men det vil forventeligt ligge deromkring.

BRRD skelner mellem en finansiell situation i hastig forværring og en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Såfremt en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring, kan de mindre indgribende beføjelser anvendes, herunder for eksempel iværksættelse af genopretningsplanen eller forhandling om omstrukturering af virksomhedens gæld. En hastig forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, stigende gearingsgrad, misligholdte lån, koncentration af engagementer, forværrede kapitalforhold m.v., vurderet på baggrund af en række indikatorer, herunder virksomhedens kapitalkrav plus 1,5 procentpoint. En større stigning i en virksomheds nedskrivninger eller en stor eksponering mod en bestemt branche, som anses for særlig risikabel, vil også kunne være eksempler på, hvornår der er tale om en hastig forværring. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt dette er tilfældet. Det er afgørende, at der er tale om en vis forværring. En mindre stigning i en virksomheds gearingsgrad vil således som udgangspunkt ikke medføre, at der er tale om en hastig forværring, men kan gøre det, hvis andre forhold taler herfor. Op-listningen er ikke udtømmende.

De nye tidlige indgriben-beføjelser skal ses i sammenhæng med kravet om, at virksomheden skal udarbejde en genopretningsplan, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 10 og 11. Planen er ledelsesværktøjet og det helt overordnede formål er, at virksomheden selv skal skride til handling. De nye tidlige indgriben-beføjelser skal udelukkende finde anvendelse, såfremt virksomhedens egne tiltag ikke virker, eller hvis de ikke når at blive iværksat.

Hvis der er tale om en betydelig forværring af den finansielle situation, kan Finanstilsynet benytte de mere indgribende beføjelser som eksempelvis at pålægge den samlede ledelse at nedlægge sit hverv eller at indsætte en midlertidig administrator. Er der tale om en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, afskærer det ikke Finanstilsynet fra at benytte en af de mindre indgribende tiltag, hvis dette vurderes i tilstrækkelig grad at kunne medføre, at virksomhedens finansielle situation genoprettes.

Den foreslåede § 243 a, stk. 1, fremrykker i overensstemmelse med BRRD, tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan gribe ind i forhold til den gældende § 344 b, som blev indført med CRD IV. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 344 b (L 133 fra 2013/2014), at anvendelsesområdet for bestemmelsen er sager, som ikke vil være omfattet af § 350. Det fremgår samtidig af BRRD, at de nye beføjelser supplerer de allerede gældende beføjelser.

§ 350 omfatter Finanstilsynets mulighed for at påbyde den finansielle virksomhed at foretage nødvendige tiltag, hvis virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at indskyderes eller investorers interesser er i fare, eller der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det følger af de specielle bemærkninger til § 350 (L 175 fra 2009/2010), at Finanstilsynet kan give virksomheden påbud om at foretage de nødvendige tiltag, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er en ikke ubetydelig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne opfylde kapitalkravene.

Bestemmelserne i forslaget kapitel 15 a, supplerer således både §§ 344 b og 350, da bestemmelserne har et bredere anvendelsesområde og giver mulighed for mere indgribende tiltag. Beføjelserne vil således kunne anvendes, selvom virksomheden forventes at kunne opretholde kapitalgrundlagskravene, og selvom en forventet overtrædelse af kravene i loven m.v. ligger længere ude i fremtiden end 12 måneder. Ligesom §§ 344 b og 350, bidrager bestemmelsen til, at der opnås tid og manøvrerum til, at virksomheden kan gennemføre de fornødne tiltag, inden den overtræder reglerne.

Anvendelse af beføjelserne i kapitel 15 a vil forventeligt blive påbegyndt på et tidspunkt, som ligger efter, at virksomheden er påbegyndt genopretning i henhold til sin udarbejdede genopretningsplan, og senest ved et brud på virksomhedens individuelle solvensbehov. Det er en forudsætning, at virksomheden påbegynder genopretning på et tidligere tidspunkt end ved brud på det individuelle solvensbehov. Såfremt virksomheden ikke påbegynder genopretning i henhold til sin genopretningsplan, eller genopretningen først påbegyndes ved brud på det individuelle solvensbehov, vil Finanstilsynet stadig kunne anvende beføjelserne i forslaget kapitel 15 a, når betingelserne herfor er opfyldt.

Opfylder en virksomhed ikke sit kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til lov om finansiel virksomhed, som gennemfører CRD IV, vil det som udgangspunkt ikke medføre påbud i henhold til bestemmelserne i kapitel 15 a, men det kan det gøre under hensyntagen til sagens karakter. Anvendelsen af beføjelserne i kapitel 15 a ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav kan anvendes uafhængigt af de krav og betingelser, som stilles til virksomheden som følge af CRR, når kravet brydes.

Når Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne for anvendelse af beføjelserne er opfyldt, skal Finanstilsynet vurdere, hvilke beføjelser, der er mest egnede til at forbedre virksomhedens situation. Vurderingen er underlagt et proportionalitetsprincip. Det betyder, at jo mere usikker en virksomheds finansielle situation bliver, og jo nærmere virksomheden er på at miste sin tilladelse, jo mere indgribende beføjelser vil Finanstilsynet kunne tage i brug.

Finanstilsynet vil kunne benytte beføjelserne i kapitel 15 a, mens virksomheden fortsat opfylder sit individuelle solvensbehov, da det vil være på dette stadie, beføjelserne vil have størst mulighed for at medvirke til en sådan bedring i virksomhedens finansielle situation, at virksomheden ikke længere opfylder betingelserne i § 243 a, stk. 1. Der vil være mulighed for at benytte sig af såvel én som flere beføjelser inden for tidlig indgriben i forhold til en virksomhed.

Beføjelserne kan endvidere tænkes anvendt, mens virksomheden fortsat opfylder likviditetskravene, men hvor der er en hastig eller betydelig forværring af virksomhedens likviditetssituation. Beføjelserne vil også kunne anvendes, når virksomheden ikke længere opfylder likviditetskravene, hvis Finanstilsynet vurderer, at situationen inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan forbedres så meget, at virksomheden igen opfylder likviditetskravene.

Når Finanstilsynet meddeler en virksomhed et påbud efter den foreslåede § 243 a, stk. 2, vil der samtidig blive fastsat en frist, jf. stk. 2. Denne frist kan forlænges. Fristen skal være passende og Finanstilsynet vil ved fastsættelsen eller forlængelse af fristen tage hensyn til sagens karakter og de konkrete omstændigheder, herunder de tiltag som virksomheden skal iværksætte. Ved vurderingen af om en frist skal forlænges, kan Finanstilsynet lægge vægt på, om virksomheden effektivt har bestræbt sig på at imødekomme påbuddet inden fristens udløb. Fristen skal ligeledes gives med henblik på at gøre det muligt for Finanstilsynet at evaluere foranstaltningens effektivitet.

Finanstilsynet skal underrette Finansiell Stabilitet, når en virksomhed opfylder betingelserne i § 243 a, stk. 1. Underretningen skal ske hurtigst muligt efter, at konstateringen er foretaget.

Af forslaget til § 243 a, stk. 2, fremgår, hvilke tiltag Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, når virksomheden opfylder betingelserne i stk. 1.

Det fremgår af forslaget til stk. 2, nr. 1, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra a, i BRRD, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan. Genopretningsplaner skal fremadrettet udarbejdes og vedligeholdes i overensstemmelse med de foreslåede §§ 71 a og 71 b. Det forventes som udgangspunkt, at virksomheden selv har iværksat sin genopretningsplan, inden Finanstilsynet griber tidligt ind efter den foreslåede § 243 a. Imidlertid kan der være tilfælde, hvor dette ikke er sket, eksempelvis på grund af en pludselig forværring af virksomhedens kapital eller likviditetssituation, eller hvor virksomheden har valgt ikke at iværksætte genopretningsplanen. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at iværksætte særlige dele af sin genopretningsplan, hvis det vurderes, at dette vil være tilstrækkeligt til at adressere virksomhedens konkrete udfordringer.

Ifølge den foreslåede § 71 a, stk. 1, skal virksomheden vedligeholde sin genopretningsplan. Genopretningsplanen skal opdateres mindst en gang om året eller efter en betydelig ændring af eksempelvis den organisatoriske struktur eller virksomhedens økonomiske situation, hvis ændringen eksempelvis kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen blot nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan efter forslaget til nr. 1 påbyde virksomheden at opdatere genopretningsplanen, hvis de omstændigheder, der førte til tidlig indgriben, afviger fra antagelserne i den gældende genopretningsplan. Finanstilsynet kan ligeledes påbyde virksomheden at iværksætte en eller flere af ordningerne eller tiltagene, der er beskrevet i den opdaterede genopretningsplan inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

Af forslaget til stk. 2, nr. 2, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra b, fremgår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at udarbejde en handlingsplan. Det vil bl.a. indebære, at ledelsen i virksomheden skal undersøge den konkrete situation og identificere de problemer og udfordringer, som virksomheden står over for. På baggrund heraf skal le-

delsen udarbejde en handlingsplan, som skal indeholde de tiltag, som virksomheden skal foretage for at afhjælpe og overkomme de identificerede problemer og udfordringer. Handlingsplanen skal indeholde en oversigt over den tidsmæssige iværksættelse af tiltagene. Handlingsplanen skal indsendes til Finanstilsynet, som fastsætter en frist for indsendelsen. Påbud om at udarbejde en handlingsplan, kan eksempelvis være relevant, hvis virksomhedens genopretningsplan er underlagt forenklede forpligtelser, jf. artikel 4 i BRRD.

Af forslaget til stk. 2, nr. 3, der gennemfører dele af artikel 27, stk. 1, litra c, i BRRD, følger, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indkalde virksomhedens øverste myndighed. Indkaldelsen skal ske i overensstemmelse med virksomhedens vedtægt, lov om finansiel virksomhed og selskabslovgivningen.

Det fremgår af forslaget til stk. 2, nr. 4, der gennemfører BRRD artikel 27, stk. 1, litra d, at Finanstilsynet kan påbyde et eller flere medlemmer af virksomhedens bestyrelse eller direktion at nedlægge hvervet. Anvendelsen af nr. 4 vil ske efter en vurdering i overensstemmelse med den gældende §§ 64 eller 351, der præciserer kravene til det enkelte ledelsesmedlems kompetencer. For en nærmere beskrivelse af kravene henvises til de specielle bemærkninger til § 64, som fremgår af L 119 fra 2013/2014. Den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde, er i modsætning til den gældende § 64, begrænset til de situationer, hvor betingelserne for Finanstilsynets tidlige indgriben er opfyldt.

Det fremgår af forslaget til stk. 2, nr. 5, som gennemfører BRRD artikel 27, stk. 1, litra e, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at udarbejde en plan for forhandlinger om omstrukturering af virksomhedens gæld med alle eller nogle af dets kreditorer. Planen skal indeholde en oversigt over den gæld, som virksomheden påtænker at indlede forhandlinger om, herunder de nærmere betingelser for gælden og en tidshorison for gennemførelsen af omstruktureringen. Planen skal som udgangspunkt være i overensstemmelse med virksomhedens genopretningsplan, men kan, hvis genopretningsplanen ikke er opdateret, eksempelvis på grund af en pludselig forværring af virksomhedens økonomiske situation, eller hvis genopretningsplanen er underlagt forenklede forpligtelser, jf. artikel 4 i BRRD, afvige eller gå ud over denne.

Forslaget til stk. 2, nr. 6 gennemfører artikel 27, stk. 1, litra f, i BRRD. Ifølge bestemmelsen kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage ændringer i sin forretningsstrategi. Dette kan eksempelvis være relevant, hvis det vurderes, at virksomhedens forretningsstrategi er for aggressiv, og dette er årsagen til virksomhedens overtrædelse eller forventede overtrædelse af kravene i lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af loven, der gennemfører CRD IV eller CRR. En vurdering af virksomhedens forretningsstrategi supplerer det tilsyn, som Finanstilsynet i dag har med virksomhedernes forretningsmodel.

Af forslaget til stk. 2, nr. 7, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra g, i BRRD fremgår, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglers-

skab I at foretage ændringer i virksomhedens operationelle eller retlige struktur. Formålet med foranstaltningen er at kunne gribe ind over for en virksomhed, hvis operationelle eller retlige struktur medfører, at virksomheden kan miste sin tilladelse, eller hvis strukturen hindrer en genopretning af virksomheden. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomheden er en del af en koncern, som har en kompleks juridisk struktur, som hindrer en effektiv genopretning af virksomheden, eller hvor en større operationel hændelse vil kunne få en ikke ubetydelig negativ indflydelse på koncernens finansielle situation som helhed i stedet for kun på enkelte virksomheder i koncernen.

Ved anvendelsen af påbuddet skal Finanstilsynet tage den forventede effekt af påbuddet i forhold til virksomhedens finansielle situation i betragtning. Derudover skal virksomhedens mulighed for at gennemføre ændringerne tillægges vægt ved fastsættelsen af tidsfristen. Kræver påbuddet eksempelvis ændringer i virksomhedens vedtægt, kan dette tale for, at der fastsættes en længere frist for gennemførelsen. Derudover skal Finanstilsynet tage hensyn til den indvirkning og betydning, ændringen kan få på virksomhedens afviklingsplan, jf. forslaget til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets påbud skal være i overensstemmelse med lov om finansiel virksomhed og selskabslovgivningen.

Forslaget til stk. 2, nr. 8 gennemfører artikel 27, stk. 2, i BRRD. Ifølge bestemmelsen kan Finanstilsynet påbyde et institut at kontakte potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet. Efter gældende ret har Finanstilsynet ikke en lignende beføjelse. Finanstilsynet har dog i konkrete situationer indhentet mandat fra erhvervs- og vækstministeren til at igangsætte drøftelser med interesserede parter. Forslaget giver Finanstilsynet en beføjelse til at påbyde den virksomhed, som har økonomiske vanskeligheder, at indlede drøftelser med relevante parter med henblik på at finde en prisløsning, hvor virksomheden afvikles ved fusion eller sammenlægning med en anden virksomhed.

Med forslaget til § 243 a, stk. 3, gennemføres dele af artikel 27, stk. 1, litra c, i BRRD. I bestemmelsens 1. pkt. foreslås det at når virksomheden indkalder den øverste myndighed efter et påbud fra Finanstilsynet i henhold til den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 3, er det Finanstilsynet, som fastsætter dagsordenen. Finanstilsynet fastsætter dagsordenen med henblik på, at kapitalejerne overvejer og stemmer om bestemte forslag. Dette kan eksempelvis være forslag om kapitaludvidelser, eller andre beslutninger, som kan medvirke til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Det følger endvidere af stk. 3, at Finanstilsynet får kompetence til at indkalde den øverste myndighed, såfremt virksomheden ikke efterkommer et påbud herom, jf. stk. 2, nr. 3. I sådanne tilfælde skal Finanstilsynet også fastsætte dagsordenen med henblik på, at kapitalejerne overvejer og stemmer om bestemte forslag.

Indkalder virksomheden den øverste myndighed efter et påbud i henhold til den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 3, skal indkaldelsen ske i overensstemmelse med virksomhedens vedtægter og selskabslovgivningen. Indkalder Finanstilsynet

den øverste myndighed, som følge af, at virksomheden ikke har efterlevet et påbud herom inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, fraviges selskabslovens §§ 89 og 93.

Uanset om det er virksomheden eller Finanstilsynet, som indkalder generalforsamlingen, fraviges selskabslovens §§ 90 og 91, da det er Finanstilsynet, der fastsætter dagsordenen. Selskabsloven fraviges ikke på andre punkter, da virksomheden på tidspunktet for påbuddet ikke er nødlidende, hvorfor selskabslovgivningens regler og principper som udgangspunkt bør overholdes. I de tilfælde, hvor lov om finansiel virksomhed fraviger selskabslovgivningen, finder lov om finansiel virksomhed anvendelse.

Udgifterne til indkaldelsen af virksomhedens øverste myndighed og afholdelse af det indkaldte møde afholdes af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Dette er uanset, om det er virksomheden eller Finanstilsynet, der indkalder virksomhedens øverste myndighed.

§ 243 b

Med forslaget til § 243 b i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 28 i BRRD.

Med *stk. 1* foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstituts, et realkreditinstituts eller et fondsmæglerselskab I's bestyrelse eller direktion i sin helhed eller enkelte medlemmer heraf at nedlægge hvervet, hvis virksomhedens finansielle situation betydeligt forværres, eller hvis der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning.

I modsætning til betingelserne for tidlig indgriben efter § 243 a, stk. 1, kræver § 243 b, stk. 1, at der skal være tale om en situation, hvor virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret og ikke kun er i hastig forværring. Der skal således noget mere til, før Finanstilsynet vil kunne anvende § 243 b end et påbud efter eksempelvis den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 4. Bestemmelsen vil ikke finde anvendelse, hvis det vurderes, at et eller flere af de tiltag, som er oplyst i den foreslåede § 243 a, vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet kan påbyde bestyrelsen eller direktionen i virksomheden helt eller delvist at nedlægge hvervet, hvis der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning, og virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret. Dette kunne eksempelvis være en overtrædelse af reglerne om store eksponeringer jf. artikel 395 i CRR, hvorimod en enkelt overtrædelse af lov om finansiel virksomhed § 61 c, stk. 2, ikke vil medføre at den foreslåede § 243 b finder anvendelse. Det er afgørende, at der er tale om en eller flere alvorlige overtrædelser. Finanstilsynet skal ved vurderingen heraf tage hensyn til overtrædelsens karakter.

Opfyldes betingelserne i § 243 b ikke, vil Finanstilsynet i stedet kunne anvende den gældende § 64, den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 4, eller den gældende § 351 til at påbyde, at et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen nedlægger sit hverv.

Det følger af *stk. 2*, at et påbud om, at hele bestyrelsen, direktionen eller enkelte medlemmer heraf nedlægger hvervet, forudsætter, at de påbud, der er oplyst i § 243 a, ikke er tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet skal således sikre sig, at andre beføjelser i § 243 a ikke kan afhjælpe virksomhedens finansielle situation, som skal være betydeligt forværret, før § 243 b kan benyttes. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om § 243 b skal finde anvendelse tage hensyn til den konkrete situation, herunder effekten og formålet med foranstaltningen, samt Finanstilsynets erfaring med den konkrete virksomhed.

Den foreslåede § 243 b supplerer den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 4, jf. § 64, da § 243 b indeholder en klar hjemmel til at påbyde hele bestyrelsen eller direktionen at nedlægge sit hverv og ikke kun enkelte medlemmer heraf. Det er en betingelse, at virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret, hvilket ikke er tilfældet i § 243 a, stk. 1, nr. 4, hvor virksomhedens finansielle situation skal være i hastig forværring.

Den foreslåede § 243 b supplerer endvidere den gældende § 64 og § 351. Den gældende §§ 64 og 351 har dog et bredere anvendelsesområde end den foreslåede § 243 b, da §§ 64 og 351 også finder anvendelse i andre situationer, end hvor virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at når der skal udpeges en ny direktion eller bestyrelse eller enkelte medlemmer heraf, skal dette ske i overensstemmelse med gældende regler i både selskabslovgivningen og den finansielle lovgivning. Et nyt medlem skal eksempelvis opfylde betingelserne i § 64 i lov om finansiel virksomhed, ligesom det følger af selskabsloven, at det er bestyrelsen, der ansætter direktionen.

§ 243 c

Med den foreslåede § 243 c i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 29 i BRRD.

Forslaget til *stk. 1* giver Finanstilsynet hjemmel til at påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, at indsætte en eller flere midlertidige administratorer. Udgifterne til den midlertidige administrator afholdes af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Det er en betingelse for at indsætte en midlertidig administrator, at en foranstaltning efter § 243 b, (og dermed implicit § 243 a da den foreslåede § 243 b forudsætter, at en foranstaltning efter § 243 a ikke vil være tilstrækkelig), ikke vil være tilstrækkelig til at genoprette en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation.

Det er pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, som er kontrahent, idet kontrakten indgås mellem virksomheden og en eller flere midlertidige administratorer. Dette medfører, at indsættelsen af en midlertidig administrator i medfør af den foreslåede § 243 c ikke skal sendes i udbud eller annonceres. Denne model kendes eksempelvis også fra § 347 b i lov om finansiel virksomhed, i medfør af hvilken Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage en

uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i virksomheden. Denne løsningsmodel er at foretrække for virksomheden, da det både betyder, at Finanstilsynets skærpede tavshedspligt kan iagttages, og at processen ikke skal forlænges unødigt som følge af, at opgaven ville skulle sendes i offentligt udbud. Formålet med, at virksomheden er kontrahent, er således at sikre hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

Pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I indsætter selv den eller de midlertidige administratører i virksomheden. Finanstilsynet skal dog forestå udpegningen og udvælgelsen for at sikre, at der er tale om en eller flere personer, som er kompetente, uvildige og uafhængige i forhold til virksomheden. Det centrale for Finanstilsynets afgørelse vil være, om vedkommende har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorefter der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om den pågældendes kompetencer m.v.

Formålet med en midlertidig administrator er at fremme løsninger til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Dette skal ske med de beføjelser, som den midlertidige administrator får tillagt.

Den foreslåede § 243 c er et nyt værktøj for Finanstilsynet og kan ikke sidestilles med en administrator efter § 247 a, som først indsættes på tidspunktet, hvor Finanstilsynet trækker virksomhedens tilladelse.

Indsættelse af en midlertidig administrator er en meget indgribende foranstaltning og i praksis forventes det, at Finanstilsynet ikke vil benytte beføjelsen på et tidligere tidspunkt end ved et brud på en virksomheds individuelle solvensbehov. Dette udelukker dog ikke, at Finanstilsynet kan beslutte at anvende beføjelsen på et tidligere tidspunkt. Et brud på det individuelle solvensbehov medfører ikke en automatisk anvendelse af foranstaltningen. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om beføjelsen skal finde anvendelse tage den konkrete situation, herunder effekten og formålet med foranstaltningen i betragtning, samt Finanstilsynets erfaring med den konkrete virksomhed og indvirkningen på kapitalejernes rettigheder. Indsættelsen af en midlertidig administrator kan komme på tale i de situationer, hvor det hovedsageligt er et ledelsessvigt, som har ført til bruddet på det individuelle solvensbehov.

Derudover må beføjelsen kun anvendes, hvis de foreslåede tiltag i medfør af §§ 243 a og 243 b ikke vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Der skal lægges afgørende vægt på, om mindre indgribende tiltag i den konkrete situation kan have samme eller tilsvarende effekt som indsættelse af en midlertidig administrator. Indsættelse af en midlertidig administrator forventes således kun at kunne ske i helt særlige situationer, hvor virksomheden er i væsentlige økonomiske problemer, og andre tiltag ikke vurderes tilstrækkelige til at genoprette den finansielle situation i virksomheden.

Indsættelsen af en midlertidig administrator må ikke unødigt berøre kapitalejernes rettigheder i henhold til selskabsloven. Eksempelvis må kapitalejernes møde- og stemmeret på generalforsamlinger, godkendelse af vedtægtsændringer

m.v. ikke i unødigt omfang berøres af, at der indsættes en midlertidig administrator. Det må dog forventes, at indsættelse af en midlertidig administrator vil ske samtidig med indførelsen af dispositionsbegrænsende påbud efter den gældende § 225, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor det må forventes, at kapitalejerne ikke vil få udbyttebetaling, så længe virksomheden er underlagt dispositionsbegrænsende påbud. Den midlertidige administrator skal i sit arbejde tage hensyn til sit formål, altså at fremme de løsninger, som kan genoprette virksomhedens finansielle situation.

Et påbud til en virksomhed om, at der skal indsættes en eller flere midlertidige administratører, vil altid være en væsentlig og principiel afgørelse, hvorfor en sådan afgørelse vil skulle træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed, at en midlertidig administrator skal træde i den samlede bestyrelses sted, alternativt påbyde indsættelse af en administrator til at bistå bestyrelsen. Det følger af BRRD, at bestemmelsen om den midlertidige administrator er begrænset til bestyrelsen og ikke ledelsen som helhed. Finanstilsynet skal senest på tidspunktet for udpegningen af en midlertidig administrator have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde i virksomheden.

Et påbud efter *stk. 2, nr. 1*, medfører, at den midlertidige administrator træder i bestyrelsens sted. Den midlertidige administrator vil således fungere som bestyrelse i den pågældende periode, hvorfor den finansielle lovgivning og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på en midlertidig administrator, som erstatter bestyrelsen, jf. forslaget til *stk. 3*.

Dette medfører, at den midlertidige administrator i tilfælde, som er omfattet af *stk. 2, nr. 1*, skal registreres i Erhvervsstyrelsen, da den midlertidige administrator i den givne periode er tinglysberettiget for virksomheden. For at sikre, at offentligheden er bekendt hermed, skal et påbud om, at en midlertidig administrator erstatter bestyrelsen, offentliggøres.

Finanstilsynet skal senest på tidspunktet for påbuddet, jf. *stk. 1*, klarlægge om enkelte eller flere beslutninger, der tages af den midlertidige administrator, kræver forudgående godkendelse fra Finanstilsynet. Dette kunne eksempelvis være beslutninger af væsentlig betydning for virksomheden, herunder salg af ikke uvæsentlige dele af forretningen. Finanstilsynet skal foretage en konkret vurdering af hvilke beslutninger, der kræver forudgående godkendelse. En beslutning fra den midlertidige administrator om at indkalde virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse.

Finanstilsynet kan ændre de fastlagte rammer for den midlertidige administrator, hvis dette skønnes nødvendigt. Dette vil kunne være tilfældet, såfremt udviklingen i virksomhedens finansielle situation ændres i en sådan grad, at den midlertidige administrators eksisterende rammer ikke længere vil bidrage til bibeholdelsen eller genopretningen af

virksomhedens finansielle situation. En ændring af rammerne for den midlertidige administrator kan ske som følge af både en negativ og positiv udvikling i virksomhedens finansielle situation. Ændringen af rammerne for den midlertidige administrator er gældende fra det tidspunkt, hvor den midlertidige administrator og virksomheden orienteres herom.

Med forslaget til stk. 2, nr. 2, følger, at Finanstilsynet kan beslutte, at den midlertidige administrator skal bistå bestyrelsen i dens arbejde. Et påbud efter nr. 2 medfører således, at den midlertidige administrators rolle bliver mere konsulentlignende, idet vedkommendes rolle udelukkende vil gå på at hjælpe og være en sparringspartner for bestyrelsen. Den midlertidige administrator får således ikke tildelt nogle af bestyrelsens beføjelser i henhold til selskabslovgivningen eller lov om finansiel virksomhed.

Da den midlertidige administrator ikke får tildelt hverken beføjelser eller repræsentationsret for virksomheden, skal et påbud efter stk. 3 ikke registreres hos Erhvervsstyrelsen og ej heller offentliggøres af Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal fastlægge klare rammer for den midlertidige administrators opgaver, pligter og beføjelser, herunder på hvilke områder den midlertidige administrator skal konsultere bestyrelsen, jf. stk. 5.

Fastlæggelsen af den midlertidige administrators opgaver skal ske senest på tidspunktet for påbuddet, jf. stk. 1. Opgaverne kan for eksempel omfatte en vurdering af virksomhedens finansielle situation, administration af virksomhedens forretningsaktiviteter eller dele heraf. Den midlertidige administrators opgaver skal fastlægges med henblik på at bevare eller genoprette virksomhedens finansielle situation. På samme måde skal eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators opgaver også fastlægges.

Virksomheden skal tage hensyn til den midlertidige administrators råd og vejledning i deres endelige beslutninger. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet i forbindelse med opgørelsen af virksomhedens individuelle solvensbehov, frasalg af porteføljer og forretningsområder m.v.

Finder Finanstilsynet, at bestyrelsen ikke tager tilstrækkeligt hensyn til den midlertidige administrators råd og vejledning, kan Finanstilsynet vælge at ændre påbuddet efter stk. 2, nr. 2 til et påbud efter stk. 2, nr. 1. Derudover kan Finanstilsynet ændre de fastlagte rammer for den midlertidige administrator, hvis dette skønnes nødvendigt, for eksempel i tilfælde af, at udviklingen i virksomhedens finansielle situation ændres i en sådan grad, at den midlertidige administrators eksisterende rammer ikke længere vil bidrage til bibeholdelsen eller genopretningen af virksomhedens finansielle situation.

En ændring af rammerne for den midlertidige administrator kan både ske som følge af en negativ og en positiv udvikling i virksomhedens finansielle situation. Ændringen af rammerne for den midlertidige administrator er gældende fra det tidspunkt, hvor den midlertidige administrator og virksomheden orienteres herom.

Forslaget til stk. 3 medfører, at i de tilfælde, hvor den midlertidige administrator efter stk. 2, nr. 1, erstatter bestyrel-

sen, finder den finansielle lovgivning og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse anvendelse på den midlertidige administrator. De fornødne tilpasninger indebærer eksempelvis, at selskabslovens § 111, stk. 2, hvorefter bestyrelsen i et aktieselskab skal bestå af mindst 3 personer tilpasses, således at den midlertidige administrator alene udgør bestyrelsen, ligesom selskabslovens § 135, stk. 1, hvorefter medlemmer af bestyrelsen repræsenterer selskabet udadtil tilpasses, således at denne rettighed tilkommer den midlertidige administrator. Bestemmelsen ligner selskabslovens § 219, stk. 1 om likvidatorer. Bestemmelsen har til formål, at den midlertidige administrator får tildelt de nødvendige beføjelser til at udføre sin opgave.

Det foreslåede *stk. 4* har til formål at sikre, at allerede fra tidspunktet for registreringen af en midlertidig administrator, der træder i den samlede bestyrelses sted, besidder den midlertidige administrator de nødvendige beføjelser til at tegne virksomheden. Samtidig med registreringen af den midlertidige administrator fratræder hele den siddende bestyrelse. Ved registreringen menes tidspunktet for den midlertidige administrators registrering i Erhvervsstyrelsen. Registreringstidspunktet er valgt for at sikre, at offentligheden også har kendskab til den ændrede ledelsessituation i virksomheden, da den midlertidige administrator kan tegne og repræsentere virksomheden udadtil.

Med det foreslåede *stk. 5* følger det, at Finanstilsynet senest på tidspunktet for påbuddet skal have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde. Arbejdet vil afhænge af, om der er tale om, at den midlertidige administrator skal erstatte bestyrelsen eller skal bistå bestyrelsen i sit arbejde, hvorfor der henvises til bemærkningerne til stk. 2.

Senest på tidspunktet for påbuddet skal Finanstilsynet have klarlagt om enkelte eller flere beslutninger, der tages af den midlertidige administrator, kræver forudgående godkendelse fra Finanstilsynet. Dette kunne eksempelvis være beslutninger af væsentlig betydning for virksomheden, herunder salg af ikke uvæsentlige dele af forretningen. Finanstilsynet skal foretage en konkret vurdering af, hvilke beslutninger der kræver forudgående godkendelse. En beslutning fra den midlertidige administrator om at indkalde virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse.

Finanstilsynet kan derudover beslutte, at den midlertidige administrator udarbejder og indsender rapporter. Rapporteringen kan omhandle virksomhedens finansielle situation og udviklingen heraf, samt de beføjelser og tiltag, som den midlertidige administrator har benyttet. Finanstilsynet kan beslutte, at der skal ske en løbende rapportering, eller hvis dette vurderes tilstrækkeligt, at der foretages en afrapportering på tidspunktet for den midlertidige administrators ophør. Finanstilsynet fastsætter intervallet for afrapporteringen. Finanstilsynet kan beslutte, at der både skal ske løbende rapportering og en afsluttende rapportering.

Med *stk. 6* foreslås, at en midlertidig administrator som udgangspunkt ikke kan udpeges for mere end ét år. Indsættelse af en midlertidig administrator må ikke være en perma-

nent løsning for en virksomhed under genopretning. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge indsættelsen, hvis årsagen til og betingelserne for den midlertidige administrators indsættelse stadig er til stede. Der skal være tale om helt særlige omstændigheder, som begrunder, at den midlertidige administrator stadig er nødvendig, og at anvendelsen af andre og mindre indgribende tiltag ikke vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Derudover skal virksomheden fortsat være i en betydelig forværret finansiell situation. Det er Finanstilsynet, som vurderer, hvorvidt betingelserne herfor er opfyldt, og ligeledes begrunder beslutningen over for virksomhedens kapitalejere.

Det følger ligeledes af stk. 6, at Finanstilsynet til enhver tid kan beslutte at afsætte den midlertidige administrator. Finanstilsynet har enekompetence til at afsætte en midlertidig administrator. Finanstilsynet kan eksempelvis beslutte at afsætte den midlertidige administrator, hvis formålet med indsættelsen ikke længere er til stede. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller betingelserne for tidlig indgriben ikke længere er opfyldt. Finanstilsynet skal anmelde dette til Erhvervsstyrelsen.

Det følger af selskabslovens § 120, at flertallet af bestyrelsen skal vælges af virksomhedens øverste myndighed. Denne regel fraviges, når en midlertidig administrator indsættes. Derfor fremgår det af stk. 6, at den øverste myndighed ikke kan afsætte en midlertidig administrator ved en senere lejlighed. Den øverste myndighed kan således ikke vælge en ny bestyrelse og afsætte administratoren. Det er kun Finanstilsynet, der kan afsætte en midlertidig administrator, hvorfor også virksomhedens vedtægter fraviges for så vidt angår valg af medlemmer til bestyrelsen. Det samme gør sig gældende for sparekasser, hvorfor forslaget til stk. 6 ligeledes fraviger § 82 i lov om finansiel virksomhed.

Med fravigelsen af § 121, stk. 1, i selskabsloven stk. 6, sidste pkt., sikres det, at den midlertidige administrator ikke kan fratræde som midlertidig administrator uden varsel. En midlertidig administrator kan vælge at fratræde, men Finanstilsynet skal have varsel herom senest 2 måneder inden den midlertidige administrator påtænker at fratræde.

Af forslaget til *stk. 7* fremgår, at Finanstilsynet skal sikre, at den midlertidige administrator, som udpeges, er uafhængig og besidder de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven. Bedømmelsen af disse kriterier skal ske i overensstemmelse med de regler og principper, der gælder for andre ledelsesmedlemmer i en finansiel virksomhed, jf. § 64 i lov om finansiel virksomhed. En midlertidig administrator må ikke have, eller potentielt have, interessekonflikter med den pågældende virksomhed, som den midlertidige administrator udpeges for. En midlertidig administrator kan eksempelvis anses for at have en interessekonflikt, hvis den midlertidige administrator ejer kapitalandele i virksomheden, eller der er indgået en eller flere aftaler imellem pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I og den midlertidige administrator, eller selskaber som den midlertidige administrator har en væsentlig interesse i. Eksemplerne er ikke udtømmende.

Af forslaget til *stk. 8* fremgår den midlertidige administrators erstatningsansvar. Den midlertidige administrators ansvar er begrænset i forhold til den gældende selskabslovgivning, da en midlertidig administrator kun kan ifalde ansvar, hvis der er handlet groft uagtsomt eller forsætligt. Den midlertidige administrator skal ikke betragtes som en de facto direktør eller en skyggedirektør. Finanstilsynet kan ikke ifalde ansvar for den midlertidige administrators handlinger og undladelser.

Med bestemmelsen til *stk. 9* fastslås, at en midlertidig administrator, uanset om denne bistår eller erstatter bestyrelsen, er underlagt samme tavshedspligt som bestyrelsen i virksomheden. Dette medfører, at virksomhedens revisorer m.v. kan give fortrolige oplysninger til den midlertidige administrator.

Med forslaget til *stk. 10* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om den midlertidige administrator. Dette vil ske ved en bekendtgørelse, som vil indeholde nærmere bestemmelser om rammerne for den midlertidige administrators arbejde, bestemmelser om tegnings- og repræsentationsret, hvem anmeldelsesforpligtelsen over for Erhvervsstyrelsen påhviler, samt alle andre nødvendige oplysninger for den praktiske gennemførelse af beføjelsen. Derudover vil bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om offentliggørelse og orientering af kapitalejere.

§ 243 d

Forslaget til § 243 d i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 68 i BRRD.

Med det foreslåede § 243 d, *stk. 1*, udelukkes en modpart, som har indgået en kontrakt med den berørte virksomhed, fra at påberåbe sig Finanstilsynets påbud efter §§ 243 a-243 c som selvstændig fyldestgørelsesgrund eller som misligholdelsesgrund i form af insolvensbehandling.

Fyldestgørelsesgrund er ikke defineret i lov om værdipapirhandel m.v., men skal forstås i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra l, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47 EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse. En fyldestgørelsesgrund er derefter misligholdelse eller en anden mellem parterne aftalt begivenhed, hvis indtræden i henhold til vilkårene i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse eller ifølge en lovbestemmelse medfører, at sikkerhedshaveren har ret til at realisere eller tilegne sig en finansiel sikkerhed, eller at en bestemmelse om slutafregning (close-out netting) får virkning.

Bestemmelsen omfatter alle virksomhedens kontrakter, herunder kontrakter om finansiel sikkerhedsstillelse. Der kan således alene ske undtagelser hertil, hvis det er hjemlet i loven.

Bestemmelsens formål er at hindre, at Finanstilsynets iværksættelse af et påbud i henhold til §§ 243 a-243 c giver virksomhedens kontraktparter mulighed for at påberåbe sig et eventuelt vilkår i kontrakten om, at en sådan foranstaltning kan statuere misligholdelse. Bestemmelsen skal sikre, at virksomhedens aftaler kan løbe videre upåvirket af Finanstilsynets indgriben i henhold til §§ 243 a-243 c.

Uanset at et påbud efter §§ 243 a-243 c, jf. stk. 1, ikke udgør en fyldestgørelsesgrund, fremgår det, at virksomheden ikke kan undlade at erlægge en kontrakts løbende og sædvanlige ydelser ved forfald. Det er en forudsætning, at de væsentlige forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes.

Det er kun kontrakter, som ikke er misligholdt på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet giver påbud i henhold til §§ 243 a-243 c, som er omfattet af bestemmelsen. Dette medfører, at kontraktens løbende ydelser, som blev fastsat i forbindelse med kontraktens indgåelse, og andre kontraktlige ydelser skal være opfyldt, for at kontrakten er omfattet af bestemmelsen. Hvis virksomheden eksempelvis undlader at erlægge en ordinær rentebetaling ifølge en låneaftale og derved er i forsinkelse vedrørende den konkrete kontrakt, vil modparten principielt kunne påberåbe sig misligholdelse.

Finanstilsynets påbud i henhold til §§ 243 a-243 c kan således ikke udgøre en selvstændig misligholdelsesgrund, hvilket fremgår af den foreslåede bestemmelses stk. 1.

Med det foreslåede *stk. 2* kan en kontraktpart ikke påberåbe sig påbud i henhold til §§ 243 a-243 c som misligholdelsesgrund eller eventuelle andre kontraktlige rettigheder. Dette omfatter også beføjelser og aftalebestemmelser, som f.eks. en konventionalbod, en renteforhøjelse og lignende, som forøger virksomhedens forpligtelser i tilfælde af et påbud i henhold til §§ 243 a-243 c. Dette uanset om rettighe- den tilhører den berørte virksomhed, som omhandlet i *stk. 3*.

I medfør af det foreslåede *stk. 3* præciseres det, at et påbud i henhold til §§ 243 a-243 c ikke gør det muligt at udøve kontraktmæssige opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret i forbindelse med kontrakter, som er indgået af en dattervirksomhed.

Stk. 3 forudsætter dog, at modervirksomheden har interesse i den kontrakt, som er indgået af dattervirksomheden, i form af garanti, indeståelse eller støtte, eller at moderselskabet kan blive påvirket som følge af krydsmisligholdelse. Endvidere vil koncernforbundne virksomheder ikke kunne påberåbe sig krydsmisligholdelse eller anden misligholdelse som følge af påbud i henhold til §§ 243 a-243 c i en koncernforbundet virksomhed.

Krydsmisligholdelse eller crossdefault angår situationer, hvor parterne har aftalt, at misligholdelse i et retsforhold til- lige skal have misligholdelsesvirkning for andre retsforhold.

Med det foreslåede *stk. 4* fastsættes, at stk. 1-3 tillige gælder, hvor tilsvarende tiltag i medfør af §§ 243 a-243 c er påbegyndt i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Dette skal sikre, at en kontrakt også vil kunne opretholdes, uanset om der er tale om tidlig indgriben over for en virksomhed fra et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, men som har aktiviteter her i landet.

Til nr. 24 (Overskriften til kapitel 16 i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget er en konsekvens af forslaget til §§ 245 a og 244 b i lov om finansiell virksomhed. Forslaget til §§ 245 a og 245 b i lov om finansiell virksomhed omfatter ikke kun pengeinstitutter, men også realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, blandede holdingvirksomheder, visse finansielle holdingvirksomheder og visse finansieringsinstitutter.

Til nr. 25 (§ 245 a i lov om finansiell virksomhed)

Bestemmelsen foreslås ændret som følge af, at BRRD også omfatter realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Bestemmelsen har som den hidtil gældende til formål at sikre, at de omfattede virksomheder kan afvikles, ved at de kan fremskaffe de nødvendige oplysninger til brug for Finansiell Stabilitets afvikling af de pågældende virksomheder i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med forslaget til *stk. 1*, udvides anvendelsesområdet i forhold til den gældende § 245 a, da realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I fremadrettet også skal have effektive former for systemer, der medfører, at de er forberedt og hurtigst muligt kan iværksætte de nødvendige tiltag, når en krisesituation er forestående. Fremadrettet vil tidspunktet for, hvornår det vurderes, at der er tale om en forestående krisesituation forventeligt være på et tidligere tidspunkt end efter den gældende § 245 a.

I medfør af *stk. 1*, skal en virksomhed som omfattet af § 245 a kunne fremskaffe de nødvendige oplysninger til enhver tid inden for 24 timer. Fremskaffelsen skal ske umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende efter den foreslåede § 224 a. I medfør af de gældende regler skal pengeinstitutter kunne tilvejebringe disse oversigter og oplysninger, når Finanstilsynet har fastsat en frist efter § 225, *stk. 1*, hvorfor tidspunktet for, hvornår bestemmelsen finder anvendelse, fremrykkes. Dette er en konsekvens af, at en værdiansættelse fra Finansiell Stabilitet, i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, fremadrettet kan indgå i Finanstilsynets vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Derudover udvides tidspunktet for bestemmelsens anvendelsesområde yderligere, da oversigterne og oplysningerne ligeledes skal forelægges inden for 24 timer, såfremt betingelserne for en nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er til stede, jf. forslaget til § 272, *stk. 1*. Formålet med denne udvidelse er at sikre, at Finansiell Stabilitet har de nødvendige oplysninger til at kunne foretage den fornødne værdiansættelse efter §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette kan allerede være relevant i forbindelse med nedskrivning og konvertering af relevante kapitalandele, jf. det foreslåede § 272, samt ved Finanstilsynets høring af Finansiell Stabilitet om, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventelig nødlidende. Oplysningerne skal desuden indgå i Finansiell Stabilitets forberedelse af en eventuel restrukturering og afvikling

af virksomheden, herunder til vurderingen af, hvad der i situationen vil være de rette afviklingstiltag.

De oplysninger og oversigter, der som minimum vil skulle tilvejebringes, omfatter bl.a. en ajourført balance, en redegørelse for virksomhedens finansielle stilling, en oversigt over aktivernes bogførte værdi og en oversigt over balanceførte og ikke-balanceførte forpligtelser, således som de fremgår af virksomhedens eller enhedens regnskaber og optegnelser med angivelse af deres status i konkursordenen. Derudover skal der, som minimum tilvejebringes en oversigt over passiver, som er undtaget fra bail-in, jf. § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, oplysninger om hvilke passiver, der har modregningsret under i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og oplysninger om hvilke passiver der har modregningsret under den gældende konkurslov.

Finanstilsynet vil i medfør af kapitel 21 i lov om finansiell virksomhed føre løbende tilsyn med, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, har effektive sagsge og systemer, således at det sikres, at de nævnte virksomheder har mulighed for at træffe de nødvendige tiltag.

Med forslaget til *stk. 2*, gennemføres artikel 5, stk. 8, artikel 10, stk. 8, samt artikel 71, stk. 7, i BRRD. Det står ikke klart, hvorfor BRRD har flere hjemler med samme indhold, hvorfor det er valgt blot at indføre muligheden for at påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et detaljeret register over finansielle kontrakter, som den pågældende virksomhed har indgået. Ved finansielle kontrakter forstås i den forbindelse blandt andet finansielle kontrakter som defineret i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, herunder værdipapirkontrakter, råvarekontrakter, futures og forwardkontrakter, swapaftaler og låneaftaler mellem virksomheder, hvor lånets løbetid er 3 måneder eller derunder.

Det er forventningen, at de fleste virksomheder, som en del af den almindelige risikostyring, løbende fører en form for liste over de finansielle kontrakter, som de har indgået. Det er dog ikke sikkert, at denne liste indeholder alle de oplysninger, som er nødvendige, for at virksomheden vil kunne afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Muligheden for, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at udarbejde et detaljeret register over de finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået vil derfor forventeligt først blive udnyttet, såfremt en virksomhed kommer i problemer.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at udgangspunktet for genopretningsplaner er, at det er virksomheden selv, der aktiverer planen. Tidspunktet for Finanstilsynets eventuelle påbud om udarbejdelse af et register vil derfor typisk ligge efter virksomhedens aktivering af genopretningsplanen. Finanstilsynets vurdering af, om det er relevant at få udarbejdet et register over finansielle kontrakter, vil således forventeligt blive foretaget, når der er en konkret risiko for, at der kan blive behov for registret inden for et kortere tidsrum.

Dette udelukker dog ikke at påbuddet kan anvendes, hvis Finanstilsynet i forbindelse med, at virksomheden eller koncernen udarbejder eller ajourfører dens genopretningsplan i henhold til de foreslåede § 71 a eller § 71 b i lov om finansiell virksomhed, erfarer, at der er behov for et sådant register, eksempelvis fordi det vurderes, at virksomheden har mange – og måske uforholdsmæssigt mange – finansielle kontrakter, eller hvis de finansielle kontrakter vurderes at være urimelige eller uproportionale. Det samme gør sig gældende for så vidt angår Finanstilsynets udarbejdelse af afviklingsplaner. Finanstilsynet kan dog også senere, som led i tilsynet med virksomheden, benytte sig af muligheden for at give påbud om at udarbejde et register over kontrakter.

Med forslaget til *stk. 3*, sikres det, at de omfattede finansieringsinstitutter, blandede holdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder ligeledes skal kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger og oversigter. Baggrunden for at disse virksomheder også skal kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger er at de også i en eller form kan indgå i afviklingen af et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I. Formålet er endvidere at sikre, at Finansiell Stabilitet har de nødvendige oplysninger til at kunne foretage en værdiansættelse af koncernen som helhed.

Finanstilsynet bemyndiges efter det foreslåede *stk. 4* til at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvilke tiltag de omfattede virksomheder skal kunne igangsætte, når det er nødvendigt, herunder hvilke nærmere oplysningstyper, det er nødvendigt at kunne opgøre. Hensigten med tiltagene er at sikre, at der kan ske en hurtig og effektiv afvikling af en nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomhed, jf. forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bekendtgørelsen vil endvidere præcisere i hvilke tilfælde der vil kunne være behov for et detaljeret register samt indeholde nærmere regler om, hvilke kontrakter der skal være omfattet af registret. Bemyndigelsen vil også kunne tage højde for den bindende tekniske standard om et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der skal fremgå af de detaljerede registre og om de omstændigheder, dette krav skal gælde, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal forelægge for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Til nr. 26 (§ 245 b i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til *stk. 1*, skal pengeinstitutter, realkreditinstitutter, blandede holdingvirksomheder og visse finansielle holdingvirksomheder fremadrettet underrette Finanstilsynet om de finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af de pågældende virksomheder, og som indgår i det konsoliderede tilsyn med koncernen, herunder meddelelse om navne og identifikationsnumre, for danske virksomheder i form af CVR-numre. Der er tale om en ny pligt til at underrette Finanstilsynet herom.

Virksomhederne skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker ændringer i koncernen, som f.eks. medfører, at et finansieringsinstitut ikke længere indgår i det konsoliderede tilsyn med koncernen.

Det følger af forslag til § 14 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at skifteretten skal underrette Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet ved begæring om konkurs- eller rekonstruktionsbehandling af virksomheder m.v. underlagt loven. Forslaget til § 245 b har til formål at sikre, at skifteretten er opmærksom på, at visse finansieringsinstitutter er undergivet lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og dermed kan underrette Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet. Dette sker ved, at Finanstilsynet hurtigst muligt efter indberetningen fra den pågældende virksomhed underretter Erhvervsstyrelsen om hvilke virksomheder, der er omfattet af bestemmelsen, hvorefter Erhvervsstyrelsen kan registrere finansieringsinstituttet, som en særlig form for virksomhed.

Med forslaget til stk. 2 sikres det, at pligten til underretning også gælder finansieringsinstitutter beliggende i Danmark, der er dattervirksomheder af de i stk. 1 omfattede virksomheder, men hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 27 (kapitel 17 og 17 a i lov om finansiell virksomhed)

Kapitel 17

Forslaget til *kapitel 17* gennemfører artikel 10-18 i BRRD. Fremadrettet skal alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I have en afviklingsplan, da afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling.

Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet skal i samarbejde udarbejde afviklingsplaner for alle omfattede finansielle virksomheder eller koncerner. Planerne skal adressere, hvilke løsningsmodeller der som udgangspunkt skal finde anvendelse, hvis den enkelte virksomhed bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Til brug for udarbejdelsen af afviklingsplanerne indhenter Finanstilsynet de relevante oplysninger hos virksomhederne og sender disse til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet udarbejder udkast til afviklingsplanen i samarbejde med Finanstilsynet, og inddrager i den forbindelse eventuelle andre parter. Afviklingsplanen indstilles til Finanstilsynet, der vedtager afviklingsplanen.

Såfremt der i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanerne konstateres hindringer for planens udførelse, eksempelvis virksomhedens indretning, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed et påbud om at fjerne disse hindringer med henblik på at gøre virksomheden afviklingsparat.

§ 259

Forslaget til § 259 i lov om finansiell virksomhed gennemfører dele af artikel 10 samt artikel 14, stk. 1, i BRRD.

Det følger af *stk. 1*, at Finanstilsynet, efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, skal udarbejde og vedligeholde en afviklingsplan. Finanstilsynet har kompetencen til at vedtage af-

viklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Stk. 1 indeholder de overordnede indholdsmæssige krav til en afviklingsplan.

Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling, da det giver Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet bedre tid til at forberede afvikling af en virksomhed, inden denne står i afviklingssituationen. Afviklingsplaner skal således gøre det muligt at afvikle en virksomhed på bedste vis med mindst skade for det offentlige og kreditorerne og med henblik på at undgå behov for offentlig støtte.

I modsætning til genopretningsplaner, jf. § 71 a-71 c, hvor det er virksomheden selv, der som udgangspunkt udarbejder planen, er det Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som i samarbejde udarbejder afviklingsplanen. Udarbejdelse af afviklingsplanen skal i videst muligt omfang ske på baggrund af allerede tilgængelige oplysninger i Finanstilsynet. Dette udelukker dog ikke, at Finanstilsynet kan anmode om yderligere oplysninger til brug for udarbejdelsen. Finanstilsynet opnår gennem sin tilsynsvirksomhed et indgående kendskab til de enkelte institutter og disses forretningsmodeller.

Afviklingsplanen skal udarbejdes for hvert enkelt pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I, således at Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet i hvert enkelt tilfælde har forberedt, hvordan afviklingen af en virksomhed forventes at se ud, skulle dette blive aktuelt.

I overensstemmelse med BRRD artikel 4, vil indholdet og omfanget af afviklingsplanerne afhænge af det konkrete instituts størrelse, kompleksitet m.v. For mindre pengeinstitutter vil der således blive tilstræbt en enstrengt og simpel afviklingsmodel.

For så vidt angår udarbejdelsen af afviklingsplanerne antages det, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vil igangsætte dette ud fra en risikobaseret tilgang. Dette indebærer, at der først udarbejdes afviklingsplaner for de virksomheder, hvor risikoen for sammenbrud er størst, og hvor konsekvenserne af et sammenbrud er størst. Dette er også forudsat i aftalen af 10. oktober 2013 mellem den daværende regering (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af SIFI institutter, hvoraf fremgår, at der skal foreligge afviklingsplaner eller koncernafviklingsplaner for alle SIFler senest den 1. januar 2016.

Grundet omfanget af afviklingsplanerne for SIFler og henset til at bestemmelserne først træder i kraft medio 2015, må det forventes, at der pr. 1. januar 2016 ikke foreligger afviklingsplaner for alle SIFI'er. Arbejdet med udarbejdelsen af afviklingsplanerne vil dog være påbegyndt.

Efter at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har udarbejdet afviklingsplanerne for de enkelte virksomheder, skal der også ske en løbende vedligeholdelse af planerne. Der skal ske gennemgang og ajourføring af planerne mindst en gang om året, samt når der sker væsentlige ændringer i virksomheden, herunder eventuelle ændringer i struktur, aktivitetsområder, finansielle stilling, eller øvrige ændringer, som har betydning for gennemførelsen af afviklingsplanen, eller i

øvrigt nødvendiggør en revision af denne. Virksomhederne skal oplyse Finanstilsynet om sådanne ændringer.

Afviklingsplanerne er myndighedernes planer. Det betyder, at institutterne ikke kan få planerne udleveret udover et kort resume. De oplysninger som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet udveksler til brug for afviklingsplanerne vil være omfattet af en skærpet tavshedspligt.

Det må således formodes, at hvis en virksomhed eksempelvis har igangsat sin genopretningsplan, vil Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet også gennemgå og sikre, at den foreliggende afviklingsplan fortsat er opdateret og kan gennemføres.

Med forslaget *nr. 1* fremgår, at afviklingsplanen skal angive de beføjelser og redskaber, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, vil finde anvendelse, såfremt virksomheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. forslaget til § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og derfor skal afvikles. Afviklingstiltagene fremgår af kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Dette indebærer bl.a., at i det omfang Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af afviklingsplanen vurderer, at virksomheden ikke vil opfylde afviklingsbetingelserne, skal dette fremgå af afviklingsplanen. Afviklingsplanen må i det tilfælde forventes at indeholde en beskrivelse af, at virksomheden vil kunne afvikles ved konkursbehandling, hvis dette er tilfældet.

Det fremgår af *nr. 2*, at afviklingsplanen skal tage højde for relevante scenarier. Afviklingsplanerne udarbejdes som udgangspunkt under normale forhold, hvor der ikke er en krise i virksomheden, eller afvikling er umiddelbart forestående. I afviklingsplanen skal der derfor opstilles scenarier for afvikling af virksomheden under en række forskellige forudsætninger, herunder en idiosynkratisk og systemisk krise. Afviklingsplanerne skal indeholde oplysninger om anvendelsen af afviklingsværktøjer og om, hvordan man sikrer videreførelse af kritiske funktioner i de forskellige scenarier.

Med forslaget *nr. 3* skal afviklingsplaner indeholde en analyse af hvornår og hvordan en virksomhed kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter og identificere de aktiver, der forventes at kunne anvendes som sikkerhed. Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af virksomhederne. Derfor må afviklingsplanerne ikke bygge på en antagelse om adgang til ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke forudsættes ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af Afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser. Den eneste ekstraordinære finansielle støtte, der kan forudsættes i afviklingsplanen, er de midler, der vil kunne indskydes eller anvendes fra Afviklingsformuen. At der ikke kan

forudsættes ekstraordinær finansiel støtte udelukker ikke anvendelse af faciliteter i Danmarks Nationalbank eller øvrige centralbanker. I det omfang virksomheden har aktiver, der kan stilles til sikkerhed for likviditet i medfør af sådanne ordninger, skal afviklingsplanen indeholde en analyse af anvendelsen heraf.

Af forslaget *nr. 4*, fremgår, at afviklingsplanerne ligeledes skal indeholde modeller for, hvordan afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser kan anvendes på den konkrete virksomhed. Afviklingsplanen skal således opstille en eller flere modeller for det påtænkte afviklingsværktøj eller den påtænkte afviklingsbeføjelses anvendelse. Dette kan eksempelvis afhænge af, om der er tale om et scenarie med systemisk krise eller en idiosynkratisk krise.

I medfør af det foreslåede *stk. 2* må afviklingsplanen for realkreditinstitutter ikke indeholde bail-in, som er defineret i § 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Årsagen hertil er, at realkreditinstitutterne ikke er omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, hvorefter nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitutter som udgangspunkt vil blive håndteret via §§ 17-23 i forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og/eller §§ 28-34 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. (realkreditlovens afviklingsmodel), som sammen med den foreslåede § 125 i, hvor der fastsættes en gældsbuffer, der sammen med øvrige kapitalkrav forudsættes at være tilstrækkelig til at absorbere tabene i et realkreditinstitut og restrukturere dette. Det er vurderingen, at bestemmelserne i anvendelse sammen eller hver for sig, vil opfylde de afviklingsmål, der fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder

Af forslaget til *stk. 3* fremgår det at for SIF'er og G-SIF'er, der er udpeget i medfør af reglerne herom i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed, skal Danmarks Nationalbank ligeledes høres om afviklingsplanerne. Dette skal ses som led i Danmarks Nationalbanks lovbestemte opgaver, herunder at sikre det finansielle systems stabilitet.

I *stk. 4* fastslås at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanerne ligeledes skal høre afviklingsmyndighederne i lande, hvor en virksomhed har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Det forudsættes, at Finanstilsynet giver Finansiell Stabilitet meddelelse om hvilke filialer, der er udpeget som væsentlige.

I praksis skal Finanstilsynets afviklingsenhed, jf. forslaget til § 344 d og Finansiell Stabilitet ligeledes høre Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om afviklingsplanerne.

Med forslaget til *stk. 5*, fastsættes, at Finansiell Stabilitet er orienteret om de vedtagne afviklingsplaner. Desuden sendes de endelige afviklingsplaner for SIF'er og G-SIF'er, som Danmarks Nationalbank er blevet hørt om i medfør af *stk. 3*, ligeledes til Nationalbanken.

I praksis skal Finanstilsynets afviklingsenhed, jf. forslaget til § 344 d ligeledes orientere Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om de vedtagne afviklingsplaner.

Det følger af *stk. 6*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af afviklingsplaner. Dette indebærer bl.a., at der kan fastsættes nærmere regler om indholdet af afviklingsplanerne, som skal være i overensstemmelse med artikel 10, *stk. 7*, i BRRD, samt de reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal udarbejde. Derudover skal bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om vedligeholdelsen af afviklingsplanen, der som udgangspunkt skal opdateres en gang om året. Derudover kan der fastsættes nærmere regler om arbejdsdelingen imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, således at der sikres et tæt samarbejde ved udarbejdelsen af afviklingsplanerne.

§ 260

Den foreslåede § 260 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 12, 13 og 14, *stk. 2*, i BRRD.

Forslaget til *stk. 1*, er en undtagelse til forslaget til § 259, hvorefter der som udgangspunkt skal udarbejdes afviklingsplaner for hvert enkelt institut som er omfattet bestemmelsen. I det omfang et institut er en del af en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn af Finanstilsynet, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der mindst har én dattervirksomhed, der er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, udarbejdes der som udgangspunkt en samlet afviklingsplan for koncernen – en såkaldt koncernafviklingsplan. Reglerne finder anvendelse på grænseoverskridende, samt nationale koncerner. Koncernafviklingsplanen skal omfatte hele koncernen, herunder ikke-finansielle virksomheder.

Som ved de individuelle afviklingsplaner, skal koncernafviklingsplanerne udarbejdes af Finanstilsynet i tæt samarbejde med Finansiell Stabilitet. Koncernafviklingsplanerne udarbejdes og vedligeholdes i samarbejde med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder i afviklingskollegiet. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet forelægger et udkast til koncernafviklingsplanen for dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder i afviklingskollegiet med henblik på at disse myndigheder bidrager til udarbejdelsen og vedligeholdelsen af planen for så vidt angår de enkelte dattervirksomhedernes afvikling. Koncernafviklingsplanerne sendes endvidere til afviklingsmyndighederne og hvor relevant de kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende. Finanstilsynet kan endvidere, hvis Finanstilsy-

net skønner det relevant, inddrage afviklingsmyndighederne fra tredje lande, hvor dattervirksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller væsentlige filialer er beliggende, i udarbejdelsen og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplanen. Inddragelse af afviklingsmyndighederne forudsætter at disse myndigheder overholder direktivets krav om fortrolighed, som findes i artikel 98 i BRRD. Finanstilsynet har kompetencen til at vedtage den endelige afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Med forslaget til *stk. 2*, som gennemfører artikel 13, *stk. 6*, i BRRD, kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed beslutte, at der for datterselskaber, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, hver især udarbejdes afviklingsplaner efter reglerne i nærværende forslag til § 259 i lov om finansiell virksomhed. Bestemmelsen er rettet mod de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed. Det følger af artikel 13, *stk. 4*, i BRRD, at den konsoliderende afviklingsmyndighed, og afviklingsmyndighederne for datterselskaberne skal vedtage en koncernafviklingsplan i form af en fælles beslutning. Det betyder, at Finanstilsynet i de tilfælde, hvor en virksomhed med tilladelse fra Finanstilsynet, som er en del af koncern, og hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed, i første omgang skal forsøge at udarbejde en fælles koncernafviklingsplan.

En beslutning efter *stk. 2* kan træffes, hvis der ikke blandt afviklingsmyndighederne kan opnås enighed om gennemgangen og vurderingen af koncernafviklingsplanen inden for den frist på 4 måneder, som følger af forslaget til § 260, *stk. 7*. I en sådan situation kan Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet træffe beslutning om, at der for så vidt angår pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I skal udarbejdes individuelle afviklingsplaner efter § 260, *stk. 2*. Finanstilsynet skal dog udskyde denne beslutning, såfremt en af de i *stk. 5* nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. det foreslåede *stk. 5* med tilhørende bemærkninger.

En beslutning om at udarbejde en individuel afviklingsplan skal være begrundet, gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Se i øvrigt den foreslåede § 271 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet kan for en dansk koncern være både koncernafviklingsmyndighed og afviklingsmyndighed.

Det følger af *stk. 3*, at koncernafviklingsplaner skal omfatte en plan for håndtering af hele koncernen men også planer for håndtering af hver enkelt virksomhed, finansieringsinstitut, blandet holdingvirksomhed eller finansielle holdingvirksomheder i koncernen. Ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplaner skal der tages hensyn til afviklingstiltagens potentielle indvirkning på alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed. Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssig stor indvirkning på et medlemsland. En koncernafviklingsplan udarbejdes for koncernen som

helhed og definerer tiltag over for moderselskabet samt de enkelte virksomheder i koncernen.

Koncernafviklingsplanen kan tage udgangspunkt i en afvikling af koncernen som helhed, hvor afviklingstiltagene gennemføres på modervirksomhedsniveau (single point of entry), ved udskillelse og afvikling af de enkelte datterselskaber (multiple point of entry), eller ved en kombination heraf. Den konkrete tilgang fastlægges på baggrund af den konkrete koncerns forhold.

Koncernafviklingsplanen skal fastlægge de afviklings-handlinger, der skal træffes over for virksomheder i koncernen, både gennem afviklingshandlinger for modervirksomheden, dattervirksomheder og gennem koordinerede afviklingshandlinger for dattervirksomhederne.

Koncernafviklingsplanen skal endvidere redegøre for i hvilket omfang afviklingsværktøjerne, jf. forslaget til kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan anvendes, og i hvilket omfang afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med grænseoverskridende koncerner. Dette omfatter bl.a. tiltag med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af virksomhederne i koncernen varetager, eller af bestemte virksomheder i koncernen, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for en koordineret afvikling.

Har koncernen virksomheder, der er etableret i tredjelande skal koncernafviklingsplanen også påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder og konsekvenserne for afvikling i Unionen.

Tiltag, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt, skal ligeledes afdækkes i koncernafviklingsplanen. Derudover skal eventuelle yderligere tiltag, som ikke er omfattet af BRRD, men som koncernafviklingsmyndigheden påtænker at træffe, fastsættes.

Finansieringen af de forskellige koncernafviklingshandlinger skal angives, og når der er behov for brug af Afviklingsformuen, skal der opstilles principper for deling af ansvaret for finansieringen mellem finansieringskilder i forskellige medlemslande.

En koncernafviklingsplan, må ikke regne med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige, ud over anvendelse af Afviklingsformuen, likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation eller likviditetsstøtte fra en centralbank, som ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Koncernafviklingsplaner skal som udgangspunkt mindst opdateres en gang årligt eller efter ændringer, der berører virksomheder i koncernen, herunder eventuelle ændringer i koncernvirksomheders retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, som kan få væsentlige konsekvenser for eller nødvendiggøre en ændring af planen.

Med forslaget til *stk. 4* følger, at § 259 finder anvendelse på koncernafviklingsplaner. Dette medfører, at koncernaf-

viklingsplaner, med de tilpasninger som koncernforholdet tilsiger, skal indeholde de samme elementer og vedligeholdes på samme måde som individuelle afviklingsplaner. Det indebærer endvidere, at Danmarks Nationalbank skal høres om koncernafviklingsplaner, såfremt koncernen omfatter et systemisk vigtigt finansielt institut eller et globalt systemisk vigtigt institut.

Det følger af *stk. 5*, at når Finanstilsynet, som den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, modtager oplysninger fra modervirksomheden til brug for udarbejdelsen af en koncernafviklingsplan, videresender Finanstilsynet, hvor det vurderes relevant, de modtagne oplysninger til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhederne i koncernens afviklingsmyndigheder, eventuelle afviklingsmyndigheder for væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder, samt til de afviklingsmyndigheder, hvor en finansiell holdingvirksomhed i koncernen er etableret. Finanstilsynet videresender til de i nr. 1-6 oplyste myndigheder som minimum de oplysninger, der er relevante for dattervirksomheden eller den væsentlige filial. De oplysninger, som fremsendes til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal indeholde alt, der er relevant for Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds rolle i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. For så vidt angår oplysninger vedrørende datterselskaber i tredjelande, er Finanstilsynet, som den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger, hvis den relevante tilsynsmyndighed eller afviklingsmyndighed i tredjelandet ikke har givet sit samtykke hertil.

Forslaget til *stk. 6*, medfører, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet sammen med de i *stk. 5* nævnte myndigheder gennemgår den udarbejdede koncernafviklingsplan med henblik på at opnå en fælles beslutning inden for 4 måneder efter datoen, hvor Finanstilsynet videresendte oplysninger i henhold til *stk. 5*. Ved udarbejdelsen skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet tage hensyn til de i *stk. 5*, nr. 1 og 3-6 nævnte myndigheders eventuelle bemærkninger. En fælles beslutning anerkendes som endelig og anvendes af de berørte afviklingsmyndigheder. Finder en afviklingsmyndighed, at en uenighed om koncernafviklingsplanen kan få indvirkning på dens medlemslands finanspolitiske ansvar, skal Finanstilsynet iværksætte en ny vurdering af koncernafviklingsplanen, herunder en ny vurdering af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. forslaget til § 266.

Det følger af *stk. 7*, at såfremt de i *stk. 5* nævnte myndigheder ikke kan nå til enighed om en koncernafviklingsplan inden for 4 måneder, jf. forslaget til *stk. 6*, træffer Finanstilsynet selv beslutning herom og underretter koncernens modervirksomhed, samt de i *stk. 5* nævnte myndigheder. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. En sådan beslutning skal udskydes, hvis en eller flere af de i *stk. 4*, nr. 3-5 nævnte myndigheder i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010 har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal træffe beslutning inden for en måned. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overens-

stemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning. Foreligger der ikke en beslutning inden for en måned finder Finanstilsynets beslutning som koncernafviklingsmyndighed anvendelse.

Det følger af *stk. 8*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplaner. Dette indebærer bl.a., at der kan fastsættes nærmere regler om indholdet af afviklingsplanerne, som skal være i overensstemmelse med de reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanens indhold, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal udarbejde. Derudover kan bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om udveksling af oplysninger og samarbejdet imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Det er forventningen, at der ned sættes afviklingsgrupper, hvor både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet deltager, således at der sikres et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplanerne.

§ 261

Forslaget til § 261 i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 10, stk. 2 og 5, artikel 11, stk. 1, dele af artikel 13, stk. 1 og afsnit B, i bilaget til BRRD.

Med forslaget til *stk. 1* kan Finanstilsynet påbyde en virksomhed eller en modervirksomhed at bistå med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen efter de foreslåede §§ 259-260. Finanstilsynet kan ikke påbyde virksomheden at udarbejde hele afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen, men kan påbyde virksomheden eller modervirksomheden at samarbejde i nødvendigt omfang i udarbejdelsen heraf, eksempelvis påbyde virksomheden eller modervirksomheden at udarbejde afsnit om virksomhedens eller koncernens organisatoriske eller juridiske struktur m.v., i det omfang oplysningerne ikke fremgår af eksempelvis genopretningsplanen. Herudover kan virksomheden eller modervirksomheden påbydes at indsende de nødvendige oplysninger til brug for udarbejdelsen og vedligeholdelsen af planerne.

§ 262

Forslaget til § 262 i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 15 i BRRD.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen skal vurdere, om der er væsentlige hindringer for at virksomheden vil kunne afvikles i dens nuværende form. Vurderingen skal ske i et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Vurderes der at være væsentlige hindringer for afvikling, kan Finanstilsynet kræve, at der iværksættes diverse tiltag for at rette op herpå. De nærmere regler herom fremgår af den foreslåede § 264. Denne vurdering har betydning for planerne, idet konklusioner fra denne vurdering også som udgangspunkt skal fremgå af afviklingsplanen. Såfremt der skal iværksættes tiltag for fjernelse af hindringer, vil dette ligeledes udskyde fristen for

at have udarbejdet afviklingsplanen for den pågældende virksomhed, jf. det foreslåede § 264, stk. 5.

Da vurderingen er en del af udarbejdelsen af afviklingsplanen, forudsættes der et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af om der er hindringer for afviklingen. Processen vil svare til den foreslåede for afviklingsplanerne, hvorved Finansiell Stabilitet forelægger indstilling om eventuelle hindringer for Finanstilsynet. Finanstilsynet træffer afgørelse herom over for virksomheden.

Da alle virksomheder potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at afvikle en hvilken som helst virksomhed.

Vurderingen foretages på baggrund af dialog med virksomheden, da det er ledelsen i virksomheden, som har det største kendskab til virksomheden. Derfor er det også, jf. det foreslåede 264, stk. 2, virksomheden selv, der som udgangspunkt vurderer, hvordan en eventuel hindring bedst fjernes. Finansiell Stabilitet skal ligeledes inddrages i vurderingen.

Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af virksomhederne. Derfor må der, ligesom ved udarbejdelse af afviklingsplaner, jf. den foreslåede § 259, heller ikke ved vurderingen af om et institut kan afvikles, forudsættes adgang til ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige eller andre tiltag der kan udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke regnes med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af Afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Vurderingen baseres på, hvorvidt det er muligt og troværdigt for Finansiell Stabilitet enten at opløse virksomheden via konkurslovgivningen eller via de særlige afviklingsværktøjer, uden at skabe betydelige negative effekter for det finansielle system. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at virksomheden iværksætter diverse tiltag for at rette op herpå, jf. forslaget til § 264, stk. 2 og 3.

En virksomhed anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Finansiell Stabilitet kan afvikle eller restrukturere virksomheden ved at anvende de forskellige afviklingstiltag på virksomheden efter forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller ved at virksomheden afvikles ved konkursbehandling. I vurderingen ligger bl.a., om virksomheden er indrettet til at kunne levere de nødvendige oplysninger og gennemføre de nødvendige handlinger i forbindelse med afvikling, og om den planlagte afvikling rent faktisk kan gennemføres. Derudover skal de i afsnit C i bilaget til BRRD oplistede aspekter tages i betragtning ved vurderingen, hvis det er relevant.

Vurderingen skal medvirke til i størst muligt omfang at forhindre, at en virksomheds sammenbrud får betydelige negative konsekvenser for det finansielle system, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i det medlemsland, hvor virksomheden befinder sig, eller andre medlemslande i Den Europæiske Union, eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og således at videreførelsen af virksomhedens kritiske funktioner sikres. Finanstilsynet skal underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, når en virksomhed anses for ikke at kunne afvikles.

Med forslaget til *stk. 2*, fremgår, at Danmarks Nationalbank skal høres, såfremt der er tale om en SIFI udpeget i henhold til lov om finansiell virksomhed §§ 308 og 310. Høringen foretages inden virksomheden påbydes at iværksætte tiltag til fjernelse af eventuelle hindringer for afviklingen.

I *stk. 3* fastslås, at Finanstilsynet ved vurderingen efter *stk. 1* ligeledes skal høre afviklingsmyndighederne i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor virksomheden har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel, systemiske betydning eller størrelse. Dette giver afviklingsmyndighederne for de væsentlige filialer mulighed for at gøre opmærksom på eventuelle hindringer for den form for afvikling af den væsentlige filial, som Finanstilsynet forudsætter i afviklingsplanen, f.eks. som følge af særlovgivning i landet hvor filialen ligger som kan påvirke.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed vil spille en vigtig rolle med hensyn til at sikre, at myndighederne vurderer afviklingsmulighederne og anvender de forebyggende beføjelser på en ensartet måde i alle medlemslande. Nærmere bestemt skal Den Europæiske Banktilsynsmyndighed udarbejde udkast til bindende tekniske standarder til Kommissionen, der fastlægger de parametre, som er nødvendige i forbindelse med vurderingen af afviklingsplaners systemiske virkninger, og udarbejde udkast til bindende tekniske standarder, der præciserer, hvilke forhold der skal undersøges for at vurdere, om en virksomhed eller en koncern kan afvikles.

Fastsættelsen af regler vil ske under hensyntagen til ovennævnte bindende tekniske standarder. Desuden fremgår af bilaget til BRRD, afsnit C, en række aspekter, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere ved vurdering af afviklingsmulighederne. Dette vil ligeledes blive inddraget ved fastsættelsen af regler.

§ 263

Forslaget til § 263 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 16 i BRRD.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen skal vurdere, om der er væsentlige hindringer for at koncernen vil kunne afvikles i dens nuværende form. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at der iværksættes diverse tiltag for at rette op herpå. De nærmere regler herom fremgår af den foreslåede § 265. Denne vurdering har betydning for planerne, idet konklusioner fra denne vurdering også som udgangspunkt skal fremgå af koncernafviklingsplanen.

Bestemmelsen finder anvendelse på grænseoverskridende og nationale koncerner.

Da alle koncerner potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at afvikle en hvilken som helst koncern. Da vurderingen er en del af udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, forudsættes der et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af, om der er hindringer for afviklingen. Vurderingen af, hvorvidt koncerner kan afvikles, vil blive foretaget i koncernens afviklingskollegie. Processen vil svare til den foreslåede for koncernafviklingsplanerne, hvorved Finansiell Stabilitet forelægger indstilling om eventuelle hindringer for Finanstilsynet. Finanstilsynet træffer afgørelse herom over for modervirksomheden.

Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling af koncerner er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af virksomhederne. Derfor må der, ligesom ved udarbejdelse af koncernafviklingsplaner, jf. den foreslåede § 260, ikke ved vurderingen af om en koncern kan afvikles, forudsættes adgang til ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige eller andre tiltag, som kan udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke regnes med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af Afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, og som ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Vurderingen baseres på, hvorvidt det er muligt og troværdigt for Finansiell Stabilitet enten at afvikle koncernen via konkurslovgivningen eller via de særlige afviklingsværktøjer, uden at skabe betydelige, negative effekter for det finansielle system. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at modervirksomheden iværksætter diverse tiltag for at rette op herpå, jf. forslaget til § 265, stk. 2, jf. § 264, stk. 3 og 4.

En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Finansiell Stabilitet og de relevante afviklingsmyndigheder kan afvikle eller restrukturere koncernen ved at anvende de forskellige afviklingstiltag på koncernen, eller ved at koncernen afvikles ved konkursbehandling. I vurderingen ligger bl.a., om koncernen er indrettet til at kunne levere de nødvendige oplysninger og gennemføre de nødvendige handlinger i forbindelse med afvikling, og om den planlagte afvikling rent faktisk kan gennemføres. Derudover

skal de i bilaget til BRRD, afsnit C, oplistede aspekter tages i betragtning ved vurderingen, såfremt dette er relevant.

Vurderingen skal medvirke til i størst muligt omfang at forhindre, at en koncerns sammenbrud får betydelige negative konsekvenser for det finansielle system, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet, eller hindre begivenheder, der berører hele systemet, i det medlemsland, hvor koncernen befinder sig, eller andre medlemslande eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernens kritiske funktioner sikres.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at Danmarks Nationalbank skal høres om afviklingsmulighederne for en koncern, hvis koncernen omfatter et systemisk vigtigt finansielt institut eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut.

I *stk. 3* fastslås, at vurderingen i medfør af det foreslåede *stk. 1* skal ske i samarbejde med afviklingsmyndighederne for koncernens dattervirksomheder. Samarbejdet vil foregå i afviklingskollegierne, jf. § 271. Det fremgår endvidere af det foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet ved vurderingen efter *stk. 1* ligeledes skal høre de kompetente myndigheder for dattervirksomhederne og afviklingsmyndighederne i lande, hvor koncernen har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51, *stk. 1*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel, systemiske betydning eller størrelse.

Vurderingen foretages for grænseoverskridende koncerner i overensstemmelse med den foreslåede procedure, jf. den foreslåede § 260, hvorfor der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed vil spille en vigtig rolle med hensyn til at sikre, at myndighederne vurderer afviklingsmulighederne og anvender de forebyggende beføjelser på en ensartet måde i alle medlemsstater. Nærmere bestemt skal Den Europæiske Banktilsynsmyndighed udarbejde udkast til bindende tekniske standarder til Kommissionen, der fastlægger de parametre, som er nødvendige i forbindelse med vurderingen af afviklingsplaners systemiske virkninger, og udarbejde udkast til bindende tekniske standarder, som præciserer, hvilke forhold der skal undersøges for at vurdere, om et institut eller en koncern kan afvikles.

Fastsættelsen af regler vil ske under hensyntagen til ovennævnte bindende tekniske standarder. Desuden fremgår en række aspekter af bilaget til BRRD, afsnit C, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som minimum skal tage i betragtning ved vurderingen af afviklingsmulighederne for en koncern. Dette vil ligeledes blive inddraget ved fastsættelsen af regler.

§ 264

Med forslaget til § 264 i lov om finansiell virksomhed gennemføres artikel 17 i BRRD.

Hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen efter den foreslåede § 262 og efter drøftelser med virksomheden finder, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, kan Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 264, *stk. 3*, påbyde, at virksomheden træffer tiltag for at fjerne disse hindringer.

Finanstilsynet får dermed beføjelse til over for virksomheden at påbyde denne at foretage ændringer i opbygning og organisering, samt træffe nødvendige og forholdsmæssige tiltag til at reducere eller fjerne væsentlige hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer.

Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med vurderingen i henhold til § 262, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af en virksomhed, meddeler Finanstilsynet dette til virksomheden og eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, jf. forslaget til *stk. 1*.

Konstateringen af, at der er en væsentlig hindring, som kræver, at virksomheden iværksætter en eller anden foranstaltning er en afgørelse fra Finanstilsynet, som vil være underlagt forvaltningsloven, hvorfor den skal opfylde kravene hertil og bl.a. indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering. Virksomheden vil således i relevant omfang få kendskab til den del af afviklingsplanen, som foranstaltningen vedrører. Afgørelsen vil kunne påklages til Erhvervsankenævnet. Dette vil give virksomheden indsigt i den del af afviklingsplanen, som foranstaltningen omhandler. Det er imidlertid ikke hensigten, at virksomheden skal forelægges hele afviklingsplanen, da afviklingsplanen udarbejdes af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet til brug for fastlæggelse af afviklingsstrategi for den pågældende virksomhed. Denne strategi skal virksomheden ikke nødvendigvis kende i detaljer, da der herved er fare for, at virksomheden efterfølgende indretter sig på en måde, der modvirker anvendelsen af den pågældende afviklingsstrategi.

Finanstilsynets beføjelse er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af virksomheden, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle denne. Da virksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås i *stk. 2*, at det er virksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan de pågældende hindringer bedst fjernes.

I medfør af det foreslåede *stk. 2* skal virksomheden således senest 4 måneder efter modtagelse af Finanstilsynets underretning, efter *stk. 1*, forelægge Finanstilsynet et forslag til afhjælpning eller fjernelse af de væsentlige hindringer. Finanstilsynet vurderer i samarbejde med Finansiell Stabilitet, om de foreslåede tiltag effektivt afhjælper eller fjerner de påpegede hindringer.

Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at virksomhedens forslag, jf. *stk. 2*, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet, jf. det foreslåede *stk. 3*, påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige tiltag. Vurderingen af disse tiltag vil ske i et

tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet meddeler virksomheden afgang, som skal begrundes i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper.

Navnlig kan det være relevant for Finanstilsynet at påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at forsøge at genforhandle de kontrakter vedrørende nedskrivningsegnete passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har udstedt eller indgået, med henblik på at sikre, at Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter kan foretages i henhold til lovgivningen i det tredjeland, som de pågældende kontrakter er underlagt, jf. § 274.

I afgang til virksomheden, hvori fastsættes alternative tiltag skal Finanstilsynet påvise, hvorfor virksomhedens foreslåede tiltag ikke vil kunne afhjælpe eller fjerne hindringerne for afvikling, og hvordan de af Finanstilsynet foreslåede alternative tiltag er forholdsmæssigt afpasset til at afhjælpe eller fjerne hindringerne. Finanstilsynet skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet og foranstaltningernes indvirkning på virksomhedens forretningsaktiviteter, dets stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Den foreslåede bestemmelse til stk. 3 oplister en række tiltag, som Finanstilsynet kan påbyde gennemført. Dette omfatter forenkling af instituttet gennem ændringer af dets retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner, udarbejdelse af serviceaftaler til dækning af kritiske funktioner, begrænsning af enkeltvis og samlede eksponeringer, indførelse af indberetningskrav, begrænsning eller indstilling af eksisterende eller påtænkte aktiviteter, begrænsning eller standsning af udviklingen af nye forretningsområder eller produkter samt udstedelse af yderligere konvertible kapitalinstrumenter.

Hvilke af de anførte tiltag, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet anvender, vil bero på en konkret vurdering og bør tilstræbe mindst mulig indgriben over for virksomheden. En foranstaltning må således ikke gå videre end nødvendigt for at nå målene. Heri ligger også, at Finanstilsynet i samarbejde med virksomheden og Finansiell Stabilitet skal finde den forretningsmæssige mest fornuftige løsning på de konstaterede hindringer.

Inden Finanstilsynet påbyder virksomheden tiltag efter stk. 3, skal der tages behørigt hensyn til de pågældende tiltags potentielle konsekvenser for den pågældende virksomhed, det indre marked for finansielle tjenesteydelser, og den finansielle stabilitet i andre medlemslande inden for Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

I medfør af det foreslåede *stk. 4* skal instituttet inden for en måned efter det udstedte påbud i henhold til *stk. 3* forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen af afgang.

Planen skal indeholde oplysninger om, hvordan virksomheden vil opfylde påbuddet samt tidsrummet for opfyldelsen, hvis dette ikke kan ske straks.

Af det foreslåede *stk. 5* fremgår, at i det omfang Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret væsentlige hindringer for afviklingen, som skal afhjælpes eller fjernes, suspenderes kravet om udarbejdelse af en afviklingsplan indtil tiltagene *stk. 3* er gennemført.

Erhvervs- og vækstministeren kan i medfør af det foreslåede *stk. 6* fastsætte nærmere regler om de oplyste tiltag i *stk. 3* og om omstændighederne for anvendelsen af de enkelte tiltag. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal i medfør af artikel 17, *stk. 8*, i BRRD udarbejde retningslinjer om de oplyste tiltag og om omstændighederne for anvendelsen af dem. Disse retningslinjer forventes at indgå ved fastsættelsen af reglerne.

§ 265

Med forslaget til § 265 gennemføres artikel 18 i BRRD.

Bestemmelsen finder anvendelse for koncerner, hvor det i medfør af det foreslåede § 263 er vurderet, at der er hindringer for afvikling af koncernen.

Med forslaget til *stk. 1* gennemføres artikel 18, *stk. 2*. Det følger af forslaget, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som koncernafviklingsmyndigheder, konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af en koncern, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i samarbejde med den Den Europæiske Banktilsynsmyndighed udarbejde en rapport. I praksis skal Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed ligeledes medvirke ved udarbejdelsen af rapporten. Derudover skal Finanstilsynet i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten høre dattervirksomhedernes kompetente myndigheder.

Finanstilsynet skal herefter forelægge rapporten for modervirksomheden, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, samt eventuelle andre afviklingsmyndigheder i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende. En væsentlig filial er defineret i art. 51, *stk. 1*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Af forslagets *stk. 2*, følger det, at § 264 også finder anvendelse på koncerner med de tilpasninger som koncernforholdet tilsiger. Dette medfører bl.a., at Finanstilsynet kan påbyde koncernen at foretage en eller flere af de i § 264, *stk. 3*, oplyste tiltag, samt at kravet om at udarbejde en koncernafviklingsplan suspenderes som følge af, at der er konstateret væsentlige hindringer for koncernens afvikling.

Med forslaget til *stk. 3*, fastsættes indholdet af rapporten efter *stk. 1*. Rapporten skal bl.a. analysere hvilke væsentlige hindringer, der er til stede for en effektiv afvikling af koncernen. Derudover skal rapporten indeholde overvejelser om

de konsekvenser, som de påtænkte tiltag får for virksomhedens forretningsmodel. Til slut skal rapporten anbefale de tiltag, som anses for egnede til at fjerne de identificerede hindringer. Anbefalingerne skal være målrettede og må ikke gå videre end det, der er nødvendigt, for at koncernen kan afvikles.

Modervirksomheden kan ifølge forslaget *stk. 4*, komme med bemærkninger og alternative tiltag end de i rapporten anbefalede. Disse bemærkninger skal være Finanstilsynet i hænde senest 4 måneder efter, at modervirksomheden modtog rapporten. Finanstilsynet skal videregende de modtagne bemærkninger til de relevante myndigheder.

Med forslaget til *stk. 5* følger, at Finanstilsynet sammen med de relevante myndigheder gennemgår de modtagne bemærkninger efter *stk. 4* med henblik på at nå en fælles beslutning senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet videregendte modervirksomhedens bemærkninger til de relevante myndigheder. Har modervirksomheden ikke bemærkninger til rapporten, løber fristen for at nå en fælles beslutning fra det tidspunkt, hvor fristen i *stk. 4* udløber. Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke tiltag, jf. § 264, *stk. 2* eller *3*, der skal finde anvendelse i den pågældende situation, herunder om modervirksomhedens eventuelle alternative tiltag skal anvendes i stedet. Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning i afviklingskollegiet om vurderingen af de tiltag, som er foreslået af modervirksomheden, samt de tiltag, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne. Der skal tages hensyn til de potentielle konsekvenser af tiltagne i alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed.

Af forslaget *stk. 6* følger, at såfremt der ikke inden for de i *stk. 5* nævnte frister kan opnås enighed imellem de relevante myndigheder om anvendelsen af tiltag, kan Finanstilsynet træffe beslutning herom. Finanstilsynet skal i sin beslutning tage hensyn til de høringssvar, som de relevante myndigheder er kommet med. Har en af de i *stk. 1*, nr. *3* og *4* nævnte myndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, skal Finanstilsynet udskyde beslutningen. Træffer Den Europæiske Banktilsynsmyndighed beslutning inden for en måned, følger Finanstilsynet beslutningen. Foreligger der ikke en beslutning fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden for en måned, finder Finanstilsynets beslutning anvendelse.

Med forslaget til *stk. 7*, som gennemfører artikel 18, *stk. 7*, i BRRD, kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed træffe beslutning om, hvilke passende tiltag, de enkelte dattervirksomheder, som Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for, skal foretage. En sådan beslutning forudsætter, at der ikke inden for fristen på 4 måneder, foreligger en fælles beslutning om passende tiltag. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Beslutningen fremsendes til den berørte dattervirksomhed og koncernafviklingsmyndigheden. Finanstilsynet kan træffe beslutning om at anvende de af modervirksomheden foreslåede tiltag, eventuelle tiltag

foreslået af dattervirksomheden eller de i § 264, *stk. 3*, oplyste tiltag.

Det følger af artikel 18, *stk. 5*, i BRRD, at koncernafviklingsmyndigheden og afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne skal forelægge en fælles beslutning om, hvilke tiltag, der skal finde anvendelse. Det betyder, at Finanstilsynet i de tilfælde, hvor en virksomhed med tilladelse fra Finanstilsynet, som er en del af koncern, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, skal Finanstilsynet forsøge at opnå en fælles beslutning med koncernafviklingsmyndigheden. Alle rimelige skridt for at nå en fælles beslutning skal således tages, inden Finanstilsynet selv træffer beslutning.

Med forslaget *stk. 8* følger, at en modervirksomhed, som har modtaget et påbud om at foretage et eller flere tiltag i overensstemmelse med en afgørelse truffet efter *stk. 5* eller *6*, skal udarbejde en plan for efterlevelsen af de påbudte tiltag. Planen skal bl.a. indeholde en redegørelse for den påtænkte gennemførelse af tiltagene, samt den tidsmæssige horisont for deres gennemførelse, såfremt påbuddene ikke kan efterleves straks.

Det følger af forslaget til *stk. 9*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om anvendelsen af tiltag, som nævnt i forslaget til § 264, *stk. 3*, for koncerner.

§ 266

Forslaget til § 266 i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 45 i BRRD, der fastslår, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af de samlede passiver og kapitalgrundlag. Det bemærkes, at der ved opgørelsen af derivatpassiver, som skal medtages ved opgørelsen af de samlede passiver, fuldt ud tages højde for modpartens eventuelle nettingrettigheder.

Det er vurderingen, at implementeringen af artikel 45, *stk. 3*, i BRRD forudsætter, at realkreditinstitutter undtages fra kravet til nedskrivningsegne passiver. Derfor forslås det, at realkreditinstitutter ikke er omfattet af *stk. 1*.

Ved udarbejdelse af afviklingsplaner for realkreditinstitutter må der således ikke forudsættes anvendelse af bail-in. Udgangspunktet for restrukturering eller afvikling et realkreditinstitut vil være anvendelse af §§ 17 og 18 (nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter), § 19 (virksomhedssalg), §§ 21 og 22 (broinstitut), § 23 (adskillelse af aktiver) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og/eller §§ 28-34 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. (realkreditlovens afviklingsmodel). Det er vurderingen, at bestemmelserne i anvendelse sammen eller hver for sig i relation til et realkreditinstitut, vil opfylde de afviklingsmål, der fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved restruktureringen eller afviklingen af et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut vil Finansiell Stabilitet konkret vurdere, om de pågældende værktøjer

sammen med nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter, jf. §§ 17 og 18 i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og ved gennemførelse af konvertering eller nedskrivning af gældsbufferen, jf. det foreslåede § 125 i i lov om finansiel virksomhed, er tilstrækkelige til at opfylde afviklingsmålene, hvor efter bail-in ikke finder anvendelse.

Baggrunden for at undtage realkreditinstitutterne fra kravet om nedskrivningsegne passiver er, at realkreditinstitutterne har en særlig forretningsmodel, hvor institutterne udelukkende finansierer boliglån. Den eksisterende afviklingsmodel for realkreditinstitutter, jf. §§ 28-34 i lov bekendtgørelse nr. 850 af 25. juni 2014 indebærer, at instituttet afvikles gradvist, i takt med at kunderne betaler deres boliglån tilbage som normalt, og betalingerne uændret går videre til investorerne i realkreditobligationerne.

Realkreditinstitutter omfattes i stedet af den foreslåede gældsbuffer, jf. det foreslåede § 125 i i lov om finansiel virksomhed, der skal sikre, at der er tilstrækkelig kapital til at kunne restrukturere eller afvikle et realkreditinstitut, der vurderes nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Med henblik på at sikre, at et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I har tilstrækkelige passiver, der kan anvendes til tabsabsorbering og rekapitalisering, såfremt virksomheden bliver nødlidende og skal afvikles, foreslås det i stk. 1 at stille krav om, at pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I skal have tilstrækkeligt med nedskrivningsegne passiver, og at Finanstilsynet fastsætter kravet til nedskrivningsegne passiver efter høring af Finansiell Stabilitet.

Begrundelsen for, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver er, at opfyldelsen af kravet skal medvirke til at sikre, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør nedskrivningstiltagene, herunder bail-in, mindre effektive. Ved bail-in får Finansiell Stabilitet beføjelser til at nedskrive forpligtelser med henblik på at absorbere tab samt mulighed for at konvertere forpligtelser til egenkapital med henblik på at rekapitalisere det pengeinstitut eller fondsmæglerselskab I, der er under afvikling. Kravet skal således sikre, at der både er nedskrivningsegne passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering.

Finanstilsynet fastsætter kravet for hvert enkelt pengeinstitut og fondsmæglerselskab I. Finanstilsynet vil i forhold til det enkelte pengeinstitut og fondsmæglerselskab I kunne stille krav til fordelingen af de specifikke typer af nedskrivningsegne passiver. Kravet til nedskrivningsegne passiver indgår som et centralt element i afviklingsplanlægningen og i udarbejdelsen af afviklingsplan for den enkelte virksomhed.

Proportionalitetsprincippet indebærer, at kravet fastsættes under hensyntagen til virksomhedens størrelse, kompleksitet, forventet afvikling m.v. For mindre pengeinstitutter forventes en mere enkel afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsmodel under hensyntagen til disses størrelse, typer af forretninger samt kompleksitet. Størrelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver, vil skulle afspej-

le dette, når kravet fastsættes efter § 268. For fondsmæglerselskaber I er det for de nuværende selskaber vanskeligt at forestille sig, at disse vil opfylde afviklingsbetingelserne. Såfremt fondsmæglerselskaber I ikke opfylder afviklingsbetingelserne, vil den alternative håndtering af fondsmæglerselskaber I være konkursbehandling efter de almindelige regler. Der vil dog fortsat skulle fastsættes et krav til opfyldelse af nedskrivningsegne passiver for fondsmæglerselskaber I. Størrelsen af det krav vil bero på en konkret vurdering af det enkelte fondsmæglerselskab I, jf. nærmere under § 268.

For pengeinstitutter, som er identificeret som SIF'er, vil fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver ligeledes skulle underlægges en individuel og konkret vurdering, som forventes at betyde større forskellighed i kravet til de nedskrivningsegne passiver, da der i afviklingsplanlægningen af den enkelte SIFI forventeligt vil være stor forskellighed. Det skyldes, at de danske SIF'er er meget forskelligt organiseret. Nogle af dem er organiseret på den måde, at det er pengeinstituttet, der er modervirksomhed, andre har en finansiell holdning, som modervirksomhed. Der er også en dansk SIFI, som er en dattervirksomhed af en udenlandsk modervirksomhed.

Kravet til nedskrivningsegne passiver kan fastsættes som et kontraktuelt krav, således at SIF'en skal have tilstrækkelig kapital med mulighed for kontraktuel nedskrivning eller konvertering, jf. også forslaget til § 268, stk. 2.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at Finanstilsynet, efter høring af Finansiell Stabilitet, kan beslutte, at finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 6, og holdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed også skal opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver. Dette skal sikre, at kravet kan fastsættes det rette sted i en koncern, afhængig af koncernens organisering, og den forventede afvikling, som angivet i afviklingsplanen, jf. dog stk. 3, 4 og 5.

I forslaget til *stk. 3* fastslås, at kravet til nedskrivningsegne passiver også gælder på konsolideret niveau. Der skal dermed fastsættes et krav til nedskrivningsegne passiver både på individuelt og konsolideret niveau.

Der anvendes således en top-down-tilgang til fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver inden for en koncern. Tilgangen anerkender, at der anvendes afviklingstiltag inden for den enkelte juridiske person. Det er derfor nødvendigt, at tabsabsorberingskapaciteten befinder sig i eller er tilgængelig for enhederne inden for den koncern, i hvilken tabene forekommer. Til dette formål skal Finanstilsynet sikre, at tabsabsorberingskapaciteten inden for en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoniveauet i de juridiske enheder, den består af. Det fremgår således af præambel 80 i BRRD, at direktivet anvender en top-down tilgang til fastsættelse af kravet. Dette indebærer, at der kan anvendes afviklingshandlinger inden for det enkelte selskab i koncernen, og det er derfor nødvendigt, at det enkelte selskab har kapacitet til at tage tab. Derfor skal afviklingsmyndigheden sikre sig, at tab indenfor en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoen i de enkel-

te selskaber. Det krav, der er nødvendigt for det enkelte datterselskab, bør vurderes særskilt. Endvidere bør afviklingsmyndigheden sikre, at al kapital og alle forpligtelser, der medregnes i kravet på et konsolideret grundlag, befinder sig forholdsmæssigt i enheder, hvor der kan opstå tab, eller enheder som på anden vis er til rådighed for at absorbere eventuelle tab. Direktivet giver mulighed for såvel en selskabsspecifik (»multiple points of entry«) som en koncernspecifik (»single point of entry«) tilgang til afvikling. Kravet bør afspejle den afviklingsstrategi, der egner sig for en koncern i overensstemmelse med afviklingsplanen. Navnlig bør kravet gælde på et passende niveau i koncernen for at afspejle den selskabsspecifikke eller koncernspecifikke tilgang, der er fastlagt i afviklingsplanen, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor en anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil være hensigtsmæssig, eksempelvis fordi den vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene mere effektivt. Derfor fastslår direktivet, at alle institutter og andre juridiske personer i koncernen, hvis det kræves af afviklingsmyndigheden, uanset om der er valgt en koncernspecifik eller en selskabsspecifik tilgang, på ethvert tidspunkt skal have et krav med henblik på at undgå risikoen for afsmitningseffekter og for et bank-run.

Det fremgår således af BRRD, at kravet om nedskrivningsegne passiver vil blive fastsat individuelt fra koncern til koncern og som en del af den konkrete afviklingsplan for den enkelte koncern. Lovbemærkningerne kan derfor ikke i detaljer beskrive, hvordan den enkelte koncern skal behandles, da denne vurdering hører under afviklingsmyndigheden og er en del af udarbejdelsen af den konkrete afviklingsplan for det enkelte institut.

Når kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes for koncerner, skal kravet afspejle koncernafviklingsplanen der udarbejdes i medfør af § 260. Koncernafviklingsplanen kan tage udgangspunkt i en afvikling af koncernen som helhed, hvor afviklingstiltagene gennemføres på modervirksomhedsniveau (single point of entry), ved udskillelse og afvikling af de enkelte dattervirksomheder (multiple point of entry), eller ved en kombination heraf. Den konkrete tilgang fastlægges på baggrund af den konkrete koncerns forhold. Kravet til nedskrivningsegne passiver skal som udgangspunkt afspejle hvilken tilgang der er valgt i koncernafviklingsplanen. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor en anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil være hensigtsmæssig, eksempelvis fordi den vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder mere effektivt. På den baggrund bør alle enheder i koncernen, uanset om der er valgt afvikling på modervirksomhedsniveau eller afvikling af den enkelte dattervirksomhed, på ethvert tidspunkt have tilstrækkelig nedskrivningsegne passiver. Dette fremgår også af præambelen til BRRD betragtning 80.

Med det foreslåede *stk. 4* kan Finanstilsynet dispensere fra anvendelse af det individuelle krav om nedskrivningsegne passiver for en modervirksomhed, når koncernen opfylder kravet på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelse af individuelle kapitalkrav på instituttet,

jf. artikel 7, stk. 3, i CRR. Det er vanskeligt at forestille sig, at Finanstilsynet vil kunne dispensere fra anvendelse af det individuelle krav om nedskrivningsegne passiver for en koncern, hvor en eller flere dattervirksomheder er identificeret som SIF'er.

Af det foreslåede *stk. 5* fremgår, at Finanstilsynet kan dispensere for dattervirksomheders opfyldelse af kravet til nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau. Dette vil bl.a. kræve, at dattervirksomheden er undtaget fra at opfylde det individuelle kapitalkrav, jf. artikel 7, stk. 1, i CRR, at modervirksomheden, som er et pengeinstitut eller fondsmæglerselskab I, sammen med dattervirksomheder er underlagt tilsyn fra Finanstilsynet, samt at kravet til nedskrivningsegne passiver er opfyldt for koncernen. Ved vurderingen af om Finanstilsynet kan dispensere fra en dattervirksomheds opfyldelse af kravet, vil det yderligere være relevant at se på den enkelte koncernstruktur. Det vil således være relevant at vurdere, i hvilket omfang, der er praktiske eller juridiske hindringer for, at modervirksomheden hurtigt kan foretage en kapitaloverførsel til dattervirksomheden. Endvidere har det betydning, om modervirksomheden kan godtgøre over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på ansvarlig vis, og at der er afgivet erklæring om, at der er stillet garanti for de engagementer, dattervirksomheden indgår.

Af det foreslåede *stk. 6* fremgår, at i forhold til broinstitutter, som kontrolleres af Finansiell Stabilitet, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet kunne undtage fra opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Afstår Finansiell Stabilitet kontrollen med broinstituttet, hvorved instituttet ikke længere er omfattet af definitionen af et broinstitut, vil instituttet være omfattet af reglerne på normal vis, og Finanstilsynet vil fastsætte et nyt krav til nedskrivningsegne passiver.

Erhvervs- og vækstministeren fastsætter, jf. § 270, nærmere regler for, kravet til nedskrivningsegne passiver.

En overtrædelse af kravet om nedskrivningsegne passiver anses som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiell virksomhed.

§ 267

Forslaget til § 267 gennemfører dele af artikel 45 i BRRD.

I § 267 defineres nedskrivningsegne passiver som kapitalgrundlaget samt nedskrivningsegne forpligtelser. Ved kapitalgrundlag forstås summen af kernekapital og supplerende kapital, jf. CRR artikel 4, stk. 1, nr. 118. For nedskrivningsegne forpligtelser, der ikke kan betragtes som kernekapital eller supplerende kapital, gælder de i § 267, stk. 1, nr. 1-5, angivne betingelser, som skal være opfyldt, for at forpligtelsen kan medregnes i kravet til nedskrivningsegne passiver.

Det følger af forslaget til § 273, stk. 1, at kontrakter, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet og fondsmæglerselskabet I indgår eller udsteder efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, skal indeholde en

bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for nedskrivning og konverteringsbeføjelser efter denne lov og efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet kan om nødvendigt påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse (legal opinion) om, at de pågældende kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med sine vilkår. Såfremt det ikke findes godtgjort, at Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets afgørelse om nedskrivning og konvertering har retsvirkning på de nedskrivningsegne passiver underlagt lovgivning i et tredjeland, kan forpligtelsen ikke medregnes i kravet til nedskrivningsegne passiver.

§ 268

Forslaget til § 268 i lov om finansiell virksomhed gennemfører dele af artikel 45 i BRRD.

Det fastslås i § 268, stk. 1, at Finanstilsynet, efter høring af Finansiell Stabilitet og efter en konkret vurdering, fastsætter kravet til nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut og et fondsmæglerselskab I, eller for virksomheder og koncerner, som omfattes i henhold til § 266, stk. 2 og 3, på et konsolideret niveau, på baggrund af en konkret vurdering af de i bestemmelsen fastsatte kriterier. Vedrørende de generelle principper for fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver henvises til bemærkninger til § 266, stk. 1. De generelle principper for fastsættelsen af kravet harmonerer med de mere specifikke kriterier, som er angivet her i § 268.

Det fremgår af nr. 1, at det ved vurderingen af krav til nedskrivningsegne passiver skal vurderes, om pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne. Som nævnt forventes dette ikke at være tilfældet for de nuværende fondsmæglerselskaber I, idet afviklingsmodellen for disse virksomheder forventes at vil være konkursbehandling, eftersom virksomhederne ikke forventes at opfylde afviklingsmålene. For mindre pengeinstitutter vil der blive tilstræbt en enstrengt og simpel afviklingsmodel, hvor kriteriet i nr. 5 om i hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen, (herefter "Garantiformuen"), kan bidrage til finansieringen af afviklingen vil være særlig relevant, og hvor det er hensigten, at Garantiformuen bidrager svarende til i dag. I forhold til realkreditinstitutterne gælder, at bail-in ikke kan finde anvendelse, hvorfor realkreditinstitutterne er undtaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Kommissionen skal efter forslag fra EBA udstede bindende tekniske standarder, der specificerer sammenhængen mellem anvendelsen af afviklingsværktøjerne og kravet til nedskrivningsegne passiver. EBA skal forelægge disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

I forhold til SIF'er er det ligeledes centralt at få vurderet anvendelsen af bail-in, og hvor det er målet, at der er tilstrækkeligt med nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at

det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid. Herudover skal der, jf. nr. 3, også tages højde for muligheden for at undtage eventuelle nedskrivningsegne passiver ved anvendelse af bail-in. De i nr. 4 nævnte kriterier om virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil, understreger, at proportionalitetsprincippet skal iagttages ved fastsættelsen.

Finanstilsynet er den kompetente myndighed i forhold til fastsættelse af kapitalkrav, jf. lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynets fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver influerer ikke på kapitalkrav, virksomhedens eget opgjorte solvensbehov og gældende kapitalbuffer. Den kapital, virksomheden anvender til at opfylde disse kapitalkrav, indregnes ved opgørelsen af nedskrivningsegne passiver. Virksomhederne kan i udgangspunktet selv vælge, hvordan et eventuelt krav om yderligere nedskrivningsegne passiver skal opfyldes, herunder med seniorgæld eller tilsvarende forpligtelser som opfylder betingelserne for nedskrivningsegne forpligtelser. Kravet skal ikke ses som et forhøjet kapitalkrav.

Det følger af det foreslåede kriterie i nr. 2, at kravet til nedskrivningsegne passiver, skal sikre, at virksomheden kan rekapitaliseres til et niveau, der er nødvendig for at opretholde den nødvendige tilladelse for at drive finansiell virksomhed, samt sikre at markedstilliden til virksomheden bevares. Der er således en sammenhæng mellem kapitalkravene i CRR artikel 92 og kravet til de nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet er beføjet til at inddrage en virksomheds tilladelse, såfremt virksomheden ikke overholder kapitalkravene i artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500 i CRR, samt § 124, stk. 3 og 6, og § 125, stk. 4 og 5, i lov om finansiell virksomhed. Det betyder, at en virksomhed under afvikling, efter en rekapitalisering, som minimum skal overholde 8 pct.-kapitalkravet. 8 pct.-kravet vil herefter udelukkende bestå af egentlig kernekapital.

Ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver skal Finanstilsynet dog også tage i betragtning, at der fortsat skal være markedstillid til virksomheden efter en rekapitalisering. Ved fastsættelsen af kapitalkrav og kapitalbuffer for pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I, har myndigheden foretaget en vurdering af, hvilke tab den enkelte virksomhed kan tåle af tabe. Det forslås derfor, at kravet til nedskrivningsegne passiver, som minimum skal være på et niveau, hvor pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I efter en rekapitalisering, også opfylder eventuelle krav til kapitalbuffer. For at sikre, at markedstilliden i tilstrækkelig grad bevares, skal kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes til et niveau, hvor virksomheden efter en rekapitalisering, udover at overholde kapitalkrav og kapitalbuffer i CRR, også overholder pengeinstituttets og fondsmæglerselskabet I's individuelt fastsatte solvensbehov.

Det følger af nr. 3, at virksomheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelsen af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in anvendes, at sikre, at virksomheden kan rekapitaliseres til det niveau, der er nødvendigt for at opfylde krave-

ne til tilladelse. Det skal fremgå af virksomhedens afviklingsplan, i hvilket omfang nedskrivningsegne passiver kan undtages fra bail-in. Konsekvensen af at undtage visse passiver fra bail-in kan være, at andre kreditorer skal kompenseres i overensstemmelse med princippet om, at ingen kreditor skal stilles ringere end ved konkurs. Denne risiko for kompensation skal afspejles, når kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes.

I tilfælde hvor Finansiell Stabilitet i forbindelse med bail-in har besluttet at udelukke eller delvist udelukke nedskrivningsegne passiver fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor der er foretaget bail-in for mindst 8 pct. af den samlede balance, kan Afviklingsformuen yde bidrag. Virksomheder, hvis nedskrivningsegne passiver ikke udgør mindst 8 pct. af den samlede passiver på tidspunktet for afvikling, vil derfor ikke have adgang til Afviklingsformuen. Kravet til nedskrivningsegne passiver i de tilfælde, hvor der planlægges, at Afviklingsformuen skal kunne bidrage, vil derfor som minimum være 8 pct. af den samlede balance på nedskrivningstidspunktet.

Det følger af *nr. 4*, at kravet til nedskrivningsegne passiver, også skal ses i sammenhæng med virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil. Finanstilsynet skal derfor i de enkelte tilfælde tage stilling til, om niveauet for nedskrivningsegne passiver er tilstrækkeligt henset til virksomhedens risikoprofil m.v. Der henvises til de mere generelle bemærkninger ovenfor.

Ved fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver følger det af *nr. 5*, at det skal indgå i vurderingen, i hvilket omfang Garantiformuen, jf. lovforslagets § 3, kan bidrage til finansieringen af afviklingen. Garantiformuen kan i visse situationer, jf. det foreslåede § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, bidrage ved afviklingen af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut. Det foreslåede § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning finder ikke anvendelse på fondsmæglerselskaber I, hvorfor bidrag fra Garantiformuen ikke kan finansiere afviklingen af et fondsmæglerselskab I. Det følger endvidere af det foreslåede § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning at når bail-in anvendes, betaler Garantiformuen det beløb som indskyderne eller investorernes dækkede indskud eller dækkede kontante midler, ville være blevet nedskrevet med, hvis de dækkede indskud eller dækkede kontante midler havde været omfattet af bail-in. Det fremgår videre, at når et eller flere af andre afviklingsværktøjer anvendes, betaler Garantiformuen det beløb, som de dækkede indskydere og investorer ville have tabt ved en behandling efter konkurslovens regler.

Garantiformuen kan ikke betale et beløb til afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, der er større end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling af virksomheden. Fonden kan endvidere aldrig betale mere end 100 pct. af målniveauet, jf. forslag til § 2 a, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Det er særligt i de mindre og mellemstore pengeinstitutter, at hovedparten af indlån er dækket af Garantiformuen. Be-

stemmelsen vil derfor også primært have betydning for disse, når kravet fastsættes. Såfremt målniveauet på 100 pct. i forbindelse med en afvikling forventes at blive nået, vil kravet til nedskrivningsegne passiver derfor skulle forhøjes.

Endelig skal det, jf. *nr. 6*, indgå i vurderingen af, i hvilket omfang virksomheden, hvis det bliver nødlidende, vil have en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller virksomheder på grund af dets indbyrdes forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt.

Vægtningen af ovennævnte kriterier, vil blive foretaget af Finanstilsynet på baggrund af en individuel vurdering.

Kriterierne er de samme for virksomheder omfattet af § 266, stk. 2 og 3, med de tilpasninger, de konkrete virksomheders forhold måtte tilsi-ge.

Stk. 2 fastslår, at Finanstilsynet, når Finanstilsynet har fastsat et krav vurderet på baggrund af kriterierne i stk. 1, meddeler dette til virksomheden. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan stille krav om, at selve kravet helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres. Det følger af præambel 79 i BRRD, at afviklingsmyndigheden skal have mulighed for at kræve, at kravet opfyldes helt eller delvist af forpligtelser, der kan konverteres eller af en bestemt type af nedskrivningsegne passiver. Muligheden for at stille krav til virksomhedens nedskrivningsegne passiver kan anvendes, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at instituttet har struktureret sine passiver på en måde, der kan modvirke en effektiv afvikling. Det vil derfor kun være i de situationer, hvor det vurderes at være nødvendigt som følge af den afviklingsstrategi, som fastlægges i afviklingsplanen, at denne beføjelse kan finde anvendelse. Beføjelsen er således underlagt det almindelige proportionalitetsprincip.

Finanstilsynets praksis i den forbindelse vil afspejle den internationale udvikling på området.

Kravet til nedskrivningsegne passiver efter stk. 1, skal være opfyldt af virksomheden til enhver tid.

I det omfang virksomheden på tidspunktet for meddelelsen ikke opfylder kravet, vil Finanstilsynet samtidig fastsætte en frist for opfyldelsen, jf. det foreslåede *stk. 3*. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af det foreslåede *stk. 3*.

Finanstilsynet kan kræve yderligere tiltag i forhold til opfyldelse af kravet til nedskrivningsegne passiver med henblik på at sikre, at virksomheden kan afvikles, jf. forslaget til § 264, stk. 3, nr. 9, i lov om finansiell virksomhed. Dette kan eksempelvis være påbud om, at virksomheden skal udstede nedskrivningsegne forpligtelser for at opfylde kravene til afviklingsparathed. Det vil sige, at hvis Finanstilsynet ved udarbejdelse af afviklingsplaner vurderer, at virksomheden ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til gennemførelse af den planlagte afvikling, kan Finanstilsynet i sidste ende påbyde virksomheden konkrete tiltag til opfyldelse af kravet.

Det foreslåede *stk. 4* fastslår, at Finanstilsynet som den konsoliderende myndighed fastsætter kravet til nedskrivningsegne passiver efter drøftelse med de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige myndigheder for datterselskaberne i koncernen. Drøftelserne munder ud i en såkaldt fælles beslutning. Der skal inden for 4 måneder foreligge en fælles beslutning om fastsættelsen af kravet til de nedskrivningsegne passiver. Hvis der ikke foreligger en beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om kravet under behørig hensyntagen til den vurdering, afviklingsmyndighederne for de enkelte dattervirksomheder har foretaget. Finanstilsynet skal udskyde denne beslutning, hvis en af de pågældende myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010, inden udløbet af fristen på 4 måneder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal træffe sin beslutning inden for en måned. Finanstilsynet er forpligtet til at følge Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning. Såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet en beslutning inden en måned, er det Finanstilsynets beslutning om kravet til de nedskrivningsegne passiver, som gælder.

Det foreslåede *stk. 5* fastslår, at i tilfælde hvor en virksomhed er en dattervirksomhed i en koncern, fastsættes kravet til de nedskrivningsegne passiver ved en fælles beslutning mellem den myndighed, der er den konsoliderende myndighed, og Finanstilsynet som myndighed for dattervirksomheden. Der skal inden for 4 måneder foreligge en fælles beslutning om fastsættelsen af kravet til de nedskrivningsegne passiver. Hvis der ikke foreligger en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver under behørig hensyntagen til den vurdering, den konsoliderede myndighed for modervirksomheden har foretaget. Finanstilsynet skal udskyde denne beslutning, hvis modervirksomheden har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010 inden udløbet af fristen på 4 måneder. Den konsoliderede myndighed for modervirksomheden kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynet har fastsat et niveau for kravet til de nedskrivningsegne passiver, der ligger inden for et procentpoint af det krav til nedskrivningsegne passiver, der er fastsat på konsolideret basis, jf. *stk. 3*. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal træffe sin beslutning inden for en måned. Såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet en beslutning inden en måned, er det Finanstilsynets beslutning om kravet til de nedskrivningsegne passiver, som gælder.

§ 269

Forslaget til § 269 i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 45 i BRRD.

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet skal kontrollere, at det enkelte pengeinstitut og fondsmæglerselskab I til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, *stk. 1*.

Realkreditinstitutter er ikke omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Hvis en virksomhed konstaterer, at kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet om dette, jf. det foreslåede *stk. 2*. På samme måde som genopretningsplanen skal ajourføres, såfremt der sker væsentlige ændringer, vil væsentlige ændringer i virksomhedens nedskrivningsegne passiver også indebære, at kravet vil skulle ajourføres, såfremt dette ikke længere kan opfyldes.

Bestemmelsen indeholder således en handlepligt for virksomhedens ledelse. Når Finanstilsynet modtager en underretning efter *stk. 2*, vil der som udgangspunkt blive fastsat en frist til at opfylde kravet i medfør af § 268, *stk. 3*. Fristen fastsættes under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder. Hvis virksomheden ikke opfylder kravet inden for den fastsatte frist, vil den manglende opfyldelse af påbuddet blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige sanktionsmuligheder. Den ultimative sanktion ved gentagne og grove tilfælde er, at tilladelsen kan inddrages, jf. § 224, *stk. 1*, nr. 1. Baggrunden for, at en overtrædelse kan indebære en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed, er, at kravet er helt centralt i forhold til den afviklingsstrategi, som fastlægges for den enkelte virksomhed. En manglende overholdelse af kravet kan således øge risikoen for, at den enkelte virksomhed ikke kan afvikles uden brug af offentlige midler. Et påbud om opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver vil være underlagt forvaltningslovens almindelige principper, herunder proportionalitetsprincippet.

§ 270

Med den foreslåede § 270 i lov om finansiel virksomhed bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266-268. Dette både om anvendelsen af reglerne på virksomheder, jf. § 266, om afgrænsningen af nedskrivningsegne forpligtelser, jf. § 267, og om de nærmere kriterier for fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 268, samt om arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiel Stabilitet.

Kommissionen skal efter forslag fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed udstede bindende tekniske standarder om bl.a. vurderingskriterierne i § 268, *stk. 1*. Disse standarder skal inddrages ved fastsættelsen af de nærmere regler på bekendtgørelsesniveau.

§ 271

Forslaget til § 271 gennemfører artikel 88, 89, 91 og 92 i BRRD og fastsætter, at Finanstilsynet, i de tilfælde hvor Finanstilsynet er den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed, skal oprette afviklingskollegier for at udføre de opgaver, som BRRD pålægger koncernafviklingsmyndigheden, for så vidt angår udarbejdelse af afviklingsplaner, herunder i forhold til at vurdere afviklingsparathed, fjerne hindringer for afvikling samt fastsætte krav til nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed

er i Danmark, og hvor denne modervirksomhed er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I. Det bemærkes, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i medfør af artikel 88, stk. 7, i BRRD skal udarbejde bindende tekniske standarder under hensyntagen til internationale standarder for at præcisere afviklingskollegiernes virkemåde i praksis med henblik på udførelse af de opgaver, som påhviler afviklingsmyndigheden. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal forelægge disse udkast til bindende tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

En række pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I beliggende i Danmark har grænseoverskridende aktiviteter, hvorfor det er nødvendigt at sikre, at der sker den nødvendige koordinering myndighederne i mellem på tværs af landegrænser. I forbindelse med udførelse af opgaver i forbindelse med afviklingsplanlægning, vil Finanstilsynet være afviklingsmyndighed ift. at kunne oprette afviklingskollegier, idet disse opgaver tildeles Finanstilsynet i medfør af forslag til lov om finansiell virksomhed kapitel 17.

I disse tilfælde skal Finanstilsynet oprette et afviklingskollegium, jf. den foreslåede § 271, stk. 1, med afviklingsmyndighederne for datterselskaberne, med henblik på at drøfte koncernafviklingsplanen jf. § 260, vurdere afviklingsmuligheder jf. § 263, vurdere om der skal iværksættes tiltag for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling jf. § 265, samt fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver jf. §§ 266 og 268.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed er formand for afviklingskollegiet. Formanden skal efter at have hørt de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet fastlægge skriftlige ordninger og procedurer for afviklingskollegiets drift, koordinere afviklingskollegiets aktiviteter. Formanden skal endvidere indkalde og lede møderne og skal på forhånd holde alle medlemmerne af afviklingskollegiet fuldt ud underrettet om afholde af afviklingskollegiets møder, de vigtigste emner, der skal drøftes og de spørgsmål, der skal tages stilling til. Formanden skal herudover beslutte, hvilke medlemmer og observatører, der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder under hensyntagen til relevansen for de pågældende medlemmer og observatører af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Formanden skal holde alle medlemmer underrettet om beslutninger og resultatet fra disse møder. Afviklingsmyndigheder har altid ret til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, når

der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagning.

Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed er ikke forpligtet til at oprette et afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som nævnt i stk. 1, og i øvrigt opfylder de samme krav, som afviklingskollegier oprettet i medfør af stk. 1. I så fald skal alle henvisninger til afviklingskollegier i medfør af denne bestemmelse også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier. Der tænkes især på globale SIFI'er, hvor der kan være oprettet globale kollegier. I disse tilfælde vil disse kunne træde i stedet for det europæiske afviklingskollegium, såfremt det udøver tilsvarende opgaver.

Afviklingskollegier vil bestå af den konsoliderende koncernafviklingsmyndigheden, der er afviklingsmyndighed i det land, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed ligger, afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret, afviklingsmyndigheder i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiell holdingvirksomhed, er etableret samt afviklingsmyndighederne i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Herudover deltager den konsoliderende tilsynsmyndighed og tilsynsmyndighederne i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er tilsynsmyndigheden i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan tilsynsmyndigheden beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank. Endvidere deltager de ansvarlige ministerier i afviklingskollegiet, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet ikke er de ansvarlige ministerier. Endelig kan den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland deltage, såfremt det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed deltager også.

Udover Finanstilsynet, som i forhold til sin deltagelse i afviklingskollegier er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed sammen med Finansiell Stabilitet, vil Finansiell Stabilitet, som også er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, Erhvervs- og vækstministeriet, Finansministeriet, indskyder- og investorgarantiordningen og evt. Danmarks Nationalbank således kunne deltage i de oprettede afviklingskollegier.

Det skal bemærkes, at jf. forslaget til lov om finansiell virksomhed § 344 d, udfører Finanstilsynet de i kapitel 17 anførte opgaver i forbindelse med afviklingsplanlægning med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Rent operationelt vil opgaverne i forhold til afviklingsplanlægning efter kapitel 17, således blive varetaget af en særlig enhed i Finanstilsynet, jf. bemærkningerne til forslag til § 344 d. Det må således forventes, at Finanstilsynet vil deltage i afviklingskollegierne, både som konsoliderende tilsynsmyndighed og som i de tilfælde,

hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed i henhold til BRRD og dermed udfører opgaver efter kapitel 17.

Hensigten med afviklingskollegierne er et formalisere samarbejde på tværs af landegrænser. I dette samarbejde ligger også, at de øvrige deltagere i afviklingskollegierne holdes underrettet om resultater og beslutninger fra møderne. Beslutningsproceduren for afviklingskollegierne er fastlagt således, at der tilstræbes en fælles beslutning mellem myndighederne. Herudover er det hensigten at beslutningsproceduren vil blive reguleret i de bindende tekniske standarder, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal udarbejde. Hvis myndighederne i afviklingskollegiet ikke kan blive enige om eksempelvis en koncernafviklingsplanen, kan en myndighed indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, der herefter mægler med bindende virkning i forhold til den det, der var uenighed om. Med bindende virkning menes, at tilsynsmyndigheden eller afviklingsmyndigheden vil skulle følge Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning.

Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds rolle i forhold til afviklingskollegier er således at bidrage til at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed indbydes derfor til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

Afviklingsmyndighederne skal udveksle oplysninger, som er relevante for udførelsen af myndighedernes opgaver i henhold til denne bestemmelse. Finanstilsynets videregivelse af oplysninger sker i overensstemmelse med § 354, og vil således være underlagt den skærpede tavshedspligt. Udvekslingen af oplysninger skal sikre, at alle har det nødvendige oplysningsgrundlag til at kunne planlægge og gennemføre den mest effektive afvikling myndighederne i mellem. Det er samtidig en forudsætning, at modtageren af oplysningerne er underlagt en tilsvarende tavshedspligt, således at det fortrolige rum opretholdes. Når f.eks. Erhvervs- og Vækstministeriet modtager oplysninger fra Finanstilsynet i sådanne sager, vil ministeriet ligeledes blive pålagt tavshedspligt om oplysningerne, jf. § 354, stk. 8, hhv. § 117, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Der vil typisk i forbindelse med oprettelse af et afviklingskollegie blive udarbejdet en samarbejdsaftale, der også vil beskrive den tavshedspligt, som påhviler medlemmerne af afviklingskollegiet.

Hvis oplysningerne er modtaget fra et tredjeland afviklingsmyndighed, skal tredjelandets afviklingsmyndighed give samtykke til videregivelse af oplysningerne.

Forslaget til § 271 skal ses i sammenhæng med forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som fremsættes sideløbende med dette lovforslag, herunder særligt forslaget til § 52, som også regulerer etableringen af afviklingskollegier. Med forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, gives Finansiell Stabilitet en række kompetencer i afvik-

lingsfasen, hvorfor det foreslås i det nævnte lovforslag, at Finansiell Stabilitet også kan deltage i afviklingskollegierne.

I forhold til samarbejdet i afviklingskollegierne, som i øvrigt vil blive nærmere fastlagt i en samarbejdsaftale, hvilket forventes at ville fremgå af de bindende tekniske standarder, som EBA skal udarbejde, gælder også, at en afviklingsmyndighed, såfremt denne myndighed konstaterer, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271, som er dattervirksomhed af en koncern, opfylder afviklingsbetingelserne jf. forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, omgående skal underrette den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed, hvis denne er en anden, den konsoliderede tilsynsmyndighed og medlemmerne af afviklingskollegiet for den pågældende koncern.

Afviklingsmyndigheden skal endvidere underrette om de afviklingshandlinger eller insolvenstiltag, som afviklingsmyndigheden finder passende. Efter underretningen foretager den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed, efter høring af de øvrige medlemmer af det relevante afviklingskollegium, en vurdering af de mulige konsekvenser af de afviklingshandlinger eller andre tiltag, der er givet underretning om, herunder om det vil indebære, at betingelserne for afvikling er opfyldt for en virksomhed i et andet medlemsland. Vurderer den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller andre tiltag, der er givet underretning om, ikke vil indebære, at afviklingsbetingelserne er opfyldt for en virksomhed i et andet medlemsland, kan den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for den pågældende virksomhed træffe de afviklingshandlinger eller tiltag, den har givet underretning om.

Vurderer den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller andre tiltag, der er givet underretning om, gør det sandsynligt, at afviklingsbetingelserne efter forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er opfyldt for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271 i et andet medlemsland, skal den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed senest 24 timer efter at have modtaget underretningen foreslå en koncernafviklingsordning og fremlægge den for afviklingskollegiet. Denne frist på 24 timer kan forlænges med samtykke fra den afviklingsmyndighed, der har foretaget underretningen.

I tilfælde af at den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed ikke har fremlagt en vurdering inden for de 24 timer, eller en længere frist efter aftale, efter modtagelsen af underretningen, kan den afviklingsmyndighed, der har foretaget underretningen, iværksætte de afviklingshandlinger eller andre tiltag, der blev underrettet om. Den foreslåede koncernafviklingsordning skal tage hensyn til de udarbejdede afviklingsplaner, med mindre afviklingsmyndighederne vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved andre tiltag.

Koncernafviklingsordningen skal også beskrive de afviklingshandlinger, der bør træffes, og hvordan disse koordineres. Endelig skal der etableres en finansieringsplan, som tager hensyn til koncernafviklingsplanen. Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen træffer en fælles beslutning. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles beslutning i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre tiltag end dem, der er foreslået i ordningen, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271 af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, og underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de tiltag, den agter at træffe.

Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den udarbejdede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemslande og tiltagenes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen. De afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige, kan træffe en fælles beslutning vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter virksomheder i deres medlemsland.

Den fælles beslutning og de beslutninger, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles beslutning anerkendes som endelige og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemslande.

Afviklingsmyndigheder iværksætter alle de nævnte tiltag omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter. I de tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en virksomhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter, eller fondsmæglerselskaber I m.v. som omfattet af forslaget til § 271. Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271, underretter afviklingskollegiets medlemmer regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse tiltag og den løbende udvikling heraf.

Hvis det er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, som konstaterer, at en modervirksomhed i Unionen, som den har ansvaret for, opfylder afviklingsbetingelserne, skal den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed om-

gående give den konsoliderende tilsynsmyndighed samt de andre medlemmer af afviklingskollegiet for den pågældende koncern oplysninger om afviklingshandlinger eller insolvenstiltag, som den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed finder passende.

Disse afviklingshandlinger eller insolvenstiltag kan omfatte iværksættelse af en koncernafviklingsordning i de tilfælde, hvor afviklingshandlinger eller andre tiltag på moderselskabsniveau gør det sandsynligt, at afviklingsbetingelserne er opfyldt for en virksomhed i et andet medlemsland, samt tiltagene på moderselskabsniveau ikke er tilstrækkeligt til at stabilisere situationen, eller et eller flere datterselskaber opfylder afviklingsbetingelserne eller tiltagene på koncernniveau vil gavne koncernens datterselskaber på en måde, der gør en koncernafviklingsordning relevant.

Omfatter de tiltag, der foreslås af den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed ikke en koncernafviklingsordning, skal den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed træffe sin beslutning efter høring af afviklingskollegiets medlemmer. I sin beslutning skal den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed tage hensyn til afviklingsplanerne, medmindre afviklingsmyndighederne vurderer, at andre tiltag er nødvendige for at opfylde afviklingsmålene samt de pågældende medlemslandes finansielle stabilitet.

Omfatter de tiltag, der foreslås af den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed en koncernafviklingsordning, træffer koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, en fælles beslutning om koncernafviklingsordningen.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles beslutning i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som den konsoliderede koncernafviklingsmyndighed har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre tiltag end dem, der er foreslået i ordningen, over for en virksomhed af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de tiltag, den agter at træffe.

Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til afviklingsplanen, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemslande og tiltagenes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen. Afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige i koncernafviklingsordningen kan træffe en fælles beslutning vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter virksomheder i deres medlemsland. Den fælles beslutning og de beslutninger, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles beslutning, aner-

kendes som endelige og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemslande. Myndighederne iværksætter alle tiltag omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning, og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle berørte virksomheder.

Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, eller et fondsmæglerselskab I m.v. som omfattet af forslaget til § 271, underretter afviklingskollegiet regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse aktioner eller tiltag og den løbende udvikling heraf.

Med det foreslåede *stk. 2*, fastsættes, at Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier, som er oprettet af andre medlemslande, hvori de konsoliderede koncernafviklingsmyndigheder er beliggende. Dette vil være relevant i de tilfælde, hvor en væsentlig filial eller datterselskab til et moderselskab beliggende i et andet land, er beliggende i Danmark, og afviklingskollegiet skal drøfte håndteringen af de opgaver, der følger af lovforslagets §§ 260, 263, 265, samt 268. Forslaget sikrer, at Finanstilsynet kan deltage i de afviklingskollegier, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.

Med det foreslåede *stk. 3*, fastsættes, at Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en modervirksomhed beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end en dattervirksomhed eller væsentlig filial etableret eller beliggende inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed. Mindst en dattervirksomhed eller væsentlig filial jf. 1. pkt. skal være etableret eller beliggende i Danmark, for at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan deltage i afviklingskollegiet.

En væsentlig filial er defineret i art. 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

De europæiske afviklingskollegier varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i bemærkningerne til stk. 1, for så vidt angår dattervirksomheder og filialer. Hvis EU-dattervirksomhederne er ejet af, eller de er væsentlige filialer tilknyttet et finansielt holdingselskab, som er etable-

ret i Unionen i overensstemmelse med artikel 127, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 2013/36/EU, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i det medlemsland, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret. I øvrige tilfælde udpeger medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium deres formand efter fælles overenskomst. Medlemslandene kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier, herunder et afviklingskollegium varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt som afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1 eller stk. 2.

Kapitel 17 a

§ 272

Forslaget til § 272 i lov om finansiell virksomhed gennemfører dele af artikel 59 og 60 i BRRD.

Med bestemmelsen får Finanstilsynet beføjelse og pligt til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, ikke vil være levedygtigt medmindre beføjelsen anvendes. Der vil kunne være tale om både nedskrivning af det pågældende instrument delvist eller til nul samt om konvertering af hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter, eksempelvis aktiekapital.

Nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter skal respektere princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end ved en konkursbehandling efter konkurslovens regler eller for realkreditinstitutter, der afvikles efter realkreditlovens afviklingsordning.

Det er således en forudsætning for at foretage nedskrivning/konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Bestemmelsen fratager kapitalejerne deres almindelige beslutningsret i henhold til selskabslovens § 76 og er således en indgribende bestemmelse. I praksis vil tidspunktet for anvendelsen af bestemmelsen ligge umiddelbart inden, virksomheden med stor sandsynlighed vil miste sin tilladelse. Der er således reelt tale om et alternativ til, at virksomheden afvikles i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bestemmelsen finder anvendelse, når Finanstilsynet har konstateret, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynets beføjelser i §§ 243 a-243 c vil endvidere være anvendt, hvor det er relevant, ligesom det er forsøgt at finde private løsninger uden held.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, §§ 18 og 44-46 i lov om re-

strukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Nedskrivningen foretages af Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed.

Forslagets *stk. 2* gennemfører artikel 60, stk. 4, i BRRD og beskriver, hvornår en virksomhed anses for ikke længere at være levedygtig.

Virksomheden anses for ikke levedygtig, hvis Finanstilsynet konstaterer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til § 224 a, stk. 3, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til løsninger, som vil kunne forhindre, at afvikling af virksomheden bliver nødvendig.

Med afvikling menes enhver form for afvikling, herunder afvikling i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller insolvensbehandling i henhold til konkurslovens regler.

Et eksempel på anvendelse af bestemmelsen er en situation, hvor et pengeinstitut er meget tæt på ikke at kunne opfylde kravet om en egentlig kernekapitalprocent på 4,5, jf. artikel 92 i CRR. Pengeinstituttet har udlån, som Finanstilsynet vurderer, udvikler sig negativt, og Finanstilsynet har på den baggrund vurderet, at pengeinstituttet inden for nær fremtid ikke længere vil kunne overholde kapitalgrundlagskravet og derfor anses pengeinstituttet for forventeligt nødlidende. Finanstilsynet har forsøgt tiltag under tidlig indgriben, men disse har ikke løst problemerne. Finanstilsynet vurderer dog, efter drøftelser med interesserede parter, at der er udsigt til en privat løsning, hvis beføjelsen anvendes til konvertering af nogle af pengeinstituttets hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter. Afvikling af pengeinstituttet forventes herved at kunne undgås og den private løsning kan gennemføres.

I visse situationer vil en virksomheds kapitalinstrumenter allerede på et tidligere tidspunkt være konverteret i henhold til bestemmelser i aftalegrundlaget. De hybride kernekapitalinstrumenter, der kan konverteres i henhold til bestemmelsen, skal opfylde betingelserne i CRR. De hybride kernekapitalinstrumenter vil derfor altid senest skulle konverteres i henhold til CRR, hvis virksomhedens egentlige kernekapitalprocent falder til under 5,125 pct.

Det fremgår af forslagets *stk. 3*, at relevante kapitalinstrumenter omfatter efterstillet gæld, herunder hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder betingelserne i henholdsvis CRR artikel 52 og 63.

Bestemmelsen finder også anvendelse på kapitalinstrumenter, som er udstedt før ikrafttræden af denne bestemmelse, hvis instrumenterne opfylder de relevante betingelser i CRR.

Nedskrivning eller konvertering skal i henhold til forslagets *stk. 4* ske ud fra en værdiansættelse i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Værdiansættelsen foranlediges af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet. For en nærmere beskrivelse af principperne for værdiansættelsen henvises til bemærkningerne til kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Værdiansættelsen skal være rimelig, forsigtig, realistisk og uaf-

hængig. Finansiell Stabilitet skal sikre, at denne gennemføres. Med uafhængig værdiansættelse menes, at værdiansættelsen skal foretages af en uafhængig vurderingsperson.

Formålet med værdiansættelsen er at vurdere værdien af virksomhedens aktiver og passiver forud for eventuel nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, for på den måde at sikre, at eventuelle tab på virksomhedens aktiver anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. Værdiansættelse har således til formål at indgå i vurderingen af omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter.

Det fremgår af forslaget til *stk. 5*, at nedskrivningen eller konverteringen efter *stk. 1*, skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Nedskrivning eller konverteringen skal således ske i henhold til den normale kreditorrækkefølge ved konkursbehandling, jf. kapitel 10 i konkursloven og § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det forudsættes, at egentlig kernekapital nedskrives fuldt ud før hybrid kernekapital. Finanstilsynet skal derfor før nedskrivning eller konvertering iværksætte en eller begge tiltag i § 44, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Reglerne udstedt i medfør af § 44, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil med de nødvendige tilpasninger ligeledes finde anvendelse for Finanstilsynets tiltag i henhold til § 44, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ligeledes skal egentlig kernekapital og hybrid kernekapital (Tier 1-kapital) være fuldt ud nedskrevet før den supplerende kapital (Tier 2-kapital) kan nedskrives.

Som udgangspunkt skal der ske nedskrivning af kapitalinstrumenterne, når kapitalinstrumenterne anvendes til at absorbere tab. Kun i de tilfælde, hvor betingelserne for nedskrivning eller konvertering er opfyldt, men hvor et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I efter fuld nedskrivning af den egentlige kernekapital og evt. dele af de relevante kapitalinstrumenter fortsat har yderligere kapitalinstrumenter tilgængelig, der kan anvendes til rekapitalisering, kan en konvertering anvendes. Det er således kun den andel af de relevante kapitalinstrumenter, som anvendes til rekapitalisering, hvor der kan ske en konvertering af de relevante kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter. Ovenstående afspejler den gældende konkursorden og sikrer, at ingen ejere af kapitalinstrumenter ved en nedskrivning/konvertering af de pågældende kapitalinstrumenter kan stilles ringere end ved konkurs.

Det foreslås, at §§ 45 og 46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning og konvertering i henhold til bestemmelsen. Regler udstedt i medfør af § 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil også finde anvendelse som følge af henvisningen.

Der henvises til bemærkningerne til §§ 45 og 46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det fremgår af forslaget til *stk. 6*, at kapitalejerne i virksomheden i forbindelse med Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i medfør af bestemmelsen fratages visse af deres rettigheder i henhold til selskabsloven, hvorfor en række af selskabslovens bestemmelser fraviges. Det drejer sig om selskabslovens § 74, stk. 2 og 3, §§ 76, 104-107, 154-157, 162-164, 167-169, 185 og 186. Det er ikke nødvendigvis alle bestemmelserne, som fraviges samtidig. Det vil bero på den konkrete løsning i den pågældende situation.

Finanstilsynet er i henhold til forslaget i § 272, stk. 1 berettiget og forpligtet til at foretage nedskrivningen eller konverteringen. Dvs. der er tale om en myndighedsbeslutning, og dermed vil beslutningen ikke skulle forelægges generalforsamlingen efter selskabslovens regler. De bestemmelser i selskabsloven, som normalt finder anvendelse i forbindelse med virksomhedernes kapitalforhøjelser og kapitalnedsættelser fraviges således i relation til de foreslåede bestemmelser om, at Finanstilsynet skal foretage nedskrivning og/eller konvertering af kapitalinstrumenter.

Finanstilsynet går ikke ind og overtager ledelsen af virksomheden, men træffer alene en konkret beslutning om, at virksomheden skal nedskrive og konvertere, som virksomheden jf. forslaget *stk. 7*, pålægges at foretage den praktiske udmøntning af.

Det fremgår af forslaget til *stk. 7*, at det påhviler virksomhedens bestyrelse at sørge for de nødvendige ændringer af virksomhedens vedtægter samt de nødvendige registreringer i henhold til selskabslovens regler.

Finanstilsynet træffer i henhold til forslaget til *stk. 1*, den beslutning om nedskrivning eller konvertering, som ellers ville tilkomme generalforsamlingen. Det pålægges dog virksomhedens bestyrelse at foretage de mere praktiske tiltag i relation til nedskrivningen, herunder foretage de nødvendige ændringer af virksomhedens vedtægter og registrering heraf.

Bestyrelsen er alene bemyndiget til at foretage de nødvendige ændringer i selskabets vedtægter, herunder navnlig ændring vedrørende virksomhedens kapitalforhold, men også f.eks. bestemmelser om, at warrants udgår, hvis dette er en konsekvens af nedskrivningen eller konverteringen.

§ 273

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 59 og artikel 62 i BRRD.

Det foreslås med *stk. 1*, at § 272 finder tilsvarende anvendelse for nedskrivning af relevante kapitalinstrumenter i grænseoverskridende koncerner i to tilfælde.

Relevante kapitalinstrumenter udstedt af en dattervirksomhed, som indgår i det konsoliderede kapitalgrundlag, kan således nedskrives eller konverteres, hvis dette vil betyde, at koncernen kan forblive levedygtig og ikke må afvikles.

Endvidere kan relevante kapitalinstrumenter, som indgår i det konsoliderede kapitalgrundlag for en koncern, som er

udstedt af en modervirksomhed, som Finanstilsynet fører tilsyn med, nedskrives eller konverteres, hvis dette vil betyde, at koncernen kan forblive levedygtig og ikke må afvikles.

Bestemmelsen finder både anvendelse, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed med ansvaret for tilsyn med modervirksomheden og den samlede koncern og i de tilfælde, hvor Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for andre dele af en finansiell koncern.

Grundlaget for nedskrivningen eller konverteringen er, jf. henvisningen til § 272, en værdiansættelse i henhold til kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Denne værdiansættelse foranlediges af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, § 18, §§ 45 og 46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Af forslagets *stk. 2* defineres, hvornår en koncern skal anses for ikke længere at være levedygtig. En koncern vurderes ikke længere at være levedygtig, når koncernen anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke er objektive faktorer, der taler for, at koncernen i nær fremtid ikke længere vil være nødlidende.

Forud for en anvendelse af beføjelsen vil Finanstilsynet, når der er tale om en virksomhed, som er underlagt konsolideret tilsyn, skulle foretage en koordinering og fælles konstatering med de øvrige ansvarlige myndigheder.

Hvis Finanstilsynet efter en koordinering med de øvrige relevante tilsynsmyndigheder for koncernen finder, at nedskrivning eller konvertering er nødvendig for, at koncernen kan forblive levedygtig, skal Finanstilsynet foretage nedskrivningen eller konverteringen.

Af det foreslåede *stk. 3* fremgår endvidere, at et datterselskabs relevante kapitalinstrument kun må nedskrives eller konverteres i samme omfang som kapitalinstrumenter af samme rang i moderselskabet, som er blevet nedskrevet eller konverteret. Selvom moderselskabet ikke har kapitalinstrumenter af samme rang, vil der dog fortsat kunne ske nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumentet i datterselskabet. Dog skal princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere end ved en konkurs respekteres.

§ 274

Forslaget til § 274 gennemfører artikel 55 i BRRD.

Med forslaget til *stk. 1* forpligtes pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til at sikre, at deres kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni 2015, og som er undergivet lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrive og konvertere forpligtelser ved bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen vedrører alene kontrakter, som er udstedt eller indgået efter ikrafttræden af bestemmelsen, der følger lovens ikrafttræden.

Undlader en virksomhed at indsætte en kontraktbestemmelse i henhold til denne bestemmelse, forhindrer det dog ikke Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne.

Finanstilsynet kan i henhold til forslaget *stk. 2* påbyde en virksomhed, at indhente en juridisk udtalelse fra en advokat (legal opinion) om, hvorvidt de relevante kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene. Finanstilsynet kan på den måde sikre sig, at kontraktbestemmelserne er juridisk bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med sine vilkår.

Ifølge forslaget *stk. 3-5* finder forpligtelsen i *stk. 1* tilsvarende anvendelse for de øvrige virksomheder, som er omfattet af BRRD.

Det fremgår af *stk. 6*, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på forpligtelser, som er undtaget fra bail-in. Dette er naturligt, da de forpligtelser, som er undtaget fra bail-in, ikke kan nedskrives eller konverteres i henhold til § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

I *stk. 7* præciseres det, at det ikke er nødvendigt at indføre kontraktbestemmelser om anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, såfremt Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet kan udøve de relevante nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i henhold til tredjelandets lovgivning eller en bindende aftale med tredjelandet.

Det fremgår af *stk. 8*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om den række af forpligtelser, som undtagelsen i *stk. 7* finder anvendelse på, og om indholdet af de i *stk. 1* nævnte kontraktbestemmelser.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal senest den 3. juli 2015 udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over forpligtelser, som undtagelsen i forslaget *stk. 7* finder anvendelse på, samt udformningen af de relevante kontraktbestemmelser.

Til nr. 28 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 344, *stk. 1, 1. pkt.*, i lov om finansiell virksomhed indsættes en henvisning til forordninger udstedt i medfør af BRRD, således at det klart fremgår af loven, at Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af BRRD, i det omfang der er tale om forordninger, der falder inden for Finanstilsynets kompetence og ikke Finansiell Stabilitets.

Der er i BRRD en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, gennemførelsesretsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Det forventes, at disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) vil udgøre forordninger, som vil være direkte gælden-

de i medlemsstaterne, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning. Det fastslås dog med forslaget, at Finanstilsynets generelle tilsynsforpligtelse også gælder disse forordninger.

Til nr. 29 (§ 344, stk. 7-10, i lov om finansiell virksomhed)

Det foreslås med § 344, *stk. 7*, at Finanstilsynet, hvis Finanstilsynet med de nye tidlige indgriben-beføjelser efter kapitel 15 a vurderer, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke opfylder kravene i loven eller CRR til at opretholde virksomhedens tilladelse, er beføjet til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. I praksis er det i dag manglende opfyldelse af kapitalkravene, der bringer en af de nævnte virksomheder i fare for at miste tilladelsen. Efter kapitel 15 a er beføjelserne til at gribe tidligt ind ikke begrænset til kapitalkrav, og derfor er beføjelsen til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter heller ikke begrænset til kapitalkrav men til kravene til opretholdelse af tilladelse.

Et eksempel på områder hvor en virksomhed kan være i fare for at miste tilladelsen, og hvor den ikke nødvendigvis opfylder kapitalkravene, kan være ledessvigt, og i tilfælde hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil blive meget vanskeligt at finde en ny direktør og eventuel ny bestyrelse. I en sådan situation kan Finanstilsynet efter denne bestemmelse hjælpe virksomheden med at føre drøftelser med en mulig fusionspartner. Problemer med at opfylde kravene til at opretholde tilladelsen vil også stadig kunne være kapitalkrav. I disse situationer kan Finanstilsynet deltage i møder med virksomheden og eventuelle fusionsparter, investorer m.v. En sådan deltagelse vil med lovforslaget ikke længere kræve, at Finanstilsynet har indhentet mandat fra erhvervs- og vækstministeren, da det fremover ligger inden for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og dermed Finanstilsynets beføjelser. Den gældende praksis, hvorefter Finanstilsynet på et tidligt tidspunkt anmoder ministeren om mandat, vil dermed ikke længere finde anvendelse, da Finanstilsynet nu får en eksplicit lovhjemmel til at deltage i krisehåndtering af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Fremover vil Finanstilsynet skulle orientere erhvervs- og vækstministeren i sådanne sager, jf. forslaget til *stk. 9*.

Det foreslås med forslaget til § 344, *stk. 8*, at Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet, såfremt Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I vil blive nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke er udsigt til eksempelvis en privat løsning, i form af eksempelvis fusion, sammenlægning eller egentlig overtagelse af hele eller dele af virksomheden som løsning på virksomhedens problemer. Med gennemførelsen af BRRD og opdeling af direktivets afviklingsmyndighedsopgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, vil der være et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med krisehåndteringen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal derfor orientere Finansiell Stabilitet på et tidligt tidspunkt, således at Finansiell Stabilitet også på et så tidligt tidspunkt som muligt kan

forberede en eventuel afvikling af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Det foreslås med § 344, *stk. 9*, at Finanstilsynet senest skal orientere erhvervs- og vækstministeren, når Finanstilsynet træffer afgørelser efter § 224 a, *stk. 3*, i relation til et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I om, at det er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. I praksis vil erhvervs- og vækstministeren blive orienteret på samme tidspunkt som Finansiell Stabilitet, da erhvervs- og vækstministeren på samme måde, som Finansiell Stabilitet har behov for at forberede sig. Det kan heller ikke på forhånd afgrænses, hvornår en given situation kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet.

Persondataloven regulerer behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling. Den omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. § 1, *stk. 1*, i persondataloven.

Persondatalovens regler gælder endvidere for anden ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger, som udføres for private, og som omfatter oplysninger om personers private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, jf. § 1, *stk. 2*, i persondataloven.

Af bemærkningerne til persondatalovens § 2, *stk. 1*, fremgår, at bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid også, at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod databeskyttelsesdirektivet (Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Med forslaget til § 344, *stk. 10*, i lov om finansiel virksomhed indsættes en bemyndigelse til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Finanstilsynets forpligtelser i forhold til kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder krav til tilsynskollegier og afviklingskollegier.

Bestemmelsen er et supplement til de muligheder, som allerede er fastsat i § 344 om Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med tilsynsmyndighederne i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder i forbindelse med krisesituationer.

Et af direktivets væsentligste formål er at sikre samarbejdet mellem nationale myndigheder, såfremt en grænseoverskridende concern bliver nødlidende eller potentielt nødli-

dende og dermed skal håndteres efter direktivets regler. Efter direktivet skal concernafviklingsmyndigheden derfor oprette afviklingskollegier, der skal fastsætte rammer for concernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder med henblik på at udveksle relevante oplysninger om udarbejdelse af concernafviklingsplaner.

Til nr. 30 (§ 344 d i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 344 d i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 3 i BRRD.

Det følger af artikel 3 i BRRD, at der skal udpeges en myndighed med ansvar for afvikling, og som tildeles en række kompetencer og beføjelser før afvikling.

Det fremgår endvidere, at medlemslandene kan fastsætte, at afviklingsmyndigheden er den myndighed, som har tilsynet med CRR og CRD IV-reglerne, det vil sige tilsyn med kreditinstitutter (penge- og realkreditinstitutter) og investeringselskaber (fondsmæglerselskaber I), dog således at der er en passende strukturel og operationel uafhængighed mellem udførelsen af opgaverne i medfør af BRRD og de dele af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, der vedrører CRD IV og CRR.

Med forslaget til § 344 d, *stk. 1*, udnyttes denne mulighed for at opdele de kompetencer og beføjelser, som kan udøves i forbindelse med krisehåndtering og afviklingsplanlægning i medfør af BRRD, således at en del af disse kompetencer og beføjelser organisatorisk skal varetages af Finanstilsynet. Dette skyldes først og fremmest, at nogle af disse kompetencer og beføjelser er knyttet til opgaver, som relaterer sig til tidspunktet før et institut, selskab eller lignende går i afvikling i medfør af § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som kan drage nytte af de opgaver, som Finanstilsynet i øvrigt varetager i dag. Som eksempler kan nævnes fastsættelse af kapitalkrav, vurdering af en virksomheds levedygtighed og afviklingsparathed samt beføjelser i forbindelse med krisehåndtering. Det vil med lovforslaget være Finanstilsynet, som bliver ansvarlig for at træffe de væsentlige (og indgribende) forvaltningsretlige afgørelser over for virksomhederne, der skal tages så længe de er i going concern. Det vil sige, at Finanstilsynet er kompetent myndighed, indtil en virksomhed er nødlidende og skal afvikles og har ansvaret for at oversende virksomheden til Finansiell Stabilitet. Herfra vil Finansiell Stabilitet overtage sagsgangen i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og vil derfra være kompetent myndighed og dermed ansvarlig for at træffe de operationelle beslutninger ligesom i dag.

Finanstilsynet er i dag kompetent til at træffe væsentlige og indgribende afgørelser over for virksomhederne indtil det tidspunkt, hvor de skal afvikles i regi af Finansiell Stabilitet, hvorfor der er tale om en tilgang og en opgavefordeling mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som i høj grad kendes i dag.

Rent operationelt vil varetagelsen af opgaverne i Finanstilsynet i medfør af BRRD, skulle varetages med en passen-

de uafhængighed fra den øvrige tilsynsvirksomhed. Opgaverne skal derfor være tilstrækkeligt adskilt fra de kontorer og medarbejdere i Finanstilsynet, som fører tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I m.v. Enheden vil blive underlagt særlige kommandoveje, og den vil i sidste ende være underlagt direktøren og bestyrelsen i Finanstilsynet.

Den strukturelle uafhængighed går alene på opgavevaretagelsen, således at der skal være klare strukturelle linjer mellem Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og varetagelsen af opgaver efter kapitel 17 og 17 a. Der må således ikke være personsammenfald mellem de enkelte medarbejdere i forhold til tilsynet med CRD IV og CRR.

Der er imidlertid ingen hindringer for, at opgaverne vedrørende afvikling fysisk placeres hos Finanstilsynet, herunder at ansættelsesforhold administrativt varetages af de samme funktioner som for de øvrige ansatte i Finanstilsynet samt at medarbejderne er omfattet af Finanstilsynets samlede budget m.v. Optrækning af midler til brug for drift opkræves dog særskilt.

Finanstilsynet vil således være ansvarlig for at træffe væsentlige forvaltningsretlige afgørelser over for virksomhederne i forbindelse med og som forberedelse af en eventuel krisehåndtering, før virksomheden bliver nødlidende.

Finanstilsynet skal have tilstrækkelig sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne udøve sine beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at Finanstilsynets direktør har ansvaret for tilrettelæggelsen af opgaverne, og at bestyrelsen skal godkende tilrettelæggelsen, jf. § 345.

Til nr. 31 (§ 345, stk. 7, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 345, *stk. 7, nr. 2*, i lov om finansiel virksomhed er der tale om konsekvensændringer som følge af, at der med lovforslaget indsættes et nyt kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed om afviklingsplanlægning.

Med forslaget til ændring af § 345, *stk. 7, nr. 2*, foreslås, at Finanstilsynets bestyrelse også fastlægger de strategiske mål for Finanstilsynets afviklingsenheds arbejde i medfør af kapitel 17.

Til nr. 32 og 33 (§ 345, stk. 7, nr. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 345, *stk. 7, nr. 6 og 7*, i lov om finansiel virksomhed er der tale om konsekvensændringer som følge af, at der med lovforslaget indsættes et nyt nr. 8 i § 345, *stk. 7*, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 34 (§ 345, stk. 7, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 345, *stk. 7, nr. 8*, i lov om finansiel virksomhed er der tale om en udvidelse af Bestyrelsens kompetenceområde til også at omfatte Finanstilsynets behandling af sager som afviklingsmyndighed, jf. det foreslåede kapitel 17, herunder udarbejdelse af afviklingsplaner.

Finanstilsynets bestyrelse har også kompetence i forhold til afgørelser og andre reaktioner i sager af principiell karakter og i sager, der har videregående principielle følger i forbindelse med afviklingsplanlægningen, jf. den gældende § 345, *stk. 7, nr. 4*, herunder blandt andet fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. forslaget til § 266.

Til nr. 35 (§ 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 345, *stk. 14*, i lov om finansiel virksomhed er der tale om konsekvensændringer som følge af, at der med lovforslaget indsættes et nyt nr. 8 i § 345, *stk. 7*, i lov om finansiel virksomhed. Af den foreslåede ændring følger, at bestyrelsen ved instruks kan delegerer sin kompetence i henhold til det foreslåede nr. 8 til Finanstilsynets direktion.

Til nr. 36 (§ 354, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 354, *stk. 1, 1. pkt.*, i lov om finansiel virksomhed foreslås det, blandt andet som følge af Finanstilsynets nye opgaver i forbindelse med afviklingsplanlægning samt nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter, at de oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra Finansiell Stabilitet, er omfattet af Finanstilsynets skærpede tavshedspligt som følger af § 354, *stk. 1*. Oplysninger som Finanstilsynet modtager fra Finansiell Stabilitet betragtes dermed som fortrolige oplysninger, medmindre der er tale om offentligt tilgængelige oplysninger. Den skærpede tavshedspligt skal sikre, at Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets kommunikation i forbindelse med afviklingsplanlægning m.v. ikke er underlagt muligheden for aktindsigt, for at sikre fortrolighed omkring institutterne m.v. og af hensyn til den finansielle stabilitet.

Der henvises i øvrigt til § 60 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder samt bemærkningerne hertil.

Til nr. 37 (§ 354, stk. 3, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Tavshedspligtsbestemmelserne, jf. bl.a. § 354 i lov om finansiel virksomhed medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset efter § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen.

Tavshedspligtsbestemmelserne, der gælder for Finanstilsynets ansatte, begrænser ikke parterets ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, jf. § 9, *stk. 2*, i forvaltningsloven eller parterets ret til underretning efter § 5, *stk. 2, nr. 4*, i retssikkerhedsloven. Efter gældende ret kan parter derfor bl.a. søge aktindsigt i oplysninger om en persons identitet i forbindelse med indberetning om en virksomheds overtrædelse af regulering under tilsyn af Finanstilsynet til Finanstilsynet.

Med den foreslåede ændring af § 354, *stk. 3, nr. 5*, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en konsekvensrettelse som følge af, at Garantifonden for Indskydere og Investorer erstattes af en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 38 (§ 354, stk. 6, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Tavshedspligtsbestemmelserne, jf. bl.a. § 354 i lov om finansiel virksomhed medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset efter § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen.

Tavshedspligtsbestemmelserne, der gælder for Finanstilsynets ansatte, begrænser ikke parterets ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven eller parterets ret til underretning efter § 5, stk. 2, nr. 4, i retssikkerhedsloven. Efter gældende ret kan parter derfor bl.a. søge aktindsigt i oplysninger om en persons identitet i forbindelse med indberetning om en virksomheds overtrædelse af regulering under tilsyn af Finanstilsynet til Finanstilsynet.

Efter den gældende § 354, stk. 6, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet videregive oplysninger til Finansiell Stabilitet A/S, når Finansiell Stabilitet A/S har brug for oplysningerne til varetagelse af dets opgaver.

Med forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, foreslås det at omdanne Finansiell Stabilitet A/S fra et aktieselskab til en selvstændig offentlig virksomhed. Samtidig introduceres en række nye beføjelser og kompetencer til Finansiell Stabilitet.

På den baggrund foreslås henvisningen i § 354, stk. 6, nr. 14, lov om finansiel virksomhed til Finansiell Stabilitet A/S ændret til en henvisning til Finansiell Stabilitet, med henblik på at tydeliggøre, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, i overensstemmelse med hvad der gælder i dag, kan udveksle oplysninger, som Finansiell Stabilitet måtte have brug for til varetagelse af sine opgaver, herunder opgaver i medfør af forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 39 (§ 354, stk. 6, nr. 39, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 354, stk. 6, nr. 39, i lov om finansiel virksomhed får Finanstilsynet adgang til at videregive oplysninger til Myndigheder eller lignende i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som forestår afviklingen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, i forbindelse med myndighedernes udarbejdelse af koncernafviklingsplaner.

Det følger af § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed at ved videregivelse af fortrolige oplysninger i henhold til § 354, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed følger tavshedspligten oplysningerne, således at Finansiell Stabilitet, når denne modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme tavshedspligt som Finanstilsynet efter stk. 1.

Til nr. 40 (§ 354 b, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 354 b, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en konse-

kvensrettelse som følge af, at Garantifonden for Indskydere og Investorer erstattes af Garantiformuen.

Til nr. 41 (§ 355, stk. 2, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 355, stk. 2, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed indsættes den eller de midlertidige administratører, der erstatter eller bistår bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i medfør af § 243 c. Således fremgår det af bestemmelsen, at som part i henhold til en af Finanstilsynet truffet afgørelse, anses også en midlertidig administrator indsat i medfør af § 243 c i lov om finansiel virksomhed. Dermed opnår den midlertidige administrator, som ellers ikke er en del af den finansielle virksomhed, partsrettigheder i medfør af forvaltningsloven, for så vidt angår de sager, der vedrører godkendelse af afsættelse af den pågældende. Finansieringen er bagudrettet, hvorfor Finansiell Stabilitet modtager midler fra Finanstilsynet ultimo året.

Til nr. 42 (§ 360, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 360, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indsættes en hjemmel til, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter til finansiering af de dele af Finansiell Stabilitets virksomhed, som vedrører Finansiell Stabilitets opgaver som afviklingsmyndighed i henhold til regler fastsat i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet opkræver alene afgifter for de dele af Finansiell Stabilitets virksomhed, som fremgår af finansloven, jf. § 08.23.01.20. på finansloven. Implementeringen af BRRD i nærværende lovforslag og forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil betyde, at Finansiell Stabilitet fremover skal varetage en række nye og ændrede opgaver, herunder arbejde med genopretningsplaner, afviklingsplaner og deltagelse i afviklingskollegier. Finansiell Stabilitet vil fra Finanstilsynet modtage afgiftsindtægterne opkrævet i henhold til § 360, stk. 4, via et årligt tilskud fra Finanstilsynet.

Til nr. 43 (§ 361, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foreslås § 361, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed ophævet, idet tilsynet med Garantifonden for Indskydere og Investorer med opløsningen af Fonden ikke længere skal varetages af Finanstilsynet, og fonden derfor ikke længere skal betale den årlige afgift til Finanstilsynet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3.

Til nr. 44 (§ 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 361, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed indsættes en afgiftsbestemmelse i henhold til hvilken Finanstilsynet kan opkræve en årlig afgift fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal årligt opkræve samlet 2.300.000 kr. (i 2004-niveau) og fra 2017 samlet 1.500.000 kr. Afgiften dækker over de opgaver, Finanstilsynet har fået i medfør af gennemførelse af BRRD, herunder arbejdet med genopretningsplaner, afviklingsplaner og fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Afgiften fordeles mellem pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders bogførte balancesum. Der vil dog altid blive pålagt en minimumsafgift på 2.000 kr.

Til nr. 45 (§ 368, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 368, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til § 360, stk. 4, således at det klart fremgår, at den opkrævning Finanstilsynet foretager fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I som følge af Finansiell Stabilitets bevilling på finansloven, er omfattet af § 368.

Til nr. 46 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret kan afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven indbringes for Erhvervsankenævnet. Der er i BRRD en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, gennemførelsesretsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Det forventes, at langt hovedparten af disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) ligeledes vil udgøre forordninger, som vil være direkte gældende i medlemslandene og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning. Vedrørende niveau 2-regulering henvises der i øvrigt til afsnit 8 i de almindelige bemærkninger vedrørende forholdet til EU-retten. I henhold til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed påser Finanstilsynet virksomhedernes overholdelse af de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt som forordninger i medfør af BRRD, jf. også bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1. Idet Finanstilsynet skal påse overholdelsen, kan Finanstilsynet ligeledes træffe afgørelser i forhold til virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelserne. I den forbindelse foreslås det i *stk. 1* at udvide, hvilke afgørelser der kan indbringes for Erhvervsankenævnet, således at også afgørelse truffet i medfør af forordninger udstedt i medfør af BRRD kan indbringes.

Til nr. 47 (§ 372, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 372, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed foreslås, at fælles beslutninger truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, uanset stk. 1 ikke kan indbringes for Erhvervsankenævnet. Ved fælles beslutninger forstås også de beslutninger, som Finanstilsynet træffer uden de andre myndigheds indvirken, fordi det ikke inden for tidsfristen var muligt at nå frem til en fælles beslutning.

Fælles beslutninger truffet i medfør af eksempelvis den foreslåede § 71 b om koncernafviklingsplaner er ikke afgørelser i forvaltningsretlig forstand og er derfor ikke underlagt de almindelige forvaltningsretlige bestemmelser. De fælles beslutninger kan derfor heller ikke påklages til Er-

hvervsankenævnet. Fælles beslutninger vil dog kunne indbringes for EBA, som kan bistå med, at der opnås enighed i forbindelse med eksempelvis vurderingen af genopretningsplanerne og om gennemførelse af tiltag, jf. § 71 c, stk. 2. Perioden på 4 måneder anses for at være forligsperioden i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer beslutning inden for en måned. Efter udløbet af perioden på 4 måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Hvis der ikke foreligger en beslutning fra EBA inden for en måned, finder Finanstilsynets beslutning anvendelse. EBAs beslutning og den fælles beslutning skal anerkendes som endelige og anvendes af tilsynsmyndighederne. Hvis en fælles beslutning går på f.eks. at udstede et påbud, forhindrer § 372, stk. 4, ikke virksomheden i at kunne indbringe påbuddet for erhvervsankenævnet.

Til nr. 48 (§ 372 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændringen af § 372 a i lov om finansiel virksomhed, som blev indført med lov nr. 268 af 25. marts 2014 på baggrund af gennemførelsen af CRD IV og CRR, ændres bestemmelsen således, at det fremgår, at erhvervs- og vækstministeren kan udstede bekendtgørelser.

Tilføjelsen foreslås indsat for at tilvejebringe det fornødne hjemmelgrundlag for erhvervs- og vækstministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som Kommissionen måtte vedtage efter proceduren i artikel 115 i BRRD samt efter proceduren i artikel 10-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering eller supplerende regulering vedrørende niveau 2-reguleringen. Der kan være behov for at kunne gennemføre niveau 2-reguleringen eller vedtage supplerende regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse er ukendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet.

Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vedrørende forholdet til EU-retten.

Nedenfor angives ordlyden på de bestemmelser i BRRD, som indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af retsakter på BRRD's område. Heraf ses det tillige,

når det følger af BRRD, at EBA skal udarbejde udkast til retsakterne.

Nedenfor angives ordlyden på de bestemmelser i BRRD, som indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af retsakter på BRRD's område. Af de enkelte bestemmelser fremgår det, når det følger af BRRD, at det er EBA, der skal udarbejde udkast til retsakterne.

Artikel 4, stk. 6, har følgende ordlyd:

»Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 5 omhandlede retningslinjer, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de i stk. 1 omhandlede kriterier for vurdering i overensstemmelse med nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2017. «

Artikel 4, stk. 11, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at specificere ensartede formater, modeller og definitioner med henblik på de kompetente myndigheders og afviklingsmyndighedernes identifikation og videregivelse af oplysninger til EBA, jf. stk. 7, med forbehold for proportionalitetsprincippet.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 5, stk. 10, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med en nærmere præcisering, med forbehold af artikel 4, af de oplysninger som omhandlet i nærværende artikels stk. 5, der skal indgå i genopretningsplanen.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 6, stk. 8, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal inddrage i vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 2 og artikel 8, stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i

overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 10, stk. 9, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 11, stk. 3, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der præciserer procedurerne og et minimumssæt af standardformularer og -modeller for forelægelse af oplysningerne i henhold til denne artikel.

EBA skal forelægge disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 12, stk. 6, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanernes indhold, under hensyntagen til koncernernes forskellige forretningsmodeller på det indre marked.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 15, stk. 4, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der beskriver de forhold og kriterier, der skal undersøges med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne for institutter eller koncerner, jf. nærværende artikels stk. 2 og artikel 16.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 23, stk. 2, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i stk. 1, litra a), c), e) og i).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 26, stk. 2, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at angive formen og indholdet af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 27, stk. 5, har følgende ordlyd:

»Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 4 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere et minimumssæt af udløsningsmekanismer for brug af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 36, stk. 14-16, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, at en person anses for at være uafhængig af afviklingsmyndigheden og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for så vidt angår stk. 1 i nærværende artikel og artikel 74.

15. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende kriterier for så vidt angår stk. 1, 3 og 9 i nærværende artikel og artikel 74:

- a) metodologien for ansættelse af værdien af aktiverne og passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) adskillelsen af værdiansættelserne efter artikel 36 og 74
- c) metodologien for beregning og medregning af en buffer for yderligere tab i den midlertidige værdiansættelse.

16. EBA forelægger de i stk. 14 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 14 og 15 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. «

Artikel 45, stk. 2, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere de vurderingskriterier, der er nævnt i stk. 6, litra a)-f), på grundlag af hvilke der for hvert institut skal fastlægges et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, herunder efterstillet gæld og prioriteret usikret gæld med en restløbetid på mindst 12 måneder, der er omfattet af bail-in-beføjelsen, og dem, som kan anses for kapitalgrundlag.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere kriterier, på grundlag af hvilke minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver skal fastlægges. «

Artikel 45, stk. 17, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder i samordning med de kompetente myndigheder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at specificere ensartede formater, modeller og definitioner for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne til EBA med henblik på stk. 16.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 49, stk. 5, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder efter høring af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA) oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010 udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til specificering af de i stk. 4, litra a), b) og c), anførte metoder og principper for værdiansættelse af passiver hidrørende fra derivater.

I forbindelse med derivattransaktioner, som er omfattet af en nettingaftale, tager EBA hensyn til metoden for afvikling, der er fastsat i nettingaftalen.

EBA forelægger disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 52, stk. 12, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de elementer, der mindst skal være omfattet af en virksomhedsomlægningsplan i henhold til stk. 5, og

- b) minimumsindholdet af de rapporter, der kræves i henhold til stk. 10.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 52, stk. 14, har følgende ordlyd:

»Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 13 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med stk. 7.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 55, stk. 3, har følgende ordlyd:

»Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 13 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med stk. 7.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 71, stk. 8, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende elementer i forbindelse med stk. 7:

- a) et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der skal fremgå af de detaljerede registre, og
- b) de omstændigheder, hvorunder dette krav skal gælde.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 74, stk. 4, har følgende ordlyd:

»EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der skal anvendes til værdiansættelsen i nærværende artikel, særlig metoden til at vurdere den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt insolvensbehandling på det

tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 82, stk. 3, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere procedurerne, indholdet og betingelserne i forbindelse med følgende krav:

- a) underretningskravene omhandlet i artikel 81, stk. 1, 2 og 3
- b) meddelelsen om suspension omhandlet i artikel 83.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 88, stk. 7, har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder under hensyntagen til internationale standarder udkast til reguleringsmæssige standarder for at præcisere afviklingskollegiernes virkemåde i praksis med henblik på udførelse af de i stk. 1 omhandlede opgaver.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Til nr. 49 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Som følge af de øvrige foreslåede ændringer i lov om finansiel virksomhed foreslås ændringer i bestemmelsen.

Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser som er nævnt i bestemmelsen.

Det følger af § 373, stk. 5, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere

personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller flere af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Med forslaget til ændring af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foreslås, at overtrædelse af kravet til en gældsbuffer, jf. forslaget til § 125 i lov om finansiel virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, i overensstemmelse med de bestemmelser, der i dag gælder for overtrædelse af øvrige kapital- og solvenskrav.

Til nr. 50 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at manglende overholdelse af visse af lovens bestemmelser straffes med bøde. Som følge af de øvrige foreslåede ændringer i lov om finansiel virksomhed foreslås ændringer i bestemmelsen.

Straf efter stk. 2 forudsætter, at virksomheden ikke har overholdt de bestemmelser, som er nævnt i § 373, stk. 2.

Det skal bemærkes, at det følger af § 373, stk. 5, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller flere af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i forslaget til ændringer i § 373, stk. 2.

§ 71 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at § 71 a om genopretningsplaner nyaffattes, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 71 a, stk. 2, 1. pkt., skal kunne straffes med bøde. Dette betyder at virksomheder samt virksomhedens bestyrelse og direktion, hvis de er omfattet af § 71 a, kan straffes med bøde, hvis de ikke indsender den udarbejdede genopretningsplan til Finanstilsynet.

§ 71 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 71 b om koncerngenopretningsplaner, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 71 b, stk. 1, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder i en koncern, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 71 b, stk. 1, kan straffes med bøde, hvis de ikke udarbejder og vedligeholder en koncerngenopretningsplan, som lever op til kravene i § 71 b.

§ 71 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 71 c om genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 71 c, stk. 1, skal kunne straffes med bøde. Det indebærer at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 71 c, stk. 1, kan straffes med bøde, hvis de ikke inden underretningen efter 1. pkt. forelægger en revideret genopretningsplan.

§ 182 d i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 182 d om koncernintern finansiel støtte til virksomheder der opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. kapitel 15 a, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 182 d, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 182 d, kan straffes med bøde, hvis de yder støtte efter en aftale indgået i medfør af § 182 b, stk. 1, uden betingelserne i § 182 d er opfyldt.

§ 182 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 182 e om koncernintern finansiel støtte til virksomheder der opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. kapitel 15 a, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 182 e, stk. 2, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 182 e, stk. 2, kan straffes med bøde, hvis de ikke opfylder underretningsforpligtelsen i forbindelse med, at den koncerninterne støtte ydes i henhold til den godkendte aftale, jf. § 182 e, stk. 2.

§ 182 e, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 182 e om koncernintern finansiel støtte til virksomheder, der opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. kapitel 15 a, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 182 e, stk. 7, 1. pkt., skal kunne straffes med bøde. Det betyder at bestyrelser, som er omfattet af § 182 e, stk. 7, 1. pkt., kan straffes med bøde, hvis de ikke opfylder indsendelses- og underretningsforpligtelsen i forbindelse med, at den koncerninterne støtte besluttet af bestyrelsen, jf. § 182 e, stk. 7, 1. pkt.

§ 182 f i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 182 f om ofentliggørelse af aftaler om koncernintern finansiel støtte til virksomheder, der opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. kapitel 15 a, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen

fremgår, at overtrædelse af offentliggørelsesforpligtelsen i medfør af § 182 f, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 182 f, kan straffes med bøde, hvis de ikke opfylder offentliggørelseskravene, såvel de årlige som de løbende, i henhold til § 182 f.

§ 206 i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 206 om visse finansielle virksomheder pligt til at orientere indskydere og investorer i forbindelse med sammenlægninger ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af orienteringsforpligtelsen i medfør af § 206, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 206 kan straffes med bøde, hvis de ikke opfylder orienteringsforpligtelsen i § 206.

§ 245 a, stk. 1, og stk. 3 i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 245 a, i lov om finansiel virksomhed, foreslås § 373, stk. 3, ændret. Det indebærer, at en overtrædelse af § 245, stk. 1, straffes med bøde. Det vil sige, at såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe nødvendige oversigter og oplysninger, umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. det foreslåede § 224 a, eller når betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er til stede, jf. forslaget til § 272, stk. 1, kan straffes med bøde.

Det skal bemærkes, at i medfør af den foreslåede lov om finansiel virksomhed § 245 a, stk. 3, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse – med de fornødne tilpasninger – for blandede holdingvirksomheder, finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter. Det følger endvidere, at bestemmelsen dog kun finder anvendelse på finansieringsinstitutter, såfremt finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og at bestemmelsen kun finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

På den baggrund kan en blandet holdingvirksomhed, en finansielle holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, tilsvarende straffes med bøde, for manglende overholdelse af § 245 a, stk. 1, såfremt de pågældende virksomheder er omfattet heraf i medfør af § 245 a, stk. 3.

§ 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 245 b, i lov om finansiel virksomhed, foreslås § 373, stk. 3, ændret. Med ændringen vil overtrædelser af § 245 b, stk. 1, 1. pkt. herefter kunne straffes med bøde. Det vil sige at såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansielle holdingvirksomhed ikke giver Finanstilsynet meddelelse om navne og identifikationsnumre – for danske virksomheder i form af CVR-

numre – på de finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af de pågældende virksomheder, og som indgår i Finanstilsynets konsoliderede tilsyn med koncernen, vil dette kunne straffes med bøde.

Det l bemærkes, at finansielle holdingvirksomheder alene er omfattet, såfremt de har mindst en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, jf. den foreslåede § 245 b, stk. 1, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed.

Det følger endvidere af den foreslåede § 245 b, stk. 2, at § 245 b, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på finansieringsinstitutter beliggende i Danmark, der er dattervirksomheder af de i stk. 1 nævnte virksomheder, og hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det vil sige, at finansieringsinstitutter, der er dattervirksomhed af et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansielle holdingvirksomhed, og hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, tillige kan straffes med bøde, såfremt finansieringsinstituttet ikke giver Finanstilsynet meddelelse om navne og identifikationsnumre efter § 245 b, stk. 1, 1. pkt.

§ 264, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 264 om Finanstilsynets og Finansielle Stabilitets muligheder for at vurdere afviklingsmulighederne for virksomheder omfattet af § 262, ændres § 373, stk. 2. Af ændringen fremgår, at virksomheder, der modtager en underretning i medfør af § 264, stk. 1, inden for 4 måneder skal forlægge forslag til mulige foranstaltning til afhjælpning eller fjernelse heraf, skal kunne straffes med bøde. Det betyder at virksomheder, samt virksomhedens bestyrelse og direktion, som er omfattet af § 264 kan straffes med bøde, hvis de ikke opfylder forpligtelsen i § 264, stk. 2.

Til nr. 51 (§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at manglende overholdelse af påbud givet af Finanstilsynet i henhold til visse lovens bestemmelser straffes med bøde. Som følge af de øvrige foreslåede ændringer i lov om finansiel virksomhed foreslås ændringer i bestemmelsen.

Straf efter § 373, stk. 3 forudsætter, at virksomheden ikke har efterlevet et påbud givet efter en af de bestemmelser som er nævnt i § 373, stk. 3.

Det følger af § 373, stk. 5, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksom-

hed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller flere af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i forslaget til ændringer i § 373, stk. 3.

§ 243 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 243 a i det nye kapitel 15 a om tidlig indgriben, særlige regler for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, ændres § 373, stk. 3.

Med ændringen fastslås det, at manglende efterlevelse af Finanstilsynets påbud givet efter § 243 a, stk. 2, kan straffes med bøde. Det indebærer, at manglende overholdelse af et påbud fra Finanstilsynet i medfør af § 243 a, stk. 2, som led i tidlig indgriben efter kapitel 15 a, kan straffes med bøde.

§ 245 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 245 a, i lov om finansiel virksomhed, foreslås § 373, stk. 3, ændret. Det indebærer, at en overtrædelse af § 245, stk. 2, straffes med bøde. Det vil sige at såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet efter § 245, stk. 2, om at udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået, kan dette straffes med bøde.

§ 261 i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 261, i lov om finansiel virksomhed, foreslås § 373, stk. 3, ændret.

Ændringen indebærer, at såfremt en virksomhed eller en modervirksomhed sidder et påbud efter § 261 overhørigt, og dermed ikke bistår Finanstilsynet med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af virksomhedens eller koncernens afviklingsplan, jf. de foreslåede §§ 259 og 260, i lov om finansiel virksomhed, kan dette straffes med bøde.

§ 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der indsættes en ny § 264, i lov om finansiel virksomhed, foreslås § 373, stk. 3, ændret. Med ændringen foreslås det, at det kan straffes med bøde, såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I ikke følger et eller flere af Finanstilsynets påbud med henblik på at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling efter den foreslåede § 264, stk. 3.

Det følger af den foreslåede § 262 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglers-

skab I efter § 259, hvorvidt der er væsentlige hindringer for at den pågældende virksomhed kan afvikles. Såfremt dette er tilfældet, og såfremt den pågældende virksomhed vurderes ikke at have afhjulpet eller fjernet den pågældende hindring for afvikling efter den foreslåede § 264, stk. 2, kan Finanstilsynet påbyde forskellige løsninger, jf. den foreslåede § 264, stk. 3. Såfremt det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I sidder dette overhørigt, kan det i medfør af nærværende ændring til § 373, stk. 3, straffes med bøde.

Til § 2 (Lov om finansiel stabilitet)

Til nr. 1 (§ 1 i lov om finansiel stabilitet)

§ 1 foreslås ændret henset til, at Finansiell Stabilitets fremtidige aktiviteter indsættes i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder som fremsættes samtidig med nærværende lovforslag, og lov om finansiel stabilitet derfor fremadrettet alene vil regulere Finansiell Stabilitets nuværende opgaver, til de er endeligt afviklet. Finansiell Stabilitets eksisterende opgaver efter lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken), lov nr. 68 af 3. februar 2009 (Kreditpakken), lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Exitpakken) og lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken) skal fortsat afvikles efter bestemmelserne i lov om finansiel stabilitet.

Den gældende § 1, stk. 2, der omhandler Garantifonden for Indskydere og Investorer, vil fremover blive reguleret i lov om restrukturering og afvikling af finansielle virksomheder og lov om en indskyder- og investorgarantiordning som følge af den samtidigt foreslåede sammenlægning af indskyder- og investorgarantiordningen med Finansiell Stabilitet.

Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at Finansiell Stabilitet A/S skal afvikle sine eksisterende aktiviteter efter denne lov. De aktiviteter, som Finansiell Stabilitet A/S har overtaget i forbindelse med de hidtidige opgaver, skal således fortsat afvikles. Det fastslås samtidig i medfør af det foreslåede 2. pkt., at loven ikke regulerer nye aktiviteter, der etableres i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Efter dette lovforslags ikrafttræden vil der ikke blive overtaget nye aktiviteter i henhold til lov om finansiel stabilitet, men alene afviklet eksisterende. De aktiviteter, som Finansiell Stabilitet eventuelt fremadrettet måtte overtage i medfør af forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, reguleres af nævnte lov.

Til nr. 2 (Kapitel 2-3 i lov om finansiel stabilitet)

De gældende §§ 3, 5 og 6 i lov om finansiel stabilitet, vil i den fremadrettede regulering af Finansiell Stabilitet, herunder omdannelsen til selvstændig offentlig virksomhed, fremgå af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§§ 7 og 8 regulerer Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken). Da Bankpakken

ophørte den 30. september 2010, ses der ikke behov for at opretholde bestemmelsen. Finansiell Stabilitets afvikling af de under Bankpakken overtagne pengeinstitutter er imidlertid ikke tilendebragt, og den fortsatte afvikling heraf skal således ske i medfør af de foreslåede §§ 1 og 12 a samt regler udstedt i medfør af § 16 e.

De hidtidige §§ 8 a og 8 b foreslås ophævet henset til den fremadrettede regulering af Finansiell Stabilitet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvor bestemmelserne videreføres med tilpasning som følge af omdannelsen til selvstændig offentlig virksomhed.

§§ 9-12 regulerer fordelingen af omkostninger ved Finansiell Stabilitet A/S' afvikling af nødlidende pengeinstitutter i medfør af Bankpakken. Da Bankpakken ophørte den 30. september 2010, og der siden er udarbejdet et endeligt regnskab vedrørende den del af Finansiell Stabilitet A/S' opgaver, ses der ikke at være behov for at opretholde bestemmelserne, hvorfor de ligeledes foreslås ophævet.

Til nr. 3 (§ 12 a i lov om finansiell stabilitet)

Lov om finansiell stabilitet § 9 indeholder en bestemmelse om Det Private Beredskabs betaling for Bankpakken, der blev indført med lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Heraf fremgik, at Det Private Beredskab skulle stille en kaution til dækning af tab i Finansiell Stabilitet A/S for Bankpakken på DKK 10 mia. Hvis tabskautionen på DKK 10 mia. blev udnyttet fuldt ud, skulle yderligere tab dækkes af en modtagen garantiprovision fra Det Private Beredskab på DKK 15 mia. Oversteg tabet den stillede kaution på DKK 10 mia. og den modtagne garantiprovision på DKK 15 mia., skulle Det Private Beredskab via en forhøjet garantiprovision dække yderligere tab på op til DKK 10 mia.

Finansiell Stabilitet A/S og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Tabet på Bankpakken blev opgjort til DKK 12 mia. Derved skulle Det Private Beredskab afregne de første DKK 10 mia. i tabskaution, mens de allerede indbetalte garantiprovisioner dækkede den resterende del. Tabskautionen over 25 mia. kr. blev annulleret.

Den resterende afvikling sker herefter på statens regning og risiko, hvilket foreslås indsat i den foreslåede § 12 a. Det betyder også, at et eventuelt overskud tilfalder staten.

Til nr. 4 (Kapitel 4 og 4 b-4 d i lov om finansiell stabilitet)

§§ 13-16 omhandler begrænsninger for institutter, der var omfattet af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken). Da Bankpakken ophørte den 30. september 2010 ses der ikke behov for at oprette bestemmelserne. Med ophævelsen af bestemmelserne ophæves også bekendtgørelse nr. 13 af 13. januar 2009 om de risici pengeinstitutter omfattet af garantiordningen må påtage sig.

§§ 16 e-16 p regulerer Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov

nr. 721 af 25. juni 2010 (Exitpakken) og lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken).

Finansiell Stabilitet A/S' afvikling af de under Exitpakken og Konsolideringspakken allerede overtagne pengeinstitutter er imidlertid ikke tilendebragt, og den fortsatte afvikling heraf skal således ske i medfør af de foreslåede §§ 1 og 16 q-16 s i denne lov.

Til nr. 5 (§§ 16 q-16 s i lov om finansiell stabilitet)

Det foreslås at indsætte en ny § 16 q, der i høj grad er en gengivelse af indholdet i de gældende § 16 e, stk. 3, der omhandler reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Bankpakke III), og § 16 n, stk. 3, der omhandler lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken), model 2. Finansiell Stabilitet har ikke overtaget nødlidende pengeinstitutter efter modellen i Konsolideringspakken – model 1.

Med gengivelsen af de tidligere likviditets- og kapitalbestemmelser i den foreslåede § 16 q kan Finansiell Stabilitet fortsat tilføre tilstrækkelig kapital og likviditet til datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut under Exitpakken eller Konsolideringspakken model 2, med henblik på at sikre, at datterselskabets drift til afviklingen er bragt til ende.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finansiell Stabilitet tildele datterselskabet en likviditetsramme, således at selskabet efter overtagelsen opfylder likviditetskravene i lov om finansiell virksomhed.

Ved tilstrækkelig kapital forstås, at datterselskabet har en kapital, der svarer til den kapital som datterselskabet skulle have haft, hvis selskabet var et pengeinstitut og dermed underlagt kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed. Der er ikke herved tilsigtet en ændring.

Finansiell Stabilitet kan finansiere sig gennem statsligt genudlån eller på det private marked. Finansiell Stabilitets lån til datterselskabet i form af fx efterstillet kapital og en likviditetsramme skal forrentes på markedsvilkår, det vil sige renten skal fastlægges i forhold til den risiko, som markedet vurderer, der er på pengeinstituttet. Dette gælder uanset at der måtte være gjort brug af muligheden for statsligt genudlån.

Tilførsel af likviditet og kapital til datterselskabet til Finansiell Stabilitet skal endvidere følge de retningslinjer, som Kommissionen har udstedt, og som detaljeret forholder sig til, hvilke vilkår en omstrukturering skal opfylde for at være i overensstemmelse med EUF-Traktatens artikel 107, stk. 3, litra b. Finansiell Stabilitet må som følge heraf som udgangspunkt ikke overkapitalisere datterselskaber

Finansiell Stabilitet kan i en eventuel administrationsaftale med sine datterselskaber indgå nærmere aftaler vedrørende datterselskabernes betaling af moderselskabets ydelser i forbindelse med Finansiell Stabilitets administration af datterselskaberne.

Det fremgår af den gældende § 16 g, stk. 12, vedrørende Exitpakken, at regulering af den endelige overdragelsessum med et eventuelt nettooverskud ved endt afvikling er indeholdt i overdragelsesaftalen mellem det nødlidende pengein-

stitut og Finansiell Stabilitet A/S. Da der ikke indgås flere aftaler efter reglerne i denne lov, ses der ikke at være behov for at opretholde bestemmelsen, idet de allerede indgåede overdragelsesaftaler fastsætter, hvordan der kan ske regulering af købesummen.

Den foreslåede § 16 r er i vidt omfang en gengivelse af de tidligere § 16 h vedrørende Exitpakken og § 16 p vedrørende Konsolideringspakken.

Efter de gældende regler skal datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S gennemføre et præklusivt proklama. Herved prækluderes alle krav, der enten ikke tidligere har været rejst mod det nødlidende pengeinstitut eller er blevet afvist af det nødlidende pengeinstitut, og som ikke er anmeldt inden 3 måneder efter bekendtgørelsen. Derved skulle der ikke tages højde for, at der efter 3 måneder fra proklamaet kunne komme yderlige krav mod pengeinstituttet. Uden bestemmelsen vil det være vanskeligt at foretage et estimat over de eventuelle forpligtelser, som skulle overtages forholdsmæssigt af datterselskabet til Finansiell Stabilitet.

Proklamafristen er udløbet for de overtagne institutter. For ikke at skabe tvivl om retsstillingen i eventuelle verserende eller fremtidige tvister herom, er det imidlertid vurderet mest hensigtsmæssigt at fastholde dele af de oprindelige bestemmelser. Det fremgår således udtrykkeligt af den foreslåede stk. 1, at fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, som ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, ikke er anmeldt rettidigt, hvorved retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Af den foreslåede stk. 2 fremgår det, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppessøgsmål efter reglerne i Retsplejeloven. Med den foreslåede bestemmelse kan grupperepræsentanten på gruppens vegne anmelde gruppens krav under et, selvom gruppen er ukendt på tidspunktet for anmeldelsen. Hermed bliver retsstillingen ens for alle, som tilmelder sig gruppessøgsmålet. Det er en betingelse for anmeldelsen, at sagen er anlagt ved domstolene, og at retten har udpeget en grupperepræsentant efter Retsplejelovens § 254 e.

Forslaget til § 16 s erstatter den gældende lovs § 16 e, stk. 5, der foreslås ophævet som følge af ophævelsen af hele kapitel 4 b-4 d.

Økonomi- og erhvervsministeren har under den eksisterende hjemmel i lovens § 16 e, stk. 5, bl.a. udstedt bekendtgørelse nr. 1139 af 28. september 2010 om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie. Bekendtgørelsen ophæves ikke som følge af forslaget. Såfremt der skal udstedes en revideret bekendtgørelse, vil dette ske i medfør af den foreslåede § 16 s. Der er ikke på nuværende tidspunkt påtænkt ændringer i den eksisterende bekendtgørelse.

Jf. § 1 i bekendtgørelse om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie som

senest ændret ved bekendtgørelse nr. 702 af 27. juni 2012 om ændring af bekendtgørelse om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie finder bekendtgørelsen anvendelse for afviklingen af Finansiell Stabilitet A/S' datterselskaber, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1, og for aktiviteter, der er overdraget fra disse datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2.

Til nr. 6 (§ 17, stk. 5, i lov om finansiell stabilitet)

Forslaget til § 17, stk. 5, skal ses i lyset af, at Finansiell Stabilitet A/S' fremadrettede virke reguleres i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Når Finansiell Stabilitet A/S' har afsluttet afviklingen af de eksisterende opgaver efter lov om finansiell stabilitet, kan loven derfor ophæves. Med forslaget bemyndiges erhvervs- og vækstministeren derfor til at ophæve loven, når de aktiviteter, der er reguleret af loven er endeligt afviklet og ophørt.

Til § 3

Til nr. 1 (Lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Som følge af opløsningen af Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden) foreslås lovens titel ændret til lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 2 (Overalt i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med lovforslaget foreslås navnet på afviklings- og restruktureringsafdelingen ændret til restrukturingsafdelingen med henblik på at undgå forvekslinger med Afviklingsformuen i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 3 (Overskriften til kapitel 1 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden og oprettelsen af en Garantiformue. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 4 (§ 1 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Loven opløser Fonden og opretter Garantiformuen, som skal videreføre den danske indskyder- og investorgarantiordning. Fondens opdeling i afdelinger med separate formuer og bidragsbetalinger fortsættes under Garantiformuen.

Med stk. 1 foreslås det, at Finansiell Stabilitet råder over og administrerer Garantiformuen og står dermed bl.a. for håndteringen af ind- og udbetalinger samt beslutninger om anvendelse af formuen i overensstemmelse med lovens regler. Det højeste beslutningsniveau for Garantiformuen er Finansiell Stabilitets bestyrelse, og tegningsreglen for Finansiell Stabilitet finder anvendelse for administrationen af Garantiformuen. Det er muligt for Finansiell Stabilitets bestyrelse og tegningsberettigede at give fuldmagt til medarbejdere hos

Finansiel Stabilitet, ligesom medhjælp kan antages. Som følge af Finansiell Stabilitets omdannelse til en selvstændig offentlig virksomhed, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil Finansiell Stabilitet fremadrettet forvalte Garantiformuen som den udpegede myndighed i overensstemmelse med DGSD artikel 2, stk. 1, nr. 18.

Beføjelser tillagt Garantiformuen udøves af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen. Finansiell Stabilitet skal udøve beføjelserne under hensyntagen til Garantiformuens interesser.

Med *stk. 2* foreslås det, at Garantiformuen har samme formål som Fonden. Garantiformuen viderefører således den danske indskyder- og investorgarantiordning med de ændringer, der følger af DGSD. Garantiformuens formål er således at yde dækning til indskydere og investorer i de omfattede institutter og filialer i tilfælde af afviklingssituationer omfattet af loven.

Med *stk. 3* foreslås det, at Garantiformuens forpligtelser ikke påhviler Finansiell Stabilitet, og at Finansiell Stabilitets forpligtelser ikke påhviler Garantiformuen. Garantiformuen hæfter således selvstændigt med egne midler for sine forpligtelser. Garantiformuen ejer tilsvarende sine aktiver og har ikke ret til Finansiell Stabilitets øvrige aktiver, jf. *stk. 4*, ligesom Finansiell Stabilitet ikke har ret til Garantiformuens aktiver. Garantiformuen udgør således en adskilt gruppe af aktiver og passiver med selvstændig hæftelse og selvstændig økonomisk risiko uafhængig af Finansiell Stabilitets øvrige aktiver og passiver. Bidrag indbetalt til Garantiformuen samt Garantiformuens øvrige aktiver kan således alene anvendes i overensstemmelse med denne lov. Ligeledes kan Afviklingsformuen samt Finansiell Stabilitets øvrige aktiver alene bruges i overensstemmelse med de formål, der gælder for Afviklingsformuen og Finansiell Stabilitets øvrige aktiviteter.

Såfremt der bliver behov for udbetalinger, der overstiger midlerne på udbetalingstidspunktet, vil Garantiformuen blive genopbygget i forhold til målniveauet i medfør af bestemmelserne i kapitel 4 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Regnskabsmæssigt vil denne pligt til genopbygning af Garantiformuen blive optaget som et tilgodehavende i Garantiformuens regnskab. Dette er en videreførelse af den eksisterende praksis.

Med *stk. 4* foreslås det, at Garantiformuens aktiver og passiver skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra Finansiell Stabilitets øvrige aktiviteter. Den får derved regnskabsmæssig karakter af et segment på samme måde som Afviklingsformuen i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Som en konsekvens af opdelingen i adskilte formuer med egne segmentregnskaber for Finansiell Stabilitet, Garantiformuen og Afviklingsformuen udarbejder Finansiell Stabilitet interne fordelingsnøgler, der sikrer en fordeling af løn- og administrationsomkostninger mellem de forskellige segmenter.

Med *stk. 5* foreslås det, at Garantiformuen overtager alle Fondens aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed. Da Garantiformuen vil være opdelt i afdelinger på samme måde som Fonden, foreslås det, at aktiver og passiver skal henhøre under de samme afdelinger. Successionen i aktiverne og forpligtelserne sker ved lov, og successionen sker således uden krav om separate overdragelsesdokumenter eller erklæringer fra vurderingsmænd eller revisorer.

Fondens primære aktiver består af opsparede bidrag og indståelser fra institutterne. Fondens primære passiver består af tabskautioner stillet over for Finansiell Stabilitet i henhold til den gældende § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer samt administrative udgifter.

Da Garantiformuen overtager alle forpligtelser, vil også eventuelle krav mod Fonden i perioden indtil lovens ikrafttræden kunne rejses over for Garantiformuen.

Med *stk. 6* præciseres, at Garantiformuen ikke udgør en selvstændig juridisk person.

Garantiformuen har som følge af den selvstændige hæftelse og ret til aktiver retsevne i visse henseender, idet den for eksempel kan indgå aftaler. Derved er det muligt for institutterne at stille kautioner og garantier over for og yde lån til Garantiformuen, ligesom det er muligt for Finansiell Stabilitet at yde lån til og indgå andre aftaler med Garantiformuen. Garantiformuen kan tillige optræde som part i retssager. Da Garantiformuen ikke udgør en selvstændig juridisk person, vil Finansiell Stabilitet optræde på vegne af Garantiformuen, og når Garantiformuen optræder i aftaler m.v. for eksempel i forbindelse med låneoptagelse, sker det i form af Garantiformuen ved Finansiell Stabilitet.

Med *stk. 7* foreslås det, at ved ophør af Garantiformuen skal Garantiformuens formue anvendes på samme måde som fastlagt i den eksisterende regulering i § 32 i bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer og § 17 i Fondens vedtægter. Ved ophør af Garantiformuen skal erhvervs- og vækstministeren således med finansministerens godkendelse træffe beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue. Denne beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue træffes efter høring af de bidragspligtige institutter.

Med forslaget til *stk. 8* indsættes der en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen. Dette kan bl.a. omfatte regler om antagelse af medhjælp. Udmøntningen vil ske ved udstedelse af bekendtgørelse. Det er hensigten, at bekendtgørelsen skal træde i kraft på samme tid som denne lov. Bekendtgørelsen skal løbende holdes opdateret med den seneste udvikling.

Til nr. 5 (§§ 2 og 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

§ 2

Forslaget til § 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning er en konsekvens af, at dele af lov om finansiel stabilitet ophæves, samt gennemførelsen af BRRD.

Det følger af DGSD artikel 11, stk. 6, at Garantiformuens midler også kan anvendes til at finansiere tiltag med henblik på at bevare indskydernes adgang til dækkede indskud, herunder overførsel af aktiver og passiver m.v. i forbindelse med national insolvensbehandling. Da medgiftsordningen er med til at sikre indskydernes fortsatte adgang til deres indskud, herunder dækkede indskud, og da ordningen er et alternativ til en afvikling eller en konkursbehandling, foreslås den bibeholdt i pengeinstitutafdelingen.

Med forslaget til *stk. 1* indføres en ny medgiftsordning, som tager sit udgangspunkt i medgiftsordningen, som blev indført ved lov nr. 619 af 14. juni 2011. Der henvises til bemærkningerne hertil. Den oprindelige medgiftsordning kan ikke bibeholdes i sin helhed, da kapitel 4 b og 4 d i lov om finansiel stabilitet ophæves. I den hidtil gældende medgiftsordning var det således en betingelse, at instituttet havde iværksat de tiltag, der skulle til for at lade sig afvikle efter reglerne i kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet. Som konsekvens af gennemførelsen af BRRD, vil det fremadrettet være Finansiell Stabilitet, som beslutter, hvilken form for afvikling instituttet skal underlægges. Dette kan både være afvikling efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Som følge heraf foreslås det, at betingelsen udgår.

Forslaget til § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, indeholder tre afviklingsbetingelser, som skal være opfyldt før Finansiell Stabilitet kan afvikle instituttet i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet vurderer, hvorvidt instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. forslaget til § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, samt at alle markedsmæssige løsninger er udtømte, jf. forslaget til § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet vurderer, om offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af en eller flere afviklingstiltag, jf. forslaget til § 4, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Når Finanstilsynet har konstateret, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, vil medgiftsordningen kunne anvendes til at finde en privat løsning, jf. forslaget til § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, uanset om de øvrige bestemmelser er vurderet eller opfyldt.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, at hvis et pengeinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. forslaget til § 224 a i lov om finansiel virksomhed, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen træffe beslutning om, hvorvidt der skal tilføres midler eller stilles ga-

ranti til dækning af pengeinstitutts ikke-efterstillede kreditorer.

Med forslaget bliver Finansiell Stabilitet både beslutningsorgan og eksekutor på ordningen. Det vil være Finansiell Stabilitets bestyrelse, der skal træffe beslutning om brugen af medgift, jf. nærmere i *stk. 4*. Med bestemmelsen vil Finansiell Stabilitet således have mulighed for at kunne deltage i håndteringen af et nødlidende pengeinstitut både gennem medgiftsordningen og gennem afvikling af instituttet i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Anvendelsen af medgiftsordningen vil alene blive aktuel i den situation, hvor det nødlidende institut har besluttet at lade sig overtage af et andet pengeinstitut. Da der er tale om en ordning, der skal dække et instituts underbalance, er det givet, at instituttet har tabt egenkapitalen. Efter § 247 i lov om finansiel virksomhed har det nødlidende pengeinstitutts bestyrelse herefter mulighed for at disponere som part i en salgsproces, hvor alternativet vil være afvikling via lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller konkurs.

Det er således det nødlidende pengeinstitutts beslutning og ansvar, om det vil vælge at indgå i en medgiftsløsning i forhold til valg af afvikling efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller eventuelt konkurs. Såfremt det nødlidende pengeinstitut træffer beslutning om, at det ønsker at indgå en overdragelsesaftale med et andet pengeinstitut, der er indstillet på at overtage det nødlidende pengeinstitutts aktiver og passiver mod en medgift hertil, skal der indgås en betinget aftale herom. Aftalen skal være uigenkaldelig for det overtagende institut.

Finansiell Stabilitet træffer på vegne af Garantiformuen afgørelse om, hvorvidt Garantiformuen vil medvirke til en afvikling af det nødlidende pengeinstitut ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af instituttets ikke-efterstillede kreditorer (medgift) på grundlag af en værdiansættelse i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en forudsætning for anvendelsen af medgiftsordningen, at anvendelsen er i overensstemmelse med statsstøttere reglerne.

Efter bestemmelsen i det foreslåede *stk. 2*, er Garantiformuen afskåret fra at træffe beslutning om, at tilføre midler eller stille garanti til dækning af det nødlidende pengeinstitutts aktie- garant- eller andelskapital, samt anden efterstillet kapital. Bestemmelsen er i det store hele en videreførelse af den gældende § 2, stk. 2, i lov om en garantifond for indskydere- og investorer.

Garantiformuen skal efter det foreslåede *stk. 3* afholde samtlige omkostninger forbundet med medgiftsordningen efter *stk. 1*. Afholdelsen af omkostninger vil ske via pengeinstitutafdelingen. Herunder skal der både afholdes omkostninger til selve medgiften til et overtagende institut, men også de omkostninger, som Finansiell Stabilitet påtager sig som eksekutor på ordningen, bl.a. i relation til planlægning og

udførelse af evt. udbud og indgåelse af den betingede overdragelsesaftale.

Efter *stk. 4* træffes beslutninger om medvirken efter *stk. 1*, og dermed brug af medgiftsordningen, af Finansiell Stabilitets bestyrelse. Da der er tale om beslutninger af afgørende karakter for den videre håndtering af det nødlidende pengeinstitut foreslås det, at beslutningen om brugen af medgiftsordningen skal træffes af Finansiell Stabilitets bestyrelse.

Bestyrelsen skal træffe beslutning om, hvorvidt det er i Garantiformuens interesse at tilføre midler eller stille garanti til dækning af instituttets ikke-efterstillede kreditorer og om medgiften vil påføre Garantiformuen færre omkostninger end en almindelig konkursbehandling af instituttet.

Finansiell Stabilitets bestyrelse skal endvidere vurdere, om det overtagende institut også på længere sigt vil kunne håndtere det nødlidende institut. I den forbindelse kan der lægges vægt på om Finanstilsynet vil godkende overdragelsen af det nødlidende pengeinstitut til det overtagende pengeinstitut.

Den beslutning, som der eventuelt måtte blive truffet om brug af medgiftsordningen, skal reelt set afspejle den ubalance, som det overtagende institut ville skulle have håndteret uden Finansiell Stabilitets beslutning på vegne af Garantiformuen om medgift.

Finansiell Stabilitets bestyrelse vil træffe beslutning om brugen af medgiftsordningen på baggrund af en værdiansættelse udarbejdet af Finansiell Stabilitet. Værdiansættelsen skal udarbejdes i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter *stk. 5* kan Garantiformuens deltagelse efter *stk. 1* ske i fællesskab med andre. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvor det drejer sig om et konsortium af overtagende banker.

§ 2 a

Med lovforslaget ophæves den gældende § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer som følge af, at dele af lov om finansiell stabilitet ophæves. For de tabskautioner, som Fonden har stillet og som Garantiformuen overtager, og som er gældende på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden, indføres en ordning, således at disse kan bibeholdes indtil deres udløb.

I stedet indsættes med det nye forslag til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning en ordning, som gennemfører dele af artikel 109 i BRRD, samt artikel 11, *stk. 2*, i DGSD.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at hvis Finansiell Stabilitet har iværksat en afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut via et eller flere af de afviklingsværktøjer, som gennemføres med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som følge af BRRD, skal Garantiformuen bidrage til afviklingen af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet. Beslutning om iværksættelse af værktøjer forudsætter, at afviklingsbetingelserne er opfyldt, jf. forslaget til § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Garantiformuen bidrager til finansieringen af afviklingen af et nødlidende pengeinstitut eller et realkreditinstitut ved at tage det nettotab, som Garantiformuen ville have lidt, hvis Garantiformuen skulle have haft godtgjort de dækkede indskydere eller dækkede investorer ved en konkursbehandling. Sikres indskyderne og investorerne fortsat adgang til deres dækkede indskud eller dækkede kontante midler som følge af afviklingen, hvilket er en del af Garantiformuens formål, skal Garantiformuen også tilsvarende yde en godtgørelse.

I dag kan Fonden beslutte at medvirke til afviklingen af nødlidende pengeinstitutter via medgiftsordningen. Fonden har således i dag valgfrihed til at deltage i afviklingen af nødlidende institutter, da Fondens bestyrelse træffer beslutning om deltagelse, hvis dette vurderes at ville påføre Fonden færre omkostninger end afvikling efter kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet.

Med den foreslåede bestemmelse til *stk. 1* er der ikke valgfrihed for Garantiformuen, når der er tale om en afvikling efter de regler, der gennemfører BRRD. Det er således et krav, at Garantiformuen anvendes i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut eller et realkreditinstitut, hvis Finansiell Stabilitet har besluttet at anvende et eller flere afviklingsværktøjer.

I praksis forventes bidraget for Garantiformuen i forbindelse med afviklingen af et realkreditinstitut at være minimal grundet størrelsen på realkreditinstitutternes dækkede kontante midler.

Da fondsmæglerselskaber I ikke har tilladelse til at modtage indskud, vil Garantiformuens afdeling, som omfatter disse virksomheder, ikke skulle betale til afvikling af et institut efter den foreslåede § 2 a. Fondsmæglerselskaber I er således ikke omfattet af bestemmelsen.

Med det foreslåede *stk. 2* fastlægges der nærmere regler for Garantiformuens betaling til afviklingen af et institut, når bail-in anvendes. Bestemmelsen gennemfører artikel 109, *stk. 1*, litra (a), i BRRD. For en nærmere beskrivelse af bail-in henvises til bemærkningerne til de foreslåede §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut taget under afvikling, og finder Finansiell Stabilitet, at bail-in skal benyttes i den konkrete afviklingssituation, skal Garantiformuen bidrage med et beløb svarende til, hvad de dækkede indskud eller dækkede kontante midler ville være blevet nedskrevet med, hvis disse kunne nedskrives ved bail-in. Ved vurderingen heraf, skal der tages udgangspunkt i konkursordenen. Dette betyder, at hvis et pengeinstituts dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med eksempelvis 40 pct., havde bail-in været anvendt på de dækkede indskud, skal Garantiformuen som udgangspunkt bidrage med 40 pct. af pengeinstituttets dækkede indskud, forudsat at dette ikke overstiger grænserne i det foreslåede § 2 a, *stk. 5*, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Forslaget til *stk. 3* omhandler de situationer, hvor Finansiell Stabilitet ikke benytter bail-in, men et eller flere af de

andre afviklingsværktøjer, som gennemføres med BRRD, jf. for eksempel den foreslåede § 19 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som omhandler virksomhedssalg. I sådan en situation skal Garantiformuen betale et beløb til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, der svarer til det tab, som de dækkede indskydere eller dækkede investorer ville have lidt, såfremt instituttet var blevet taget under konkursbehandling. For eksempel, hvis de dækkede indskydere ville få en dividendeprocent på 80 pct. i et konkursbo, skal Garantiformuen bidrage med 20 pct. af de dækkede indskud, da dette svarer til det tab, som de dækkede indskydere ville have lidt, hvis pengeinstituttet var taget under konkursbehandling.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at Finansiell Stabilitet skal fastsætte det beløb, Garantiformuen skal betale til afvikling af et pengeinstitut. Finansiell Stabilitet skal tage behørigt hensyn til Garantiformuens interesser. Garantiformuens betaling efter *stk. 1*, skal fastsættes i overensstemmelse med betingelserne i den foreslåede §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. For en nærmere beskrivelse af værdiansættelsen henvises til bemærkningerne til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Forslaget gennemfører DGSD artikel 11, *stk. 2*, 2. pkt. og BRRD artikel 109, *stk. 2*.

Forslaget til *stk. 5* indeholder en begrænsning af de betalinger, Garantiformuen skal yde. Garantiformuens betalinger må ikke overstige det tab, som Garantiformuen ville have lidt, hvis instituttet var taget under konkursbehandling. Garantiformuen indtræder i de dækkede indskyderes og dækkede investorers krav mod instituttet, hvorfor Garantiformuen tildeles samme prioritetsstilling som de dækkede indskydere og investorer, og derved er Garantiformuen højere i konkursordenen end simple kreditorer, jf. forslaget til § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Garantiformuen kan aldrig bidrage med et større beløb, end hvad der svarer til 100 pct. af målniveauet for pengeinstitutafdelingen eller realkreditafdelingen. For pengeinstitutafdelingen foreslås målniveauet fastsat til mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud, der er omfattet af § 9, *stk. 1*, jf. forslaget til § 7, *stk. 2*, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. For realkreditafdelingen foreslås målniveauet fastsat til mindst 0,8 pct. af de dækkede kontante midler, jf. forslaget til § 7 a, *stk. 1*, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at Garantiformuen er berettiget til betaling fra Afviklingsformuen, jf. § 56 i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis en værdiansættelse efter § 8 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder viser, at det af Garantiformuen ydede bidrag efter *stk. 2* eller *3* var større end det tab, Garantiformuen ville have lidt, hvis pengeinstituttet eller realkreditinstituttet var gået konkurs. Garantiformuen har krav på tilbagebetaling af differencen, imellem det Garantiformuen faktisk har betalt i bidrag, og det beløb værdiansættelsen fastslår, at Garantiformuen ville have tabt ved en konkursbehandling af instituttet. Betalingen fra Afviklingsformuen skal ske til den afdeling,

som foretog betalingen, jf. forslaget til § 2 a, *stk. 7*, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med bestemmelsen til *stk. 7* foreslås det, at Garantiformuen afholder betaling til finansieringen af afviklingen af et pengeinstitut via pengeinstitutafdelingen og afviklingen af et realkreditinstitut via realkreditafdelingen. Garantiformuens betaling til afvikling af et institut efter *stk. 1* skal ske kontant. Det påhviler Finansiell Stabilitet, som administrator af Garantiformuen at sikre, at Garantiformuen har tilstrækkelige med disponible midler til, at betalingen kan ske kontant.

Det foreslåede *stk. 8* medfører, at når bail-in anvendes, så behøver Garantiformuen ikke også at bidrage til de omkostninger, der er forbundet med en rekapitalisering efter § 24, *stk. 2*, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette forhindrer ikke, at Garantiformuens krav mod pengeinstituttet eller realkreditinstituttet under afvikling konverteres. Det er Finansiell Stabilitet der på vegne af Garantiformuen beslutter, om Garantiformuen skal bidrage. Finansiell Stabilitet skal tage behørigt hensyn til Garantiformuens interesser.

Af det foreslåede *stk. 9* fremgår, at hvis en indskyders indskud eller en investors dækkede kontante midler helt eller delvist overføres, som følge af at Finansiell Stabilitet har benyttet virksomhedssalg eller broinstitut, så kan en indskyder eller en investor ikke rette et krav mod Garantiformuen for den del af indskuddet eller de kontante midler, der ikke overføres. Det er en forudsætning, at det overførte indskud eller de overførte kontante midler svarer til eller er større end det, indskyderen eller investoren ville have fået dækket i henhold til den foreslåede § 9 samt den gældende § 10. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en indskyder eller en investor ikke har krav på en højere dækning, end hvad der følger af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med forslaget til *stk. 10* gives erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om brugen af Garantiformuen ved afvikling af et institut. Dette kan bl.a. omfatte en nærmere beskrivelse af, hvilke omkostninger Garantiformuen ikke kan bidrage til, samt hvordan Finansiell Stabilitet tager hensyn til Garantiformuens interesser. Reglerne forudsættes udmøntet i en bekendtgørelse. Det er hensigten, at bekendtgørelsen skal træde i kraft på samme tid som denne lov. Bekendtgørelsen skal løbende holdes opdateret med den seneste udvikling.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til ændring af § 3, *stk. 1, nr. 5*, gennemføres artikel 15, *stk. 1*, i DGSD.

Det følger af forslaget til § 3, *stk. 1, nr. 5*, at filialer af institutter, som omfattes af lov om en indskyder- og investorgarantiordning, og som har hjemsted uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være tilsluttet Garantiformuen, såfremt indskyder- og investordningen i hjemlandet ikke svarer til den dækning indskydere og investorer har i henhold til lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Filialer af kreditinstitutter, investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde med hjemsted uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område skal således tilsluttes Garantiformuen, medmindre det vurderes, at de pågældende filialers indskyder- og investorgarantiordning i hjemlandet svarer til den danske indskyder- og investorgarantiordning.

Finanstilsynet skal som kompetent myndighed, godkende etableringen af et tredjelands filial i Danmark. Eksempelvis skal en filial af et kreditinstitut med hjemsted uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område opfylde betingelserne i bekendtgørelse nr. 1183 af 6. december 2004 om filialer af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, før den må udøve kreditinstitutvirksomhed i Danmark.

Finanstilsynet foretager vurderingen af, om dækningen af indskydere og investorer i tredjelandet, svarer til dækningen af indskydere og investorer efter denne lov samtidig med godkendelsen af etableringen af filialen.

Finanstilsynet kan anmode om bistand fra Finansiell Stabilitet i forhold til vurderingen af, om indskydere og investorer i filialen har en tilsvarende dækning. Finanstilsynet kan således anmode Finansiell Stabilitet om en beskrivelse af den danske indskyder- og investorgarantiordning med henblik på at vurdere, hvorvidt filialens ordning i hjemlandet kan side-stilles med den danske indskyder- og investorgarantiordning.

Ved vurderingen af om der er tale om en tilsvarende indskyder- og investorgarantiordning, skal det vurderes, om indskyderne og investorerne har samme dækningsniveau og beskyttelsesomfang, som fastsat i den til enhver tid gældende lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Indskydere og investorer skal således have dækket indskud, kontante midler og værdipapirer i samme omfang som efter §§ 9-11. Det betyder eksempelvis, at beløbsgrænserne i indskyder- og investorgarantiordningen i filialens hjemland skal være det samme som i §§ 9-11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Navnenoterede indskud skal således dækkes med mindst 100.000 euro, ligesom der i henhold til lov skal være fuld dækning for pensionsopsparinger, jf. forslaget til § 9, stk. 6, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 3, stk. 2, er en konsekvens af, at flere institutter end kreditinstitutter og investeringsselskaber omfattes af § 3, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Fremadrettet omfatter § 3, stk. 2, også investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde. Derudover medfører ændringen af organiseringen af Finansiell Stabilitet som en selvstændig offentlig virksomhed, at det fremadrettet er erhvervs- og vækstministeren, der kan fastsætte nærmere regler om, at filialer af in-

stitutter med hjemsted i Danmark, som er beliggende uden for Den Europæiske Union bortset fra lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan undtages fra at være omfattet af Garantiformuen.

Til nr. 8 (§ 4 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt organiseringen af Finansiell Stabilitet som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 9 (Overskriften til kapitel 3 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt organiseringen af Finansiell Stabilitet som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til ændring af § 5, stk. 1, er der tale om en konsekvensrettelse som følge af opløsningen af Fonden.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til § 5, stk. 5, foretages der en konsekvensrettelse, som følge af gennemførelsen af BRRD og ophævelsen af dele af lov om finansiell stabilitet, således at det fremgår, at restruktureringsafdelingens dækningsområde omfatter restrukturering af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, der er blevet nødlidende.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 6, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 5, stk. 6, er en konsekvens af opløsningen af Fonden. Fremadrettet vil det, som følge af, at Garantiformuen ikke har en bestyrelse, være Finansiell Stabilitet og dermed Finansiell Stabilitets bestyrelse, der beslutter, hvilken afdeling en filial skal tilknyttes.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 7 og 8, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden. Som følge af Fondens ophævelse bortfalder værdiansættelsesrådet. Værdiansættelsesrådets opgaver vil fremadrettet blive forestået af Finansiell Stabilitet, som er underlagt en pligt til at tage hensyn til Garantiformuens interesser, når beløb for brugen af Garantiformuens midler skal fastsættes.

Til nr. 14 (§ 6, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt organiseringen af Finansiell Stabilitet som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 15 (§§ 7 – 7 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

§ 7

Forslaget til § 7 gennemfører dele af artikel 7, dele af artikel 10, samt dele af artikel 13 i DGSD.

Forslaget til *stk. 1* medfører, at pengeinstitutafdelingen skal finansieres igennem årlige bidrag fra institutter tilsluttet afdelingen. Der er i den forbindelse tale om en videreførelse i forhold til de eksisterende regler, hvor pengeinstitutafdelingen også finansieres igennem årlige bidrag.

Det følger af 2. pkt. som gennemfører dele af artikel 10, stk. 1, i DGSD, at de årlige bidrag ikke er til hinder for, at pengeinstitutafdelingen også finansieres via andre kilder. Dette kan eksempelvis være lån optaget hos Garantiformuens andre afdelinger, investeringsafkast m.v. Oplistningen er ikke udtømmende.

Med forslaget til *stk. 2* gennemføres artikel 10, stk. 2, i DGSD. Pengeinstitutafdelingens målniveau vil fremadrettet være på 0,8 pct. af de dækkede indskud, der er omfattet af § 9, stk. 1. Målniveauet skal kun beregnes med udgangspunkt i de indskud, der dækkes op til 100.000 euro. De indskud som dækkes efter § 9, stk. 3-6, indgår således ikke fremadrettet i målniveauet. Når målniveauet nås, ophører bidragspligten for de tilsluttede institutter. Bidragspligten genoptages, hvis formuen ikke længere overstiger målniveauet. Ved formuen menes pengeinstitutafdelingens likvide formue, hvorfor modtagne aktier i forbindelse med bidrag til afvikling eksempelvis ikke indgår. I opfyldelsen af målniveauet indgår ikke bidrag indbetalt til Afviklingsformuen efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, da der er tale om to separate formuer.

Forslaget til *stk. 3* viderefører den nuværende finansiering af pengeinstitutafdelingen. Pengeinstitutafdelingen vil således fortsat blive finansieret ved et årligt bidrag, der udgør en fast andel af de indskud i pengeinstitutterne, der dækkes af afdelingen. Efter forslaget fastsættes det årlige bidrag til 2,5 promille af de dækkede nettoindskud.

Ved dækkede nettoindskud forstås navnenoterede indskud i bidragspligtige institutter efter fradrag af indskyderens eventuelle forpligtelser, både forfaldne og ikke-forfaldne, over for det pågældende institut op til et beløb i danske kroner svarende til 100.000 euro.

På trods af ændringen af § 12 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvorefter der kun kan fradrages allerede forfaldne forpligtelser i en indskyders krav, opretholdes den nuværende opgørelse for beregning af bidrag, der forfalder til betaling den 10. januar 2016. Det medfører, at pengeinstitutterne fortsat ville skulle kunne opgøre deres dækkede nettoindskud indtil dette lovforslags § 3, nr. 16, træder i kraft den 11. januar 2016, jf. lovforslagets § 6, stk. 2.

Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens til enhver tid indestående formue, kan udgøres af betalingsforpligtel-

ser. Pengeinstitutterne har således ikke krav på, at op til 30 pct. af deres bidrag består af betalingsforpligtelser.

Indeståelser kendes i dag fra afviklings- og restruktureringsafdelingen, men betalingsforpligtelser i pengeinstitutafdelingen adskiller sig herfra ved, at de skal understøttes af sikkerheder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal i henhold til DGSD udstede retningslinjer vedrørende disse betalingsforpligtelser. Finansiel Stabilitet skal tage disse retningslinjer i betragtning, når det skal vurderes, hvorvidt dele af formuen skal udgøres af betalingsforpligtelser.

Sikkerhedsstillelsen for betalingsforpligtelserne skal bestå af aktiver med lav risiko, som står til rådighed for afdelingen. Sikkerhederne må ikke være behæftet med tredjemandets rettigheder. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre. Indeståelser i restruktureringsafdelingen vil ikke blive omfattet af EBAs retningslinjer og skal derfor ikke understøttes af sikkerheder. Forslaget til *stk. 3* gennemfører dele af artikel 13, stk. 1, og artikel 10, stk. 3, i DGSD.

Forslaget til *stk. 4* indeholder regler for tilbagebetaling af bidrag ved pengeinstitutters udtræden af pengeinstitutafdelingen. Der er i det store hele tale om en videreførsel af gældende regler. Hvis et pengeinstitut i løbet af året ophører med at have dækkede indskud, skal bidraget forholds-mæssigt tilbagebetales, således at pengeinstitutet betaler til og med det kvartal, hvor pengeinstitutet udtræder af ordningen. Det vil sige, at der vil ske en tilbagebetaling for hele kvartaler regnet fra det første kvartal, efter pengeinstitutet ophører med at have indskud.

Selvom der foretages forudbetaling for et år, dækker betalingen således kun for et kvartal ad gangen, idet pengeinstitutterne har mulighed for at træde ud af ordningen og få forudbetalte bidrag tilbagebetalt kvartalsvist. Pengeinstitutternes betaling af bidrag vil dermed kun belaste de enkelte kvartalers regnskaber forholds-mæssigt, dvs. med et beløb svarende til en fjerdedel af det årlige bidrag.

Tilbagebetaling af bidrag kan ikke finde sted, hvis pengeinstitutet i løbet af året fusionerer med et andet pengeinstitut eller på anden måde sammenlægges med et andet institut, der er dækket under pengeinstitutafdelingen. I vurderingen af, om der kan ske tilbagebetaling af bidrag, er det således afgørende, hvorvidt pengeinstitutafdelingens forpligtelser, mindskes.

Det fastslås, at der ikke skal ske tilbagebetaling, hvis Garantiformuen inden for de seneste 12 måneder har haft udbetalinger som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende, da instituttets bidrag i givet fald vil være brugt. Tilbagebetaling kan således ikke finde sted, hvis pengeinstitutet erklæres konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling eller på anden måde kommer under afvikling, der indebærer, at indskud i pengeinstitutet skal dækkes af pengeinstitutafdelingen. Tilbagebetaling af tidligere års indbetalte bidrag eller af afdelingens formue kan efter forslaget ikke finde sted.

Forslaget til *stk. 5* gennemfører artikel 14, *stk. 3*, og dele af artikel 14, *stk. 4*, i DGSD, hvorefter et pengeinstitut som ønsker at overføre sine aktiviteter helt eller delvist til et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal underrette Finansiell Stabilitet.

Forslaget er en konsekvens af det øgede samarbejde imellem Den Europæiske Unions indskuds- og investorgarantiordninger, hvorefter allerede indbetalte bidrag til Garantiformuen skal overføres til et andet medlemslands indskudsgarantiordning, såfremt et institut ophører med at være medlem af Garantiformuen eller mindsker sine dækningsberettigede aktiviteter i Danmark, og i stedet overfører dem til et andet medlemslands indskuds- og investorgarantiordning.

Forslaget til *stk. 5* understøtter princippet om hjemlandsdækning, hvorefter indskudsgarantiordninger skal dække indskydere i filialer, som kreditinstitutter etableret i det pågældende medlemsland har oprettet i andre medlemslande. Garantiformuen skal således dække indskydere i filialer af danske pengeinstitutter, selvom filialen er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. nærmere herom i § 16 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Dette princip medfører således, at såfremt et pengeinstitut ophører med helt eller delvist at have dækningsberettigede aktiviteter i Danmark, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder overføres til den indskudsgarantiordning, som instituttet fremadrettet vil være tilsluttet. Overføres dele af et pengeinstituts aktiviteter til et andet medlemsland og således underlægges en anden anerkendt indskudsgarantiordning, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder, overføres til den pågældende indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud. Overføres eksempelvis en tredjedel af et pengeinstituts dækkede indskud til et andet medlemsland, skal Garantiformuen overføre en tredjedel af det pågældende instituts bidrag til indskudsgarantiordningen, som instituttet tilsluttes.

Garantiformuen skal ikke overføre bidrag, såfremt et dansk pengeinstitut opretter en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, da Garantiformuen fortsat ville skulle dække indskyderne i filialen, jf. princippet om hjemlandsdækning. Vælger et kreditinstitut med hjemsted inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at omorganisere et datterselskab med en pengeinstituttiladelse efter § 7 i lov om finansiell virksomhed til en filial, skal Garantiformuen som udgangspunkt overføre instituttets indbetalte bidrag til filialens ordning i hjemlandet.

Der kan ikke overføres ekstraordinære bidrag, som er indbetalt i overensstemmelse med det foreslåede *stk. 6*. Bidrag opkrævet af de i § 4 tilsluttede filialer kan heller ikke overføres.

Det pågældende institut, som påtænker at overføre hele eller dele af sine dækningsberettigede aktiviteter til en anden indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal orientere Finansiell Stabilitet herom, senest 6 måneder før instituttet påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning. På denne måde kan Finansiell Stabilitet forberede sig på overførslen af bidraget.

Forslaget til *stk. 6* medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at kunne tilbagebetale indskydere i forbindelse med et pengeinstituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Et instituts ekstraordinære bidrag kan højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud pr. kalenderår. Ved dækkede indskud menes dækkede indskud omfattet af § 9, *stk. 1*. Under ekstraordinære omstændigheder kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kræve et højere ekstraordinært bidrag end de 0,5 pct. af et instituts dækkede indskud, men det forudsætter, at Finansiell Stabilitet har opnået Finanstilsynets samtykke hertil inden opkrævningen. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen i videst muligt omfang forsøge at opnå finansiering igennem andre kilder, inden denne mulighed tages i brug.

Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et pengeinstituts betaling af ekstraordinære bidrag helt eller delvist, hvis Finanstilsynet vurderer, at bidraget vil give instituttet væsentlige finansielle problemer, herunder bringe dets solvens eller likviditet i fare. En udsættelse af betaling af ekstraordinære bidrag vil i overensstemmelse med artikel 10, *stk. 8*, i DGSD kunne gives for en periode på op til 6 måneder, som kan forlænges hvis instituttet anmoder herom, og Finanstilsynet vurderer, at betingelserne for udsættelse fortsat er opfyldt.

Det følger af BRRD artikel 106, *stk. 3*, at afviklingsmyndigheden helt eller delvist kan udskyde et instituts betaling af ekstraordinære bidrag til Afviklingsformuen, hvis betalingen af disse bidrag vil bringe instituttets likviditet eller solvens i fare. Artikel 106, *stk. 3*, i BRRD har således samme formål som DGSD artikel 10, *stk. 8*. Det følger dog af BRRD, at Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et instituts betaling af bidrag kan udskydes. Finanstilsynets udsættelse af ekstraordinære bidrag i henhold til det foreslåede *stk. 6* i lov om en indskyder- og investorgarantiordning vil være i overensstemmelse med den delegerede retsakt, som Kommissionen måtte vedtage. Dette vil ligeledes sikre en overensstemmende praksis imellem udsættelse af betaling af ekstraordinære bidrag til henholdsvis Garantiformuen og Afviklingsformuen.

Med forslaget til *stk. 7* fremgår, at yder Garantiformuen bidrag til medgift eller afvikling efter den foreslåede §§ 2 og 2 a eller foretager Garantiformuen en udbetaling eller overførsel efter § 16, og reduceres midlerne i pengeinstitutafdelingen til under to tredjedele af målniveauet, som foreslås fastsat i *stk. 2* til 0,8 pct. af de dækkede indskud, der omfat-

tes af § 9, stk. 1, skal de årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen fra de tilsluttede institutter fastsættes på et niveau, som medfører, at målniveauet kan nås inden for seks år.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at pengeinstitutafdelingen hurtigt får opbygget sine midler igen, således at den kan klare fremtidige udbetalinger eller overførsler. Der vil blive fastsat nærmere regler for beregningen af de årlige bidrag, jf. det foreslåede stk. 9.

Med forslaget til *stk. 8*, gennemføres artikel 7, stk. 6, i DGSD. Bestemmelsen medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen til enhver tid kan anmode pengeinstitutter om at indsende oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud. Ved berettigede indskud forstås indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse efter den foreslåede § 13, altså indskud som ville være berettiget til dækning, såfremt der ikke var sat en maksimumgrænse i den foreslåede § 9. Pengeinstitutterne er forpligtede til at indsende oplysningerne til Finansiell Stabilitet. Forslaget medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan anmode om oplysninger om samtlige indskud i et pengeinstitut, selv om disse indskud overstiger grænserne fastsat i § 9. Finansiell Stabilitets anmodning omfatter ikke indskud, som undtages dækning i henhold til den foreslåede § 13.

Finansiell Stabilitet må ikke på vegne af Garantiformuen fremsætte en anmodning, medmindre oplysningerne er nødvendige for Garantiformuens arbejde. Dette kunne eksempelvis være tilfældet i forbindelse med gennemførelsen af en stresstest, jf. det foreslåede § 20, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Derudover skal Finansiell Stabilitets anmodning være proportional, således at der ikke anmodes om oplysninger, som ikke er nødvendige, eller som går ud over, hvad der kan forventes.

I *stk. 9* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, herunder bidragsopkrævning og brugen af betalingsforpligtelser. De nærmere regler om det enkelte pengeinstituts bidrag vil blive reguleret i en bekendtgørelse om Garantiformuen. I den gældende bekendtgørelse findes et detaljeret regelsæt om selve bidragsopgørelsen. Det er blandt andet hjemlen til denne detaljerede opgørelse, der foreslås videreført med *stk. 9*.

§ 7 a

Forslaget til *stk. 1*, gennemfører artikel 10, stk. 2, i DGSD for realkreditinstitutter.

Med det foreslåede *stk. 1* fastholdes det, at Garantiformuens nettoformue for realkreditafdelingen stadig skal udgøre mindst 10 mio. kr., og at finansieringen af realkreditafdelingen sker ved kontante bidrag og indeståelser ligesom i dag.

Afdelingen får med forslaget et målniveau for de kontante bidrag på 0,8 pct. af de dækkede kontante midler efter § 10. Afdelingens kontante bidrag må gerne være større end 0,8 pct. af de dækkede kontante midler.

På trods af at realkreditinstitutter ikke har tilladelse til at modtage indlån, jf. bilag 3 i lov om finansiell virksomhed, så fremgår det af bemærkningerne til lov nr. 415 af 26. juni

1998, at udtrykket kontante midler er en samlebetegnelse for de typer af pengetilgodehavender, herunder forudbetalinger, marginindbetalinger og afregningsbeløb (f.eks. renteudbetalinger) m.v., som en investor kan have over for et institut i forbindelse med ydelse af investeringsservice. Der sondres ikke mellem indskud og midler i pengeinstitutter, idet midler i pengeinstitutter betragtes som et indskud.

På baggrund af ovenstående bemærkninger til lov nr. 415 af 26. juni 1998, samt at realkreditinstitutter betragtes som kreditinstitutter, og derved omfattes af definitionen af et kreditinstitut i DGSD, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 9, gennemføres det påkrævede målniveau i DGSD, jf. artikel 10, stk. 2, i DGS, også for realkreditafdelingen.

På baggrund af realkreditinstitutternes tidligere opgørelser har realkreditafdelingen allerede tilstrækkelige kontante bidrag til at opfylde et målniveau på 0,8 pct. af de dækkede kontante midler. Afdelingen opfylder således DGSD.

Ligesom for pengeinstitutafdelingen kan Finansiell Stabilitet beslutte, at op til 30 pct. af de kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser. For en nærmere af beskrivelse af betalingsforpligtelserne henvises til bemærkningerne ovenfor om betalingsforpligtelser i pengeinstitutafdelingen jf. forslaget til § 7, stk. 3, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med forslaget til *stk. 2* fastholdes det, at Garantiformuens nettoformue for fondsmæglerafdelingen stadig skal udgøre mindst 10 mio. kr., og at finansieringen af fondsmæglerafdelingen sker ved kontante bidrag og indeståelser ligesom i dag.

Ved forslagens *stk. 3* videreføres restruktureringsafdelingen således, at finansieringen af allerede stillede tabskautioner stillet i henhold til § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer over for Finansiell Stabilitet A/S' kapitalisering af datterselskaber, tildeling af likviditetsramme til datterselskaber og for eventuelt underskud i Finansiell Stabilitet A/S' datterselskab som følge af en afvikling, kan oprettholdes.

Da Garantiformuen indtræder i Garantifonden for indskydere- og investorers rettigheder og forpligtelser, jf. forslaget til § 1, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, bibeholdes restruktureringsafdelingen til brug for afvikling. Ved en bibeholdelse af restruktureringsafdelingens midler til brug for afvikling sikres det således, at allerede givne tabskautioner over for Finansiell Stabilitet A/S kan videreføres til deres udløb. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, stk. 3.

Det fastholdes, at afdelingens separate formue, der skal finde anvendelse på ovenstående, skal udgøre 3,2 mia. kr., som skal bestå af indeståelser. Afdelingens separate formue til anvendelse ved afvikling for de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter, adskiller sig fra Garantiformuens ordinære formue ved alene at bestå af indeståelser fra de bidragspligtige institutter. Den separate formue indeholder således ingen likvide midler, men pengeinstitutterne forpligter sig til ved påkrav at yde de midler, der er nødvendige for, at restruktu-

reringsafdelingen kan foretage udbetaling under tabskautionen, såfremt det bliver nødvendigt.

Med forslaget til *stk. 4* fastholdes, at udover afvikling skal restruktureringsafdelingen tillige være med til at dække udrædelsesomkostninger fra datacentraler ved fusioner, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende. Restruktureringsafdelingen skal således udover en separat formue på 3,2 mia. kr. i indeståelser til brug for afvikling jf. *stk. 3*, tillige have en formue bestående af 1 mia. kr. i indeståelser eller kontante indbetalinger.

Afdelingens formue skal samlet udgøre 4,2 mia. kr., og den er således som udgangspunkt ex post finansieret, men da den også kan bestå af kontante indbetalinger, kan pengeinstitutterne vælge at indbetale bidragene kontant dvs. ex ante. De pengeinstitutter, som ønsker at foretage en kontant indbetaling, kan rette henvendelse til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet vil herefter i overensstemmelse med de gældende regler opkræve beløbet hos instituttet.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 5*, at pengeinstitutternes samlede bidrag til restruktureringsafdelingen inden for et regnskabsår højst kan udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse. Den grænse vedrører institutternes faktiske indbetaling til Garantiformuen. Indeståelser tæller således først med, når institutterne får et påkrav fra Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen om betaling.

I *stk. 6* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, herunder bidragsopkrævning og brugen af betalingsforpligtelser. De nærmere regler om det enkelte instituts bidrag vil blive reguleret i en bekendtgørelse om Garantiformuen. I den gældende bekendtgørelse findes et detaljeret regelsæt om selve bidragsopgørelsen. Det er blandt andet hjemlen til denne detaljerede opgørelse, der foreslås videreført med *stk. 6*.

§ 7 b

Med forslaget til *stk. 1*, påhviler det Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen at sikre, at pengeinstitutafdelingens disponible finansielle midler til enhver tid er proportionale med de potentielle forpligtelser, som afdelingen har. Forslaget gennemfører dele af artikel 10, *stk. 1*, i DGSD.

Pengeinstitutafdelingen skal have tilstrækkelig med disponible finansielle midler, således at afdelingen kan opfylde sine potentielle forpligtelser. Ved disponible finansielle midler menes kontanter, indskud og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for en periode, der ikke overstiger udbetalingsfristen på 7 arbejdsdage, samt betalingsforpligtelser op til den tilladte grænse. Opfylder Garantiformuen ikke kravene, skal Finansiell Stabilitet snarest muligt underrette erhvervs- og vækstministeren herom.

Forslaget til *stk. 2* gennemfører betragtning 35 i præambelen til DGSD, der ligeledes er i overensstemmelse med Fondens nuværende praksis. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller

aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre.

Bestemmelsen omhandler alene Finansiell Stabilitets aktive placering af formuen på vegne af Garantiformuen og er ikke til hinder for, at Garantiformuen kan modtage ejerandele i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen sikre, at pengeinstitutafdelingens formue investeres med lav risiko og en tilstrækkelig diversificering for øje. Finansiell Stabilitet fastlægger på vegne af Garantiformuen sin investeringspolitik ud fra disse hensyn.

Til nr. 16 (§§ 7 og 7 a, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

§ 7

Forslaget til § 7 gennemfører dele af artikel 7, dele af artikel 10, samt dele af artikel 13 i DGSD.

Forslaget til *stk. 1* medfører, at pengeinstitutafdelingen skal finansieres igennem årlige bidrag fra institutter tilsluttet afdelingen. Der er i den forbindelse tale om en videreførelse i forhold til de eksisterende regler, hvor pengeinstitutafdelingen også finansieres igennem årlige bidrag.

Det følger af 2. pkt. som gennemfører dele af artikel 10, *stk. 1*, i DGSD, at de årlige bidrag ikke er til hinder for, at pengeinstitutafdelingen også finansieres via andre kilder. Dette kan eksempelvis være lån optaget hos Garantiformuens andre afdelinger, investeringsafkast m.v. Oplistingen er ikke udtømmende.

Med forslaget til *stk. 2* gennemføres artikel 10, *stk. 2*, i DGSD. Pengeinstitutafdelingens målniveau vil fremadrettet være på 0,8 pct. af de dækkede indskud, der er omfattet af § 9, *stk. 1*. Målniveauet skal kun beregnes med udgangspunkt i de indskud, der dækkes op til 100.000 euro. De indskud som dækkes efter § 9, *stk. 3-6*, indgår således ikke fremadrettet i målniveauet. Når målniveauet nås, ophører bidragspligten for de tilsluttede institutter. Bidragspligten genoptages, hvis formuen ikke længere overstiger målniveauet. Ved formuen menes pengeinstitutafdelingens likvide formue, hvorfor modtagne aktier i forbindelse med bidrag til afvikling eksempelvis ikke indgår. I opfyldelsen af målniveauet indgår ikke bidrag indbetalt til Afviklingsformuen efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, da der er tale om to separate formuer.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at bidragene til pengeinstitutafdelingen fremadrettet ikke kun vil tage udgangspunkt i det pågældende instituts dækkede indskud, men også det pågældende pengeinstituts risikoprofil. Der vil således være tale om risikobaserede bidrag, hvor bidragets størrelse vil afhænge af både størrelsen på instituttets dækkede indskud, samt risikoen for at Garantiformuen skal anvende sine midler. Ved dækkede indskud i denne sammenhæng menes de indskud, der omfattes af § 9, *stk. 1*.

Bestemmelsen omfatter ikke de i § 4, nævnte filialer, hvorfor erhvervs- og vækstministeren gives hjemmel til at fastsætte nærmere regler om deres bidrag, jf. forslaget til

stk. 9, herunder nærmere regler om tidspunktet for opgørelsen og indbetalingen af bidrag. Det forventes, at opgørelses- og indbetalingstidspunktet vil følge opgørelses- og indbetalingstidspunktet for Afviklingsformuen.

Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens til enhver tid indestående formue, kan udgøres af betalingsforpligtelser. Pengeinstitutterne har således ikke krav på, at op til 30 pct. af deres bidrag består af betalingsforpligtelser.

Indeståelser kendes i dag fra afviklings- og restruktureringsafdelingen, men betalingsforpligtelser i pengeinstitutafdelingen adskiller sig herfra ved, at de skal understøttes af sikkerheder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal i henhold til DGSD udstede retningslinjer vedrørende disse betalingsforpligtelser. Finansiell Stabilitet skal tage disse retningslinjer i betragtning, når det skal vurderes, hvorvidt dele af formuen skal udgøres af betalingsforpligtelser.

Sikkerhedsstillelsen for betalingsforpligtelserne skal bestå af aktiver med lav risiko, som står til rådighed for afdelingen. Sikkerhederne må ikke være behæftet med tredjemandes rettigheder. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre. Indeståelser i restruktureringsafdelingen vil ikke blive omfattet af EBAs retningslinjer og skal derfor ikke understøttes af sikkerheder. Forslaget til stk. 3 gennemfører dele af artikel 13, stk. 1, og artikel 10, stk. 3, i DGSD.

Forslaget til *stk. 4* indeholder regler for tilbagebetaling af bidrag ved pengeinstitutters udtræden af pengeinstitutafdelingen. Der er i det store hele tale om en videreførelse af gældende regler. Hvis et pengeinstitut i løbet af året ophører med at have dækkede indskud, skal bidraget forholdsmæssigt tilbagebetales, således at pengeinstituttet betaler til og med det kvartal, hvor pengeinstituttet udtræder af ordningen. Det vil sige, at der vil ske en tilbagebetaling for hele kvartaler regnet fra det første kvartal efter pengeinstituttet ophører med at have indskud.

Selvom der foretages forudbetaling for et år, dækker betalingen således kun for et kvartal ad gangen, idet pengeinstitutterne har mulighed for at træde ud af ordningen og få forudbetalte bidrag tilbagebetalt kvartalsvist. Pengeinstitutternes betaling af bidrag vil dermed kun belaste de enkelte kvartalers regnskaber forholdsmæssigt, dvs. med et beløb svarende til en fjerdedel af det årlige bidrag.

Tilbagebetaling af bidrag kan ikke finde sted, hvis pengeinstituttet i løbet af året fusionerer med et andet pengeinstitut eller på anden måde sammenlægges med et andet institut, der er dækket under pengeinstitutafdelingen. I vurderingen af om der kan ske tilbagebetaling af bidrag, er det således afgørende, hvorvidt pengeinstitutafdelingens forpligtelser, mindskes.

Det fastslås, at der ikke skal ske tilbagebetaling, hvis Garantiformuen inden for de seneste 12 måneder har haft udbetalinger som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende, da instituttets bidrag i givet fald vil være

brugt. Tilbagebetaling kan således ikke finde sted, hvis pengeinstituttet erklæres konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling eller på anden måde kommer under afvikling, der indebærer, at indskud i pengeinstituttet skal dækkes af pengeinstitutafdelingen. Tilbagebetaling af tidligere års indbetalte bidrag eller af afdelingens formue kan efter forslaget ikke finde sted.

Forslaget til *stk. 5* gennemfører artikel 14, stk. 3, og dele af artikel 14, stk. 4, i DGSD, hvorefter et pengeinstitut som ønsker at overføre sine aktiviteter helt eller delvist til et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal underrette Finansiell Stabilitet.

Forslaget er en konsekvens af det øgede samarbejde mellem Den Europæiske Unions indskuds- og investorgarantiordninger, hvorefter allerede indbetalte bidrag til Garantiformuen skal overføres til et andet medlemslands indskudsgarantiordning, såfremt et institut ophører med at være medlem af Garantiformuen eller mindsker sine dækningsberettigede aktiviteter i Danmark og i stedet overfører dem til et andet medlemslands indskuds- og investorgarantiordning.

Forslaget til *stk. 5* understøtter princippet om hjemlandsdækning, hvorefter indskudsgarantiordninger skal dække indskydere i filialer, som kreditinstitutter etableret i det pågældende medlemsland har oprettet i andre medlemslande. Garantiformuen skal således dække indskydere i filialer af danske pengeinstitutter, selvom filialen er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union, eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. nærmere herom i § 16 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Dette princip medfører således, at såfremt et pengeinstitut ophører med helt eller delvist at have dækningsberettigede aktiviteter i Danmark, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder overføres til den indskudsgarantiordning, som instituttet fremadrettet vil være tilsluttet. Overføres dele af et pengeinstituts aktiviteter til et andet medlemsland og således underlægges en anden anerkendt indskudsgarantiordning, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder, overføres til den pågældende indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud. Overføres eksempelvis en tredjedel af et pengeinstituts dækkede indskud til et andet medlemsland, skal Garantiformuen overføre en tredjedel af det pågældende instituts bidrag til indskudsgarantiordningen, som instituttet tilsluttes.

Garantiformuen skal ikke overføre bidrag, såfremt et dansk pengeinstitut opretter en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, da Garantiformuen fortsat ville skulle dække indskyderne i filialen jf. princippet om hjemlandsdækning. Vælger et kreditinstitut med hjemsted inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at omorganisere et datterselskab med en pengeinstituttiladelse efter § 7 i lov om finansiell virksomhed til en filial, skal Ga-

rantiformuen som udgangspunkt overføre instituttets indbetalte bidrag til filialens ordning i hjemlandet.

Der kan ikke overføres ekstraordinære bidrag, som er indbetalt i overensstemmelse med det foreslåede stk. 6. Bidrag opkrævet af de i § 4 tilsluttede filialer kan heller ikke overføres.

Det pågældende institut, som påtænker at overføre hele eller dele af sine dækningsberettigede aktiviteter til en anden indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal orientere Finansiell Stabilitet herom, senest 6 måneder før instituttet påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning. På denne måde kan Finansiell Stabilitet forberede sig på overførslen af bidraget.

Forslaget til *stk. 6* medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at kunne tilbagebetale indskydere i forbindelse med et pengeinstituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Et instituts ekstraordinære bidrag kan højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud pr. kalenderår. Ved dækkede indskud menes dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Under ekstraordinære omstændigheder kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kræve et højere ekstraordinært bidrag end de 0,5 pct. af et instituts dækkede indskud, men det forudsætter, at Finansiell Stabilitet har opnået Finanstilsynets samtykke, inden opkrævningen. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen i videst muligt omfang forsøge at opnå finansiering igennem andre kilder, inden denne mulighed tages i brug.

Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et pengeinstituts betaling af ekstraordinære bidrag helt eller delvist, hvis Finanstilsynet vurderer, at bidraget vil give instituttet væsentlige finansielle problemer, herunder bringe dets solvens eller likviditet i fare. En udsættelse af betaling af ekstraordinære bidrag vil i overensstemmelse med artikel 10, stk. 8, i DGSD kunne gives for en periode på op til 6 måneder, som kan forlænges hvis instituttet anmoder herom, og Finanstilsynet vurderer, at betingelserne for udsættelse fortsat er opfyldt.

Det følger af BRRD artikel 106, stk. 3, at afviklingsmyndigheden helt eller delvist kan udskyde et instituts betaling af ekstraordinære bidrag til Afviklingsformuen, hvis betalingen af disse bidrag vil bringe instituttets likviditet eller solvens i fare. Artikel 106, stk. 3, i BRRD har således samme formål som DGSD artikel 10, stk. 8. Det følger dog af BRRD, at Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et instituts betaling af bidrag kan udskydes. Finanstilsynets udsættelse af ekstraordinære bidrag i henhold til det foreslåede stk. 6 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning vil være i overensstemmelse med den delegerede retsakt, som Kommissionen måtte vedtage. Dette vil ligeledes sikre en overensstemmende praksis imellem udsættelse af betaling af ekstraordinære bidrag til henholdsvis Garantiformuen og Afviklingsformuen.

Med forslaget til *stk. 7*, fremgår, at yder Garantiformuen bidrag til medgift eller afvikling efter den foreslåede §§ 2 og 2 a eller foretager Garantiformuen en udbetaling eller overførsel efter § 16, og reduceres midlerne i pengeinstitutafdelingen til under to tredjedele af målniveauet, som foreslås fastsat i stk. 2 til 0,8 pct. af de dækkede indskud, der omfattes af § 9, stk. 1, skal de årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen fra de tilsluttede institutter fastsættes på et niveau, som medfører, at målniveauet kan nås inden for seks år.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at pengeinstitutafdelingen hurtigt får opbygget sine midler igen, således at den kan klare fremtidige udbetalinger og overførsler. Der vil blive fastsat nærmere regler for beregningen af de årlige bidrag, jf. det foreslåede stk. 9.

Med forslaget til *stk. 8* gennemføres artikel 7, stk. 6, i DGSD. Bestemmelsen medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen til enhver tid kan anmode pengeinstitutter om at indsende oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud. Ved berettigede indskud forstås indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse efter den foreslåede § 13, altså indskud som ville være berettiget til dækning, såfremt der ikke var sat en maksimumgrænse i den foreslåede § 9. Pengeinstitutterne er forpligtede til at indsende oplysningerne til Finansiell Stabilitet. Forslaget medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan anmode om oplysninger om samtlige indskud i et pengeinstitut, selv om disse indskud overstiger grænserne fastsat i § 9. Finansiell Stabilitets anmodning omfatter ikke indskud, som undtages dækning i henhold til den foreslåede § 13.

Finansiell Stabilitet må ikke på vegne af Garantiformuen fremsætte en anmodning, medmindre oplysningerne er nødvendige for Garantiformuens arbejde. Dette kunne eksempelvis være tilfældet i forbindelse med gennemførelsen af en stresstest, jf. det foreslåede § 20, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Derudover skal Finansiell Stabilitets anmodning være proportional, således at der ikke anmodes om oplysninger, som ikke er nødvendige, eller som går ud over, hvad der kan forventes.

Forslaget til *stk. 9* medfører, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, bidragsopkrævningen samt anvendelsen af betalingsforpligtelser. Ved fastsættelsen af de årlige bidrag, skal der tages behørigt hensyn til konjunkturudviklingen, samt den virkning som procykliske bidrag kan have. Dette betyder bl.a., at i perioder med højkonjunktur vil indbetalingerne forventeligt være større end i perioder med lavkonjunktur.

EBA skal udarbejde retningslinjer for at præcisere metoderne til beregning af de årlige bidrag. Erhvervs- og vækstministeren skal ved udarbejdelsen af reglerne om bidragsfastsættelse, tage disse retningslinjer i betragtning. Det forventes, at EBA vil udarbejde en egentlig model for beregningen af bidrag, som vil skulle lægges til grund ved udmøntningen af reglerne. Derudover kan der fastsættes nærmere regler om de i § 4 nævnte filialers bidrag, tidspunktet for bidragsopkrævningen og tidspunktet for opgørelsen af de dækkede indskud, som skal indgå i bidragsberegningen. Det forventes, at tidspunktet for opgørelsen af de dækkede ind-

skud vil være sammenfaldende med tidspunktet for opgørelsen af de dækkede indskud og samlede passiver til brug for beregningen af bidrag til Afviklingsformuen. Det følger af artikel 13, stk. 2, i DGSD, at metoden for beregning af bidrag skal godkendes af Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, hvorfor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal inddrages i udarbejdelsen af beregningsmetoden.

§ 7 a

Forslaget til *stk. 1* gennemfører artikel 10, stk. 2, og artikel 13, stk. 1, i DGSD for realkreditinstitutter.

Med det foreslåede stk. 1 fastholdes det, at Garantiformuens nettoformue for realkreditafdelingen stadig skal udgøre mindst 10 mio. kr., og at finansieringen af realkreditafdelingen sker ved kontante bidrag og indeståelser ligesom i dag, jf. § 7 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Afdelingen får med forslaget et målniveau for de kontante bidrag på 0,8 pct. af de dækkede kontante midler efter § 10. Afdelingens kontante bidrag, må gerne være større end 0,8 pct. af de dækkede kontante midler.

På trods af at realkreditinstitutter ikke har tilladelse til at modtage indlån, jf. bilag 3 i lov om finansiell virksomhed, så fremgår det af bemærkningerne til lov nr. 415 af 26. juni 1998, at udtrykket kontante midler er en samlebetegnelse for de typer af pengetilgodehavender, herunder forudbetalinger, marginindbetalinger og afregningsbeløb (f.eks. renteudbetalinger) m.v., som en investor kan have over for et institut i forbindelse med ydelse af investeringsservice. Der sondres ikke mellem indskud og midler i pengeinstitutter, idet midler i pengeinstitutter betragtes som et indskud.

På baggrund af ovenstående bemærkninger til lov nr. 415 af 26. juni 1998, samt at realkreditinstitutter betragtes som kreditinstitutter, og derved omfattes af definitionen af et kreditinstitut i DGSD, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 9, gennemføres det påkrævede målniveau i DGSD, jf. artikel 10, stk. 2, i DGSD derfor også for realkreditafdelingen.

På baggrund af realkreditinstitutternes tidligere opgørelser har realkreditafdelingen allerede tilstrækkelige kontante bidrag til at opfylde et målniveau på 0,8 pct. af de dækkede kontante midler. Afdelingen opfylder således DGSD.

Med forslaget til *stk. 1* foreslås at realkreditinstitutternes individuelle kontante bidrag fremadrettet beregnes med udgangspunkt i instituttets dækkede kontante midler og risikoprofil. Der vil således være tale om risikobaserede bidrag, hvor bidragets størrelse vil afhænge af både omfanget af instituttets dækkede kontante midler, samt risikoen for at Garantiformuen skal anvende sine midler. Ved dækkede kontante midler i denne sammenhæng menes de kontante midler, der omfattes af § 10. Erhvervs- og vækstministeren gives hjemmel til at fastsætte nærmere regler om bidrag, jf. stk. 6.

Realkreditinstitutternes individuelle indeståelser beregnes med udgangspunkt i dækkede kontante midler og dækkede værdipapirer ligesom i dag.

Forslaget træder i kraft den 11. januar 2016, jf. lovforslaget § 6, stk. 2. Datoen er fastsat med henblik på at ensarte tidspunktet for bidragsopkrævningen med pengeinstitutafdelingen, da dele af realkreditinstitutternes bidrag fremadrettet skal gøres risikobaserede. Bidragsopkrævningen for 2015 i realkreditafdelingen, vil således ske efter de nuværende regler, hvorefter realkreditinstitutternes individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Ligesom for pengeinstitutafdelingen kan Finansiell Stabilitet beslutte, at op til 30 pct. af de kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser. For en nærmere af beskrivelse af betalingsforpligtelserne henvises til lovforslagets § 3, nr. 15.

Med forslaget til *stk. 2*, fastholdes det, at Garantiformuens nettoformue for fondsmæglerafdelingen stadig skal udgøre mindst 10 mio. kr., og at finansieringen af fondsmæglerafdelingen sker ved kontante bidrag og indeståelser ligesom i dag.

Ved forslagens *stk. 3* videreføres restruktureringsafdelingen således, at finansieringen af allerede stillede tabskautioner stillet i henhold til § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer over for Finansiell Stabilitet A/S' kapitalisering af datterselskaber, tildeling af likviditetsramme til datterselskaber og for eventuelt underskud i Finansiell Stabilitet A/S' datterselskab som følge af afviklingen, kan oprettholdes.

Da Garantiformuen indtræder i Garantifonden for indskydere- og investorers rettigheder og forpligtelser, jf. forslaget til § 1, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, bibeholdes restruktureringsafdelingen til brug for afvikling. Ved en bibeholdelse af restruktureringsafdelingens midler til brug for afvikling sikres det således, at allerede givne tabskautioner over for Finansiell Stabilitet A/S, kan videreføres til deres udløb. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, stk. 3.

Det fastholdes, at afdelingens separate formue, der skal finde anvendelse på ovenstående, skal udgøre 3,2 mia. kr., som skal bestå af indeståelser. Afdelingens separate formue til anvendelse ved afvikling for de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter, adskiller sig fra Garantiformuens ordinære formue ved alene at bestå af indeståelser fra de bidragspligtige institutter. Den separate formue indeholder således ingen likvide midler, men pengeinstitutterne forpligter sig til ved påkrav at yde de midler, der er nødvendige for, at restruktureringsafdelingen kan foretage udbetaling under tabskautionen, såfremt det bliver nødvendigt.

Med forslaget til *stk. 4* fastholdes, at udover afvikling skal restruktureringsafdelingen tillige være med til at dække udtrædelsesomkostninger fra datacentraler ved fusioner, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende. Restruktureringsafdelingen skal således udover en separat formue på 3,2 mia. kr. i indeståelser til brug for afvikling jf. stk. 3, tillige have en formue bestående af 1 mia. kr. i indeståelser eller kontante indbetalinger.

Afdelingens formue skal samlet udgøre 4,2 mia. kr., og den er således som udgangspunkt ex post finansieret, men da den også kan bestå af kontante indbetalinger, kan pengeinstitutterne vælge at indbetale bidragene kontant dvs. ex ante. De pengeinstitutter, som ønsker at foretage en kontant indbetaling, kan rette henvendelse til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet vil herefter i overensstemmelse med de gældende regler opkræve beløbet hos instituttet.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 5*, at pengeinstitutternes samlede bidrag til restruktureringsafdelingen inden for et regnskabsår højst kan udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse. Den grænse vedrører institutternes faktiske indbetaling til Garantiformuen. Indeståelser tæller således først med, når institutterne får et påkrav fra Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen om at betale.

Forslaget til *stk. 6* medfører, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, bidragsopkrævningen samt anvendelsen af betalingsforpligtelser. De nærmere regler om det enkelte instituts bidrag vil blive reguleret i en bekendtgørelse om Garantiformuen. I den gældende bekendtgørelse findes et detaljeret regelsæt om selve bidragsopførelsen. Det er blandt andet hjemlen til denne detaljerede opgørelse, der foreslås videreført.

Ved fastsættelsen af de årlige kontante bidrag for realkreditinstitutter, skal der tages behørigt hensyn til konjunkturd udviklingen samt den virkning som procykliske bidrag kan have. Dette betyder bl.a., at i perioder med højkonjunktur vil indbetalingerne forventeligt være større end i perioder med lavkonjunktur.

EBA skal udarbejde retningslinjer for at præcisere metoderne til beregning af de årlige bidrag. Erhvervs- og vækstministeren skal ved udarbejdelsen af reglerne om bidragsfastsættelse tage disse retningslinjer i betragtning. Det forventes, at EBA vil udarbejde en egentlig model for beregningen af bidrag, som vil skulle lægges til grund ved udmøntningen af reglerne. Det forventes, at tidspunktet for opgørelsen af realkreditinstitutternes dækkede kontante midler vil være sammenfaldende med tidspunktet for opgørelsen af de dækkede indskud og samlede passiver til brug for beregningen af bidrag til Afviklingsformuen. Det følger af artikel 13, stk. 2, i DGSD, at metoden for beregning af bidrag skal godkendes af Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, hvorfor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal inddrages i udarbejdelsen af beregningsmetoden.

Til nr. 17 (§ 8, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af forslaget til § 8, stk. 1, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal underrette Finanstilsynet, hvis et institut undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Der fastslås således en pligt for Finansiell Stabilitet til at underrette Finanstilsynet herom.

Bestemmelsen svarer til § 8, stk. 1, i lov om en garanti-fond for indskydere og investorer, med de fornødne tilpasninger, som følge af opløsningen af Fonden og oprettelsen af Garantiformuen, der administreres af Finansiell Stabilitet.

Til nr. 18 (§ 8, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, hvorfor Finanstilsynet ikke længere kan tilbagekalde et instituts tilladelse til at drive virksomhed, hvis instituttet ikke overholder Fondens vedtægter.

Til nr. 19 (Overskriften til kapitel 5 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden og oprettelsen af en Garantiformue. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse. Ændringen har ikke nogen materiel betydning.

Til nr. 20 (§ 9 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 9 gennemfører artikel 6 og artikel 14, stk. 1, i DGSD.

Forslaget medfører en række ændringer i dækningsomfanget for Garantiformuen i forhold til den nuværende dækning. En række indskud, som tidligere var fuldt dækket i en ubegrænset periode, vil ikke længere være dækket fuldt ud, ligesom andre indskud, der ikke tidligere har haft en særlig dækning, nu vil opnå en udvidet dækning i en begrænset periode.

Indskud, der ikke længere vil have fuld dækning, er indskud på indeksskonti i henhold til lov, indskud på børneopsparingskonti i henhold til lov, indskud på en boligopsparing i henhold til lov, indskud på uddannelsesopsparingskonti i henhold til lov, indskud på etableringskonti i henhold til lov, indskud der indestår på advokaters klientkonti, indskud der forvaltes i godkendte forvaltningsafdelinger i henhold til værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61, indskud der indestår på en skifteretskonto vedrørende dødsbo under offentlig skifte, og indskud der er deponeret i henhold til deponeringsloven.

Endvidere ændres reglerne for dækningsomfanget i forbindelse med transaktioner vedrørende privates fast ejendom.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at Garantiformuen dækker navnenoterede indskud i et institut indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder. Det er indskud i pengeinstitutter, jf. § 3, stk. 1, nr. 1, samt tilsluttede filialer, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, der dækkes efter *stk. 1*.

De i § 4 tilsluttede filialer er i modsætning til i dag ikke omfattet af *stk. 1*, men derimod af § 16 a, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvorefter Garantiformuen dækker indskydere i filialer af kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, på vegne af indskudsgarantiordningen i den pågældende filials hjem-

land, jf. nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 30.

I DGSD præciseres indskudsbegrebet, hvorefter en konsekvens af denne præcisering, vil kunne være, at der skal foretages en delvis praksisændring i relation til indskudsbegrebet for indestående beløb, hvis hovedstol ikke kan tilbagebetales til pari eller kun kan tilbagebetales til pari i henhold til en særlig garanti eller aftale med instituttet eller tredjemand. Sådanne indestående beløb vil fremadrettet ikke kunne dækkes af Garantiformuen, hvilket eksempelvis kan medføre, at strukturerede indlån og puljeindlån fremadrettet ikke længere vil være dækket. Det vil dog bero på en konkret vurdering af produktets konstruktion, om det indestående beløb dækkes eller ej. Ved vurderingen af om der er tale om et indskud, skal der tages hensyn til formålet med indsnævringen af indskudsbegrebet i DGSD, som er at undgå, at investeringsrisici overføres til Garantiformuen. Det fremgår af præambelens betragtning 30, at finansielle instrumenter ikke dækkes. Der kan således tages hensyn til, hvorvidt produktet ville være omfattet af investorgarantiordningen. Puljeindlån for pensionsmidler vil uanset produktets konstruktion være omfattet af den fulde dækning i det foreslåede § 9, stk. 6, i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, i DGSD. Der er derudover ikke tilsigtet ændringer i stk. 1.

I overensstemmelse med Fondens nuværende praksis fastslås det i DGSD, at påløbne renter af indskud, som endnu ikke er krediteret på den dato, hvor en af Finanstilsynet fastsat frist udløber, dækkes af Garantiformuen og indgår som følge heraf i beregningen af dækningen på 100.000 euro.

I overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i DGSD, skal der ved en udbetaling eller overførsel tages hensyn til, hvem det pågældende indskud faktisk tilhører. Det klare udgangspunkt er, at navnenoterede indskud tilhører den, hvis navn er på kontoen, men der kan være tilfælde, hvor indskuddet faktisk tilhører en anden person, som ikke er nævnt på kontoen. Det kan eksempelvis være tilfældet på deponeringskonti og advokaters klientkonti. Garantiformuen kan kun tage dette i betragtning, hvis Garantiformuen bliver gjort opmærksom herpå. Det er en betingelse, at den indskyder, som indskuddet faktisk tilhører, skal kunne identificeres på tidspunktet, hvor den af Finanstilsynet fastsatte frist udløber. Der skal foreligge dokumentation på, at indskuddet faktisk tilhører en anden end den, hvis navn fremgår af kontoen. Eksempelvis vil advokaters særskilte klientbankkonti, hvor der er en vedtegning om den pågældende klients navn være tilstrækkelig. Derudover vil eksempelvis en advokats klientbogholderi være tilstrækkelig til at identificere, hvem der er den berettigede indskyder på en samlekonto.

Med forslaget til *stk. 2* præciseres, at Garantiformuen foruden de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter og de i § 3, stk. 1, nr. 5, tilsluttede filialer også dækker de i § 9, stk. 3-6, indskud for indskydere i filialer af kreditinstitutter inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har tilsluttet sig Garantiformuen for den dækning, der er bedre end i hjem-

landet jf. § 4 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Forslaget er en konsekvens af, at der på trods af harmoniseringsstiltagene i DGSD fortsat vil være forskelligt dækningsomfang af de indskud, der omfattes af § 9, stk. 3-6, inden for Den Europæiske Union. Bestemmelsens formål er som følge heraf at forhindre, at der opstår ulige konkurrencevilkår for danske pengeinstitutter, samt filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Derudover underbygger stk. 2 forslaget til § 16 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvoraf fremgår, at indskud omfattet af § 9, stk. 1, i de pågældende filialer kun dækkes af Garantiformuen på vegne indskudsgarantiordningen i den pågældende filials hjemland, jf. forslaget til § 16 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Forslaget til *stk. 3* gennemfører artikel 6, stk. 2, litra b, i DGSD. Det følger af forslaget, at indskud som tjener sociale formål i henhold til lov, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, fremadrettet dækkes med et beløb svarende til 150.000 euro i indtil 6 måneder fra indskuddets indsættelse. Forslaget har til formål at sikre, at indskud, som tjener sociale formål, dækkes i en midlertidig periode. Med indskud som tjener sociale formål menes indskud, som knytter sig til særlige livsbegivenheder, som eksempelvis ægteskab, skilsmisse, afskedigelse, invaliditet og dødsfald, uanset hvorfra disse indskud måtte komme. Det er en betingelse, at indskuddene skal tjene sociale formål i henhold til lov, altså at indskuddet har ophav i en lovbestemmelse eller regler udstedt i medfør af lov. Det forventes, at for andre indskud end indskud i henhold til værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61, skal der være tale om engangsudbetalinger, da formålet er at dække midlertidige høje balancer. Løbende udbetalinger af sociale ydelser m.v., vil således ikke være omfattet af bestemmelsen. Det forventes, at eksempelvis udbetalte arbejdsskadeerstatninger i henhold til lov om arbejdsskadesikring, samt indskud omfattet af værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61 vil være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen er formuleret således, at den kan følge udviklingen i lovgivningen. Anvendelsesområdet vil blive nærmere fastlagt i en bekendtgørelse, jf. forslaget til stk. 7.

Forslaget til *stk. 4* gennemfører artikel 6, stk. 2, litra c, i DGSD. Forslaget har til formål at dække erstatninger og godtgørelser, der ydes som følge af skader forvoldt ved kriminalitet eller fejlagtig domsfældelse. Erstatninger og godtgørelser skal være ydet i henhold til lov, og omfatter både udbetalte forsikringsydelser og andre former for erstatnings- og godtgørelsesudbetalinger. Et eksempel herpå er udbetaling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Erstatninger og godtgørelser, som omfattes af stk. 4, dækkes med op til 150.000 euro pr. indskyder i indtil 6 måneder fra beløbets indsættelse. Anvendelsesområdet vil blive nærmere fastlagt i en bekendtgørelse, jf. forslaget til stk. 7.

Med forslaget til *stk. 5* gennemføres artikel 6, stk. 2, litra a, i DGSD. Forslaget medfører, at transaktioner vedrørende fast ejendom fremadrettet dækkes i ind til 12 måneder fra indsættelsen af beløbet med et beløb svarende til 10 mio. euro.

Bestemmelsen omfatter indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom. Ved transaktioner forstås køb, salg og lån i fast ejendom. Ved køb af fast ejendom dækkes købesum, deponering af købesum, samt indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Ved salg af fast ejendom dækkes salgsprovenuet. Ved lån i fast ejendom dækkes indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Der er i stort omfang tale om en videreførsel af den gældende § 9, stk. 3, for så vidt angår de transaktioner, som omfattes af bestemmelsen, dog vil salgsprovenuer, i modsætning til i dag, fremadrettet være dækket.

Der vil ikke længere kunne ydes fuld dækning for indskud i forbindelse med ejendomstransaktioner. Årsagen er præambelens betragtning 26 i DGSD, som medfører, at medlemslandene bør sætte et maksimumsdækningsniveau for sådanne transaktioner. Indskud som er en konsekvens af ejendomstransaktioner medfører, at indskyderne for en periode vil have en høj balance i et institut. Det er afgørende for en gennemførelse af en påtænkt ejendomstransaktion, at denne høje balance dækkes i tilstrækkeligt omfang. Tages et institut under afvikling og dækkes indskud som vedrører ejendomstransaktioner ikke, vil instituttets kollaps kunne få helt afgørende konsekvenser for en lang række ejendomstransaktioner og boligmarkedet generelt. Af hensyn til de mulige konsekvenser for boligmarkedet som helhed, den enkelte indskyder, samt den finansielle stabilitet i Danmark, foreslås det, at indskud som følge af ejendomstransaktioner dækkes med op til 10 mio. euro.

Indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom dækkes i op til 12 måneder fra beløbets indsættelse. Hvis beløbet har været deponeret, løber 12 måneders perioden fra tidspunktet for den oprindelige deponering af beløbet. 12 måneders perioden gælder for alle former for ejendomstransaktioner. Der skelnes således ikke længere imellem hushandler og nybyggeri i forhold til, hvor længe den udvidede dækning gælder. Nybyggeri vil således ikke længere være dækket i to år, men maksimalt 12 måneder fra tidspunktet for beløbets indsættelse.

Med forslaget til *stk. 6* gennemføres særreglen for pensionsopsparinger i artikel 6, stk. 3, i DGSD. Forslaget medfører, at alle pensionsopsparingskonti i henhold til lov skal dækkes fuldt ud af Garantiformuen.

Bestemmelsen er en videreførsel af gældende praksis, men i modsætning til tidligere er der ikke længere en opregning af de pensionsopsparingskonti, som er dækket. Bestemmelsen formuleres så bredt, at det fremadrettet ikke vil kræve en lovændring, såfremt en ny pensionsopsparingsform i henhold til lov træder i kraft. Ved gennemførelsen af lov nr. 922

af 18. september 2009 om ændring af pensionsbeskatningsloven og forskellige andre love, opstod der tvivl om hvorvidt aldersopsparinger var omfattet af Fondens dækning, da den ikke var særskilt oplyst i lovens § 9, stk. 2, og da det gældende direktiv om indskudsgarantiordninger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EF) 94/19 af 30. maj 1994, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EF) 2009/14 af 11. marts 2009, forbød en udvidelse af særlige nationale ordninger. Fonden var som følge heraf nødsaget til konkret at tage stilling til, om aldersopsparinger ville være omfattet af Fondens fulde dækning. Fonden udsendte den 7. december 2012 en meddelelse om, at aldersopsparinger kunne sidestilles med kapitalopsparinger, og dermed var fuldt dækket af Fonden.

Forslaget til *stk. 6* har til formål at forebygge tvivl om dækningen af fremtidige pensionsopsparinger i henhold til lov ved at sikre, at der ydes fuld dækning for alle former for pensionsopsparinger, som sker i henhold til lov, herunder fremtidige pensionsopsparingsformer.

Som følge af præciseringen af indskudsbegrebet kan visse pensionsopsparingsindskud falde udenfor definitionen af et indskud, jf. bemærkningerne til *stk. 1*. Det fremgår ikke af bestemmelsen, at Garantiformuen skal dække indskud men derimod pensionsopsparingskonti i henhold til lov. Garantiformuen skal som følge heraf også dække andre pensionsprodukter, som ikke nødvendigvis kan betragtes som et indskud. Det afgørende er således ikke, om der er tale om et indskud, men derimod om der er tale om en pensionsopsparingskonto i henhold til lov. Eksempelvis vil pensionsopsparinger i henhold til lov, placeret i puljeordninger i et pengeinstitut, således fortsat være dækket fuldt ud, selvom præciseringen af indskudsbegrebet kan medføre, at de ikke længere betragtes som indskud.

Alle pensionsordninger, som var dækket af Fonden før denne lovs ikrafttræden, vil fremadrettet fortsat være fuldt dækket af Garantiformuen i en ubegrænset periode. Dette omfatter bl.a. indskud på kapitalpensionskonti, selvpensioneringskonti, ratepensionskonti og aldersopsparinger. Anvendelsesområdet vil blive nærmere fastlagt i en bekendtgørelse, jf. forslaget til *stk. 7*.

Forslaget til *stk. 7*, medfører, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om hvilke indskud og produkter, der er omfattet af § 9, stk. 1, og *stk. 3-6*. Bestemmelsen har til formål at sikre forudsigelighed og gennemsigtighed for både indskydere og institutter, ligesom fastsættelsen af dækningen i bekendtgørelse medfører fleksibilitet i forhold til den løbende udvikling af indskudsprodukter.

Baggrunden for, at der skelnes imellem indskud og produkter, er, at pensionsopsparingskonti i henhold til lov ikke nødvendigvis behøves at være et indskud i overensstemmelse med indskudsbegrebet i DGSD for at være omfattet af Garantiformuens dækning.

Det forventes, at der udarbejdes en bekendtgørelse, som tager sigte på oplysninger, som er relevante for indskydere. I denne bekendtgørelse vil det bl.a. blive fastlagt, hvorvidt strukturerede indlån og puljeindlån er omfattet af definitio-

nen af et indskud og dermed § 9, stk. 1. Derudover vil bekendtgørelsen nærmere fastlægge, hvilke indskud der er omfattet af § 9, stk. 3-6.

Finansiell Stabilitet vil på vegne af Garantiformuen kunne træffe konkrete afgørelser om, hvorvidt indskud og indskudsprodukter, der ikke er indeholdt i bekendtgørelsen, er omfattet af Garantiformuens dækning. Træffer Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen afgørelse om, at et indskud eller et produkt er dækket af Garantiformuen, skal afgørelsen snarest indarbejdes i bekendtgørelsen udstedt efter stk. 7.

Det er hensigten, at bekendtgørelsen skal træde i kraft på samme tid som denne lov. Bekendtgørelsen skal løbende holdes opdateret med den seneste udvikling, således at både indskydere og investorer kan sikre sig klarhed om Garantiformuens dækning.

Til nr. 21 (§§ 10 og 11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden og oprettelsen af en Garantiformue. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse, således at det fremgår af lovteksten, at det er Garantiformuen og ikke Fonden, der yder dækning.

Til nr. 22 (§ 12 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til § 12 gennemføres artikel 7, stk. 5, i DGSD.

Fonden foretager i dag fradrag i en indskyders og investors forpligtelser over for det pågældende institut, når det dækkede beløb beregnes. Denne praksis vil med den foreslåede bestemmelse ikke kunne opretholdes. Bestemmelsen medfører, at forpligtelser over for instituttet, som er forfaldne på det tidspunkt, hvor en frist fastsat af Finanstilsynet efter lov om finansiell virksomhed udløber, kan fradrages. Forpligtelser, som ikke er forfaldne på dette tidspunkt, kan ikke længere fradrages i beløbet, som skal udbetales til indskyderen. Denne ændring omfatter også investorer, som dækkes efter §§ 10 eller 11.

Der sker kun fradrag for forfaldne forpligtelser ved beregningen af det dækkede beløb i § 9, stk. 1, samt §§ 10 og 11. Der foretages således ikke fradrag ved beregningen af de i § 9, stk. 3-6, dækkede indskud.

Undtagelsesbestemmelsen i § 12, stk. 2, i den nuværende lov om en garantifond for indskydere og investorer, hvorefter der ikke kan fradrages forpligtelser til tilbagebetaling af lån ydet på baggrund af særligt dækkede obligationer omfattet af § 16 a i lov om finansiell virksomhed, er ikke længere relevant og ophæves som konsekvens heraf.

Til nr. 23 (§ 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 13 gennemfører artikel 5, stk. 1, i DGSD.

Det følger af præambelens betragtning 31 i DGSD, at visse indskydere ikke bør være berettiget til beskyttelse, særligt offentlige myndigheder og andre finansielle institutioner.

Baggrunden herfor er, at de er et begrænset antal sammenlignet med alle andre indskydere, hvilket mindsker indvirkningen på den finansielle stabilitet i tilfælde af et instituts afvikling, konkurs eller rekonstruktion.

Ved fortolkningen af bestemmelsen skal der tages hensyn til, hvem indskuddet faktisk tilhører. Foretages indbetalingen eksempelvis af et fondsmæglerselskab på vegne af en anden person, og tilhører indskuddet faktisk denne person og ikke fondsmæglerselskabet, vil indskuddet være dækket af Garantiformuen, selvom fondsmæglerselskabet undtages dækning. Dette princip er beskrevet i artikel 7, stk. 3, i DGSD, som ligeledes findes i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger. Artikel 7, stk. 3, i DGSD medfører, at indskyderen skal være ubetinget berettiget til det pågældende indskud.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 1*, foreslås, at institutter, der er tilsluttet Garantiformuen, ikke selv kan opnå dækning fra Garantiformuen. Der er ikke tale om en materiel ændring af lovgivningen, da disse institutter allerede er undtaget dækning efter den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 2-5*, foreslås, at en række finansielle virksomheder, som ikke er tilsluttet Garantiformuen, udelukkes fra dækning af Garantiformuen. De i *nr. 2-5* oplyste finansielle virksomheder omfatter de virksomheder, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed, samt finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed og pensionsfonde. Bestemmelserne omfatter kun virksomheder med hjemsted i Danmark.

Det følger af *stk. 1, nr. 2-3*, at indskud, kontante midler og værdipapirer, der tilhører finansieringsinstitutter og forsikringsselskaber ikke dækkes af Garantiformuen. Ved finansieringsinstitutter menes finansieringsinstitutter som defineret i lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 6. Ved forsikringsselskaber menes forsikringsselskaber, der falder ind under definitionen af en finansiell virksomhed i henhold til § 5, stk. 1, nr. 1, litra e, i lov om finansiell virksomhed.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 4-5*, vil Garantiformuen ikke dække indskud, kontante midler og værdipapirer, der tilhører institutter for kollektive investeringer, pensionskasser og pensionsfonde. Garantiformuen dækker fortsat indskud, der tilhører pensionskassernes, pensionsfondenes og institutterne for kollektiv investeringer kunder og interessenter, selvom de opbevares i et pengeinstitut af pensionskassens, pensionsfonden eller instituttet for kollektiv investering. Det er en forudsætning, at indskyderen eller investoren er ubetinget berettiget til indskuddet, de kontante midler og værdipapirer.

Forslaget til *stk. 1, nr. 6*, medfører, at offentlige myndigheders indskud, kontante midler og værdipapirer ikke længere dækkes af Garantiformuen. Garantiformuen skal fortsat dække indskud fra offentlige myndigheder, hvis en anden indskyder end den offentlige myndighed er berettiget til det pågældende indskud og den pågældende indskyder ikke er

omfattet af § 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Ved offentlige myndigheder forstås centralregeringer, regionale eller lokale myndigheder.

Med forslaget til stk. 1, *nr. 7* foreslås, at alle udenlandske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder, som svarer til de i nr. 1-6 oplyste virksomheder og myndigheder, ligeledes undtages dækning fra Garantiformuen. Bestemmelsen omfatter alle finansielle virksomheder, som ikke har sit hjemsted i Danmark, samt udenlandske offentlige myndigheder. Der skelnes ikke i bestemmelsen mellem virksomheder og myndigheder beliggende inden og uden for Den Europæiske Union, da formålet med bestemmelsen er at ligestille danske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder med udenlandske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder. I den gældende § 13 i lov om en garantifond for indskydere og investorer undtages udenlandske kreditinstitutter og institutter, som er tilsluttet Fonden efter § 4. Da bestemmelsen bl.a. er begrænset til udenlandske kreditinstitutter og ikke til udenlandske finansielle virksomheder generelt, medfører den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer, at et udenlandsk fondsmægler-selskabs indskud vil være dækket, hvorimod et dansk fondsmægler-selskabs indskud ikke vil være dækket, jf. den gældende § 13, 3. pkt., i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Denne u hensigtsmæssighed fjernes med dette forslag.

Forslaget til *stk. 2* undtager en række indskud, som følge af indskuddets karakter. Der er i et vist omfang tale om en videreførelse af allerede gældende regler, da den gældende § 13 i lov om en garantifond for indskydere og investorer medfører, at efterstillede kapitalindskud og indskud, kontante midler og værdipapirer, der hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er afsagt dom om hvidvaskning af penge, allerede er undtaget. Disse indskud vil fortsat være undtaget.

Det følger således af forslaget til *stk. 2, nr. 1*, at et institut eller et udenlandsk instituts kapitalgrundlag og anden efterstillet kapital ikke dækkes af Garantiformuen. Ved kapitalgrundlag menes kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR.

Af forslaget til *stk. 2, nr. 2*, fremgår, at indskud, kontante midler og værdipapirer, som hidrører fra transaktioner i forbindelse med hvilke, der er afsagt dom i forbindelse med hvidvaskning af penge, ikke dækkes af Garantiformuen. Ved hvidvaskning af penge, menes hvidvaskning omfattet af artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EF) nr. 2005/60 af 26. oktober 2005 om forebyggende tiltag mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Derudover medfører forslaget til *stk. 2, nr. 3*, at indskud, hvis indehaver aldrig er blevet identificeret ligeledes undtages dækning. Dette omfatter indskud, som aldrig er blevet identificeret efter artikel 9, stk. 1, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv (EF) nr. 2005/60 af 26. oktober 2005 om forebyggende tiltag mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme. Er en indehaver identificeret senest på det tidspunkt, hvor

den af Finanstilsynet fastsatte frist udløber efter lov om finansiel virksomhed, skal Garantiformuen dække indskuddet, selvom det ikke har været muligt at identificere indehaveren på et tidligere tidspunkt.

I den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer er indskud, kontante midler og værdipapirer, som tilhører det pågældende instituts direktører og bestyrelsesmedlemmer, samt indskydere eller investorer, der ejer 10 pct. eller mere af aktie- garant- eller andelskapitalen i det pågældende institut, ikke dækket. Denne undtagelse er ikke længere mulig at opretholde efter DGSD, hvorfor disse indskydere og investorer fremadrettet vil være omfattet af Garantiformuens dækning.

Til nr. 24 (§ 15 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 15 gennemfører artikel 16 i DGSD. Artikel 16 i DGSD indeholder en række bestemmelser om de oplysninger en indskyder har krav på at modtage fra et institut.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at indskydere og investorer skal have oplysninger om dækningsomfanget af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Indskydere og investorer skal som følge heraf oplyses om den indskyder- og investorgarantiordning, som instituttet hvor der indskydes penge eller værdipapirer, er tilsluttet. Informationspligten gælder både over for nuværende og kommende indskydere. Dette omfatter også oplysninger til indskydere og investorer i filialer af kreditinstitutter og investeringselskaber m.v. med hjemsted inden eller uden for Den Europæiske Union. Bestemmelsen er i det store hele en videreførelse af den gældende § 15, stk. 1, i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Forslaget til *stk. 2* gennemfører artikel 16, stk. 6, i DGSD, hvorefter indskydere og investorer i tilfælde af et pengeinstituts eller et realkreditinstituts sammenlægning har krav på at modtage en orientering om den forestående sammenlægning mindst en måned før, den får retsvirkning. Det er det pågældende institut, som underretter sine indskydere og investorer, jf. forslaget til § 206 i lov om finansiel virksomhed. En sammenlægning, skal være omfattet af § 204 i lov om finansiel virksomhed, før *stk. 2* finder anvendelse, jf. også forslaget til § 206 i lov om finansiel virksomhed.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at indskydere og investorer har mulighed for at overføre dele af deres indskud eller kontante midler i tilfælde af, at den pågældende indskyders eller investors institut sammenlægges helt eller delvist med et andet institut. Forslaget til *stk. 2* giver en indskyder eller en investor mulighed for at sikre, at indskuddene eller de kontante midler dækkes i samme omfang af Garantiformuen som før sammenlægningen ved at give indskyderen eller investoren ret til at hæve eller overføre dele af sit indskud eller sine kontante midler omkostningsfrit. Dette er gældende, uanset om et indskud eksempelvis måtte være tidsbundet. Det er indskyderen og investoren, der beslutter, hvilken del af indskuddet eller de kontante midler, der skal overføres eller hæves.

Fra det tidspunkt, hvor en indskyder eller en investor modtager en orientering om en forestående sammenlægning, begynder en 3 måneders periode at løbe, inden for hvilken indskyderen eller investoren har krav på at overføre eller hæve indskud og kontante midler, der som følge af den forestående sammenlægning ikke længere vil være dækket i samme omfang. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis en indskyder har indskud i to institutter, som påtænker at fusionere. Har indskyderen 75.000 euro stående i begge institutter, vil en fusion medføre, at 50.000 euro, som tidligere var dækket, ikke længere vil være dækket ved sammenlægningens gennemførelse. Indskyderen får som følge af forslaget en 3 måneders periode til omkostningsfrit at overføre eller hæve 50.000 euro.

Indskyderen kan kun overføre eller hæve den del af et indskud, som ikke længere dækkes i samme omfang, som før fusionen fik retsvirkning. Dette betyder, at har en indskyder 150.000 euro stående i et institut og 150.000 euro i et andet institut, og påtænker de pågældende institutter at fusionere, så kan indskyderen kun overføre 100.000 euro omkostningsfrit, da dette svarer til beløbet, som indskyderen ville have fået dækket, hvis Garantiformuen skulle have dækket indskud i begge institutter.

Med forslaget til *stk. 3* indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler, om de oplysninger en indskyder og investor har krav på at modtage. Dette omfatter bl.a. oplysninger om, hvilken indskudsgarantiordning et institut eller en filial er tilsluttet, hvilke indskud der undtages dækning, jf. § 13, hvilket sprog der skal finde anvendelse, brugen af indskudsgaranti i reklameøjemed, hvilke oplysninger der skal fremgå ved brug af netbank, hvilke oplysninger indskydere og investorer skal modtage, såfremt et institut udtræder eller udelukkes fra af en indskudsgarantiordning, eller hvis instituttet bruger flere binavne, hvorved indskydere kan tro, at der er tale om to institutter, samt korrespondance imellem Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen og indskydere og investorer. Fastsættelsen af disse oplysninger skal som minimum gennemføre artikel 7, stk. 9, artikel 16, samt bilag 1 i DGSD.

Erhvervs- og vækstministeren skal ligeledes fastlægge nærmere regler om den orientering, som indskyderne eller investorerne skal modtage i henhold til *stk. 2*, hvis et pengeinstitut eller et realkreditinstitut sammenlægges. Det forventes, at der vil blive fastslået nærmere regler om, hvilke oplysninger en orientering efter *stk. 2* som minimum skal indeholde. Derudover skal erhvervs- og vækstministeren fastsætte nærmere regler om de betingelser, der skal opfyldes, før en indskyder eller en investor kan overføre eller hæve indskud eller kontante midler omkostningsfrit i overensstemmelse med *stk. 2*.

Til nr. 25 (§ 15 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Den gældende § 15 a ophæves som følge af, at kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet ophæves.

Med forslaget til en ny § 15 a forpligtes Finansiell Stabilitet til på vegne af Garantiformuen at orientere offentlige-

den om afgørelser af almen interesse. Konkrete afgørelser om eksempelvis Garantiformuens dækning af indskydere i et konkret institut offentliggøres ikke, medmindre de har almen interesse. Har konkrete afgørelser almen interesse, skal disse anonymiseres inden offentliggørelse. Finansiell Stabilitet foretager vurderingen af, hvorvidt en afgørelse er af almen interesse.

Formålet med bestemmelsen er at sikre større gennemsigtighed og offentlighed til gavn for såvel indskydere og investorer som institutter. Bestemmelsen fastslår, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal offentliggøre alle afgørelser af almen interesse, hvilket eksempelvis er afgørelser om forståelsen af indskyderne og investorerne dækning i henhold til §§ 9-11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Andre afgørelser af almen interesse kan eksempelvis være fortolkningen af § 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning samt vurderinger af størrelsen på de indskud, som kan falde ind under § 16, stk. 4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Ved offentliggørelse af Garantiformuens afgørelse sikres, at indskydere, investorer og institutter får mulighed for at få relevante informationer om Garantiformuens fortolkning af loven, herunder særligt den foreslåede § 9. Indskyderne og investorerne får således mulighed for at sikre deres indskud og aktiver bedst muligt, ligesom institutterne får mulighed for at indrette deres it-systemer, således at institutternes dækkede indskud og dækkede værdipapirer kan opgøres korrekt til brug for beregning af bidrag samt opgørelse i forbindelse med et instituts afvikling.

Offentliggørelsen skal ske via Garantiformuens hjemmeside. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Garantiformuens hjemmeside er en del af Finansiell Stabilitets hjemmeside.

Fonden offentliggør i dag sin praksis vedrørende spørgsmål af generel interesse på Fondens hjemmeside. Fonden er imidlertid ikke forpligtet hertil. Med forslaget til § 15 a forpligtes Finansiell Stabilitet til på Garantiformuens vegne at offentliggøre en række afgørelser.

Konkrete afgørelser truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen vil kunne ankes til Erhvervsankenævnet, jf. forslaget til § 23 b i denne lov. Klageadgangen er uafhængig af, om afgørelsen har været offentliggjort.

Til nr. 26 (Overskriften til kapitel 6 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 27 (§ 16, stk. 1-4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 16, stk. 1-4, gennemfører artikel 8 i DGSD.

Det følger af *stk. 1*, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen som udgangspunkt skal være i stand til at foretage udbetalinger eller overførsler senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden. Hermed nedsættes den nuværende frist for udbetalinger på 20 hverdage. Garantiformuen skal være i stand til at kunne foretage denne udbetaling, uden at det er nødvendigt først

for en indskyder eller investor at rette henvendelse til Garantiformuen med sit krav. Dette indebærer ikke, at Garantiformuen ikke kan rette henvendelse til en indskyder eller investor med henblik på at indsamle eller verificere de fornødne oplysninger til brug for udbetalingen. Reglerne medfører således ikke, at Garantiformuens praksis for den praktiske behandling af udbetalinger og overførsler ændres. Garantiformuen skal således opgøre de dækkede indskud og værdipapirer på baggrund af oplysninger fra instituttet på hvilken baggrund, der kan rettes henvendelse til indskydere og investorer med henblik på at få dette verificeret samt indsamle oplysninger om, hvortil de dækkede beløb skal udbetales eller overføres. Indskydere og investorer skal således aktivt medvirke til, at Garantiformuen modtager tilstrækkelige og korrekte oplysninger om, hvortil de dækkede indskud, dækkede kontante midler eller dækkede værdipapirer kan udbetales eller overføres.

I visse særlige situationer kan Garantiformuen udsætte udbetalingsfristen på 7 arbejdsdage. Disse situationer fremgår af stk. 2 og 3, jf. nærmere herom nedenfor.

Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet, hvilket er en videreførsel af § 16, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Udbetalinger skal som udgangspunkt tilbagebetales i den valuta, kontoen står i.

Med forslagens *stk. 2* følger, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan forlænge fristen med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlings eller konkursens indtræden, hvis det er tvivlsomt, hvem indskuddet, de kontante midler eller værdipapirerne faktisk tilhører. Sådant en situation kan eksempelvis opstå, hvor indskuddet tilhører en person, der ikke er anført som kontoindehaver, eller som ikke er eneste indehaver af en konto, altså tilfælde hvor der er tvivl om hvem den berettigede indskyder eller investor er. Indskyderen eller investoren skal være identificerbar.

Forslagets *stk. 3* oplister de situationer, hvor Garantiformuen kan udsætte en udbetaling efter stk. 1. Bestemmelsen indeholder ikke en tidsfrist for Garantiformuens udbetaling eller overførsel, da det vil afhænge af, hvornår forholdene, der nødvendiggør en udsættelse, ophører. Udgangspunktet er, at Garantiformuen skal overholde udbetalingsfristen i stk. 1, men stk. 3 har til formål at beskrive de situationer, hvor forhold omkring selve indskuddet medfører, at udbetalingsfristen på 7 arbejdsdage ikke kan overholdes.

Bestemmelsen omfatter bl.a. indskud og kontante midler, som er genstand for en retsvist, da der i sådanne tilfælde kan være tvivl om, hvem den berettigede indskyder er. Garantiformuen kan i en sådan situation være nødsaget til at afvente rettens vurdering. Derudover kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen udsætte betalingen af indskud og kontante midler, som eksempelvis er indefrosset af centralregeringer eller på anden måde er underlagt andre restriktive tiltag af nationale regeringers eller internationale organers side.

Indskud og kontante midler, som skal udbetales af værtslandets indskudsgarantiordning, kan ligeledes medføre, at

Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan udsætte udbetalingen eller overførslen. Bestemmelsen finder eksempelvis anvendelse i de situationer, hvor et dansk pengeinstitut har etableret en filial inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, da det er filialens værtsland, der skal udbetale til indskyderne eller investorerne i den pågældende filial på vegne af Garantiformuen og i overensstemmelse med Garantiformuens anvisninger. Dette kan medføre forsinkelser i udbetalingen på grund af værtslandets forhold, hvorfor Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen i sådanne situationer kan være berettigede til at udsætte udbetalingen eller overførslen.

Indskud eller kontante midler, hvor indskyderen eller investoren er tiltalt for en lovovertrædelse omhandlende hvidvask af penge, medfører ligeledes mulighed for en udsættelse af udbetalingen eller overførslen. Dette skal ses i sammenhæng med forslaget til § 13, stk. 2, nr. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen ligeledes udsætte en udbetaling eller en overførsel af de i § 9, stk. 3 og 4, oplyste indskud, såfremt der ikke er taget stilling til, hvorvidt det pågældende indskud er omfattet af § 9, stk. 3 eller 4. Det forventes, at anvendelsesområdet for denne udsættelse vil være smalt og efterhånden som bekendtgørelsen, der skal udarbejdes efter § 9, stk. 7, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning udvides og tager stilling til flere indskud, forventes anvendelsesområdet helt at forsvinde.

Garantiformuen kan ikke benytte denne udsættelse, såfremt Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen har fastlagt praksis for, om et givent indskud er omfattet af § 9, stk. 3 eller 4.

Med forslagens *stk. 4* fastslås, at Garantiformuen ikke foretager udbetalinger eller overførsler af indskud eller kontante midler, hvor der ikke har været transaktioner vedrørende det pågældende indskud eller de pågældende kontante midler inden for de seneste 2 år, og de administrative omkostninger forbundet med en udbetaling eller overførsel er større end det indestående beløb.

Transaktioner omfatter ikke almindelige rentetilskrivninger, men forudsætter en anden form for aktivitet vedrørende indskuddet eller de kontante midler. Bestemmelsen omfatter således inaktive konti. Ved administrative omkostninger forstås eksempelvis udgifter til frimærker eller overførselsgebyrer. De administrative omkostninger omfatter ikke udgifter til aflønning af personale m.v., men skal relatere sig til selve udbetalingen eller overførslen.

Der er tale om kumulative betingelser, hvorfor det ikke er tilstrækkeligt, at en konto kun er inaktiv, eller kun har en saldo, der er lavere end de administrative omkostninger forbundet med en udbetaling eller overførsel.

Garantiformuen skal foretage udbetalinger af pensionsopsparingskonti uanset om betingelserne i 1 pkt. er opfyldt.

Til nr. 28 (§ 16, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændringerne i § 16, stk. 5 er en konsekvens af opløsningen af Fonden og forslaget til § 16, stk. 1-4.

Til nr. 29 (§ 16, stk. 6, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 16, stk. 6 er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 30 (§ 16 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 16 a gennemfører dele af artikel 14 i DGSD.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at indskydere i filialer af danske pengeinstitutter dækkes af Garantiformuen. Bestemmelsen er en videreførelse af allerede gældende praksis.

Bestemmelsen understreger det såkaldte hjemlandsprincip, der betyder, at indskud i danske penge- og kreditinstitutter, herunder indskud i filialer i andre EU-lande, er omfattet af den danske indskyder- og investorgarantiordning.

Finansiell Stabilitet skal således fortsat på vegne af Garantiformuen dække indskydere i filialer af danske pengeinstitutter etableret i et land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i overensstemmelse med den hidtil gældende praksis. Derudover skal Finansiell Stabilitet fortsat på vegne af Garantiformuen dække indskydere i filialer af danske pengeinstitutter etableret i et land uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i overensstemmelse med den hidtil gældende praksis, medmindre erhvervs- og vækstministeren har fastsat andet i medfør af § 3, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Bestemmelsen omhandler ikke dækning af andre institutter end pengeinstitutters filialer beliggende uden for Danmark, som dog i overensstemmelse med hjemlandsprincippet og hidtil gældende praksis fortsat skal dækkes af Garantiformuen medmindre erhvervs- og vækstministeren har fastsat andet i medfør af § 3, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med forslaget til *stk. 2* skal pengeinstitutafdelingen fremadrettet foretage udbetalinger eller overførsler på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning, såfremt et kreditinstitut etableret inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har etableret en filial i Danmark. Udbetalingen skal være i overensstemmelse med de anvisninger, hjemlandets indskudsgarantiordning giver. Pengeinstitutafdelingen vil være berettiget til tilbagebetaling fra hjemlandets indskudsgarantiordning for det beløb, pengeinstitutafdelingen har udbetalt eller overført i henhold til *stk. 2*, da pengeinstitutafdelingen kun foretager udbetalingen eller overførslen på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning.

At Garantiformuen skal foretage udbetalinger eller overførsler på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning og i overensstemmelse med dennes anvisninger medfører, at Garantiformuen ikke ifalder ansvar for handlinger, der er udført i overensstemmelse med hjemlandets indskudsgarantiordnings anvisninger. Hjemlandets indskudsgarantiordning skal stille de nødvendige midler til rådighed forud for udbetalingen eller overførslen og kompensere Garantiformuen for alle pådragne omkostninger.

Garantiformuen skal underrette de berørte indskydere på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning og er berettiget til at modtage korrespondance fra de pågældende indskydere på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning.

Forslaget til *stk. 3* giver erhvervs- og vækstministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om samarbejdet mellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger. Forslaget er en konsekvens af, at DGSD indeholder en række nærmere bestemmelser om samarbejdet inden for Den Europæiske Union, herunder regler om samarbejdet mellem indskudsgarantiordninger, udveksling af oplysninger og udbetalinger eller overførsler på vegne af en filials hjemlands indskudsgarantiordning m.v. Det forventes, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal udarbejde en række samarbejdsaftaler med andre relevante indskudsgarantiordninger inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bekendtgørelsen forventes at indeholde nærmere regler om forholdet mellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger i overensstemmelse med artikel 14 i DGSD.

Til nr. 31 (§ 17 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Ændringen til § 17 sker som følge af opløsningen af Fonden og som følge af at kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet ophæves. Der er således udelukkende tale om konsekvensrettelser.

Til nr. 32 (Overskriften til kapitel 7 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af overskriften til kapitel 7 er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 33 (§§ 18 og 19 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Da Garantiformuen ikke har sin egen bestyrelse, forretningsorden eller vedtægter, og Fondens værdiansættelsesråd også foreslås nedlagt, ophæves bestemmelserne.

Til nr. 34 (§ 20 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 10 og 12, i DGSD.

Forslaget til *stk. 1* medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen årligt skal afgive rapport om Garantiformuens aktiviteter. Rapporten kan være en del af Finansiell Stabilitets årsrapport. Der skal forelægges en rapport om

Garantiformuens aktiviteter senest 4 måneder efter et kalenderårs udløb.

Rapporten skal indeholde en redegørelse for Garantiformuens aktiviteter det seneste år, herunder redegørelser for modtagne bidrag og eventuelle udbetalinger eller overførsler fra de respektive afdelinger.

Hverken Garantiformuen eller de enkelte afdelinger skal aflægge en selvstændig årsrapport i overensstemmelse med lov om finansiel virksomhed eller årsregnskabslovens regler.

Med forslaget til *stk. 2* foreslås, at Finansiell Stabilitets bestyrelse påser, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen foretager stresstest af dens systemer og processer. Stresstesten er en afprøvning af handlingsplaner m.v., hvis formål bl.a. er at sikre, at Garantiformuen kan udbetale dækkede indskud m.v. inden for den fastsatte frist. Derudover skal testene udføres med henblik på at vurdere Garantiformuens modstandsdygtighed. Finansiell Stabilitet må på vegne af Garantiformuen udelukkende anvende oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre testene, og må ikke opbevare oplysningerne længere, end det er nødvendigt af hensyn til de foretagne test.

Finansiell Stabilitet skal foretage en stresstest mindst hvert tredje år. Stresstest kan foretages oftere end hvert tredje år, hvis Finansiell Stabilitets bestyrelse eller erhvervs- og vækstministeren skønner, at det er nødvendigt. Det kan for eksempel skønnes nødvendigt, hvis en finansiel krise medfører et øget pres på Garantiformuen. Den første stresstest skal finde sted senest den 3. juli 2017, jf. lovforslagets § 6, stk. 8.

EBA skal mindst hvert femte år gennemføre en peer review-undersøgelse efter artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed. Finansiell Stabilitets stresstest af Garantiformuen skal foretages i overensstemmelse med eventuelle retningslinjer m.v., som EBA udsteder på dette område.

Med *stk. 3* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter de nærmere bestemmelser for afgivelsen af Garantiformuens rapport om aktiviteterne i det forløbne år, herunder bestemmelser om, hvorledes rapporten kan afgives som en integreret del af Finansiell Stabilitets årsrapport. Udmøntningen vil ske i en bekendtgørelse. Det er hensigten, at bekendtgørelsen skal træde i kraft på samme tid som denne lov. Bekendtgørelsen skal løbende holdes opdateret med den seneste udvikling.

Til nr. 35 (§ 21 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med *stk. 1* foreslås, at Finansiell Stabilitets udgifter ved Garantiformuens administration afholdes af Garantiformuen via gebyr fra de tilsluttede institutter. Gebyret opkræves årligt af Finansiell Stabilitet, medmindre udgifterne til administrationen kan dækkes af den af del af Garantiformuen, som overstiger målniveauet i pengeinstitutafdelingen og realkreditafdelingen, jf. § 7, stk. 2, og § 7 a, stk. 1, samt mini-

mumsformuerne for fondsmæglerafdelingen og restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 2-4.

Baggrunden for forslaget er, at DGSD indeholder en udtømmende liste over, hvad midlerne, som indgår i målniveauet for Garantiformuen, må anvendes til. Denne liste indebærer ikke, at midler, som er en del af målniveauet, må anvendes til administrative omkostninger, hvorfor en særskilt bestemmelse herom er nødvendig.

Når målniveauet for Garantiformuen er opfyldt, og udgifterne til Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen kan afholdes af denne, uden at Garantiformuen bringes under målniveauet, vil gebyropkrævningen ophøre. Hvis Garantiformuen igen måtte falde til under målniveauet, vil gebyret igen blive opkrævet årligt af Finansiell Stabilitet, indtil målniveauet er opfyldt.

Med *stk. 2* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for fastsættelse af og opkrævning af gebyret. Udmøntningen vil ske i en bekendtgørelse. Det er hensigten, at bekendtgørelsen skal træde i kraft på samme tid som denne lov.

Til nr. 36 (§ 21 a, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig virksomhed.

Til nr. 37 (§ 21 a, stk. 3 og 4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 21 a, stk. 3, gennemfører artikel 4, stk. 2, i DGSD.

Forslaget præciserer, at en frivillig ordning kan anmode om at blive officielt anerkendt, såfremt ordningen opfylder samtlige krav i loven. Fremadrettet vil det således være muligt for en aftalebaseret ordning at opnå officiel anerkendelse som en indskyder- og investorgarantiordning, hvis den opfylder samtlige krav i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Ønsker en frivillig ordning at blive officielt anerkendt, medfører det, at den frivillige ordning bl.a. skal opfylde kravet i § 7 eller § 7 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning om målniveau. Derudover skal ordningen være finansieret ved årlige bidrag og have krav på at opkræve ekstraordinære bidrag, hvis ordningens midler ikke er tilstrækkelige. Proportionalitetskravet i § 7 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning skal ligeledes være opfyldt, ligesom de pågældende indskydere omfattet af ordningen skal have de oplysninger, som fremgår af § 15 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning eller regler udstedt i medfør her af.

Det er erhvervs- og vækstministeren, der vurderer, om den frivillige ordning kan officielt anerkendes.

Forslaget til § 21 a, stk. 4, gennemfører artikel 1, stk. 3, i DGSD.

Frivillige ordninger er som udgangspunkt ikke underlagt loven, herunder bestemmelserne om anmeldelsespligt, som følger af de gældende §§ 21 a-21 c i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Fremadrettet vil en frivillig ordning skulle sikre, at dens medlemsinstitutter ikke benytter medlemskabet af ordningen i reklameøjemed på anden måde, end hvad der fremgår af regler udstedt i medfør af det foreslåede § 15, stk. 3, for så vidt angår de bestemmelser i bekendtgørelsen, som gennemfører artikel 16, stk. 5, i DGSD. Den frivillige ordning skal ligeledes sikre, at indskydere og investorer orienteres, hvis et institut udtræder eller ekskluderes fra ordningen.

En frivillig ordning skal have tilstrækkelige finansielle midler eller andre finansieringsmuligheder til at opfylde sine forpligtelser.

Der vil ikke være tale om, at erhvervs- og vækstministeren fører et egentligt tilsyn med den frivillige ordning, men overholder den frivillige ordning ikke § 15, stk. 3, eller regler udstedt i medfør heraf, vil der være tale om en overtrædelse af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 38 (§ 21 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig virksomhed.

Til nr. 39 (§ 22 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med *stk. 1* foreslås, at Finanstilsynets tilsyn med Fonden udgår. I stedet vil omorganiseringen af Fonden til en Garantiformue, der administreres af Finansiell Stabilitet samt Finansiell Stabilitets omdannelse til en selvstændig offentlig virksomhed medføre, at erhvervs- og vækstministeren vil udøve de beføjelser, der normalt varetages af generalforsamlingen i et aktieselskab, jf. forslaget til § 64 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder overfor Garantiformuen via ejerskabet af Finansiell Stabilitet.

Med henblik på Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen og erhvervs- og vækstministerens beføjelser overfor Finansiell Stabilitet, foreslås det endvidere, at såvel ministeren som Finansiell Stabilitet af de omfattede institutter, indskydere og investorer kan forlange alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler eller regler udstedt i medfør af loven overholdes. Der er således ikke alene en oplysningspligt overfor Garantiformuen men også overfor erhvervs- og vækstministeren. Oplysningspligten gælder for så vel institutterne som indskyderne og investorerne, men begrænses til oplysninger der skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler og regler udstedt i medfør af loven overholdes.

Med *stk. 2* foreslås, at tavshedspligtsbestemmelsen i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder tilsvarende anvendelse for ansatte i erhvervs- og vækstministeriet, der modtager oplysninger efter denne lov.

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen, ligesom en række kompetencer overføres fra Finanstilsynet til erhvervs- og vækstministeren. Fremadrettet vil erhvervs- og vækstministeren og Finansiell Stabilitet således være berettigede til at forlange alle nødvendige oplysninger på vegne af Garantiformuen. Sådanne oplysninger er fortrolige.

Til nr. 40 (Kapitel 8 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ophævelse af *kapitel 8 a* er en konsekvens af opløsningen af Fonden. Finansiell Stabilitet skal fremadrettet administrere Garantiformuen og er som følge heraf underlagt de tavshedsbestemmelser, der gælder for Finansiell Stabilitet. Det samme gør sig gældende for eventuelle tredjemænd, som under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med oplysninger omfattet af Finansiell Stabilitets tavshedspligt.

Til nr. 41 (§ 22 b, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 22 b, *stk. 1*, er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 42 (§ 22 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 22 c er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 43 (§ 22 d, stk. 1, 1. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 22 d er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed.

Til nr. 44 (§ 23, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 23, *stk. 1*, er en konsekvens af opløsningen af Fonden og oprettelsen af Garantiformuen administreret af Finansiell Stabilitet, der samtidig omdannes fra et A/S til en selvstændig offentlig virksomhed. Som følge heraf overføres tillige en række opgaver fra Finanstilsynet til erhvervs- og vækstministeren, der derved får en række nye opgaver omfattet af loven. Strafbestemmelserne vedrører således undladelser i relation til Finansiell Stabilitet og erhvervs- og vækstministeren.

Der er foruden konsekvensrettelser som følge af ovenstående organisatoriske ændringer tale om en videreførsel af den nuværende § 23, *stk. 1*, i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Til nr. 45 (§ 23, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 23, stk. 2, er en konsekvens af opløsningen af Fonden og oprettelsen af Garantiformuen, jf. § 1, stk. 1.

Til nr. 46 (§ 23 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 23 a er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 8 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 47 (§ 23 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 23 b gennemfører DGSD artikel 9, stk. 1, hvorefter indskyderne skal sikres en klageadgang mod Garantiformuen.

I dag kan afgørelser truffet af Fonden påklages til Finanstilsynet og efterfølgende til Erhvervsankenævnet, jf. §§ 23 b og 23 c i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Fremadrettet vil afgørelser truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kunne påklages til Erhvervsankenævnet. Bestemmelsen indebærer, at alle afgørelser, som Finansiell Stabilitet træffer på vegne af Garantiformuen med hjemmel i lov om en indskyder- og investorgarantiordning eller regler udstedt i medfør af loven, kan indbringes for Erhvervsankenævnet.

De afgørelser, der kan indbringes for Erhvervsankenævnet, kan bl.a. være afgørelser om bidragspligt, bidrag, herunder beregning og opkrævning, afgørelser i relation til filialers tilslutning til den danske garantiordning. Derudover kan afgørelser truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen over for en indskyder eller investor påklages til Erhvervsankenævnet.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af omdannelsen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed og administration af Garantiformuen, hvorfor klageadgangen foreslås tilpasset dette nye set-up. Da Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet fremadrettet skal have et tæt samarbejde i forbindelse med afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I, jf. lovforslagets § 1, samt forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, foreslås det, at Finanstilsynet ikke længere er klagemyndighed.

Til nr. 48 (§ 23 c i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ophævelse af § 23 c er en konsekvens af opløsningen af Fonden samt Finansiell Stabilitets organisering som en selvstændig offentlig virksomhed og administration af Garantiformuen. Klageadgangen vil fremadrettet være reguleret i § 23 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvorfor der henvises til bemærkninger her til.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 58 o i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen gennemfører artikel 118 i BRRD.

Med den foreslåede bestemmelse vil værdipapirhandelslovens bestemmelser om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse ikke finde anvendelse, i de situationer hvor Finansiell Stabilitet iværksætter tiltag som afvikling, gældsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt gør brug af afviklingsbeføjelser i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Når en afviklingsmyndighed iværksætter tiltag som afvikling, gældsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt gør brug af afviklingsbeføjelser i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, skal flere af værdipapirhandelslovens bestemmelser omkring aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse ikke finde anvendelse.

I henhold til BRRD drejer det sig om bestemmelserne i collateral-direktivets artikel 4-7, som er gennemført i § 58 j i lov om værdipapirhandel m.v., der gennemfører artikel 4, § 58 g, der gennemfører artikel 5, § 58 k, der gennemfører artikel 6, og § 58 h, der gennemfører artikel 7.

Det betyder, at i de tilfælde, hvor der iværksættes afvikling, gældsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt anvendes afviklingsbeføjelser i henhold til i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan dette ikke begrunde en realisation af sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse. Endvidere finder reglerne i § 58 g om brugsret ikke anvendelse, og det er ikke muligt at gøre en forpligtelse til genstand for netting ved slutafregning, jf. §§ 58 h og 58 k.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 7 B, stk. 1, 1. pkt., i ligningsloven)

Som følge af forslag om opløsning af Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden), jf. lovforslagets § 3, foreslås titlen til lov om en garantifond for indskydere og investorer ændret til lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Der er således alene tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 1. Med ændringen fastslås det, at beløb, der udbetales fra en frivillig ordning, jf. § 21 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning til hel eller delvis dækning af en regnskabsmæssig underbalance i forbindelse med overdragelse af aktiver og passiver fra et pengeinstitut til et andet pengeinstitut, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Der er ikke tale om en materiel ændring.

Til nr. 2 (§ 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., i ligningsloven)

Ifølge ligningslovens § 7 B, stk. 2, skal udbetalinger, der sker som led i håndteringen af nødlidende pengeinstitutter, ikke medregnes til den skattepligtige indkomst.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 721 af 25. juni 2010, hvormed der blev indført en model for kontrolleret afvikling af nødlidende pengeinstitutter efter udløbet af den generelle statsgaranti i kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet. Med lovændringen blev der indført en frivillig ordning for afvikling af nødlidende pengeinstitutter i regi af Finansiell Stabilitet A/S, der indebærer, at bestyrelsen i et nødlidende pengeinstitut hurtigst muligt, når Finanstilsynet har sat en frist til retablering af kapitalen efter § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal beslutte, hvorvidt instituttet skal afvikles efter ordningen. Herefter vil Finansiell Stabilitet A/S medvirke til afvikling af det nødlidende pengeinstitut ved at stifte og kapitalisere et nyt datterselskab, der overtager det nødlidende pengeinstituts aktiver og en del af passiverne. Som betaling for aktiverne overtages bl.a. en forholdsmæssig andel af instituttets forpligtelser, der modsvarer værdien af aktiverne. I de tilfælde, hvor en værdiansættelse medfører, at ikke alle indskydere og investorer krav overtages, kan Garantifonden for indskydere og investorer (Indskydergarantifonden) i visse tilfælde yde tilskud i medfør af lov om en garantifond for indskydere og investorer § 1, stk. 3.

Baggrunden for ligningslovens § 7 B, stk. 2, er hensynet til at sikre, at der ved overdragelsen af et nødlidende pengeinstituts aktiver og passiver til Finansiell Stabilitet A/S i medfør af kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet ikke skabes en underbalance i datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S som følge af, at der skal afsættes beløb til betaling af skat af det beløb, som Indskydergarantifonden udbetaler til datterselskabet til (delvis) dækning af overtagne forpligtelser.

Betalinger i forbindelse med en overdragelse af et nødlidende pengeinstituts aktiver og passiver til et overtagende pengeinstitut i medfør af lov om finansiel stabilitet § 16 k (medgiftsordningen) er sidestillet med betalinger til et datterselskab under Finansiell Stabilitet A/S i forbindelse med afvikling af et nødlidende pengeinstitut, og er dermed også omfattet af ligningslovens § 7 B, stk. 2, hvilket blev fastsat med lov nr. 619 af 14. juni 2011, ligesom betaling af medgift efter lov om finansiel stabilitet § 16 k og l, som blev indsat ved lov nr. 273 af 27. marts 2012, også er omfattet af ligningslovens § 7 B og dermed ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Skattefritagelsen ifølge de gældende regler i ligningslovens § 7 B, stk. 2, omfatter således udbetaling fra Indskydergarantifonden i medfør af § 15 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer til et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S, hvor datterselskabet overtager hele det nødlidende pengeinstitut, udbetaling fra Indskydergarantifonden i medfør af § 16 k i lov om finansiel stabilitet, hvor et sundt pengeinstitut overtager hele det nødlidende pengeinstitut, udbetaling af statslig medgift i medfør af § 16 l i lov om finansiel stabilitet, hvor et sundt pengeinstitut overtager hele det nødlidende pengeinstitut, samt udbetaling af statslig medgift i medfør af § 16 n hvor den usunde del af et nødlidende pengeinstitut afvikles af et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S, mens den sunde del videreføres af et andet pengeinstitut.

Med gennemførelsen af BRRD i nærværende lovforslag samt forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder foreslås det at opløse Indskydergarantifonden, jf. lovforslagets § 3, og overføre fonden til en Garantiformue, der administreres af Finansiell Stabilitet, og som skal videreføre den danske indskyder- og investorgarantiordning. Det foreslås endvidere med forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kapitel 11, at der etableres en afviklingsformue, der administreres af Finansiell Stabilitet, og som kan anvendes i forbindelse med Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser i medfør af forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som fremsættes samtidig med dette lovforslag. Som følge af forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indføres et nyt samlet regelsæt for håndtering af visse nødlidende og forventelig nødlidende virksomheder, som erstatter den gældende lov om finansiel stabilitets regler. Lov om finansiel stabilitet foreslås derfor ændret med lovforslagets § 2, således at den alene regulerer de aktiviteter, som Finansiell Stabilitet A/S har overtaget i medfør af de gældende regler. Det er samtidig tanken, at lov om finansiel stabilitet ophæves, når aktiviteterne er endeligt afviklet.

De to lovforslag indebærer således, at udbetaling fra Indskydergarantifonden i medfør af § 15 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer videreføres i tilpasset form som § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Udbetaling fra Indskydergarantifonden i medfør af § 16 k i lov om finansiel stabilitet videreføres i tilpasset form som § 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning. § 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning omfatter kun pengeinstitutter, mens § 2 a både omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 5 og 6. Endelig ophæves reglerne om udbetaling af statslig medgift i medfør af §§ 16 l og n i lov om finansiel stabilitet.

Med forslaget til ligningslovens § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., foreslås det på den baggrund, at udbetalinger fra den nye Garantiformue og Afviklingsformue i forbindelse med håndteringen af nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I m.v. efter forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, samt nærværende lovforslag, omfattes af ligningslovens § 7 B, stk. 2, så skattefritagelsen fremadrettet kommer til at omfatte de ovenfor nævnte betalinger. Det foreslås dermed, at skattefritagelsen omfatter udbetalinger fra Afviklingsformuen, der sker i medfør af forslag til lov om afvikling og restrukturering § 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7. Reglerne gælder for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Forslaget har dermed til hensigt at bevare den nugældende retstilstand for tilsvarende udbetalinger, som i dag gælder for så vidt angår håndtering af nødlidende pengeinstitutter efter lov om finansiel stabilitet og lov om en garantifond for indskydere og investorer.

De udbetalinger, der fremover vil være omfattet af skattefritagelsen, er udbetaling fra Garantiformuen i medfør af § 2

i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, hvor Garantiformuen kan bidrage i forbindelse med afvikling af et pengeinstitut efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, udbetaling fra Garantiformuen i medfør af § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning hvorefter Garantiformuen skal bidrage til afviklingen af penge- eller realkreditinstitut efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, garantier for aktiver og forpligtelser i en virksomhed eller enhed under afvikling m.v. fra Finansiell Stabilitet i medfør af § 59, stk. 1, nr. 1 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, bidrag fra Afviklingsformuen i stedet for nedskrivning eller konvertering af visse passiver, når bail-in anvendes, og visse kreditorer i overensstemmelse med § 25 udelukkes fra bail-in, ydet af Finansiell Stabilitet i medfør af § 59, stk. 1, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, samt bidrag fra Afviklingsformuen til dækning af tab, der i medfør af § 26, stk. 4, ikke dækkes ved nedskrivning af passiver, for derved at genoprette værdien af virksomhedens nettoformue til nul, ydet af Finansiell Stabilitet i medfør af § 59, stk. 1, nr. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 3 (§ 7 B, stk. 2, 3. pkt. og stk. 3, i ligningsloven)

Ligningslovens § 7 B, stk. 2, 3. pkt., indeholder en værnsregel, som skal sikre, at tab, der dækkes af skattefritagne tilskud, ikke tillige skal kunne nedbringe den skattepligtige indkomst. Ifølge ligningslovens § 7 B, stk. 2, 3. pkt., kan det skattefritagne beløb efter § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., derfor ikke medregnes til de skattemæssige anskaffelsessummer for de overtagne aktiver fra det nødlidende pengeinstitut efter lov om finansiell stabilitet, idet der i modsat fald kunne blive tale om dobbelt fradrag for det samme tab.

Med lovforslaget foreslås det, at denne regel videreføres, da det som hidtil vil være relevant, at udbetaling omfattet af ligningslovens § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., ikke kan anses for en del af anskaffelsessummen.

Henset til, at ligningslovens § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., foreslås ændret til bl.a. at omfatte udbetaling fra Garantiformuen efter § 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, som omfatter pengeinstitutter, samt udbetalinger fra Garantiformuen efter § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, som omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter, foreslås ligningslovens § 7 B, stk. 2, 3. pkt., ændret, således at der står »institut« og ikke »pengeinstitut«.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til ligningslovens § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt.

For så vidt angår ligningslovens § 7 B, stk. 3, følger det heraf, at er der udbetalt beløb, som er skattefrie efter ligningslovens § 7 B, stk. 2, eller er der stillet garanti, der kan føre til udbetaling af sådanne beløb, og det nødlidende pengeinstitut omfattet af ligningslovens § 7 B, stk. 2, påbegynder ny aktivitet, bortfalder retten til at udnytte underskud for det pågældende eller tidligere indkomstår.

Reglen vil som hidtil være relevant i de tilfælde, hvor et instituts virksomhed helt eller delvist er overdraget til et eller flere andre institutter med henblik på at sikre, at de tab hos det nødlidende institut, som har udløst skattefrie udbetalinger, ikke kan nedbringe fremtidig skattepligtig indkomst i det nødlidende institut, der ikke hidrører fra instituttets tidligere finansielle virksomhed.

Som anført under bemærkningerne til forslaget til ligningslovens § 7 B, stk. 1, og stk. 2, 1. og 2. pkt., vil andre finansielle virksomheder end pengeinstitutter fremover kunne modtage skattefrie udbetalinger fra Finansiell Stabilitet og Afviklingsformuen, idet realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I også er omfattet.

Baggrunden for de anførte værnsregler gælder således også ved skattefrie udbetalinger til realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvorfor det også i *stk. 3* foreslås, at udtrykket pengeinstitut ændres til institut, hvorefter alle de anførte finansielle virksomheder er omfattet af værnsreglerne.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til ligningslovens § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 5 og 6.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1* at loven træder i kraft den 1. juni 2015.

Med forslaget til *stk. 2* udsættes gennemførslen af artikel 13, stk. 1, i DGSD til 11. januar 2016 for pengeinstitutter. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finansiell Stabilitet har det fornødne datagrundlag til at beregne bidrag til Garantiformuen, som beregnes på baggrund af data fra 2015. Tilsvarende udsættes den risikobaserede bidragsbetaling for realkreditinstitutter. Forslaget gennemfører artikel 20, stk. 1, 3. afsnit, i DGSD.

Med forslaget til *stk. 3* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter ikrafttræden af ændringerne i lov om finansiell stabilitet. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

De finansielle love i Danmark gælder som udgangspunkt ikke direkte for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de fornødne tilpasninger i overensstemmelse med justitsministeriets vejledninger nr. 58 og nr. 59 af 2. juli 2012 om ministeriers behandling af sager vedrørende Grønland og Færøerne.

Praksis på området for de finansielle love er, at der ved vedtagelsen af et samlelovforslag, der ændrer i flere forskellige hovedlove, skal udarbejdes én såkaldt ændringsanordning for henholdsvis Færøerne og Grønland for hver af disse hovedlove. Ændringsanordninger skal sendes i høring på Færøerne og i Grønland og skal efterfølgende behandles af Færøernes Landsstyre og Grønlands Selvstyre, inden ændringerne kan sættes i kraft på Færøerne og i Grønland.

Lov om finansiel stabilitet er en rigslov, som finder direkte anvendelse for Grønland og Færøerne. Lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om værdipapirhandel m.v., er ikke rigslove og skal derfor sættes i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning, jf. lovforslagets § 7, stk. 2, i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledninger nr. 58 og nr. 59 af 2. juli 2012 om ministeriers behandling af sager vedrørende Grønland og Færøerne.

Med nærværende lovforslag introduceres en række nye beføjelser og kompetencer til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Ændringerne af de forskellige hovedlove, har en tæt sammenhæng, og skal i øvrigt også ses i sammenhæng med forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der fremsættes samtidig med dette lovforslag. Det er således af afgørende betydning at henholdsvis ikrafttrædelses- og ophævelsetidspunkter kan styres nøje, så der ikke opstår et reguleringsmæssigt tomrum eller overlap.

Med forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder introduceres en række værktøjer og beføjelser til Finansiell Stabilitet til at håndtere kriser i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, samt dertil knyttede finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter. Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil i medfør af lovforslagets § 80 kunne sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning.

Med de to lovforslag introduceres samlet set et nyt regelsæt til håndtering af nødlidende eller potentielt nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I m.v., som afløser de nugældende bankpakker, med undtagelse af Indskydergarantifondens medgiftsordning som blev indført med lov nr. 1061 af 22. november 2011, og som foreslås videreført.

Henset til den nære sammenhæng foreslås det med § 6, stk. 3, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte, at de foreslåede ændringer i lov om finansiel stabilitet kan træde i kraft på andre tidspunkter for Færøerne og Grønland, således at det sikres, at ændringerne vil træde i kraft samtidig med de relevante ændringer til lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om værdipapirhandel m.v., samt forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som alle kan sættes i kraft helt eller delvist ved kongelig anordning.

Af forslaget til *stk. 4* fremgår det, at restruktureringsafdelingen skal opretholde tabskautioner over for Finansiell Stabilitet, som er stillet i overensstemmelse med bankpakke III, den gældende § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Afdelingen skal opretholde disse tabskautioner indtil Finansiell Stabilitet har afsluttet afviklingen af de relevante institutter. Fondens afviklings- og restruktureringsafdeling har udstedt tabskautioner til Finansiell Stabilitet vedrørende afvikling i Amagerbanken af 2011, Fjordbank Mors af 2011, Max Bank af 2011 og Sparbank Østjylland af 2012.

Med forslaget til *stk. 5* foreslås indført en ordning for de indskud som tidligere var helt eller delvist dækket af Fondens, men der som følge af forslaget til § 3, nr. 20, ikke længere dækkes helt eller delvist af Garantiformuen. Det er en betingelse, at indskuddene er indbetalt før tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen er kun relevant i de tilfælde, hvor indskuddene ikke kan udbetales eller overføres til den endelig berettigede, altså eksempelvis tidsbundne indskud, så som børneopsparinger, eller indskud, hvor en overførsel af indskuddet medfører, at indskuddet ikke længere vil være underlagt en særlig beskyttelse. Dette kan eksempelvis være indskud deponeret i henhold til deponeringsloven, indskud på skifteretskonti eller advokaters klientkonti. Strukturerede indlån og puljeindlån, som efter en konkret vurdering af produktets konstruktion ikke længere dækkes af Garantiformuen, vil ligeledes være omfattet, indtil indskuddet kan udbetales til den endelig berettigede.

I medfør af det foreslåede *stk. 6* foreslås det, at Garantifonden for indskydere og investorer opløses ved omorganiseringen til Garantiformuen i medfør af dette lovforslag, således at Garantifonden for indskydere og investorer ikke eksisterer som en tom skal uden aktiver og passiver eller formål, da Fondens opgaver fremadrettet skal varetages af Garantiformuen. Garantifonden for indskydere og investorer vil efter lovens ikrafttræden kunne slettes fra CVR-registret. Garantiformuens overtagelse af Fondens hidtil drevne virksomhed med tilhørende aktiver og passiver får dog i regnskabsmæssig henseende virkning fra den 1. januar 2015. Det er vurderingen, at det ikke er til ugunst for kreditorer m.v., at den regnskabsmæssige virkning er fra 1. januar 2015.

Det foreslås med *stk. 7*, at gældsbufferkravet i § 125 i, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 11, indføres over fem år startende fra lovens ikrafttræden. Indfasningen foreslås fastlagt således, at gældsbufferkravet opbygges med 60 pct. over de første to år og herefter de resterende 40 procent over tre år.

De kapitalinstrumenter, som vil kunne medgå til opfyldelse af realkreditinstitutternes gældsbuffer, vil svare til dem, som pengeinstitutter i hele Europa skal udstede for at opfylde kravet i BRRD om at holde et minimum af nedskrivningsegnede passiver. Realkreditinstitutternes opfyldelse af bufferkravet vil således kunne ske med kapitalinstrumenter, der er markedskonforme.

I medfør af det foreslåede *stk. 8* skal Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen senest den 3. juli 2017 foretage en stresstest af Garantiformuens systemer og processer. For en nærmere beskrivelse af den påkrævede stresstest henvises til lovforslagets § 3, nr. 34. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 10, 2. afsnit i DGSD.

Til § 7

Den foreslåede § 7, *stk. 1*, angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. §§ 1 og 3-5 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at §§ 1, 3 og 4 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

§§ 1, 3 og 4 vedrører ændringer til lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om værdipapirhandel m.v., som sammen med forslag

til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder introducerer et nyt regelsæt til at håndtere kriser i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmægler-selskaber I, samt dertil knyttede finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter. Dette nye regelsæt skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 244 af 19. marts 2014, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts og ved § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 foretages følgende ændringer:

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Rådets direktiv 98/49/EF af

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149 (DGSD) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 (BRRD)«.

29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side

60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse

af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR). Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

2. Overalt i loven ændres »Finansiel Stabilitet A/S« til: »Finansiel Stabilitet«.

§ 1. Denne lov finder anvendelse på finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, samt virksomhed omfattet af stk. 2-14 og 17.

§ 5. ---
1-42)---

3. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 43 og 44:

Stk. 2-8. ---

§ 14. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. For finansielle virksomheder omfattet af §§ 7-9 og § 10, stk. 2, er tilladelse endvidere betinget af, at virksomheden tilsluttes Garantifonden for indskydere og investorer.

»43) Blandet holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiell holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst en dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

44) Gældsbuffer: Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.«

4. I § 14, stk. 6, ændres »Garantifonden for indskydere og investorer« til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

5. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Finanstilsynet kan give tilladelse til at drive virksomhed i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, og § 16 a til et broinstitut oprettet i henhold til § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke opfylder alle betingelser for at få tilladelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt af hensyn til at nå afviklingsmålene. Kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber skal dog være opfyldt. Finanstilsynet fastsætter samtidig med tilladelsen en frist til opfyldelse af kravene for at opnå tilladelse i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, jf. §§ 14 og 16 a.

Stk. 2. Finanstilsynet kan endvidere, når Finansiell Stabilitet opretter et broinstitut i henhold til § 21, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, undtage Finansiell Stabilitet fra at opfylde reglerne for finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, under hensyntagen til formålet med de pågældende regler og afviklingsmålene. Finanstilsynet fastsætter en frist for Finansiell Stabilitets undtagelse fra reglerne for finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder. Fristen kan

forlænges, hvis betingelserne i § 22, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt.

Stk. 3. Uanset stk. 2 finder kapitel 9 og § 181 i lov om finansiel virksomhed anvendelse på Finansiell Stabilitets som finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed.«

§ 50. Kapitalpension, rateopsparing, selvpension, børneopsparing og boligopsparing i et pengeinstitut kan anbringes på en indlånskonto enten kontant eller som puljeindlån og kan endvidere anbringes i et særskilt depot.

Stk. 2. ---

§ 51. Kapitalpension, rateopsparing, selvpension, børneopsparing og boligopsparing anbragt på en indlånskonto skal være fuldt ud dækket af Garantifonden for indskydere og investorer, af en tilsvarende ordning i kreditinstitutets hjemland i tilfælde af kreditinstitutets rekonstruktionsbehandling og konkurs eller af en kombination af begge ordninger.

§ 67. ---

Stk. 2. ---

6. I § 50, *stk. 1*, indsættes efter »selvpension,«: »aldersopsparing,«.

7. I § 51, *stk. 1*, ændres », børneopsparing og boligopsparing« til: »og aldersopsparing«, og »Garantifonden for indskydere og investorer« ændres til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

8. I § 67 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Indkaldelse til en generalforsamling eller til et repræsentantskabsmøde med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse kan forkortes til 10 dage, hvis Finanstilsynet har vurderet, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er omfattet af reglerne i denne lovs kapitel 15 a, og pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende. Forkortelsen i henhold til 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen eller repræsentantskabet i en sparekasse, med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer vedtægten til at indeholde denne mulighed.

Stk. 4. Selskabslovens §§ 84 og 90 samt tidsfrister i selskabslovens §§ 94, 98 og 99 finder ikke anvendelse på generalforsamlinger og repræsentantskabsmøder indkaldt i overensstemmelse med *stk. 3*.«

§ 71 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde en genopretningsplan.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Det Systemiske Risikoråd dispensere fra stk. 1. Dispensation kan gives på baggrund af den finansielle virksomheds størrelse, forretningsmodel og forbindelse til andre finansielle virksomheder eller det finansielle system.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter krav til indholdet af genopretningsplanen, jf. stk. 1.

9. § 71 a affattes således:

»**§ 71 a.** Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, jf. dog § 71 b, skal udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Genopretningsplanen skal godkendes af virksomhedens bestyrelse og skal indeholde:

1) Passende kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af de tiltag, som virksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i virksomheden, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne.

2) Et bredt udvalg af genopretningsmodeller.

3) En række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, der er relevante for virksomheden, samt passende reaktioner herpå.

Stk. 2. Den efter stk. 1 udarbejdede genopretningsplan skal indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet har fra modtagelsen af genopretningsplanen 6 måneder til at foretage en vurdering af genopretningsplanen. Finanstilsynet kan, når det er relevant, forelægge genopretningsplanen for eventuelle kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Stk. 3. Finanstilsynet skal forelægge genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, som kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet til genopretningsplanens indhold.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til genopretningsplanernes indhold, herunder regler om kritiske funktioner, scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress samt om vedligeholdelse og frister for indsendelse af genopretningsplaner.«

10. Efter § 71 a indsættes:

»**§ 71 b.** I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, skal modervirksomheden udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pen-

geinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmægler-selskab I. Det skal af koncerngenopretningsplanen fremgå, hvilke tiltag, modervirksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden og i hver enkelt dattervirksomhed, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af virksomhederne i koncernen. § 71 a, stk. 1 og 2, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på den øverste modervirksomhed og for koncerngenopretningsplanen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan uanset stk. 1 påbyde, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmægler-selskab I, skal udarbejdes en genopretningsplan i henhold til § 71 a.

Stk. 3. Finanstilsynet fremsender koncerngenopretningsplaner udarbejdet i henhold til stk. 1 til:

1) De kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet.

2) De kompetente myndigheder i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, hvis planen vurderes at være relevant for den pågældende filial.

3) Finansiell Stabilitet eller den myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af koncernen.

4) Finansiell Stabilitet eller en myndighed i det land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af en dattervirksomhed.

Stk. 4. Finanstilsynet vurderer med Finansiell Stabilitet og de i stk. 3 nævnte myndigheder koncerngenopretningsplanen og om planen opfylder de i stk. 1, jf. § 71 a, stk. 1 og 2, fastsatte krav for at træffe en fælles beslutning om koncerngenopretningsplanen efter Finanstilsynets fremsendelse.

Stk. 5. Er der ikke truffet en fælles beslutning inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncerngenopretningsplanen, jf. stk. 4, eller om reaktioner i medfør af § 71 c, stk. 2, træffer Finanstilsynet selv beslutning herom. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finan-

siel Stabilitet samt de i stk. 3 nævnte myndigheder om denne beslutning. Har en af de i stk. 3 nævnte myndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til koncerngenopretningsplanernes indhold, herunder regler om kritiske funktioner, scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiel stress samt om vedligeholdelse og frister for indsendelse af koncerngenopretningsplaner.

§ 71 c. Finanstilsynet underretter virksomheden eller koncernens modervirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at genopretningsplanen, jf. § 71 a, eller koncerngenopretningsplanen, jf. § 71 b, har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse. Virksomheden skal senest 2 måneder efter underretningen forelægge en revideret plan for Finanstilsynet. Finanstilsynet kan forlænge fristen med op til én måned.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, hvis virksomheden ikke inden for den fastsatte frist forelægger en revideret plan, eller hvis den reviderede plan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i henhold til stk. 1 påpegede mangler og hindringer, påbyde virksomheden at

- 1) nedbringe virksomhedens risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen,
- 2) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger,
- 3) revidere virksomhedens strategi og struktur,
- 4) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed og
- 5) foretage ændringer i virksomhedens ledelsesstruktur.

11. Efter § 125 h indsættes:

»**§ 125 i.** Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån. Kapitalinstrumenter til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt.

Stk. 2. For et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et

realkreditinstitut, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Stk. 3. Gældsbufferkravet kan opfyldes med følgende kapital- og gældsinstrumenter:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapital.
- 4) Usikret seniorgæld.

Stk. 4. Kapitalinstrumenterne som nævnt i stk. 3 må ikke samtidig anvendes til at opfylde:

1) Kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

2) Det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2.

3) Det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3.

4) Det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.

5) Kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 500, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. For gældsbufferkrav, der opfyldes med kapitalinstrumenter omfattet af stk. 3, nr. 2-4, gælder følgende:

1) Kapitalinstrumenterne skal have en oprindelig løbetid på mindst to år.

2) Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapitalinstrumenternes forfaldstid.

Stk. 6. Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvist med kapitalinstrumenter med kontraktuel mulighed for nedskrivning eller konvertering.«

§ 144. I et pengeinstitut, der ikke opfylder kapitalkravet i § 127, og hvor Finanstilsynet har fastsat en frist efter § 225, stk. 1 og 4, kan bestyrelsen efter anmodning fra en aktionær, der ejer 70 pct. eller mere af aktierne i pengeinstituttet, træffe beslutning med almindelig stemmeflerhed om at indløse de øvrige aktionærers aktier i pengeinstituttet. Det samme gælder tilfælde, hvor anmodningen fremsættes af en aktionær, som efter en kapitaltilførsel, der er led i en rekonstruktionsplan, kommer til at eje 70 pct. eller mere af aktierne i pengeinstituttet,

12. I § 144, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »kapitalkravet i § 127« til: »kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra c, eller minimumskapitalkravet i artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

selv om pengeinstituttet som følge af kapitaltilførslen atter opfylder kapitalkravet i § 127. Egne kapitalandele og datterselskabers kapitalandele i moderselskabet medregnes ikke ved opgørelse af stemme og ejerandele. Bestyrelsens beslutning om tvangsindløsning af aktier skal godkendes af Finanstilsynet. Indløsning af aktier skal foretages senest 30 dage efter anmodningen efter 1. pkt.

Stk. 2-5. ---

§ 152 v. Deltager Finansiell Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, bortset fra tilfælde omfattet af § 152 u, skal et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S overtage de i 2. pkt. nævnte forpligtelser vedrørende administration af aktiverne over for den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, og administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Stk. 2. ---

§ 177 a. For et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, som er under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet, jf. kapitel 12, finder § 71 a om genopretningsplaner anvendelse. De i 1. pkt. nævnte institutter skal udarbejde en genopretningsplan for koncernen eller delkoncernen og en individuel genopretningsplan for pengeinstituttet, realkreditinstituttet og fondsmæglerselskabet I og ethvert datterselskab heraf i koncernen.

13. I § 152 v, stk. 1, 1. pkt., udgår »et datterselskab af«, og »overtage« ændres til: »overtage eller sikre overtagelsen af«.

14. I § 152 v, stk. 1, 2. pkt., ændres »Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S« til: »Finansiell Stabilitet, jf. 1. pkt.,«.

15. § 177 a ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 177 a.** I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, finder §§ 243 a og 243 c anvendelse.

Stk. 2. Opfylder en modervirksomhed som nævnt i stk. 1 betingelserne for, at Finanstilsynet kan anvende et eller flere af de i §§ 243 a eller 243 c nævnte påbud, skal Finanstilsynet høre de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed,

inden et påbud efter §§ 243 a eller 243 c påbydes modervirksomheden.

Stk. 3. Modtager Finanstilsynet som konsoliderende myndighed efter stk. 1 en høring som nævnt i § 177 b, stk. 2, skal Finanstilsynet afgive sin vurdering af det påtænkte påbuds indvirkning på koncernen inden for tre arbejdsdage efter modtagelsen.

Stk. 4. Ønsker mere end én kompetent myndighed i tilsynskollegiet at give et eller flere påbud efter §§ 243 a eller 243 c i en koncern, som er omfattet af stk. 1, vurderer Finanstilsynet i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, om det er mest hensigtsmæssigt at udpege den samme midlertidige administrator, jf. § 243 c, for alle berørte virksomheder, eller at koordinere anvendelsen af et eller flere påbud i § 243 a på mere end en virksomhed. Finanstilsynet og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet skal tilstræbe at nå en fælles beslutning senest 5 arbejdsdage efter den i stk. 2 nævnte høring. Opnås en fælles beslutning fremsender Finanstilsynet denne til modervirksomheden.

Stk. 5. Foreligger der ikke senest 5 dage efter den i stk. 2 nævnte høring en fælles beslutning, jf. stk. 4, træffer Finanstilsynet beslutning om anvendelse af et eller flere påbud, jf. §§ 243 a eller 243 c, over for modervirksomheden. Finanstilsynet underretter modervirksomheden samt de øvrige relevante kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen samt beslutninger efter stk. 2, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

§ 177 b. Hvor en eller flere dattervirksomheder, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, men hvor en anden myndighed inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område er konsoliderende myndighed for den pågældende koncern, skal Finanstilsynet, når betingelserne for anvendelse af §§ 243 a eller 243 c er opfyldt i relation til en eller flere dattervirksomheder, høre den

konsoliderende myndighed, inden Finanstilsynet giver dattervirksomheden et eller flere påbud efter §§ 243 a eller 243 c. Finanstilsynet underretter den konsoliderende myndighed samt de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om beslutningen.

Stk. 2. I en koncern, hvor det konsoliderede tilsyn ikke er hos Finanstilsynet, jf. stk. 1, kan Finanstilsynet træffe beslutning om anvendelse et eller flere påbud, jf. §§ 243 a eller 243 c, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, hvis en fælles beslutning som nævnt i § 177 a, stk. 4, 2. pkt., ikke foreligger inden den i § 177 a, stk. 4, 2. pkt., fastsatte frist. Finanstilsynet underretter pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt sagen er indbragt for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.«

§ 182. En finansiel virksomhed må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder.

16. I § 182, *stk. 1*, indsættes efter »dattervirksomheder«: », jf. dog §§ 182 b-182 f«.

17. Efter § 182 a indsættes før afsnit VI:

»**§ 182 b.** Virksomheder inden for samme koncern, som enten er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter, blandede holdingvirksomheder eller finansielle holdingvirksomheder med mindst en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller et finansieringsinstitut, kan med Finanstilsynets tilladelse, jf. stk. 3, indgå aftale om finansiel støtte til en eller flere af aftalens parter, hvis en af parterne efterfølgende kommer i en situation, hvor betingelserne for tidlig indgriben i kapitel 15 a er opfyldt. En aftale om koncernintern finansiel støtte skal være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 2. Ved indgåelse af en aftale om koncernintern finansiel støtte, som omfattet af stk. 1, skal de virksomheder, som er parter i aftalen, handle i egen interesse. Aftalen om koncernintern finansiel støtte

skal opstille principper for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse til at indgå en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. stk. 1, skal indsendes til Finanstilsynet af modervirksomheden i koncernen, når modervirksomheden er under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet. Ansøgningen skal indeholde udkast til den påtænkte aftale, oplysninger om hvilke virksomheder, der påtænker at deltage i aftalen samt andre oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om aftalen er forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 4. Finanstilsynet fremsender straks den i henhold til stk. 3 indsendte ansøgning om tilladelse til at indgå aftale om koncernintern finansiel støtte til de kompetente myndigheder for hver af de dattervirksomheder, der ønsker at deltage i aftalen for at nå frem til en fælles beslutning.

Stk. 5. Finanstilsynet meddeler i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis aftalen vurderes at være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 6. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte, hvis aftalen anses for uforenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 7. Finanstilsynet skal, efter modtagelse af den i stk. 3 nævnte ansøgning, sammen med de i stk. 4 nævnte myndigheder inden for 4 måneder nå en fælles beslutning om ansøgningen. Opnås en fælles beslutning fremsender Finanstilsynet denne til virksomheden.

Stk. 8. Foreligger der ikke inden for tidsfristen på 4 måneder, jf. stk. 7, en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om ansøgningen. Finanstilsynet underretter virksomheden og myndighederne, jf. stk. 4, om beslutningen.

Stk. 9. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de i stk. 4 nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i

overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

§ 182 c. Har Finanstilsynet givet tilladelse til en aftale om koncernintern finansiel støtte i henhold til § 182 b, stk. 1, skal aftalen godkendes af kapital-ejerne i hver af de virksomheder, der ønsker at deltage i aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for hver af de virksomheder, der deltager i aftalen om koncernintern finansiel støtte, aflægger hvert år beretning for kapitalejerne om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

§ 182 d. En virksomhed, jf. § 182 b, må kun yde koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med den indgåede aftale, jf. § 182 b, stk. 1, til en anden virksomhed, der opfylder betingelserne i kapitel 15 a om tidlig indgriben, når følgende betingelser er opfyldt:

1) Det kan med rimelighed forventes, at den koncerninterne finansielle støtte afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed.

2) Den koncerninterne finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed eller i en af virksomhederne og er i den støttedynde virksomheds interesse.

3) Den koncerninterne finansielle støtte ydes på markedsbaserede vilkår, herunder mod vederlag, jf. § 182 b, stk. 2.

4) Der er rimelig udsigt til, at vederlaget for den koncerninterne finansielle støtte bliver erlagt, herunder at lånet bliver tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed, hvis støtten er ydet i form af et lån.

5) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den støttedynde virksomhed.

6) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den støttedynde virksomhed er hjemmehørende.

7) Den støtteydende virksomhed opfylder kapital- og likviditetskravene på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte, og ydelsen af støtten medfører ikke, at kravene overtrædes, medmindre Finanstilsynet eller den kompetente myndighed i det land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse hertil.

8) Den støtteydende virksomhed opfylder på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte kravene til store eksponeringer fastsat i 4. del i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, medmindre den kompetente myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på de finansielle område, som er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse til den manglende opfyldelse.

9) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ændrer ikke mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

§ 182 e. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed træffer beslutning om at yde koncernintern finansiell støtte i henhold til aftalen herom, hvis betingelserne i § 182 d er opfyldt. Bestyrelsen for den støttemodtagende virksomhed træffer beslutning om at acceptere koncernintern finansiell støtte i henhold til aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed skal forud for ydelse af koncernintern finansiell støtte i henhold til en godkendt aftale herom, jf. § 182 b, stk. 5, underrette:

5) Finanstilsynet.

6) Den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne ikke er Finanstilsynet.

7) Den kompetente myndighed for den støttemodtagende virksomhed, hvis denne ikke er omfattet af nr. 1 eller 2.

8) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Underretning i henhold til stk. 2 skal indeholde bestyrelsens begrundede beslutning, jf. stk. 1,

samt detaljerede oplysninger om den påtænkte koncerninterne finansielle støtte, herunder en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte.

Stk. 4. Finanstilsynet har fra tidspunktet for modtagelse af underretning, jf. stk. 2, og modtagelsen af de påkrævede oplysninger, jf. stk. 3, 5 arbejdsdage til at forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte, hvis Finanstilsynet vurderer, at betingelserne i § 182 d ikke er opfyldt.

Stk. 5. Finanstilsynets afgørelse om at acceptere, forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte skal omgående meddeles til:

4) Den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis dette ikke er Finanstilsynet.

5) Den kompetente myndighed for den virksomhed, der modtager støtten.

6) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 6. Forbyder eller begrænser Finanstilsynet ikke den koncerninterne finansielle støtte, inden for den i stk. 4 anførte frist, kan der ydes koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med underretningen.

Stk. 7. Bestyrelsens beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte sendes til de i stk. 2 nævnte myndigheder. Finanstilsynet underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet, såfremt Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med koncernen.

§ 182 f. En virksomhed, der er part i en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. § 182 b, skal på sin hjemmeside offentliggøre en beskrivelse af aftalens almindelige betingelser samt navne og identifikationsnumre, for danske virksomheder i form af CVR-numre på de virksomheder, der er parter i aftalen.

Stk. 2. Offentliggørelse efter stk. 1 skal ske mindst én gang om året samtidig med offentliggørelsen af årsrapporten. Offentliggørelse efter stk. 1 skal endvidere ske, hvis der sker væsentlige ændringer i aftalen om koncernintern finansiel støtte eller i virksomheden i løbet af året. Artikel 431-434 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber finder tilsvarende anvendelse.«

§ 206. (Ophævet)

18. § 206 affattes således:

»§ 206. Senest en måned inden sammenlægning af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut eller en bestemt forretningsdel af disse, jf. § 204, skal pengeinstituttet eller realkreditinstituttet orientere indskyderne eller investorerne herom, såfremt denne får betydning for indskydernes og investorernes dækning efter §§ 9 og 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til en kortere frist end den i stk. 1 nævnte, hvis Finanstilsynet vurderer, at hensynet til beskyttelse af forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet tilsiger det.«

§ 224. ---

Stk. 2-5. ---

19. I § 224 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»*Stk. 6.* Opfylder et pengeinstitut ikke likviditetskravet i § 152, stk. 1, opfylder et realkreditinstitut ikke likviditetskravet i § 153, stk. 1, opfylder et fondsmæglerselskab I ikke krav fastsat i medfør af § 156, og opfylder virksomhederne ikke artikel 412, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og har de ikke tilvejebragt den foreskrevne likviditet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis Finanstilsynet skønner det nødvendigt.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

20. Efter § 224 indsættes:

»§ 224 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis

1) virksomheden overtræder, eller der er objektive indikatorer til støtte for, at virksomheden i nær fremtid vil overtræde kravene til at opretholde sin tilladelse på en måde, hvor Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 1, nr. 2, eller § 225, stk. 1,

2) der er objektive indikatorer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil være ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og Fi-

nanstilsynet derfor kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 6, eller

3) virksomheden modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre støtten gives for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af dansk økonomi og opretholde den finansielle stabilitet og antager en af følgende former:

a) Statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af Danmarks Nationalbank.

b) Statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser.

c) Tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til håndtering af kapitalmangel, der er konstateret ved nationale stresstests eller stresstests gennemført på EU-plan.

Stk. 2. En koncern anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen på konsolideret niveau er i en af de i stk. 1 nævnte situationer.

Stk. 3. Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en koncern anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende efter høring af Finansiell Stabilitet.«

§ 226. Når Finanstilsynet inddrager et pengeinstituts, realkreditinstituts, fondsmæglerselskabs eller investeringsforvaltningsselskabs tilladelse i henhold til § 223, § 224, stk. 1, 2, 5 og 6, og § 225, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2-4. ---

§ 242. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af kreditinstitutter og forsikringsselskaber.

21. I § 226, *stk. 1*, ændres »§ 224, stk. 1, 2, 5 og 6,« til: »§ 224, stk. 1, 2 og 5-7,«.

22. I § 242 indsættes efter »kreditinstitutter«: », investeringselskaber«.

23. Efter § 243 før kapitel 16 indsættes:

»Kapitel 15 a

Tidlig indgriben

Særlige regler for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I

§ 243 a. Overtræder eller er det overvejende sandsynligt at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som følge af en betydelig eller hastig forværring af virksomhedens finansielle situation, i nær fremtid vil overtræde kravene fastsat i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, afsnit II i direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter eller artikel 3-7, 14-17, samt 24-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage en eller flere af tiltagene i stk. 2 og 3, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis det skønnes nødvendigt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, jf. stk. 1, påbyde virksomheden at

1) iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan, som er udarbejdet i overensstemmelse med §§ 71 a og 71 b,

2) udarbejde og indsende en handlingsplan til Finanstilsynet,

3) indkalde virksomhedens øverste myndighed,

4) et eller flere medlemmer af bestyrelse eller direktion nedlægge hvervet, jf. § 64,

5) udarbejde og indsende en plan for forhandlinger om omstrukturering af virksomhedens gæld,

6) ændre sin forretningsstrategi,

7) ændre sin retlige eller operationelle struktur, og

8) kontakte potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af virksomheden.

Stk. 3. Ved indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed, jf. stk. 2, nr. 3, fastsætter Finanstilsynet dagsordenen. Selskabslovens §§ 90 og 91 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 1. pkt. Efterkommer en virksomhed ikke et påbud efter stk. 2, nr. 3, kan Finanstilsynet på vegne af virksomheden indkalde virksomhedens øverste myndighed og fastsætte dagsordenen herfor. Selskabslovens §§ 89-91 og 93 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 3. pkt.

§ 243 b. Finanstilsynet kan påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at nedlægge hvervet, såfremt virksomhedens finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan anvende stk. 1, såfremt påbuddene i § 243 a ikke vurderes tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 3. Udpegelse af en ny direktion, bestyrelse eller medlemmer heraf skal ske i overensstemmelse med denne lov, regler udstedt i medfør af loven, selskabsloven, regler udstedt i medfør af selskabsloven og virksomhedens vedtægt.

Midlertidig administrator

§ 243 c. Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at indsætte en eller flere midlertidige administratorer, jf. stk. 2 eller 3, såfremt pengeinstitutets, realkreditinstitutets eller fondsmæglerselskabet I's finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning, og det vurderes, at et påbud efter § 243 b ikke er tilstrækkeligt til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, jf. stk. 1, påbyde virksomheden, at

- 1) den midlertidige administrator træder i den samlede bestyrelses sted, eller
- 2) den midlertidige administrator bistår bestyrelsen i dennes arbejde.

Stk. 3. Denne lovs og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på en midlertidig administrator, der træder i bestyrelsens sted, jf. stk. 2, nr. 1.

Stk. 4. På tidspunktet for udpegningen af en midlertidig administrator, der træder i den samlede bestyrelses sted, fratræder bestyrelsen, og den midlertidige administrator tillægges tegnings- og repræsentationsret i overensstemmelse med selskabslovens § 135 og virksomhedens vedtægt.

Stk. 5. Senest på tidspunktet for påbuddet, jf. stk. 1, skal Finanstilsynet have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde, herunder hvilke beslutninger den midlertidige administrator skal forelægge Finanstilsynet til godkendelse. Indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse. Finanstilsynet kan løbende ændre rammerne for den midlertidige administrators arbejde, såfremt Finanstilsynet skønner det nødvendigt for at genoprette virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet kan beslutte, at den midlertidige administrator skal rapportere til Finanstilsynet.

Stk. 6. En midlertidig administrator udpeges for en periode op til ét år. Denne periode kan i særlige tilfælde forlænges af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal begrunde en forlængelse over for virksomhedens kapitalejere. En midlertidig administrator, jf. stk. 2 og 3, kan til enhver tid afsættes af Finanstilsynet. Denne lovs § 82 og selskabslovens § 120 finder ikke anvendelse på en midlertidig administrator, der træder i den samlede bestyrelses sted, og virksomhedens øverste myndighed kan ikke afsætte en midlertidig administrator. Selskabslovens § 121, stk. 1, finder ikke anvendelse på den midlertidige administrator, som skal give Finanstilsynet et varsel på mindst 2 måneder inden en påtænkt udtrædelse.

Stk. 7. Finanstilsynet sikrer, at den midlertidige administrator er uvildig og besidder de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven.

Stk. 8. En midlertidig administrator, som under udførelsen af sit hverv forsætligt eller groft uagtsomt har påført virksomheden tab, skal erstatte dette tab. Det samme gælder, når skaden er tilføjet kapitalejere eller tredjemand. Finanstilsynet kan ikke ifalde ansvar for den midlertidige administrators handlinger og undladelser efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler.

Stk. 9. Bestemmelsen i § 117 finder tilsvarende anvendelse for en midlertidig administrator.

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den midlertidige administrator.

§ 243 d. Et påbud fra Finanstilsynet i medfør af §§ 243 a-243 c udgør ikke i sig selv en fyldestgørelsesgrund eller insolvensbehandling, som define-

ret i § 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v., såfremt den berørte virksomhed fortsat opfylder kontraktens væsentlige materielle forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. Opfylder den berørte virksomhed fortsat kontraktens væsentlige forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse, vil et påbud i medfør af §§ 243 a-243 c, eller tiltag, der er direkte forbundet hermed, ikke i sig selv berettige virksomhedens kontraktpart til at

- 1) ophæve, suspendere, ændre, nette eller modregne i kontrakten,
- 2) sætte sig i besiddelse af, udøve kontrol over eller søge sig fyldestgjort i noget aktiv tilhørende virksomheden eller enheden, eller
- 3) udøve indflydelse på virksomhedens kontraktlige rettigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for kontrakter indgået af en dattervirksomhed, såfremt modervirksomheden eller en anden virksomhed i koncernen garanterer eller understøtter dattervirksomhedens forpligtelser, samt for kontrakter indgået af et koncernforbundet selskab, som indeholder bestemmelser om krydsmisligholdelse.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse, hvor et påbud svarende til et påbud efter §§ 243 a-243 c er påbegyndt i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

Kapitel 16 Krisehåndtering

Særlige regler for pengeinstitutter

§ 245 a. Pengeinstitutter skal sikre, at de har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at det enkelte pengeinstitut er forberedt og inden for 24 timer kan tilvejebringe nødvendige oversigter over og oplysninger om pengeinstitutts indskuds- og udlånskonti, pensionsdepoter m.v., når Finanstilsynet har fastsat en frist for pengeinstituttet efter § 225, stk. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvilke foranstaltninger og systemer der er nød-

24. I overskriften før § 244 udgår »*Særlige regler for pengeinstitutter*«.

25. § 245 a affattes således:

»§ 245 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger, umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, eller når betingelserne i § 272 er opfyldt.

vendige for at sikre, at pengeinstituttet kan træffe de fornødne tiltag, når Finanstilsynet har fastsat en frist for pengeinstituttet efter § 225, stk. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Stk. 3. Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på blandede holdingvirksomheder, finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter, hvis finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet nærmere regler om, hvilke oversigter og oplysninger, som virksomheden skal tilvejebringe, herunder om kravene til finansielle kontrakter, og hvilke tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre dette.«

26. Efter § 245 a indsættes:

»§ 245 b. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, blandede holdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal give Finanstilsynet meddelelse om navne og identifikationsnumre, for danske virksomheder i form af CVR-numre, på de finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af de pågældende virksomheder, og som indgår i Finanstilsynets konsoliderede tilsyn med koncernen. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på finansieringsinstitutter beliggende i Danmark, der er dattervirksomheder af de i stk. 1 omfattede virksomheder, men hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

27. Efter § 258 før afsnit VIII før § 284 indsættes:

Kapitel 17

(ophævet)

»Kapitel 17

Afviklingsplanlægning

Afviklingsplaner

§ 259. Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, jf. dog § 260. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Afviklingsplanen skal

1) indeholde de afviklingsforanstaltninger, som det vurderes, vil kunne anvendes ved virksomhedens afvikling, jf. § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,

2) tage højde for relevante scenarier, herunder at en virksomheds sammenbrud kan skyldes konkrete forhold i virksomheden eller være en følge af en periode med generel finansiell ustabilitet, herunder begivenheder der berører hele det finansielle system,

3) indeholde en analyse af, hvordan og hvornår en virksomhed på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed, og

4) indeholde modeller for, hvordan de i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på virksomheden.

Stk. 2. Afviklingsplanen for realkreditinstitutter må ikke forudsætte anvendelse af bail-in, jf. § 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 3. Ved udarbejdelse og vedligeholdelse af en afviklingsplan efter stk. 1 for et systemisk vigtigt finansiell institut og et globalt systemisk vigtigt finansiell institut, jf. §§ 308 og 310, skal Finanstilsynet høre Danmarks Nationalbank om afviklingsplanens indhold.

Stk. 4. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal høre eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, om afviklingsplanen.

Stk. 5. Finanstilsynet fremsender, efter vedtagelsen i henhold til stk. 1, den endelige afviklingsplan

til Finansiell Stabilitet. For institutter omfattet af stk. 3, fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af afviklingsplaner samt arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet herom.

§ 260. For en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, udarbejdes og vedligeholdes en koncernafviklingsplan. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, og i samarbejde med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, samt efter høring af eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, uanset stk. 1, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Stk. 3. En koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete foranstaltninger til afvikling af koncernen som helhed samt afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.

Stk. 4. § 259 finder tilsvarende anvendelse på koncernafviklingsplaner.

Stk. 5. Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til:

- 1) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.
- 2) Finansiell Stabilitet.
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

4) Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer.

5) De relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber.

6) Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret.

Stk. 6. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer med de i stk. 5 nævnte myndigheder koncernafviklingsplanen, om planen opfylder de i stk. 3 og 4, jf. § 259, fastsatte krav med henblik på at nå en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af oplysninger som nævnt i stk. 5.

Stk. 7. Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis myndighederne, omfattet af stk. 5, ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncernafviklingsplanen har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed samt de i stk. 5 nævnte myndigheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplaner samt samarbejdet imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet herom.

§ 261. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller en modervirksomhed at bistå med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af virksomhedens eller koncernens afviklingsplan, jf. §§ 259 og 260, herunder påbyde virksomheden eller modervirksomheden at indsende alle relevante oplysninger.

Vurdering af afviklingsmuligheder

§ 262. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen, jf. § 259, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en virksomhed kan afvikles.

Stk. 2. For et systemisk vigtigt finansielt institut og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 og 310, hører Finanstilsynet Danmarks Nationalbank om vurderingen foretaget af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal høre eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, om afviklingsplanen.

§ 263. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. § 260, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en koncern kan afvikles.

Stk. 2. Omfatter koncernen et systemisk vigtigt finansielt institut eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 eller 310, skal der ske høring af Danmarks Nationalbank om vurderingen efter stk. 1.

Stk. 3. Vurderingen efter stk. 1 skal ske sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, de kompetente myndigheder for dattervirksomhederne samt afviklingsmyndighederne i de lande, i hvilke væsentlige filialer er beliggende, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

Beføjelse til at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling

§ 264. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af afviklingsmulighederne for en virksomhed, jf. § 262, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende virksomhed, underretter Finanstilsynet skriftligt virksomheden og eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, herom.

Stk. 2. Virksomheden skal senest 4 måneder efter at denne har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige ændringer med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige afviklingshindringer, som følger af underretningen. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om de pågældende tiltag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Stk. 3. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de af en virksomhed foreslåede ændringer i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet:

1) Påbyde virksomheden at gennemgå aftaler om koncernintern finansiel støtte, eller genoverveje fraværet af sådanne, udarbejde koncerninterne serviceaftaler eller serviceaftaler med tredjemand til dækning af kritiske funktioner.

2) Påbyde virksomheden at begrænse dennes maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer.

3) I specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis ved påbud stille krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med afvikling.

4) Påbyde virksomheden at afhænde bestemte aktiver.

5) Påbyde virksomheden at begrænse eller indstille eksisterende eller påtænkte aktiviteter.

6) Begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter.

7) Påbyde at virksomheden eller en dattervirksomhed, som virksomheden kontrollerer enten direkte eller indirekte, forenkles gennem ændringer af dennes retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer.

8) Påbyde virksomheden at oprette en finansiel holdingvirksomhed.

9) Påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegnede passiver for at opfylde kravene i § 266.

10) Påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at træffe andre foranstalt-

ninger for at leve op til kravet om nedskrivningseg-
nede passiver i henhold til § 266.

11) Påbyde den blandede holdingvirksomhed at oprette en særskilt finansiel holdingvirksomhed til at overtage styringen med virksomheden, hvis dette er nødvendigt for at lette afviklingen og undgå, at anvendelsen af de afviklingsværktøjer og beføjelser, som følger af kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, får negative konsekvenser for koncernens ikke-finansielle del.

Stk. 4. Virksomheden skal inden for en måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.

Stk. 5. Kravet til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil tiltag, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, er gennemført.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede påbud og anvendelsen af disse.

§ 265. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved en vurdering af afviklingsmulighederne for en koncern, jf. § 263, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende koncern, udarbejder og forelægger Finanstilsynet, efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, i samarbejde med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og efter høring af de kompetente myndigheder, en rapport til:

- 1) Modervirksomheden.
- 2) Finansiell Stabilitet.
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.
- 4) Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

Stk. 2. § 264 finder tilsvarende anvendelse på koncerner.

Stk. 3. Rapporten i henhold til stk. 1 skal

- 1) analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for koncernen, jf. kapi-

tel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,

2) indeholde overvejelser om konsekvenser for virksomhedens forretningsmodel, og

3) anbefale forholdsmæssige og målrettede påbud, som efter Finanstilsynets vurdering er nødvendige eller egnede til at afhjælpe eller fjerne de pågældende hindringer.

Stk. 4. Modervirksomheden kan, senest 4 måneder efter modtagelsen af rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1, til Finanstilsynet indsende bemærkninger og forslag til alternative ændringer eller påbud til at afhjælpe eller fjerne de hindringer, der er påpeget i rapporten fra Finanstilsynet. Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens bemærkninger og forslag til Finansiell Stabilitet, Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder.

Stk. 5. Finanstilsynet gennemgår inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af en meddelelse i henhold til stk. 4, 2. pkt., modervirksomhedens bemærkninger og forslag til ændringer med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. stk. 4 og § 264, stk. 3. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger eller forslag fra modervirksomheden, gennemgår Finanstilsynet med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder den af Finanstilsynet udarbejdede rapport for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 3. Dette skal ske senest 4 måneder efter udløbet af fristen i stk. 4.

Stk. 6. Har Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet og de myndigheder, som er omfattet af stk. 1, nr. 3 og 4, ikke inden for de i stk. 5 nævnte frister truffet en fælles beslutning om påbud, jf. stk. 5, træffer Finanstilsynet beslutning om brugen af en eller flere foranstaltninger. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet samt de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder om denne beslutning. Såfremt en af de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger og herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

Stk. 7. Finanstilsynet kan, uanset stk. 5, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed skal foretages foranstaltninger i overensstemmelse med § 264, stk. 2 og 3.

Stk. 8. Modervirksomheden skal inden for en måned efter modtagelsen af en beslutning, jf. stk. 5 eller stk. 6, forelægge en plan for efterlevelsen af de påbudte foranstaltninger.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede påbud og anvendelsen af disse for koncerner.

Nedskrivningsegne passiver

§ 266. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet krav til størrelsen af et pengeinstituts og et fondsmæglerselskabs I nedskrivningsegne passiver. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af de samlede passiver.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet konkret beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder, skal opfylde kravet.

Stk. 3. Modervirksomheder omfattet af stk. 1 og 2, der er underlagt konsolideret tilsyn, skal tilsvarende opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau.

Stk. 4. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet, jf. stk. 1, for en modervirksomhed omfattet af stk. 3, såfremt

1) koncernen opfylder kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, og

2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet, jf. stk. 1, samt kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt

1) dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og

2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 6. Finanstilsynet kan når det er relevant dispensere for kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 267. Nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlaget samt nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder følgende betingelser:

1) Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år.

2) Forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat.

3) Gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

4) Forpligtelsen ikke er en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke har stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.

5) Forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven.

§ 268. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet til nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut et fondsmæglerselskab I, eller for virksomheder og koncerner, som omfattes i henhold til § 266, stk. 2 og 3, på et konsolideret niveau, på baggrund af en konkret vurdering af følgende kriterier:

1) Virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne.

2) Virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til

tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

3) Virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes, og en virksomheds egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse.

4) Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

5) I hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

6) I hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder.

Stk. 2. Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1. Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres.

Stk. 3. Opfylder virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist til opfyldelse heraf. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af 1. pkt.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for moder- virksomheder på konsolideret niveau fastsætte kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte datter-

virksomhed, har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 5. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheder på individuel basis træffe beslutningen efter en fælles beslutning med den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderende afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den konsoliderende afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver ligger inden for et procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret niveau.

§ 269. Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1.

Stk. 2. Konstaterer virksomheden, at kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.

§ 270. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kravet til nedskrivningsegne passiver, herunder de bagvedliggende kriterier, med hvilken hyppighed kravet fastsættes samt om arbejdsdelingen mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Afviklingskollegier

§ 271. Finanstilsynet opretter afviklingskollegier for at gennemføre de i §§ 260, 261, 263, 265, samt 268 nævnte opgaver for en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor mo-

dervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier efter stk. 1, som er oprettet af en koncernafviklingsmyndighed, som er beliggende i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en modervirksomhed beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed. Mindst en dattervirksomhed eller væsentlig filial, jf. 1. pkt., skal være etableret eller beliggende i Danmark.

Kapitel 17 a

Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter

§ 272. Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstitutttet, realkreditinstitutttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, anses i relation til stk. 1 for ikke at være levedygtigt, hvis Finanstilsynet har konstateret, at pengeinstitutttet, realkreditinstitutttet eller fondsmæglerselskabet I er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, stk. 3, og Fi-

nanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Finanstilsynet skal foretage en høring af Finansiell Stabilitet om vurderingen i 1. pkt.

Stk. 3. Relevante kapitalinstrumenter nævnt i stk. 1 omfatter hybride kernekapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i forordningen.

Stk. 4. Finanstilsynets konstatering i henhold til stk. 1 skal ske på baggrund af en værdiansættelse i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Denne værdiansættelse foretages af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet. Beslutning om størrelsen af nedskrivningen eller konvertering foretages ligeledes på grundlag af denne værdiansættelse.

Stk. 5. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. I forhold til betingelsen i § 18, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er det Finanstilsynet, som skal godkende udstedelsen. §§ 44-46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til stk. 1.

Stk. 6. Selskabslovens § 74, stk. 2 og 3, §§ 76, 104-107, 154-157, 162-164, 167-169, 185 og 186 finder ikke anvendelse i relation til Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til denne bestemmelse. Finanstilsynet kan i forbindelse med konvertering af relevante kernekapitalinstrumenter på virksomhedens vegne foranledige udstedelse af det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter.

Stk. 7. Det påhviler virksomhedens bestyrelse at sørge for de nødvendige ændringer af virksomhe-

dens vedtægter samt de nødvendige registreringer i henhold til selskabslovens regler.

Koncerner

§ 273. Bestemmelsen i § 272 om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter finder tilsvarende anvendelse for koncerner, når

1) de relevante kapitalinstrumenter er udstedt af en dattervirksomhed, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på individuelt og konsolideret niveau, og hvor den ansvarlige myndighed for det konsoliderede tilsyn med den berørte koncern og Finanstilsynet sammen har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig, eller

2) det relevante kapitalinstrument er udstedt af en modervirksomhed, som Finanstilsynet fører tilsyn med, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på moderselskabsniveau eller på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig.

Stk. 2. En koncern skal i relation til stk. 1 anses for ikke at være levedygtig, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, stk. 3, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at koncernen må afvikles.

Stk. 3. En dattervirksomheds relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres ikke, jf. stk. 1, nr. 1, i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang i modervirksomheden, der er blevet nedskrevet eller konverteret.

§ 274. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni 2015 [, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland,

indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 3. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber.

Stk. 4. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansielle moderholdingselskaber i Danmark, finansielle moderholdingselskaber i Den Europæiske Union, blandede moderholdingselskaber i Danmark og blandede finansielle moderselskaber i Den Europæiske Union.

Stk. 5. Stk. 1, 2 og 6 finder tilsvarende anvendelse for finansieringsinstitutter, der er etableret i Den Europæiske Union, hvis finansieringsinstituttet er et datterselskab af et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et selskab nævnt i stk. 2 og 6, som indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 6. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det samme gælder hvis der er tale om berettigede indskud, jf. § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 7. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 83, stk. 2 og 3, og § 83 b i lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder.

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Finanstilsynet kan i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en finansiell holdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen.

Stk. 9. Erhvervs- og Vækstministeriet kan fastsætte nærmere regler om samordning af tilsynspraksis.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet af de i stk. 1 nævnte kontraktbestemmelser og om de forpligtelser, som undtagelsen i stk. 7 finder anvendelse på.«

28. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

29. I § 344 indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»*Stk. 7.* Vurderer Finanstilsynet, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke opfylder eller forventeligt ikke opfylder kravene i denne lov eller Europa-Parlamentets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber til opretholdelse af sin tilladelse, kan Finanstilsynet føre drøftelser med interesserede parter og interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation.

Stk. 8. Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I vil blive nødlidende eller forventeligt nødlidende, og Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, stk. 3, eller træffer afgørelse efter § 225, stk. 1, og der ikke er udsigt til en løsning på virksomhedens situation i henhold til stk. 7.

Stk. 9. Finanstilsynet skal orientere erhvervs- og vækstministeren, når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, stk. 3, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut et fondsmæglerselskab I eller en koncern om, at virksomheden eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet.

Stk. 10. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Finanstilsynets forpligtelser i forhold til samarbejdet med andre kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i lande inden

for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder krav til tilsynskollegier og afviklingskollegier.«

Stk. 7-9 bliver herefter stk. 11-13.

30. Efter § 344 c indsættes:

»§ **344 d.** Finanstilsynet udfører de i kapitel 17 anførte opgaver i forbindelse med afviklingsplanlægning med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Stk. 2. Finanstilsynets direktør tilrettelægger opgaverne nævnt i stk. 1. Finanstilsynets bestyrelse godkender opgavernes tilrettelæggelse.«

§ 345. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Bestyrelsen

1)---

2) fastlægger de strategiske mål for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed,

3-5)---

6) træffer beslutning om at overgive sager omfattet af nr. 4 til politimæssig efterforskning og

7) godkender regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet.

Stk. 8-9. ---

Stk. 10. I de i stk. 7, nr. 4-6, nævnte sager har parten ret til foretræde for bestyrelsen. 1. pkt. kan efter formandens beslutning fraviges i sager af særlig hastende karakter. Desuden bortfalder retten til foretræde, såfremt der foreligger efterforskningsmæssige hensyn, der taler imod.

Stk. 11-13. ---

Stk. 14. Bestyrelsen kan ved instruks delegere sin kompetence efter stk. 7, nr. 4 og 6, til Finanstilsynets direktion.

Stk. 15. ---

§ **354.** Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter,

31. I § 345, stk. 7, nr. 2, ændres »tilsynsvirksomhed« til: »tilsynsvirksomhed og for virksomhed efter kapitel 17 og 17 a«.

32. I § 345, stk. 7, nr. 6, ændres »efterforskning og« til: »efterforskning,«.

33. I § 345, stk. 7, nr. 7, ændres »Finanstilsynet.« til: »Finanstilsynet og«.

34. I § 345, stk. 7, indsættes som nr. 8:

»8) bistår Finanstilsynet i behandlingen af sager efter kapitel 17, for sager der ikke er omfattet af nr. 2.«

35. I § 345, stk. 14, ændres »stk. 7, nr. 4 og 6,« til: »stk. 7, nr. 4, 6 og 8,«.

36. I § 354, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden«: », og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet«.

der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. 1.-3. pkt. finder tillige anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 354. ---

Stk. 1-2. ---

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om

1)-4)---

5) dækning af Garantifonden for Indskydere og Investorer, jf. § 51,

6)-13)---

Stk. 4-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1)-38)---

§ 354 b. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:

1-4)---

5) dækning af Garantifonden for Indskydere og Investorer, jf. § 51,

6) depotselskabers uafhængighed, jf. § 52,

7) nedbringelse af realkreditlån ydet i strid med lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. § 53, stk. 1,

8) aftale om placering af kunders porteføljemidler, jf. § 54, stk. 2,

9) forbud mod indgåelse af visse livsforsikringsaftaler, jf. § 55, stk. 1,

10) information ved indgåelse af forsikringsaftaler og under det løbende kundeforhold, jf. bekendtgørelser udstedt i medfør af § 56,

11) opsigelsesvarsel for forbrugerforsikringer, jf. § 57, stk. 1,

12) pligten til at overtage en bygningsforsikring, jf. § 59, stk. 1, og

37. I § 354, stk. 3, nr. 5, ændres »Garantifonden for Indskydere og Investorer« til: »Indskyder- og investorgarantiordningen«.

38. § 354, stk. 6, nr. 14, affattes således:

»14) Finansiell Stabilitet, under forudsætning af at Finansiell Stabilitet har behov herfor til varetagelse af sine opgaver.«

39. I § 354, stk. 6, indsættes som nr. 39:

»39) Myndigheder eller lignende i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som forestår afviklingen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, i forbindelse med myndighedernes udarbejdelse af koncernafviklingsplaner.«

40. § 354 b, nr. 5, ophæves.

Nr. 6-13 bliver herefter nr. 5-12.

13) forbud mod at bringe en bygningsbrandforsikring til ophør, jf. § 60, stk. 1

Stk. 2. ---

§ 355. ---

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end virksomheden tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

1-15)---

Stk. 3-6. ---

§ 360. ---

Stk. 2-3. ---

§ 361. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

1-3)---

4) Garantifonden for Indskydere og Investorer betaler 95.000 kr.

5) Hver finansielle holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler 5.000 kr.

6) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder betaler 10.000 kr. pr. serie.

7) Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler 670.000 kr.

8) VP Securities A/S betaler 1.840.000 kr.

9) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber betaler 50.000 kr.

10) Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 40.000 kr. Hvis markedsværdien af de handlede værdipapirer er på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 20.000 kr., og hvis markedsværdien af de handlede værdipapirer er på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 10.000 kr. Afdelinger af danske UCITS og specialforeninger, som

41. I § 355, *stk. 2*, indsættes som *nr. 16*:

»16) Den midlertidige administrator der erstatter eller bistår bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i medfør af § 243 c, i sager der vedrører godkendelse eller afsættelse af den midlertidige administrator.«

42. I § 360 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet opkræver Finansielle Stabilitets bevilling på finansloven fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de i 1. pkt. omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

43. § 361, *stk. 1, nr. 4*, ophæves.

Nr. 5-10 bliver herefter nr. 4-9.

44. I § 361, *stk. 1*, indsættes efter nr. 10, der bliver nr. 9, som nyt nummer:

»10) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 2.300.000 kr., og fra 2017 samlet 1.500.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 5.000 kr.

11) Genforsikringsmæglersekskaber betaler 15.000 kr.

12) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 6 i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 25.000 kr. i afgift pr. anmodning.

13) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om optagelse i et register for kvalificerede investorer, jf. § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 1.000 kr. pr. anmodning.

14) Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme betaler 2.000 kr.

15) Udstedere, som er forpligtet til at sende oplysninger til Finanstilsynet efter § 27 a, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 6.800 kr.

16) Udstedere, som anmoder om Finanstilsynets officielle notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer, betaler 12.400 kr. i afgift pr. anmodning. De pågældende udstedere betaler herefter 1.650 kr. årligt, så længe værdipapiret er officielt noteret.

17) Hver operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive multilaterale handelsfaciliteter, betaler 12.400 kr.

18) Investeringsrådgivere betaler 8.250 kr.

19) Organisationer med et almennyttigt formål, som anmoder om optagelse i et register for almenyttige organisationer, som kan modtage pengeoverførsler på op til 150 euro uden oplysningskrav i forbindelse med pengeoverførsler, jf. lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 16, stk. 4, betaler 750 kr. pr. anmodning.

20) Værdipapirhandlere, som er forpligtet til at indberette transaktioner med værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked til Finanstilsynet efter § 33, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler

a) 1.650 kr. for op til 10.000 transaktioner,

b) 8.250 kr. for mellem 10.000 og 100.000 transaktioner,

c) 53.750 kr. for mellem 100.000 og 1 million transaktioner og

d) 227.500 kr. for over 1 million transaktioner.

- 21) Betalingsinstitutter, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 40.900 kr.
- 22) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 4.100 kr.
- 23) Pantebrevsselskaber omfattet af lov om pantebrevsselskaber betaler 10.000 kr.
- 24) E-pengeinstitutter, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 60.000 kr.
- 25) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 6.000 kr.
- 26) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 8.000 kr.
- 27) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. §§ 27 og 28 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler 2.500 kr.
- 28) En fælles datacentral betaler 53.000 kr. Såfremt en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt har færre end 25 fuldtidsansatte, betaler den fælles datacentral 1.000 kr.
- 29) Centrale modparter med tilladelse, jf. artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen), jf. § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 387.250 kr.
- 30) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 20.000 kr.
- 31) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 2.000 kr. pr. alternativ investeringsfond plus 2.000 kr. pr. afdeling i fonden.
- 32) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. lov om finansielle rådgivere, betaler 12.000 kr.
- 33) CO2-kvotebydere betaler 8.250 kr.
- 34) Udenlandske forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde eller udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde, som

er meddelt tilladelse til at markedsføre europæiske sociale iværksætterfonde eller europæiske kvalificerede venturekapitalfonde i Danmark, betaler 2.000 kr. pr. sådan fond plus 2.000 kr. pr. afdeling i fonden.

35) Godkendte udenlandske clearingcentraler, jf. § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v., betaler 68.150 kr.

Stk. 2. ---

§ 368. Beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af §§ 362-367 foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsmæglerselskaber, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation.

Stk. 2-5. ---

§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller regler udstedt i medfør af revisorlovens § 31, stk. 8, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 372. ---

Stk. 2-3. ---

45. I § 368, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§§ 362-367« til: »§ 360, *stk. 4*, og §§ 362-367«.

46. I § 372, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 og adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter,«.

47. I § 372 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Fælles beslutninger truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, kan uanset *stk. 1* ikke indbringes for Erhvervsankenævnet.«

§ 372 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 3-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 3 og 4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1 og 6, og stk. 7, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 64 a, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76, 78 og 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2, og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1-6, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-4, § 153, stk. 1 og 3, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201, § 202, stk. 1, 3 og 4, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, §§ 227 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, § 343 v, stk. 1, og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2-10. ---

48. I § 372 a indsættes efter »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

49. I § 373, *stk. 1*, indsættes efter »§ 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1,«: »§ 125 i, stk. 1,«.

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 71 a, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75 a, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-7 og 10, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 247 a, stk. 9 og 10, § 312, § 343 t, stk. 1, § 347 b, stk. 3 og 6, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

50. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »§ 71 a, stk. 1,«: »og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt.,«, efter »167,« indsættes: »§ 182 d, § 182 e, stk. 2, § 182 e, stk. 7, 1. pkt., og § 182 f,«, efter »§ 199, stk. 2 og 6,« indsættes: »§ 206, § 245 a, stk. 1 og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,«, og efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 264, stk. 2,«.

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 152 k, stk. 4, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt.

51. I § 373, *stk. 3*, indsættes efter »§ 152 k, stk. 4,«: »§ 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 3,«.

§ 2

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 14 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, § 2 i lov nr. 619 af 14. juni 2011, § 4 i lov nr. 273 af 27. marts 2012, § 51 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, og senest ved § 18 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, foretages følgende ændringer:

§ 1. Der etableres en afviklingsordning via Finansiell Stabilitet A/S for virksomheder med tilladelse som pengeinstitut, jf. § 7 i lov om finansiel virksomhed. Samtidig eksisterer der en ordning, hvorefter Finansiell Stabilitet A/S efter ansøgning kan indgå aftale om ydelse af individuel statsgaranti. Der etableres endvidere en ordning, hvor Finansiell Stabilitet A/S kan deltage i den medgiftsordning, der er beskrevet i § 2 i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S kan på grundlag af en administrationsaftale udøve medhjælp til Garantifonden for Indskydere og Investorer. Udgifter her til afholdes af Garantifonden for Indskydere og Investorer.

§ 3. Økonomi- og erhvervsministeren opretter et aktieselskab (Finansiell Stabilitet A/S), hvis aktiekapital indskydes af staten. Staten er enejer af selskabet.

Stk. 2. Aktiekapitalen udgør ved stiftelsen 500.000 kr. Selskabet kan optage lån til at dække sit finansieringsbehov.

Stk. 3. Der kan ydes statslige genudlån til (Finansiell Stabilitet A/S).

1. § 1 affattes således:

»§ 1. Finansiell Stabilitet afvikler sine eksisterende aktiviteter efter denne lov. Loven regulerer ikke nye aktiviteter, der måtte etableres i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

2. Kapitel 2-3 ophæves.

§ 5. Lov om finansiel virksomhed, årsregnskabsloven og selskabsloven, herunder reglerne om statslige aktieselskaber, finder med de afvigelser, som følger af denne lov, anvendelse på Finansiell Stabilitet A/S.

Stk. 2. Bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed § 61, stk. 8, og §§ 170, 171 og 175 a finder ikke anvendelse i forhold til Finansiell Stabilitet A/S.

§ 6. Finansiell Stabilitet A/S ledes af en bestyrelse på op til 7 medlemmer, der vælges på generalforsamlingen.

Stk. 2. Medlemmerne af bestyrelsen vælges for en periode på 1 år med mulighed for genvalg.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges med virkning fra Finansiell Stabilitet A/S' stiftelse til at skadesløsholde medlemmerne af bestyrelsen for Finansiell Stabilitet A/S for

- 1) ethvert erstatningskrav mod medlemmer af bestyrelsen som følge af udøvelsen af deres hverv som bestyrelsesmedlemmer, medmindre der er tale om krav efter dansk ret, der gøres gældende ved en dansk domstol, og
- 2) udgifter til sagsomkostninger m.v. i forbindelse med retssager omfattet af nr. 1.

Stk. 4. Erhvervs- og Vækstministeriet giver afkald på at rejse

- 1) regreskrav for erstatningsbeløb og sagsomkostninger m.v., som staten har betalt til tredjemand, for så vidt angår erstatningsbeløb og sagsomkostninger m.v., som bestyrelsesmedlemmet ikke skulle have afholdt ved dom afsagt af en dansk domstol efter dansk ret, og
- 2) erstatningskrav, herunder regres, gældende over for medlemmerne af bestyrelsen for tab, der er påført staten eller Finansiell Stabilitet A/S, og som overstiger forsikringsdækningen i henhold til bestyrelsesansvarsforsikringen, hvis bestyrelsesmedlemmet alene har udvist simpel uagtsomhed.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren kan på en generalforsamling i Finansiell Stabilitet A/S stemme for et forslag til ændring af vedtægterne, der vil gøre det muligt for selskabets bestyrelse med virkning fra selskabets stiftelse at forpligte selskabet til at skadesløsholde medlemmer af direktionen i samme omfang som statens skadesløsholdelse af medlemmerne af bestyrelsen samt at selskabet giver afkald

på at gøre erstatningskrav, herunder regres, gældende over for direktionen i samme omfang som gældende for bestyrelsen.

§ 7. Kan et pengeinstitut omfattet af garantiordningen ikke opfylde kapitalkravene i lov om finansiel virksomhed, og har Finanstilsynet fastsat en frist i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal pengeinstituttet over for Finansiell Stabilitet A/S erklære, at pengeinstituttet ønsker at overdrage sin virksomhed til en køber anvist af Finansiell Stabilitet A/S, hvis kapitalen ikke er retableret inden udløbet af den frist, som Finanstilsynet har fastsat.

Stk. 2. Hvis pengeinstituttets kapital ikke er retableret inden udløbet af den i stk. 1 nævnte frist, er pengeinstituttet og Finansiell Stabilitet A/S forpligtet til senest på det tidspunkt, hvor Finanstilsynets frist udløber, at indgå en betinget aftale om, at pengeinstituttet skal overdrage sin virksomhed helt eller delvis til en køber anvist af Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 246, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finansiell Stabilitet A/S afgør, hvilke dele af pengeinstituttets virksomhed der ikke skal overdrages. Aktiekapitalen og anden efterstillet kapital, jf. §§ 132 og 136 i lov om finansiel virksomhed, overdrages ikke.

Stk. 3. Hvis pengeinstituttet og Finansiell Stabilitet A/S ikke er enige om overdragelsessummen, fastsættes denne af pengeinstituttets eksterne revisor. Pengeinstituttets aktionærer eller andelshavere eller repræsentantskabets medlemmer skal i overensstemmelse med § 246, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed have adgang til den betingede aftale og revisors eventuelle vurdering.

Stk. 4. Aftalen om overdragelse bliver endelig, når den har været forelagt pengeinstituttets generalforsamling eller repræsentantskab i medfør af proceduren i § 246 i lov om finansiel virksomhed, og når økonomi- og erhvervsministeren har godkendt aftalen efter § 204, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 5. Hvis pengeinstituttet eller Finansiell Stabilitet A/S er uenige om den efter stk. 3 fastsatte overdragelsessum, kan både Finansiell Stabilitet A/S og pengeinstituttet efterfølgende anmode om, at overdragelsessummen fastsættes i forening af to

vurderingsmænd udpeget af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer. Vurderingsmændenes afgørelse skal foreligge, senest 12 uger efter at de er udpeget. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om forlængelse af 12-ugers-fristen. Finansiell Stabilitet A/S og pengeinstituttet kan indbringe vurderingsmændenes afgørelse for retten senest 2 uger efter modtagelsen af afgørelsen.

Stk. 6. Udgifterne til revisors vurdering efter stk. 3 afholdes af pengeinstituttet. Udgifterne til vurderingsmændenes honorar efter stk. 5 afholdes af den køber, som Finansiell Stabilitet A/S har anvist. Finanstilsynet kan til brug for vurderingsmændenes værdiansættelse efter stk. 5 videregive oplysninger om pengeinstituttet, der ellers ville være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354 i lov om finansiell virksomhed, hvis oplysningerne er påkrævet for vurderingen.

Stk. 7. Finansiell Stabilitet A/S er forpligtet til at sikre pengeinstituttets fortsatte drift fra det tidspunkt, hvor den betingede aftale efter stk. 2 er indgået, og indtil aftalen er endelig, jf. stk. 4.

§ 8. Finansiell Stabilitet A/S kan i stedet for at indgå aftale med et nødlidende pengeinstitut efter § 7 vælge at afholde udgifter til eller indskyde kapital i et pengeinstitut, der helt eller delvis overtager det nødlidende pengeinstitut, eller på anden måde medvirke til afvikling af det omhandlede pengeinstitut i overensstemmelse med lovens formål.

Stk. 2. Erklæres et pengeinstitut konkurs, er konkursboet og Finansiell Stabilitet A/S forpligtet til at indgå aftale om at sælge aktiver og passiver til en køber anvist af Finansiell Stabilitet A/S. § 7, stk. 2, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Aftalen får øjeblikkelig virkning, således at den anviste køber alene kommer til at overtage de krav mod pengeinstituttet, som ikke opnår dækning fra garantifonden for indskydere og investorer, idet det sikres, at simple kreditorer ikke lider tab. Overdragelsessummen afgøres i forening af to vurderingsmænd udpeget af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer. § 7, stk. 5, 2.-4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 8 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finansiell Stabilitet A/S om forhold, som er omfattet

af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemt it-systemer, særlige digitale formater og digitale signatur el.lign.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 8 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finansiell Stabilitet A/S kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af Finansiell Stabilitet A/S som afsender.

§ 9. I henhold til aftalen af 5. oktober 2008 mellem staten og Det Private Beredskab indestår Det Private Beredskab for betaling af 10 mia. kr. til dækning af underskud i Finansiell Stabilitet A/S.

Stk. 2. Det Private Beredskab betaler en garanti-provision til Finansiell Stabilitet A/S på 7,5 mia. kr. årligt. Garantiprovisionen opkræves på månedlig basis og kan på det enkelte instituts foranledning erlægges i af instituttet udstedte aktier, garantbeviser eller andelsbeviser.

Stk. 3. Overstiger det skønnede underskud inklusive forrentning af den indskudte kapital i Finansiell Stabilitet A/S den i stk. 1 nævnte indeståelse og den i medfør af stk. 2 betalte garantiprovision, skal Det Private Beredskab dække yderligere underskud i Finansiell Stabilitet A/S med indtil 10 mia. kr.

Stk. 4. På tidspunktet for garantiordningens ophør udarbejder de revisorer, som Finansiell Stabilitet A/S har valgt, et regnskab til brug for vurderingen

efter stk. 3. Regnskabet aflægges efter følgende principper:

1) Resultatet opgøres som egenkapital ultimo perioden fratrukket kapitalindskuddene i datterselskaberne fremskrevet med et markedsmæssigt afkast.

2) Den i henhold til stk. 2 betalte garantiprovision indgår ikke i regnskabet.

Stk. 5. Udviser regnskabet et negativt resultat, betaler Det Private Beredskab den del af den i stk. 1 nævnte indeståelse, der måtte være nødvendig for at dække underskuddet. Er dette beløb ikke tilstrækkeligt til at dække underskuddet, dækkes den resterende del af underskuddet med den i henhold til stk. 2 betalte garantiprovision. Er der fortsat underskud, indbetaler Det Private Beredskab et beløb op til 10 mia. kr. i yderligere garantiprovision, jf. stk. 3.

§ 10. Det Private Beredskabs samlede forpligtelser over for Finansiell Stabilitet A/S efter § 9 kan højst udgøre 35 mia. kr.

§ 11. Forpligtelser i Finansiell Stabilitet A/S og dets datterselskaber, der overstiger Det Private Beredskabs forpligtelser efter § 9, dækkes af staten. Overskud i Finansiell Stabilitet A/S på tidspunktet for garantiordningens ophør tilfalder staten.

§ 12. Det Private Beredskab kan efter aftale med Finansiell Stabilitet A/S afholde udgifter eller foretage investeringer med henblik på at sikre simple kreditorer mod tab. Afholdes udgifter eller investeringer efter 1. pkt., nedbringes de i § 9, stk. 1 og 3, nævnte indeståelser.

3. Efter § 12 indsættes:

»**§ 12 a.** Finansiell Stabilitet og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiell Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Den resterende afvikling sker herefter på statens regning og risiko.«

4. Kapitel 4 og 4 b-4 d ophæves.

§ 13. Økonomi- og erhvervsministeren kan efter drøftelse med Det Private Beredskab fastsætte nærmere regler om omfanget af den risiko, som pengeinstitutter omfattet af garantiordningen må påtage sig.

Stk. 2. Hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut overtræder de regler, der er fastsat i medfør af stk. 1, skal tilsynet anmode pengeinstituttet om en redegørelse, som skal indsendes til tilsynet inden 8 dage. Hvis Finanstilsynet herefter vurderer, at pengeinstituttets samlede risikoprofil medfører en forøget risiko for tab hos Afviklingsselskabet i forhold til det tidspunkt, hvor pengeinstituttet blev omfattet af ordningen, træffer Finanstilsynet afgørelse om, hvorvidt pengeinstituttet inden for en nærmere fastsat frist skal nedbringe sin samlede risiko.

Stk. 3. Nedbringer pengeinstituttet ikke sin samlede risiko som foreskrevet i afgørelsen efter stk. 2, udelukkes pengeinstituttet efter udløb af et varsel på 8 dage fra ordningen. I tilfælde af et pengeinstituts udelukkelse fra garantiordningen dækker ordningen fortsat de simple kreditorers krav som opgjort på tidspunktet for udelukkelsen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan til brug for sin vurdering efter stk. 2 påbyde pengeinstituttet at indsende ledelses- og revisorerklæringer, som belyser pengeinstituttets samlede risiko.

Stk. 5. Hvis et pengeinstitut omfattet af garantiordningen overtræder de vilkår, som følger af aftalen af 5. oktober 2008 mellem staten og Det Private Beredskab, kan Finanstilsynet med et varsel på 8 dage udelukke pengeinstituttet fra ordningen. I tilfælde af et pengeinstituts udelukkelse fra garantiordningen dækker ordningen fortsat de simple kreditorers krav som opgjort på tidspunktet for udelukkelsen. Uanset vilkårene i aftalen af 5. oktober 2008 mellem staten og Det Private Beredskab kan udbyttebetalinger inden for udenlandske koncerner dog finde sted. Udenlandske moderselskaber må udlodde udbytte, forudsat at dette ikke afhænger af udbyttebetaling fra det danske datterselskab.

Stk. 6. Finanstilsynet kan i stedet for at udelukke et pengeinstitut fra ordningen efter stk. 3 eller stk. 5 udstede en advarsel til eller afsætte bestyrelsesmedlemmer eller påbyde pengeinstituttet at afsætte en direktør i det pågældende pengeinstitut.

Stk. 7. Afgørelser truffet i medfør af stk. 2, 3, 5 eller 6 offentliggøres af Finanstilsynet.

§ 14. Finanstilsynet kan i ganske særlige tilfælde med et varsel på 8 dage udelukke et pengeinstitut fra garantiordningen, selv om pengeinstituttet ikke overtræder de regler om omfanget af risiko, som er fastsat i medfør af § 13, stk. 1. Afgørelsen herom skal offentliggøres af Finanstilsynet. I tilfælde af et pengeinstituts udelukkelse fra garantiordningen dækker ordningen fortsat de simple kreditorers krav som opgjort på tidspunktet for udelukkelsen.

§ 15. Pengeinstitutter, der indgår i en koncern, kan inden for rammerne af den sædvanlige virksomhed frit organisere virksomheden i relation til såvel kapital og likviditet som risiko.

Stk. 2. Når Finanstilsynet træffer afgørelse i forhold til pengeinstitutter, der indgår i en koncern inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, skal Finanstilsynet træffe disse afgørelser i samråd med den myndighed, der er ansvarlig for tilsynet med moderselskabet.

§ 16. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til §§ 13 og 14 kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 24 timer efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 16 e. Finansiell Stabilitet A/S skal deltage i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har tilladelse som pengeinstitut efter § 7 i lov om finansiell virksomhed, hvis pengeinstituttet beslutter dette, og hvis Finanstilsynet efter den 30. september 2010 har fastsat en frist for pengeinstituttets opfyldelse af kapitalkrav i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, jf. §§ 16 f-16 i.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S medvirker til afvikling af et nødlidende pengeinstitut ved at stifte og kapitalisere et nyt datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, der overtager det nødlidende pengeinstituts aktiver, jf. § 16 g, stk. 1, og en del af pengeinstituttets passiver, jf. § 16 g, stk. 4, 6 og 8. Datterselskabet skal overtage alle pengeinstituttets medarbejdere og kan overtage andre gensidigt bebyrdende kontrakter efter nærmere aftale med det

nødlidende pengeinstitut. Datterselskabet tilføres aktiekapital og supplerende kapital fra Finansiell Stabilitet A/S, således at datterselskabet akkurat opfylder kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet A/S kan tildele et datterselskab, jf. stk. 2, en likviditetsramme, således at datterselskabet kan finansiere overtagelsen af aktiverne fra det nødlidende pengeinstitut og opfylde kravene til likviditet i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 4. Deltager Finansiell Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, skal Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S overtage pengeinstitutets forpligtelser over for den berettigede enhed i overensstemmelse med § 152 v i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 5. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for Finansiell Stabilitet A/S' opgaver i relation til dets datterselskaber og disses afvikling af nødlidende pengeinstitutter efter ordningen.

§ 16 f. Fastsætter Finanstilsynet en frist for opfyldelse af kapitalkrav i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, skal bestyrelsen i det nødlidende pengeinstitut, hurtigst muligt og inden 6 timer efter at pengeinstitutet er gjort bekendt med fristen, træffe beslutning om og meddele Finanstilsynet, om pengeinstitutet, hvis det ikke kan tilvejebringe den foreskrevne kapital inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, vil lade sig afvikle af Finansiell Stabilitet A/S efter afviklingsordningen i denne lov eller efter reglerne om ophør i kapitel 15 i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 2. Såfremt det nødlidende pengeinstituts bestyrelse har truffet beslutning om at lade sig afvikle efter afviklingsordningen, jf. stk. 1, skal pengeinstitutet straks efter beslutningen tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger, der følger af § 245 a i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 3. Pengeinstitutter, der har tilladelse som pengeinstitut efter § 7 i lov om finansiell virksomhed, skal på førstkommande generalforsamling efter den 30. september 2010 forelægge generalforsamlingen spørgsmålet om, hvorvidt generalfor-

samlingen ønsker at tilkendegive, om pengeinstitut-
tet vil benytte afviklingsordningen i denne lov i si-
tuationer omfattet af stk. 1. Generalforsamlingens
beslutning herom skal meddeles til Finansiell Stabi-
litet A/S straks efter generalforsamlingens afholdel-
se. Finansiell Stabilitet A/S offentliggør de modtag-
ne oplysninger fra pengeinstitutterne på selskabets
hjemmeside.

§ 16 g. Kan et nødlidende pengeinstitut ikke til-
vejebringe den foreskrevne kapital inden for fristen
fastsat af Finanstilsynet i medfør af § 225, stk. 1, i
lov om finansiell virksomhed, og beslutter pengein-
stituttet at lade sig afvikle efter afviklingsordningen
i denne lov, skal pengeinstituttet straks indgå betin-
get aftale med Finansiell Stabilitet A/S om overdra-
gelse af pengeinstituttets aktiver m.v.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S og det nødlidende
pengeinstituts bestyrelse skal aftale en foreløbig
overdragelsessum for de overdragne aktiver m.v.

Stk. 3. Den foreløbige overdragelsessum opgøres
til summen af den værdi, aktiverne forventeligt kan
afhændes til pr. overdragelsesdatoen uden hensyn
til goodwill og andre immaterielle værdier og med
fradrag af omkostninger ved en afhændelse.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet A/S' datterselskab be-
rigtiger den foreløbige overdragelsessum over for
det nødlidende pengeinstitut ved at overtage ikke-
efterstillede forpligtelser pr. overtagelsesdatoen for
et beløb svarende til aktivernes værdi som opgjort
efter stk. 3. En del af beløbet tilbageholdes i form
af en mellemregning, jf. stk. 6 og 7.

Stk. 5. Datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S
overtager den enkelte simple kreditors krav mod
pengeinstituttet, i det omfang det kan indeholdes i
et eventuelt krav, som pengeinstituttet har mod ind-
skyderen. Derudover overtager datterselskabet til
Finansiell Stabilitet A/S en forholdsmæssig andel af
den tilbageværende del af kravene mod det nødli-
dende pengeinstitut. Forpligtelser over for medar-
bejdere, som Finansiell Stabilitet A/S' datterselskab
overtager, overtages fuldt ud.

Stk. 6. Mellemregningen anvendes til at efterre-
gulere købesummen, når denne er endeligt fastsat
af revisorerne og den kreditsagkyndige.

Stk. 7. Størrelsen af mellemregningen, jf. stk. 4,
fastsættes af værdiansættelsesrådet i afviklings-af-

delingen i Garantifonden for Indskydere og Investorer, jf. § 5, stk. 7, i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Stk. 8. Aktie-, garanti- og andelskapital og anden efterstillet kapital, jf. §§ 132 og 136 i lov om finansiel virksomhed, overtages ikke.

Stk. 9. Aktivernes værdi fastsættes endeligt ud fra principperne i stk. 3 af to revisorer udpeget af Finansiell Stabilitet A/S, Garantifonden for Indskydere og Investorer og det nødlidende pengeinstitut i fællesskab og én kreditsagkyndig udpeget af værdiansættelsesrådet. Hvis parterne ikke kan opnå enighed om udpegningen af revisorerne, anmoder de FSR - danske revisorer om at forestå udpegningen. Værdiansættelsen skal foreligge, hurtigst muligt efter at revisorerne og den kreditsagkyndige er udpeget.

Stk. 10. Revisorernes og den kreditsagkyndiges værdiansættelse kan indbringes for domstolene af det nødlidende pengeinstitut, Finansiell Stabilitet A/S eller Garantifonden for Indskydere og Investorer, senest 3 måneder efter at værdiansættelsen er modtaget.

Stk. 11. Udgifterne til revisorerne og den kreditsagkyndiges honorar for værdiansættelsen efter stk. 9 afholdes af datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S.

Stk. 12. Overdragelsesaftalen, jf. stk. 1, skal indeholde en bestemmelse om, at den endelige overdragelsessum reguleres med et eventuelt nettooverskud hos datterselskabet efter videre-overdragelse eller likvidation af datterselskabet

§ 16 h. Straks efter overdragelsen anmelder datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S en bekendtgørelse i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system med opfordring til enhver, der har en fordring eller andet krav mod det nødlidende pengeinstitut, om at anmelde deres krav til datterselskabet inden 3 måneder efter bekendtgørelsen, hvis kravet enten ikke tidligere har været rejst mod det nødlidende pengeinstitut eller er blevet afvist af det nødlidende pengeinstitut. Når særlige forhold taler derfor, skal datterselskabet sørge for, at bekendtgørelsen desuden optages i de medier, som det nødlidende pengeinstituts kunder forventes at orientere sig i.

Stk. 2. Bekendtgørelsen skal indeholde oplysning om

1) det nødlidende pengeinstituts navn, tidligere navne, adresse og cvr-nummer,

2) en person, til hvem anmeldelse skal ske, og

3) retsvirkningerne af for sen anmeldelse, jf. stk. 3.

Stk. 3. Anmeldes en fordring ikke rettidigt, jf. stk. 1, bortfalder retten til dækning i datterselskabet.

Stk. 4. Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 1, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

§ 16 i. Datterselskabet skal på overdragelsestidspunktet opgøre de enkelte indskyderes dækning i det nødlidende pengeinstitut i henhold til lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Stk. 2. Datterselskabet indbetaler et eventuelt acantobeløb på de pågældende kunders konti, der opgøres svarende til dækningen efter § 15 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Det udbetalte acantobeløb kan reguleres efterfølgende.

Stk. 3. Datterselskabet indtræder i de pågældende kunders krav mod Garantifonden for Indskydere og Investorer.

§ 16 j. Erklæres et pengeinstitut konkurs, kan konkursboet overdrage aktiverne til et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S på samme vilkår som ved afvikling efter §§ 16 e-16 i.

§ 16 k. Finansiell Stabilitet A/S eksekverer beslutninger truffet af Garantifonden for indskydere og investorer i overensstemmelse med § 2 i lov om en garantifond for indskydere og investorer om at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts ikkeefterstillede kreditorer (medgift).

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S' eksekvering efter stk. 1 kan være betinget af, at der gennemføres en åben og transparent proces med mulighed for interesserede overtagende pengeinstitutter til at fremkomme med bud.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler for Finansiell Stabilitet A/S' medvirken til afvikling af et pengeinstitut efter stk. 1 og om samarbejdet i den forbindelse mellem Finansiell Stabilitet A/S, Finanstilsynet og Garantifonden for indskydere og investorer, herunder også indhentelse af overtagelsestilbud.

§ 161. Opfylder et pengeinstitut med tilladelse efter § 7 i lov om finansiell virksomhed ikke længere kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed, er der fastsat en frist i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, og har pengeinstituttet iværksat de foranstaltninger, der skal til for at kunne lade sig afvikle efter reglerne i kapitel 4 b i denne lov, kan Finansiell Stabilitet A/S beslutte at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets samtlige ikkeefterstillede kreditorer (medgift), jf. dog stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S træffer beslutning herom, når det skønnes, at en sådan afvikling påfører staten færre omkostninger end afvikling efter §§ 16 e-16 i i denne lov og løsningen ud fra en forretningsmæssig betragtning er holdbar.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S kan alene træffe beslutning efter stk. 1, hvis Garantifonden for Indskydere og Investorer deltager i afviklingen af pengeinstituttet efter reglerne i § 2 i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Den statslige medgift efter stk. 1 kan ikke udgøre en større andel af de individuelle statsgarantier i instituttet end den andel, som medgiften fra Garantifonden for Indskydere og Investorer udgør af Fondens dækkede indskud i instituttet.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet A/S skal betinge sin beslutning efter stk. 1 af, at der sker en efterregulering af den statslige medgift, såfremt de fra-solgte aktiver 3 år efter overtagelsen har en højere værdi end vurderingen på tidspunktet for tildelingen af medgiften. Såfremt det efter § 16 m, stk. 2, vurderes, at værdien af engagementerne er steget med mere end 10 pct., efterreguleres medgiften, ved at halvdelen af værdistigningen over 10 pct. tilbagebetales til Finansiell Stabilitet A/S. Tilbagebetalingen kan dog ikke overstige størrelsen af den statslige medgift.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet A/S kan ikke træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af instituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets aktie-, garanti- eller andelskapital og anden efterstillet kapital.

Stk. 5. Finansiell Stabilitet A/S kan afholde omkostningerne forbundet med medgiften via statens genudlånsordning. Dækning af omkostninger forbundet med instituttets udtrædelse af aftale med en datacentral i forbindelse med overdragelse dækkes af afviklings- og restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 3, i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

§ 16 m. Finansiell Stabilitet A/S fastsætter medgiftens størrelse efter § 16 l efter samme værdiansættelse af det nødlidende pengeinstituttets aktiver og passiver, som Garantifonden for Indskydere og Investorer anvender ved fastsættelse af medgift efter § 5, stk. 8, i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Værdiansættelsen fastsættes af Finansiell Stabilitet A/S suppleret af to revisorer udpeget af Finansiell Stabilitet A/S og det overtagne institut. Hvis de to parter ikke kan opnå enighed om udpegningen af revisorerne, anmoder de FSR - danske revisorer om at forestå udpegningen.

Stk. 2. Efterregulering af medgiften efter § 16 l, stk. 3, skal basere sig på en værdiansættelse af de største engagementer i det nødlidende pengeinstitut. Værdiansættelsen skal udarbejdes i samarbejde mellem Finansiell Stabilitet A/S og to revisorer udpeget af Finansiell Stabilitet A/S og det overtagende institut. Hvis de to parter ikke kan opnå enighed om udpegningen af revisorerne, anmoder de FSR - danske revisorer om at forestå udpegningen.

§ 16 n. Opfylder et pengeinstitut med tilladelse efter § 7 i lov om finansiell virksomhed ikke længere kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed, er der fastsat en frist i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, og har instituttet iværksat de foranstaltninger, der skal til for at kunne lade sig afvikle efter reglerne i kapitel 4 b i denne lov, kan Finansiell Stabilitet A/S beslutte at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved selv at overtage og dække samtlige pengeinstituttets ikkeefterstillede kreditorer (medgift).

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse efter stk. 1 er betinget af,

1) at der foreligger et bindende forhåndstilsagn fra et pengeinstitut om en umiddelbar efterfølgende overdragelse af en del af det overtagne institut,

2) at der foreligger et bindende tilsagn fra Garantifonden for Indskydere og Investorer om tildeling af medgift til Finansiell Stabilitet A/S efter § 2 i lov om en garantifond for indskydere og investorer,

3) at det skønnes, at en sådan afvikling påfører staten færre omkostninger end afvikling efter §§ 16 e-16 i i denne lov,

4) at løsningen ud fra en forretningsmæssig betragtning er holdbar, og

5) at den statslige medgift ikke udgør en større andel af de individuelle statsgarantier i det nødlidende pengeinstitut end den andel, som medgiften fra Garantifonden for Indskydere og Investorer udgør af Fondens dækkede indskud i det nødlidende pengeinstitut.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse sker ved at stifte og kapitalisere et nyt datterselskab, der overtager instituttets samtlige ikkeefterstillede kreditorer. Datterselskabet tilføres aktiekapital og supplerende kapital fra Finansiell Stabilitet A/S, således at datterselskabet akkurat opfylder kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed. Samtidig kan Finansiell Stabilitet A/S tildele datterselskabet en likviditetsramme, således at datterselskabet kan finansiere overtagelsen og opfylde kravene i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet A/S kan ikke træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af instituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets aktie-, garanti- eller andelskapital og anden efterstillet kapital.

Stk. 5. Finansiell Stabilitet A/S kan afholde omkostningerne forbundet med medgiften via statens genudlånsordning. Dækning af omkostninger forbundet med instituttets udtrædelse af aftale med en datacentral i forbindelse med overdragelse dækkes af afviklings- og restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 3, i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Stk. 6. Medvirker Finansiell Stabilitet A/S til en afvikling af et nødlidende pengeinstitut efter stk. 1,

der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S overtage pengeinstituttets forpligtelser over for den berettigede enhed i overensstemmelse med § 152 v i lov om finansiel virksomhed.

§ 16 o. Finansiell Stabilitet A/S fastsætter størrelsen af medgiften efter § 16 n efter samme værdiansættelse af det nødlidende pengeinstituts aktiver og passiver, som Garantifonden for Indskydere og Investorer anvender ved fastsættelse af medgift efter § 5, stk. 8, i lov om en garantifond for indskydere og investorer, dog under hensyntagen til et skøn over aktivernes endelige værdiansættelse efter § 16 g, stk. 9. Værdiansættelsen fastsættes af Finansiell Stabilitet A/S suppleret af to revisorer udpeget af Finansiell Stabilitet A/S og det overtagne institut. Hvis de to parter ikke kan opnå enighed om udpegningsen af revisorerne, anmoder de FSR - danske revisorer om at forestå udpegningsen.

§ 16 p. Datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S skal straks efter overdragelsen anmelde en bekendtgørelse i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system med opfordring til enhver, der har en fordring eller andet krav mod det nødlidende pengeinstitut, om at anmelde sit krav til datterselskabet inden 3 måneder efter bekendtgørelsen, hvis kravet enten ikke tidligere har været rejst mod det nødlidende pengeinstitut eller er blevet afvist af det nødlidende pengeinstitut. Når særlige forhold taler derfor, skal datterselskabet sørge for, at bekendtgørelsen desuden optages i de medier, som det nødlidende pengeinstituts kunder forventes at orientere sig i.

Stk. 2. Bekendtgørelsen skal indeholde oplysning om

- 1) det nødlidende pengeinstituts navn, tidligere navne, adresse og cvr-nummer,
- 2) en person, til hvem anmeldelse skal ske, og
- 3) retsvirkningerne af for sen anmeldelse, jf. stk. 3.

Stk. 3. Anmeldes en fordring ikke rettidigt, jf. stk. 1, bortfalder retten til dækning i datterselskabet.

Stk. 4. Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingsen til gruppe-

søgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 1, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

5. Efter § 16 p indsættes:

»§ 16 q. Som led i Finansiell Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, kan Finansiell Stabilitet til dets datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet til datterselskabet med henblik på at finansiere selskabets drift til endt afvikling.«

§ 16 r. Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvorved retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Stk. 2. Krav, der behandles under et gruppessøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 1, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

§ 16 s. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler for Finansiell Stabilitets opgaver i relation til dets datterselskaber og disses afvikling af de eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

§ 17. ---

Stk. 2-4. ---

6. I § 17 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at ophæve denne lov, når Finansiell Stabilitet har afviklet sine eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

§ 3

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1271 af 4. novem-

ber 2013, som ændret ved § 14 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om en indskyder- og investorgarantiordning**«.

2. Overalt i loven ændres »afviklings- og restruktureringsafdelingen« til: »restruktureringsafdelingen«, og »Afviklings- og restruktureringsafdelingen« ændres til: »Restruktureringsafdelingen«.

3. Overskriften til *kapitel 1* affattes således:

Kapitel 1

»Kapitel 1

Garantifondens status og virksomhedsområde

Garantiformuens status og virksomhedsområde«

§ 1. Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden) er en privat selvejende institution.

Stk. 2. Fonden skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Stk. 3. Fonden skal medvirke ved afvikling af nødlidende pengeinstitutter i henhold til § 16 e i lov om finansiel stabilitet.

Stk. 4. I det omfang Fonden har medvirket efter stk. 3, skal den ikke tillige medvirke efter stk. 2 i tilfælde af det pågældende pengeinstituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

4. § 1 affattes således:

»§ 1. Indskyder- og investorgarantiordningen organiseres som en indskyder- og investorgarantiformue (Garantiformuen) bestående af 4 afdelinger, jf. § 5. Garantiformuen administreres af Finansiell Stabilitet i overensstemmelse med denne lov.

Stk. 2. Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet hæfter ikke for Garantiformuens forpligtelser, og Garantiformuen hæfter kun for egne forpligtelser.

Stk. 4. Garantiformuens aktiver og passiver skal holdes adskilt fra Finansiell Stabilitets øvrige aktiviteter.

Stk. 5. Garantiformuen overtager fra Garantifonden for indskydere og investorer alle aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed, således at aktiver og passiver henhørende under afdelinger af Garantifonden for indskydere og investorer vil henhøre under de tilsvarende afdelinger af Garantiformuen.

Stk. 6. Garantiformuen udgør ikke en selvstændig juridisk person. Finansiell Stabilitet optræder på vegne af Garantiformuen i retlige sammenhænge.

§ 2. Opfylder et pengeinstitut med tilladelse efter § 7 i lov om finansiel virksomhed ikke længere kapitalkravene i lov om finansiel virksomhed, er der fastsat en frist i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og har instituttet iværksat de foranstaltninger, der skal til for at ville lade sig afvikle efter reglerne i kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet, kan Fonden beslutte at medvirke til en afvikling af instituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts samtlige ikkeefterstillede kreditorer, jf. § 16 k i lov om finansiel stabilitet (medgift). Fonden træffer beslutning herom, når det må skønnes, at en sådan afvikling påfører Fonden færre omkostninger end afvikling efter §§ 16 e-16 i i lov om finansiel stabilitet og løsningen ud fra en forretningsmæssig betragtning er holdbar.

Stk. 2. Fonden kan ikke træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af instituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts aktie-, garanti- eller andelskapital og anden efterstillet kapital, jf. regler udstedt i medfør af § 128, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Fonden afholder via pengeinstitutafdelingen omkostninger forbundet med selve medgiften og omkostninger, som Finansiell Stabilitet A/S påtager sig som eksekutor af ordningen.

Stk. 4. Beslutning om medvirken efter stk. 1 træffes af Fondens formand og næstformand og de to repræsentanter i bestyrelsen, der repræsenterer de institutter, der er nævnt i § 3, stk. 1, nr. 1, efter indstilling fra værdiansættelsesrådet, jf. § 5, stk. 8.

Stk. 5. Fondens deltagelse efter stk. 1 kan ske i fællesskab med andre.

§ 2 a. Overtager et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S et pengeinstituts virksomhed eller dele

Stk. 7. Ved ophør af Garantiformuen træffer erhvervs- og vækstministeren med finansministerens godkendelse beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue. Beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue træffes efter høring af de bidragspligtige institutter.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen.«

5. § 2 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 2. Når et pengeinstitut i medfør af § 224 a i lov om finansiel virksomhed, er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen beslutte at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts samtlige ikke efterstillede kreditorer (medgift). Finansiell Stabilitet træffer beslutning efter 1. pkt. under hensyntagen til Garantiformuens interesser, når det skønnes, at en sådan afvikling vil påføre Garantiformuen færre omkostninger end en almindelig konkursbehandling af pengeinstituttet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan ikke på vegne af Garantiformuen træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts aktie-, garant- eller andelskapital og anden efterstillet kapital.

Stk. 3. Garantiformuen afholder via pengeinstitutafdelingen omkostninger forbundet med selve medgiften og omkostninger, som Finansiell Stabilitet påtager sig som eksekutor af ordningen.

Stk. 4. Beslutning om medvirken efter stk. 1 træffes af Finansiell Stabilitets bestyrelse.

Stk. 5. Garantiformuens deltagelse efter stk. 1 kan ske i fællesskab med andre.

§ 2 a. Har Finansiell Stabilitet truffet beslutning om anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer

heraf efter kapitel 4 b eller 4 d i lov om finansiel stabilitet, skal Fonden via afviklings- og restruktureringsafdelingen stille en tabskaution over for Finansiel Stabilitet A/S for Finansiel Stabilitet A/S' kapitalisering af datterselskabet, for Finansiel Stabilitet A/S' tildeling af likviditetsramme til datterselskabet og for eventuelt underskud i Finansiel Stabilitet A/S' datterselskab som følge af afviklingen.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om betalingen af en risikopræmie for Fondens garantistillelse efter stk. 1.

efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller regler udstedt i medfør heraf over for et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, skal Garantiformuen, i overensstemmelse med stk. 2 og 3, betale til afviklingen af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 2. Anvendes bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, betaler Garantiformuen et beløb, svarende til det beløb som indskydernes dækkede indskud eller investorernes dækkede kontante midler ville være blevet nedskrevet med efter § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis de dækkede indskud og dækkede kontante midler havde været omfattet af bail-in.

Stk. 3. Anvendes et eller flere afviklingsværktøjer, jf. §§ 19, 21 og 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er omfattet af stk. 2, betaler Garantiformuen op til det beløb, som de dækkede indskydere og investorer ville have tabt ved en konkursbehandling.

Stk. 4. Finansiel Stabilitet fastsætter, under hensyntagen til Garantiformuens interesser, det beløb Garantiformuen skal betale til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 1. Fastsættelsen skal ske i overensstemmelse med §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 5. Garantiformuen kan ikke betale et beløb til afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, jf. stk. 1, der er større end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling af instituttet. Garantiformuen kan aldrig betale mere end 100 pct. af målniveauet fastsat i medfør af § 7, stk. 2, eller § 7 a, stk. 1, til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 6. Garantiformuen er berettiget til betaling fra Afviklingsformuen, jf. § 56 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis en værdiansættelse, jf. § 8 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, fastslår, at Garantiformuens betaling til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 2 og 3, var større, end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling, jf. stk. 5, 1. pkt.

Stk. 7. Garantiformuen afholder betalingen til afvikling af et pengeinstitut via pengeinstitutafdelingen og et realkreditinstitut via realkreditafdelingen, jf. stk. 1. Garantiformuens betaling skal afholdes kontant.

Stk. 8. Når bail-in anvendes, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen og under hensyntagen til Garantiformuens interesser beslutte ikke at bidrage til de omkostninger, der er forbundet med en rekapitalisering efter § 24, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 9. Overføres en indskyders indskud eller en investors kontante midler helt eller delvist til et andet institut som følge af §§ 19 eller 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan indskyderen eller investoren ikke rette et krav imod Garantiformuen, for den del af indskuddet og den del af de kontante midler, som ikke overføres, hvis det overførte indskud eller de overførte kontante midler svarer til eller er større end det beløb, Garantiformuen skulle have dækket, jf. §§ 9 og 10.

Stk. 10. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om brugen af Garantiformuen ved restrukturering og afvikling af et pengeinstitut eller realkreditinstitut efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

§ 3. Følgende institutter skal være tilsluttet og yde bidrag til Fonden:

1-4)---

5) Filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter og investeringsselskaber med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om, at filialer af kreditinstitutter og investeringsselskaber med hjemsted i Danmark beliggende i lande uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med, kan undtages fra at være omfattet af Fonden.

6. § 3, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter, investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis dækningen af indskydere og investorer i landet hvor filialen har hjemsted, ikke svarer til dækningen af indskydere og investorer efter denne lov.«

7. I § 3, stk. 2, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, »og investeringssel-

§ 4. Filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter, investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde med hjemsted i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med, kan tilslutte sig Fonden som supplement til hjemlandets garantiordning, hvis den danske ordning som nævnt i §§ 9-11 er mere gunstig end hjemlandets ordning. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser herom.

Kapitel 3

Fondens afdelinger

§ 5. Fonden er opdelt i fire afdelinger: Pengeinstitutafdelingen, realkreditafdelingen, fondsmægler-selskabsafdelingen og afviklings- og restruktureringsafdelingen.

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Afviklings- og restruktureringsafdelingen omfatter afvikling af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter i henhold til kapitel 4 b-4 d i lov om finansiel stabilitet samt den i § 2 a nævnte tabskauti-on samt restrukturering af disse institutter, der er blevet nødlidende.

Stk. 6. Fondens bestyrelse træffer beslutning om, hvilken afdeling de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialer skal tilsluttes.

Stk. 7. Afviklings- og restruktureringsafdelingens værdiansættelsesråd træffer beslutning om størrelsen af den mellemregning, der etableres ved overdragelse af aktiver efter afviklingsordningen i kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet, jf. § 16 g, stk. 5, i lov om finansiel stabilitet.

Stk. 8. Afviklings- og restruktureringsafdelingens værdiansættelsesråd udarbejder en vurdering af, om medvirken efter § 2 påfører Fonden færre omkostninger end afvikling efter §§ 16 e-16 i i lov om finansiel stabilitet, og om løsningen ud fra en forret-

skaber« ændres til: », investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

8. I § 4, 1. pkt., ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og i 2. pkt. ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«.

9. Overskriften til *kapitel 3* affattes således:

»Kapitel 3

Garantiformuens afdelinger«.

10. I § 5, *stk. 1*, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

11. § 5, *stk. 5*, affattes således:

»*Stk. 5.* Restruktureringsafdelingen omfatter restrukturering af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, der er blevet nødlidende.«

12. I § 5, *stk. 6*, ændres »Fondens bestyrelse« til: »Finansiel Stabilitet«.

13. § 5, *stk. 7* og *8*, ophæves.

ningsmæssig betragtning er holdbar. Værdiansættelsesrådets medlemmer må ikke deltage i en vurdering af et pengeinstitut, hvori de er ansat. Et pengeinstitut, der har medlemmer i værdiansættelsesrådet, kan ikke afgive bud på et nødlidende pengeinstitut, hvis det pågældende medlem har deltaget i vurderingen for værdiansættelsesrådet.

§ 6. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Økonomi- og erhvervsministeren kan med Finansudvalgets tilslutning stille garanti for lån optaget af Fonden til opfyldelse af dens forpligtelser.

Stk. 6. ---

§ 7. Pengeinstitutternes samlede årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen skal udgøre 2,5 promille af de dækkede nettoindskud opgjort pr. 1. oktober det foregående år, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. Hvis formuen i pengeinstitutafdelingen overstiger 1 pct. af de dækkede nettoindskud, ophører pengeinstitutternes bidragspligt. Bidragspligten genoptages, hvis formuen ikke længere overstiger 1 pct. af de dækkede nettoindskud.

Stk. 3. Pengeinstitutternes årlige bidrag forfalder til betaling senest den 10. januar. Hvis et pengeinstitut ophører med at have dækkede nettoindskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsmæssig del af pengeinstituttets indbetalte årlige bidrag. Den forholdsmæssige tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstituttets udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag herudover kan ikke finde sted.

Stk. 4. Det påhviler Fondens bestyrelse at sikre en forsvarlig likviditet i pengeinstitutafdelingen. Den samlede likviditet i form af likvide aktiver og lånetilsagn skal til enhver tid mindst udgøre 0,75 pct. af de dækkede nettoindskud. Hvis Fonden ikke opfylder likviditetskravet, skal dette snarest meddeles Finanstilsynet.

Stk. 5. Fondens bestyrelse kan forhøje det årlige bidrag ekstraordinært, hvis pengeinstitutafdelingens finansielle forhold tilsiger det. Efter forhandling med Danmarks Nationalbank kan Finanstilsynet påbyde Fondens bestyrelse at forhøje det årlige

14. I § 6, *stk. 5*, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

15. § 7 og § 7 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 7. Pengeinstitutafdelingen finansieres ved årlige bidrag fra de i § 3, *stk. 1*, nr. 1, nævnte institutter samt tilsluttede filialer, jf. § 5, *stk. 6*. Dette er ikke til hinder for yderligere finansiering fra andre kilder.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingens målniveau er på 0,8 pct. af de dækkede indskud omfattet af § 9, *stk. 1*. Overstiger formuen i pengeinstitutafdelingen det fastsatte målniveau, ophører bidragspligten i henhold til *stk. 1*. Bidragspligten genoptages dog, hvis formuen ikke længere overstiger det fastsatte målniveau.

Stk. 3. Pengeinstitutternes samlede årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen skal udgøre 2,5 promille af de dækkede nettoindskud opgjort pr. 1. oktober det foregående år jf. dog *stk. 6*. Pengeinstitutternes årlige bidrag forfalder til betaling senest den 10. januar. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue kan bestå af betalingsforpligtelser.

Stk. 4. Ophører et pengeinstitut med at have dækkede indskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsmæssig del af pengeinstituttets indbetalte årlige bidrag. Den forholdsmæssige tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstituttets udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag efter *stk. 1*, kan ikke finde sted, hvis de dækkede indskud fra instituttet, som ophører med at have dækkede indskud,

bidrag ekstraordinært, hvis pengeinstitutafdelingens finansielle forhold tilsiger det.

Stk. 6. Finanstilsynet kan efter indstilling fra Fondens bestyrelse fastsætte nærmere regler om bidrag.

overdrages til et andet institut, der er tilsluttet Garantiformuen eller såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende inden for de seneste 12 måneder forud for medlemskabets ophør. Tilbagebetaling af bidrag, udover de i 1. pkt. anførte tilfælde, kan ikke finde sted.

Stk. 5. Udtræder et pengeinstitut helt eller delvist af pengeinstitutafdelingen og tilslutter instituttet sig i stedet en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overføres det pågældende instituts bidrag til den tilsluttede indskudsgarantiordning. Overførelsen omfatter kun bidrag, der er betalt inden for de seneste 12 måneder forud for medlemskabets ophør, og omfatter ikke bidrag indbetalt i overensstemmelse med stk. 6 eller bidrag betalt af de i § 4 tilsluttede filialer. Mindst 6 måneder før det pågældende pengeinstitut påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal instituttet orientere Finansiell Stabilitet herom.

Stk. 6. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at foretage en udbetaling eller overførelse efter § 16. Et pengeinstituts ekstraordinære bidrag kan pr. kalenderår højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen og med Finanstilsynets samtykke under ekstraordinære omstændigheder kræve et højere ekstraordinært bidrag end nævnt i 2. pkt. Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et instituts betaling af bidrag omfattet af 1. pkt., helt eller delvist, hvis bidraget kan bringe instituttets likviditet eller solvens i fare.

Stk. 7. Hvis pengeinstitutafdelingens midler anvendes i overensstemmelse med §§ 2, 2 a eller 16, og som følge heraf reduceres til under to tredjedele af det fastsatte målniveau, jf. stk. 2, skal pengeinstitutternes årlige bidrag fastsættes således, at målniveauet kan nå inden for 6 år.

Stk. 8. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen til enhver tid anmode de i pengeinstitutafdelingen tilsluttede institutter, om at indsende

nødvendige oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 a. Garantiformuens midler skal for realkreditafdelingens vedkommende bestå af kontante bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. Afdelingens målniveau for kontante bidrag skal udgøre 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede kontante midler, jf. § 10. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser.

Stk. 2. Garantiformuens midler skal for fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 3. Garantiformuens midler skal for restruktureringsafdelingen udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter til brug for afvikling.

Stk. 4. Til brug for restrukturering, herunder dækning af omkostninger forbundet med udtrædelse af datacentraler i forbindelse med en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, skal Garantiformuens midler for afviklings- og restruktureringsafdelingens vedkommende udgøre 1 mia. kr. bestående af indeståelser eller kontante indbetalinger fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter.

Stk. 5. Pengeinstitutternes samlede bidrag til afviklings- og restruktureringsafdelingen kan inden for et regnskabsår højst udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 b. Det påhviler Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen at sikre, at de disponible finansielle midler i pengeinstitutafdelingen til enhver tid

§ 7 a. Fondens midler skal for realkreditafdelingens og fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser og skal for hver afdeling udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 2. Til brug for afvikling efter kapitel 4 b og 4 d i lov om finansiel stabilitet af de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter samt den i § 2 a nævnte tabskaution skal Fondens midler for afviklings- og restruktureringens afdelingens vedkommende udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra disse institutter.

Stk. 3. Til brug for restrukturering, herunder dækning af omkostninger forbundet med udtrædelse af datacentraler i forbindelse med enten en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, eller en aktivoverdragelse, hvor det overdragende institut afvikles efter kapitel 4 b-4 d i lov om finansiel stabilitet, skal Fondens midler for afviklings- og restruktureringens afdelingens vedkommende udgøre 1 mia. kr. bestående af indeståelser eller kontante indbetalinger fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter.

Stk. 4. Pengeinstitutternes samlede bidrag til afviklings- og restruktureringens afdelingen kan inden for et regnskabsår højst udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse.

Stk. 5. Finanstilsynet kan efter indstilling fra Fondens bestyrelse fastsætte nærmere regler om bidrag.

er proportionale med afdelingens potentielle forpligtelser. Opfylder afdelingen ikke 1. pkt. skal Finansiel Stabilitet snarest meddele dette til erhvervs- og vækstministeren.

Stk. 2. Finansiel Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen investere i aktiver med lav risiko.«

16. § 7 og § 7 a affattes således:

»§ 7. Pengeinstitutafdelingen finansieres ved årlige bidrag fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt tilsluttede filialer, jf. § 5, stk. 6. 1. pkt. er ikke til hinder for yderligere finansiering fra andre kilder.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingens målniveau er på 0,8 pct. af de dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Overstiger formuen i pengeinstitutafdelingen det fastsatte målniveau, ophører bidragspligten i henhold til stk. 1. Bidragspligten genoptages dog, hvis formuen ikke længere overstiger det fastsatte målniveau.

Stk. 3. Bidraget for de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter og de i § 3, stk. 1, nr. 5, tilsluttede filialer skal fastsættes på baggrund af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1, samt instituttets risikoprofil. Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue kan bestå af betalingsforpligtelser.

Stk. 4. Ophører et pengeinstitut med at have dækkede indskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsmæssig del af pengeinstitutts indbetalte årlige bidrag. Den forholdsmæssige tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstitutts udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag efter stk. 1, kan ikke finde sted, hvis de dækkede indskud fra instituttet, som ophører med at have dækkede indskud, overdrages til et andet institut, der er tilsluttet Garantiformuen eller såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger som følge af, at det udtrædende pengeinstitut er blevet nødlidende inden for de seneste 12 måneder forud for medlemskabets ophør. Tilbagebetaling af bidrag, udover de i 1. pkt. anførte tilfælde kan ikke finde sted.

Stk. 5. Udtræder et pengeinstitut helt eller delvist af pengeinstitutafdelingen og tilslutter instituttet sig

i stedet en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overføres det pågældende instituts bidrag til den tilsluttede indskudsgarantiordning. Overførslen omfatter kun bidrag, der er betalt inden for de seneste 12 måneder forud for medlemskabets ophør, og omfatter ikke bidrag indbetalt i overensstemmelse med stk. 6 eller bidrag betalt af de i § 4 tilsluttede filialer. Mindst 6 måneder før det pågældende pengeinstitut påtænker at tilslutte sig en anden anerkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal instituttet orientere Finansiell Stabilitet herom.

Stk. 6. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at foretage en udbetaling eller overførsel efter § 16. Et pengeinstituts ekstraordinære bidrag kan pr. kalenderår højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen og med Finanstilsynets samtykke under ekstraordinære omstændigheder kræve et højere ekstraordinært bidrag end nævnt i 2. pkt. Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et instituts betaling af bidrag omfattet af 1. pkt., helt eller delvist, hvis bidraget kan bringe instituttets likviditet eller solvens i fare.

Stk. 7. Hvis pengeinstitutafdelingens midler anvendes i overensstemmelse med §§ 2, 2 a eller 16, og som følge heraf reduceres til under to tredjedele af det fastsatte målniveau, jf. stk. 2, skal pengeinstitutternes årlige bidrag fastsættes således, at målniveauet kan nå inden for 6 år.

Stk. 8. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen til enhver tid anmode de i pengeinstitutafdelingen tilsluttede institutter, om at indsende nødvendige oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om bidrag, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.

§ 7 a. Garantiformuens midler skal for realkreditafdelingens vedkommende bestå af kontante bidrag

og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. Afdelingens målniveau for kontante bidrag skal udgøre mindst 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede kontante midler, jf. § 10. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens kontante bidrag kan udgøres af betalingsforpligtelser. Realkreditinstitutternes individuelle kontante bidrag beregnes med udgangspunkt i instituttets dækkede midler og risikoprofil. Realkreditinstitutternes individuelle indeståelser beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 2. Garantiformuens midler skal for fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.

Stk. 3. Garantiformuens midler skal for restruktureringsafdelingen udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter til brug for afvikling.

Stk. 4. Til brug for restrukturering, herunder dækning af omkostninger forbundet med udtrædelse af datacentraler i forbindelse med en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, skal Garantiformuens midler for afviklings- og restruktureringsafdelingens vedkommende udgøre 1 mia. kr. bestående af indeståelser eller kontante indbetalinger fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, angivne institutter.

Stk. 5. Pengeinstitutternes samlede bidrag til afviklings- og restruktureringsafdelingen kan inden for et regnskabsår højst udgøre et beløb svarende til 2 promille af institutternes indlånsmasse.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om kontante bidrag og indeståelser, herunder tidspunktet for bidragsopkrævning, og anvendelsen af betalingsforpligtelser.«

§ 8. Fonden skal underrette Finanstilsynet, hvis et institut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler instituttet som medlem af Fonden. Hvis en filial har tilsluttet sig Fonden, jf. § 4, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i filialens hjemland.

17. § 8, stk. 1, affattes således:

»Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen underrette Finanstilsynet, hvis et institut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler instituttet som medlem af Garantiformuen. Har en filial tilsluttet sig Garantiformuen, jf. § 4, underretter Fi-

Stk. 2. Finanstilsynet kan tilbagekalde et instituts tilladelse til at drive virksomhed, hvis instituttet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter.

Kapitel 5

Fondens dækningsområde

§ 9. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Fonden navnenoterede indskud i instituttet indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder.

Stk. 2. Fonden dækker fuldt ud indskud

- 1) på indekskonti i henhold til lov,
- 2) på kapitalpensionskonti i henhold til lov,
- 3) på selvponseringskonti i henhold til lov,
- 4) på ratepensionskonti i henhold til lov,
- 5) på børneopsparingskonti i henhold til lov,
- 6) på boligopsparing i henhold til lov,
- 7) på uddannelsesopsparingskonti i henhold til lov,
- 8) på etableringskonti i henhold til lov,
- 9) der indestår på advokaters klientkonti,
- 10) der forvaltes i godkendte forvaltningsafdelinger i henhold til værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61,
- 11) der indestår på en skifteretskonto vedrørende dødsbo under offentligt skifte, og
- 12) der er deponeret i henhold til deponeringsloven.

Stk. 3. Fonden dækker fuldt ud indskud af købesum for fast ejendom, der indtil 9 måneder fra indsættelsen er deponeret i henhold til forudgående købsaftale, og indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år. Fondens dækning sker dog med fradrag af forpligtelser, der har relation til lånesagen eller ejendoms-

nanstilsynet de kompetente myndigheder i filialens hjemland.«

18. I § 8, *stk. 2*, ændres »lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter« til: »lovens regler eller regler udstedt i medfør af loven«.

19. Overskriften til *kapitel 5* affattes således:

»Kapitel 5

Garantiformuens dækningsområde«.

20. § 9 affattes således:

»**§ 9.** I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Garantiformuen navnenoterede indskud i instituttet indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder.

Stk. 2. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, og de i § 4 nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Garantiformuen de i stk. 3-6 nævnte indskud.

Stk. 3. Garantiformuen dækker indskud som i henhold til lov har et socialt formål, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 4. Garantiformuen dækker indskud som følge af erstatning eller godtgørelse i henhold til lov for skader forvoldt ved kriminalitet eller fejlagtig domsfældelse indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 5. Garantiformuen dækker indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom indtil et beløb svarende til 10 mio. euro. Indskuddet dækkes i indtil 12 måneder fra indsættelsen af beløbet. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsagelig ikke-erhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsagelig ikke-erhvervsmæssig anvendelse.

handelen, og eventuelle forpligtelser, der ikke er modregnet over for det pågældende institut i henhold til stk. 1. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsagelig ikkeerhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsagelig ikkeerhvervsmæssig anvendelse af køberen eller sælgeren af ejendommen henholdsvis den, der har optaget lånet med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

§ 10. I de i § 3, stk. 1, nr. 2-4, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialer af kreditinstitutter og investeringsselskaber, som er tilsluttet realkreditafdelingen eller fondsmæglerselskabsafdelingen, dækker Fonden kontante midler i instituttet indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. investor.

§ 11. I de i § 3, stk. 1, nævnte institutter samt filialer, som er tilsluttet Fonden i medfør af § 4, dækker Fonden tab, som investor har lidt som følge af, at instituttet ikke kan tilbagelevere værdipapirer, der tilhører investor, og som opbevares, administreres eller forvaltes af instituttet, med indtil modværdien af 20.000 euro pr. investor. En investor kan dog højst modtage dækning op til et beløb svarende til værdien af de værdipapirer, som ikke kunne tilbageleveres af instituttet.

Stk. 2. Ved værdipapirer forstås i denne lov de i § 2 i lov om værdipapirhandel m.v. nævnte instrumenter.

§ 12. Krav på dækning fra indskydere og investorer, jf. § 9, stk. 1, og §§ 10 og 11, opgøres efter fradrag af disses eventuelle forpligtelser over for det pågældende institut, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ved opgørelsen efter stk. 1 kan ikke fradrages forpligtelser til tilbagebetaling af lån ydet på baggrund af særligt dækkede obligationer omfattet af § 16 a i lov om finansiel virksomhed.

§ 13. Fonden dækker ikke indskud, midler og værdipapirer tilhørende det pågældende instituts direktører og bestyrelsesmedlemmer eller selskaber, som indgår i koncern med det pågældende institut. Fondens dækning omfatter endvidere ikke indskydere eller investorer, der ejer 10 pct. eller mere af

Stk. 6. Garantiformuen dækker fuldt ud pensionsopsparingskonti i henhold til lov.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler for hvilke indskud og produkter, der dækkes af Garantiformuen efter stk. 1 og stk. 3-6.«

21. I § 10 og 2 steder i § 11, 1. pkt., ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

22. § 12 affattes således:

»§ 12. Krav på dækning fra indskydere og investorer, jf. § 9, stk. 1, og §§ 10 og 11, opgøres efter fradrag af disses forfaldne forpligtelser over for det pågældende institut.«

23. § 13 affattes således:

»§ 13. Garantiformuen dækker ikke indskud, midler og værdipapirer, der tilhører

- 1) de i § 3, stk. 1, nævnte institutter,
- 2) finansieringsinstitutter,
- 3) forsikringsselskaber,

aktie-, garanti- eller andelskapitalen. Fondens dækning omfatter heller ikke indskud, midler og værdipapirer tilhørende andre af de i § 3, stk. 1, nævnte institutter, udenlandske kreditinstitutter samt institutter, som er tilsluttet Fonden i medfør af § 4, efterstillede kapitalindskud eller indskud, midler og værdipapirer, der hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt dom i forbindelse med hvidvaskning af penge.

§ 15. Indskydere og investorer skal have oplysning om dækningsomfanget m.v. af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser herom.

§ 15 a. I tilfælde, hvor pengeinstitutter nævnt i § 3, stk. 1, nr. 1, overdrager deres aktiver til et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S oprettet efter kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet, dækker Fonden indskud og værdipapirer efter reglerne i §§ 9 og 11-14.

Kapitel 6

Udbetaling fra Fonden

- 4) institutter for kollektiv investering,
- 5) pensionskasser og pensionsfonde,
- 6) offentlige myndigheder, og
- 7) udenlandske finansielle virksomheder, virksomheder og offentlige myndigheder svarende til de i nr. 1-6 nævnte virksomheder og myndigheder.

Stk. 2. Garantiformuen dækker ikke

- 4) et instituts eller et udenlandsk instituts kapitalgrundlag og anden efterstillet kapital,
- 5) indskud, midler og værdipapirer, som hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt dom i forbindelse med hvidvaskning af penge, og
- 6) indskud og midler hvis indehaver aldrig er blevet identificeret.«

24. § 15 affattes således:

»**§ 15.** Indskydere og investorer skal have oplysning om dækningsomfanget af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Dette omfatter også oplysninger om de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialers indskudsgarantiordning i hjemlandet.

Stk. 2. Fra modtagelsen af en orientering som nævnt i § 206 i lov om finansiell virksomhed, har indskydere og investorer en periode på 3 måneder, hvor de omkostningsfrit kan hæve eller overføre den del af deres indskud eller kontante midler, der ikke længere dækkes efter §§ 9 eller 10, som følge af en sammenlægning omfattet af § 204 i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om de i stk. 1 nævnte oplysninger, og de i stk. 2 orienteringer, samt de nærmere nævnte betingelser for overførsler m.v. af indskud og kontante midler i henhold til stk. 2.«

25. § 15 a affattes således:

»**§ 15 a.** Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen offentliggøre afgørelser, som er truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen, og som er af almen interesse. Offentliggørelse skal ske via Garantiformuens hjemmeside.«

26. I overskriften til *kapitel 6* ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

§ 16. Fonden skal være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 20 hverdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden. Det er en betingelse for udbetalingen, at kravet er behørigt efterprøvet. Ved rekonstruktionsbehandling indtræder Fondens forpligtelser først 5 hverdage efter rekonstruktionsbehandlingen indledning.

Stk. 2. Udbetaling efter § 15 a sker til datterselskabet af Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 16 h, stk. 3, i lov om finansiell stabilitet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter anmodning fra Fonden forlænge den i stk. 1, 1. pkt., nævnte frist, dog højst med 10 hverdage.

Stk. 4. Fonden kan i ganske særlige tilfælde udbetale acontobeløb af indskud og kontante midler, senest 3 dage efter at Fonden har modtaget anmodning herom fra en indskyder eller investor.

27. § 16, stk. 1-4, affattes således:

»**§ 16.** Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling samt overførelse med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling samt overførelse i henhold til stk. 1, hvis det er uklart, om den pågældende person er berettiget til at modtage udbetalingen eller overførelsen, eller hvis indskuddet eller midlerne er genstand for en retstvist. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling samt overførelse, hvis indskuddet eller midlerne er omfattet af restriktive foranstaltninger fra nationale regeringers eller internationale organers side, eller hvis beløbet skal udbetales af en indskudsgarantiordning i et værtsland. Derudover kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling samt overførelse, såfremt indskyderen eller den person, der er berettiget til eller har interesse i det beløb, der indestår, er blevet tiltalt for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge, eller hvis der er tale om indskud omfattet af § 9, stk. 3 og 4.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet foretager på vegne af Garantiformuen ikke udbetalinger eller overførelser, hvis der ikke har været transaktioner i relation til indskuddet eller midlerne de seneste to år, og hvis indskuddets eller midlernes værdi er lavere end de administrative omkostninger, som Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen ville påtage sig i forbindelse med en udbetaling. Dette gælder ikke pensionsopsparingskonti i henhold til lov, jf. § 9, stk. 6.«

28. I § 16, stk. 5, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og »den i stk. 1 og 3, nævnte frist« ændres

til: »de i stk. 1 og 2, nævnte frister, samt de i stk. 3 nævnte udsættelser«.

29. I § 16, stk. 6, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, »Fondens« ændres til: »Garantiformuens«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

30. Efter § 16 indsættes:

»§ 16 a. Pengeinstitutafdelingen dækker indskydere i filialer etableret af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, jf. dog § 3, stk. 2.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingen dækker på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning indskydere i filialer beliggende i Danmark etableret af kreditinstitutter i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om samarbejdet imellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

§ 17. Fonden indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i indskyderens eller investorens krav mod det pengeinstitut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs eller afvikles efter kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet.

31. I § 17 ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«, og »kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet« ændres til: »lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder«.

32. Overskriften til *kapitel 7* affattes således:

Kapitel 7

»Kapitel 7

Fondens ledelse og administration

Garantiformuens administration«.

§ 18. Fonden ledes af en bestyrelse på 8 medlemmer, der udnævnes af økonomi- og erhvervsministeren. Medlemmerne og stedfortræderne for disse udnævnes for 3 år.

Stk. 2. Bestyrelsens formand og næstformand skal repræsentere henholdsvis nationaløkonomisk og regnskabsmæssig sagkundskab og juridisk sagkundskab. 2 medlemmer skal repræsentere de institutter, der er nævnt i § 3, stk. 1, nr. 1, 1 medlem skal repræsentere de institutter, der er nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2, 1 medlem skal repræsentere de institut-

33. §§ 18 og 19 ophæves.

ter, der er nævnt i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, og 2 medlemmer skal repræsentere indskyderne og investorerne.

Stk. 3. Som formand eller næstformand kan ikke vælges personer, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et selskab eller en organisation, at der vil kunne opstå modsatrettede interesser mellem disse og Fonden.

Stk. 4. Afviklings- og restruktureringsafdelingens værdiansættelsesråd består af 4 medlemmer, der repræsenterer institutterne nævnt i § 3, stk. 1, nr. 1. Medlemmerne og et passende antal suppleanter udpeges af erhvervs- og vækstministeren efter indstilling fra Finansrådet for 1 år ad gangen. Værdiansættelsesrådet vælger 1 formand og 1 næstformand blandt sine medlemmer. De udpegede suppleanter er som udgangspunkt ikke personlige. For formanden og næstformanden i værdiansættelsesrådet kan der dog tillige udpeges personlige suppleanter. § 21 c finder tilsvarende anvendelse for medlemmer af værdiansættelsesrådet og dets suppleanter.

Stk. 5. Beslutninger træffes ved almindelig stemmeflerhed. I tilfælde, hvor stemmerne står lige, er formandens stemme afgørende.

§ 19. Fondens vedtægter og bestyrelsens forretningsorden godkendes af Finanstilsynet.

Stk. 2. Vedtægterne skal indeholde bestemmelser om anbringelse af Fondens midler.

Stk. 3. I Fondens vedtægter kan fastsættes bestemmelser om, at der ved behandling i bestyrelsen af spørgsmål, som alene vedrører en enkelt afdeling, ikke deltager bestyrelsesmedlemmer, som repræsenterer de øvrige sektorer.

§ 20. Bestyrelsen antager fornøden medhjælp og afgiver inden 3 måneder efter et kalenderårs udløb regnskab for det forløbne år med beretning om Fondens virksomhed til Finanstilsynet.

34. § 20 affattes således:

»§ 20. Finansiell Stabilitet offentliggør på vegne af Garantiformuen, inden 4 måneder efter et kalenderårs udløb, rapport om Garantiformuens aktiviteter.

Stk. 2. Bestyrelsen i Finansiell Stabilitet påser, at Finansiell Stabilitet foretager stresstest af Garantiformuens systemer og processer. Disse stresstest skal foretages mindst hvert tredje år eller oftere, hvis Finansiell Stabilitets bestyrelse eller erhvervs- og vækstministeren skønner det nødvendigt.

§ 21. Udgifterne ved Fondens administration afholdes af Fonden.

Stk. 2. Fonden betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

§ 21 a. ---

Stk. 2. En frivillig ordning, der etableres i henhold til stk. 1, skal anmeldes til Finanstilsynet.

Anmeldelsen skal som minimum indeholde følgende:

1-4)---

§ 21 b. Finanstilsynet kan indgå samarbejdsaftaler med en frivillig ordning som nævnt i § 21 a, stk. 1. Samarbejdsaftalerne kan indeholde beskrivelse af det praktiske samarbejde, udveksling af oplysninger og indhentning af overtagelsestilbud.

§ 22. Finanstilsynet fører tilsyn med Fonden. Finanstilsynet og Fonden kan af de omfattede institutter og af indskydere og investorer forlange alle

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Garantiformuens rapport om aktiviteterne i det forløbne år, jf. stk. 1.«

35. § 21 affattes således:

»§ 21. Finansiell Stabilitets udgifter ved administration af Garantiformuen i medfør af denne lov afholdes af Garantiformuen via gebyr fra de i § 3, stk. 1, og § 4 omfattede institutter. Gebyret opkræves årligt af Finansiell Stabilitet, medmindre udgifterne til administrationen kan dækkes af den af del af Garantiformuen, som overstiger målniveauet for pengeinstitutafdelingen, jf. § 7, stk. 2, og realkreditafdelingen, jf. § 7 a, stk. 1, samt minimumsformuerne for fondsmæglerselskabsafdelingen og restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 2-4.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse og opkrævning af gebyret.«

36. I § 21 a, stk. 2, 1. pkt., ændres: »Finanstilsynet« til: » Finansiell Stabilitet«.

37. I § 21 a indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* En frivillig ordning kan anerkendes af erhvervs- og vækstministerensom en officiel indskudsgarantiordning, hvis den opfylder samtlige krav i denne lov.

Stk. 4. En frivillig ordning omfattet af stk. 3 skal sikre, at institutter, som er medlem af ordningen, altid overholder reglerne om oplysningsforpligtelser i § 15, stk. 1, og regler fastsat i medfør af § 15, stk. 3, over for indskydere og investorer.«

38. I § 21 b, 1. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: » Finansiell Stabilitet«.

39. § 22 affattes således:

»§ 22. Erhvervs- og vækstministeren og Finansiell Stabilitet kan af de omfattede institutter og af ind-

oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler, regler udstedt i medfør af loven og bestemmelser i Fondens vedtægter overholdes.

Stk. 2. §§ 354 og 355 i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på Finanstilsynets tilsyn efter denne lov. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene Fonden.

Kapitel 8 a

§ 22 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2-3. ---

§ 22 c. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af Finanstilsynet som afsender.

§ 22 d. Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig

skydere og investorer forlange alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler eller regler udstedt i medfør af loven overholdes.

Stk. 2. For ansatte i Erhvervs- og Vækstministeriet finder § 66, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder tilsvarende anvendelse på oplysninger, der modtages efter denne lov.«

40. Kapitel 8 a ophæves.

41. I § 22 b, stk. 1, ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet«.

42. I § 22 c, stk. 1, 1. pkt., og i stk. 2 ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet«.

43. I § 22 d, stk. 1, 1. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet«.

underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

§ 23. For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger ved anmeldelse, opgørelse eller udbetaling af dækningskrav eller

2) undlader at give de af tilsynet eller Fonden i henhold til § 22 krævede oplysninger eller i øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for kontrollen med Fonden.

Stk. 2. På samme måde straffes et institut, der undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler det som tilsluttet Fonden.

Stk. 3. ---

§ 23 a. Overtrædelse af bestemmelserne i §§ 21 c og 22 a straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffeloven.

§ 23 b. Afgørelser truffet af Fondens bestyrelse kan indbringes for Finanstilsynet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for klageadgangen.

§ 23 c. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig imod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

44. § 23, *stk. 1*, affattes således:

»For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger ved anmeldelse, opgørelse eller udbetaling af dækkede krav eller

2) undlader at give de af erhvervs- og vækstministeren eller Finansiell Stabilitet i henhold til § 22 krævede oplysninger eller i øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for kontrollen med Garantiformuen«.

45. I § 23, *stk. 2*, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

46. I § 23 *a* ændres »bestemmelserne i §§ 21 c og 22 a« til: »§ 21 c«.

47. I § 23 *b* affattes således:

»§ 23 **b.** Afgørelser truffet af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig imod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

48. § 23 *c* ophæves.

§ 4

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014 foretages følgende ændring:

1. Efter § 58 n indsættes i kapitel 18 b:

»§ 58 **o.** Bestemmelserne i §§ 58 g, 58 h, 58 j og 58 k, finder ikke anvendelse på begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale

om finansiell sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til kapitel 5, 6 og 10 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

§ 5

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 B, stk. 1, 1. pkt., ændres »lov om en garantifond for indskydere og investorer« til: »lov om en indskyder- og investorgarantiordning«.

§ 7 B. Beløb, som udbetales fra en frivillig ordning, jf. § 21 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer, til hel eller delvis dækning af en regnskabsmæssig underbalance i forbindelse med overdragelse af aktiver og passiver fra et pengeinstitut til et andet pengeinstitut, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Ved en skattepligtig overdragelse af aktiver og passiver kan det beløb, hvormed den skattemæssige værdi af passiverne overstiger den skattemæssige værdi af aktiverne (den skattemæssige underbalance), afskrives som goodwill efter reglerne i afskrivningslovens § 40. Hvis det overtagende pengeinstitut ikke har valgt international sambeskatning, gælder 2. pkt. kun, i det omfang den skattemæssige underbalance er tilknyttet virksomhed, som beskattes her i landet.

Stk. 2. Beløb, som i forbindelse med afviklingen af et nødlidende pengeinstitut udbetales til datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S i medfør af § 15 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer, medregnes ikke til den skattepligtige indkomst. Det samme gælder medgift, der udbetales i medfør af § 16 k, § 16 l, stk. 1, og § 16 n, stk. 1, i lov om finansiell stabilitet. Den del af overtagne forpligtelser, der er dækket af beløb efter 1. eller 2. pkt., kan ikke anses for en del af anskaffelsessummen for de overtagne aktiver fra det nødlidende pengeinstitut.

Stk. 3. Er der udbetalt beløb omfattet af stk. 2 eller stillet garanti, der kan føre til udbetaling af beløb omfattet af stk. 2, og det nødlidende pengeinstitut omfattet af stk. 2 påbegynder ny aktivitet, kan et underskud for tidligere indkomstår ikke føres til

2. § 7 B, stk. 2, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Beløb, som udbetales i medfør af §§ 2 og 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, medregnes ikke til den skattepligtige indkomst. Det samme gælder beløb, der udbetales i medfør af § 58, stk. 1, nr. 1, 6 og 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

3. I § 7 B, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, ændres »pengeinstitut« til: »institut«.

fradrag i den skattepligtige indkomst for det pågældende indkomstår eller senere indkomstår, ligesom underskud for det pågældende indkomstår ikke kan føres til fradrag i den skattepligtige indkomst for senere indkomstår.

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 3, nr. 16, træder i kraft den 11. januar 2016.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter ikrafttræden af § 2. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Restruktureringsafdelingen, jf. § 7 a, stk. 3 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 15, skal opretholde tabskautioner over for Finansiell Stabilitet stillet som følge af, at et datterselskab til Finansiell Stabilitet har overtaget et pengeinstituts virksomhed eller dele heraf, indtil disses udløb.

Stk. 5. Indskud, som før denne lovs ikrafttræden var dækket helt eller delvist af Garantifonden for indskydere og investorer, men som efter lovens ikrafttræden ikke længere dækkes helt eller delvist af Garantiformuen, bevarer deres dækning, indtil indskudene kan udbetales til den berettigede indskyder. For låneprovenuer i forbindelse med nybyggeri, som tidligere var dækket fuldt ud i indtil 2 år, gælder 1. pkt. højst 2 år fra indsættelse af beløbet.

Stk. 6. Garantifonden for indskydere og investorer opløses ved omorganiseringen til Garantiformuen. Garantiformuens overtagelse af den hidtil drevne virksomhed sker i regnskabsmæssig henseende med virkning fra den 1. januar 2015.

Stk. 7. Kravet i § 125 i, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 11, om, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af instituttets samlede udlån, skal pr. 15. juni 2016, 2017, 2018, 2019 og 2020 udgøre mindst henholdsvis 30, 60, 80, 90 og 100 pct. af det samlede krav.

Stk. 8. En stresstest, som nævnt i § 20, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 34, skal første gang finde sted senest den 3. juli 2017.

§ 7

Stk. 1. §§ 1 og 3-5 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 1, 3 og 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU**af 15. maj 2014**

om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den finansielle krise har vist, at der i høj grad mangler gode værktøjer på EU-plan til effektiv håndtering af usunde eller nødlidende kreditinstitutter og investeringsselskaber (»institutter«). Der er navnlig behov for sådanne værktøjer for at forebygge insolvens eller, når der opstår insolvens, at minimere de negative konsekvenser ved at bevare det berørte instituts systemisk vigtige funktioner. Under krisen var disse udfordringer en af de væsentlige faktorer, der tvang medlemsstaterne til at redde institutter med skatteydernes penge. Målet med et troværdigt regelsæt for genopretning og afvikling er så vidt muligt at fjerne behovet for sådanne tiltag.

(2) Den finansielle krise var af systemisk karakter, idet den påvirkede et stort antal kreditinstitutters adgang til finansiering. For at undgå et sammenbrud med konsekvenser for den samlede økonomi kræver en sådan krise foranstaltninger, der sigter på at sikre adgang til finansiering under ensartede forhold for alle kreditinstitutter, der ellers er solvente. Sådanne foranstaltninger indebærer likviditetsstøtte fra centralbanker og garantier fra medlemsstaterne for værdipapirer, der var udstedt af solvente kreditinstitutter.

(3) De finansielle markeder i Unionen er i høj grad integrerede og indbyrdes forbundne, og de tæller mange institutter med vidtrækkende aktiviteter på tværs af de nationale grænser. Et grænseoverskridende instituts sammenbrud vil med stor sandsynlighed påvirke stabiliteten på de finansielle markeder i de forskellige medlemsstater, hvor det driver virksomhed. Det forhold, at medlemsstaterne ikke har mulighed for at tage kontrollen over et nødlidende institut og afvikle det på en måde, der effektivt forhindrer yderligere systemisk skade, kan undergrave medlemsstaternes indbyrdes tillid og troværdigheden af det indre marked for finansielle tjenesteydelser. De finansielle markeders stabilitet er derfor en væsentlig forudsætning for det indre markedes gennemførelse og funktion.

(4) I øjeblikket er procedurerne for afvikling af institutter ikke harmoniseret på EU-plan. Nogle medlemsstater anvender de samme procedurer på institutter som på andre insolvente virksomheder og har i nogle tilfælde tilpasset dem med henblik på institutter. Der er betydelige materielle og processuelle forskelle mellem de love og administrative bestemmelser, der gælder for institutters insolvens i medlemsstaterne. Den finansielle krise har endvidere gjort det klart, at den almindelige insolvensbehandling af virksomheder ikke nødvendigvis altid er hensigtsmæssig i forbindelse med institutter, da den ikke altid sikrer tilstrækkelig hurtig indgriben, videreførelse af institutters kritiske funktioner og bevarelse af den finansielle stabilitet.

(5) Der bør derfor indføres en ordning, som giver myndighederne et troværdigt sæt af værktøjer til at gribe ind tilstrækkelig tidligt og hurtigt over for et usundt eller nødlidende institut, så man sikrer videreførelse af instituttets kritiske finansielle og økonomiske funktioner, samtidig med at man minimerer virkningerne af instituttets sammenbrud for økonomien og det finansielle system. Ordningen bør sikre, at tab i første række bæres af aktionærer og dernæst af kreditorer, forudsat at ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, i overensstemmelse med princippet om at ingen kreditorer må stilles ringere, som fastsat i dette direktiv. Nye beføjelser bør sætte myndighederne i stand til eksempelvis at opretholde uafbrudt adgang til indskud og betalingstransaktioner, eventuelt at sælge levedygtige dele af instituttet og at fordele tabene på en retfærdig og forudsigelig måde. Disse mål forventes at bidrage til at undgå en destabilisering af de finansielle markeder og minimere omkostningerne for skatteyderne.

(6) Den igangværende revision af regelsættet, navnlig styrkelsen af kapital- og likviditetsbuffer og forbedringen af værktøjerne for makroprudentielle politikker, bør mindske risikoen for fremtidige kriser og øge institutternes modstandsdygtighed over for økonomisk stress, hvad enten denne stress skyldes systemiske forstyrrelser eller hændelser, som er specifikke for det enkelte institut. Det er imidlertid ikke muligt at udarbejde lovgivnings- og tilsynsregler, som kan forhindre disse institutter i nogensinde at komme i vanskeligheder. Medlemsstaterne bør derfor have et beredskab og råde over egnede genopretnings- og afviklingsværktøjer med henblik på at håndtere såvel systemiske kriser som enkelte institutters sammenbrud. Sådanne værktøjer bør bl.a. omfatte mekanismer, der sætter myndighederne i stand til at tage sig effektivt af nødlidende eller forventeligt nødlidende institutter.

(7) Der bør ved udøvelsen af sådanne beføjelser og fastlæggelsen af foranstaltninger tages hensyn til de omstændigheder, hvorunder sammenbruddet finder sted. Hvis problemet opstår i et individuelt institut, og resten af det finansielle system ikke er berørt, bør myndighederne kunne udøve deres afviklingsbeføjelser uden større hensyn til afsmitningseffekter. Er der derimod tale om et sårbart miljø, bør der udvises større omhu for at undgå at destabilisere de finansielle markeder.

(8) Afvikling af et institut med henblik på at videreføre det som en going concern kan som en sidste udvej indebære brug af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer, herunder midlertidigt offentligt ejerskab. Det er derfor vigtigt, at afviklingsbeføjelserne og ordningerne for finansiering af afvikling udformes på en måde, der sikrer, at det er skatteyderne, der får gavn af et eventuelt overskud fra omstruktureringen af et institut, som myndighederne har bragt på fode igen. Ansvarlighed og påtagelse af risici bør belønnes.

(9) Nogle medlemsstater har allerede vedtaget lovændringer, hvorved der indføres mekanismer til afvikling af nødlidende institutter; andre har meddelt deres hensigt om at indføre sådanne mekanismer, hvis det ikke sker på EU-plan. Den omstændighed, at der ikke findes fælles betingelser, beføjelser og procedurer for afvikling af institutter, er sandsynligvis en hindring for, at det indre marked kan fungere gnidningsløst, og for samarbejdet mellem nationale myndigheder om håndtering af nødlidende grænseoverskridende institutkoncerner. Dette gælder navnlig, når forskellige tilgange betyder, at nationale myndigheder ikke har samme grad af kontrol over eller samme mulighed for at afvikle institutter. Disse forskelle i afviklings-

ordningerne kan også berøre institutternes finansieringsomkostninger forskelligt i de forskellige medlemsstater og potentielt skabe konkurrenceforvridninger mellem institutterne. Det er endvidere nødvendigt med effektive afviklingsordninger i alle medlemsstater for at sikre, at institutterne ikke hæmmes i udøvelsen af den frie etableringsret i det indre marked på grund af deres hjemlands manglende finansielle kapacitet til at håndtere deres sammenbrud.

(10) Disse hindringer bør ryddes af vejen, og der bør indføres regler for at sikre, at bestemmelserne om det indre marked ikke undermineres. Med henblik herpå bør reglerne om afvikling af institutter underkastes et fælles minimum af harmonisering.

(11) For at sikre overensstemmelse med den eksisterende EU-lovgivning vedrørende finansielle tjenesteydelser og størst mulig finansiell stabilitet for hele viften af institutter bør afviklingsordningen finde anvendelse på institutter under overholdelse af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁽⁵⁾. Ordningen bør også gælde for finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF⁽⁶⁾, blandede holdingselskaber og finansieringsinstitutter, når sidstnævnte er daterselskaber af et institut eller af et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab eller et blandet holdingselskab, som er underlagt tilsyn af moderselskabet på et konsolideret grundlag. Krisen har gjort det klart, at insolvens i en enhed, der tilhører en koncern, hurtigt kan belaste hele koncernens solvens og dermed i sig selv få systemiske konsekvenser. Myndighederne bør derfor have effektive midler til at sætte ind over for disse enheder for at forebygge afsmitningseffekter og udarbejde en konsistent afviklingsordning for koncernen som helhed, eftersom insolvens i en enhed, der tilhører en koncern, hurtigt kan belaste hele koncernens solvens.

(12) Af hensyn til konsekvensen i de lovgivningsmæssige rammer kunne centrale modparter som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012⁽⁷⁾ og værdipapircentraler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets kommende forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSD'er) behandles i et separat lovgivningsmæssigt initiativ om indførelse af et regelsæt for genopretning og afvikling af disse virksomheder.

(13) Anvendelsen af afviklingsværktøjer og -beføjelser i henhold til dette direktiv kan gribe forstyrrende ind i aktionærers og kreditorers rettigheder. Myndighedernes beføjelse til at overføre et instituts aktier eller alle eller en del af dets aktiver til en privat køber uden aktionærernes samtykke berører f.eks. aktionærernes ejendomsrettigheder. Desuden kan beføjelsen til at beslutte, hvilke passiver der skal overføres fra et nødlidende institut, ud fra målene om at sikre videreførelsen af ydelser og undgå negative virkninger for den finansielle stabilitet, berøre den upartiske behandling af kreditorer. Der bør derfor kun træffes afviklingshandlinger, når det er i samfundets interesse, og ethvert indgreb i aktionærernes og kreditorernes rettigheder, som er et resultat af en afviklingshandling, bør være i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»). Hvis kreditorer inden for samme klasse behandles forskelligt som led i en afviklingshandling, bør sådanne forskelle navnlig være begrundet i hensynet til samfundets interesse og stå i forhold til de konkrete risici, og de må hverken direkte eller indirekte medføre forskelsbehandling på grund af nationalitet.

(14) Myndigheder bør tage hensyn til karakteren af et instituts forretningsaktiviteter, dets aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse, retlige status og dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, hvorvidt det er medlem af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet, hvorvidt det udfører investeringsservice eller -aktiviteter, og hvorvidt dets sammenbrud og efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling kan forventes at få en betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, på andre institutter, på finansieringsvilkårene eller på økonomien i almindelighed, både i forbindelse

se med genopretnings- og afviklingsplaner og når de anvender de forskellige beføjelser og værktøjer, de råder over, således at det sikres, at ordningen anvendes på formålstjenlig og forholdsmæssig vis, og at der er minimale administrative byrder i forbindelse med forpligtelserne til at udarbejde genopretnings- og afviklingsplaner. De indholds- og informationsmæssige krav i dette direktiv og i dets bilag fastlægger en minimumsstandard for institutter med åbenbar systemisk relevans, men myndighederne bør samtidig for individuelle institutters vedkommende have mulighed for at anvende andre eller væsentligt mindskede krav vedrørende genopretnings- og afviklingsplaner og informationskrav samt en lavere ajourføringshyppighed end et år. For så vidt angår et lille institut med få forbindelser og ukompliceret opbygning bør en genopretningsplan kunne begrænses til visse basale oplysninger om struktur, udløsningsmekanismer for genopretningsforanstaltninger og genopretningsmuligheder. Såfremt et institut kunne få lov til at gå konkurs, vil afviklingsplanen også kunne reduceres. Desuden bør ordningen anvendes på en sådan måde, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare. Navnlig i situationer, hvor der er mere omfattende problemer eller endog tvivl om mange institutters modstandsdygtighed, er det afgørende, at myndighederne tager højde for risikoen for afsmitningseffekter af de foranstaltninger, der træffes i forbindelse med individuelle institutter.

(15) For at kunne handle med den fornødne hurtighed, sikre uafhængighed af økonomiske aktører og undgå interessekonflikter bør medlemsstaterne udpege offentlige administrative myndigheder eller myndigheder med offentlige administrative beføjelser til at varetage de funktioner og opgaver, der vedrører afvikling i medfør af dette direktiv. Medlemsstaterne bør sikre, at disse afviklingsmyndigheder tildeles passende ressourcer. Udpegelse af offentlige myndigheder bør ikke udelukke delegation under en afviklingsmyndigheds ansvar. Det er imidlertid ikke nødvendigt at foreskrive, præcis hvilken type af myndighed eller myndigheder medlemsstaterne skal udpege som afviklingsmyndighed. En harmonisering af dette aspekt kan ganske vist lette koordineringen, men vil også gribe betydeligt ind i medlemsstaternes forfatningsmæssige og administrative systemer. Det er muligt at opnå en tilstrækkelig grad af koordinering med et mindre indgribende krav: Alle nationale myndigheder, der beskæftiger sig med afvikling af institutter, bør være repræsenteret i afviklingskollegier, hvor der bør foretages en koordinering på grænseoverskridende plan eller EU-plan. Medlemsstaterne bør derfor frit kunne vælge, hvilke myndigheder der skal have ansvaret for at anvende de afviklingsværktøjer og udøve de beføjelser, der er fastsat i dette direktiv. Såfremt en medlemsstat til hvervet som afviklingsmyndighed udpeger den myndighed, som er ansvarlig for tilsynet med institutter (kompetent myndighed), bør der træffes passende strukturelle foranstaltninger med henblik på at adskille tilsyns- og afviklingsfunktionerne. En sådan adskillelse bør ikke forhindre afviklingsfunktionen i at få adgang til alle oplysninger, som er til rådighed for tilsynsfunktionen.

(16) I betragtning af de konsekvenser, som et instituts sammenbrud kan have for en medlemsstats finansielle system og økonomi, og det mulige behov for at anvende offentlige midler til at løse en krise bør medlemsstaternes finansministerier eller andre relevante ministerier på et tidligt tidspunkt inddrages tæt i forløbet med krisestyring og -løsning.

(17) Effektiv afvikling af institutter eller koncerner, der opererer på tværs af Unionen, kræver samarbejde mellem de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i tilsyns- og afviklingskollegier i alle de etaper, der er omfattet af dette direktiv, fra udarbejdelsen af genopretnings- og afviklingsplaner til et instituts faktiske afvikling. I tilfælde af tvister mellem nationale myndigheder om afgørelser, der skal træffes i henhold til dette direktiv vedrørende institutter, bør Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (»EBA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁽⁸⁾, når det er præciseret i dette direktiv, som en sidste udvej have en mæglende rolle. I visse tilfælde indeholder dette direktiv bestemmelser om bindende mægling foretaget af EBA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Sådan mægling forhindrer ikke ikkebindende mægling i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i andre tilfælde.

(18) I forbindelse med afvikling af institutter eller koncerner, der opererer på tværs af Unionen, bør de afgørelser, der træffes, også sigte på at bevare den finansielle stabilitet og minimere de økonomiske og sociale konsekvenser i de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen opererer.

(19) For at kunne håndtere nødlidende institutter effektivt bør myndighederne have beføjelse til at kræve gennemførelse af forberedende og forebyggende foranstaltninger.

(20) I lyset af udvidelsen af EBA's ansvar og opgaver fastsat i dette direktiv bør Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen sikre, at de fornødne menneskelige og finansielle ressourcer stilles til rådighed hurtigst muligt. Proceduren for fastlæggelse, gennemførelse og kontrol af EBA's budget, jf. artikel 63 og 64 i forordning (EU) nr. 1093/2010, bør med henblik herpå tage behørigt højde for disse opgaver. Europa-Parlamentet og Rådet bør sikre, at de bedste standarder for effektivitet følges.

(21) Det er afgørende, at alle institutter udarbejder og regelmæssigt ajourfører genopretningsplaner, der beskriver de foranstaltninger, som de pågældende institutter skal træffe med henblik på genopretning af deres finansielle stilling efter en betydelig forværring. Disse planer bør være detaljerede og baseret på realistiske antagelser gældende for en række solide og krævende scenarier. Kravet om udarbejdelse af en genopretningsplan bør imidlertid finde anvendelse forholdsmæssigt, under hensyntagen til instituttets eller koncernens systemiske betydning og dens indbyrdes forbundethed, herunder gennem gensidige garantiordninger. På samme måde bør der i kravene til planens indhold også tages hensyn til arten af instituttets finansieringskilder, herunder gensidige garantiordninger for finansiering eller forpligtelser, og til, i hvilket omfang der reelt kan forventes støtte fra koncernen. Der bør stilles krav til institutterne om at forelægge deres planer for de kompetente myndigheder til en samlet vurdering, bl.a. af om planerne er fuldstændige og gør det muligt at genoprette et instituts levedygtighed inden for rimelig tid, også i perioder med alvorlig finansiell stress.

(22) Genopretningsplaner bør omfatte mulige foranstaltninger, som instituttets ledelse bør træffe, når betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt.

(23) Den relevante myndighed bør ved vurderingen af, om foranstaltninger iværksat af den private sektor vil kunne forhindre et instituts sammenbrud inden for en rimelig tidsfrist, tage hensyn til effektiviteten af foranstaltninger til tidlig indgriben, der træffes inden for den tidsfrist, som på forhånd er fastsat af den kompetente myndighed. For så vidt angår koncerngenopretningsplaner bør der ved udarbejdelsen af sådanne planer tages hensyn til genopretningsforanstaltningernes potentielle indvirkning på alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

(24) Hvis et institut ikke forelægger en fyldestgørende genopretningsplan, bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at kræve, at det pågældende institut træffer de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe planens væsentlige mangler. Dette krav kan berøre friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i chartret. Begrænsningen af denne grundlæggende rettighed er imidlertid nødvendig for at opfylde målene om finansiell stabilitet. Nærmere bestemt er en sådan begrænsning nødvendig for at styrke institutternes forretningsaktiviteter, og for at undgå, at de vokser umådeholdent eller tager uforholdsmæssigt store risici uden at være i stand til at håndtere tilbageslag og tab og til at genoprette deres kapitalgrundlag. Begrænsningen er forholdsmæssigt afpasset, fordi den tillader forebyggende foranstaltninger i det omfang, det er nødvendigt for at afhjælpe manglerne, og er dermed i overensstemmelse med artikel 52 i chartret.

(25) Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling. Myndighederne bør være i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at identificere og sikre videreførelse af kritiske funktioner. Indholdet af en afviklingsplan bør dog stå i passende forhold til instituttets eller koncernens systemiske betydning.

(26) På grund af institutternes privilegerede kendskab til deres egen funktionsmåde og hermed forbundne problemer bør de afviklingsplaner, som afviklingsmyndighederne udarbejder, bl.a. være baseret på de oplysninger, som de berørte institutter har afgivet.

(27) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og for at undgå uforholdsmæssigt store administrative byrder bør der være mulighed for, at kompetente myndigheder og, når det er relevant, afviklingsmyndigheder på enkeltsagsbasis kan give fritagelse fra kravene om udarbejdelse af genopretnings- og afviklingsplaner i de begrænsede tilfælde, der er præciseret i dette direktiv. Sådanne tilfælde omfatter institutter, der er tilknyttet til et centralt organ, og som helt eller delvis er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i national ret i overensstemmelse med artikel 21 i direktiv 2013/36/EU, og institutter, der er omfattet af en institutsikringsordning i overensstemmelse med artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013. I hvert enkelt tilfælde bør fritagelse indrømmes på de betingelser, der er præciseret i dette direktiv.

(28) Under hensyntagen til kapitalstrukturen i institutter, der er tilknyttet et centralt organ, bør disse institutter ikke være forpligtet til hver især at udarbejde separate genopretnings- og afviklingsplaner i henhold til dette direktiv alene af den grund, at det centrale organ, de er tilknyttet, er under direkte tilsyn af Den Europæiske Centralbank.

(29) Afviklingsmyndighederne bør på grundlag af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget af de relevante afviklingsmyndigheder, have beføjelse til direkte eller indirekte via den kompetente myndighed at kræve ændringer i institutters opbygning og organisering, træffe nødvendige og forholdsmæssig foranstaltninger til at reducere eller fjerne væsentlige hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer og sikre, at de pågældende enheder kan afvikles. Da alle institutter potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at myndighederne har mulighed for at afvikle et hvilket som helst institut. Af hensyn til overholdelsen af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i chartret, bør myndighedernes skønsbeføjelse begrænses til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af instituttet, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle det. Herudover bør alle foranstaltninger, der træffes med dette mål for øje, være i overensstemmelse med EU-retten. Foranstaltningerne bør ikke direkte eller indirekte medføre forskelsbehandling på grund af nationalitet og bør være begrundet i tvingende almene hensyn vedrørende den finansielle stabilitet. Desuden bør en foranstaltning ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå de mål, der søges nået. Ved valget af de foranstaltninger, der skal træffes, bør afviklingsmyndighederne tage hensyn til advarslerne og henstillingerne fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010⁽⁹⁾.

(30) De foranstaltninger, der foreslås med henblik på at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af et institut eller en koncern, bør ikke forhindre institutterne i at udøve deres etableringsret i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

(31) Genopretnings- og afviklingsplaner bør ikke bygge på en antagelse om adgang til ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller udsætte skatteyderne for tabsrisiko.

(32) Den koncernbehandling i forbindelse med udarbejdelsen af genopretnings- og afviklingsplaner, der er fastlagt i dette direktiv, bør anvendes på alle institutkoncerner, der er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag, herunder koncerner, hvis selskaber er indbyrdes forbundne på den måde, der er omhandlet i artikel 22, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁰⁾. Genopretnings- og afviklingsplanerne bør tage højde for den pågældende koncerns finansielle, tekniske og forretningsmæssige struktur. Hvis der udarbejdes individuelle genopretnings- og afviklingsplaner for institutter, der er en del af en koncern, bør de relevante myndigheder bestræbe sig på at sikre, at disse planer i størst muligt omfang er i overensstemmelse med genopretnings- og afviklingsplanerne for resten af koncernen.

(33) Hovedreglen bør være, at koncernens genopretnings- og afviklingsplaner udarbejdes for koncernen som helhed og definerer foranstaltninger over for moderinstituttet samt alle de individuelle datterselskaber, der indgår i en koncern. De relevante myndigheder, der deltager i afviklingskollegiet, bør gøre sig alle bestræbelser på at nå frem til en fælles afgørelse om vurderingen og vedtagelsen af sådanne planer. I specifikke tilfælde, hvor der er udarbejdet en individuel genopretnings- eller afviklingsplan, bør den koncerngenopretningsplan, der er vurderet af den konsoliderende tilsynsmyndighed, eller den koncernafviklingsplan, der er besluttet af koncernafviklingsmyndigheden, imidlertid ikke omfatte koncernenheder, for hvilke de relevante myndigheder har vurderet eller udarbejdet individuelle planer.

(34) For så vidt angår koncernafviklingsplaner bør der ved udarbejdelsen af sådanne planer tages hensyn til afviklingshandlingernes potentielle indvirkning på alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed. Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor koncernen har datterselskaber, bør inddrages i udarbejdelsen af planen.

(35) Genopretnings- og afviklingsplaner bør i relevant omfang indeholde procedurer for information og høring af arbejdstagerrepræsentanter gennem hele genopretnings- og afviklingsprocessen. I samme forbindelse bør kollektive aftaler eller andre ordninger, der er indgået af arbejdsmarkedets parter, samt national ret og EU-ret vedrørende inddragelse af fagforeninger og arbejdstagerrepræsentanter i omstruktureringsprocesser overholdes, når det er relevant.

(36) Fortrolige oplysninger i genopretnings- og afviklingsplanerne bør i betragtning af de følsomme oplysninger, de indeholder, være omfattet af fortrolighedsbestemmelser fastsat i dette direktiv.

(37) De kompetente myndigheder bør sende genopretningsplanerne og eventuelle ændringer heraf til de relevante afviklingsmyndigheder, og sidstnævnte bør sende afviklingsplanerne og eventuelle ændringer heraf til førstnævnte for at sikre, at alle relevante myndigheder til stadighed holdes fuldt ud orienteret.

(38) Ydelse af finansiel støtte fra en enhed i en grænseoverskridende koncern til en anden enhed i samme koncern er i øjeblikket begrænset af en række bestemmelser i visse medlemsstaters nationale love. Disse bestemmelser har til formål at beskytte de enkelte enheders kreditorer og aktionærer. De tager imidlertid ikke højde for den indbyrdes afhængighed mellem enhederne i samme koncern. Det bør derfor bestemmes, på hvilke vilkår der kan overføres finansielle midler mellem enhederne i en grænseoverskridende institutkoncern med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i koncernen som helhed uden at true likviditeten eller solvensen i den koncernenhed, der yder støtten. Finansiel støtte mellem koncernenheder bør være frivillig og være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger. Medlemsstaterne bør ikke gøre udøvelsen af den frie etableringsret direkte eller indirekte betinget af, at der foreligger en aftale om finansiel støtte. Bestemmelserne i dette direktiv om koncernintern finansiel støtte berører ikke aftalemæssige eller vedtægtsmæssige ansvarsordninger mellem institutter, der beskytter de deltagende institutter gennem krydsгарantier og lignende ordninger. Såfremt en kompetent myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte, og koncerngenopretningsplanen omtaler en sådan koncernintern finansiel støtte, bør en sådan begrænsning eller et sådant forbud betragtes som en væsentlig ændring med henblik på en revision af genopretningsplanen.

(39) I faserne for genopretning og tidlig indgriben som fastsat i dette direktiv bør aktionærerne bevare det fulde ansvar for og den fulde kontrol med instituttet, medmindre den kompetente myndighed har udpeget en midlertidig administrator. De bør ikke længere have et sådant ansvar, når instituttet er kommet under afvikling.

(40) For at bevare den finansielle stabilitet er det vigtigt, at de kompetente myndigheder har mulighed for at afhjælpe forværringen af et instituts finansielle og økonomiske situation, inden instituttet når til et punkt, hvor myndighederne ikke har noget andet alternativ end at afvikle det. Med henblik herpå bør de

kompetente myndigheder tillægges beføjelse til tidlig indgriben, herunder beføjelse til at udpege en midlertidig administrator enten for at erstatte eller midlertidigt arbejde sammen med et instituts ledelsesorgan eller daglige ledelse. Den midlertidige administrators opgave bør være at udøve de beføjelser, som vedkommende har fået tillagt, med henblik på at fremme løsninger til at genoprette instituttets finansielle situation. Udpegelsen af den midlertidige administrator bør ikke unødigt berøre aktionær- eller ejerrettigheder eller proceduremæssige forpligtelser, som er fastsat i Unionens eller de enkelte landes selskabsret, og bør opfylde Unionens eller medlemsstaternes internationale forpligtelser vedrørende investeringsbeskyttelse. Beføjelserne til tidlig indgriben bør omfatte de beføjelser, der allerede er fastsat i direktiv 2013/36/EU, med henblik på andre omstændigheder end dem, der betragtes som tidlig indgriben, samt andre situationer, hvor det anses for nødvendigt at genoprette et instituts finansielle sundhed.

(41) Regelsættet for afvikling bør give mulighed for afvikling i tide, inden et finansieringsinstitut bliver insolvent på papiret (i henhold til balancen), og inden egenkapitalen er helt opbrugt. Afviklingen bør indledes, når en kompetent myndighed efter høring af en afviklingsmyndighed konstaterer, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og at alternative foranstaltninger som præciseret i dette direktiv vil kunne forhindre et sådant sammenbrud inden for en passende tidsfrist. Medlemsstaterne bør undtagelsesvist kunne fastsætte, at konstateringen af, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed. Det forhold, at et institut ikke opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse, bør ikke i sig selv berettige, at der indledes en afvikling, navnlig hvis instituttet fortsat er eller forventes fortsat at være levedygtigt. Et institut bør betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det overtræder eller i nær fremtid forventes at overtræde kravene til fortsat tilladelse, når instituttets aktiver er eller ikke i nær fremtid forventes at være mindre end dets passiver, når instituttet ikke kan eller ikke i nær fremtid forventes at kunne indfri sin gæld, når den forfalder, eller når instituttet har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra under de særlige omstændigheder, der er fastsat i dette direktiv. Behovet for likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation bør ikke i sig selv betragtes som tilstrækkeligt bevis for, at instituttet er eller i nær fremtid vil være ude af stand til at betale sine forpligtelser, når de forfalder.

Hvis denne facilitet garanteres af en stat, vil et institut, der gør brug af faciliteten, være underlagt statsstøttereglerne. For at bevare den finansielle stabilitet, navnlig i tilfælde af systemisk likviditetsmangel, bør statsgarantier for likviditetsfaciliteter, som udstedes af centralbanker, eller statsgarantier for nyligt udstedte forpligtelser med henblik på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi ikke nødvendigvis udløse afviklingsregelsættet, forudsat at en række betingelser er opfyldt. Navnlig bør statsgarantiforanstaltningerne være godkendt efter statsstøttereglerne, de bør ikke indgå i en større hjælpepakke, og deres anvendelse bør være strengt tidsbegrænset. Medlemsstatsgarantier for aktieeksponeringer bør være forbudt. Når en medlemsstat stiller en garanti for nyligt udstedte forpligtelser, bortset fra egenkapital, bør den drage omsorg for, at instituttet betaler en tilstrækkelig modydelse for garantien. Endvidere bør ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ikke udløse afvikling, hvis en medlemsstat som en sikkerhedsforanstaltning erhverver en aktiepost i et institut, herunder også i et offentligt ejet institut, som opfylder sit kapitalkrav. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis et institut skal rejse ny kapital som følge af resultatet af en scenariebaseret stresstest eller af den tilsvarende test udført af makroprudentielle tilsynsmyndigheder, som omfatter et krav, der skal sikre opretholdelsen af finansiel stabilitet i en systemisk krise, men instituttet er ude af stand til at rejse kapital privat på markederne. Et institut bør ikke betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende alene af den grund, at ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige blev ydet inden dette direktivs ikrafttræden. Endelig kan adgang til likviditetsfaciliteter, herunder likviditetsstøtte i en nødsituation, der stilles til rådighed af centralbanker, udgøre statsstøtte i henhold til statsstøttereglerne.

(42) Ved afvikling af et institut eller af en koncern med grænseoverskridende aktiviteter bør enhver afviklingshandling tage hensyn til afviklingens potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen er aktiv.

(43) Afviklingsmyndighedernes beføjelser bør også finde anvendelse på holdingselskaber, når både holdingselskabet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og et datterselskabsinstitut i Unionen eller i et tredjeland er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herudover bør afviklingsmyndighedernes beføjelser også finde anvendelse på holdingselskaber, når et eller flere datterselskabsinstitutter opfylder betingelserne for afvikling, eller et tredjelandsinstitut opfylder betingelserne for afvikling i det pågældende tredjeland, og det er nødvendigt at anvende afviklingsværktøjerne og -beføjelserne over for holdingselskabet med henblik på afvikling af et eller flere af datterselskaberne eller hele koncernen, uagtet at holdingselskabet ikke nødvendigvis er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

(44) Hvis et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør nationale afviklingsmyndigheder råde over et mindstemål af harmoniserede afviklingsværktøjer og -beføjelser. Anvendelsen heraf bør være underlagt fælles betingelser, mål og overordnede principper. Når afviklingsmyndigheden har truffet afgørelsen om at afvikle instituttet, bør almindelige insolvensbehandlinger være udelukket, medmindre der på afviklingsmyndighedens initiativ findes behov for at kombinere dem med brugen af afviklingsværktøjerne. Medlemsstaterne bør kunne tildele afviklingsmyndighederne supplerende beføjelser og værktøjer ud over dem, som de tildeles i medfør af dette direktiv. Anvendelsen af disse supplerende beføjelser og værktøjer bør imidlertid være i overensstemmelse med de afviklingsprincipper og -mål, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig bør anvendelsen af disse værktøjer og beføjelser ikke indvirke negativt på den effektive afvikling af grænseoverskridende koncerner.

(45) For at undgå moralsk hazard bør ethvert nødlidende institut have mulighed for at forlade markedet, uanset størrelse og forbundethed med andre institutter, uden at forårsage systemiske forstyrrelser. Et nødlidende institut bør i princippet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Likvidation ved almindelig insolvensbehandling kan imidlertid bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af kritiske funktioner og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I et sådant tilfælde er det højst sandsynligt, at hensynet til samfundets interesse tilsiger, at instituttet tages under afvikling og at afviklingsværktøjerne anvendes snarere end en normal insolvensbehandling. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelse af kritiske funktioner, undgå negative virkninger for den finansielle stabilitet, beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til nødlidende institutter samt beskytte dækkede indskydere, investorer, kunders midler og kunders aktiver.

(46) Likvidationen af et nødlidende institut ved almindelig insolvensbehandling bør altid overvejes, inden der tages afviklingsværktøjer i brug. Videreførelse af et nødlidende institut som en going concern via afviklingsværktøjer bør så vidt muligt ske under anvendelse af private midler. Dette kan opnås enten gennem salg til eller fusion med en privat køber eller efter en nedskrivning af instituttets passiver eller en konvertering af dets gæld til egenkapital med henblik på at foretage en rekapitalisering.

(47) Når afviklingsmyndigheder anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser, bør de træffe enhver passende foranstaltning til at sikre, at afviklingshandlingerne bl.a. træffes ud fra principperne om, at aktionærer og kreditorer bære bære en passende andel af tabene, at ledelsen i princippet bør udskiftes, at omkostningerne i forbindelse med instituttets afvikling bør holdes på et minimum, og at kreditorer i samme klasse bør behandles ens. Navnlig hvis kreditorer i samme klasse behandles forskelligt som led i en afviklingshandling, bør sådanne forskelle være begrundet i hensynet til samfundets interesse og være forholdsmæssige, og de bør hverken direkte eller indirekte indebære forskelsbehandling på grund af nationalitet. Såfremt anvendelsen af afviklingsværktøjer involverer statsstøtte, bør indgrebene

skulle vurderes efter de relevante statsstøtteregler. Der kan bl.a. være statsstøtte involveret, når afviklingsfonde eller indskudsgarantifonde griber ind for at bistå med afviklingen af nødlidende institutter.

(48) I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser bør afviklingsmyndighederne underrette og høre arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang. I den forbindelse bør der, når det er relevant, tages fuldt hensyn til kollektive aftaler eller andre ordninger aftalt af arbejdsmarkedets parter.

(49) Begrænsningerne af aktionærers og kreditorers rettigheder bør være i overensstemmelse med artikel 52 i chartret. Afviklingsværktøjerne bør derfor kun anvendes på institutter, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiel stabilitet i samfundets interesse. Nærmere bestemt bør der anvendes afviklingsværktøjer, når instituttet ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system, og foranstaltningerne er nødvendige for at sikre hurtig overførsel og videreførelse af systemisk vigtige funktioner, og når der ikke er rimelig udsigt til en alternativ privat løsning, f.eks. at de eksisterende aktionærer eller tredjemand foretager en kapitalforøgelse, som er tilstrækkelig til atter at gøre instituttet fuldt levedygtigt. Herudover bør der ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tages hensyn til proportionalitetsprincippet og til de særlige karakteristika ved et kreditinstituts retlige form.

(50) Indgriben i ejendomsret bør være forholdsmæssig. De berørte aktionærer og kreditorer bør ikke lide større tab end dem, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret på tidspunktet for afgørelsen om afvikling. Hvis en del af aktiverne i et institut under afvikling overføres til en privat køber eller en brobank, bør den resterende del af instituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. For at beskytte de aktionærer og kreditorer, der er tilbage ved likvidationen af instituttet, bør disse have ret til at modtage mindst det samme i betaling eller kompensation for deres fordringer som det, de kunne have forventet, hvis hele instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

(51) For at beskytte aktionærers og kreditorers rettigheder bør der fastlægges klare forpligtelser vedrørende værdiansættelsen af aktiver og passiver i det institut, der er under afvikling, og, hvis det kræves i henhold til dette direktiv, en værdiansættelse af den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have fået, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling. Det bør være muligt at indlede en værdiansættelse allerede i fasen for tidlig indgriben. Inden der træffes nogen iværksættelsesforanstaltning, bør der foretages en retfærdig og realistisk værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver. En sådan værdiansættelse bør kun kunne påklages sammen med afviklingsafgørelsen. Der bør desuden, hvis det kræves i henhold til dette direktiv, efter anvendelsen af afviklingsværktøjerne foretages en ex post-sammenligning mellem den behandling, aktionærer og kreditorer faktisk er blevet ydet, og den behandling, de ville have fået ved almindelig insolvensbehandling. Hvis det fastslås, at aktionærer og kreditorer har modtaget et mindre beløb i betaling eller kompensation for deres fordringer end det, de ville have modtaget ved almindelig insolvensbehandling, bør de have ret til at få differencen udbetalt, hvis det kræves i henhold til dette direktiv. I modsætning til værdiansættelsen forud for afviklingshandlingen bør denne sammenligning kunne anfægtes uafhængigt af afviklingsafgørelsen. Medlemsstaterne bør frit kunne afgøre, hvordan de vil betale en eventuel konstateret forskel i behandlingen til de pågældende aktionærer og kreditorer. Differencen bør i givet fald betales via de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til dette direktiv.

(52) Det er vigtigt, at tab anerkendes ved et instituts sammenbrud. Værdiansættelsen af nødlidende institutters aktiver og passiver bør bygge på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes. Værdiansættelsen af passiverne bør imidlertid ikke påvirkes af instituttets finansielle situation. Afviklingsmyndighederne bør i hastetilfælde kunne foretage en hurtig værdiansættelse af et nødlidende instituts aktiver eller passiver. Denne værdiansættelse bør være midlertidig og

gælde, indtil der foretages en uafhængig værdiansættelse. EBA's bindende tekniske standarder vedrørende værdiansættelsesmetoder bør indeholde et sæt principper, som skal anvendes ved sådanne værdiansættelser, og bør give afviklingsmyndigheder og eventuelt uafhængige valuarer mulighed for at anvende forskellige specifikke metoder.

(53) Det er nødvendigt at handle hurtigt og koordineret for at opretholde markedstilliden og minimere afsmitningseffekterne. Så snart et institut vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke er nogen realistisk udsigt til, at en alternativ foranstaltning fra den private sektors eller en tilsynsmyndigheds side vil kunne forhindre instituttets sammenbrud inden for en rimelig tidsfrist, bør afviklingsmyndighederne ufortøvet træffe passende og koordinerede afviklingshandlinger af hensyn til samfundets interesse. De omstændigheder, under hvilke et instituts sammenbrud kan forekomme, og særlig situationens eventuelle hastende karakter bør gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at træffe afviklingshandlinger uden først at skulle anvende beføjelserne til tidlig indgriben.

(54) Når afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger, bør de tage hensyn til og følge de foranstaltninger, der er fastsat i afviklingsplanerne, medmindre myndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne.

(55) Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv, bør afviklingsværktøjerne anvendes inden en eventuel kapitaltilførsel fra den offentlige sektor eller en tilsvarende ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til et institut. Dette bør imidlertid ikke hindre, at midler fra indskudsgarantiordninger eller afviklingsfonde kan anvendes til at dække de tab, som dækkede indskydere eller skønsmæssigt udelukkede kreditorer ellers ville have lidt. I den forbindelse bør anvendelsen af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, afviklingsfonde eller indskudsgarantiordninger, i forbindelse med afviklingen af nødlidende institutter overholde de relevante statsstøtteregler.

(56) Problemer på Unionens finansielle markeder, der hidrører fra hændelser, som berører hele systemet, kan få negative konsekvenser for Unionens økonomi og Unionens borgere. Afviklingsværktøjer bør derfor udformes på en sådan måde, at de kan anvendes til at imødegå en bred vifte af scenarier, der i vid udstrækning er uforudsigelige, under hensyntagen til, at der kan være forskel på en krise for et enkelt institut og en bredere systemisk bankkrise.

(57) Når Kommissionen foretager den i dette direktiv omhandlede godkendelse af offentlige stabiliseringsværktøjer i henhold til statsstøttereglerne, jf. artikel 107 TEUF, bør den særskilt vurdere, om de meddelte offentlige stabiliseringsværktøjer strider mod principielt relevante bestemmelser i EU-retten, herunder dem, der vedrører kravet om en tabsabsorbering på mindst 8 % i dette direktiv, samt om der foreligger en meget usædvanlig systemisk krise, der kan begrunde ibrugtagningen af sådanne værktøjer i henhold til dette direktiv, samtidig med at de lige konkurrencevilkår på det indre marked sikres. I overensstemmelse med artikel 107 og 108 i TEUF bør en sådan vurdering foretages, inden et offentligt stabiliseringsværktøj kan tages i brug.

(58) Anvendelsen af offentlige stabiliseringsværktøjer bør være finanspolitisk neutral på mellemlangt sigt.

(59) Afviklingsværktøjerne bør bl.a. omfatte salg af forretningsaktiviteter eller aktier tilhørende et institut under afvikling, oprettelse af et broinstitut, adskillelse af det nødlidende instituts sunde aktiver fra de værdiforringede eller underpræsterende aktiver og bail-in af det nødlidende instituts aktionærer og kreditorer.

(60) Hvis afviklingsværktøjerne er blevet anvendt til at overføre et instituts systemisk vigtige ydelser eller levedygtige forretningsaktiviteter til en sund enhed som f.eks. en privat køber eller et broinstitut, bør den

resterende del af instituttet likvideres inden for en passende tidsfrist under hensyntagen til det behov, der måtte være for, at det nødlidende institut ved hjælp af tjenesteydelser eller støtte sætter køberen eller broinstituttet i stand til at udføre de ved overførslen erhvervede aktiviteter eller ydelser.

(61) Virksomhedssalgsværktøjet bør sætte myndighederne i stand til at sælge instituttet eller dele af dets forretningsaktiviteter til en eller flere købere uden aktionærernes samtykke. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet bør myndighederne foranstalte markedsføringen af instituttet eller en del af dets forretningsaktiviteter på en åben, gennemsigtig og ikkediskriminerende måde og samtidig sigte mod så høj en salgspris som muligt. Såfremt en sådan fremgangsmåde af hastende årsager ikke er mulig, bør myndighederne tage skridt til at afhjælpe skadelige virkninger for konkurrencen og for det indre marked.

(62) Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktiver eller passiver fra det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til det institut, der er tilbage ved likvidationen. Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til ejerne af sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter. Provenuet bør opgøres netto efter fradrag af omkostningerne i forbindelse med instituttets sammenbrud og afviklingsprocessen.

(63) For at kunne sælge forretningsaktiviteterne i tide og beskytte den finansielle stabilitet bør vurderingen af køberen af en kvalificeret kapitalandel gennemføres i så god tid, at det ikke forsinkes anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet i overensstemmelse med dette direktiv, uanset de tidsfrister og procedurer, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU og 2014/65/EF⁽¹¹⁾.

(64) Oplysninger vedrørende markedsføringen af et nødlidende institut og forhandlingerne med potentielle købere forud for anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, vil ofte være systemisk vigtige. For at sikre finansiell stabilitet er det vigtigt, at den påkrævede offentliggørelse af sådanne oplysninger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014⁽¹²⁾, kan udsættes med den tid, der er nødvendig til at planlægge og strukturere afviklingen af instituttet, i overensstemmelse med de udsættelser, reglerne for markedsmissbrug tillader.

(65) Som et institut, der helt eller delvis ejes af en eller flere offentlige myndigheder eller kontrolleres af afviklingsmyndigheden, bør et broinstituts hovedformål være at sikre, at væsentlige finansielle tjenesteydelser fortsat ydes til kunderne hos det nødlidende institut og at væsentlige finansielle aktiviteter fortsat udføres. Broinstituttet bør drives som en levedygtig going concern og genintroduceres på markedet, når de rette betingelser er til stede og inden for den frist, der er fastsat i dette direktiv, eller likvideres, hvis det ikke er levedygtigt.

(66) Værktøjet til adskillelse af aktiver bør sætte myndighederne i stand til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til et særskilt selskab. Dette værktøj bør kun anvendes sammen med andre værktøjer for at undgå, at det nødlidende institut får en uberettiget konkurrencefordel.

(67) I en effektiv afviklingsordning bør omkostningerne til afvikling af et nødlidende institut i mindst muligt omfang bæres af skatteyderne. En sådan ordning bør desuden sikre, at systemisk vigtige institutter kan afvikles uden at bringe den finansielle stabilitet i fare. Bail-in-værktøjet opfylder dette mål, idet det sikrer, at det nødlidende instituts aktionærer og kreditorer lider passende tab og bærer en passende del af de omkostninger, der er forbundet med instituttets sammenbrud. Bail-in-værktøjet vil derfor give institutternes aktionærer og kreditorer et stærkere incitament til at overvåge et instituts sundhedstilstand under normale forhold og er i overensstemmelse med henstillingen fra Rådet for Finansiell Stabilitet om, at man i et regelsæt for afvikling medtager lovpligtige gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser som en yderligere mulighed i samspil med andre afviklingsværktøjer.

(68) For at sikre, at afviklingsmyndighederne har det nødvendige råderum til at allokere tab til kreditorer under en række forskellige omstændigheder, bør disse myndigheder kunne anvende bail-in-værktøjet, både når målet er at afvikle det nødlidende institut som en going concern, hvis der er realistisk udsigt til, at instituttets levedygtighed kan genoprettes, og når systemisk vigtige ydelser overføres til et broinstitut, og den resterende del af instituttet indstiller sin virksomhed og likvideres.

(69) Hvis bail-in-værktøjet anvendes med henblik på at genoprette det nødlidende instituts kapital, så det vil kunne fortsætte sin virksomhed som en going concern, bør afviklingen ved bail-in ledsages af udskiftning af ledelsen, medmindre det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at beholde ledelsen for at nå afviklingsmålene, og af en efterfølgende omstrukturering af instituttet og dets aktiviteter på en måde, der fokuserer på årsagerne til dets sammenbrud. Omstruktureringen bør gennemføres ved iværksættelse af en plan for omorganisering af forretningsaktiviteterne. Sådanne planer bør i givet fald være forenelige med den omstrukturingsplan, som instituttet skal indgive til Kommissionen i henhold til statsstøttereglerne. Planen bør navnlig, ud over foranstaltninger med henblik på at genoprette instituttets levedygtighed på lang sigt, indeholde foranstaltninger, der begrænser støtten til et minimum, foranstaltninger til byrdefordeling samt foranstaltninger, der begrænser konkurrenceforvridninger.

(70) Bail-in-værktøjet bør ikke anvendes på fordringer, som er sikrede, omfattet af en sikkerhedsstillelse eller på anden måde garanterede. For at sikre, at bail-in-værktøjet er effektivt og formålstjenligt, er det imidlertid ønskeligt, at det kan anvendes på så bred en vifte af usikrede passiver i et nødlidende institut som muligt. Ikke desto mindre bør visse former for usikrede passiver ikke være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet. For at beskytte indehaverne af dækkede indskud bør bail-in-værktøjet ikke finde anvendelse på indskud, der er beskyttet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU⁽¹³⁾. For at sikre kontinuiteten af kritiske funktioner bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på visse forpligtelser over for de ansatte i det nødlidende institut eller på krav fra handelsvirksomheder vedrørende varer og tjenesteydelser af kritisk betydning for instituttets daglige virke. For at beskytte pensionsrettigheder og pensionsbeløb, som pensionskasser og pensionsforvaltere har til gode, bør bail-in-værktøjet ikke gælde for det nødlidende instituts forpligtelser over for en pensionsordning. Bail-in værktøjet vil gælde for forpligtelser for pensionsydelser, der kan henføres til variabel aflønning, som ikke har baggrund i kollektive overenskomster, såvel som for den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere. For at nedbringe risikoen for systemiske afsmitningseffekter bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på forpligtelser hidrørende fra deltagelse i betalingssystemer, hvis restløbetid er på under syv dage, eller forpligtelser over for andre institutter, bortset fra enheder i samme koncern, med en oprindelig løbetid på under syv dage.

(71) Da et af afviklingens vigtigste formål er beskyttelse af dækkede indskydere, bør dækkede indskud ikke være omfattet af anvendelsen af bail-in-værktøjet. Indskudsgarantiordningen bør imidlertid bidrage til finansiering af afviklingen ved at absorbere tabene op til de nettotab, som den ville have skullet bære efter at have kompenseret indskyderne ved almindelig insolvensbehandling. Udøvelsen af bail-in-beføjelserne forventes at sikre, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud som minimum op til dækningsniveauet, hvilket er hovedårsagen til oprettelsen af indskudsgarantiordningerne. Ikke at fastsætte inddragelse af disse ordninger i sådanne tilfælde ville udgøre en urimelig fordel i forhold til de øvrige kreditorer, der ville blive underkastet afviklingsmyndighedens beføjelser.

(72) Afviklingsmyndighederne bør kunne udelukke eller delvis udelukke passiver i en række tilfælde, bl.a. når det ikke er muligt at foretage en bail-in for sådanne passiver inden for en rimelig frist, når udelukkelsen er strengt nødvendig og er proportional i forhold til at gennemføre videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder, eller når anvendelse af bail-in-værktøjet på passiverne ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditorers tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in. Afviklingsmyndighederne bør kunne udelukke eller delvis udelukke

passiver, når dette er nødvendigt for at undgå afsmitningseffekter og finansiel ustabilitet, som kan skabe alvorlige forstyrrelser i en medlemsstats økonomi. Afviklingsmyndighederne bør i forbindelse med disse vurderinger overveje konsekvenserne af en eventuel bail-in af passiver bestående af berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, som ligger ud over det dækningsniveau, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU.

(73) Når disse udelukkelse tages i anvendelse, kan omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af andre nedskrivningsrelevante passiver øges for at tage hensyn til udelukkelse, dog således at princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere end under normale insolvensbehandlinger, overholdes. Når tabene ikke kan videregives til andre kreditorer, kan der fra afviklingsfinansieringsordningen ydes et bidrag til det institut, der er under afvikling, under overholdelse af en række strenge betingelser, herunder at tab, der i alt udgør mindst 8 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, allerede skal have været genstand for bail-in, og at afviklingsfondens finansiering skal være begrænset til det laveste beløb af enten 5 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, eller de midler, der er til rådighed for afviklingsfonden og det beløb, der kan tilvejebringes gennem ex post-bidrag inden for tre år.

(74) I ekstraordinære tilfælde, hvor passiver er blevet udelukket, og afviklingsfonden er anvendt til at bidrage til bail-in i stedet for de pågældende passiver op til det tilladte loft, bør afviklingsmyndigheden kunne forsøge at tilvejebringe midler fra alternative finansieringskilder.

(75) Minimumsbeløbet for bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering på 8 % af de samlede passiver inklusive kapitalgrundlaget eller i givet fald 20 % af de risikovægtede aktiver bør beregnes på grundlag af værdiansættelsen med henblik på afvikling i overensstemmelse med dette direktiv. Historiske tab, der allerede er absorberet af aktionærerne gennem en reduktion af kapitalgrundlaget forud for en sådan værdiansættelse, bør ikke medtages i disse procentsatser.

(76) Intet i dette direktiv bør kræve, at medlemsstaterne finansierer afviklingsfinansieringsordninger med midler fra deres almindelige budget.

(77) Medmindre andet er fastsat i dette direktiv, bør afviklingsmyndighederne anvende bail-in-værktøjet på en sådan måde, at princippet om kreditorernes ligestilling og prioritetsrækkefølgen af fordringerne efter gældende insolvensret respekteres. Tab bør i første række dækkes af lovregulerede kapitalinstrumenter og fordeles på aktionærerne enten ved annullering eller overførsel af aktier eller ved kraftig udvanding. Hvis disse instrumenter ikke er tilstrækkelige, bør efterstillet gæld konverteres eller nedskrives. Privilegerede forpligtelser bør konverteres eller nedskrives, hvis de efterstillede klasser er blevet konverteret eller nedskrevet fuldstændigt.

(78) Forpligtelser, der er omfattet af en undtagelse, såsom forpligtelser over for betalings- og afregnings-systemer, medarbejdere eller leverandører, eller har en fortrinsstilling såsom indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, bør have samme status i tredjelande som i Unionen. For at sikre muligheden for i givet fald at nedskrive eller konvertere forpligtelser i tredjelande bør anerkendelsen af denne mulighed inkluderes i de kontraktbestemmelser, som er underlagt lovgivningen i tredjelandet, navnlig hvad angår de forpligtelser, som har lavere prioritet i kreditorhierarkiet. Sådanne kontraktbestemmelser bør ikke være påkrævet for forpligtelser, der er undtaget fra bail-in for indskud fra fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, eller i tilfælde, hvor det pågældende tredjelandets ret eller en bindende aftale indgået med det pågældende tredjeland tillader afviklingsmyndigheden i medlemsstaten at udøve sine nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

(79) For at undgå, at institutterne strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, bør det fastsættes, at institutterne til enhver tid skal opfylde et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som en procentdel af instituttets samlede passiver og kapi-

talgrundlag. Afviklingsmyndighederne bør også i konkrete tilfælde kunne kræve, at denne procentdel helt eller delvis udgøres af kapitalgrundlaget eller af en specifik type forpligtelser.

(80) Dette direktiv anvender en top-down-tilgang til fastsættelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL) inden for en koncern. Tilgangen anerkender endvidere, at der anvendes afviklingshandlinger inden for den enkelte juridiske person, og at det er bydende nødvendigt, at tabsabsorberingskapaciteten befinder sig i eller er tilgængelig for den juridiske person inden for den koncern, i hvilken tabene forekommer. Til dette formål bør afviklingsmyndighederne sikre, at tabsabsorberingskapaciteten inden for en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoniveauet i de juridiske personer, den består af. Det minimumskrav, der er nødvendigt for de enkelte datterselskaber, bør vurderes særskilt. Endvidere bør afviklingsmyndighederne sikre, at al kapital og alle forpligtelser, der medregnes i minimumskravet på et konsolideret grundlag, befinder sig i enheder, hvor der kan opstå tab, eller som på anden vis er til rådighed for at absorbere tabene. Dette direktiv bør give mulighed for såvel en selskabsspecifik («multiple points of entry») som en koncernspecifik («single point of entry») tilgang til afvikling. MREL-kravet bør afspejle den afviklingsstrategi, der egner sig for en koncern i overensstemmelse med afviklingsplanen. Navnlig bør MREL-kravet gælde på det passende niveau i koncernen for at afspejle den selskabsspecifikke eller koncernspecifikke tilgang, der er fastlagt i afviklingsplanen, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor en anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil være hensigtsmæssig, eksempelvis fordi den vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene mere effektivt. På denne baggrund bør alle institutter og andre juridiske personer i koncernen, hvis det kræves af afviklingsmyndighederne, uanset om der er valgt en koncernspecifik eller en selskabsspecifik tilgang, på ethvert tidspunkt have et MREL-krav med henblik på at undgå risikoen for afsmitningseffekter og for et bankrun.

(81) Medlemsstaterne bør sikre, at hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter fuldt ud absorberer tabene på det tidspunkt, hvor det udstedende institut ikke er levedygtigt. Der bør derfor stilles krav til afviklingsmyndighederne om at nedskrive de pågældende instrumenter fuldstændigt eller konvertere dem til egentlige kernekapitalinstrumenter på det tidspunkt, hvor instituttet ikke er levedygtigt, og inden der træffes afviklingshandlinger. I den forbindelse bør tidspunktet for manglende levedygtighed forstås som det tidspunkt, hvor den relevante myndighed fastslår, at instituttet opfylder betingelserne for afvikling, eller det tidspunkt, hvor myndigheden fastslår, at instituttet ville ophøre med at være levedygtigt, hvis de pågældende kapitalinstrumenter ikke bliver nedskrevet eller konverteret. Det forhold, at instrumenterne skal nedskrives eller konverteres af myndighederne under de i dette direktiv fastsatte omstændigheder, bør fremgå af bestemmelserne vedrørende instrumentet og af prospekter eller udbudsdokumenter, som offentliggøres eller udleveres i forbindelse med instrumenterne.

(82) For at give mulighed for effektive afviklingsresultater bør det være muligt at anvende bail-in-værktøjet før den 1. januar 2016.

(83) Afviklingsmyndighederne bør være i stand til kun at anvende bail-in-værktøjet delvist, hvis en vurdering af de potentielle konsekvenser for stabiliteten af det finansielle system i de pågældende medlemsstater og i resten af Unionen viser, at fuld anvendelse af værktøjet ville være i strid med de overordnede samfundsinteresser i medlemsstaten eller Unionen som helhed.

(84) Afviklingsmyndighederne bør have alle de nødvendige retlige beføjelser, der vil kunne udøves i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer, i forskellige kombinationer. Disse beføjelser bør bl.a. omfatte beføjelsen til at overføre aktierne i et nødlidende institut eller dets aktiver, rettigheder eller passiver til en anden enhed som f.eks. et andet institut eller et broinstitut; beføjelsen til at nedskrive eller annullere et nødlidende instituts aktier eller til at nedskrive eller konvertere dets passiver, samt beføjelsen til at udskifte ledelsen og til at indføre et midlertidigt moratorium på indfrielse af fordringer. Der er også

behov for yderligere beføjelser, herunder beføjelse til at kræve, at andre dele af koncernen viderefører væsentlige ydelser.

(85) Det er ikke nødvendigt at foreskrive præcist, hvordan afviklingsmyndighederne bør gribe ind i det nødlidende institut. Afviklingsmyndighederne bør kunne vælge mellem at overtage kontrollen ved et direkte indgreb i instituttet eller ved en bekendtgørelse. De bør træffe afgørelse alt efter omstændighederne i sagen. Det forekommer ikke nødvendigt at indføre en fælles model for at sikre effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne på nuværende tidspunkt.

(86) Regelsættet for afvikling bør omfatte procedurekrav, der sikrer, at afviklingshandlingerne meddeles og, med de begrænsede undtagelser, der er fastlagt i dette direktiv, offentliggøres korrekt. Da de oplysninger, der indhentes af afviklingsmyndighederne og deres professionelle rådgivere under afviklingen, imidlertid kan være følsomme, bør de være omfattet af en effektiv fortrolighedsordning, indtil afviklingsafgørelsen offentliggøres. Det forhold, at nærmere oplysninger om indholdet af genopretnings- og afviklingsplaner og resultatet af en vurdering af disse planer kan have vidtrækkende konsekvenser, navnlig for de berørte selskaber, skal tages i betragtning. Enhver oplysning vedrørende en afgørelse, som kommer frem, før den er truffet, det være sig om opfyldelsen af betingelserne for afvikling, om brugen af et bestemt værktøj eller om enhver foranstaltning under sagsbehandlingen, skal antages at have indvirkning på de offentlige og private interesser, der er berørt af foranstaltningen. Den oplysning, at afviklingsmyndigheden er i færd med at undersøge et konkret institut, kan dog være nok til at få negative konsekvenser for det pågældende institut. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der forefindes passende mekanismer til at bevare fortroligheden af sådanne oplysninger vedrørende eksempelvis det nærmere indhold af genopretnings- og afviklingsplaner og resultatet af eventuelle vurderinger foretaget i den forbindelse.

(87) Afviklingsmyndighederne bør have accessoriske beføjelser til at sikre effektiviteten af overførslen af aktier eller gældsinstrumenter samt aktiver, rettigheder og passiver. Med forbehold af de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i dette direktiv, bør disse beføjelser omfatte beføjelser til at ophæve tredjemands rettigheder til de overførte instrumenter eller aktiver og beføjelsen til at fuldbyrde kontrakter og til at sørge for videreførelse af eksisterende ordninger over for modtageren af de overførte aktiver og aktier. Arbejdstageres ret til at opsiges en ansættelseskontrakt bør dog ikke anfægtes. En parts ret til at opsiges en kontrakt med et institut under afvikling eller en af dennes koncerntenheder af andre grunde end afvikling af det nødlidende institut bør heller ikke berøres. Afviklingsmyndighederne bør også have accessorisk beføjelse til at kræve, at den resterende del af instituttet, der likvideres ved almindelig insolvensbehandling, yder de tjenesteydelser, der er nødvendige for, at det institut, til hvilket aktiverne eller aktierne er overført i medfør af anvendelsen af virksomhedssalgs- eller broinstitutværktøjet, er i stand til at drive sine forretningsaktiviteter.

(88) I overensstemmelse med artikel 47 i chartret har de berørte parter ret til en retfærdig rettergang og effektive retsmidler mod de foranstaltninger, der berører dem. De afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, bør kunne påklages.

(89) Krisestyringsforanstaltninger truffet af nationale afviklingsmyndigheder kan forudsætte komplekse økonomiske vurderinger og en stor skønsmargen. De nationale afviklingsmyndigheder er udstyret med den specifikke ekspertise, der kræves for at foretage sådanne vurderinger og fastslå den mest hensigtsmæssige brug af skønsmargenen. Det er derfor vigtigt at sikre, at de komplekse økonomiske vurderinger, som nationale afviklingsmyndigheder foretager i denne forbindelse, danner grundlag for nationale domstoles behandling af de pågældende krisestyringsforanstaltninger. Imidlertid bør den komplekse karakter af disse vurderinger ikke forhindre de nationale domstole i at undersøge, om den dokumentation, afviklingsmyndigheden støtter sig på, er faktisk korrekt, pålidelig og sammenhængende, om dokumentationen

indeholder alle de relevante oplysninger, som bør tages i betragtning for at vurdere en kompleks situation, og om myndigheden er i stand til at underbygge de konklusioner, den har draget heraf.

(90) Da formålet med dette direktiv er at omfatte ekstreme hastetilfælde, og da en suspension af enhver afgørelse truffet af afviklingsmyndighederne kan være til hinder for videreførelsen af kritiske funktioner, er det nødvendigt at bestemme, at en påklage ikke bør medføre automatisk suspension af retsvirkningerne af den anfægtede afgørelse, og at afviklingsmyndighedens afgørelse bør kunne fuldbyrdes omgående med en formodning om, at suspensionen af den ikke vil være i offentlighedens interesse.

(91) Når det er nødvendigt for at beskytte tredjemand, der i medfør af myndighedernes udøvelse af afviklingsbeføjelser i god tro har erhvervet aktiver, rettigheder og passiver i det institut, der er under afvikling, og for at sikre de finansielle markeders stabilitet, bør en klageadgang endvidere ikke berøre efterfølgende administrative handlinger eller transaktioner, der er baseret på en annulleret afgørelse. I sådanne tilfælde bør afhjælpning i tilfælde af en fejlagtig afgørelse derfor være begrænset til kompensation for den skade, de berørte personer har lidt.

(92) Da det i forbindelse med alvorlige risici for finansiell ustabilitet i medlemsstaten og Unionen kan hæste med at træffe krisestyringsforanstaltninger, bør enhver procedure i national ret, der har forbindelse med en ansøgning om en domstols forhåndsgodkendelse af en krisestyringsforanstaltning og domstolens behandling af en sådan ansøgning, afvikles hurtigt. Domstolen bør i lyset af behovet for at træffe en krisestyringsforanstaltning hurtigt træffe sin afgørelse inden for 24 timer, og medlemsstaterne bør sikre, at den relevante myndighed kan træffe sin afgørelse umiddelbart efter, at retten har givet sin godkendelse. Dette berører ikke berørte parters eventuelle ret til at indgive en begæring til domstolen om at omstøde afgørelsen inden for en begrænset frist, efter at afviklingsmyndigheden har truffet krisestyringsforanstaltningen.

(93) Af hensyn til en effektiv afvikling og for at undgå kompetencekonflikter bør der ikke indledes en almindelig insolvensbehandling for det nødlidende institut, og der bør heller ikke pågå en sådan, mens afviklingsmyndigheden udøver sine afviklingsbeføjelser eller anvender afviklingsværktøjer, bortset fra når det sker på afviklingsmyndighedens initiativ eller med dens samtykke. Det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at suspendere visse kontraktlige forpligtelser i en begrænset periode for at give afviklingsmyndigheden tid til at tage afviklingsværktøjerne i brug. Dette bør dog ikke gælde for forpligtelser i relation til systemer udpeget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF⁽¹⁴⁾, centrale modparter og centralbanker. Direktiv 98/26/EF reducerer den risiko, der er forbundet med deltagelse i betalings- og værdipapirafregningssystemer, navnlig ved at reducere forstyrrelserne i tilfælde af insolvens hos en deltager i et sådant system. For at sikre, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger fungerer hensigtsmæssigt i krisesituationer, og samtidig give operatører af betalings- og værdipapirsystemer og andre markedsdeltagere en passende sikkerhed, fastsættes det i dette direktiv, at en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv bør vurderes at være en insolvensbehandling henhold til direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes. Intet i dette direktiv er imidlertid til hinder for driften af et system, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF eller retten til sikkerhed i henhold til artikel 9 i direktiv 98/26/EF.

(94) For at sikre, at afviklingsmyndighederne i forbindelse med overførsel af aktiver og passiver til en privat køber eller et broinstitut har et tilstrækkeligt tidsrum til at identificere de kontrakter, der skal overføres, kan det være formålstjenligt at indføre proportionelt afpassede restriktioner for modparternes ret til at afslutte, fremskynde eller på anden måde opsigte finansielle kontrakter forud for overførslen. En sådan restriktion vil være nødvendig for at give myndighederne mulighed for at danne sig et korrekt indtryk af det nødlidende instituts balance, uafhængigt af de ændringer i værdi og omfang, som en omfattende udøvelse af opsigelsesrettigheder ville medføre. For ikke at gribe mere ind i modparternes kontraktlige rettig-

heder end højst nødvendigt bør restriktionen på opsigelsesrettigheder kun gælde i forbindelse med en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, herunder forekomsten af en begivenhed, der er direkte knyttet til anvendelsen af en sådan foranstaltning, og retten til opsigelse i forbindelse med enhver anden misligholdelse, herunder undladelse af at foretage betalinger eller fastsætte margener, bør fortsat bestå.

(95) For at bevare legitime kapitalmarkedsordninger i tilfælde af en overførsel af nogle af et nødlidende instituts aktiver, rettigheder og passiver, men ikke alle, bør der indføres sikkerhedsforanstaltninger for at forhindre opsplnitning af indbyrdes forbundne forpligtelser, rettigheder og kontrakter, alt efter omstændighederne. En sådan restriktion på selektiv udvælgelse blandt indbyrdes forbundne kontrakter bør udstrækkes til også at gælde for kontrakter med samme modpart, som er omfattet af aftaler om sikkerhed, aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, aftale om modregning, slutafregning og struktureret finansiering. Hvis sikkerhedsforanstaltningen finder anvendelse, bør afviklingsmyndighederne skulle overføre alle indbyrdes forbundne kontrakter, der er omfattet af en beskyttet ordning, eller lade dem alle blive i den resterende del af det nødlidende institut. Sådanne sikkerhedsforanstaltninger bør sikre, at den lovbestemte behandling af eksponeringer, der er omfattet af en nettingaftale som omhandlet i direktiv 2013/36/EU, ikke berøres.

(96) At det sikres, at afviklingsmyndighederne råder over de samme værktøjer og beføjelser, vil lette en koordineret indsats i tilfælde af en grænseoverskridende concerns sammenbrud, men der er uden tvivl behov for yderligere foranstaltninger for at fremme samarbejdet og forebygge opsplnitning i de nationale tiltag. Der bør stilles krav til afviklingsmyndighederne om at rådføre sig med hinanden og samarbejde i afviklingskollegier, når de afvikler koncernenheder, for at nå til enighed om en koncernafviklingsordning. Der bør oprettes afviklingskollegier omkring kernen i de eksisterende tilsynskollegier ved at inddrage afviklingsmyndigheder og kompetente ministerier, centralbanker, EBA, og i givet fald myndigheder, der er ansvarlige for indskudsgarantiordninger. I en krisesituation bør afviklingskollegiet fungere som et forum for udveksling af oplysninger om og koordinering af afviklingshandlinger.

(97) Ved afviklingen af grænseoverskridende koncerner bør der findes en balance mellem på den ene side behovet for procedurer, der tager hensyn til situationens hastende karakter og muliggør effektive, rimelige og rettidige løsninger for koncernen som helhed, og på den anden side nødvendigheden af at beskytte den finansielle stabilitet i alle de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv. De forskellige afviklingsmyndigheder bør udveksle synspunkter i afviklingskollegiet. De afviklingshandlinger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden, bør udarbejdes og drøftes af de forskellige afviklingsmyndigheder i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. Afviklingskollegier bør, hver gang det er muligt, medtage synspunkterne hos afviklingsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv, for at lette hurtige, fælles beslutninger. I de afviklingshandlinger, der træffes af koncernafviklingsmyndigheden, bør der altid tages hensyn til deres virkninger for den finansielle stabilitet i de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv. Dette bør sikres ved, at afviklingsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et datterselskab er etableret, har mulighed for at gøre indsigelse mod koncernafviklingsmyndighedens beslutninger, ikke kun hvad angår afviklingshandlingernes hensigtsmæssighed, men også ud fra behovet for at beskytte den pågældende medlemsstats finansielle stabilitet.

(98) Afviklingskollegiet bør ikke være et beslutningstagende organ, men en platform, der fremmer de nationale myndigheders beslutningstagning. De fælles afgørelser bør træffes af de forskellige berørte nationale myndigheder.

(99) Indførelsen af en koncernafviklingsordning vil formentlig være befordrende for en koordineret afvikling, som sandsynligvis vil give det bedste resultat for alle institutter i en koncern. Koncernafviklingsmyndigheden bør foreslå koncernafviklingsordningen og forelægge den for afviklingskollegiet. Nationale

afviklingsmyndigheder, der modsætter sig ordningen eller beslutter at træffe uafhængige afviklingshandlinger, bør gøre rede for deres uenighed og meddele grundene hertil og detaljerne vedrørende eventuelle uafhængige afviklingshandlinger, de agter at træffe, over for koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen. Nationale myndigheder, der beslutter at afvige fra koncernafviklingsordningen, bør tage behørigt hensyn til den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de medlemsstater, hvor de andre afviklingsmyndigheder befinder sig, og den potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

(100) Som led i en koncernafviklingsordning bør myndighederne opfordres til at anvende det samme værktøj på de juridiske personer, der opfylder betingelserne for afvikling. Koncernafviklingsmyndigheden bør have beføjelse til at anvende broinstitutværktøjet på koncernniveau (hvilket eventuelt kan omfatte byrdefordelingsarrangementer) for at stabilisere koncernen som helhed. Ejendomsretten til datterselskaberne vil kunne overføres til brobanken med henblik på videresalg, enten samlet eller hver for sig, når de rette markedsvilkår indfinder sig. Koncernafviklingsmyndigheden bør desuden have beføjelse til at anvende bail-in-værktøjet på moderinstitutniveau.

(101) En effektiv afvikling af internationalt aktive institutter og koncerner kræver samarbejde mellem Unionens, medlemsstaternes og tredjelandes afviklingsmyndigheder. Det vil befordre samarbejdet, hvis tredjelandes afviklingsordninger baseres på de fælles principper og tilgange, som i øjeblikket udvikles af Rådet for Finansiell Stabilitet og G20-landene. Med henblik herpå bør EBA have beføjelse til at udarbejde og indgå ikkebindende rammeaftaler om samarbejde med myndigheder i tredjelande i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og de nationale myndigheder bør kunne indgå bilaterale aftaler, der er i overensstemmelse med rammeaftalerne under EBA. Udarbejdelsen af sådanne aftaler mellem nationale myndigheder, der er ansvarlige for at håndtere nødlidende globale virksomheder, bør være et middel til at sikre effektiv planlægning, beslutningstagning og koordinering i forhold til internationale koncerner. Generelt bør der være gensidighed i disse ordninger. De nationale afviklingsmyndigheder bør som medlemmer af det europæiske afviklingskollegium, når det er relevant, anerkende og håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer i de tilfælde, der er fastsat i dette direktiv.

(102) Der bør finde et samarbejde sted om både datterselskaber af EU- og tredjelandskoncerner og filialer af EU- eller tredjelandsinstitutter. Datterselskaber af tredjelandskoncerner er virksomheder etableret i Unionen og er derfor fuldt ud underlagt EU-retten, herunder de afviklingsværktøjer, der fastsættes ved dette direktiv. Det er imidlertid nødvendigt, at medlemsstaterne bibeholder retten til at tage skridt i forhold til filialer af institutter, der har deres hovedkontor i tredjelande, når anerkendelse og anvendelse af tredjelandes afviklingsprocedurer, som har forbindelse med en filial, ville bringe Unionens finansielle stabilitet i fare, eller når EU-indskydere ikke ville få samme behandling som tredjelandsindskydere. I sådanne tilfælde og i de tilfælde, der er fastsat i dette direktiv bør medlemsstaterne have ret til efter høring af de nationale afviklingsmyndigheder at nægte anerkendelse af tredjelandes afviklingsprocedurer i forbindelse med EU-filialer af tredjelandsinstitutter.

(103) Under visse omstændigheder kan effektiviteten af de anvendte afviklingsværktøjer være betinget af adgangen til kortfristede finansieringsmidler for et institut eller et broinstitut, garantier, der stilles til rådighed for potentielle købere, eller tilvejebringelsen af kapital til broinstituttet. Uagtet centralbankernes rolle med hensyn til at tilføre det finansielle system likviditet, også i perioder med stress, er det vigtigt, at medlemsstaterne opretter finansieringsordninger for at undgå, at midlerne til disse formål kommer fra de nationale budgetter. Det bør være den finansielle sektor som helhed, der finansierer stabiliseringen af det finansielle system.

(104) Som hovedregel bør medlemsstaterne etablere deres egne nationale finansieringsordninger ved hjælp af fonde, der kontrolleres af deres afviklingsmyndigheder, og som skal bruges til de formål, der er

fastsat i dette direktiv. Hertil bør dog knyttes en nøje afgrænset undtagelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at etablere deres nationale finansieringsordninger gennem obligatoriske bidrag fra institutter, som er meddelt tilladelse på deres områder, og som ikke ejes af fonde, der kontrolleres af deres afviklingsmyndigheder, forudsat at visse betingelser er opfyldt.

(105) I princippet bør der indsamles bidrag i sektoren forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb. Hvis de på forhånd fremskaffede midler ikke er tilstrækkelige til at dække tabene eller omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, bør der indsamles supplerende bidrag til dækning af de yderligere omkostninger eller tab.

(106) For at nå en kritisk masse og undgå procykliske virkninger, som ville opstå, hvis finansieringsordningerne skulle baseres udelukkende på ex post-bidrag under en systemisk krise, er det absolut nødvendigt, at de finansielle midler, der er til rådighed ex ante under de nationale finansieringsordninger, mindst beløber sig til et vist minimumsmålniveau.

(107) For at sikre en rimelig beregning af bidrag og give incitamentet til at anvende en mindre risikobetonet model bør der i forbindelse med bidrag til nationale finansieringsordninger tages hensyn til omfanget af de kredit-, likviditets- og markedsrisici, institutterne har påtaget sig.

(108) At sikre effektiv afvikling af nødlidende institutter i Unionen er et væsentligt led i gennemførelsen af det indre marked. Et instituts sammenbrud påvirker ikke kun den finansielle stabilitet på de markeder, hvor det opererer direkte, men også hele Unionens finansielle marked. Gennemførelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser har styrket samspillet mellem de forskellige nationale finansielle systemer. Institutterne opererer uden for deres etableringsmedlemsstat og er indbyrdes forbundne med hinanden via interbankmarkedet og andre markeder, som i det væsentlige er tværeurøpæiske. Det er ikke kun de medlemsstater, hvor disse institutter opererer, men samtlige medlemsstater generelt, der har en interesse i at sikre en effektiv finansiering af institutternes afvikling i alle medlemsstater for at sikre lige konkurrencevilkår og forbedre den måde, hvorpå det indre finansielle marked fungerer. Oprettelsen af et europæisk system af finansieringsordninger bør sikre, at alle de institutter, der opererer i Unionen, er omfattet af lige effektive ordninger til finansiering af afvikling og bidrager til stabiliteten i det indre marked.

(109) For at opbygge modstandsdygtigheden i det europæiske system af finansieringsordninger og i overensstemmelse med det mål, der tilsiger, at finansieringen i første række bør komme fra aktionærer og kreditorer hos det institut, der er under afvikling, og dernæst fra erhvervslivet frem for fra de offentlige budgetter, kan finansieringsordninger anmode om at optage lån hos andre finansieringsordninger, hvis der er behov for det. De bør ligeledes have beføjelse til at yde lån til andre ordninger, der har behov for det. En sådan långivning bør være strengt frivillig. Afgørelsen om at yde lån til andre ordninger bør træffes af den udlånende finansieringsordning, men på grund af de potentielle finanspolitiske konsekvenser bør medlemsstater kunne kræve høring af eller samtykke fra det kompetente ministerium.

(110) Finansieringsordninger oprettes på nationalt plan, men bør gensidiggøres i forbindelse med en koncernafvikling, forudsat at der opnået enighed mellem de nationale myndigheder om afvikling af instituttet. Indskud, der er dækket af indskudsgarantiordninger, bør ikke bære noget tab under afviklingsproceduren. Hvis en afviklingshandling sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, bør der stilles krav om, at indskudsgarantiordninger, som et institut under afvikling er medlem af, yder et bidrag, der ikke er højere end de tab, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

(111) Dækkede indskud er beskyttet mod tab under afvikling, men andre berettigede indskud er potentielt til rådighed for tabsabsorbering. For at sikre en vis beskyttelse af fysiske personer og mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder med berettigede indskud, der overstiger det dækkede beløb, bør

sådanne indskud placeres højere i prioritetsrækkefølgen end almindelige usikrede, ikkeprivilegerede kreditorers fordringer i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling. Fordringer under indskudsgarantiordningen bør have en endnu højere prioritet i henhold til sådanne nationale bestemmelser end førnævnte kategorier af berettigede indskud. En harmonisering af national insolvensret på dette område er nødvendig for at mindske eksponeringen af afviklingsfondene i medlemsstaterne i henhold til princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end under en insolvensbehandling, som fastlagt i dette direktiv.

(112) Hvis der i forbindelse med afviklingen af et institut overføres indskud til et andet institut, bør indskyderne ikke være forsikret ud over det dækningsniveau, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU. Derfor bør fordringer på indskud, der forbliver i det institut, som er under afvikling, begrænses til differencen mellem de overførte midler og den dækning, der ydes i direktiv 2014/49/EU. Hvis de overførte indskud overstiger dækningen, bør indskyderen ikke kunne gøre nogen fordringer gældende over for indskudsgarantiordningen for så vidt angår indskud, der forbliver i det institut, der er under afvikling.

(113) Ved oprettelsen af de finansieringsordninger, der skal udgøre det europæiske system af finansieringsordninger som fastsat i dette direktiv, bør det sikres, at anvendelsen af de midler, der er til rådighed på nationalt plan til afvikling, koordineres.

(114) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår præcisering af kriterier for definition af »kritiske funktioner« og »centrale forretningsområder« med henblik på dette direktiv; de omstændigheder, hvor udelukkelse af passiver fra gældsnedskrivning eller konverteringskrav efter dette direktiv er nødvendig, kategorier af ordninger for hvilke medlemsstaterne bør sikre passende beskyttelse af delvise overførsler; den måde på hvilken institutter bidrag til afviklingsfinansieringsordninger bør justeres i forhold til deres risikoprofil; registreringen, bogføringen, rapporteringskravene og andre krav, der har til hensigt at sikre, at de ex ante-bidrag faktisk bliver betalt; og de omstændigheder under hvilke og betingelser efter hvilke et institut kan undtages midlertidigt fra at betale ex post-bidrag. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(115) Når det er fastsat i dette direktiv, er det hensigtsmæssigt, at EBA bør fremme konvergens i de nationale myndigheders praksis ved hjælp af retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Inden for områder, som ikke er omfattet af reguleringsmæssige eller gennemførelsesmæssige tekniske standarder, kan EBA på eget initiativ udstede retningslinjer og henstillinger om anvendelse af EU-retten.

(116) Europa-Parlamentet og Rådet bør have tre måneder fra meddelelsesdatoen til at gøre indsigelse mod en delegeret retsakt. Europa-Parlamentet og Rådet bør kunne underrette de øvrige institutioner om, at de ikke agter at gøre indsigelse.

(117) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør fremme en ensartet harmonisering og passende beskyttelse af indskydere, investorer og forbrugere i hele Unionen. Da EBA sidder inde med højt specialiseret faglig kompetence, vil det være effektivt og hensigtsmæssigt i de tilfælde, der er præciseret i dette direktiv, at lade dette organ få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politiske valg, med henblik på forelæggelse for Kommissionen.

(118) Kommissionen bør, når det er fastsat i dette direktiv, vedtage de udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF

og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Kommissionen bør, når det er fastsat i dette direktiv, vedtage udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(119) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF⁽¹⁵⁾ indeholder bestemmelser om gensidig anerkendelse og håndhævelse i alle medlemsstater af afgørelser vedrørende sanering og likvidation af institutter, der har filialer i andre medlemsstater end den, hvor de har deres hovedkontor. Direktivet sikrer, at alle instituttets aktiver og passiver, uanset i hvilket land de befinder sig, behandles ved en enkelt procedure i hjemlandet, og at kreditorer i værtsmedlemsstaterne behandles på samme måde som kreditorer i hjemlandet. For at gøre afviklingen effektiv bør direktiv 2001/24/EF gælde, hvis afviklingsværktøjerne tages i brug, både når disse instrumenter anvendes på institutter, og når de anvendes på andre enheder, som er omfattet af afviklingsordningen. Direktiv 2001/24/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(120) Unionens selskabsdirektiver indeholder ufravigelige regler om beskyttelse af aktionærer og kreditorer i institutter, der falder ind under disse direktivers anvendelsesområde. I en situation, hvor afviklingsmyndighederne har behov for at handle hurtigt, kan disse regler være til hinder for afviklingsmyndighedernes effektive indsats og anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser, og der bør derfor indføres passende undtagelser i dette direktiv. For at sikre størst mulig retssikkerhed for de berørte parter bør undtagelserne defineres klart og snævert, og de bør kun anvendes ud fra almene hensyn, og når kriterierne for udløsning af afvikling er opfyldt. Anvendelsen af afviklingsværktøjer forudsætter, at afviklingsmålene og betingelserne for afvikling, der er fastsat i dette direktiv, opfyldes.

(121) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU⁽¹⁶⁾ indeholder regler om aktionærernes ret til at træffe afgørelse om kapitalforhøjelser og -nedsættelser, om deres ret til at deltage i nye aktieudstedelser som vederlag for indskud, om beskyttelse af kreditorer i tilfælde af kapitalnedsættelser og om indkaldelse af generalforsamlingen i tilfælde af betydelige kapitaltab. Disse regler kan være til hinder for en hurtig indsats fra afviklingsmyndighedernes side, og der bør derfor fastsættes passende undtagelser.

(122) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU⁽¹⁷⁾, fastsætter regler om bl.a. samtykke til fusioner fra generalforsamlingen i hvert af de fusionerende selskaber, om krav til fusionsplanen, beretningen fra ledelsesorganerne og beretningen fra sagkyndige samt om beskyttelse af kreditorer. Rådets sjette direktiv 82/891/EØF⁽¹⁸⁾ indeholder lignende regler om spaltning af aktieselskaber. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF⁽¹⁹⁾ fastsætter tilsvarende regler vedrørende grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar. Der bør fastsættes passende undtagelser fra disse direktiver, således at afviklingsmyndighederne kan handle hurtigt.

(123) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF⁽²⁰⁾ er der fastsat en forpligtelse til at fremsætte et tilbud om at overtage alle et selskabs aktier til en rimelig pris som defineret i nævnte direktiv, hvis en person, direkte eller indirekte, alene eller i forståelse med andre, erhverver en vis procentdel af aktierne i selskabet, som giver vedkommende kontrol med selskabet ifølge national ret. Formålet med reglen om obligatorisk tilbud er at beskytte minoritetsinteresser, i tilfælde af at kontrollen med selskabet ændres. Udsigten til så bekostelig en forpligtelse kan dog muligvis afholde eventuelle investorer fra at investere i det berørte institut og dermed gøre det vanskeligt for afviklingsmyndighederne at gøre brug af alle deres afviklingsbeføjelser. Der bør indrømmes passende undtagelser fra reglen om obligatorisk tilbud i det omfang, det er nødvendigt for anvendelsen af afviklingsbeføjelserne, men efter afviklingsperioden bør denne regel gælde for enhver aktionær, der overtager kontrollen med det berørte institut.

(124) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF⁽²¹⁾, fastsætter proceduremæssige aktionærrettigheder i relation til generalforsamlinger. Direktiv 2007/36/EF indeholder bl.a. regler om minimumsvar-

slet for indkaldelse til generalforsamlinger og om indholdet af indkaldelsen til generalforsamling. Disse regler kan være til hinder for en hurtig indsats fra afviklingsmyndighedernes side, og der bør derfor fastsættes passende undtagelser fra direktivet. Forud for en afvikling kan der være behov for en hurtig kapitaludvidelse, hvis instituttet ikke opfylder eller forventes ikke at opfylde kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, og hvis en kapitaludvidelse forventes at kunne rette op på den finansielle situation og undgå en situation, hvor tærskelkriterierne for afvikling er opfyldt. I sådanne situationer bør der være mulighed for at indkalde til generalforsamling med kort varsel. Aktionærerne bør imidlertid fortsat have beføjelse til at træffe afgørelse om kapitaludvidelsen og om det kortere varsel for indkaldelse til generalforsamlinger. Der bør indrømmes passende undtagelser fra direktiv 2007/36/EF med henblik på indførelsen af denne ordning.

(125) For at sikre, at afviklingsmyndighederne er repræsenteret i Det Europæiske Finanstilsynssystem, der er oprettet ved forordning (EU) nr. 1092/2010, forordning (EU) nr. 1093/2010, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁽²²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁽²³⁾, og sikre, at EBA har den nødvendige sagkundskab til at udføre de opgaver, dette direktiv fastsætter, bør forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således, at begrebet kompetente myndigheder som defineret i nævnte forordning også omfatter de nationale afviklingsmyndigheder som defineret i dette direktiv. Denne ligestilling af afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder i forordning (EU) nr. 1093/2010 ligger i forlængelse af de opgaver, der tildeles EBA i henhold til artikel 25 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med at bidrage til og aktivt deltage i udarbejdelsen og koordineringen af genopretnings- og afviklingsplaner og sigte mod at lette afviklingen af nødlidende institutter og navnlig grænseoverskridende koncerner.

(126) Der bør stilles krav om, at medlemsstaterne for at sikre, at institutterne, de personer, der faktisk varetager den daglige ledelse, samt deres ledelsesorgan overholder de forpligtelser, der hidrører fra dette direktiv, og sikre, at de behandles ens i hele Unionen, indfører administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og er afskrækkende. Derfor bør de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som medlemsstaterne fastlægger, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden administrativ foranstaltning, offentliggørelsen af sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, de vigtigste sanktionsbeføjelser og størrelsen af de administrative bøder. EBA bør under overholdelse af en streng tjenstlig tavshedspligt føre en central database indeholdende alle administrative sanktioner og informationer om klager, den er blevet underrettet om af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne.

(127) Dette direktiv omhandler såvel administrative sanktioner som andre administrative foranstaltninger for at omfatte alle de skridt, der tages, efter at en overtrædelse er begået, og som skal forhindre yderligere overtrædelser, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre administrative foranstaltninger.

(128) Selv om intet forhindrer medlemsstaterne i at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør de ikke være forpligtet til at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for de overtrædelser af dette direktiv, der er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge såvel administrative som strafferetlige sanktioner for samme overtrædelse, men de kan gøre det, hvis det er tilladt i henhold til deres nationale lovgivning. Opretholdelsen af strafferetlige sanktioner snarere end administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke afviklingsmyndighedernes og de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med afviklingsmyndig-

heder og kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med dette direktiv, herunder efter at de pågældende overtrædelser er indgivet ved de kompetente retslige myndigheder med henblik på retsforfølgning.

(129) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽²⁴⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(130) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de rettigheder, friheder og principper, som bl.a. anerkendes i chartret, navnlig ejendomsretten, adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol og retten til et forsvar.

(131) Målet for dette direktiv, nemlig harmonisering af regler og procedurer for afvikling af institutter, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af virkningerne i hele Unionen af et instituts sammenbrud bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(132) Når kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder træffer afgørelser eller foranstaltninger i henhold til dette direktiv, bør de altid tage behørigt hensyn til konsekvenserne af deres afgørelser og foranstaltninger for den finansielle stabilitet og den økonomiske situation i andre medlemsstater, og de bør overveje betydningen af eventuelle datterselskaber eller filialer for den finansielle sektor og økonomien i den medlemsstat, hvor sådanne datterselskaber eller filialer er etableret eller beliggende, selv i tilfælde hvor det pågældende datterselskab eller den pågældende filial er af mindre betydning for den konsoliderede koncern.

(133) Kommissionen gennemgår erfaringerne med den overordnede anvendelse af dette direktiv og overvejer navnlig, på baggrund af de ordninger, der fastlægges i henhold til enhver EU-retsakt om indførelse af en afviklingsmekanisme, som omfatter mere end én medlemsstat, udøvelsen af EBA's beføjelser i henhold til dette direktiv til at mægle mellem en afviklingsmyndighed i en medlemsstat, der deltager i mekanismen, og en afviklingsmyndighed i en medlemsstat, der ikke deltager deri —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG MYNDIGHEDER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I dette direktiv fastsættes der regler og procedurer for genopretning og afvikling af følgende enheder:
 - a) institutter, der er etableret i Unionen
 - b) finansieringsinstitutter, der er etableret i Unionen, hvis finansieringsinstituttet er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab eller af et selskab som omhandlet i litra c) eller d) og indgår i tilsynet med moderselskabet på et konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 6-17 i forordning (EU) nr. 575/2013

- c) finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etableret i Unionen
- d) finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat og blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen
- e) filialer af institutter, der er etableret eller beliggende uden for Unionen, jf. de særlige vilkår, der er fastlagt i dette direktiv.

Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder skal i forbindelse med fastlæggelsen og anvendelsen af kravene i henhold til dette direktiv og anvendelsen af de forskellige værktøjer, som de har til rådighed for så vidt angår de første afsnit omhandlede enheder, samt under overholdelse af specifikke bestemmelser tage hensyn til karakteren af et instituts forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 6, i nævnte forordning, og spørgsmålet om, hvorvidt det udfører investeringservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde regler, som skærper eller supplerer dem, der er fastsat i dette direktiv og i de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages på grundlag af dette direktiv, forudsat at de er af generel karakter og ikke strider mod dette direktiv og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget på grundlag heraf.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »afvikling«: anvendelse af et afviklingsværktøj eller af et værktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 9, med henblik på at opfylde et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31, stk. 2
- 2) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU
- 3) »investeringselskab«: et investeringselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 28, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU
- 4) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 5) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 6) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 7) »konsolideret grundlag«: grundlaget for den konsoliderede situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 8) »institutsikringsordning«: en ordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 9) »finansielt holdingselskab«: et finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i forordning (EU) nr. 575/2013

- 11) »blandet holdingselskab«: et blandet holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 12) »finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat«: et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 13) »finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 31), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 14) »blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat«: et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 15) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 16) »afviklingsmål«: de i artikel 31, stk. 2, omhandlede afviklingsmål
- 17) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 18) »afviklingsmyndighed«: en myndighed, som er udpeget af en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 3
- 19) »afviklingsværktøj«: et afviklingsværktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 3
- 20) »afviklingsbeføjelse«: en beføjelse som omhandlet i artikel 63-72
- 21) »kompetent myndighed«: en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, herunder Den Europæiske Centralbank for så vidt angår de særlige opgaver, den har fået overdraget ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013⁽²⁵⁾
- 22) »kompetente ministerier«: finansministerier eller andre ministerier i medlemsstaterne, som har ansvar for økonomiske, finansielle og budgetmæssige beslutninger på nationalt plan i henhold til den nationale kompetencefordeling, og som er udpeget i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5
- 23) »institut«: et kreditinstitut eller et investeringsselskab
- 24) »ledelsesorgan«: et ledelsesorgan som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 7), i direktiv 2013/36/EU
- 25) »daglig ledelse«: den daglige ledelse som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2013/36/EU
- 26) »koncern«: et moderselskab og dets datterselskaber
- 27) »grænseoverskridende koncern«: en koncern, der har etableret koncernenheder i mere end én medlemsstat
- 28) »ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige«: statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiel støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af et institut eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheder eller af en koncern, som et sådant institut eller en sådan enhed er en del af
- 29) »likviditetsstøtte i en nødsituation«: en centralbanks ydelse af centralbankpenge eller enhver anden bistand, som kan medføre en forøgelse af mængden af centralbankpenge, til et solvent finansieringsinstitut eller en koncern af solvente finansieringsinstitutter, som har midlertidige likviditetsproblemer, uden at en sådan operation udgør en del af pengepolitikken
- 30) »systemisk krise«: forstyrrelse af det finansielle system med potentielt alvorlige negative konsekvenser for det indre marked og realøkonomien. Alle typer af finansielle formidlere, markeder og infrastrukturer kan potentielt være systemisk vigtige i et vist omfang
- 31) »koncernenhed«: en juridisk person, der tilhører en koncern
- 32) »genopretningsplan«: en genopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes af et institut i overensstemmelse med artikel 5
- 33) »koncerngenopretningsplan«: en koncerngenopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes i overensstemmelse med artikel 7
- 34) »væsentlig filial«: en filial, der ville blive betragtet som væsentlig i en værtsmedlemsstat i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU

-
- 35) »kritiske funktioner«: aktiviteter, ydelser eller transaktioner, hvis ophør i en eller flere medlemsstater kan forventes at føre til forstyrrelser i ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller til forstyrrelse af den finansielle stabilitet som følge af et instituts eller en koncerns størrelse, markedsandel, eksterne og interne forbundethed, kompleksitet eller grænseoverskridende aktiviteter, navnlig med hensyn til muligheden for at erstatte de pågældende aktiviteter, ydelser eller transaktioner
- 36) »centrale forretningsområder«: forretningsområder og hertil knyttede ydelser, der repræsenterer væsentlige kilder til indtægter, fortjeneste eller franchiseværdi for et institut eller en koncern, som et institut er en del af
- 37) »konsoliderende tilsynsmyndighed«: en konsoliderende tilsynsmyndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 41), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 38) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 39) »betingelser for afvikling«: de i artikel 32, stk. 1, omhandlede betingelser
- 40) »afviklingshandling«: afgørelse om at lade et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), afvikle i henhold til artikel 32 eller 33, anvendelse af et afviklingsværktøj eller udøvelse af en eller flere afviklingsbeføjelser
- 41) »afviklingsplan«: en afviklingsplan for et institut udarbejdet i overensstemmelse med artikel 10
- a) en afviklingshandling, der træffes for et moderselskab eller et institut, der er underlagt konsolideret tilsyn, eller
- b) afviklingsmyndighedernes koordinering af anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser over for koncernenheder, der opfylder betingelserne for afvikling
- »koncernafvikling«:
- 43) »koncernafviklingsplan«: en plan for koncernafvikling udarbejdet i overensstemmelse med artikel 12 og 13
- 44) »koncernafviklingsmyndighed«: afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig
- 45) »koncernafviklingsordning«: en plan udarbejdet med henblik på koncernafvikling i overensstemmelse med artikel 91
- 46) »afviklingskollegium«: et kollegium etableret i overensstemmelse med artikel 88 med henblik på at udføre de i artikel 88, stk. 1, omhandlede opgaver
- 47) »almindelig insolvensbehandling«: en kollektiv insolvensbehandling, der medfører, at en skyldner helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator eller en administrator, og som normalt finder anvendelse på institutter i henhold til national ret, og som enten er specifik for disse institutter eller gælder generelt for alle fysiske og juridiske personer
- 48) »gældsinstrumenter«, jf. artikel 63, stk. 1, litra g) og j): obligationer og andre former for omsættelig gæld, instrumenter, der skaber eller anerkender en gæld, og instrumenter, der giver ret til at erhverve gældsinstrumenter
- 49) »moderinstitut i en medlemsstat«: et moderinstitut i en medlemsstat, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 28), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 50) »moderinstitut i Unionen«: et moderinstitut i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 29), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 51) »krav til kapitalgrundlag«: kravene i artikel 92-98 i forordning (EU) nr. 575/2013
- 52) »tilsynskollegium«: et kollegium af tilsynsførende etableret i henhold til artikel 116 i direktiv 2013/36/EU

-
- 53) »Unionens statsstøtteregler«: de rammebestemmelser, der er etableret ved artikel 107, 108 og 109 i TEUF, samt forordninger og alle EU-retsakter, herunder retningslinjer og meddelelser, der er udstedt eller vedtaget i medfør af artikel 108, stk. 4, eller artikel 109 i TEUF
 - 54) »likvidation«: realisering af et instituts eller en enheds aktiver som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
 - 55) »værktøj til adskillelse af aktiver«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der er under afvikling, til et porteføljeadministrationsselskab i overensstemmelse med artikel 42
 - 56) »porteføljeadministrationsselskab«: en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 42, stk. 2
 - 57) »bail-in-værktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelserne til nedskrivning og konvertering af passiverne i et institut, der er under afvikling, i overensstemmelse med artikel 43
 - 58) »virksomhedssalgsværktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 38
 - 59) »broinstitut«: en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 40, stk. 2
 - 60) »broinstitutværktøj«: mekanisme for overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til et broinstitut i overensstemmelse med artikel 40
 - 61) »ejerskabsinstrumenter«: aktier, andre instrumenter, der overdrager ejerskab, instrumenter, der kan konverteres til eller giver ret til at erhverve aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og instrumenter, der repræsenterer aktieinteresser eller andre ejerskabsinteresser
 - 62) »aktionærer«: aktionærer eller indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter
 - 63) »overførselsbeføjelser«: de beføjelser, der er anført i artikel 63, stk. 1, litra c) eller d), til at overføre aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling til en modtager
 - 64) »central modpart«: en central modpart som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012
 - 65) »derivat«: et derivat som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) nr. 648/2012
 - 66) »gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser«: de i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), omhandlede beføjelser
 - 67) »sikret passiv«: et passiv, hvor kreditors ret til betaling eller anden form for ydelse er sikret ved et aktiv, et pant eller en tilbageholdelsesret eller en sikkerhedsstillelse, herunder passiver hidrørende fra tilbagekøbsaftaler og andre sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret
 - 68) »egentlige kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter, der opfylder kravene fastsat i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, eller artikel 31, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 69) »hybride kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter, der opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 70) »samlet beløb«: det samlede beløb, på grundlag af hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives eller konverteres, jf. artikel 46, stk. 1
 - 71) »nedskrivningsrelevante passiver«: de passiver og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificerer som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter i et institut eller i en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i medfør af artikel 44, stk. 2
 - 72) »indskudsgarantiordning«: en indskudsgarantiordning, der indføres og officielt anerkendes af en medlemsstat i henhold til artikel 4 i direktiv 2014/49/EU
 - 73) »supplerende kapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder kravene i artikel 63 i forordning (EU) nr. 575/2013

-
- 74) »relevante kapitalinstrumenter«: i forbindelse med afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, og afsnit IV, kapitel V, hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter
- 75) »konverteringssats«: den faktor, der bestemmer antallet af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som et passiv af en bestemt kategori vil blive konverteret til, enten på basis af et enkelt instrument af den pågældende kategori eller på basis af en specifik værdienhed af en gældsfordring
- 76) »berørt kreditor«: en kreditor, hvis fordring vedrører et passiv, der nedbringes eller konverteres til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter ved udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til anvendelsen af bail-in-værktøjet
- 77) »berørt indehaver«: en indehaver af ejerskabsinstrumenter, hvis ejerskabsinstrumenter annulleres i medfør af den i artikel 63, stk. 1, litra h), omhandlede beføjelse
- 78) »ansvarlig myndighed«: den myndighed i den efter artikel 61 identificerede medlemsstat, som i henhold til lovgivningen i denne medlemsstat er ansvarlig for at træffe de i artikel 59, stk. 3, anførte afgørelser
- 79) »relevant moderinstitut«: et moderinstitut i en medlemsstat, et moderinstitut i Unionen, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket bail-in-værktøjet anvendes
- 80) »modtager«: den enhed, til hvilken der overføres aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling
- 81) »arbejdsdag«: enhver anden dag end en lørdag, en søndag eller en dag, som er helligdag i den berørte medlemsstat
- 82) »opsigelsesret«: retten til at opsiges en kontrakt, retten til at fremskynde, afslutte, modregne eller nette forpligtelser og enhver lignende bestemmelse, der suspenderer, ændrer eller ophæver en kontraktparts forpligtelse eller en bestemmelse, der forhindrer en kontraktlig forpligtelse, som ellers ville opstå, i at opstå
- 83) »institut under afvikling«: et institut, et finansielt institut, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket der træffes en afviklingshandling
- 84) »EU-datterselskab«: et institut, som er etableret i en medlemsstat, og som er et datterselskab af et institut eller et tredjelandsmoderselskab
- 85) »modervirksomhed i Unionen«: et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen
- 86) »tredjelandsinstitut«: en enhed, hvis hovedkontor er etableret i et tredjeland, og som ville være omfattet af definitionen på et institut, hvis det var etableret inden for Unionen
- 87) »tredjelandsmoderselskab«: et moderselskab i et tredjeland, et finansielt moderholdingselskab i et tredjeland eller et blandet finansielt moderholdingselskab i et tredjeland
- 88) »afviklingsprocedure i et tredjeland«: en foranstaltning i henhold til lovgivningen i et tredjeland med henblik på at forvalte et tredjelandsinstituts eller tredjelandsmoderselskabets sammenbrud, og som med hensyn til målene og de forventede resultater kan sammenlignes med afviklingshandlinger i henhold til dette direktiv
- 89) »EU-filial«: et tredjelandsinstituts filial, der er beliggende i en medlemsstat
- 90) »relevant tredjelandsmyndighed«: en tredjelandsmyndighed, som varetager de samme opgaver som dem, der varetages af afviklingsmyndigheder eller kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv

- 91) »finansieringsordning for koncerner«: den eller de finansieringsordninger, der gælder i koncernafviklingsmyndighedens medlemsstat
- 92) »back-to-back-transaktion«: en transaktion, der indgås mellem to koncernenheder med det formål at overføre hele eller en del af risikoen i forbindelse med en anden transaktion, som en af disse koncernenheder har indgået med tredjemand
- 93) »koncernintern sikkerhedsstillelse«: en kontrakt, hvorved en koncernenhed stiller en sikkerhed for en anden koncernenheds forpligtelser over for tredjemand
- 94) »dækkede indskud«: dækkede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/49/EU
- 95) »berettigede indskud«: berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU
- 96) »dækket obligation«: et instrument som omhandlet i artikel 52, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF⁽²⁶⁾
- 97) »aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret«: en aftale som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF⁽²⁷⁾
- 98) »nettingaftale«: en aftale, hvorved et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et enkelt nettokrav, herunder slutregningsaftaler (close-out netting), hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund (uanset hvordan og hvor den er defineret) fremskyndes, således at de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, og i begge tilfælde konverteres til eller erstattes af et enkelt nettokrav, heri inkluderet »bestemmelser om slutafregning« (close-out netting) som defineret i artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i), i direktiv 2002/47/EF, og »netting« som defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 98/26/EF
- 99) »aftale om modregning«: en aftale, hvorved to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden
- i) kontrakter om køb, salg eller lån af et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks
 - ii) optioner på et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks
 - iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende et sådant værdipapir, en sådan gruppe eller et sådant indeks

værdipapirkontrakter, herunder

- i) kontrakter om køb, salg eller lån af en vare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks til fremtidig levering
- ii) optioner på en råvare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks
- iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende en sådan råvare, en sådan gruppe eller et sådant indeks

råvarekontrakter, herunder

- c) futurs og forwardkontrakter, herunder kontrakter (bortset fra varekontrakter) om køb, salg eller overførsel af en råvare eller et andet gode, tjenesteydelse, rettighed eller interesse til en fast pris på en fremtidig dato
- i) swaps og optioner vedrørende rentesatser; spotaftaler eller andre aftaler vedrørende valuta; valuta, et aktieindeks eller en aktie, et obligationsindeks eller en obligation, råvareindeks eller råvarer; vejrforhold; emissioner eller inflation
- ii) total return swaps, credit spread swaps eller credit swaps
- iii) alle aftaler eller transaktioner, der svarer til en aftale som omhandlet i nr. i) eller ii), og som der løbende handles med på swaps- eller derivatmarkederne

swapaftaler, herunder:

- e) låneaftaler mellem banker, hvor lånets løbetid er tre måneder eller derunder
- f) masteraftaler vedrørende enhver af de i litra a)-e) omhandlede kontrakter eller aftaler

»finansielle kontrakter«: følgende kontrakter og aftaler:

- 101) »kriseforebyggelsesforanstaltning«: udøvelse af beføjelser til at pålægge fjernelse af mangler eller hindringer for genopretningsmuligheden i henhold til artikel 6, stk. 6, udøvelse af beføjelser til at imødegå eller fjerne hindringer for afviklingsmuligheden i henhold til artikel 17 eller artikel 18, anvendelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i henhold til artikel 27, udpegelse af en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 eller udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering i henhold til artikel 59
- 102) »krisestyringsforanstaltning«: en afviklingshandling eller udpegelse af en særlig administrator i henhold til artikel 35 eller en person i henhold til artikel 51, stk. 2, eller artikel 72, stk. 1
- 103) »genopretningskapacitet«: et instituts evne til at genoprette sin finansielle stilling efter en betydelig forværring
- 104) »indskyder«: en indskyder som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 6), i direktiv 2014/49/EU
- 105) »investor«: en investor som defineret i artikel 1, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF⁽²⁸⁾
- 106) »udpeget national makroprudentiel myndighed«: en myndighed, som det betros at gennemføre den makroprudentielle politik som omhandlet i henstilling B, punkt 1, i henstillingen fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici af 22. december 2011 om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat (ESRB/2011/3)
- 107) »mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder«: mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder defineret ud fra kriteriet om årlig omsætning, jf. artikel 2, stk. 1, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽²⁹⁾.
- 108) »reguleret marked«: reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 35), omhandlede aktiviteter, ydelser og transaktioner med hensyn til definitionen af »kritiske funktioner« og kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 36), omhandlede forretningsområder og hertil knyttede ydelser med hensyn til definitionen af »centrale forretningsområder«.

Artikel 3

Udpegelse af myndigheder med ansvar for afvikling

1. Medlemsstaterne udpeger hver især en eller undtagelsesvis flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser.

2. Afviklingsmyndigheden skal være en offentlig administrativ myndighed eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser.

3. Afviklingsmyndigheder kan være nationale centralbanker, kompetente ministerier eller andre offentlige administrative myndigheder eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fastsætte, at afviklingsmyndigheden er de kompetente tilsynsmyndigheder for så vidt angår forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Der skal være passende strukturelle ordninger til at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter mellem tilsynsfunktionerne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU eller den relevante myndigheds øvrige funktioner og afviklingsmyndighedernes funktioner i henhold til nærværende direktiv, uden at det berører den udveksling af oplysninger og de samarbejdsforpligtelser, der kræves i stk. 4. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at den relevante myndigheds afviklings- og tilsynsfunktion og andre funktioner holdes adskilt inden for rammerne af de kompetente myndigheder, de nationale centralbanker, de kompetente ministerier eller andre myndigheder.

De medarbejdere, der er involveret i at udføre afviklingsmyndighedens funktioner i henhold til dette direktiv, skal være strukturelt adskilt fra, og underlagt særskilte kommandoveje i forhold til, de medarbejdere, der er involveret i at udføre opgaverne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, eller i forhold til den pågældende myndigheds andre funktioner.

I forbindelse med anvendelsen af dette stykke skal medlemsstaterne eller afviklingsmyndigheden vedtage og offentliggøre eventuelt fornødne relevante interne regler, herunder regler om tavshedspligt og udveksling af oplysninger mellem de forskellige funktionsområder.

4. Medlemsstaterne stiller krav om, at de myndigheder, der udøver tilsyns- og afviklingsfunktioner, og de personer, der udøver disse funktioner på deres vegne, arbejder tæt sammen om forberedelse, planlægning og anvendelse af afviklingsafgørelser, både når afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed er separate enheder, og når funktionerne varetages i den samme enhed.

5. Hver medlemsstat udpeger et enkelt ministerium, som er ansvarligt for at varetage det kompetente ministeriums opgaver i henhold til dette direktiv.

6. Er afviklingsmyndigheden i en medlemsstat ikke det kompetente ministerium, skal den underrette det kompetente ministerium om afgørelser i henhold til dette direktiv og, medmindre andet er fastsat i national ret, have dets godkendelse, inden den gennemfører afgørelser, der har direkte budgetmæssig virkning eller systemisk betydning.

7. De afgørelser, som de kompetente myndigheder, afviklingsmyndighederne og EBA træffer i overensstemmelse med dette direktiv, skal tage hensyn til den pågældende afgørelses potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen driver virksomhed, og minimere de negative virkninger for den finansielle stabilitet og de negative økonomiske og sociale virkninger i disse medlemsstater. EBA's afgørelser træffes i overensstemmelse med artikel 38 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt afviklingsmyndighed har sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne anvende afviklingshandlinger, og at den er i stand til at udøve sine beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig for at opfylde afviklingsmålene.

9. EBA udvikler i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne den ekspertise, de ressourcer og den operationelle kapacitet, der er nødvendig, og overvåger gennemførelsen af stk. 8, herunder gennem periodiske peerevalueringer.

10. Udpeger en medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1 mere end én myndighed til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser, giver den EBA og Kommissionen en fuldt begrundet meddelelse herom og fordeler opgaver og ansvarsområder klart mellem de pågældende myndigheder, sørger for tilstrækkelig koordinering mellem dem og udpeger en enkelt myndighed som kontaktnmyndighed med henblik på samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i andre medlemsstater.

11. Medlemsstaterne meddeler EBA, hvilken eller hvilke nationale myndigheder der er udpeget som afviklingsmyndigheder og som kontaktnmyndighed, og, hvis det er relevant, hvilke specifikke opgaver og ansvarsområder de har. EBA offentliggør en liste over de pågældende afviklingsmyndigheder og kontaktnmyndigheder.

12. Med forbehold af artikel 85 kan medlemsstaterne begrænse afviklingsmyndighedens og den kompetente myndigheds og deres respektive medarbejders ansvar i overensstemmelse med national ret for handlinger og forsømmelser i forbindelse med varetagelsen af deres funktioner efter dette direktiv.

AFSNIT II

FORBEREDELSE*KAPITEL I****Genopretnings- og afviklingsplanlægning***

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser*Artikel 4***Forenklede forpligtelser for visse institutter**

1. Under hensyntagen til de konsekvenser det kan få, at et institut bliver nødlidende, på grund af karakteren af dets forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af instituttets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, til om det udfører investeringservice eller -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, eller til om dets sammenbrud og efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling forventes at få betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, andre institutter, finansieringsvilkårene eller økonomien som helhed, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne fastsætter:

- a) det nærmere indhold af genopretnings- og afviklingsplaner, jf. artikel 5-12
- b) den dato, hvor de første genopretnings- og afviklingsplaner skal være udarbejdet, samt hyppigheden af ajourføringen af genopretnings- og afviklingsplanerne, som kan være mindre end den, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 5, artikel 10, stk. 6, og artikel 13, stk. 3
- c) det nærmere indhold af de oplysninger, der kræves af institutterne, jf. artikel 5, stk. 5, artikel 11, stk. 1, og artikel 12, stk. 2, herunder oplysningerne i afsnit A og B i bilaget
- d) detaljeringsgraden af de oplysninger, der anvendes til vurdering af afviklingsmulighederne i artikel 15 og 16 samt afsnit C i bilaget.

2. De kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne foretager den i stk. 1 omhandlede vurdering efter høring af den nationale makroprudentielle myndighed, hvis relevant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne, når der anvendes forenklede forpligtelser, til enhver tid kan indføre de fulde, uforenklede forpligtelser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af forenklede forpligtelser ikke i sig selv påvirker den kompetente myndigheds og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighedens beføjelser til at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning.

5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at præcisere kriterierne i stk. 1 for vurdering i henhold til nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

6. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 5 omhandlede retningslinjer, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de i stk. 1 omhandlede kriterier for vurdering i overensstemmelse med

nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underretter EBA om, hvordan de har anvendt stk. 1, 8, 9 og 10, på institutterne i deres jurisdiktion. EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport senest den 31. december 2017 om gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10. Denne rapport skal navnlig fastlægge eventuelle forskelle i gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10 på nationalt plan.

8. Med forbehold af stk. 9 og 10 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne kan dispensere fra anvendelsen af:

- a) kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på institutter, som er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvis er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i national ret i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) kravene i afdeling 2 på institutter, der er medlemmer af en institutsikringsordning.

9. Hvis der er givet dispensation i medfør af stk. 8, skal medlemsstaterne:

- a) anvende kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på konsolideret grundlag på et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning
- b) kræve, at institutsikringsordningen lever op til kravene i afdeling 2 i samarbejde med hvert af de medlemmer, der har fået dispensation.

Med henblik herpå omfatter enhver henvisning i afdeling 2 og 3 til en koncern et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning og deres datterselskaber, og enhver henvisning til moderselskaber eller institutter, som er underlagt tilsyn på konsolideret grundlag i medfør af artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, centralorganet.

10. Institutter, der i medfør af artikel 6, stk. 4 i forordning (EU) nr. 1024/2013 er under direkte tilsyn af Den Europæiske Centralbank, eller som udgør en væsentlig andel af en medlemsstats finansielle system, udarbejder deres egne genopretningsplaner i overensstemmelse med nærværende kapitels afdeling 2 og er genstand for individuelle genopretningsplaner i overensstemmelse med afdeling 3.

For så vidt angår nærværende stykke anses et instituts aktiviteter for at udgøre en væsentlig andel af medlemsstatens finansielle system, hvis en af nedenstående betingelser er opfyldt:

- a) den samlede værdi af dets aktiver overstiger 30 000 000 000 EUR, eller
- b) de samlede aktiver i forhold til BNP i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, overstiger 20 %, medmindre den samlede værdi af aktiverne er under 5 000 000 000 EUR.

11. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at specificere ensartede formater, modeller og definitioner med henblik på de kompetente myndigheders og afviklingsmyndighedernes identifikation og videregivelse af oplysninger til EBA, jf. stk. 7, med forbehold for proportionalitetsprincippet.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Afdeling 2

Genopretningsplanlægning

Artikel 5

Genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle institutter, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU, udarbejder og vedligeholder en genopretningsplan, der fastsætter foranstaltninger, som skal træffes af instituttet for at genoprette dets finansielle situation efter en betydelig forværring af dets finansielle situation. Genopretningsplaner betragtes som en form for virksomhedsstyring som omhandlet i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.

2. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner mindst en gang om året eller efter en ændring, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation, og som kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen eller nødvendiggør en ændring heraf. De kompetente myndigheder kan kræve, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner hyppigere.

3. I genopretningsplaner må der ikke påregnes adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige.

4. Genopretningsplaner skal, når det er relevant, indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Med forbehold af artikel 4, sikrer medlemsstaterne, at genopretningsplanerne omfatter de i bilagets afsnit A anførte oplysninger. Medlemsstaterne kan kræve, at yderligere oplysninger medtages i genopretningsplanerne.

Genopretningsplanerne skal endvidere omfatte mulige foranstaltninger, som instituttet kan træffe, når betingelserne for tidlig indgriben efter artikel 27 er opfyldt.

6. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne omfatter passende kriterier og procedurer til at sikre rettidig gennemførelse af genopretningsforanstaltningerne samt et bredt udvalg af genopretningsmodeller. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne indeholder en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiel stress, der er relevante for instituttets særlige omstændigheder, herunder begivenheder, der berører hele systemet, og stress, der berører individuelle juridiske personer og koncerner.

7. EBA udsteder i tæt samarbejde med Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for nærmere at præcisere den række scenarier, der skal anvendes i forbindelse med stk. 6 i nærværende artikel.

8. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge et institut at føre detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået.

9. Ledelsesorganet i det i stk. 1 omhandlede institut vurderer og godkender genopretningsplanen, inden den forelægges for den kompetente myndighed.

10. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med en nærmere præcisering, med forbehold af artikel 4, af de oplysninger som omhandlet i nærværende artikels stk. 5, der skal indgå i genopretningsplanen.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Vurdering af genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne pålægger de institutter, der skal udarbejde genopretningsplaner i henhold til artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, at forelægge disse genopretningsplaner for den kompetente myndighed til gennemgang. Medlemsstaterne skal pålægge institutterne på tilfredsstillende vis at godtgøre over for den kompetente myndighed, at disse planer opfylder kriterierne i stk. 2.

2. Den kompetente myndighed gennemgår inden for seks måneder efter indlevering af hver plan, og efter høring af de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for denne filial, planen og vurderer, i hvilket omfang den lever op til kravene fastsat i artikel 5 og følgende kriterier:

- a) iværksættelsen af de ordninger, der foreslås i planen, vil med rimelig sandsynlighed kunne opretholde eller genoprette instituttets eller koncernens levedygtighed og finansielle stilling, idet der tages hensyn til de forberedende foranstaltninger, som instituttet har truffet eller agter at træffe
- b) planen og særlige modeller i planen vil med rimelig sandsynlighed kunne iværksættes hurtigt og effektivt i situationer med finansiell stress og i størst muligt omfang undgå at få betydelige negative virkninger for det finansielle system, heller ikke i forbindelse med scenarier, der ville få andre institutter til at iværksætte genopretningsplaner i samme periode.

3. Når den kompetente myndighed vurderer, om genopretningsplanerne er hensigtsmæssige, skal den tage hensyn til hensigtsmæssigheden af instituttets kapital- og finansieringsstruktur i forhold til kompleksiteten af den organisationsmæssige struktur og instituttets risikoprofil.

4. Den kompetente myndighed forelægger genopretningsplanen for afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndigheden kan gennemgå genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle handlinger i genopretningsplanen, der kunne få en negativ indvirkning på instituttets afviklingsmuligheder, og fremsætte henstillinger herom til den kompetente myndighed.

5. Vurderer den kompetente myndighed, at genopretningsplanen har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse, underretter den instituttet eller koncernens moderselskab om sin vurdering og pålægger instituttet inden for to måneder, som med myndighedernes godkendelse kan forlænges med én måned, at forelægge en revideret plan hvoraf det fremgår, hvordan de pågældende mangler og hindringer håndteres.

Den kompetente myndighed skal, inden den kræver, at et institut skal forelægge en revideret genopretningsplan, give instituttet mulighed for at udtale sig om dette krav.

Hvis den kompetente myndighed ikke finder, at manglerne og hindringerne i den reviderede plan er blevet håndteret i tilstrækkelig grad, kan den pålægge instituttet at foretage specifikke ændringer af planen.

6. Hvis instituttet ikke forelægger en revideret genopretningsplan, eller hvis den kompetente myndighed finder, at den reviderede genopretningsplan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i den oprindelige vurdering påpegede mangler eller potentielle hindringer, og det ikke er muligt at afhjælpe disse mangler eller hindringer i tilstrækkelig grad med et pålæg om at foretage specifikke ændringer af planen, pålægger den kompetente myndighed instituttet inden for en rimelig frist at angive, hvordan det kan ændre sine forretningsaktiviteter med henblik på at håndtere manglerne i eller hindringerne for gennemførelsen af genopretningsplanen.

Såfremt instituttet ikke inden for den kompetente myndigheds frist angiver sådanne ændringer, eller hvis den kompetente myndighed vurderer, at de handlinger, som instituttet har foreslået, ikke i tilstrækkelig grad vil kunne afhjælpe manglerne eller hindringerne, kan den kompetente myndighed pålægge insti-

tuttet at træffe enhver foranstaltning, som den anser for nødvendig og forholdsmæssig, under hensyntagen til manglernes og hindringernes alvor og foranstaltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter.

Den kompetente myndighed kan med forbehold af artikel 104 i direktiv 2013/36/EU pålægge instituttet at:

- a) nedtone instituttets risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen
- b) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger
- c) revidere instituttets strategi og struktur
- d) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed
- e) foretage ændringer i instituttets ledelsesstruktur.

Listen over foranstaltninger omhandlet i nærværende stykke forhindrer ikke medlemsstaterne i at bemyndige de kompetente myndigheder til at træffe yderligere foranstaltninger i henhold til national ret.

7. Når den kompetente myndighed pålægger et institut at træffe foranstaltninger i henhold til stk. 6, skal afgørelsen vedrørende foranstaltningerne være begrundet og forholdsmæssig.

Afgørelsen meddeles instituttet skriftligt og er omfattet af klageadgang.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal inddrage i vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 2 og artikel 8, stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 7

Koncerngenopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at modervirksomheder i Unionen udarbejder og forelægger en koncerngenopretningsplan for den konsoliderende tilsynsmyndighed. Koncerngenopretningsplanen skal bestå af en genopretningsplan for hele koncernen under ledelse af modervirksomheden i Unionen i sin helhed. Koncerngenopretningsplanen skal identificere foranstaltninger, som det kan være nødvendigt at gennemføre i modervirksomheden i Unionen og i hvert enkelt datterselskab.

2. I overensstemmelse med artikel 8 kan de kompetente myndigheder kræve, at datterselskaber hver især udarbejder og forelægger genopretningsplaner.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i nærværende direktiv, koncerngenopretningsplanerne til:

- a) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU
- b) de kompetente myndigheder i de medlemsstater, i hvilke der ligger væsentlige filialer, hvis dette er relevant for den pågældende filial
- c) koncernafviklingsmyndigheden og
- d) datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

4. Koncerngenopretningsplanen skal sigte mod at opnå en stabilisering af hele koncernen eller af et af dens institutter, når den/det befinder sig i en stresssituation, således at man tackler eller fjerner årsagerne til vanskelighederne og genopretter koncernens eller det pågældende instituts finansielle stilling og samtidig tager hensyn til andre koncernenheders finansielle stilling.

Koncerngenopretningsplanen skal indeholde ordninger, der sikrer, at de foranstaltninger, der skal træffes for modervirksomheden i Unionen, for de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), samt de foranstaltninger, der skal træffes for datterselskaber og, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU for væsentlige filialer, koordineres og er konsistente.

5. Koncerngenopretningsplanen og eventuelle planer, der er udarbejdet for de enkelte datterselskaber, skal indeholde de elementer, der er specificeret i artikel 5. Hvis det er relevant, skal disse planer indeholde ordninger for koncernintern finansiel støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiel støtte indgået i overensstemmelse med kapitel III.

6. Koncerngenopretningsplaner skal indeholde en række genopretningsmodeller, der beskriver foranstaltninger til håndtering af de i artikel 5, stk. 6, omhandlede scenarier.

For hvert af disse scenarier skal det i koncerngenopretningsplanen anføres, om der er hindringer for iværksættelsen af genopretningsforanstaltninger i koncernen, herunder i de enkelte enheder, der er omfattet af planen, og om der er væsentlige praktiske eller retlige hindringer for umiddelbar overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver eller aktiver inden for koncernen.

7. Ledelsesorganet for den enhed, der udarbejder koncerngenopretningsplanen i henhold til stk. 1, vurderer og godkender koncerngenopretningsplanen, inden det forelægger den for den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Artikel 8

Vurdering af koncerngenopretningsplaner

1. Den konsoliderende tilsynsmyndighed gennemgår sammen med de kompetente myndigheder for datterselskaberne og efter høring af de kompetente myndigheder, jf. artikel 116 i direktiv 2013/36/EU, og med de kompetente myndigheder for væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, koncerngenopretningsplanen og vurderer, i hvilket omfang den opfylder de i artikel 6 og 7 fastsatte krav og kriterier. Vurderingen foretages i overensstemmelse med proceduren i artikel 6 og nærværende artikel og skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af genopretningsforanstaltningerne for den finansielle stabilitet i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for datterselskaberne bestræber sig på at træffe en fælles afgørelse om:

- a) gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen
- b) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for de institutter, der tilhører koncernen, og
- c) anvendelse af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 5 og 6.

Parterne bestræber sig på at træffe den fælles afgørelse inden for fire måneder fra datoen for den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremsendelse af koncerngenopretningsplanen, jf. artikel 7, stk. 3.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Foreligger der ikke inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen en fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder om gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen eller om eventuelle foranstaltninger, som kræves gennemført af modervirksomheden i Unionen i henhold til artikel 6, stk. 5 og 6, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse med hensyn til disse spørgsmål. Den konsoliderende tilsynsmyndighed træffer sin afgørelse efter at have taget hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter modervirksomheden i Unionen og de øvrige kompetente myndigheder om afgørelsen.

Har en af de i stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 omhandlet sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsperioden i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder den konsoliderende tilsynsmyndigheds afgørelse anvendelse.

4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse derom fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen, træffer hver kompetent myndighed selv afgørelse om:

- a) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for institutter i den kompetente myndigheds jurisdiktion, og
- b) anvendelsen for datterselskaber af de i artikel 6, stk. 5 og 6, omhandlede foranstaltninger.

Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 nævnt sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den kompetente myndighed for datterselskabet sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra den kompetente myndighed, der er ansvarlig for det pågældende datterselskab, anvendelse.

5. De øvrige kompetente myndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse om en koncerngenopretningsplan, der omfatter koncernenheder i deres jurisdiktion.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 2 eller 5, og de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 3 og 4, anerkendes som endelige og anvendes af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater.

7. Efter anmodning fra en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 3 eller 4 kan EBA kun bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne og gennemførelsen af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 6, litra a), b) og d).

Artikel 9

Indikatorer i genopretningsplaner

1. De kompetente myndigheder kræver med henblik på artikel 5-8, at hver genopretningsplan indeholder et sæt indikatorer, som instituttet har fastlagt, og som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen. De kompetente myndigheder skal godkende disse indikatorer i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne i henhold til artikel 6 og 8. Indikatorerne kan være af kvalitativ eller kvantitativ karakter i henhold til instituttets finansielle stilling og skal kunne overvåges uden besvær. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne indfører passende ordninger til regelmæssig overvågning af indikatorerne.

Uanset første afsnit kan et institut:

- a) træffe foranstaltninger i henhold til sin genopretningsplan i tilfælde, hvor den relevante indikator ikke er opfyldt, men hvor instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne er hensigtsmæssigt, eller

b) undlade at træffe sådanne foranstaltninger, hvis instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne ikke er hensigtsmæssigt.

En afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til genopretningsplanen eller en afgørelse om at undlade at træffe sådanne foranstaltninger skal omgående meddeles den kompetente myndighed.

2. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer som omhandlet i stk. 1.

Afdeling 3

Afviklingsplanlægning

Artikel 10

Afviklingsplaner

1. Afviklingsmyndigheden udarbejder efter høring af den kompetente myndighed og efter høring af afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, hvis det er relevant for den pågældende væsentlige filial, en afviklingsplan for hvert institut, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU. Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingshandlinger, som afviklingsmyndigheden kan træffe, hvis instituttet opfylder betingelserne for afvikling. Oplysningerne omhandlet i stk. 7, litra a), videregives til det pågældende institut.

2. Når afviklingsmyndigheden udarbejder en afviklingsplan, identificerer den eventuelle væsentlige hindringer for en sådan afvikling og angiver i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer i overensstemmelse med kapitel II i nærværende afsnit.

3. Der skal i afviklingsplanen tages højde for relevante scenarier, herunder at et instituts sammenbrud kan være idiosynkratisk eller finde sted i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet. Der må i afviklingsplanen ikke regnes med noget af følgende:

a) ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

4. Afviklingsplanen skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og skal identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Afviklingsmyndigheder kan pålægge institutterne at bistå dem med at udarbejde og ajourføre planerne.

6. Afviklingsplaner skal gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter væsentlige ændringer, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for planens effektivitet eller på anden vis nødvendiggør en revision af afviklingsplanen.

Med henblik på en revision eller ajourføring af afviklingsplaner som omhandlet i første afsnit meddeler institutterne og de kompetente myndigheder straks afviklingsmyndighederne enhver ændring, der nødvendiggør en sådan revision eller ajourføring af afviklingsplanen.

7. Med forbehold af artikel 4 opstilles der i afviklingsplanen modeller for, hvordan de i afsnit IV omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på instituttet. Afviklingsplanen skal indeholde følgende, så vidt muligt kvantificerede, elementer:

- a) en sammenfatning af planens vigtigste elementer
- b) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet, der har fundet sted, siden de seneste afviklingsoplysninger blev registreret
- c) en beskrivelse af, hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse i tilfælde af, instituttet bliver nødlidende
- d) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter
- e) en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 og artikel 15
- f) en beskrivelse af de foranstaltninger, der måtte være pålagt i medfør af artikel 17 for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, som er påpeget ved vurderingen i henhold til artikel 15
- g) en beskrivelse af procedurerne til bestemmelse af værdien og salgbarheden af instituttets kritiske funktioner, centrale forretningsområder og aktiver
- h) en udførlig beskrivelse af de ordninger, der skal sikre, at de i artikel 11 krævede oplysninger er aktuelle og til enhver tid tilgængelige for afviklingsmyndighederne
- i) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller
- iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser

en redegørelse fra afviklingsmyndigheden, der forklarer, hvordan de forskellige afviklingsmodeller vil kunne finansieres, uden at der regnes med noget af følgende:

- j) en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier, der vil kunne anvendes, alt efter de forskellige mulige scenarier og de gældende tidsfrister
- k) en beskrivelse af kritiske indbyrdes afhængighedsforhold
- l) en beskrivelse af mulighederne for at bevare adgangen til betalings- og clearingtjenester samt andre infrastrukturer og en vurdering af overførbarheden af kundernes positioner
- m) en analyse af planens konsekvenser for instituttets medarbejdere, herunder en vurdering af eventuelle omkostninger forbundet hermed, og en beskrivelse af de planlagte procedurer for høring af medarbejderne under afviklingsprocessen, idet der tages hensyn til de nationale ordninger for dialog med arbejdsmarkedets parter, hvor dette er relevant
- n) en plan for kommunikation med medierne og offentligheden
- o) minimumskravet til kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45, stk. 1, og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant
- p) hvor det er relevant, minimumskravet til kapitalgrundlaget og kontraktlige bail-in-instrumenter i medfør af artikel 45, stk. 1, og i givet fald en frist for opnåelse af dette niveau
- q) en beskrivelse af de aktiviteter og systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af den fortsatte gennemførelse af instituttets operationelle procedurer
- r) hvor det er relevant, udtalelser fra instituttet om afviklingsplanen.

8. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut og en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fører detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået. Afviklingsmyndigheden kan fastsætte en tidsfrist, inden for hvilken instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal kunne fremlægge disse registre. Alle institutter og alle enheder, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i

afviklingsmyndighedens jurisdiktion er omfattet af samme tidsfrist. Afviklingsmyndigheden kan beslutte at fastsætte forskellige tidsfrister for forskellige typer af finansielle kontrakter omhandlet i artikel 2, nr. 100). Dette stykke berører ikke den kompetente myndigheds informationsindsamlingsbeføjelser.

9. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 11

Oplysninger i forbindelse med afviklingsplaner og samarbejde fra instituttets side

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at institutterne:

- a) samarbejder i nødvendigt omfang i udarbejdelsen af afviklingsplaner
- b) giver dem, enten direkte eller via den kompetente myndighed, alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udarbejde og iværksætte afviklingsplaner.

Afviklingsmyndighederne skal navnlig have beføjelse til at kræve blandt andet at få udleveret de oplysninger og analyser, der er omhandlet i bilagets afsnit B.

2. De kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater samarbejder med afviklingsmyndighederne for at kontrollere, om alle eller nogle af de oplysninger, der skal afgives i henhold til stk. 1, allerede foreligger. Foreligger de pågældende oplysninger, skal de kompetente myndigheder videregive dem til afviklingsmyndighederne.

3. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der præciserer procedureerne og et minimumssæt af standardformularer og -modeller for forelæggelse af oplysningerne i henhold til denne artikel.

EBA skal forelægge disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 12

Koncernafviklingsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder og efter høring af væsentlige filialers afviklingsmyndigheder, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, udarbejder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsplaner skal indeholde en plan for afvikling af den koncern, der er ledet af modervirksomheden i Unionen, i sin helhed, enten via afvikling af modervirksomheden i Unionen eller via likvidation og afvikling af datterinstitutterne. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger til afvikling af:

- a) modervirksomheden i Unionen
- b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger i Unionen
- c) de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder, og
- d) med forbehold af afsnit VI, de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger uden for Unionen.

2. Koncernafviklingsplanen udarbejdes på grundlag af de oplysninger, der er afgivet i henhold til artikel 11.

3. Koncernafviklingsplanen skal:

- a) fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for koncernenheder, både gennem afviklingshandlinger for de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), moderselskabet og datterselskabsinstitutterne og gennem koordinerede afviklingshandlinger for datterselskabsinstitutterne i de i artikel 10, stk. 3, omhandlede scenarier
- b) redegøre for, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med koncernenheder, der er etableret i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af koncernenhederne varetager, eller af bestemte koncernenheder, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for koordineret afvikling
- c) for en koncern, der også omfatter enheder, som er etableret i tredjelande, påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i de pågældende tredjelande og konsekvenserne for afvikling i Unionen
- d) afdække foranstaltninger, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt
- e) fastsætte eventuelle yderligere foranstaltninger, der ikke er omhandlet i dette direktiv, som koncernafviklingsmyndigheden påtænker at træffe i forbindelse med afvikling af koncernen
- i) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller
- iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

angive, hvordan de forskellige koncernafviklingshandlinger vil kunne finansieres, og, når der er behov for finansieringsordningen, opstille principper for deling af ansvaret for finansieringen mellem finansieringskilder i forskellige medlemsstater. Der må i planen ikke regnes med noget af følgende:

Disse principper opstilles på grundlag af rimelige og afbalancerede kriterier og tager navnlig hensyn til artikel 107, stk. 5, og indvirkningen på den finansielle stabilitet i alle de berørte medlemsstater.

4. Vurderingen af koncernens afviklingsmuligheder i henhold til artikel 16 foretages samtidig med udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med nærværende artikel. En detaljeret beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i henhold til artikel 16, medtages i koncernafviklingsplanen.

5. Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssig stor indvirkning på en medlemsstat.

6. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanernes indhold, under hensyntagen til koncernernes forskellige forretningsmodeller på det indre marked.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 13

Krav om og procedure for koncernafviklingsplaner

1. Modervirksomheder i Unionen indsender de oplysninger, som kan kræves i henhold til artikel 11, til koncernafviklingsmyndigheden. Disse oplysninger vedrører modervirksomheden i Unionen og i nødven-

digst omfang hver af koncernenhederne, herunder enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d).

Koncernafviklingsmyndigheden videresender, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i direktivet, de i henhold til dette stykke indsendte oplysninger til:

- a) EBA
- b) datterselskabernes afviklingsmyndigheder
- c) afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial
- d) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, og
- e) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder er etableret.

De oplysninger, som koncernafviklingsmyndigheden fremsender til datterselskabernes afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder, til afviklingsmyndighederne i den jurisdiktion, i hvilke der ligger væsentlige filialer, og til de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, indeholder som et minimum alle de oplysninger, der er relevante for datterselskabet eller den væsentlige filial. De oplysninger, der fremsendes til EBA, indeholder alle de oplysninger, der er relevante for EBA's rolle i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. For så vidt angår oplysninger vedrørende datterselskaber i tredjelande er koncernafviklingsmyndigheden ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger, hvis den relevante tilsynsmyndighed eller afviklingsmyndighed i tredjelandet ikke har givet sit samtykke.

2. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne i samarbejde med de i nærværende artikels stk. 1, andet afsnit, omhandlede afviklingsmyndigheder i afviklingskollegier og efter høring af de relevante kompetente myndigheder, herunder de kompetente myndigheder i medlemsstater, i hvis jurisdiktioner der ligger væsentlige filialer, udarbejder og opretholder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsmyndighederne kan efter eget skøn, og forudsat at de efterlever de fortrolighedskrav, som er fastsat i dette direktivs artikel 98, inddrage afviklingsmyndighederne i tredjelande, i hvis jurisdiktioner koncernen har etableret datterselskaber eller finansielle holdingselskaber eller væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU, i udarbejdelsen og opretholdelsen af koncernafviklingsplaner.

3. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsplaner gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter ændringer, der berører koncernens, herunder eventuelle koncernenheders, retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for eller nødvendiggøre en ændring af planen.

4. Koncernafviklingsplanen vedtages i form af en fælles afgørelse fra koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

Afviklingsmyndighederne træffer en fælles afgørelse inden for fire måneder efter datoen for koncernafviklingsmyndighedens fremsendelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, andet afsnit.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om koncernafviklingsplanen. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden, med forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse.

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

6. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer hver koncernafviklingsmyndighed med ansvar for et datterselskab selv afgørelse og udarbejder og oprettholder en afviklingsplan for hvert institut i sin jurisdiktion. De enkelte afgørelser skal være fuldt begrundede, gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Hver afviklingsmyndighed meddeler sin afgørelse til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den pågældende afviklingsmyndighed, med forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

7. De øvrige afviklingsmyndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 6, kan træffe en fælles afgørelse om en koncernafviklingsplan, der omfatter koncernenhederne i deres jurisdiktion.

8. De fælles afgørelser, som er omhandlet i stk. 4 og 7, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 5 og 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. EBA kan i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5 og 6 efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, medmindre en berørt afviklingsmyndighed vurderer, at genstanden for uenigheden på en eller anden måde kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar.

10. Hvor der træffes fælles afgørelser i henhold til stk. 4 og 7, og hvor en afviklingsmyndighed i forbindelse med stk. 9 vurderer, at genstanden for en uenighed om koncernafviklingsplaner kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar, skal koncernafviklingsmyndigheden iværksætte en ny vurdering af koncernafviklingsplanen, og herunder minimumskravet vedrørende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

Artikel 14

Fremsendelse af afviklingsplanerne til de kompetente myndigheder

1. Afviklingsmyndigheden fremsender afviklingsplanerne med eventuelle ændringer til de relevante kompetente myndigheder.

2. Koncernafviklingsmyndigheden fremsender koncernafviklingsplanerne med eventuelle ændringer til de relevante kompetente myndigheder.

KAPITEL II

Afviklingsmuligheder

Artikel 15

Vurdering af afviklingsmulighederne for institutter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden efter at have hørt den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang et institut, som ikke er en del af en koncern, kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

- a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation,
- c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Et institut anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndigheden enten likviderer det ved almindelig insolvensbehandling eller anvender de forskellige afviklingsværktøjer og -beføjelser på instituttet, idet det i videst muligt omfang forhindres, at det får betydelige negative virkninger for finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiel ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af instituttets kritiske funktioner sikres. Afviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når et institut anses for ikke at kunne afvikles.

2. Ved vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til stk. 1 ser afviklingsmyndigheden som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.

3. Vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages af afviklingsmyndigheden samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af afviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 10.

4. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der beskriver de forhold og kriterier, der skal undersøges med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne for institutter eller koncerner, jf. nærværende artikels stk. 2 og artikel 16.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Vurdering af afviklingsmulighederne for koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med afviklingsmyndighederne for datterselskaber, efter høring af den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for sådanne datterselskaber samt afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang koncerner kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

- a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation

- c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten likviderer koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller anvender afviklingsværktøjer og -beføjelser på enheder, idet de i størst muligt omfang forhindrer, at det får betydelige negative virkninger for de finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i de medlemsstater, i hvilke der er etableret koncernenheder, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis. Koncernafviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

Vurderingen af, hvorvidt koncerner kan afvikles, tages i betragtning af afviklingskollegierne som omhandlet i artikel 88.

2. Ved vurderingen af koncernafviklingsmulighederne ser afviklingsmyndighederne som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.

3. Vurderingen af koncernafviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanerne i overensstemmelse med artikel 12. Vurderingen foretages efter den i artikel 13 fastsatte beslutningsprocedure.

Artikel 17

Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed ved en vurdering af afviklingsmulighederne for et institut i henhold til artikel 15 og 16 efter høring af den kompetente myndighed konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af det pågældende institut, giver afviklingsmyndigheden det berørte institut, den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, skriftlig underretning herom.

2. Kravet til afviklingsmyndighederne om at udarbejde afviklingsplaner og kravet til de relevante afviklingsmyndigheder om at træffe en fælles afgørelse om koncernafviklingsplaner, der er fastsat i henholdsvis artikel 10, stk. 1, og artikel 13, stk. 4, suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil foranstaltningerne med henblik på at fjerne de væsentlige hindringer for afvikling er blevet accepteret af afviklingsmyndigheden i henhold til nærværende artikels stk. 3 eller fastlagt i henhold til nærværende artikels stk. 4.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 forelægger instituttet afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige hindringer, der er påpeget i underretningen. Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende væsentlige hindringer.

4. Vurderer afviklingsmyndigheden, at de af et institut foreslåede foranstaltninger i henhold til stk. 3 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kræver den enten direkte eller indirekte gennem den kompetente myndighed, at instituttet træffer andre foranstaltninger, der vil kunne opfylde dette mål, og giver skriftlig underretning om disse foranstaltninger til instituttet, som inden for en måned skal forelægge en plan for efterlevelsen heraf.

I sin vurdering af alternative foranstaltninger skal afviklingsmyndigheden påvise, hvorfor instituttets foreslåede foranstaltninger ikke ville kunne fjerne hindringerne for afviklingen, og hvordan de foreslåede alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne dem. Afviklingsmyndigheden skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet, og foran-

staltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter, dets stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

5. Med henblik på stk. 4 har afviklingsmyndighederne beføjelse til at træffe følgende foranstaltninger:

- a) kræve, at instituttet reviderer koncerninterne finansieringsordninger, eller genovervejer fraværet af sådanne, eller udarbejder serviceaftaler, det være sig internt i koncernen eller med tredjemand, til dækning af kritiske funktioner
- b) kræve, at instituttet begrænser sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer
- c) i specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis indføre krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med en afvikling
- d) kræve, at instituttet afhænder bestemte aktiver
- e) kræve, at instituttet begrænser eller indstiller eksisterende eller påtænkte aktiviteter
- f) begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter
- g) kræve, at instituttet eller en koncernenhed, som det enten direkte eller indirekte kontrollerer, forenkles gennem ændringer af dets eller dens retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer
- h) kræve, at et institut eller et moderselskab opretter et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen
- i) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udsteder nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 45
- j) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tager andre skridt for at leve op til minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45, herunder navnlig forsøger at genforhandle de nedskrivningsrelevante passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, det har udstedt, med henblik på at sikre, at afviklingsmyndighedens eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til retten i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under, og
- k) at det, hvis instituttet er datterselskab af et blandet holdingselskab, kræves, at det blandede holdingselskab opretter et særskilt finansielt holdingselskab til at kontrollere instituttet, hvis det er nødvendigt for at lette afviklingen af instituttet og undgå, at anvendelsen af de i afsnit IV omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser får negative konsekvenser for koncernens ikke-finansielle del.

6. En afgørelse i henhold til stk. 1 eller 4 skal opfylde følgende krav:

- a) den skal indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering
- b) den skal angive, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet fastsat i stk. 4, og
- c) den skal være omfattet af klageadgang.

7. Inden afviklingsmyndigheden peger på foranstaltninger i henhold til stk. 4 efter høring af den kompetente myndighed og, hvis det er relevant, den udpegede nationale makroprudentielle myndighed, tager den behørigt hensyn til de pågældende foranstaltningers potentielle konsekvenser for det pågældende institut, for det indre marked for finansielle tjenesteydelser, for den finansielle stabilitet i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.

8. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 udkast til retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de nærmere detaljer vedrørende foranstaltningerne i henhold til stk. 5 og omstændighederne for anvendelsen af hver enkelt foranstaltning.

*Artikel 18***Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling: koncernbehandling**

1. Koncernafviklingsmyndigheden tager sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder efter høring af tilsynskollegiet og afviklingsmyndighederne i jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, hensyn til den i artikel 16 krævede vurdering i afviklingskollegiet og tager alle rimelige skridt til at nå frem til en fælles afgørelse om anvendelsen af foranstaltninger, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, vedrørende alle institutter, som tilhører koncernen.

2. Koncernafviklingsmyndigheden udarbejder og forelægger i samarbejde med den konsoliderende tilsynsmyndighed og EBA i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 en rapport til modervirksomheden i Unionen, til datterselskabernes afviklingsmyndigheder og til afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer. I rapporten, der udarbejdes efter høring af de kompetente myndigheder, analyseres det, hvilke væsentlige hindringer der er for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og for udøvelse af afviklingsbeføjelserne i forbindelse med koncernen. I rapporten skal konsekvenserne for instituttets forretningsmodel overvejes, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som myndigheden mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan modervirksomheden i Unionen indsende bemærkninger og forelægge koncernafviklingsmyndigheden forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten.

4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndighederne og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, som skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

5. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fire måneder efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra tredjelandsmoderselskabet eller ved udløbet af den i stk. 3 omhandlede frist på fire måneder, hvis denne udløber først. Den skal være begrundet og fremgå af et dokument, som koncernafviklingsmyndigheden sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den i stk. 5 omhandlede frist, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på koncernniveau.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire

måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

7. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse træffer datterselskabernes afviklingsmyndigheder selv afgørelse om, hvilke passende foranstaltninger de enkelte datterselskaber skal træffe i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til det berørte datterselskab og til koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder datterselskabets afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

8. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 5 og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis ikke der foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse om at træffe de i artikel 17, stk. 5, litra g), h) eller k), fastsatte foranstaltninger, kan EBA, efter anmodning fra en afviklingsmyndighed, i henhold til nærværende artikels stk. 6 eller 7 bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITEL III

Koncernintern finansiel støtte

Artikel 19

Aftale om koncernintern finansiel støtte

1. Medlemsstaterne sikrer, at et moderinstitut i en medlemsstat eller et moderinstitut i Unionen eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), og dens eller dets datterselskaber i andre medlemsstater eller i tredjelande, der er institutter eller finansieringsinstitutter, som er omfattet af det konsoliderede tilsyn med moderselskabet, kan deltage i en aftale om finansiel støtte til enhver anden part i aftalen, der opfylder betingelserne for tidlig indgriben i henhold til artikel 27, forudsat at betingelserne i dette kapitel også er opfyldt.

2. Dette kapitel finder ikke anvendelse på koncerninterne finansielle ordninger, herunder finansieringsordninger og forvaltningen af centraliserede finansieringsordninger, såfremt ingen af parterne i sådanne ordninger opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

3. En aftale om koncernintern finansiel støtte er ikke en forudsætning:

- a) for at yde koncernintern finansiel støtte til en koncernenhed, som oplever finansielle problemer, hvis instituttet beslutter at gøre dette i konkrete sager, og i overensstemmelse med koncernens politik, hvis det ikke udgør en risiko for koncernen som helhed eller
- b) for at drive virksomhed i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterne skal fjerne alle hindringer i national ret for transaktioner vedrørende koncernintern finansiel støtte, som gennemføres i overensstemmelse med dette kapitel, forudsat at intet i dette kapitel hindrer medlemsstaterne i at begrænse koncerninterne transaktioner som følge af nationale love, der anvender valgmulighederne i forordning (EU) nr. 575/2013, der gennemfører direktiv 2013/36/EU eller som af hensyn til den finansielle stabilitet kræver en adskillelse af dele af en koncern eller af aktiviteter, der udøves i en koncern.

5. Aftalen om koncernintern finansiel støtte kan:

- a) omfatte et eller flere af koncernens datterselskaber og indeholde bestemmelser om finansiel støtte fra moderselskabet til datterselskaber, fra datterselskaber til moderselskabet, mellem de af koncernens datterselskaber, der er part i aftalen, eller en kombination af disse enheder
- b) indeholde bestemmelser om finansiel støtte i form af lån, garantistillelse, aktiver, der stilles til rådighed som sikkerhed, eller en kombination af disse former for finansiel støtte i forbindelse med en eller flere transaktioner mellem støttemodtager og tredjemand.

6. Hvis en koncernenhed i henhold til aftalen om koncernintern finansiel støtte indvilliger i at yde finansiel støtte til en anden koncernenhed, kan aftalen indeholde et tilsvarende tilsagn om finansiel støtte fra den koncernenhed, der modtager støtten, til den koncernenhed, der yder støtten.

7. Aftalen om koncernintern finansiel støtte opstiller principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen. Disse principper omfatter et krav om, at vederlaget fastsættes på tidspunktet for ydelsen af finansiel støtte. Aftalen, herunder principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelsen af finansiel støtte, og de øvrige bestemmelser i aftalen, skal leve op til følgende principper:

- a) alle parter skal indgå aftalen af egen fri vilje
- b) ved indgåelsen af aftalen og fastsættelsen af vederlaget for ydelse af den finansielle støtte skal alle parter handle i egen interesse og kan tage hensyn til eventuelle direkte eller indirekte fordele for en part som følge af ydelsen af den finansielle støtte
- c) alle parter, der yder finansiel støtte, skal have fuld adgang til relevante oplysninger fra enhver part, der modtager finansiel støtte, forud for fastsættelsen af vederlaget for ydelse af finansiel støtte og forud for enhver afgørelse om at yde finansiel støtte
- d) vederlaget for ydelse af finansiel støtte kan fastsættes under hensyntagen til de oplysninger, som den støtteydende part er i besiddelse af, i kraft af at denne er en del af samme koncern som den part, der modtager finansiel støtte, og som markedet ikke har adgang til, og
- e) principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelse af finansiel støtte, kan fastlægges, uden at der er pligt til at tage hensyn til den forventede midlertidige indvirkning på markedspriserne som følge af koncerneksterne begivenheder.

8. Aftalen om koncernintern finansiel støtte må kun indgås, hvis ingen af parterne på tidspunktet for den påtænkte indgåelse efter deres respektive kompetente myndigheders opfattelse opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

9. Medlemsstaterne sikrer, at rettigheder, fordringer og handlinger, der følger af aftalen om koncernintern finansiel støtte, kun udøves af parterne heri, og at tredjemand er udelukket herfra.

Artikel 20

De kompetente myndigheders gennemgang af den påtænkte aftale og mægling

1. Moderinstituttet i Unionen indsender en ansøgning til den konsoliderende tilsynsmyndighed om tilladelse til at indgå en påtænkt aftale om koncernintern finansiel støtte, som påtænkes i overensstemmelse med artikel 19. Teksten til den påtænkte aftale skal være indeholdt i ansøgningen, og det skal fremgå, hvilke koncernenheder der ønsker at deltage i den.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender straks ansøgningen til de kompetente myndigheder for hvert af de datterselskaber, der ønsker at deltage i aftalen, med henblik på at nå frem til en fælles afgørelse.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler i overensstemmelse med procedurerne i nærværende artikels stk. 5 og 6 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis bestemmelserne heri er forenelige med de i artikel 23 fastsatte betingelser for finansiel støtte.

4. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan i overensstemmelse med procedurerne i nærværende artikels stk. 5 og 6 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale, hvis aftalen anses for uforenelig med betingelserne for finansiel støtte, jf. artikel 23.

5. De kompetente myndigheder gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse, som tager hensyn til de potentielle konsekvenser, herunder finanspolitiske konsekvenser, af aftalens gennemførelse i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed, med hensyn til, om bestemmelserne i den påtænkte aftale er forenelige med betingelserne for finansiel støtte fastsat i artikel 23, senest fire måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos den konsoliderende tilsynsmyndighed. Den fælles afgørelse skal fremgå af et dokument, der indeholder den fuldt begrundede afgørelse, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til ansøgeren.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse om ansøgningen. Afgørelsen skal fremgå af et dokument, der indeholder en fuldstændig begrundelse, og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter ansøgeren og de øvrige kompetente myndigheder om sin afgørelse.

7. Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Artikel 21

Aktionærernes godkendelse af den påtænkte aftale

1. Medlemsstaterne kræver, at en påtænkt aftale, hvortil de kompetente myndigheder har meddelt tilladelse, skal forelægges til aktionærernes godkendelse i hver af de koncernenheder, der ønsker at deltage i aftalen. I så fald gælder aftalen kun for de parter, hvis aktionærer har godkendt aftalen i overensstemmelse med stk. 2.

2. En aftale om koncernintern finansiel støtte er kun gyldig for en koncernenhed, hvis dens aktionærer har tilladt denne koncernenheds ledelsesorgan at beslutte, at koncernenheden skal yde eller modtage finansiel støtte i henhold til aftalen og i overensstemmelse med betingelserne fastsat i dette kapitel, og denne aktionærgodkendelse ikke er trukket tilbage.

3. Ledelsesorganet for hver af de enheder, der deltager i aftalen, aflægger hvert år beretning for aktionærerne om, hvordan aftalen fungerer, og om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

Artikel 22

Fremsendelse af aftaler om koncernintern finansiel støtte til afviklingsmyndighederne

De kompetente myndigheder fremsender de aftaler om koncernintern finansiel støtte, hvortil de har meddelt tilladelse, sammen med eventuelle ændringer til de relevante afviklingsmyndigheder.

Artikel 23

Betingelser for koncernintern finansiel støtte

1. Der må kun ydes finansiel støtte fra en koncernenhed i henhold til artikel 19, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) det kan med rimelighed forventes, at støtten afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den koncernenhed, der modtager den
- b) den finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed eller i en af koncernenhederne og er i den støtteydende koncernenheds interesse
- c) den finansielle støtte ydes på visse betingelser, herunder mod et vederlag, i overensstemmelse med artikel 19, stk. 7
- d) på grundlag af de oplysninger, som ledelsesorganet i den koncernenhed, der yder finansiel støtte, ligger inde med på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at yde finansiel støtte træffes, er der rimelig udsigt til, at vederlaget for støtten vil blive erlagt, og, hvis støtten er ydet i form af et lån, at lånet vil blive tilbagebetalt af den koncernenhed, der modtager støtten. Hvis støtten ydes i form af en garanti eller en form for sikkerhed, gælder samme betingelser for modtagerens ansvar, hvis garantien eller sikkerheden gøres gældende
- e) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den koncernenhed, der yder støtten
- f) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i den medlemsstat, hvor den støtteydende koncernenhed er hjemmehørende
- g) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kapital- og likviditetskravene i direktiv 2013/36/EU og de øvrige krav i artikel 104, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den enhed, der yder støtten
- h) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kravene vedrørende store eksponeringer fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU, herunder eventuel national lovgivning om udnyttelse af de heri fastsatte muligheder, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den koncernenhed, der yder støtten
- i) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke underminere afviklingsmulighederne for den koncernenhed, der yder støtten.

2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i stk. 1, litra a), c), e) og i).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 til fremme af konvergens i praksis med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 1, litra b), d), f) og h).

Artikel 24

Afgørelse om at yde finansiel støtte

Afgørelsen om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der yder støtten. Afgørelsen skal være begrundet, og formålet med den påtænkte finansielle støtte skal være anført. Navnlig skal det af afgørelsen fremgå, hvordan ydelsen af den finansielle støtte opfylder betingelserne fastsat i artikel 23, stk. 1. Afgørelsen om at acceptere koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte.

Artikel 25

De kompetente myndigheders ret til at gøre indsigelse

1. Ledelsesorganet for en koncernenhed, der agter at yde støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiel støtte, underretter inden støtten ydes:

- a) sin kompetente myndighed
- b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), eventuelt den konsoliderende tilsynsmyndighed
- c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og
- d) EBA.

Underretningen omfatter ledelsesorganets begrundede afgørelse i overensstemmelse med artikel 24 og detaljerede oplysninger om den påtænkte finansielle støtte, bl.a. en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte.

2. Senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig underretning kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, der yder finansiel støtte, forbyde eller begrænse den finansielle støtte, hvis den vurderer, at betingelserne for koncernintern finansiel støtte fastsat i artikel 23 ikke er opfyldt. En kompetent myndigheds afgørelse om at forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal begrundes.

3. Den kompetente myndigheds beslutning om at acceptere, forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal omgående meddeles til:

- a) den konsoliderende tilsynsmyndighed
- b) den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager støtten, og
- c) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

4. Har den konsoliderende tilsynsmyndighed eller den kompetente myndighed, der er ansvarlig for den støttemodtagende koncernenhed, indvendinger mod beslutningen om at forbyde eller begrænse den finansielle støtte, kan de inden for to dage indbringe sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Hvis den kompetente myndighed ikke forbyder eller begrænser den finansielle støtte inden for den i stk. 2 anførte frist eller inden fristens udløb har accepteret denne støtte, kan der ydes finansiel støtte på de betingelser, der er meddelt den kompetente myndighed.

6. Instituttets ledelsesorgans beslutning om at yde finansiel støtte fremsendes til:

- a) den kompetente myndighed
- b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), og hvor det er relevant, den konsoliderende tilsynsmyndighed
- c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og
- d) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

7. Hvis den kompetente myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte i henhold til nærværende artikels stk. 2, og hvis koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 7, stk. 5, henviser til koncernintern finansiel støtte, kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, over for hvilken der er givet afslag på eller nedlagt forbud mod støtte, anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 8 eller, hvis der er udarbejdet en individuel genopretningsplan, anmode koncernenheden om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Artikel 26

Fremlæggelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernenheder offentliggør, hvorvidt de deltager i en aftale om koncernintern finansiel støtte i medfør af artikel 19 og offentliggør en beskrivelse af en sådan aftales almindelige betingelser samt navnene på de koncernenheder, der er part i den, og ajourfører disse oplysninger mindst en gang om året.

Artikel 431-434 i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse.

2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at angive formen og indholdet af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AFSNIT III

TIDLIG INDGRIBEN

Artikel 27

Foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben

1. Hvis et institut overtræder eller på grund af blandt andet en finansiel situation i hastig forværring, herunder en likviditetssituation der forværres, stigende gearingsgrad, misligholdte lån eller koncentration af eksponeringer, vurderet på grundlag af en række udløsningsmekanismer, som kan indbefatte instituttets kapitalkrav plus 1,5 procentpoint, kan forventes i nær fremtid at overtræde kravene i forordning (EU) nr. 575/2013, direktiv 2013/36/EU, afsnit II i direktiv 2014/65/EU eller en af artiklerne 3-7, 14-17 samt 24, 25 og 26 i forordning (EU) nr. 600/2014, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder, uden at det berører de i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU anførte foranstaltninger, hvor det er relevant, mindst råder over følgende foranstaltninger:

- a) kræve, at instituttets ledelsesorgan iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i genopretningsplanen, eller i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, ajourfører en sådan genopretningsplan, hvis de omstændigheder, der førte til tidlig indgriben, afviger fra antagelserne i den indledende genopretningsplan, og iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i den ajourførte plan, inden for en bestemt tidsramme og for at sikre, at de i indledningen omhandlede betingelser ikke længere vil finde anvendelse
- b) kræve, at instituttets ledelsesorgan undersøger situationen, udpeger foranstaltninger til løsning af de problemer, der måtte være afdækket, og udarbejder et handlingsprogram for løsning af problemerne og en tidsplan for iværksættelsen heraf
- c) kræve, at instituttets ledelsesorgan indkalder til aktionærmøde, eller, hvis ledelsesorganet ikke efterkommer dette krav, direkte indkalde til aktionærmøde og i begge tilfælde fastlægge dagordenen og kræve, at aktionærerne overvejer bestemte afgørelser med henblik på vedtagelse
- d) kræve, at et eller flere medlemmer af ledelsesorganet eller den daglige ledelse fjernes eller udskiftes, hvis disse personer findes uegnede til at varetage deres opgaver i henhold til artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU
- e) kræve, at instituttets ledelsesorgan udarbejder en plan for forhandling om omstrukturering af gælden med alle eller nogle af dets kreditorer i overensstemmelse med genopretningsplanen, hvor det er relevant
- f) kræve ændringer af instituttets forretningsstrategi
- g) kræve ændringer af instituttets retlige eller operationelle struktur og
- h) indhente alle nødvendige oplysninger, også ved inspektion på stedet, og forsyne afviklingsmyndigheden med alle de oplysninger, der er nødvendige for at ajourføre afviklingsplanen og forberede instituttets eventuelle afvikling og for at foretage en værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver i henhold til artikel 36.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder underretter afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have fastslået, at betingelserne fastsat i stk. 1 er opfyldt i forbindelse med et institut, og at afviklingsmyndighedernes beføjelser omfatter beføjelsen til at kræve, at instituttet kontakter potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet, med forbehold for betingelserne fastsat i artikel 39, stk. 2, og fortrolighedsbestemmelserne fastsat i artikel 84.

3. For hver af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal de kompetente myndigheder fastsætte en passende frist for afslutning og med henblik på at gøre det muligt for den kompetente myndighed at evaluere foranstaltningens effektivitet.

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konsekvent anvendelse af udløsningsmekanismen for brug af foranstaltningerne omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

5. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 4 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere et minimumssæt af udløsningsmekanismer for brug af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 28

Fjernelse af den daglige ledelse og ledelsesorganet

Hvis der er sket en betydelig forværring af et instituts finansielle situation, eller hvis der forekommer alvorlige overtrædelser af love, administrative bestemmelser eller instituttets vedtægter eller alvorlige ad-

ministrative uregelmæssigheder, og hvis andre foranstaltninger truffet i overensstemmelse med artikel 27 ikke er tilstrækkelige til at vende situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan kræve, at instituttets daglige ledelse eller ledelsesorgan fjernes i sin helhed, eller for så vidt angår enkeltpersoner. Udpegelsen af ny daglig ledelse eller nyt ledelsesorgan foretages i overensstemmelse med national ret og EU-retten og er underlagt den kompetente myndigheds godkendelse eller samtykke.

Artikel 29

Midlertidig administrator

1. Hvis udskiftning af den daglige ledelse eller ledelsesorganet som omhandlet i artikel 28 af den kompetente myndighed anses for at være utilstrækkeligt til at rette op på situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan udpege en eller flere midlertidige administratorer til instituttet. De kompetente myndigheder kan, ud fra hvad der er rimeligt under omstændighederne, udpege en hvilken som helst midlertidig administrator enten til at overtage instituttets ledelsesorgan midlertidigt eller til midlertidigt at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, og den kompetente myndighed skal præcisere sin afgørelse ved udpegelsen. Hvis den kompetente myndighed udpeger en midlertidig administrator til at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, præciserer den endvidere ved en sådan udpegelse den midlertidige administrators rolle, pligter og beføjelser og eventuelle krav om, at instituttets ledelsesorgan skal høre den midlertidige administrator eller indhente dennes samtykke, inden den træffer bestemte afgørelser eller foranstaltninger. Den kompetente myndighed er forpligtet til at offentliggøre udpegelsen af en eventuel midlertidig administrator, undtagen hvis den midlertidige administrator ikke har beføjelse til at repræsentere instituttet. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at en eventuel midlertidig administrator har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver og er helt fri af interessekonflikter.

2. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators beføjelser, ud fra hvad der er rimeligt efter omstændighederne. Beføjelserne kan omfatte nogle eller alle ledelsesorganets beføjelser i instituttet i henhold til dettes vedtægter og national ret, herunder beføjelse til at udøve nogle af eller alle ledelsesorganets administrative opgaver. Den midlertidige administrators beføjelser i forhold til instituttet skal være i overensstemmelse med den gældende selskabsret.

3. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators rolle og opgaver, som kan omfatte en vurdering af instituttets finansielle stilling, forvaltning af dets forretningsaktiviteter eller en del heraf for at bevare eller genoprette instituttets finansielle stilling og træffe foranstaltninger til genopretning af en forsvarlig og forsigtig forvaltning af instituttets forretningsaktiviteter. Den kompetente myndighed præciserer ved udpegelsen eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators rolle og opgaver.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har enekompetence til at udpege og fjerne en midlertidig administrator. Den kompetente myndighed kan fjerne en midlertidig administrator når som helst og med enhver begrundelse. Den kompetente myndighed kan når som helst ændre betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator med forbehold af nærværende artikel.

5. Den kompetente myndighed kan kræve, at visse af en midlertidig administrators handlinger skal forhåndsgodkendes af den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed angiver alle sådanne krav ved udpegelsen af en midlertidig administrator eller i forbindelse med en ændring af betingelserne for udpegelsen af en midlertidig administrator.

Den midlertidige administrator må under alle omstændigheder kun udøve beføjelsen til at indkalde til generalforsamling i instituttet og fastlægge dagsordenen for generalforsamlingen med den kompetente myndigheds forudgående samtykke.

6. Den kompetente myndighed kan stille krav om, at den midlertidige administrator med mellemrum, der fastsættes af den kompetente myndighed, og ved afslutningen af sit mandat udarbejder rapporter om instituttets finansielle stilling og om de handlinger, administratoren har udført i løbet af sin ansættelse.

7. En midlertidig administrator må ikke udpeges for mere end et år. Denne periode kan undtagelsesvis fornyes, hvis betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator fortsat er opfyldt. Den kompetente myndighed er ansvarlig for at afgøre, om det er hensigtsmæssigt at bibeholde en midlertidig administrator, og for at begrunde en eventuel beslutning herom over for aktionærerne.

8. Med forbehold af nærværende artikel må udpegelsen af en midlertidig administrator ikke medføre tilsidesættelse af aktionærrettigheder i henhold til Unionens eller de enkelte landes selskabsret.

9. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret begrænse en midlertidig administrators ansvar for handlinger og undladelser under varetagelsen af vedkommendes opgaver som midlertidig administrator i henhold til stk. 3.

10. En midlertidig administrator, der er udpeget i henhold til nærværende artikel, anses ikke for at være en skyggedirektør eller en de facto-direktør i henhold til national ret.

Artikel 30

Koordinering af beføjelser til tidlig indgriben og udpegelse af en midlertidig administrator i forbindelse med koncerner

1. Er betingelserne for at gøre kravene i artikel 27 gældende eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for en modervirksomhed i Unionen, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed EBA og hører de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet.

2. Efter denne underretning og høring afgør den konsoliderende tilsynsmyndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 for så vidt angår den relevante modervirksomhed i Unionen under hensyntagen til konsekvenserne af disse foranstaltninger for koncernenhederne i andre medlemsstater. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

3. Er betingelserne for at pålægge kravene i artikel 27 eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for et datterselskab af en modervirksomheden i Unionen, underretter og hører den kompetente myndighed, som er ansvarlig for tilsynet på individuelt niveau, og som agter at træffe foranstaltninger i henhold til disse artikler, den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Efter modtagelsen af underretningen kan den konsoliderende tilsynsmyndighed vurdere de sandsynlige konsekvenser for koncernen eller for koncernenheder i andre medlemsstater af, at der pålægges krav i henhold til artikel 27 eller udpeges en midlertidig administrator for det pågældende institut i henhold til artikel 29. Den underretter den kompetente myndighed om denne vurdering inden for tre dage.

Efter denne underretning og høring afgør den kompetente myndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29. I afgørelsen tages der behørigt hensyn til den konsoliderende tilsynsmyndigheds vurdering. Den kompetente myndighed underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

4. Hvis mere end én kompetent myndighed agter at udpege en midlertidig administrator eller at anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 for mere end ét institut i den samme koncern, vurderer den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege den samme administrator for alle de berørte enheder eller at koordinere anvendelsen af nogle af foranstaltningerne i artikel 27 på mere end ét institut, med henblik på at fremme løsninger der genopretter det berørte instituts finansielle stilling. Vurderingen udmønter sig i en fælles afgørelse fra den

konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fem dage efter den i stk. 1 nævnte underretning. Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fem dage, kan den konsoliderende tilsynsmyndighed og datterselskabernes kompetente myndigheder selv træffe individuelle afgørelser om udpegelse af en midlertidig administrator for institutter, som de har ansvar for, og om anvendelse af nogle af foranstaltningerne i artikel 27.

5. Hvis en berørt kompetent myndighed ikke er enig i den i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 meddelte afgørelse, eller hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse i henhold til stk. 4, kan den kompetente myndighed indbringe sagen for EBA i henhold til stk. 6.

6. EBA kan efter anmodning af enhver kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra a), med henblik på punkt 4), 10), 11) og 19) i nærværende direktivs bilag, afsnit A, eller nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra e) eller litra g), med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Den afgørelse, de enkelte kompetente myndigheder træffer, skal være begrundet. I forbindelse med afgørelsen skal der tages hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af den i stk. 1 eller 3 omhandlede høringsperiode eller perioden på fem dage, jf. stk. 4, samt til afgørelsens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Afgørelserne sendes af den konsoliderende tilsynsmyndighed til modervirksomheden i Unionen og af de respektive kompetente myndigheder til datterselskaberne.

Har en af de berørte kompetente myndigheder i de tilfælde, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 6, før udløbet af den høringsperiode, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 3, eller ved udløbet af perioden på fem dage som omhandlet i nærværende artikels stk. 4, indbragt sagen for EBA i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder deres afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fem dage anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for tre dage. Efter udløbet af perioden på fem dage, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

8. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for tre dage, finder de enkelte afgørelser, der er truffet i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 eller stk. 4, tredje afsnit, anvendelse.

AFSNIT IV

AFVIKLING

KAPITEL I

Mål, betingelser og generelle principper

Artikel 31

Afviklingsmål

1. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tager afviklingsmyndighederne hensyn til afviklingsmålene og vælger de værktøjer og beføjelser, der er bedst egnede til at nå de mål, der er relevante i den pågældende situation.

2. De i stk. 1 nævnte afviklingsmål er:

- a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner
- b) at undgå betydelige negative virkninger for finansiel stabilitet, navnlig ved at forebygge spredning, herunder til markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen
- c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
- d) at beskytte indskydere omfattet af direktiv 2014/49/EU og investorer omfattet af direktiv 97/9/EF
- e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

Når afviklingsmyndigheden forfølger ovennævnte mål, søger den at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

3. Afviklingsmålene er alle lige vigtige, og afviklingsmyndighederne skal afveje dem efter omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, medmindre andet fremgår af bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 32

Betingelser for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun træffer en afviklingshandling over for et institut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), hvis afviklingsmyndigheden mener, at alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, foretages af den kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden eller, med forbehold for betingelserne fastsat i stk. 2, af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed
- b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, eller af en tilsynsmyndighed, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2), over for instituttet inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende
- c) en afviklingshandling er nødvendig ud fra almene hensyn, jf. stk. 5.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til stk. 1, litra a), ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, såfremt afviklingsmyndighederne i henhold til national ret har de nødvendige værktøjer til at kunne foretage den pågældende konstatering, navnlig tilstrækkelig adgang til de relevante oplysninger. Den kompetente myndighed forsyner uden unødigt

ophold afviklingsmyndigheden med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at udføre sin vurdering.

3. Ovennævnte vedtagelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i overensstemmelse med artikel 27 er ikke en betingelse for iværksættelse af en afviklingshandling.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses et institut for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

- a) instituttet overtræder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil overtræde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så den kompetente myndighed kan inddrage tilladelsen, bl.a. men ikke kun fordi instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag
- b) instituttets aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttets aktiver i nær fremtid vil være mindre end dets passiver
- c) instituttet er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder
 - i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår
 - ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser, eller
 - iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver instituttet en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er anført i nærværende stykkes litra a), b) eller c) eller i artikel 59, stk. 3, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), nævnte tilfælde gælder følgende: Garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet deri, skal være begrænset til solvente institutter og være betinget af endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltninger i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af FTM, gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som Den Europæiske Centralbank, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af de kompetente myndigheder.

EBA udsteder senest den 3. januar 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for typen af ovennævnte tests, gennemgange eller aktiviteter, der kan føre til denne form for støtte.

Inden den 31. december 2015 tager Kommissionen stilling til, hvorvidt der fortsat er behov for at give tilladelse til støtteforanstaltningerne i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), gennemgår de betingelser, der skal opfyldes, såfremt støtteforanstaltningerne fortsættes, og aflægger rapport herom til Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingshandling for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31 og en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at fremme konvergens i tilsyns- og afviklingspraksis for så vidt angår fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Artikel 33

Betingelser for afvikling for så vidt angår finansieringsinstitutter og holdingselskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et finansieringsinstitut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), hvis betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, er opfyldt med hensyn til både finansieringsinstituttet og med hensyn til moderselskabet, der er underlagt konsolideret tilsyn.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, er opfyldt med hensyn til både enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), og med hensyn til et eller flere datterselskaber, der er institutter, eller hvis tredjelandsmyndigheden, såfremt datterselskabet ikke er etableret i Unionen, har fastslået, at det opfylder betingelserne for afvikling i henhold til retten i det pågældende tredjeland.

3. Ejes et blandet holdingselskabs datterselskabsinstitutter direkte eller indirekte af et mellemliggende finansielt holdingselskab, sikrer medlemsstaterne, at afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling træffes over for det mellemliggende finansielle holdingselskab, og træffer ikke afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det blandede holdingselskab.

4. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3, kan afviklingsmyndighederne, uanset om en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), ikke måtte opfylde betingelserne i artikel 32, stk. 1, træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis et eller flere af de datterselskaber, der er institutter, opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1, 4 og 5, og deres aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod et institut eller koncernen som helhed, eller hvis medlemsstatens insolvensret kræver, at en koncern behandles som en helhed, og afviklingshandlinger over for den i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), omhandlede enhed er nødvendige for afvikling af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af koncernen som helhed.

Med henblik på stk. 2 og nærværende stykkes første afsnit kan afviklingsmyndigheden for instituttet og afviklingsmyndigheden for den i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d) omhandlede enhed, når de tager stilling til, om betingelserne i artikel 32, stk. 1, er opfyldt for så vidt angår af et eller flere datterselskaber, der er institutter, ved fælles aftale se bort fra eventuelle koncerninterne kapitaloverførsler eller overførsler af tab mellem enhederne, herunder udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

Artikel 34

Overordnede principper for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser træffer alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingshandlingen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

- a) aktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene
- b) kreditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med prioritetsordenen af deres fordringer ved almindelig insolvensbehandling, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv

- c) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, udskiftes, undtagen i de tilfælde, hvor det anses for nødvendigt helt eller delvist, afhængigt af omstændighederne, at beholde ledelsesorganet og den daglige ledelse for at nå afviklingsmålene
- d) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, yder al den støtte, der er nødvendig for at nå afviklingsmålene
- e) fysisk og juridiske personer bærer i henhold til medlemsstatens ret det civil- eller strafferetlige ansvar for, at instituttet er blevet nødlidende
- f) kreditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i dette direktiv
- g) ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede enhed var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 73-75
- h) dækkede indskud er beskyttet fuldt ud, og
- i) afviklingshandlinger træffes i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv.

2. Er et institut en koncernenhed, anvender afviklingsmyndighederne afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser på en måde, der minimerer konsekvenserne for andre koncernenheder og koncernen som helhed og minimerer de negative virkninger på den finansielle stabilitet i Unionen og dens medlemsstater, navnlig i de lande, hvor koncernen driver virksomhed, jf. dog artikel 31.

3. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser sikrer medlemsstaterne, at de overholder Unionens statsstøtteregele, når det er relevant.

4. Når virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), anses dette institut eller denne enhed for at være under konkursbehandling eller en tilsvarende insolvensbehandling i forbindelse med artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF⁽³⁰⁾.

5. I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser informerer og hører afviklingsmyndighederne arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang.

6. Afviklingsmyndigheder anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser uden at det berører bestemmelser om medarbejderrepræsentation i ledelsesorganer som fastsat i national ret eller retspraksis.

KAPITEL II

Administration

Artikel 35

Administration

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udpege en administrator til at overtage ledelsesorganet af det institut, der er under afvikling. Afviklingsmyndighederne offentliggør udpegelsen af en administrator. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at administratoren har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver.

2. Administratoren har alle de beføjelser, der tillægges aktionærerne og instituttets ledelsesorgan. Administratoren må dog kun udøve sådanne beføjelser under afviklingsmyndighedens kontrol.

3. Administratoren skal have en lovbestemt pligt til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til fremme af de i artikel 31 omhandlede afviklingsmål og iværksætte afviklingshandlinger i henhold til afviklingsmyndighedens afgørelse. Denne opgave skal om nødvendigt have forrang frem for enhver anden ledelsesopgave i henhold til instituttets vedtægter eller national ret i tilfælde af uoverensstemmelse mellem opgaverne. Disse foranstaltninger kan bl.a. være en kapitaludvidelse, omorganisering af ejerforholdene i insti-

tuttet, eller at andre institutter, der er finansielt og organisatorisk sunde, overtager det i overensstemmelse med afviklingsværktøjerne omhandlet i kapitel IV.

4. Afviklingsmyndighederne kan fastsætte begrænsninger for en administrators råderum eller kræve, at visse af administratorens handlinger skal forhåndsgodkendes af afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndighederne kan til enhver tid afsætte administratoren.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administratoren med jævne mellemrum, der fastsættes af afviklingsmyndigheden, og i begyndelsen og slutningen af sit mandat udarbejder rapporter til den udpegende afviklingsmyndighed om instituttets økonomiske og finansielle situation og om de handlinger, administratoren har udført i forbindelse med sine opgaver.

6. Administratorens mandatperiode må ikke være længere end et år. Denne periode kan undtagelsesvist fornyes, hvis afviklingsmyndigheden fastslår, at betingelserne for udpegelse af en administrator fortsat er opfyldt.

7. Hvis mere end en enkelt afviklingsmyndighed agter at udpege en administrator for en enhed, der er tilknyttet en koncern, vurderer de, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege en og samme administrator for alle de berørte enheder med henblik på at fremme løsninger, der genopretter de berørte enheders finansielle sundhed.

8. I tilfælde af insolvens kan insolvensbehandlingen, hvor en sådan behandling skal finde sted i henhold til national ret, tage form af administration som omhandlet i nærværende artikel.

KAPITEL III

Værdiansættelse

Artikel 36

Værdiansættelse ved afvikling

1. Før afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, sikrer de, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder afviklingsmyndigheden, og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Når alle kravene i nærværende artikel er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 13 og artikel 85.

2. Såfremt en uafhængig værdiansættelse i henhold til stk. 1 ikke er mulig, kan afviklingsmyndighederne foretage en midlertidig værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver i henhold til stk. 9.

3. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver, når det pågældende institut eller den pågældende enhed opfylder betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33.

4. Målene med værdiansættelsen er:

- a) at indgå i fastlæggelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt
- b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingshandling der skal træffes for så vidt angår instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter

- d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsrelevante passiver
- e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og afgørelsen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter
- f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og at indgå i afviklingsmyndighedens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 38 anvendte betydning
- g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver, kan anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves.

5. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke påregnes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingshandlinger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. Hvis der anvendes et afviklingsværktøj, tages der i værdiansættelsen desuden hensyn til:

- a) at afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter fra det institut, der er under afvikling, jf. artikel 37, stk. 7
- b) at afviklingsfinansieringsordningen kan påregne renter eller gebyrer for alle lån eller garantier, der ydes til det institut, der er under afvikling, jf. artikel 101.

6. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser:

- a) en ajourført balance og en redegørelse for instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), finansielle stilling
- b) en analyse af og skøn over aktivernes bogførte værdi
- c) en liste over udestående balanceførte og ikke-balanceførte fordringer, således som de fremgår af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen i henhold til den gældende insolvensret.

7. Hvor det er relevant med henblik på at indgå i de afgørelser, som er omhandlet i stk. 4, litra e) og f), kan oplysningerne i stk. 6, litra b), suppleres af en analyse af og et skøn over værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver baseret på markedsværdi.

8. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med deres prioritetsorden i henhold til den gældende insolvensret og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer og kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Dette skøn berører ikke, at princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end under en insolvensbehandling, anvendes i henhold til artikel 74.

9. Hvis det på grund af hastende omstændigheder i den pågældende situation ikke er muligt at opfylde kravene i stk. 6 og 8, eller stk. 2 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene i stk. 3 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene i stk. 1, 6 og 8.

Den midlertidige værdiansættelse, der er omhandlet i nærværende stykke, skal omfatte en buffer til yderligere tab med en passende begrundelse.

10. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene i nærværende artikel, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene fastsat i nærværende artikel. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages særskilt fra den i artikel 74 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

- a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fuldt ud anerkendes i bogføringen for det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. stk. 11.

11. Hvis skønnet i henhold til den efterfølgende endelige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi er højere end skønnet i henhold til den midlertidige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi, kan afviklingsmyndigheden:

- a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i henhold til bail-in-værktøjet
- b) instruere et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab om at foretage en yderligere betaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til aktier eller ejerskabsinstrumenter til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter.

12. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 9 og 10 et gyldigt grundlag for, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger, herunder tage kontrol over et nødlidende institut eller en i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlet enhed, eller udøve beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter.

13. Værdiansættelsen skal være en integrerende del af afgørelsen om at anvende et afviklingsværktøj eller udøve en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter. Værdiansættelsen i sig selv kan ikke gøres til genstand for særskilt klageadgang, men kan påklages sammen med afgørelsen i henhold til artikel 85.

14. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, at en person anses for at være uafhængig af afviklingsmyndigheden og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for så vidt angår stk. 1 i nærværende artikel og artikel 74.

15. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende kriterier for så vidt angår stk. 1, 3 og 9 i nærværende artikel og artikel 74:

- a) metodologien for ansættelse af værdien af aktiverne og passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) adskillelsen af værdiansættelserne efter artikel 36 og 74
- c) metodologien for beregning og medregning af en buffer for yderligere tab i den midlertidige værdiansættelse.

16. EBA forelægger de i stk. 14 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 14 og 15 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*KAPITEL IV**Afviklingsværktøjer*

Afdeling 1

Almindelige principper*Artikel 37***Almindelige principper for afviklingsværktøjer**

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling.

2. Når en afviklingsmyndighed beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og denne afviklingshandling vil medføre, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver afviklingsmyndigheden beføjelsen til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter i henhold til artikel 59 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsværktøjet.

3. De i stk. 1 nævnte afviklingsværktøjer er:

- a) virksomhedssalgsværktøjet
- b) broinstitutværktøjet
- c) værktøjet til adskillelse af aktiver
- d) bail-in-værktøjet.

4. Med forbehold af stk. 5 kan afviklingsmyndighederne anvende afviklingsværktøjerne enten hver for sig eller i enhver kombination.

5. Afviklingsmyndighederne må kun anvende værktøjet til adskillelse af aktiver sammen med et andet afviklingsværktøj.

6. Anvendes alene de i nærværende artikels stk. 3, litra a) eller b), omhandlede afviklingsværktøjer, og anvendes de kun til at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, skal den resterende del af det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), hvorfra aktiverne, rettighederne eller passiverne er blevet overført, likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Sådant likvidation sker inden for en rimelig tidsfrist, under hensyntagen til det pågældende instituts eller den pågældende enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eventuelle behov for at levere ydelser eller støtte i henhold til artikel 65, for at gøre det muligt for den modtagende part at udføre de aktiviteter eller ydelser, der erhverves ved overførslen, og under hensyntagen til andre grunde til, at den resterende del af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal fortsætte for at nå afviklingsmålene eller overholde principperne fastsat i artikel 34.

7. Afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjerne eller beføjelserne eller offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer på én eller flere af følgende måder:

- a) som et fradrag for et vederlag, der er betalt af en modtager til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter
- b) fra det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor, eller
- c) fra et eventuelt provenu som resultat af indstillingen af driften af broinstituttet eller porteføljeadministrationselskabet, som privilegeret kreditor.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale insolvensretlige regler vedrørende omstødelse eller anfægtelighed af retsakter, der er til skade for kreditorer, ikke finder anvendelse på overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til en anden enhed ved anvendelsen af et afviklingsværktøj eller udøvelsen af afviklingsbeføjelser eller anvendelsen af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

9. Medlemsstaterne kan ikke hindres i at give afviklingsmyndighederne supplerende værktøjer og beføjelser, som kan anvendes eller udøves, når et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling, forudsat at:

- a) de supplerende beføjelser, når de anvendes på en grænseoverskridende koncern, ikke udgør hindringer for effektiv koncernafvikling, og
- b) de er i overensstemmelse med afviklingsmålene og de overordnede afviklingsprincipper omhandlet i artikel 31 og 34.

10. I det meget usædvanlige tilfælde, at der foreligger en systemisk krise, kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe finansiering fra alternative finansieringskilder ved anvendelse af de offentlige stabiliseringsværktøjer, der er fastsat i artikel 56 og 58, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er fastsat i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis
- b) den skal være betinget af forhåndsgodkendelse og endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler.

Afdeling 2

Virksomhedssalgsværktøjet

Artikel 38

Virksomhedssalgsværktøjet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

- a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling
- b) alle eller eventuelle aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel finder, med forbehold af nærværende artikels stk. 8 og 9 samt artikel 85, sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i det institut, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end køberen, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav bortset fra kravene i artikel 39.

2. En overførsel i henhold til stk. 1 finder sted på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler.

3. I overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 træffer afviklingsmyndighederne alle rimelige foranstaltninger for at opnå kommercielle vilkår for overførslen, der er i overensstemmelse med den værdiansættelse, der foretages efter artikel 36, under hensyn til de nærmere omstændigheder i det enkelte tilfælde.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af køberen:

- a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihænde-haverne af aktierne eller instrumenterne til køberen

b) det institut, der er under afvikling, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til køberen.

5. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndighederne med køberens samtykke udøve overførselsbeføjelserne på aktiver, rettigheder eller passiver overført til køberen for at tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller tilbageføre aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til de oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage.

7. En køber skal have den fornødne tilladelse til at udføre de erhvervede forretningsaktiviteter, når der foretages en overførsel i henhold til stk. 1. De kompetente myndigheder sikrer, at en ansøgning om tilladelse behandles i tide i forbindelse med overførslen.

8. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at underrette de kompetente myndigheder i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, og kravet i artikel 10, stk. 3, artikel 11, stk. 1 og 2, og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet i artikel 11, stk. 3, i nævnte direktiv om at give meddelelse, gælder, at hvis en overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som følge af anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet ville resultere i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret deltagelse i et institut af den art, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den kompetente myndighed for det pågældende institut den i henhold til de nævnte artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

9. Medlemsstaterne sikrer, hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har gennemført den i stk. 8 omhandlede vurdering fra datoen for overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som led i afviklingsmyndighedens anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet, at følgende bestemmelser finder anvendelse:

- a) overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen skal have øjeblikkelig retsvirkning
- b) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) suspenderes køberens stemmeret knyttet til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og stemmeretten tildeles alene afviklingsmyndigheden, der ikke har pligt til at udøve denne stemmeret, og som ikke på nogen måde kan drages til ansvar for at udøve eller afstå fra at udøve denne stemmeret
- c) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) finder de sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele, som er omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU, ikke anvendelse på overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter
- d) straks efter afslutningen af vurderingen ved den kompetente myndighed meddeler den kompetente myndighed skriftligt afviklingsmyndigheden og køberen, om den kompetente myndighed godkender eller i henhold til artikel 22, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køber
- e) hvis den kompetente myndighed godkender overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, anses den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret for i fuldt omfang at være tildelt køber umiddelbart efter, at afviklingsmyndigheden eller køberen har modtaget meddelelse om en sådan godkendelse fra den kompetente myndighed
- i) den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret, jf. litra b), har fuld retskraft og -virkning

- ii) afviklingsmyndigheden kan kræve, at køberen afhænder sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter inden for en af afviklingsmyndigheden under hensyntagen til de gældende markedsvilkår fastsat af afhændelsesperiode, og
- iii) hvis køberen ikke inden for den af afviklingsmyndigheden fastsatte afhændelsesperiode afslutter afhændelsen, kan den kompetente myndighed med afviklingsmyndighedens samtykke pålægge køberen sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele som omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU.

hvis den kompetente myndighed modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, gælder følgende:

10. Overførsler i medfør af virksomhedssalgsværktøjet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

11. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses køberen for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

12. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 nævnte køber kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsgarantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, såfremt køberen opfylder medlemskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

- a) der ikke nægtes adgang på grund af, at køberen ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit
- b) når køberen ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter ansøgning herom fra køberen.

13. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Artikel 39

Virksomhedssalgsværktøjet: procedurekrav

1. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal afviklingsmyndigheden markedsføre eller træffe foranstaltninger til at markedsføre de aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som den agter at overføre, jf. dog nærværende artikels stk. 3. Puljer af rettigheder, aktiver og passiver kan markedsføres særskilt.

2. Den i stk. 1 omhandlede udbydning gennemføres efter følgende kriterier, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse:

- a) den skal være så gennemsigtig som mulig og må ikke i væsentlig grad indeholde urigtige oplysninger om aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som afviklingsmyndigheden agter at overføre, i betragtning af omstændighederne og navnlig behovet for at opretholde den finansielle stabilitet
- b) den må ikke ubehørigt begunstige eller forskelsbehandle potentielle købere

- c) den skal være fri for interessekonflikter
- d) den må ikke give en potentiel køber en urimelig fordel
- e) den skal tage hensyn til behovet for at gennemføre en hurtig afvikling
- f) den skal tilsigte en så høj salgspris som muligt for de berørte aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver.

Principperne omhandlet i dette stykke er ikke til hinder for, at afviklingsmyndigheden kan rette opfordring til bestemte potentielle købere, jf. dog første afsnit, litra b).

En eventuel offentliggørelse af markedsføringen af instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der ellers ville være påkrævet i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. 596/2014, kan udsættes i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4 eller 5, i nævnte forordning.

3. Afviklingsmyndigheden kan anvende virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde kravene om markedsføring fastsat i stk. 1, hvis den finder, at overholdelse af disse krav ville svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet eller forventeligt bliver nødlidende, og
- b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme ville svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet omhandlet i artikel 31, stk. 2, litra b).

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de faktiske omstændigheder, der udgør en væsentlig trussel, og elementerne i tilknytning til effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet, jf. stk. 3, litra a) og b).

Afdeling 3

Broinstitutværktøjet

Artikel 40

Broinstitutværktøjet

1. For at broinstitutværktøjet kan få virkning og under hensyntagen til, at kritiske funktioner skal oprettholdes i broinstituttet, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til et broinstitut:

- a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller
- b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling.
- b) Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærene i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. Ved broinstitut forstås en juridisk person, der opfylder følgende krav:

- a) Det ejes helt eller delvis af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden.
- b) Det er oprettet med henblik på at modtage og forvalte alle eller nogle aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d).

Anvendelsen af bail-in-værktøjet som omhandlet i artikel 43, stk. 2, litra b), må ikke indskrænke afviklingsmyndighedens mulighed for at kontrollere broinstituttet.

3. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet sikrer afviklingsmyndigheden, at den samlede værdi af de passiver, der overføres til broinstituttet, ikke overstiger den samlede værdi af de rettigheder og aktiver, der overføres fra det institut, der er under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af broinstituttet:

- a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihændehaveerne af aktierne eller instrumenterne til broinstituttet
- b) det institut, der er under afvikling, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til broinstituttet.

5. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter en anvendelse af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden:

- a) tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra broinstituttet til det institut, der er under afvikling, eller aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til deres oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage, forudsat at betingelserne fastsat i stk. 7 er opfyldt
- b) overføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet til tredjemand.

7. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet under en af følgende omstændigheder:

- a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget
- b) de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver falder i virkeligheden ikke ind under de kategorier af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

En sådan tilbageførsel kan ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

8. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, eller den oprindelige ejer af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter på den ene side og broinstituttet på den anden side er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

9. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses et broinstitut for at være en videreførelse af det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Afviklingsmyndighederne kan med henblik på andre formål kræve, at et broinstitut anses for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet, der er under afvikling, udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

10. Medlemsstaterne sikrer, at broinstituttet kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsga-

rantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, forudsat at køberen opfylder medlemskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

- a) der ikke nægtes adgang på grund af, at broinstituttet ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit
- b) hvis broinstituttet ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter broinstituttets ansøgning herom.

11. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til broinstituttet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til broinstituttet, dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

12. De mål, der er fastsat for broinstituttet, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærene eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke over for aktionærene eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et broinstituts og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

Artikel 41

Drift af et broinstitut

1. Medlemsstaterne sikrer, at et broinstitut drives i overensstemmelse med følgende krav:

- a) indholdet af broinstituttets stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden
- b) under iagttagelse af ejerforholdene i broinstituttet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden broinstituttets ledelsesorgan
- c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder
- d) afviklingsmyndigheden godkender broinstituttets strategi og risikoprofil
- e) broinstituttet er godkendt i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant, og har den fornødne tilladelse i henhold til gældende national ret til at udføre de aktiviteter og ydelser, det erhverver ved en overførsel i henhold til artikel 63 i dette direktiv
- f) broinstituttet overholder kravene i og er underlagt tilsyn i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og med direktiv 2013/36/EU og 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant
- g) broinstituttets drift skal være i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler, og afviklingsmyndigheden kan i overensstemmelse hermed præcisere begrænsninger for dets aktiviteter.

Uanset de i første afsnit, litra e) og f) omhandlede bestemmelser, og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene, kan broinstituttet etableres og få tilladelse uden at opfylde direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU for en kort periode fra begyndelsen af dets virksomhed. Med henblik herpå indgiver afviklingsmyndigheden en anmodning herom til den kompetente myndighed. Hvis den kompetente myndighed beslutter at give en sådan tilladelse, angiver den den periode, i hvilken broinstituttet er fritaget for at opfylde disse direktivers krav.

2. Med forbehold af eventuelle restriktioner i henhold til Unionens eller medlemsstaternes konkurrence-regler driver broinstituttets ledelse broinstituttet med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), dets/dens aktiver, rettigheder eller passiver til en eller flere købere i den private sektor, når de rette vilkår er til stede og inden for den i nærværende artikels stk. 4, eller i givet fald nærværende artikels stk. 6 anførte frist.

3. Afviklingsmyndigheden træffer afgørelse om, at broinstituttet ikke længere er et broinstitut i den i artikel 40, stk. 2, anvendte betydning, i følgende tilfælde, alt efter hvilket der indtræder først:

- a) broinstituttet fusionerer med en anden enhed
- b) broinstituttet opfylder ikke længere kravene i artikel 40, stk. 2
- c) alle eller praktisk taget alle broinstituttets aktiver, rettigheder eller passiver sælges til tredjemand
- d) den i stk. 5 eller i givet fald stk. 6 anførte frist udløber
- e) broinstituttets aktiver er helt likvideret, og dets passiver er helt indfriet.

4. Når afviklingsmyndigheden agter at sælge broinstituttet eller dets aktiver, rettigheder eller passiver, sikrer medlemsstaterne, at broinstituttet eller de relevante aktiver eller passiver markedsføres åbent og gennemsigtigt, at der i salget ikke i væsentlig grad indgår urigtige oplysninger om dem, og at salget ikke ubehørigt begunstiger eller forskelsbehandler potentielle købere.

Ethvert sådant salg skal ske på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøttere regler.

5. Hvis ingen af de i stk. 3, litra a), b), c) og e), nævnte resultater indtræder, indstiller afviklingsmyndigheden driften af broinstituttet hurtigst muligt og under alle omstændigheder to år efter den dato, hvor den sidste overførsel fra et institut under afvikling i medfør af broinstitutværktøjet, blev udført.

6. Afviklingsmyndigheden kan forlænge den i stk. 5 nævnte periode med en eller flere yderligere perioder på et år, hvis en sådan forlængelse:

- a) fremmer de i stk. 3, litra a), b), c) eller e), nævnte resultater, eller
- b) er nødvendig for at sikre videreførelse af væsentlige bankydelse eller finansielle ydelser.

7. En afgørelse fra afviklingsmyndigheden om at forlænge den i stk. 5 nævnte periode skal begrundes og indeholde en detaljeret vurdering af situationen, herunder af markedsvilkårene og -udsigterne, der taler for en forlængelse.

8. Indstilles driften af et broinstitut under de i stk. 3, litra c) eller d), nævnte omstændigheder, skal broinstituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling.

Et eventuelt provenu ved indstillingen af driften af broinstituttet tilfalder aktionærerne i broinstituttet, jf. dog artikel 37, stk. 7.

9. Hvis et broinstitut anvendes til at overføre aktiver og passiver i mere end et enkelt institut, der er under afvikling, gælder forpligtelsen i stk. 8 realiseringen af de aktiver og passiver, der er overført fra de enkelte institutter, der er under afvikling, og ikke broinstituttet som sådant.

Afdeling 4

Værktøjet til adskillelse af aktiver

Artikel 42

Værktøj til adskillelse af aktiver

1. For at værktøjet til adskillelse af aktiver kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling eller et broinstitut til et eller flere porteføljeadministrations selskaber.

Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. I forbindelse med værktøjet til adskillelse af aktiver er et porteføljeadministrationsselskab en juridisk person, der opfylder følgende betingelser:

- a) det ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden
- b) det er oprettet med henblik på at modtage nogle eller alle aktiver, rettigheder og passiver i et eller flere institutter under afvikling eller et broinstitut.

3. Porteføljeadministrationsselskabet forvalter de aktiver, der er overført til det, med henblik på at maksimere deres værdi ved et efterfølgende salg eller en velordnet opløsning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et porteføljeadministrationsselskab drives i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

- a) indholdet af porteføljeadministrationsselskabets stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden
- b) under iagttagelse af ejerforholdene i porteføljeadministrationsselskabet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden porteføljeadministrationsselskabets ledelsesorgan
- c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder
- d) afviklingsmyndigheden godkender porteføljeadministrationsselskabets strategi og risikoprofil.

5. Afviklingsmyndighederne må kun udøve beføjelsen i henhold til stk. 1 til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver, hvis:

- a) situationen på det specifikke marked for de pågældende aktiver er af en sådan art, at det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis de blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling
- b) overførslen er nødvendig for at sikre, at instituttet under afvikling eller broinstituttet fungerer korrekt, eller
- c) overførslen er nødvendig for at maksimere midlerne fra likvidationen.

6. Ved anvendelsen af værktøjet til adskillelse af aktiver fastsætter afviklingsmyndighederne det vederlag, for hvilket aktiverne, rettighederne og passiverne overføres til porteføljeadministrationsselskabet, i overensstemmelse med principperne i artikel 36 og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregele. Dette stykke er ikke til hinder for, at vederlaget kan have en nominel eller negativ værdi.

7. Ethvert vederlag, der betales af porteføljeadministrationsselskabet med hensyn til de aktiver, rettigheder eller passiver, der er erhvervet direkte fra instituttet under afvikling, tilfalder instituttet under afvikling, jf. dog artikel 37, stk. 7. Vederlag kan betales i form af gæld udstedt af porteføljeadministrationsselskabet.

8. Hvis broinstitutværktøjet har været anvendt, kan et porteføljeadministrationsselskab, efter anvendelsen af broinstitutværktøjet, erhverve aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet.

9. Afviklingsmyndigheder kan overføre aktiver, rettigheder eller passiver fra det institut, der er under afvikling, til et eller flere porteføljeadministrationsselskaber ad flere omgange og tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver fra et eller flere porteføljeadministrationsselskaber til det institut, der er under afvikling, forudsat at betingelserne i stk. 10 er opfyldt.

Det institut, der er under afvikling, har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver tilbage.

10. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra porteføljeadministrationsselskabet til det institut, der er under afvikling, under en af følgende omstændigheder:

- a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget
- b) de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver falder reelt ikke ind under de kategorier af rettigheder, aktiver eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

I begge de i litra a) og b) nævnte tilfælde kan tilbageførslen ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

11. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, og porteføljeadministrationsselskabet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne i forbindelse med delvis overførsel af ejendom som fastsat i afsnit IV, kapitel VII.

12. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til porteføljeadministrationsselskabet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til porteføljeadministrationsselskabet eller dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

13. De mål, der er fastsat for et porteføljeadministrationsselskab, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærene eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke over for aktionærene eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et porteføljeadministrationsselskabs og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

14. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konvergensen mellem tilsyns- og afviklingspraksis med hensyn til konstatering af, hvornår det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis aktiverne eller passiverne blev realiseret ved almindelig insolvensbehandling, jf. stk. 5.

Afdeling 5

»Bail-in«-værktøjet

Underafdeling 1

»Bail-in«-værktøjets formål og anvendelsesområde

Artikel 43

Bail-in-værktøjet

1. For at bail-in-værktøjet kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har de i artikel 63, stk. 1, anførte afviklingsbeføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende bail-in-værktøjet for at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i artikel 31, i overensstemmelse med principperne for afvikling anført i artikel 34 til et af følgende formål:

- a) at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder betingelserne for afvikling i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette dets

evne til at opfylde betingelserne for godkendelse (for så vidt disse betingelser finder anvendelse på enheden) og til at udføre de aktiviteter, hvortil det eller den er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, hvis enheden er godkendt i henhold til disse direktiver, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden

- i) til et broinstitut med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut, eller
- ii) under virksomhedssalgsværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver.

at konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der overføres:

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun anvender bail-in-værktøjet til det i nærværende artikels stk. 2, litra a), anførte formål, hvis det med rimelighed kan forventes, at anvendelsen af dette værktøj sammen med andre relevante foranstaltninger, herunder foranstaltninger, der gennemføres i overensstemmelse med den i artikel 52 krævede virksomhedsomlægningsplan, ud over at opfylde de relevante afviklingsmålsætninger vil føre til en genoprettelse af det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds finansielle sundhed og levedygtighed på længere sigt.

Hvis betingelserne i nærværende stykkes første afsnit ikke opfyldt, kan medlemsstaterne anvende et af afviklingsværktøjerne omhandlet i artikel 37, stk. 3, litra a), b) og c), og bail-in-værktøjet i nærværende artikels stk. 2, litra b).

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende afviklingsværktøjet til alle institutter eller enheder omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), samtidig med at de respekterer det pågældende instituts eller den pågældende enheds juridiske form, eller de kan ændre den juridiske form.

Artikel 44

Bail-in-værktøjets anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne sikrer, at bail-in-værktøjet kan anvendes til alle det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds passiver, som ikke er udelukket fra dette værktøjs anvendelsesområde i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3

2. Afviklingsmyndigheder må ikke gøre brug af deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i forhold til følgende passiver, uanset om de er omfattet af en medlemsstats eller tredjelandets lovgivning:

- a) dækkede indskud
- b) sikrede passiver, dækkede obligationer og passiver i form af finansielle instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integreret del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til dækkede obligationer
- c) ethvert passiv, der opstår som følge af instituttets eller den i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheds besiddelse af kunders aktiver eller penge, herunder kunders aktiver eller penge, der er deponeret af eller på vegne af investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF eller AIF'er som defineret i artikel 4, stk. 1, litra a) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU⁽³¹⁾, under forudsætning af at denne kunde er beskyttet i henhold til den gældende insolvensret
- d) ethvert passiv, der opstår som følge af et tillidsforhold mellem instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), (som administrator) og en anden person (som begunstiget), under forudsætning af at en sådan begunstiget er beskyttet i henhold til gældende insolvens- eller civilret
- e) passiver i forhold til institutter, undtagen enheder, der indgår i samme koncern, med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage

- f) passiver med en resterende løbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, eller deres deltager og som følge af deltagelse i et sådant system
- i) en medarbejder som følge af et løntilgodehavende, pensionsydelse eller anden fast godtgørelse, undtagen den variable del af lønnen, som ikke er reguleret ved kollektive overenskomster
- ii) en kommerciel eller handelsmæssig kreditor som følge af levering til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af varer eller tjenesteydelser, der er afgørende for den daglige drift af instituttets aktiviteter, herunder it-tjenesteydelser, forsyninger og leje, service-ring og vedligeholdelse af lokaler
- iii) skatte- og socialsikringsmyndigheder, såfremt disse passiver har fortrinsret i henhold til gældende ret
- iv) indskudsgarantiordninger som følge af forfaldne bidrag i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU.

et passiv over for:

Første afsnit, litra g), nr. i), finder ikke anvendelse på den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere som omhandlet i artikel 92, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterne sikrer, at alle sikrede aktiver i tilknytning til en sikkerhedspulje med dækkede obligationer er uberørte, holdes adskilt og finansieres i tilstrækkeligt omfang. Hverken dette krav eller første afsnit, litra a) og b), er til hinder for, at afviklingsmyndighederne, når det er hensigtsmæssigt, gør brug af deres beføjelser i forhold til en hvilken som helst del af et sikret passiv eller et passiv, for hvilket der er stillet sikkerhed, som overstiger værdien af de aktiver, det pant, den tilbageholdelsesret eller den kaution, der stilles som sikkerhed.

Første afsnit, litra a), forhindrer ikke afviklingsmyndigheder i, når det er hensigtsmæssigt, at udøve disse beføjelser i forhold til et hvilket som helst beløb af et indskud, der overstiger den dækning, som fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Uden at det berører bestemmelserne om store eksponeringer i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU sikrer medlemsstaterne for at give mulighed for at afvikle institutter og koncerner, at afviklingsmyndighederne i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 17, stk. 5, litra b), begrænser i hvilket omfang andre institutter besidder passiver, der kan blive omfattet af et bail-in-værktøj, bortset fra passiver, som besiddes i enheder, som er en del af den samme koncern.

3. Når bail-in-værktøjet anvendes, kan afviklingsmyndigheden i undtagelsestilfælde vælge helt eller delvis at undlade at lade nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne gælde visse passiver, hvis:

- a) det, uanset at afviklingsmyndigheden efter bedste evne bestræber sig herpå, ikke er muligt at foretage en bail-in inden for en rimelig frist
- b) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder på en måde, der fortsat sætter instituttet under afvikling i stand til at videreføre nøglefunktioner, tjenesteydelser og transaktioner
- c) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, navnlig med hensyn til berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, der alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion, herunder de finansielle markeders infrastrukturer på en måde, der ville medføre en alvorlig forstyrrelse for en medlemsstats eller Unionens økonomi, eller
- d) anvendelsen af bail-in-værktøjet på disse passiver ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditorens tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in.

Hvis en afviklingsmyndighed beslutter at udelukke eller delvist udelukke et nedskrivningsrelevant passiv eller en kategori af nedskrivningsrelevante passiver i henhold til dette stykke, kan omfanget af den

nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, øges for at tage højde for sådanne udelukkelser, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, overholder principperne i artikel 34, stk. 1, litra g).

4. Beslutter en afviklingsmyndighed helt eller delvist at udelukke et nedskrivningsrelevant passiv eller en kategori af nedskrivningsrelevante passiver i henhold til nærværende artikel, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan afviklingsfinansieringsordningen yde et bidrag til instituttet under afvikling ved at gøre et eller begge af følgende:

- a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsrelevante passiver, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 46, stk. 1, litra a)
- b) købe aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med artikel 46, stk. 1, litra b).

5. Afviklingsfinansieringsordningen kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, hvis:

- a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis, og
- b) bidraget til afviklingsfinansieringsordningen ikke overstiger 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36.

6. Bidraget fra afviklingsfinansieringsordningen som omhandlet i stk. 4 kan finansieres af:

- a) det beløb, der er til rådighed for afviklingsfinansieringsordningen, og som er opkrævet gennem bidrag fra institutterne og EU-filialer i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103
- b) det beløb, der kan opkræves gennem ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 104 inden for en periode på tre år og
- c) de beløb, der er opkrævet fra alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 105, hvis de i dette stykkes litra a) og b) omhandlede beløb ikke er tilstrækkelige.

7. I ekstraordinære tilfælde kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder, efter at:

- a) den grænse på 5 %, der er angivet i stk. 5, litra b), er nået, og
- b) alle usikrede ikke-privilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

Endvidere kan afviklingsfinansieringsordningen som et alternativ eller et supplement, når betingelserne i første afsnit, er opfyldt, yde et bidrag fra midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, og som endnu ikke er udnyttet.

8. Uanset stk. 5, litra a), kan afviklingsfinansieringsordningen også yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, forudsat at:

- a) bidraget til tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. stk. 5, litra a), svarer til et beløb på mindst 20 % af det pågældende instituts risikovægtede aktiver
- b) den berørte medlemsstats afviklingsfinansieringsordning gennem ex ante-bidrag (undtagen bidrag til en indskudsgarantiordning), der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, råder over et beløb på mindst 3 % af de dækkede indskud for samtlige kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område, og
- c) det pågældende institut har aktiver på under 900 mia. EUR på et konsolideret grundlag.

9. Afviklingsmyndigheder skal, når de udøver deres skønsbeføjelser i henhold til stk. 3, tage behørigt hensyn til:

- a) princippet om, at tab først afholdes af aktionærerne og dernæst generelt af kreditorerne i prioritetsorden i det institut, der er under afvikling
- b) hvor megen tabsabsorberingskapacitet der vil være tilbage i instituttet under afvikling, hvis passiverne eller kategorien af passiver udelukkes, og
- c) behovet for at bibeholde tilstrækkelige midler til afviklingsfinansiering.

10. Udelukkelse i henhold til stk. 3 kan foretages enten med henblik på fuldstændig udelukkelse af et passiv fra nedskrivningen eller en begrænsning af omfanget af nedskrivningen for dette passiv.

11. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på yderligere at præcisere, under hvilke omstændigheder denne udelukkelse er nødvendig for at nå målene i nærværende artikels stk. 3.

12. Afviklingsmyndigheden underretter Kommissionen, inden den foretager det skøn vedrørende udelukkelse af et passiv, der er omhandlet i stk. 3. Hvis udelukkelsen kræver et bidrag fra afviklingsfinansieringsordningen eller en alternativ finansieringskilde i henhold til stk. 4-8, kan Kommissionen senest 24 timer efter, at den har modtaget en sådan underretning, eller med afviklingsmyndighedens samtykke inden for en længere frist, forbyde eller kræve ændringer af den foreslåede udelukkelse, hvis kravene i nærværende artikel og de delegerede retsakter ikke er opfyldt, for at beskytte det indre markedes integritet. Dette berører ikke Kommissionens anvendelse af Unionens statsstøtteregler.

Underafdeling 2

Minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

Artikel 45

Anvendelse af minimumskravet

1. Medlemsstaterne sikrer, at institutterne til stadighed opfylder et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Minimumskravet beregnes som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som en procentdel af instituttets samlede passiver og kapitalgrundlag.

Med henblik på første afsnit skal derivatpassiver medtages blandt de samlede passiver, i det omfang at der gives fuld anerkendelse af modparters nettingrettigheder.

2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere de vurderingskriterier, der er nævnt i stk. 6, litra a)-f), på grundlag af hvilke der for hvert institut skal fastlægges et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, herunder efterstillet gæld og prioriteret usikret gæld med en restløbetid på mindst 12 måneder, der er omfattet af bail-in-beføjelsen, og dem, som kan anses for kapitalgrundlag.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere kriterier, på grundlag af hvilke minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver skal fastlægges.

3. Uanset stk. 1 skal afviklingsmyndigheder undtage realkreditinstitutter finansieret med dækkede obligationer, der i henhold til national ret ikke kan modtage indskud, fra kravet om på alle tidspunkter at opfylde minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, når:

- a) disse institutter vil blive likvideret ved hjælp af nationale insolvensprocedurer, eller andre typer af procedurer, der er gennemført i overensstemmelse med dette direktivs artikel 38, 40 eller 42, der gælder for disse institutter, og

b) disse nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer vil sikre, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, vil bære tabet på en måde, som opfylder afviklingsmålene.

4. Nedskrivningsrelevante passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver som anført i stk. 1, hvis de opfylder følgende betingelser:

- a) instrumentet er udstedt og fuldt indbetalt
- b) passivet er ikke et passiv over for instituttet selv, og dette har ikke stillet sikkerhed eller garanti for det
- c) købet af instrumentet var ikke direkte eller indirekte finansieret af instituttet
- d) passivet har en restløbetid på mindst et år
- e) passivet hidrører ikke fra et derivat
- f) passivet hidrører ikke fra et indskud, der har forrang i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens i henhold til artikel 108.

Med henblik på litra d) er udløbsdatoen for et passiv, såfremt det pågældende passiv giver ejeren ret til tilbagebetaling på et tidligere tidspunkt, den første dato, hvor en sådan ret opstår.

5. Er passivet underlagt lovgivningen i et tredjeland, kan afviklingsmyndighederne kræve, at instituttet godtgør, at en afgørelse fra afviklingsmyndigheden om at nedskrive eller konvertere det pågældende passiv vil træde i kraft i henhold til dette tredjelands lovgivning, idet der tages hensyn til de kontraktvilkår, der gælder for passivet, internationale aftaler om anerkendelse af afviklingsprocedurer og andre relevante forhold. Finder afviklingsmyndigheden det ikke godtgjort, at en afgørelse træder i kraft i henhold til dette tredjelands lovgivning, medregnes gælden ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

6. Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for hvert institut som anført i stk. 1 fastsættes af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed som minimum på basis af følgende kriterier:

- a) behovet for at sikre, at instituttet kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder, hvis hensigtsmæssigt, bail-in-værktøjet, på en måde, hvormed afviklingsmålene opfyldes
- b) behovet for i hensigtsmæssigt omfang at sikre, at instituttet har tilstrækkelig nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt bail-in-værktøjet anvendes, at sikre, at tabene kan dækkes, og instituttets egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden
- c) behovet for at sikre, at instituttet, såfremt det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan overføres til en modtager i sin helhed ved en delvis overførsel, har tilstrækkelige øvrige nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og instituttets egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat udføre de aktiviteter, hvortil det er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
- d) instituttets størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil
- e) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 109
- f) i hvilket omfang det forhold, at instituttet er nødlidende, har en negative virkninger på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter på grund af dets indbyrdes forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt.

7. Institutterne skal opfylde minimumskravene fastsat i nærværende artikel på individuel basis.

En afviklingsmyndighed kan efter høring af en kompetent myndighed beslutte, at minimumskravene i nærværende artikel finder anvendelse på en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

8. Ud over stk. 7 skal modervirksomheder i Unionen opfylde minimumskravene i nærværende artikel på et konsolideret grundlag.

Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på et konsolideret niveau i en modervirksomhed i Unionen skal fastlægges af koncernafviklingsmyndigheden efter høring af den konsoliderede tilsynsmyndighed i overensstemmelse med stk. 9 mindst på grundlag af de kriterier, der er fastsat i stk. 6, og såfremt koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.

9. Koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om niveauet af det minimumskrav, der finder anvendelse på konsolideret niveau.

Den fælles afgørelse skal være fuldt begrundet og skal fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Fremsendes der ikke inden for fire måneder en sådan fælles afgørelse, træffer koncernafviklingsmyndigheden en afgørelse om det konsoliderede minimumskrav under behørig hensyntagen til den vurdering af datterselskaberne, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget. Har en af de pågældende afviklingsmyndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

Den fælles afgørelse og, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, koncernafviklingsmyndighedens afgørelse er bindende for afviklingsmyndighederne i de pågældende medlemsstater.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

10. Afviklingsmyndighederne fastsætter det minimumskrav, der finder anvendelse på koncernens datterselskaber på individuel basis. Disse minimumskrav fastsættes på et niveau, der er relevant for datterselskabet, under hensyntagen til:

- a) kriterierne i stk. 6, navnlig datterselskabets størrelse, forretningsmodel og risikoprofil, herunder dets kapitalgrundlag, og
- b) det konsoliderede krav, der er fastsat for koncernen, jf. stk. 9.

Koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om niveauet for det minimumskrav, der finder anvendelse på hvert enkelt datterselskab på individuelt niveau.

Den fælles afgørelse skal være fuldt begrundet og skal fremsendes til datterselskaberne og til moderinstituttet i Unionen af henholdsvis afviklingsmyndigheden for datterselskaberne og koncernafviklingsmyndigheden.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for en periode på fire måneder, træffer de respektive afviklingsmyndigheder for datterselskaberne en afgørelse under behørig hensyntagen til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for.

Har koncernafviklingsmyndigheden ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder de afviklingsmyndigheder, der er ansvar-

lige for datterselskaberne på individuel basis, deres afgørelser og afventer den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelser i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af datterselskabets afviklingsmyndighed fastsatte niveau ligger inden for et procentpoint af det i nærværende artikels stk. 9 fastsatte konsoliderede niveau.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelserne fra datterselskabernes afviklingsmyndigheder anvendelse.

Den fælles afgørelse og en eventuel afgørelse truffet af datterselskabernes afviklingsmyndigheder, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

11. Koncernafviklingsmyndigheden kan dispensere helt fra anvendelsen af det individuelle minimumskrav på et moderinstitut i Unionen, såfremt:

- a) moderinstituttet i Unionen på konsolideret grundlag opfylder minimumskravet fastsat i stk. 8, og
- b) den kompetente myndighed for moderinstituttet i Unionen helt har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på instituttet i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3 i forordning (EU) nr. 575/2013.

12. Datterselskabets afviklingsmyndighed kan helt dispensere fra anvendelsen af stk. 7 på det pågældende datterselskab, såfremt:

- a) både datterselskabet og dets moderselskab har fået meddelt tilladelse og er underlagt tilsyn i den samme medlemsstat
- b) datterselskabet indgår i tilsynet på et konsolideret grundlag med moderselskabet, som er et institut
- c) det øverste koncerninstitut i den medlemsstat, hvor datterselskabet er beliggende, hvis dette er forskelligt fra moderinstituttet i Unionen, på delkonsolideret grundlag opfylder minimumskravet fastsat i stk. 7
- d) der ikke er nogen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til datterselskabet
- e) enten moderselskabet over for de kompetente myndigheder godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de engagementer, som datterselskabet indgår, eller risikoen i datterselskabet er uden betydning
- f) moderselskabets procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet
- g) moderselskabet besidder mindst 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til besiddelsen af kapitalandele i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan, og
- h) den kompetente myndighed for datterselskabet fuldt og helt har afvejet fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på datterselskabet i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

13. Afgørelser, der træffes i overensstemmelse med nærværende artikel, kan fastsætte, at minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver opfyldes delvis på konsolideret eller individuelt niveau ved hjælp af kontraktlige bail-in-instrumenter.

14. For at et instrument kan betegnes som et kontraktligt bail-in-instrument, jf. stk. 13, skal afviklingsmyndigheden finde det godtgjort, at instrumentet:

- a) indeholder et kontraktvilkår, der fastsætter, at instrumentet, såfremt en afviklingsmyndighed beslutter at anvende bail-in-instrumentet på det pågældende institut, skal nedskrives eller konverteres i nødvendigt omfang, før andre nedskrivningsrelevante passiver nedskrives eller konverteres, og
- b) er omfattet af en bindende aftale, et tilsagn eller en bestemmelse om rangordning, som foreskriver, at det i tilfælde af almindelig insolvensbehandling rangerer under andre nedskrivningsrelevante passiver og først kan indfries, når andre samtidigt udestående nedskrivningsrelevante passiver er blevet indfriet.

15. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder kræve og kontrollere, at institutterne opfylder minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastsat i stk. 1, og, hvis det er relevant, kravet fastsat i stk. 13, og skal træffe en eventuel afgørelse i henhold til nærværende artikel parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

16. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder underrette EBA om det for hvert institut i deres jurisdiktion fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og, hvis det er relevant, kravet fastsat i stk. 13.

17. EBA udarbejder i samordning med de kompetente myndigheder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at specificere ensartede formater, modeller og definitioner for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne til EBA med henblik på stk. 16.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

18. På grundlag af resultaterne af den i stk. 19 omhandlede rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, senest den 31. december 2016 Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag om den harmoniserede anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Dette forslag skal, hvis det er relevant, omfatte forslag til indføring af et passende antal minimumsniveauer for minimumskravet, under hensyntagen til institutternes og koncernernes forskellige forretningsmodeller. Forslaget skal omfatte eventuelle passende justeringer af parametrene for minimumskravet og om nødvendigt passende ændringer af anvendelsen af minimumskravet på koncerner.

19. EBA aflægger senest den 31. oktober 2016 rapport til Kommissionen om mindst følgende:

- a) hvordan minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver er blevet gennemført på nationalt plan, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige institutter
- b) hvordan beføjelsen til at pålægge institutter at opfylde minimumskravet i kraft af kontraktlige bail-in-instrumenter er blevet anvendt i medlemsstaterne, og om der har været forskelle i tilgangene hertil
- c) identifikation af forretningsmodeller, der afspejler instituttets overordnede risikoprofil
- d) det passende niveau for minimumskravet for så vidt angår hver af de forretningsmodeller, der er identificeret efter litra c)
- e) om der for hver enkelt forretningsmodel bør fastsættes et interval for minimumskravet
- f) en passende overgangsperiode, inden for hvilken institutterne skal efterkomme eventuelle foreskrevne harmoniserede minimumsniveauer
- g) om kravene fastsat i artikel 45 er tilstrækkelige med henblik på at sikre, at hvert enkelt institut har en passende tabsabsorberingskapacitet, og, hvis dette ikke er tilfældet, hvilke yderligere forbedringer, der er nødvendige for at sikre dette mål
- h) om der er behov for ændring af de beregningsmetoder, der er fastsat i nærværende artikel, for at sikre, at minimumsniveauet kan anvendes som en passende indikator for et instituts tabsabsorberingskapacitet

- i) om det er hensigtsmæssigt at basere kravet på samlede passiver og kapitalgrundlag, og navnlig om det er mere hensigtsmæssigt at anvende instituttets risikovægtede aktiver som nævner i kravet
- j) om tilgangen i nærværende artikel til anvendelsen af minimumskravet på koncerner er hensigtsmæssig, og navnlig om tilgangen på en passende måde sikrer, at koncernens tabsabsorberingskapacitet findes i eller er tilgængelig for de enheder, i hvilke der kan opstå tab
- k) om betingelserne for dispensation fra minimumskravet er passende, og navnlig om der bør være adgang til sådanne dispensationer for datterselskaber på tværs af grænser
- l) om det er hensigtsmæssigt, at afviklingsmyndighederne kan kræve, at minimumskravet opfyldes i kraft af kontraktlige bail-in-instrumenter, og om en yderligere harmonisering af tilgangen til kontraktlige bail-in-instrumenter er formålstjenlig
- m) om kravene til kontraktlige bail-in-instrumenter fastsat i stk. 14 er passende, og
- n) om det er hensigtsmæssigt, at institutter og koncerner pålægges at offentliggøre deres minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver eller niveauet for deres kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og i givet fald hvor hyppigt og i hvilket format denne offentliggørelse skal finde sted.

20. Rapporten i stk. 19 skal som minimum omfatte perioden fra den 2. juli 2014 til den 30. juni 2016 og som minimum omhandle følgende:

- i) de finansielle markeder i almindelighed og markederne for usikret gæld og derivater i særdeleshed
- ii) institutters forretningsmodeller og balancestruktur, navnlig institutters finansieringsprofil og finansieringsstrategi, samt koncerners retlige og operationelle struktur
- iii) institutters rentabilitet, navnlig deres finansieringsomkostninger
- iv) migration af eksponeringer til enheder, der ikke er omfattet af tilsyn
- v) finansiell innovation
- vi) udbredelsen af kontraktlige bail-in-instrumenter samt arten og mulighederne for afsætning af disse instrumenter
- vii) institutters risikoadfærd
- viii) omfanget af institutters aktivbehæftelser
- ix) institutters tiltag med henblik på at overholde minimumskravene, og navnlig i hvilket omfang minimumskravene er blevet opfyldt ved nedgearing på aktivsiden, udstedelse af langfristede gældsbeviser og kapitaltilførsel, og
- x) omfanget af kreditinstitutternes udlånsvirksomhed med særlig fokus på udlån til mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, lokale myndigheder, regionale forvaltninger og offentlige enheder samt handelsfinansiering, herunder udlån i henhold til officielle eksportkreditforsikringsordninger

effekten af minimumskravet og eventuelle forslag til harmoniserede niveauer for minimumskravet med hensyn til:

- b) samspillet mellem minimumskravene og kravene til kapitalgrundlag, gearingsgrad og likviditetskravene fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU
- c) institutters evne til på egen hånd at skaffe kapital eller finansiering på markederne med henblik på at opfylde et eventuelt krav om harmoniserede minimumsniveauer
- d) overensstemmelse med minimumskravene i tilknytning til eventuelle internationale standarder, der er udviklet af internationale fora.

Underafdeling 3

Gennemførelse af bail-in-værktøjet

Artikel 46

Vurdering af bail-in-beløbet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet, på grundlag af en værdiansættelse, der er i overensstemmelse med artikel 36, vurderer det samlede beløb som:

- a) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives for at sikre, at nettoværdien af instituttet under afvikling er lig med nul og
- b) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres til aktier andre typer af kapitalinstrumenter for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent af enten:
 - i) instituttet under afvikling, eller
 - ii) broinstituttet.

2. Den i stk. 1 anførte vurdering fastsætter det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres eller nedskrives for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for instituttet under afvikling eller, hvis relevant, for broinstituttet, idet der tages hensyn til kapitalbidrag fra afviklingsfonden i henhold til nærværende direktivs artikel 101, stk. 1, litra d), og for at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller til broinstituttet og give det mulighed for fortsat at opfylde kravene i løbet af en periode på mindst et år til godkendelse og fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

Agter afviklingsmyndighederne at anvende værktøjet til adskillelse af aktiver som omhandlet i artikel 42 skal det beløb, som de nedskrivningsrelevante passiver skal nedbringes med, i hensigtsmæssigt omfang tage hensyn til et forsigtigt skøn over porteføljeadministrationsselskabets kapitalbehov.

3. Er kapitalen blevet nedskrevet i overensstemmelse med artikel 59-62, og er der blevet gjort brug af bail-in i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, og nedskrivningsniveauet baseret på den indledende værdiansættelse i henhold til artikel 36 anses for at overstige kravene ved en vurdering i forhold til den endelige værdiansættelse i henhold til artikel 36, stk. 10, kan en opskrivningsmekanisme anvendes for at refundere kreditorerne og dernæst aktionærerne i det nødvendige omfang.

4. Afviklingsmyndighederne iværksætter og opretholder foranstaltninger til at sikre, at vurderingen og værdiansættelsen er baseret på oplysninger om aktiver og passiver i instituttet under afvikling, som er så ajourførte og omfattende som muligt.

Artikel 47

Behandling af aktionærer ved bail-in, nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, eller nedskriver eller konverterer kapitalinstrumenter i artikel 59, iværksætter en eller begge af følgende foranstaltninger i forhold til aktionærerne og indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter:

- a) mortificerer eksisterende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller overfører dem til kreditorerne, der er omfattet af bail-in
 - i) relevante kapitalinstrumenter udstedt af instituttet i henhold til den i artikel 59, stk. 2), omhandlede beføjelse, eller
 - ii) nedskrivningsrelevante passiver udstedt af instituttet under afvikling i henhold til den i artikel 63, stk. 1, litra f), omhandlede beføjelse.

under forudsætning af at instituttet under afvikling ifølge vurderingen foretaget i efter artikel 36, har en positiv nettoværdi, udvander eksisterende aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter som følge af konverteringen til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter af:

Med hensyn til første afsnit, litra b), foretages konverteringen til en konverteringssats, der i alvorlig grad udvander eksisterende beholdninger af aktier og andre ejerskabsinstrumenter.

2. Foranstaltningerne omhandlet i stk. 1 skal ligeledes iværksættes i forhold til aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, hvor de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter blev udstedt eller overført under følgende omstændigheder:

- a) i forbindelse med konverteringen af gældsinstrumenter til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i overensstemmelse med de oprindelige gældsinstrumenters kontraktbestemmelser om forekomsten af en begivenhed før eller samtidig med afviklingsmyndighedens vurdering af, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling
- b) i forbindelse med konverteringen af relevante kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter i henhold til artikel 60.

3. I forbindelse med overvejelserne om, hvilken foranstaltning der skal træffes i henhold til stk. 1, tager afviklingsmyndighederne hensyn til:

- a) værdiansættelsen udført i overensstemmelse med artikel 36
- b) det beløb, med hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at egentlige kernekapitalinstrumenter skal reduceres, og relevante kapitalinstrumenter skal nedskrives eller konverteres i henhold til artikel 60, stk. 1, og
- c) det samlede beløb, som afviklingsmyndigheden har vurderet i henhold til artikel 46.

4. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at give meddelelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 1 og 2, og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet om at give meddelelse i artikel 11, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU gælder, at de kompetente myndigheder, hvis anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter resulterer i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i et institut som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den i disse artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

5. Hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har afsluttet den i stk. 4 krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter, finder artikel 38, stk. 9, anvendelse på en købers eventuelle erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel som følge af anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de omstændigheder, hvor de i nærværende artikels stk. 1 anførte foranstaltninger anses for passende, under hensyntagen til de i nærværende artikels stk. 3 anførte faktorer.

Artikel 48

Rækkefølge for nedskrivning og konvertering

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender af bail-in-værktøjet, udøver nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, med forbehold af undtagelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 og 3, under overholdelse af følgende krav:

- a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, litra a)
- b) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, reducerer myndighederne hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet.

- c) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) og b) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet
- d) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og relevante kapitalinstrumenter i henhold til litra a), b) og c) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang og i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, for, sammen med nedskrivningen i henhold til litra a), b) og c), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3, litra b) og c)
- e) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til litra a), b), c) og d) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og d), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, herunder prioritetsrækkefølgen for indskud omhandlet i artikel 108, jf. artikel 44, for, sammen med nedskrivningen i henhold til dette stykkes litra a), b), c) og d), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3, litra b) og c).

2. Ved anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne fordeler afviklingsmyndighederne de tab, der udgøres af summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, ligeligt mellem aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver af samme rang ved at nedbringe hovedstolen af, eller det udestående beløb, der skal erlægges med hensyn til disse aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i samme omfang og i forhold til deres værdi, bortset fra de tilfælde, hvor en anden fordeling af tab mellem passiver af samme rang er mulig under de forhold, der er fastsat i artikel 44, stk. 3.

Dette stykke er ikke til hinder for, at passiver, der har været udelukket fra bail-in i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2 og 3, behandles gunstigere end nedskrivningsrelevante passiver af samme rang ved almindelig insolvensbehandling.

3. Inden anvendelse af den i stk. 1, litra e), omhandlede nedskrivning eller konvertering konverterer eller nedbringer afviklingsmyndighederne hovedstolen af instrumenterne omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), såfremt disse instrumenter indeholder følgende bestemmelser og ikke allerede er blevet konverteret:

- a) bestemmelser om, at hovedstolen af instrumentet skal nedbringes ved enhver begivenhed, der vedrører den finansielle situation, solvens eller kapitalgrundlaget i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) bestemmelser om konvertering af instrumenterne til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, såfremt en sådan begivenhed forekommer.

4. Er hovedstolen af et instrument blevet nedbragt, men ikke til nul, i henhold til bestemmelser af typen i stk. 3, litra a), inden anvendelsen af bail-in-værktøjet eller i henhold til stk. 1, anvender afviklingsmyndighederne nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne på restbeløbet af hovedstolen i henhold til stk. 1.

5. Når afviklingsmyndighederne træffer afgørelse om, hvorvidt passiver skal nedskrives eller konverteres til egenkapital, må de ikke nedskrive hovedstolen af en kategori af passiver, mens en kategori af passiver, der er underordnet denne kategori, i det væsentlige ikke konverteres til egenkapital eller ikke nedskrives, medmindre det på anden vis er tilladt efter artikel 44, stk. 2 og 3.

6. For så vidt angår nærværende artikel udsteder EBA senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for enhver fortolkning vedrørende det indbyrdes forhold mellem dette direktivs bestemmelser og bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

Artikel 49

Derivater

1. Medlemsstaterne sikrer, at nærværende artikel overholdes, når afviklingsmyndighederne anvender nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne på passiver hidrørende fra derivater.

2. Afviklingsmyndighederne udøver først nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne vedrørende et passiv hidrørende fra et derivat ved eller efter afvikling af derivaterne. Når afviklingen indledes, har afviklingsmyndighederne beføjelse til at opsig og afslutte eventuelle derivatkontrakter med henblik herpå.

Er et derivatpassiv blevet udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet efter artikel 44, stk. 3, er afviklingsmyndighederne ikke forpligtet til at opsig eller afslutte derivatkontrakten.

3. Er derivattransaktioner omfattet af en nettingaftale, fastsætter afviklingsmyndigheden eller en uafhængig valuar som led i værdiansættelsen efter artikel 36 det passiv, der hidrører fra disse transaktioner, på nettobasis i overensstemmelse med aftalevilkårene.

4. Afviklingsmyndighederne fastsætter værdien af passiver hidrørende fra derivater i overensstemmelse med følgende:

- a) passende metoder til at bestemme værdien af derivatklasser, herunder transaktioner, der er genstand for nettingaftaler
- b) principper for etablering af de relevante tidspunkter for værdiansættelse af en derivatposition, og
- c) passende metoder til at sammenligne det værditab, der ville følge af en afvikling og bail-in af derivater, med størrelsen af de tab, som derivaterne ville blive påført ved en bail-in.

5. EBA udarbejder efter høring af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA) oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010 udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til specificering af de i stk. 4, litra a), b) og c), anførte metoder og principper for værdiansættelse af passiver hidrørende fra derivater.

I forbindelse med derivattransaktioner, som er omfattet af en nettingaftale, tager EBA hensyn til metoden for afvikling, der er fastsat i nettingaftalen.

EBA forelægger disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 50

Sats for konvertering af gæld til egenkapital

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de udøver de i artikel 59, stk. 3, og artikel 63, stk. 1, litra f), anførte beføjelser, kan anvende en anden konverteringssats til forskellige kategorier af kapitalinstrumenter og passiver i overensstemmelse med et af eller begge principper i nærværende artikels stk. 2 og 3.

2. Konverteringssatsen repræsenterer en passende kompensation til den berørte kreditor for alle tab hidrørende fra anvendelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne.

3. Når der anvendes forskellige konverteringssatser i overensstemmelse med stk. 1, er konverteringssatsen for passiver, der betragtes som ikkeefterstillede forpligtelser i henhold til gældende insolvensret, højere end konverteringssatsen for efterstillede forpligtelser.

4. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om fastsættelse af konverteringssatser.

Disse retningslinjer skal navnlig angive, hvorledes berørte kreditorer på passende vis kan kompenseres ved hjælp af konverteringssatsen, og hvilke konverteringssatser der anses for hensigtsmæssige til at tage hensyn til de ikke-efterstillede forpligtelsers prioritet i henhold til den gældende insolvensret.

Artikel 51

Genopretnings- og saneringsforanstaltninger som ledsageforanstaltninger til bail-in

1. Medlemsstaterne sikrer, at der, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet for at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), iværksættes foranstaltninger til at sikre udarbejdelsen og gennemførelsen af en virksomhedsovlægningsplan for det pågældende institut eller den pågældende enhed, i overensstemmelse med artikel 52.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte afviklingsmyndighedens udnævnelse af en person eller personer i overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, med det formål at udarbejde og gennemføre den i artikel 52 krævede virksomhedsovlægningsplan.

Artikel 52

Virksomhedsovlægningsplan

1. Medlemsstaterne påser, at ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, senest en måned efter anvendelsen af bail-in-værktøjet på et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), udarbejder og forelægger afviklingsmyndigheden en virksomhedsovlægningsplan, der opfylder kravene i stk. 4 og 5. Finder Unionens statsstøtteregler anvendelse, sikrer medlemsstaterne, at den pågældende plan er forenelig med den omstrukturingsplan, som det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indgive til Kommissionen i henhold til disse regler.

2. Når bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, litra a), anvendes på to eller flere koncernenheder, skal virksomhedsovlægningsplanen udarbejdes af moderinstituttet i Unionen og dække alle koncernens institutter efter proceduren anført i artikel 7 og 8 og skal sendes til koncernafviklingsmyndigheden. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler planen til de andre berørte afviklingsmyndigheder og til EBA.

3. I undtagelsestilfælde og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet.

Hvis virksomhedsovlægningsplanen skal meddeles i henhold til Unionens statsstøtteregler, kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet eller frem til den frist, som er fastsat i Unionens statsstøtteregler, afhængigt af hvad der indtræffer først.

4. En virksomhedsovlægningsplan indeholder foranstaltninger, som har til formål at genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af dele af dets aktiviteter inden for en rimelig tidsfrist. Disse foranstaltninger er baseret på realistiske antagelser vedrørende de økonomiske og finansielle markedsbetingelser, som instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt.

Virksomhedsovlægningsplanen skal bl.a. tage hensyn til de gældende forhold og fremtidsudsigterne på de finansielle markeder på grundlag af såvel de mest optimistiske (best-case) som de mest pessimistiske (worst-case) hypoteser, herunder en kombination af begivenheder, der giver mulighed for at identificere instituttets største svagheder. Antagelserne skal sammenlignes med passende brancherelevante benchmarks.

5. En virksomhedsovlægningsplan skal mindst indeholde følgende elementer:

- a) en detaljeret diagnose af de faktorer og problemer, der har medført, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og de forhold, der har ført til dets vanskeligheder
- b) en beskrivelse af de foranstaltninger, der skal træffes til genoprettelse af levedygtigheden på længere sigt for et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- c) en tidsplan for gennemførelsen af disse foranstaltninger.

6. Foranstaltninger til genoprettelse af levedygtigheden på lang sigt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kan omfatte:

- a) omlægning af aktiviteterne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) ændringer af de operationelle systemer og infrastrukturen i instituttet
- c) tilbagetrækning fra tabsgivende aktiviteter
- d) sanering af eksisterende aktiviteter, der kan gøres konkurrencedygtige
- e) salg af aktiver eller af forretningsområder.

7. Senest en måned efter fremlæggelsen af virksomhedsomlægningsplanen vurderer den relevante afviklingsmyndighed sandsynligheden for, at planen, såfremt den gennemføres, vil genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Vurderingen foretages efter aftale med den relevante kompetente myndighed.

Finder afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, at planen må anses for at opfylde denne målsætning, godkender afviklingsmyndigheden planen.

8. Finder afviklingsmyndigheden ikke, at planen må anses for at opfylde målsætningen omhandlet i stk. 7, giver den efter aftale med den kompetente myndighed ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om sine indsigelser og anmoder om, at planen ændres på en sådan måde, at der tages hensyn til disse indsigelser.

9. Senest to uger efter modtagelse af meddelelsen omhandlet i stk. 8 fremlægger ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, en ændret plan for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse. Afviklingsmyndigheden vurderer den ændrede plan og giver senest en uge efter ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om, hvorvidt den finder, at den ændrede plan tager behørigt hensyn til de meddelte indsigelser, eller om der kræves yderligere ændringer.

10. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, gennemfører omlægningsplanen, som godkendt af afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, og aflægger rapport til afviklingsmyndigheden mindst hver sjette måned om, hvorledes planens gennemførelse forløber.

11. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, reviderer planen, hvis det efter afviklingsmyndighedens opfattelse og efter aftale med den kompetente myndighed er nødvendigt for at opfylde den i stk. 4 omhandlede målsætning, og fremlægger en sådan revision for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse.

12. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de elementer, der mindst skal være omfattet af en virksomhedsomlægningsplan i henhold til stk. 5, og
- b) minimumsindholdet af de rapporter, der kræves i henhold til stk. 10.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

13. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i henhold til stk. 7.

14. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 13 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med stk. 7.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Underafdeling 4

»Bail-in«-værktøjet: supplerende bestemmelser

Artikel 53

Virksomheder af en bail-in

1. Anvender en afviklingsmyndighed en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), sikrer medlemsstaterne, at nedbringelsen af hovedstolen eller det udestående beløb, konverteringen eller opsigelsen træder i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for det institut, der er under afvikling, samt de berørte kreditorer og aktionærer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden har beføjelse til at afslutte eller kræve afslutning af alle administrative og proceduremæssige foranstaltninger, som er nødvendige for at kunne udøve en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), herunder:

- a) ændring af alle relevante registre
- b) fjernelse fra lister eller fjernelse fra handelen med aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller gældsinstrumenter
- c) optagelse på lister eller optagelse til handel af nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter
- d) genoptagelse på lister eller genoptagelse til handel af gældsinstrumenter, som er nedskrevet, uden krav om udarbejdelse af et prospekt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁽³²⁾.

3. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, til nul ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse, behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende herfra, som ikke er opstået på det tidspunkt, hvor beføjelsen anvendes, som værende afviklet i alle henseender, og der skal ikke erlægges bevis herfor i nogen efterfølgende procedure vedrørende instituttet under afvikling eller noget efterfølgende enhed i nogen efterfølgende likvidation.

4. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, delvis men ikke fuldstændigt ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse:

- a) afvikles passivet i samme omfang som det nedbragte beløb
- b) finder det relevante instrument eller den relevante aftale, der ligger til grund for den oprindelige forpligtelse, fortsat anvendelse i forhold til resthovedstolen af passivet eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til passivet, med forbehold af enhver ændring af de påløbne rentebeløb for at afspejle nedbringelsen af hovedstolen og enhver yderligere ændring af betingelserne, som afviklingsmyndigheden måtte foretage i kraft af den i artikel 63, stk. 1, litra j), omhandlede beføjelse.

Artikel 54

Fjernelse af proceduremæssige hindringer for bail-in

1. Med forbehold af artikel 63, stk. 1, litra i), pålægger medlemsstaterne, hvor det er relevant, institutterne og enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), til enhver tid at besidde tilstrækkelig registreret aktiekapital eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter, således at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), såfremt afviklingsmyndigheden udøver de i artikel 63, stk. 1, litra e) og f), omhandlede beføjelser i forhold til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller et af dets eller dens datterselskaber, ikke forhindres i at udstede tilstrækkelige nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til at sikre en effektiv gennemførelse af konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

2. Afviklingsmyndighederne vurderer, om det er hensigtsmæssigt at pålægge det i stk. 1 fastsatte krav i forhold til et bestemt institut eller en bestemt enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og inden for rammerne af udarbejdelsen og videreførelsen af afviklingsplanen for det pågældende institut eller den pågældende koncern, særlig under hensyntagen til de i denne plan omhandlede afviklingshandlinger. Omfatter afviklingsplanen en eventuel anvendelse af bail-in-værktøjet, kontrollerer afviklingsmyndighederne, at selskabskapitalen eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter er tilstrækkelige til at dække summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb.

3. Medlemsstaterne skal sikre, at der ikke er nogen proceduremæssige hindringer for konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som måtte forefindes i deres vedtægter, herunder fortegningsrettigheder for aktionærer eller krav om aktionærers samtykke til en udvidelse af kapitalen.

4. Nærværende artikel berører ikke ændringerne til direktiv 82/891/EØF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU og direktiv 2012/30/EU som anført i afsnit X i dette direktiv.

Artikel 55

Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in

1. Medlemsstaterne pålægger institutterne og de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheder at indføre en bestemmelse, hvormed kreditor eller en part i aftalen, i henhold til hvilken passivet oprettes, anerkender, at forpligtelsen kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og indvilger i at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse/mortificering, der berøres af afviklingsmyndighedens udøvelse af disse beføjelser forudsat at dette passiv:

- a) ikke er udelukket efter artikel 44, stk. 2
- b) ikke er et indskud som omhandlet i artikel 108, litra a)
- c) er omfattet af lovgivningen i et tredjeland, og
- d) er udstedt eller indgået efter den dato på hvilken, medlemsstaterne anvender de med henblik på gennemførelse af denne afdeling vedtagne bestemmelser,.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis en medlemsstats afviklingsmyndighed bestemmer, at de i første afsnit omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, der udøves af afviklingsmyndigheden i en medlemsstat i overensstemmelse med tredjelandets lovgivning eller med en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge myndighederne en juridisk udtalelse om en sådan bestemmelses retlige eksigibilitet og virkning.

2. Undlader et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i kontraktbestemmelserne vedrørende et nedskrivningsrelevant passiv at indsætte en bestemmelse som krævet i over-

ensstemmelse med stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i forhold til dette passiv.

3. EBA udarbejder under hensyntagen til de berørte bankers forskellige forretningsmodeller et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over forpligtelser, som undtagelsen i stk. 1 finder anvendelse på, og indholdet af de i stk. 1 omhandlede kontraktsbestemmelser.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 56

Offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter

1. Medlemsstaterne kan yde ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige gennem supplerende finansielle stabiliseringsinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 i nærværende artikel, artikel 37, stk. 10, og Unionens statsstøtteregler med henblik på at deltage i afviklingen af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), herunder ved at gribe direkte ind for at forhindre en likvidation heraf i overensstemmelse med afviklingsmålene omhandlet i artikel 31, stk. 2, i forhold til medlemsstaten eller Unionen som helhed. En sådan foranstaltning gennemføres af medlemsstaten eller under ledelse af det kompetente ministerium eller forvaltningen i nært samarbejde med afviklingsmyndigheden.

2. Med henblik på anvendelsen af de offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente ministerier eller forvaltninger er i besiddelse af de i artikel 63-72 omhandlede afviklingsbeføjelser, og sikrer, at artikel 66, 68, 83 og 117 finder anvendelse.

3. De offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter anvendes efter afgørelse fra den kompetente ministerium eller forvaltningen efter høring af afviklingsmyndigheden som en sidste udvej, efter at de øvrige afviklingsværktøjer i videst muligt omfang er blevet vurderet og udnyttet, samtidig med, at den finansielle stabilitet er blevet opretholdt.

4. Når medlemsstaterne anvender de offentlige finansielle stabiliseringsmekanismer, sikrer de, at de eller deres kompetente ministerier eller forvaltninger og afviklingsmyndigheden kun anvender mekanismerne, hvis alle betingelserne i artikel 32, stk. 1, såvel som én af følgende betingelser er opfyldt:

- a) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden har efter høring af centralbanken og den kompetente myndighed fastslået, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at undgå betydelige negative virkninger for finansiell stabilitet
- b) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden fastslår, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte samfundets interesser, når instituttet tidligere har modtaget ekstraordinær likviditetsstøtte fra centralbanken
- c) for så vidt angår mekanismen med midlertidigt offentligt ejerskab, fastslår det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning efter høring af den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte offentlighedens interesse, når der tidligere er ydet instituttet offentlig kapitalstøtte via kapitalstøttemekanismen.

5. De finansielle stabiliseringsværktøjer omfatter følgende:

- a) et værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital som omhandlet i artikel 57
- b) et værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab som omhandlet i artikel 58.

*Artikel 57***Værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital**

1. Medlemsstaterne kan under overholdelse af bestemmelserne i den nationale selskabsret deltage i re-kapitaliseringen af et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ved at stille kapital til rådighed for disse til gengæld for følgende værktøjer, som er underlagt kravene i forordning (EU) nr. 575/2013:

- a) egentlige kernekapitalinstrumenter
- b) hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter.

2. Medlemsstaterne sikrer, i det omfang deres indskud i et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tillader det, at sådanne institutter eller enheder, der modtager kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper.

3. Foretager en medlemsstat en kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i henhold til nærværende artikel, sikrer den, at dens indskud i instituttet eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

*Artikel 58***Værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab**

1. Medlemsstaterne kan tage midlertidigt offentligt ejerskab over et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Til dette formål kan en medlemsstat foretage en eller flere aktieoverførsler til:

- a) en person, der er udpeget af medlemsstaten, eller
- b) et selskab, der fuldt ud ejes af medlemsstaten.

3. Medlemsstaterne sikrer, at institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der er underlagt værktøjet for midlertidigt offentligt ejerskab i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper, og at de overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

*KAPITEL V****Gældsnedskrivning af kapitalinstrumenter****Artikel 59***Krav om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter**

1. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter kan udøves enten:

- a) uafhængigt af afviklingshandling, eller
- b) kombineret med en afviklingshandling, når betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33 er opfyldt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at nedskrive eller konvertere de relevante kapitalinstrumenter til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d).

3. Medlemsstaterne skal stille krav om, at afviklingsmyndighederne straks anvender deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, jf. artikel 60, i forhold til relevante kapitalinstrumenter, som er ud-

stedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når et eller flere af følgende forhold er gældende:

- a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 32 og 33 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingshandling
- b) hvis den ansvarlige myndighed konstaterer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke længere vil være levedygtigt eller levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes i forhold til de relevante kapitalinstrumenter
- c) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, foretager den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor datterselskabet er etableret, en fælles konstatering i form af en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3 og 4, om, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter
- d) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på moderselskabsniveau, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på individuelt grundlag på moderselskabsniveau eller på konsolideret grundlag, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, konstaterer, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter
- e) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kræver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra når nogen af de i artikel 32, stk. 4, litra d), nr. iii), omhandlede omstændigheder gør sig gældende.

4. Med henblik på nærværende artikels stk. 3 anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig(t), hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:

- a) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende
- b) under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ser det ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed (bl.a. tidlig indgriben), end nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter, enten uafhængigt eller kombineret med en afviklingshandling, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen bliver nødlidende.

5. Med henblik på nærværende artikels stk. 4, litra a), anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis instituttet eller enheden befinder sig i en eller flere af de situationer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4.

6. Med henblik på stk. 4, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen overtræder, eller der er objektive faktorer, der støtter en vurdering af, at koncernen i nær fremtid vil overtræde de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger, bl.a. men ikke kun fordi koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag.

7. Et datterselskabs relevante kapitalinstrument nedskrives eller konverteres ikke i henhold til stk. 3, litra c), i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang på moderselskabsniveau, der er blevet nedskrevet eller konverteret.

8. Foretager en ansvarlig myndighed en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, skal den straks underrette den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enhed, hvis det ikke er den samme myndighed.

9. Inden den ansvarlige myndighed foretager en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, litra c), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, skal den opfylde kravene om underretning og høring som fastsat i artikel 62.

10. Inden afviklingsmyndigheder udøver deres beføjelse til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, sikrer de, at der foretages en værdiansættelse af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutters eller enheders aktiver og passiver i overensstemmelse med artikel 36. Denne værdiansættelse danner grundlaget for beregningen af den nedskrivning, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at dække tab, og den konvertering, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at rekapitalisere instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Artikel 60

Bestemmelser om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Afviklingsmyndighederne skal i forbindelse med opfyldelsen af kravene fastsat i artikel 59 udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen efter prioritetsordenen ved almindelig insolvensbehandling på en måde, der giver følgende resultater:

- a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes først i forhold til tabene og inden for rammerne af deres kapacitet. Afviklingsmyndigheden træffer en eller flere af foranstaltningerne i artikel 47, stk. 1, vedrørende ejerne af egentlige kernekapitalinstrumenter
- b) hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest
- c) hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument nedskrives:

- a) skal nedbringelsen af hovedstolen være permanent, dog med forbehold af eventuel opskrivning i overensstemmelse med refusionsordningen i artikel 46, stk. 3
- b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen
- c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter end den i henhold til stk. 3.

Litra b) er ikke til hinder for ydelse af egentlige kernekapitalinstrumenter til en ejer af relevante kapitalinstrumenter i henhold til stk. 3.

3. Med henblik på en konvertering af relevante kapitalinstrumenter i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), kan afviklingsmyndighederne kræve, at de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter. De relevante kapitalinstrumenter kan kun konverteres, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af et moderselskab til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), med godkendelse af afviklingsmyndigheden for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller, hvor det er relevant, af moderselskabets afviklingsmyndighed

- b) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt forud for dette instituts eller denne enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udstedelse af aktier eller ejerskabsinstrumenter med henblik på kapitalgrundlagsindsud fra staten eller en offentlig enhed.
- c) disse egentlige kernekapitalinstrumenter tildeles og overføres straks efter anvendelsen af konverteringsbeføjelsen
- d) konverteringssatsen, der bestemmer antallet af egentlige kernekapitalinstrumenter, som leveres i forhold til hvert relevant kapitalinstrument, opfylder principperne i artikel 50 og enhver retningslinje, der er udviklet af EBA i henhold til artikel 50, stk. 4.

4. Med henblik på leveringen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 kan afviklingsmyndighederne pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid at være i besiddelse af den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter.

5. Opfylder et institut betingelserne for afvikling, og beslutter afviklingsmyndigheden at anvende et afviklingsværktøj for dette institut, skal afviklingsmyndigheden opfylde kravet fastsat i artikel 59, stk. 3, inden det relevante afviklingsværktøj anvendes.

Artikel 61

Myndigheder, der foretager konstatering

1. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er ansvarlige for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, er de myndigheder, der er fastsat i nærværende artikel.

2. Hver medlemsstat udpeger i nationale ret den myndighed, der er ansvarlig for at foretage konstateringer i henhold til artikel 59. Den ansvarlige myndighed kan være den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden, jf. artikel 32.

3. Anses de relevante kapitalinstrumenter for at opfylde kravene til kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 på et individuelt grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage den i artikel 59, stk. 3, anførte konstatering, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er blevet godkendt i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU.

4. Er de relevante kapitalinstrumenter udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab, og anses de for at opfylde kravene kapitalgrundlag på et individuelt og på et konsolideret grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, følgende:

- a) den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for at foretage de i artikel 59, stk. 3, litra b), i nærværende direktiv anførte konstateringer
- b) den ansvarlige myndighed i den konsoliderende tilsynsmyndigheds medlemsstat og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for den fælles konstatering i form af en fælles afgørelse som omhandlet i nærværende direktivs artikel 59, stk. 3, litra c).

*Artikel 62***Konsolideret anvendelse: procedure for konstatering**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder, inden der foretages en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d eller e), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlags på et individuelt og på et konsolideret grundlag, opfylder følgende betingelser:

- a) en ansvarlig myndighed, der overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), skal straks underrette den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis der er tale om en anden myndighed, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig.
- b) en ansvarlig myndighed, der overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), skal straks underrette den kompetente myndighed, der er ansvarlig for hvert institut eller enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt de relevante kapitalinstrumenter, for hvilke nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen vil blive anvendt, hvis denne konstatering foretages, og hvis der er tale om en anden myndighed, de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor disse kompetente myndigheder og de konsoliderende tilsynsmyndigheder befinder sig.

2. De ansvarlige myndigheder skal, når de foretager en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), d) eller e), i tilfælde af et institut eller af en koncern med grænseoverskridende aktiviteter tage hensyn til afviklingens potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen er aktive.

3. En ansvarlig myndighed skal sammen med en meddelelse i henhold til stk. 1 forelægge en begrundelse for, hvorfor den overvejer at foretage den pågældende konstatering.

4. Er der indgivet meddelelse i henhold til stk. 1, skal den ansvarlige myndighed efter høring af de myndigheder, som er blevet underrettet, foretage en vurdering af følgende:

- a) hvorvidt der findes en alternativ foranstaltning til anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til artikel 59, stk. 3
- b) hvorvidt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis
- c) såfremt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis, hvorvidt der er realistisk udsigt til, at den inden for en passende tidsfrist vil kunne løse de problemer, som ellers vil kræve en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3.

5. I forbindelse med stk. 4 i nærværende artikel skal der ved »alternative foranstaltninger« forstås foranstaltninger til tidlig indgriben som omhandlet i artikel 27 i dette direktiv, foranstaltninger som omhandlet i artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller overførsel af midler eller kapital fra moderselskabet.

6. Finder den ansvarlige myndighed efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der findes en eller flere alternative foranstaltninger, at de kan anvendes i praksis og at de vil give et resultat som omhandlet i litra c) i nævnte stykke, skal den sikre, at disse foranstaltninger anvendes.

7. Finder den ansvarlige myndighed i et tilfælde som omhandlet i stk. 1, litra a), efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der ikke findes nogen alternativ foranstaltning, som vil give et resultat som omhandlet i stk. 4, litra c), skal den ansvarlige myndighed beslutte, hvorvidt den konstatering, jf. artikel 59, stk. 3, der overvejes, er passende.

8. Når en ansvarlig myndighed beslutter at foretage en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c), underretter den straks de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor de berørte datterselskaber er beliggende, og konstateringen skal tage form af en fælles afgørelse som omhandlet i artikel 92, stk. 3 og 4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse, skal der ikke foretages en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c).

9. Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de enkelte berørte datterselskaber ligger, skal straks gennemføre en afgørelse om at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, der er truffet i overensstemmelse med nærværende artikel, under behørig hensyntagen til de hastende omstændigheder i den pågældende situation.

KAPITEL VI

Afviklingsbeføjelser

Artikel 63

Generelle beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har alle de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling. Navnlig anvender afviklingsmyndighederne følgende afviklingsbeføjelser, som de kan anvende enkeltvis eller kombineret:

- a) beføjelsen til at pålægge enhver person at indgive de oplysninger, der kræves for, at afviklingsmyndigheden kan træffe afgørelse og udarbejde en afviklingsplan, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne, og krav om, at der gives oplysninger ved inspektioner på stedet
- b) beføjelsen til at tage kontrollen over et institut under afvikling og udøve alle de rettigheder og beføjelser, der tillægges instituttets aktionærer, andre ejere og ledelsesorganet i det pågældende institut
- c) beføjelsen til at overføre aktier og andre ejerskabsinstrumenter, der udstedes af et institut under afvikling
- d) beføjelsen til at overføre rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden enhed med enhedens samtykke
- e) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling
- f) beføjelsen til at konvertere nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling til ordinære aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i dette institut eller i denne enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), et relevant moderinstitut eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) overføres
- g) beføjelsen til at annullere gældsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2
- h) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, den nominelle værdi af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i et institut under afvikling og til at annullere sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter
- i) beføjelsen til at pålægge et institut under afvikling eller et relevant moderselskab at udstede nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter, herunder præferenceaktier og betingede konvertible instrumenter
- j) beføjelsen til at ændre eller omlægge løbetiden for gældsinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver, der er udstedt af et institut under afvikling, eller ændre det påløbne rentebeløb for sådanne instrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver eller datoen for renteudbetalingen, herunder ved at suspendere betalingen midlertidigt, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2
- k) beføjelsen til at afslutte og opsige finansielle kontrakter eller derivataftaler med henblik på anvendelsen af artikel 49
- l) beføjelsen til at fjerne eller erstatte ledelsesorganet og den daglige ledelse i et institut under afvikling

m) beføjelsen til at kræve, at den kompetente myndighed vurderer køberen af en kvalificeret deltagelse rettidigt ved hjælp af en undtagelse fra tidsfristerne fastsat i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU og artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne skal iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser ikke er underlagt nogen af følgende krav, der ellers måtte finde anvendelse i henhold til national ret, en kontrakt eller lignende:

- a) med forbehold af artikel 3, stk. 6, og artikel 85, stk. 1, krav om at opnå godkendelse eller samtykke fra bestemte personer, enten offentlige eller private, herunder aktionærer eller kreditorer i instituttet under afvikling
- b) forud for udøvelse af beføjelsen, procedurmæssige krav om at underrette bestemte personer, herunder krav om at offentliggøre en meddelelse eller et prospekt eller arkivere eller registrere dokumenter hos en anden myndighed.

Medlemsstaterne sikrer navnlig, at afviklingsmyndighederne kan udøve beføjelserne i henhold til nærværende artikel, uanset enhver begrænsning af eller ethvert krav om samtykke for overførslen af de pågældende finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, der ellers måtte finde anvendelse.

Første afsnit, litra b), berører ikke kravene fastsat i artikel 81 og 83 og ethvert underretningskrav i henhold til Unionens statsstøtteregele.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, i det omfang en af beføjelserne i nærværende artikels stk. 1 som følge af den specifikke retlige form af en enhed, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, ikke finder anvendelse på denne enhed, har beføjelser, der er så ens som muligt, herunder med hensyn til deres konsekvenser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at når afviklingsmyndighederne udøver beføjelserne i stk. 3, skal sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv eller sikkerhedsforanstaltninger, der har samme virkning, finde anvendelse på de berørte personer, herunder aktionærer, kreditorer og modparter.

Artikel 64

Supplerende beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af deres afviklingsbeføjelser har beføjelse til:

- a) at sørge for, at der finder en overførsel sted uden nogen form for forpligtelse eller hæftelse, der påvirker de overførte finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, jf. dog artikel 78; med henblik herpå betragtes enhver ret til kompensation i overensstemmelse med dette direktiv ikke som en forpligtelse eller hæftelse
- b) at fjerne rettigheder til at erhverve yderligere aktier eller andre ejerskabsinstrumenter
- c) at kræve, at den pågældende myndighed afbryder eller suspenderer optagelsen til handel på et reguleret marked eller optagelsen til officiel notering af finansielle instrumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF⁽³³⁾
- d) at sørge for, at den modtagende part behandles, som om den var instituttet under afvikling for så vidt angår alle rettigheder eller forpligtelser, der gælder for instituttet under afvikling, eller foranstaltninger iværksat af instituttet under afvikling, herunder, jf. artikel 38 og 40, rettigheder eller forpligtelser vedrørende deltagelse i en markedsinfrastruktur
- e) at pålægge instituttet under afvikling eller den modtagende part at udveksle oplysninger og yde hinanden bistand, og
- f) at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som kreditinstituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtagende part som part.

2. Afviklingsmyndigheder kan kun udøve de i stk. 1 anførte beføjelser, når de anser det for nødvendigt for at sikre en effektiv afviklingshandling eller for at opfylde en eller flere afviklingsmålsætninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af en afviklingsbeføjelse har beføjelse til at sørge for de nødvendige kontinuitetsforanstaltninger til at sikre en effektiv afviklingshandling, og i givet fald at modtageren kan drive den overførte virksomhed. Sådanne kontinuitetsforanstaltninger omfatter navnlig følgende:

- a) videreførelsen af kontrakter, som instituttet under afvikling har indgået, således at modtageren påtager sig alle rettigheder og forpligtelser fra instituttet under afvikling vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført og udtrykkeligt eller stiltiende er indsat i stedet for instituttet under afvikling i alle relevante kontraktmæssige dokumenter
- b) indsættelse af modtageren i stedet for instituttet under afvikling i enhver retslig procedure vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført.

4. Beføjelserne i stk. 1, litra d), og i stk. 3, litra b), berører ikke følgende:

- a) retten for en medarbejder i instituttet under afvikling til at opsige en ansættelseskontrakt
- b) med forbehold af artikel 69, 70 og 71 enhver ret for en part i en kontrakt til at udøve de rettigheder, der følger af kontrakten, herunder retten til at opsige kontrakten, når der gives mulighed for dette i henhold til kontraktvilkårene som følge af en handling eller en udeladelse af instituttet under afvikling forud for den relevante overførsel eller af modtageren efter den relevante overførsel.

Artikel 65

Beføjelse til at anmode om levering af tjenesteydelser og faciliteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut under afvikling eller nogen af dets koncernenheder, stiller enhver tjenesteydelse eller facilitet til rådighed, som er nødvendig for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive den virksomhed, som overføres.

Første afsnit finder også anvendelse, når instituttet under afvikling eller den relevante koncernenhed har indledt almindelig insolvensbehandling.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres afviklingsmyndigheder har beføjelse til over for afviklingsmyndigheder i andre medlemsstater at håndhæve de forpligtelser, der i henhold til stk. 1 påhviler koncernenheder, som er etableret på deres område.

3. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter er begrænset til operationelle tjenesteydelser og faciliteter, og de omfatter således ikke nogen form for finansiel støtte.

4. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter leveres på følgende betingelser:

- a) på samme betingelser, når tjenesteydelserne og faciliteterne blev leveret til instituttet under afvikling i henhold til en aftale, umiddelbart før afviklingshandlingen blev iværksat, og så længe aftalen varer
- b) på rimelige betingelser, hvis der ikke findes nogen aftale, eller hvis aftalen er udløbet.

5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over de tjenesteydelser eller faciliteter, som er nødvendige for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive en virksomhed, som overføres til den.

Artikel 66

Beføjelse til at håndhæve krisestyringsforanstaltninger eller kriseforebyggelsesforanstaltninger i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, når en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver omfatter aktiver, der befinder sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, eller rettigheder eller passiver, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, at overførslen er gyldig i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat.

2. Medlemsstaterne giver den afviklingsmyndighed, der har foretaget eller agter at foretage overførslen, enhver passende støtte med henblik på at sikre, at aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver overføres til modtageren i henhold til ethvert gældende nationalt lovkrav.

3. Medlemsstaterne sikrer, at aktionærer, kreditorer og tredjemænd, der er berørt af overførslen af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som omhandlet i stk. 1, ikke kan forhindre, bestride eller tilsidesætte overførslen i henhold til en lovbestemmelse i den medlemsstat, hvor aktiverne befinder sig, eller i henhold til den lov, der finder anvendelse på aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

4. Udøver en afviklingsmyndighed i en medlemsstat (medlemsstat A) en nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, herunder i forhold til kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 59, og omfatter de nedskrivningsrelevante passiver eller de relevante kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling følgende:

- a) instrumenter eller passiver, der er omfattet af loven i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den afviklingsmyndighed, som har udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen, er etableret (»medlemsstat B«)
- b) forpligtelser over for kreditorer, der befinder sig i medlemsstat B

sikrer medlemsstat B, at hovedstolen af disse forpligtelser eller instrumenter nedbringes, eller at forpligtelser eller instrumenter konverteres i overensstemmelse med, at afviklingsmyndigheden i medlemsstat A udøver sin nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, som er berørt af udøvelsen af den i stk. 4 anførte nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, ikke kan anfægte nedbringelsen af hovedstolen af instrumentet eller passivet eller i givet fald konverteringen heraf i henhold til lovgivningen i medlemsstat B.

6. Hver medlemsstat sikrer, at følgende fastsættes i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence:

- a) aktionærers, kreditorers og tredjemænds ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1 i nærværende artikel
- b) kreditorers ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte nedbringelsen af hovedstolen eller konverteringen af et instrument eller et passiv, der er omfattet af stk. 4, litra a) eller b), i nærværende artikel
- c) sikkerhedsforanstaltningerne for delvise overførsler, som krævet i kapitel VII, for så vidt angår aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1.

Artikel 67

Beføjelse vedrørende aktiver, rettigheder eller passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der befinder sig i tredjelande

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne i tilfælde, hvor en afviklingshandling omfatter en foranstaltning i forhold til aktiver, der befinder sig i et tredjeland, eller aktier, andre ejerskabsinstru-

menter, rettigheder eller passiver, som er omfattet af lovgivningen i et tredjeland, kan anmode om følgende:

- a) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling og det modtagende selskab, er pålagt at iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft
- b) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling, er pålagt at forvalte aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver eller rettigheder eller afvikle passiverne på vegne af det modtagende selskab, indtil overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft
- c) at rimelige omkostninger for modtageren ved gennemførelsen af enhver foranstaltning som omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b) afholdes på en af de i artikel 37, stk. 7, omhandlede måder.

2. Hvis afviklingsmyndigheden vurderer, at det på trods af alle de nødvendige foranstaltninger, der er truffet af administratoren, modtageren eller en anden person i overensstemmelse med stk. 1a, er højst usandsynligt, at overførslen, konverteringen, eller foranstaltningen vil blive effektiv i forhold til visse aktiver, der befinder sig i tredjeland eller visse aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver, der er underlagt lovgivningen i et tredjeland, gennemfører afviklingsmyndigheden ikke overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen. Hvis den allerede har iværksat overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen, skal denne ordre betragtes som ugyldig for så vidt angår de pågældende aktiver, aktier, ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

Artikel 68

Udelukkelse af visse kontraktbestemmelser ved tidlig indgriben og afvikling

1. En kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, der er truffet overfor en enhed i overensstemmelse med nærværende direktiv, som omfatter enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, anses ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund som omhandlet i direktiv 2002/47/EF ved en kontrakt indgået af enheden og ej heller som insolvensbehandling som omhandlet i direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.

Endvidere anses en kriseforebyggelsesforanstaltning eller krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund eller som insolvensbehandling i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af:

- a) et datterselskab af instituttet, som omfatter forpligtelser, der garanteres eller på anden vis understøttes af moderselskabet eller en hvilken som helst koncernenhed, eller
- b) en enhed i samme koncern som instituttet, der omfatter krydsklausuler.

2. Hvis afviklingsprocedurer i et tredjeland anerkendes i henhold til artikel 94, eller hvis en afviklingsmyndighed i øvrigt beslutter sig herfor, udgør sådanne procedurer for så vidt angår nærværende artikel en kriseforebyggelsesforanstaltning.

3. Forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes, gør en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, herunder enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, det ikke i sig selv muligt for nogen at:

- i) et datterselskab, og hvor gennemførelsen af de heraf følgende forpligtelser garanteres eller på anden vis understøttes af koncernenheden
- ii) af en koncernenhed, der omfatter krydsklausuler (cross default)

udøve nogen opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret, herunder i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af

- b) opnå besiddelse af, udøve kontrol over eller gøre en eventuel sikkerhed gældende i nogen ejendom tilhørende det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default)
- c) påvirke nogen kontraktlig rettighed, som det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har, eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default).

4. Denne artikel påvirker ikke en persons ret til at træffe en foranstaltning som omhandlet i stk. 3, hvis denne rettighed følger af en anden begivenhed end kriseforebyggelsesforanstaltningen, krisestyringsforanstaltningen eller en begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning.

5. En suspension eller begrænsning i henhold til artikel 69, 70 eller 71 udgør ikke manglende opfyldelse af en kontraktlig forpligtelse med henblik på nærværende artikels stk. 1 og 2.

6. Bestemmelserne i nærværende artikel betragtes som overordnede præceptive bestemmelser som defineret i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008⁽³⁴⁾.

Artikel 69

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til enhver kontrakt, som et institut under afvikling har indgået fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om suspension i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden for instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

2. Såfremt en betalings- eller leveringsforpligtelse ville være forfaldet under suspensionsperioden, forfalder betalings- eller leveringsforpligtelsen umiddelbart efter suspensionsperiodens udløb.

3. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes for et institut under afvikling i henhold til stk. 1, suspenderes instituttets modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.

4. En suspension i henhold til stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) berettigede indskud
- b) betalings- og leveringsforpligtelser over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og centralbanker
- c) berettigede krav i den i direktiv 97/9/EF anvendte betydning.

5. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

Artikel 70

Beføjelse til at begrænse muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at begrænse muligheden for, at sikre kreditorer i et institut under afvikling kan gøre sikkerhedsrettigheder gældende vedrørende aktiver i det pågældende institut under afvikling fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om begrænsning i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

2. Afviklingsmyndigheder skal ikke anvende den i stk. 1 omhandlede beføjelse i forhold til sikkerhedsrettigheder tilhørende systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv

98/26/EF, centrale modparter og centralbanker i aktiver, som instituttet under afvikling har stillet som hel eller delvis sikkerhed.

3. Finder artikel 80 anvendelse, sikrer afviklingsmyndighederne, at enhver begrænsning, der gøres gældende i henhold til beføjelsen omhandlet i nærværende artikels stk. 1, anvendes konsekvent for alle koncernenheder, der er omfattet af en afviklingshandling.

4. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

Artikel 71

Beføjelse til midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et institut under afvikling fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et datterselskab til et institut under afvikling, når:

- a) forpligtelserne i henhold til kontrakten garanteres eller på anden vis understøttes af instituttet under afvikling
- b) opsigelsesrettighederne i henhold til kontrakten udelukkende er baseret på insolvensen eller de finansielle forhold i instituttet under afvikling, og
- i) alle de aktiver og passiver i datterselskabet, der vedrører denne kontrakt, er blevet overført eller kan overføres til modtageren og denne påtager sig alle disse aktiver og passiver, eller
- ii) afviklingsmyndigheden på anden måde sikrer tilstrækkelig beskyttelse af sådanne forpligtelser.

i tilfælde af at der er udøvet eller kan udøves en overførselsbeføjelse, der vedrører instituttet under afvikling, enten:

Suspensionen har virkning fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor datterselskabet til instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

3. En suspension i henhold til stk. 1 eller 2 finder ikke anvendelse på systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter eller centralbanker.

4. En person kan udøve en opsigelsesret i henhold til en kontrakt inden afslutningen af den i stk. 1 eller 2 anførte periode, hvis vedkommende modtager en meddelelse fra afviklingsmyndigheden om, at de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, ikke vil blive:

- a) overført til en anden enhed, eller
- b) genstand for nedskrivning eller konvertering ved anvendelse af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a).

5. Udøver en afviklingsmyndighed den i denne artikels stk. 1 eller 2 anførte beføjelse til at suspendere opsigelsesrettigheder, og er der ikke givet meddelelse i henhold til nærværende artikels stk. 4, kan disse rettigheder, når suspensionsperioden udløber, jf. dog artikel 68, udøves således:

- a) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, er blevet overført til en anden enhed, kan en modpart først udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene ved forekomsten af en fortsat eller efterfølgende fyldestgørelsesgrund fra modtagerens side

b) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, forbliver i instituttet under afvikling, og afviklingsmyndigheden ikke har anvendt bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a), på den pågældende kontrakt, kan en modpart udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene efter udløbet af en suspension i henhold til stk. 1.

6. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

7. Kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder kan pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at føre detaljerede registre over kontrakter.

Efter anmodning fra en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed gør et transaktionsregister de nødvendige oplysninger tilgængelige for kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder, således at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater i overensstemmelse med artikel 81 i forordning (EU) nr. 648/2012.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende elementer i forbindelse med stk. 7:

- a) et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der skal fremgå af de detaljerede registre, og
- b) de omstændigheder, hvorunder dette krav skal gælde.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 72

Udøvelse af afviklingsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne med henblik på at træffe en afviklingshandling er i stand til at udøve kontrol over instituttet under afvikling, for således:

- a) at drive og udføre aktiviteter og tjenesteydelser i instituttet under afvikling med alle de beføjelser, der tillægges aktionærene og ledelsesorganet
- b) at forvalte og afhænde aktiver og ejendom tilhørende instituttet under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede kontrol kan udøves direkte af afviklingsmyndigheden eller indirekte af en eller flere personer, der udpeges af afviklingsmyndigheden. Medlemsstaterne sikrer, at stemmerettigheder knyttet til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i instituttet under afvikling ikke kan udøves i afviklingsperioden.

2. Med forbehold af artikel 85, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne er i stand til at træffe en afviklingshandling i kraft af en bekendtgørelse i overensstemmelse med de nationale administrative kompetencer og procedurer, uden at udøve kontrol over instituttet under afvikling.

3. Afviklingsmyndighederne beslutter fra sag til sag, om det er hensigtsmæssigt at træffe en afviklingshandling i kraft af de i stk. 1 eller stk. 2 omhandlede midler, under hensyntagen til afviklingsmålsætningerne og de overordnede principper for afvikling, de specifikke forhold, der gør sig gældende for det pågældende institut under afvikling, og behovet for at fremme en effektiv afvikling af grænseoverskridende koncerner.

4. Afviklingsmyndigheder anses ikke for at være skyggedirektører eller de facto-direktører i henhold til national ret.

KAPITEL VII

Sikkerhedsforanstaltninger

Artikel 73

Behandling af aktionærer og kreditorer i tilfælde af delvis overførsel og anvendelse af bail-in-værktøjet

Medlemsstaterne sikrer, når ét eller flere af afviklingsværktøjerne er blevet anvendt, særlig med henblik på artikel 75, at:

- a) aktionærerne og de kreditorer, hvis krav ikke er blevet overført, når afviklingsmyndighederne foretager delvis overførsel af rettigheder, aktiver og forpligtelser, der tilhører instituttet under afvikling, medmindre litra b) finder anvendelse, modtager dækning for deres krav mindst svarende til det, de ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet
- b) de aktionærer og kreditorer, hvis krav er blevet nedskrevet eller konverteret til egenkapital, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet, ikke lider større tab, end hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Artikel 74

Værdiansættelse af forskel i behandlingen

1. Ved vurderingen af, hvorvidt aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, herunder, men ikke udelukkende, ved anvendelse af artikel 73, sikrer medlemsstaterne, at en uvildig person foretager en værdiansættelse snarest muligt efter afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til artikel 36.

2. Ved værdiansættelsen i stk. 1 fastsættes:

- a) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, herunder relevante indskudsgarantordninger, hvis det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet
- b) den faktiske behandling, som aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen, og
- c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i litra a) og behandlingen i litra b).

3. Værdiansættelsen skal:

- a) tage udgangspunkt i, at det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, ville have været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet
- b) tage udgangspunkt i, at afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne ikke var blevet iværksat
- c) se bort fra enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til instituttet under afvikling.

4. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der skal anvendes til værdiansættelsen i nærværende artikel, særlig metoden til at vurdere den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 75

Sikkerhedsforanstaltninger for aktionærer og kreditorer

Konstateres det ved afviklingen i henhold til artikel 74, at en aktionær eller kreditor som omhandlet i artikel 73 eller indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 109, stk. 1, har lidt større tab, end den ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling, sikrer medlemsstaterne, at denne er berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen.

Artikel 76

Sikkerhedsforanstaltninger for modparter i delvise overførsler

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 2 anførte sikkerhedsforanstaltninger finder anvendelse i følgende situationer:

- a) en afviklingsmyndighed overfører en del af, men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed eller, gennem anvendelse af et afviklingsværktøj, fra et broinstitut eller et porteføljeadministrationselskab til en anden person
- b) en afviklingsmyndighed anvender den i artikel 64, stk. 1, litra f), anførte beføjelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse af følgende ordninger og af modparterne i disse ordninger:

- a) sikkerhedsforanstaltninger, hvorved en person i form af en sikkerhed har konkrete eller mulige interesser i de aktiver eller rettigheder, der er genstand for overførsel, uanset om disse interesser er sikret på grundlag af specifikke aktiver eller rettigheder eller på grundlag af en generalpant eller lignende ordninger
- b) aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, hvormed sikkerhedsstillingen til sikring eller dækning af resultaterne af specifikke forpligtelser opnås ved overførsel af det fulde ejerskab af aktiver fra sikkerhedsstilleren til sikkerhedstageren, og dette på betingelser, hvorefter sikkerhedstageren skal overføre aktiver, hvis disse specifikke forpligtelser realiseres
- c) aftaler om modregning, hvor to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden
- d) nettingaftaler
- e) dækkede obligationer
- f) aftaler om struktureret finansiering, herunder securitisationer og instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integrerende del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til de dækkede obligationer, hvilket omfatter en aftaleparts eller en administrators, en befuldmægtigets eller en repræsentants udstedelse og besiddelse af en sikkerhed.

Den mest hensigtsmæssige form for beskyttelse for de kategorier af aftaler, der er anført i dette stykke, litra a)-f), præciseres yderligere i artikel 77-80 og er omfattet af begrænsningerne i artikel 68-71.

3. Kravet i stk. 2 finder anvendelse uanset antallet af parter i aftalerne, og uanset om aftalerne:

- a) er blevet oprettet på grundlag af en kontrakt, en trust eller andet, eller er opstået automatisk i kraft af gældende ret
- b) er opstået af eller helt eller delvis er underlagt lovgivningen i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

4. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115, der yderligere præciserer de kategorier af aftaler, der er omfattet af nærværende artikel, stk. 2, litra a)-f).

Artikel 77

Beskyttelse for aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, modregning og netting

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af aftale om finansielle sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret og af modregnings- og nettingaftaler med henblik på at undgå en overførsel af nogle af, men ikke alle, de rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale mellem instituttet under afvikling og en anden person, og en ændring eller en opsigelse af rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale ved anvendelse af accessori-ske beføjelser.

I forbindelse med første afsnit betragtes rettigheder og forpligtelser som beskyttet i henhold til en sådan aftale, hvis parterne i aftalen er berettiget til at modregne disse rettigheder og forpligtelser eller til at omregne dem til nettoværdi.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

- a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale. og
- b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 78

Beskyttelse af sikkerhedsforanstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af passiver, der sikres i henhold til en sikkerhedsforanstaltning, for således at undgå:

- a) overførsel af aktiver, hvormed passivet er sikret, medmindre passivet og sikkerhedsstillelsen også overføres
- b) overførsel af et sikret passiv, medmindre sikkerhedsstillelsen også overføres
- c) overførsel af sikkerhedsstillelsen, medmindre det sikrede passiv også overføres
- d) ændring eller afslutning af en sikkerhedsforanstaltning ved anvendelse af accessori-ske beføjelser, hvis denne ændring eller afslutning medfører, at passivet ikke længere er sikret.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

- a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og
- b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 79

Beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering og dækkede obligationer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), for således at undgå:

- a) delvis overførsel af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i

b) afslutning eller ændring ved anvendelse af accessoriske beføjelser af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

- a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre andre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og
- b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 80

Delvise overførsler: beskyttelse af betalings-, clearing- og afregningssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af et afviklingsværktøj ikke påvirker anvendelsen af og reglerne for de systemer, der er omfattet af direktiv 98/26/EF, når afviklingsmyndigheden:

- a) overfører en del af men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed, eller
- b) anvender beføjelser i henhold til artikel 64 til at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som instituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtager som part.

2. En i nærværende artikels stk. 1 omhandlet overførsel, ophævelse eller ændring må navnlig ikke annullere en overførselsordre i strid med artikel 5 i direktiv 98/26/EF, og den må ikke ændre eller hindre håndhævelsen af overførselsordrer og netting i henhold til artikel 3 og 5 i nævnte direktiv, anvendelsen af midler, værdipapirer eller kreditfaciliteter i henhold til artikel 4 i nævnte direktiv eller beskyttelsen af en sikkerhed i henhold til artikel 9 i nævnte direktiv.

KAPITEL VIII

Proceduremæssige forpligtelser

Artikel 81

Underretningskrav

1. Medlemsstaterne pålægger ledelsesorganet for et institut eller enhver enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at underrette den kompetente myndighed, hvis de vurderer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 32, stk. 4.

2. De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om enhver underretning, de modtager i henhold til nærværende artikels stk. 1 og eventuelle kriseforebyggelsesforanstaltninger eller foranstaltninger som omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, som de pålægger et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), at iværksætte.

3. Vurderer en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed, at de i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), omhandlede betingelser er opfyldt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fremsender den omgående denne vurdering til følgende myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:

- a) afviklingsmyndigheden for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- b) den kompetente myndighed for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

- c) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- d) afviklingsmyndigheden for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- e) centralbanken
- f) den indskudsgarantiordning, som et kreditinstitut er medlem af, når det er nødvendigt for at indskudsgarantiordningens funktioner kan udføres
- g) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering, når det er nødvendigt for at afviklingsfinansieringsordningernes funktioner kan udføres
- h) i givet fald koncernafviklingsmyndigheden
- i) det kompetente ministerium
- j) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU, og
- k) ESRB og den udpegede nationale makrotilsynsmyndighed.

4. Hvis videregivelsen af oplysninger som omhandlet i stk. 3, litra f), og g), ikke garanterer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed, etablerer den kompetente myndighed eller afviklingsmyndighed alternative procedurer for kommunikation, som opfylder samme mål, men samtidig sikrer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed.

Artikel 82

Afviklingsmyndighedens afgørelse

1. Ved modtagelse af en underretning fra den kompetente myndighed i henhold til artikel 81, stk. 3, eller på eget initiativ vurderer afviklingsmyndigheden i henhold til artikel 32, stk. 1, og artikel 33, om de heri fastsatte betingelser er opfyldt for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. En beslutning om, hvorvidt der skal træffes afviklingshandlinger over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indeholde følgende oplysninger:

- a) begrundelsen for afgørelsen, herunder en bestemmelse af, hvorvidt instituttet opfylder eller ikke opfylder betingelserne for afvikling
- b) den foranstaltning, afviklingsmyndigheden agter at iværksætte, herunder i givet fald afgørelsen om at anmode om likvidation, udpegelse af en administrator eller eventuelle andre foranstaltninger i overensstemmelse med almindelig insolvensbehandling eller i henhold til artikel 37, stk. 9, i overensstemmelse med national ret.

3. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere procedurerne, indholdet og betingelserne i forbindelse med følgende krav:

- a) underretningskravene omhandlet i artikel 81, stk. 1, 2 og 3
- b) meddelelsen om suspension omhandlet i artikel 83.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 83

Afviklingsmyndighedernes proceduremæssige forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have iværksat en afviklingshandling opfylder kravene fastsat i stk. 2, 3 og 4.

2. Afviklingsmyndigheden underretter det institut, der er under afvikling, og nedenstående myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:

- a) den kompetente myndighed for det pågældende institut under afvikling
- b) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut under afvikling
- c) centralbanken
- d) den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet under afvikling er medlem af
- e) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering
- f) hvor dette er relevant, koncernafviklingsmyndigheden
- g) det kompetente ministerium
- h) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet under afvikling er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU
- i) den udpegede nationale makroprudentielle myndighed og ESRB
- j) Kommissionen, Den Europæiske Centralbank, ESMA, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), oprettet i henhold til forordning (EU) nr. 1094/2010 og EBA
- k) de systemansvarlige for det system, instituttet deltager i, hvis instituttet under afvikling er et institut som defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 98/26/EF.

3. En underretning i henhold til stk. 2 skal omfatte en genpart af enhver afgørelse eller ethvert instrument, hvorved de relevante beføjelser udøves, og skal indeholde en angivelse af datoen, hvor afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne træder i kraft.

4. Afviklingsmyndigheden skal offentliggøre eller sikre offentliggørelse af en genpart af den afgørelse eller det instrument, hvorved afviklingshandlingen træffes, eller en meddelelse, der opsummerer afviklingshandlingens virkninger, særlig for detailkunder, og, hvor dette er relevant, suspensions- eller begrænsningsvilkår og -periode som omhandlet i artikel 69, 70 og 71 med følgende midler:

- a) på sit officielle websted
- b) på den kompetente myndigheds websted, hvis denne myndighed ikke er afviklingsmyndigheden, og EBA's websted
- c) på webstedet for det institut, der er under afvikling
- d) optages aktierne eller andre ejerskabs- eller gældsinstrumenter i det institut, der er under afvikling, til handel på et reguleret marked, anvendes midlerne til offentliggørelse af regulerede oplysninger vedrørende instituttet under afvikling i henhold til artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF⁽³⁵⁾.

5. Hvis aktier, ejerskabs- eller gældsinstrumenter ikke kan omsættes på et reguleret marked, sikrer afviklingsmyndigheden, at de dokumenter, der udgør bevisgrundlaget for de i stk. 4 omhandlede instrumenter, sendes til alle aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling, som er registreret i registre og databaser i instituttet under afvikling, og som er tilgængelige for afviklingsmyndigheden.

Artikel 84

Fortrolighed

1. Følgende personer er underlagt bindende krav om tavshedspligt:

- a) afviklingsmyndighederne

- b) de kompetente myndigheder og EBA
- c) de kompetente ministerier
- d) administratorer eller midlertidige administratorer, der udpeges i henhold til dette direktiv
- e) potentielle købere, som de kompetente myndigheder kontakter, eller som afviklingsmyndighederne henvender sig til, uanset om denne kontakt eller henvendelse er et led i forberedelserne til anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, og uanset om denne henvendelse har ført til et køb
- f) revisorer, bogholdere, juridiske og professionelle rådgivere, valuarer og andre eksperter, der engages direkte eller indirekte af afviklingsmyndighederne, af de kompetente myndigheder, af de kompetente ministerier eller af potentielle købere som omhandlet i litra e)
- g) organer, der administrerer indskudsgarantiordninger
- h) organer, der administrer investorgarantiordninger
- i) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering
- j) centralbanker og andre myndigheder, der er involveret i afviklingsforløbet
- k) et broinstitut eller et porteføljeadministrationselskab
- l) alle andre personer, der permanent eller lejlighedsvis leverer eller har leveret tjenesteydelser direkte eller indirekte til personer som omhandlet i litra a)-k)
- m) den daglige ledelse, medlemmer af ledelsesorganet og de ansatte i det eller den i litra a)-k) omhandlede organ eller enhed før, under og efter deres udpegelse.

2. Med henblik på at sikre, at kravene i stk. 1 og 3 overholdes, skal de i stk. 1, litra a), b), c), g), h), j) og k), omhandlede personer sikre, at der eksisterer interne regler herom, herunder regler, der sikrer tavshedspligt omkring oplysninger, som udveksles mellem personer, der er direkte involveret i afviklingsprocessen.

3. Uden at det berører den generelle anvendelse af kravene i stk. 1, er det forbudt for de i nævnte stykke omhandlede personer at videregive fortrolige oplysninger, der modtages som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed i forbindelse med dens arbejde i henhold til dette direktiv, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til dette direktiv eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som udleverede oplysningerne.

Medlemsstaterne sikrer, at ingen fortrolige oplysninger videregives af de i stk. 1 omhandlede personer, og at den mulige indflydelse, som en videregivelse af disse oplysninger kunne have på samfundets interesser for så vidt angår finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, på fysiske og juridiske persons forretningsmæssige interesser, på formålet med inspektioner, på undersøgelser og på revision, vurderes.

Proceduren for kontrol med effekten af oplysningers videregivelse skal omfatte en særlig vurdering af effekten af enhver videregivelse af indholdet og detaljerne i den i artikel 5, 7, 10, 11 og 12 omhandlede genopretnings- og afviklingsplan og resultaterne af enhver vurdering i henhold til artikel 6, 8 og 15.

En person eller en enhed som omhandlet i stk. 1 gøres civilretligt ansvarlig i tilfælde af en overtrædelse af nærværende artikel i overensstemmelse med national ret.

4. Denne artikel forhindrer ikke:

- a) ansatte og eksperter i de i stk. 1, litra a)-j), omhandlede organer og enheder i at udveksle oplysninger indbyrdes inden for det enkelte organ eller den enkelte enhed, eller
- b) afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder, herunder deres ansatte og eksperter, i at udveksle oplysninger indbyrdes og med andre EU-afviklingsmyndigheder, andre af Unionens kompetente myndigheder, kompetente ministerier, centralbanker, indskudsgarantiordninger, investorgarantiordning, myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, myndigheder, der er an-

svarlige for opretholdelsen af stabiliteten i det finansielle system i medlemsstaterne ved anvendelse af makroprudentielle regler, personer, der udfører revision af bogføringen, EBA eller, med forbehold af artikel 98, tredjelandsmyndigheder, der varetager samme type opgaver som afviklingsmyndighederne, eller, efter strenge fortrolighedskrav, med en potentiel køber eller enhver anden person, hvor dette er nødvendigt med henblik på planlægning eller gennemførelse af en afviklingshandling.

5. Uanset andre bestemmelser i nærværende artikel, kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger med følgende:

- a) under strenge fortrolighedskrav, til enhver anden person, hvor det er nødvendigt af hensyn til planlægningen eller gennemførelsen af en afvikling
 - b) parlamentariske undersøgelsesudvalg i deres medlemsstater, revisionsretter i deres medlemsstater og andre enheder med ansvar for undersøgelser i deres medlemsstater under passende vilkår, og
 - c) nationale myndigheder med ansvar for tilsyn med betalingssystemer, myndigheder med ansvar for normale insolvensprocedurer, myndigheder med offentlig tilsynspligt med andre enheder i den finansielle sektor, myndigheder med ansvar for tilsyn med de finansielle markeder og forsikringselskaber og inspektører, der handler på deres vegne, myndigheder med ansvar for opretholdelse af stabilitet i det finansielle system i medlemsstaterne ved brug af makroprudentielle regler og myndigheder med ansvar for beskyttelse af det finansielle systems stabilitet og personer, der har til opgave at udføre revision.
- c) 6. Denne artikel berører ikke national ret vedrørende videregivelse af oplysninger til brug ved retshandlinger i straffe- eller civile retlige sager.

7. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive, hvordan oplysninger bør formidles i summarisk eller samlet form, jf. stk. 3.

KAPITEL IX

Klageadgang og udelukkelse af andre tiltag

Artikel 85

Retten for håndgodkendelse og ret til at anfægte beslutninger

1. Medlemsstaterne kan kræve, at en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning er underlagt retten for håndgodkendelse, forudsat at, hvad angår en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, proceduren i forbindelse med ansøgningen om godkendelse og retten behandling ifølge national ret afvikles hurtigt.

2. Medlemsstaterne indfører i national lovgivning klageadgang for en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en afgørelse om at udøve enhver beføjelse efter dette direktiv, dog ikke en krisestyringsforanstaltning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der er berørt af en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, har ret til at påklage den pågældende afgørelse. Medlemsstaterne sikrer, at prøvelsen gennemføres hurtigt, og at de nationale domstole anvender de komplekse økonomiske vurderinger af de faktiske omstændigheder, som afviklingsmyndigheden har gennemført, som grundlag for deres egen vurdering.

4. For retten til klageadgang som omhandlet i stk. 3 gælder der følgende bestemmelser:

- a) indgivelse af en klage medfører ikke automatisk suspension af virkningerne af den anfægtede afgørelse
- b) afviklingsmyndighedens afgørelse kan fuldbyrdes omgående, og den medfører en simpel formodning om, at det ikke vil være i samfundets interesser at suspendere dens håndhævelse.

Når det er nødvendigt at beskytte interesser hos tredjemand, der i god tro har købt aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling, i kraft af anvendelsen af afviklingsværktøjer eller en afviklingsmyndigheds udøvelse af afviklingsbeføjelser, berører annulleringen af en beslutning truffet af en afviklingsmyndighed ikke administrative handlinger eller transaktioner, der foretages efterfølgende af den pågældende afviklingsmyndighed, og som er baseret på den annullerede beslutning. I så fald er retsmidlerne, såfremt afviklingsmyndighederne har truffet en fejlagtig beslutning eller en fejlagtig foranstaltning, begrænset til kompensation for det tab, ansøgeren har lidt som følge af beslutningen eller handlingen.

Artikel 86

Begrænsninger af andre retlige procedurer

1. Uden at dette berører artikel 82, stk. 2, litra b), sikrer medlemsstaterne i forhold til et institut under afvikling eller et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for hvilket det er blevet konstateret, at betingelserne for afvikling er opfyldt, at der ikke indledes almindelig insolvensbehandling, medmindre det sker på afviklingsmyndighedens initiativ, og at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan pålægges almindelig insolvensbehandling, medmindre afviklingsmyndigheden har givet sit samtykke.

2. For så vidt angår stk. 1 sikrer medlemsstaterne:

- a) at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underrettes omgående om enhver anmodning om indledning af almindelig insolvensbehandling af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), uanset om det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er under afvikling, eller om en afgørelse er offentliggjort i henhold til artikel 83, stk. 4 og 5
- i) afviklingsmyndigheden har underrettet de myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, om, at den ikke agter at træffe en afviklingshandling over for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d),
- ii) en periode på syv dage begyndende på datoen for de i litra a) omhandlede underretninger er udløbet.

at der ikke træffes afgørelse om anmodningen, medmindre de i litra a) omhandlede underretninger er foretaget, og et af følgende tilfælde opstår:

3. Uden at dette berører eventuelle begrænsning af muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, der følger af artikel 70, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndigheder har mulighed for at anmode retten om at indstille enhver retlig behandling eller procedure, som et institut under afvikling er eller bliver part i, i en passende periode, der står mål med det ønskede formål, såfremt det er nødvendigt for at opnå en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser.

AFSNIT V

GRÆNSEOVERSKRIDENDE KONCERNAFVIKLING

Artikel 87

Generelle principper for beslutningstagning, der involverer mere end én medlemsstat

Medlemsstaterne sikrer, at deres myndigheder, når de træffer afgørelser eller foranstaltninger i henhold til dette direktiv, som vil kunne få konsekvenser i en eller flere andre medlemsstater, tager hensyn til følgende generelle principper:

- a) det er bydende nødvendigt med en effektiv beslutningstagning og at holde afviklingsomkostningerne så lave som muligt, når der træffes afviklingshandling

- b) at afgørelser og foranstaltninger træffes rettidigt og tilstrækkelig hurtigt, når det er nødvendigt
- c) at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og andre myndigheder samarbejder indbyrdes for at sikre, at afgørelserne og foranstaltningerne træffes på en koordineret og effektiv måde
- d) at de relevante myndigheders opgaver og ansvarsområder i hver enkelt medlemsstat defineres klart
- e) at der tages behørigt hensyn til interesserne i de medlemsstater, hvor modervirksomhederne i Unionen er etableret, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning
- f) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der er etableret et datterselskab, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning
- g) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der væsentlige filialer er beliggende, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet
- h) at der tages behørigt hensyn til målene om at sikre en afvejning af de forskellige involverede medlemsstaters interesser og om at undgå, at bestemte medlemsstaters interesser skades eller beskyttes urimeligt, herunder at undgå en urimelig byrdefordeling mellem medlemsstaterne
- i) konsekvenser for modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen, og
- ii) konsekvenser for stabiliteten i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen er etableret eller beliggende

at enhver forpligtelse i henhold til dette direktiv til at høre en myndighed, inden der træffes en afgørelse eller en foranstaltning, omfatter som minimum en forpligtelse til at høre den pågældende myndighed vedrørende de elementer i den foreslåede afgørelse eller foranstaltning, der har eller sandsynligvis vil have

- j) at afviklingsmyndigheder tager hensyn til og anvender de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, når de træffer afviklingshandlinger, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder finder, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne
- k) at kravet om gennemsigtighed, når en foreslået afgørelse eller foranstaltning sandsynligvis vil have konsekvenser for en berørt medlemsstats finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning, og
- l) anerkendelse af, at koordinering og samarbejde giver de bedste muligheder for at opnå et resultat, der reducerer de samlede afviklingsomkostninger.

Artikel 88

Afviklingskollegier

1. Koncernafviklingsmyndighederne opretter afviklingskollegier for at gennemføre de i artikel 12, 13, 16, 18, 45, 91 og 92 omhandlede opgaver og i givet fald sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i tredjelande.

Disse afviklingskollegier skal navnlig fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder og konsoliderende tilsynsmyndigheder med henblik på:

- a) at udveksle relevante oplysninger med henblik på udarbejdelse af koncernafviklingsplaner, anvendelse af forberedende og forebyggende beføjelser på koncernniveau og koncernafvikling
- b) at udarbejde koncernafviklingsplaner, jf. artikel 12 og 13
- c) at vurdere mulighederne for at afvikle koncerner, jf. artikel 16

- d) at udøve beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling af koncerner, jf. artikel 18
- e) at afgøre behovet for at udarbejde en koncernafviklingsordning, jf. artikel 91 eller 92
- f) at nå frem til enighed om en koncernafviklingsordning foreslået i overensstemmelse med artikel 91 eller 92
- g) at koordinere kommunikation til offentligheden om koncernafviklingsstrategier og -ordninger
- h) at koordinere anvendelsen af finansieringsordninger, jf. afsnit VII
- i) at opstille minimumskravene for koncerner på konsolideret niveau og på datterselskabsniveau i overensstemmelse med artikel 45.

Afviklingskollegier kan desuden anvendes som et forum til at drøfte eventuelle spørgsmål vedrørende grænseoverskridende koncernafvikling.

2. Følgende er medlemmer af afviklingskollegiet:

- a) koncernafviklingsmyndigheden
- b) afviklingsmyndighederne i hver medlemsstat, hvor et datterselskab, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret
- c) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor et moderselskab til et eller flere af koncernens institutter, som er en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra d), er etableret
- d) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor væsentlige filialer er beliggende
- e) den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i en medlemsstat ikke medlemsstatens centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemsstatens centralbank
- f) de kompetente ministerier, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de kompetente ministerier
- g) den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i en medlemsstat, såfremt den pågældende medlemsstats afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet
- h) EBA, jf. dog stk. 4.

3. Tredjelandes afviklingsmyndigheder kan, såfremt et moderselskab eller et institut, der er etableret i Unionen, har et datterselskabsinstitut eller en filial, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var placeret i Unionen, på disses anmodning indbydes til at deltage i afviklingskollegiet som observatør, forudsat at de er underlagt fortrolighedskrav, der efter koncernafviklingsmyndighedens opfattelse svarer til de i artikel 98 fastsatte krav.

4. EBA bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. EBA indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. EBA har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

5. Koncernafviklingsmyndigheden er formand for afviklingskollegiet. I denne egenskab skal den:

- a) efter at have hørt de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet fastlægge skriftlige ordninger og procedurer for afviklingskollegiets drift
- b) koordinere alle afviklingskollegiets aktiviteter
- c) indkalde til og lede alle dets møder og på forhånd holde alle medlemmerne af afviklingskollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af afviklingskollegiets møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de spørgsmål, der skal tages stilling til
- d) underrette medlemmerne af afviklingskollegiet om alle planlagte møder, så de kan anmode om at deltage
- e) beslutte på grundlag af de specifikke behov, hvilke medlemmer og observatører der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, under hensyntagen til relevansen for de pågældende

medlemmer og observatører af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater

- f) rettidigt holde alle medlemmer af kollegiet underrettet om beslutningerne fra og resultaterne af disse møder.

De medlemmer, der deltager i afviklingskollegiet, skal arbejde tæt sammen.

Afviklingsmyndighederne har uanset bestemmelserne i litra e) ret til at deltage i afviklingskollegiets møder, når der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagning eller vedrører en koncernenhed, der er beliggende i deres medlemsstat.

6. Koncernafviklingsmyndighederne er ikke forpligtet til at oprette et afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er nævnt i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

7. EBA udarbejder under hensyntagen til internationale standarder udkast til reguleringsmæssige standarder for at præcisere afviklingskollegiernes virkemåde i praksis med henblik på udførelse af de i stk. 1 omhandlede opgaver.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 89

Europæiske afviklingskollegier

1. Har et tredjelandsinstitut eller et moderselskab i et tredjeland, EU-datterselskaber, som er etableret i to eller flere medlemsstater, eller to eller flere EU-filialer, der anses for væsentlige af to eller flere medlemsstater, opretter afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor disse EU-datterselskaber er etableret, eller hvor disse væsentlige filialer er beliggende, et europæisk afviklingskollegium.

2. Det europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i artikel 88, for så vidt angår datterselskabsinstitutter, og, for så vidt disse opgaver er relevante, for filialer.

3. Er EU-datterselskaberne ejet af, eller er de væsentlige filialer tilknyttet et finansielt holdingselskab, som er etableret i Unionen i overensstemmelse med artikel 127, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 2013/36/EU, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, med henblik på et konsolideret tilsyn i henhold til nævnte direktiv.

Finder første afsnit ikke anvendelse, udpeger medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium deres formand efter fælles overenskomst.

4. Medlemsstaterne kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier, herunder et afviklingskollegium, der oprettet i henhold til artikel 88, varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i europæiske afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

5. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt i overensstemmelse med artikel 88, jf. dog stk. 3 og 4.

Artikel 90

Informationsudveksling

1. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder giver efter anmodning hinanden alle oplysninger, som er relevante for udøvelsen af de øvrige myndigheders opgaver i henhold til dette direktiv, jf. dog artikel 84.

2. Koncernafviklingsmyndigheden koordinerer strømmen af alle relevante oplysninger mellem afviklingsmyndighederne. Navnlig skal koncernafviklingsmyndigheden rettidigt give afviklingsmyndighederne i de øvrige medlemsstater alle relevante oplysninger med henblik på at fremme gennemførelsen af de i artikel 88, stk. 1, andet afsnit, litra b)-i), omhandlede opgaver.

3. Efter modtagelse af en anmodning om oplysninger, som er fremsendt af et tredjelands afviklingsmyndighed, skal afviklingsmyndigheden anmode om tredjelandets afviklingsmyndigheds samtykke til videregivelse af disse oplysninger, medmindre tredjelandets afviklingsmyndighed allerede har givet sit samtykke til videregivelse af disse oplysninger.

Afviklingsmyndigheder er ikke forpligtet til på forespørgsel at videregive oplysninger, som er modtaget fra en afviklingsmyndighed i et tredjeland, hvis afviklingsmyndigheden i tredjelandet ikke har givet samtykke til videregivelse af oplysningerne.

4. Afviklingsmyndigheder udveksler oplysninger med de kompetente ministerier, når de vedrører en beslutning eller forhold, der kræver underretning, høring eller samtykke af det kompetente ministerium, eller som kan få konsekvenser for offentlige midler.

Artikel 91

Koncernafvikling, der involverer et datterselskab af koncernen

1. Konstaterer en afviklingsmyndighed, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er datterselskab af en koncern, opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33, underretter denne myndighed omgående koncernafviklingsmyndigheden, hvis denne er en anden, den konsoliderende tilsynsmyndighed og medlemmerne af afviklingskollegiet for den pågældende koncern om nedenstående oplysninger:

- a) afgørelsen om, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33
- b) de afviklingshandlinger eller insolvensforanstaltninger, som afviklingsmyndigheden finder passende for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Ved modtagelse af den i stk. 1 omhandlede underretning foretager koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de øvrige medlemmer af det relevante afviklingskollegium, en vurdering af de mulige konsekvenser af de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), for koncernen og for koncernenheder i andre medlemsstater, og navnlig om afviklingshandlingerne eller de andre foranstaltninger vil gøre det sandsynligt, at betingelserne for afvikling er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat.

3. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller de andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), ikke vil gøre det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat, kan den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), træffe de afviklings-

handlinger eller andre foranstaltninger, den har givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b).

4. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat, skal koncernafviklingsmyndigheden senest 24 timer efter at have modtaget underretningen i henhold til stk. 1 foreslå en koncernafviklingsordning og fremlægge den for afviklingskollegiet. Denne frist på 24 timer kan forlænges med samtykke fra den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede underretning.

5. I tilfælde af, at koncernafviklingsmyndigheden ikke har fremlagt en vurdering inden for de 24 timer, eller en længere frist efter aftale, efter modtagelsen af underretningen i henhold til stk. 1, kan den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i stk. 1 omhandlede underretning, iværksætte de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der blev underrettet om i overensstemmelse med litra b), i samme stykke.

6. En koncernafviklingsordning, som foreskrevet i stk. 4, skal:

- a) tage hensyn til og anvende de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne
- b) beskrive de afviklingshandlinger, der bør træffes af de kompetente afviklingsmyndigheder i forhold til modervirksomheden i Unionen eller bestemte koncernenheder med det formål at opfylde de afviklingsmål og -principper, der er omhandlet i artikel 31 og 34
- c) præcisere, hvordan disse afviklingshandlinger bør koordineres
- d) etablere en finansieringsplan, som tager hensyn til koncernafviklingsplanen, principperne for ansvarsdeling som fastsat i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), og gensidiggørelsen nævnt i artikel 107.

7. Uden at dette berører stk. 8, består koncernafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

9. De afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige, jf. stk. 8, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

10. Den fælles afgørelse, som omhandles i stk. 7 eller 9, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 8, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

11. Myndighederne iværksætter alle de i nærværende artikel anførte foranstaltninger omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

12. I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en koncernenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle nødlidende eller forventeligt nødlidende koncernenheder.

13. Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for en koncernenhed, underretter afviklingskollegiets medlemmer regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

Artikel 92

Koncernafvikling

1. Konstaterer en koncernafviklingsmyndighed, at en modervirksomhed i Unionen, som den har ansvaret for, opfylder betingelserne omhandlet i artikel 32 eller 33, meddeler den omgående de i artikel 91, stk. 1, litra a) og b), omhandlede oplysninger til den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne er en anden, og til de andre medlemmer af afviklingskollegiet for den pågældende koncern.

Afviklingshandlingerne eller insolvensforanstaltningerne som omhandlet i artikel 91, stk. 1, litra b), kan omfatte iværksættelse af en koncernafviklingsordning, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 91, stk. 6, i ethvert af følgende tilfælde:

- a) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau, der er givet underretning om i henhold til artikel 91, stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat
- b) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau alene er ikke tilstrækkelige til at stabilisere situationen, eller det er ikke sandsynligt, at de vil skabe et optimalt resultat
- c) et eller flere datterselskaber opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33 ifølge en konstatering fra de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for disse datterselskaber, eller
- d) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på koncernniveau vil gavne koncernens datterselskaber på en måde, der gør en koncernafviklingsordning relevant.

2. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, ikke en koncernafviklingsordning, skal koncernafviklingsmyndigheden træffe sin afgørelse efter høring af afviklingskollegiets medlemmer.

I sin beslutning skal koncernafviklingsmyndigheden tage hensyn til:

- a) og følge de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner og overholde disse planer, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne
- b) de pågældende medlemsstats finansielle stabilitet.

3. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, en koncernafviklingsordning, består koncernafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklings-

ordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

5. Afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige i koncernafviklingsordningen, jf. stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 3 eller 5, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 4, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

7. Myndighederne iværksætter alle foranstaltningerne i nærværende artikel omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning, og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandling over for en koncernenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle berørte koncernenheder.

Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for koncernenheder, underretter afviklingskollegiet regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse aktioner eller foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

AFSNIT VI

FORBINDELSER MED TREDJELANDE

Artikel 93

Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 218 i TEUF fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende metoderne for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder, blandt andet med henblik på udveksling af oplysninger i forbindelse med genopretnings- og afviklingsplanlægning vedrørende institutter, finansieringsinstitutter, moderselskaber og tredjelandsinstitutter, med hensyn til følgende situationer:

- a) tilfælde, hvor et moderselskab i et tredjeland har datterselskabsinstitutter eller filialer, der anses for væsentlige, i to eller flere medlemsstater
- b) tilfælde, hvor et moderselskab, der er etableret i en medlemsstat, og som har et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelande
- c) tilfælde, hvor et institut, der er etableret i en medlemsstat, og som har et moderselskab, et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har en eller flere filialer i et eller flere tredjelande.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig søge at fastlægge procedurer og ordninger for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder i forbindelse med udførelsen af nogle eller alle de opgaver og udøvelse af nogle eller alle de beføjelser, der er anført i artikel 97.

3. De i stk. 1 omhandlede aftaler indeholder ikke bestemmelser vedrørende individuelle institutter, finansieringsinstitutter, moderselskaber eller tredjelandsinstitutter.

4. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler med et tredjeland vedrørende de spørgsmål, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indtil en aftale som omhandlet i stk. 1 med det relevante tredjeland træder i kraft, i det omfang en sådan bilateral aftale ikke er i uoverensstemmelse med nærværende afsnit.

Artikel 94

Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

1. Nærværende artikel finder anvendelse på tredjelandes afviklingsprocedurer, medmindre og indtil en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland træder i kraft. Den finder også anvendelse, efter at en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer ikke er omfattet af denne aftale.

2. I tilfælde, hvor der er oprettet et europæisk afviklingskollegium i henhold til artikel 89, skal dette træffe en fælles afgørelse om, hvorvidt det, med forbehold af artikel 95, anerkender tredjelandes afviklingsprocedurer vedrørende et tredjelandsinstitut eller et moderselskab, der:

- a) har EU-datterselskaber etableret i, eller EU-filialer beliggende i og anset for væsentlige af, to eller flere medlemsstater, eller
- b) har aktiver, rettigheder eller forpligtelser placeret i to eller flere medlemsstater eller er omfattet af lovgivningen i disse medlemsstater.

Når der træffes en fælles afgørelse om anerkendelse af et tredjelandes afviklingsprocedure, skal de respektive nationale afviklingsmyndigheder bestræbe sig på at håndhæve den anerkendte tredjelandsafviklingsprocedure i overensstemmelse med deres nationale ret.

3. Hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse truffet af de afviklingsmyndigheder, der indgår i afviklingskollegiet, eller der ikke er oprettet et afviklingskollegium, skal hver af de berørte afviklingsmyndigheder træffe sin egen afgørelse om, hvorvidt de, med undtagelse af i tilfælde, som er omhandlet i artikel 95, vil anerkende og håndhæve et tredjelandes afviklingsprocedure vedrørende et institut eller et moderselskab i et tredjeland.

Denne afgørelse skal i behørigt omfang tage hensyn til hver enkelt medlemsstats interesser, for så vidt angår medlemsstater, hvor et tredjelandes institut eller moderselskab opererer, og navnlig til den potentielle effekt af anerkendelse og håndhævelse af tredjelandsafviklingsproceduren på andre dele af koncernen og den finansielle stabilitet i disse medlemsstater.

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne som minimum har beføjelse til at gøre følgende:
- i) et tredjelandsinstituts eller moderselskabs aktiver, der befinder sig i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat
 - ii) et tredjelandsinstituts rettigheder eller forpligtelser, der er bogført af EU-filialen i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat, eller når fordringer i forbindelse med sådanne rettigheder og forpligtelser kan fuldbyrdes i deres medlemsstat

udøve afviklingsbeføjelser i forhold til følgende:

- b) foretage, herunder ved en anden persons mellemkomst, overførsel af aktier eller ejerskabsinstrumenter i et EU-datterselskab, der er etableret i den udpegende medlemsstat
- c) udøve beføjelserne i artikel 69, 70 og 71 i forhold til de rettigheder, som parterne i en aftale med en i nærværende artikels stk. 2 omhandlet enhed nyder, når disse beføjelser er nødvendige for at håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer, og
- d) forbyde håndhævelse af kontraktuelle rettigheder til at opsiges, afvikles eller fremskynde kontrakter indgået af, eller påvirke de kontraktuelle rettigheder tilhørende enheder som omhandlet i stk. 2 og andre koncernenheder, hvis disse rettigheder er foranlediget af afviklingstiltag, der er taget i forhold til tredjelandsinstituttet, sådanne enheders eller andre koncernenheders moderselskab, hvad enten de er taget af tredjelandsafviklingsmyndigheden selv eller på anden vis i henhold til juridiske eller forskriftsmæssige krav vedrørende afviklingsordninger i det pågældende land, forudsat at de væsentlige

forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt erlæggelse af sikkerhed, fortsat opfyldes.

5. Afviklingsmyndigheder kan, hvis det er nødvendigt i samfundets interesse, træffe afviklingshandlinger over for et moderselskab i tilfælde, hvor den relevante tredjelandsmyndighed fastslår, at et institut, der er etableret i dette tredjeland, opfylder betingelserne for afvikling i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland. Medlemsstaterne sikrer i dette øjemed, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at anvende alle afviklingsbeføjelser over for det pågældende moderselskab, og at artikel 68 finder anvendelse.

6. Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer tilsidesætter ikke almindelig insolvensbehandling i henhold til, hvor relevant, gældende national ret, i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 95

Retten til at nægte anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

Afviklingsmyndigheden kan efter høring af andre afviklingsmyndigheder, hvis et europæisk afviklingskollegium er oprettet efter artikel 89, afvise at anerkende eller håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer i henhold til artikel 94, stk. 2, hvis den finder:

- a) at tredjelandets afviklingsprocedure vil få negative virkninger for den finansielle stabilitet i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden er baseret, eller at proceduren kan få negative virkninger for den finansielle stabilitet i en anden medlemsstat
- b) at en uafhængig afviklingshandling i henhold til artikel 96 over for en EU-filial er nødvendig for at opfylde et eller flere afviklingsmål
- c) at kreditorer, herunder bl.a. indskydere, der er etableret eller skal betales i en medlemsstat, ikke vil modtage samme behandling som tredjelandskreditorer og indskydere med tilsvarende lovfæstede rettigheder efter de pågældende tredjelandes interne afviklingsprocedurer
- d) at anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer vil have væsentlige finansielle konsekvenser for medlemsstaten, eller
- e) at effekterne af en sådan anerkendelse eller håndhævelse vil stride mod national ret.

Artikel 96

Afvikling af EU-filialer

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at tage skridt over for en EU-filial, som ikke er omfattet af afviklingsprocedurer i et tredjeland, eller som er omfattet af tredjelandes procedurer, og en af de i artikel 95 omhandlede situationer gør sig gældende.

Medlemsstater sikrer, at artikel 68 finder anvendelse på udøvelsen af sådanne beføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udøve de i stk. 1 påkrævede beføjelser, hvis afviklingsmyndigheden finder, at der er behov for en afviklingshandling, og en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

- a) EU-filialen opfylder ikke længere eller forventes ikke længere at opfylde de nationale lovkrav for at blive meddelt tilladelse og udøve virksomhed i den pågældende medlemsstat, og der er ikke udsigt til, at et tiltag truffet af den private sektor, en tilsynsmyndighed eller det relevante tredjeland kan bringe filialen i overensstemmelse med lovkravene eller forhindre, at den bliver nødlidende, inden for en rimelig tid
- b) tredjelandsinstituttet er ifølge afviklingsmyndighedens mening ude af stand til eller uvilligt til eller forventes ikke at være i stand til at indfri sine forpligtelser over for kreditorer i Unionen eller forpligtelser, der er oprettet eller bogført gennem filialen, når de forfalder, og afviklingsmyndigheden har

forvisset sig om, at der ikke er eller vil blive indledt afviklingsprocedurer eller insolvensbehandlinger i et tredjeland over for det pågældende tredjelandsinstitut inden for en rimelig tid

c) den relevante tredjelandsmyndighed har indledt en tredjelandsafviklingsprocedure over for tredjelandsinstitutionen eller har underrettet afviklingsmyndigheden om, at den agter at indlede en sådan procedure.

3. Iværksætter en afviklingsmyndighed en uafhængig foranstaltning over for en EU-filial, skal den tage hensyn til følgende mål og iværksætte foranstaltningen i overensstemmelse med følgende principper og krav, såfremt de er relevante:

- a) principperne i artikel 34
- b) kravene vedrørende anvendelse af afviklingsværktøjer i afsnit IV, kapitel III.

Artikel 97

Samarbejde med tredjelandsmyndigheder

1. Nærværende artikel finder anvendelse på samarbejde med et tredjeland, medmindre og indtil en international aftale i henhold til artikel 93, stk. 1, træder i kraft med det relevante tredjeland. Den finder også anvendelse, efter at en i artikel 93, stk. 1, anført international aftale med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang emnet for nærværende artikel ikke er omfattet af denne aftale.

2. EBA kan indgå ikke-bindende rammeaftaler om samarbejde med følgende relevante tredjelandsmyndigheder:

- a) i tilfælde, hvor et EU-datterselskab er etableret i to eller flere medlemsstater: de relevante myndigheder i det tredjeland, hvor moderselskabet eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), er etableret
- b) i tilfælde, hvor et tredjelandsinstitut driver EU-filialer i to eller flere medlemsstater: den relevante myndighed i det tredjeland, hvor instituttet er etableret
- c) i tilfælde, hvor et moderselskab eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), der er etableret i en medlemsstat med et datterselskabsinstitut eller en væsentlig filial i en anden medlemsstat, også har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende datterselskabsinstitutter er etableret
- d) i tilfælde, hvor et institut med et datterselskabsinstitut eller væsentlig filial i en anden medlemsstat har etableret en eller flere filialer i et eller flere tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende filialer er beliggende.

De i dette stykke omhandlede ordninger indeholder ikke bestemmelser vedrørende bestemte institutter. De pålægger ikke medlemsstaterne retlige forpligtelser.

3. De rammeaftaler om samarbejde, der er omhandlet i stk. 2, skal indeholde bestemmelser om procedurer og ordninger mellem de deltagende myndigheder for udveksling af de fornødne oplysninger og samarbejde med henblik på gennemførelsen af nogle af eller alle følgende opgaver og med henblik på udøvelsen af nogle af eller alle følgende beføjelser i forhold til de i stk. 2, litra a)–d), omhandlede institutter eller koncerner, der omfatter sådanne institutter:

- a) udarbejdelse af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 10 til 13 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning
- b) vurdering af sådanne institutters og koncerners afviklingsmuligheder i overensstemmelse med artikel 15 og 16 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning
- c) anvendelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning
- d) anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

e) anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser, som kan anvendes af de relevante tredjelandsmyndigheder.

4. De kompetente myndigheder eller afviklingsmyndighederne, alt efter hvad der er relevant, indgår ikkebindende samarbejdsaftaler i overensstemmelse med EBA's rammeaftale med de i stk. 2 nævnte relevante tredjelandsmyndigheder.

Nærværende artikel forhindrer ikke medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder i at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med tredjelande i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. De samarbejdsaftaler, der indgås mellem medlemsstaternes og tredjelandes afviklingsmyndigheder i overensstemmelse med nærværende artikel, kan indeholde bestemmelser om følgende:

- a) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse og vedligeholdelse af afviklingsplaner
- b) samråd og samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner, herunder principper for udøvelsen af de i artikel 94 og 96 og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande
- c) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande
- d) tidlig varsling af eller høring af parterne i samarbejdsaftalen, inden der i henhold til dette direktiv eller relevant tredjelandslovgivning iværksættes væsentlige foranstaltninger, der påvirker det institut eller den koncern, som aftalen vedrører
- e) koordinering af kommunikation til offentligheden i tilfælde af fælles afviklingshandlinger
- f) procedurer og ordninger for informationsudveksling og samarbejde i henhold til litra a)-e), herunder i givet fald ved etablering og anvendelse af kriseforvaltningsgrupper.

6. Medlemsstaterne underretter EBA om enhver samarbejdsaftale, som afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder har indgået i henhold til nærværende artikel.

Artikel 98

Udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og kompetente ministerier kun udveksler fortrolige oplysninger, herunder genopretningsplaner, med relevante tredjelandsmyndigheder, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- a) de pågældende tredjelandsmyndigheder er underlagt krav og standarder om tavshedspligt, der mindst, ifølge samtlige berørte myndigheder, anses for at svare til de krav og standarder, der kræves i artikel 84.

For så vidt udveksling af oplysninger vedrører personoplysninger, skal håndtering og overførsel af sådanne oplysninger til tredjelandsmyndigheder ske i henhold til gældende EU-ret og national ret for databeskyttelse.

- b) oplysningerne er nødvendige for de kompetente tredjelandsmyndigheders udøvelse af deres afviklingsfunktioner i henhold til national ret, som svarer til de funktioner, der er fastsat i dette direktiv, og som med forbehold af litra a) ikke anvendes til andre formål.

2. Når de fortrolige oplysninger kommer fra en anden medlemsstat, må afviklingsmyndighederne, de kompetente myndigheder og de kompetente ministerier ikke videregive disse oplysninger til relevante tredjelandsmyndigheder, medmindre følgende betingelser er opfyldt:

- a) den relevante myndighed i den medlemsstat, som oplysningerne stammer fra (»afgivende myndighed«), godkender denne videregivelse
- b) oplysningerne videregives kun til de formål, der er godkendt af den afgivende myndighed.

3. Med henblik på nærværende artikel betragtes oplysninger som fortrolige, hvis de er underlagt fortrolighedskrav i henhold til EU-retten.

AFSNIT VII

FINANSIERINGSORDNINGER

Artikel 99

Europæisk system af finansieringsordninger

Det europæiske system af finansieringsordninger oprettes og består af:

- a) nationale finansieringsordninger etableret i overensstemmelse med artikel 100
- b) låntagning mellem de nationale finansieringsordninger, jf. artikel 106
- c) gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i forbindelse med koncernafvikling, jf. artikel 107.

Artikel 100

Krav om etablering af ordninger for afviklingsfinansiering

1. Medlemsstaterne etablerer en eller flere finansieringsordninger for at sikre, at afviklingsmyndigheden på effektiv vis kan anvende afviklingsværktøjer og -beføjelser.

Medlemsstaterne sikrer, at en udpeget offentlig myndighed eller et organ tillagt offentlige forvaltningsmæssige beføjelser kan foranledige anvendelse af finansieringsordningerne.

Finansieringsordningerne må kun anvendes i overensstemmelse med de i artikel 31 og 34 fastsatte afviklingsmål og principper.

2. Medlemsstaterne kan anvende samme administrative struktur som for deres finansieringsordninger til gennemførelse af deres indskudsgarantiordning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er afsat tilstrækkelige finansielle ressourcer til finansieringsordningerne.

4. Med henblik på stk. 3 skal finansieringsordningerne navnlig have beføjelsen til at:

- a) opkræve ex ante-bidrag, jf. artikel 103, med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau
- b) opkræve ekstraordinære ex post-bidrag, jf. artikel 104, når de i litra a) anførte bidrag er utilstrækkelige, og
- c) indgå kontrakter om lån og andre former for støtte, jf. artikel 105.

5. Bortset fra i tilfælde, der er tilladte i henhold til stk. 6, etablerer hver medlemsstat sine nationale finansieringsordninger gennem en fond, som dens afviklingsmyndighed kan foranledige anvendt til de formål, der er fastsat i artikel 101, stk. 1.

6. Uanset nærværende artikels stk. 5 kan en medlemsstat med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 etablere sine nationale finansieringsordninger gennem obligatoriske bidrag fra institutter, der er meddelt tilladelse på dens område, og hvis bidrag bygger på kriterierne i artikel 103, stk. 7, og som ikke ejes af en fond, der kontrolleres af medlemsstatens afviklingsmyndighed, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) bidragenes størrelse som minimum svarer til det beløb, der skal skaffes efter artikel 102
- b) medlemsstatens afviklingsmyndighed har ret til et beløb, der svarer til størrelsen af disse bidrag, og som medlemsstaten straks stiller til rådighed for afviklingsmyndigheden på dennes anmodning; beløbet kan udelukkende anvendes til de formål, der er fastsat i artikel 101

- c) medlemsstaten underretter Kommissionen om sin beslutning om at benytte muligheden for at tilrettelægge sin finansieringsordning i overensstemmelse med dette stykke
- d) medlemsstaten underretter Kommissionen om det i litra b) omhandlede beløb mindst en gang om året, og
- e) finansieringsordningerne er, bortset fra hvad der er fastsat i nærværende stykke, forpligtet til at opfylde artikel 99–102, artikel 103, stk. 1-4 og 6, og artikel 104-109.

Med henblik på dette stykke kan de disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå målniveauet i artikel 102, omfatte obligatoriske bidrag fra enhver ordning med obligatoriske bidrag, som en medlemsstat har etableret på et tidspunkt mellem den 17. juni 2010 og den 2. juli 2014, fra institutter på medlemsstatens område med henblik på at dække omkostningerne i forbindelse med systemisk risiko, sammenbrud og afvikling af institutter, forudsat at medlemsstaten overholder bestemmelserne i nærværende afsnit. Bidrag til indskudsgarantiordninger medregnes ikke i forbindelse med målniveauet for afviklingsfinansieringsordningen i artikel 102.

Artikel 101

Anvendelse af ordningerne for afviklingsfinansiering

1. De finansieringsordninger, der etableres i overensstemmelse med artikel 100, kan udelukkende anvendes af afviklingsmyndigheden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til følgende formål:

- a) at garantere aktiver og forpligtelser i det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationselskab
- b) at yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationselskab
- c) at købe aktiver i det institut, der er under afvikling
- d) at yde kapitalbidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationselskab
- e) at udbetale kompensation til aktionærer eller kreditorer i overensstemmelse med artikel 75
- f) at yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, i stedet for nedskrivningen eller konverteringen af visse kreditorers passiver, når bail-in-værktøjet anvendes, og afviklingsmyndigheden beslutter at udelukke visse kreditorer fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3-8
- g) at yde lån til andre finansieringsordninger på et frivilligt grundlag i overensstemmelse med artikel 106
- h) at iværksætte enhver kombination af de i litra a) til g) omhandlede foranstaltninger.

Finansieringsordningerne kan også anvendes til at iværksætte de i første afsnit omhandlede foranstaltninger i forhold til en køber i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet.

2. Afviklingsfinansieringsordningen skal ikke anvendes direkte til at absorbere de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, eller til at rekapitalisere et institut eller en enhed. I tilfælde af at anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til formålene i nærværende artikels stk. 1 indirekte medfører, at en del af de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, overføres til afviklingsfinansieringsordningen, finder principperne for anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 44, anvendelse.

Artikel 102

Målniveau

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres finansieringsordninger senest pr. 31. december 2024 råder over finansielle midler svarende til mindst 1 % af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område. Medlemsstaterne kan fastsætte målniveauer, der er højere end dette beløb.

2. I den i stk. 1 omhandlede indledende periode fordeles de bidrag til finansieringsordningerne, der opkræves i overensstemmelse med artikel 103, så jævnt som muligt over perioden, indtil målniveauet er nået, men med behørig hensyntagen til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have på de bidragydende institutters finansielle stilling.

Medlemsstaterne kan forlænge den indledende periode med højst fire år, hvis finansieringsordningerne har foretaget kumulative udbetalinger på over 0,5 % af de dækkede indskud fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, og som er dækket i henhold til direktiv 2014/49/EU.

3. Hvis de til rådighed stående finansielle midler efter den indledende periode, jf. stk. 1, falder til under målniveauet i nævnte stykke, skal der foretages regelmæssige opkrævninger i overensstemmelse med artikel 103, indtil målniveauet er nået. Efter at målet er nået første gang, og de til rådighed stående finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

Det regelmæssige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have ved fastsættelsen af årlige bidrag, jf. dette stykke.

4. EBA forelægger senest den 31. oktober 2016 Kommissionen en rapport med anbefalinger om det passende referencetidspunkt for fastsættelse af målniveauet for afviklingsfinansieringsordninger og navnlig, om de samlede passiver er et bedre egnet grundlag end dækkede indskud.

5. På grundlag af resultaterne af den i stk. 4 omhandlede rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, senest den 31. december 2016 Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsmæssigt forslag om grundlaget for målniveauet for afviklingsfinansieringsordningerne.

Artikel 103

Ex ante-bidrag

1. For at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau sikrer medlemsstaterne, at der mindst en gang om året opkræves bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, herunder EU-filialer.

2. De enkelte institutters bidrag skal være pro rata af deres samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område.

Disse bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, i overensstemmelse med de kriterier, der vedtages efter stk. 7.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau, kan også omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjemandsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af afviklingsmyndighederne til de i artikel 101, stk. 1, fastsatte formål. Andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser må ikke overstige 30 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel.

4. Medlemsstaterne sikrer, at pligten til at betale de bidrag, der er fastsat i nærværende artikel, kan håndhæves efter national ret, og at forfaldne bidrag betales fuldt ud.

Medlemsstaterne indfører passende registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv. for at sikre, at forfaldne bidrag betales fuldt ud. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger med henblik på behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger, der kan forhindre omgåelse, undgåelse og misbrug.

5. De beløb, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel, må kun anvendes til de formål, der er anført i artikel 101, stk. 1.

6. De beløb, der modtages fra det institut, der er under afvikling, eller fra broinstituttet, renter og andre investeringsafkast samt eventuelle andre indtægter kan gå til finansieringsordningerne, jf. dog artikel 37, 38, 40, 41 og 42.

7. Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, jf. nærværende artikels stk. 2, under hensyntagen til alle af følgende:

- a) instituttets risikoeksponering, herunder omfanget af dets handelsaktiviteter, dets ikke-balanceførte eksponeringer og gearingsgrad
- b) stabiliteten og mangfoldigheden af selskabets finansieringskilder samt ubehæftede, meget likvide aktiver
- c) instituttets finansielle situation
- d) sandsynligheden for, at instituttet skal afvikles
- e) i hvilket omfang instituttet tidligere har fået ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige
- f) kompleksiteten af instituttets opbygning og mulighederne for at afvikle det
- g) instituttets betydning for stabiliteten i det finansielle system eller i økonomien eller i en eller flere medlemsstater eller i Unionen
- h) den omstændighed, at instituttet er omfattet af en institutsikringsordning.

8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere:

- a) de i stk. 4 omhandlede registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv., der skal sikre, at der rent faktisk betales bidrag
- b) de i stk. 4 omhandlede foranstaltninger, der skal sikre behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne.

Artikel 104

Ekstraordinære ex post-bidrag

1. Er de disponible finansielle midler ikke tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, sikrer medlemsstaterne, at der opkræves ekstraordinære ex post-bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, for at dække de yderligere beløb. Disse ekstraordinære ex post-bidrag fordeles på institutterne efter reglerne fastsat i artikel 103, stk. 2.

Ekstraordinære ex post-bidrag må ikke overstige tre gange det årlige beløb af bidrag som fastsat i overensstemmelse med artikel 103.

2. Artikel 103, stk. 4–8, finder anvendelse på de bidrag, der opkræves efter nærværende artikel.

3. Afviklingsmyndigheden kan helt eller delvist udskyde et instituts betaling af ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordningen, hvis betalingen af disse bidrag ville bringe instituttets likviditet eller solvens i fare. Sådant udskydelse tilstås ikke for en længere periode end seks måneder, men kan fornyes efter anmodning fra instituttet. Bidrag, der udskydes efter dette stykke, skal betales, når en sådan betaling ikke længere er til fare for instituttets likviditet eller solvens.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et instituts betaling af bidrag kan udskydes, jf. nærværende artikels stk. 3.

Artikel 105

Alternative finansieringsmidler

Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan indgå kontrakter om låntagning fra institutter, finansieringsinstitutter eller anden tredjemand, hvis de beløb, der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, og de ekstraordinære ex post-bidrag i henhold til artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige eller tilstrækkelige.

Artikel 106

Låntagning mellem finansieringsordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan fremsætte en anmodning om at optage lån hos andre finansieringsordninger i Unionen, hvis:

- a) de beløb, der er opkrævet i henhold til artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne
- b) de ekstraordinære ex post-bidrag fastsat i artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige og
- c) de alternative finansieringsmidler fastsat i artikel 105 ikke er umiddelbart tilgængelige på rimelige betingelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner har beføjelse til at yde lån til andre finansieringsordninger i Unionen under de i stk. 1 nævnte omstændigheder.

3. Efter en anmodning i henhold til stk. 1 afgør hver enkelt af de andre finansieringsordninger i Unionen, om de vil yde lån til den finansieringsordning, der har foretaget anmodningen. Medlemsstaterne kan kræve, at denne afgørelse træffes efter høring af eller samtykke fra det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning. Beslutningen træffes inden for et passende tidsrum.

4. Rentesatsen, tilbagebetalingsperioden og andre vilkår og betingelser for lånene aftales mellem den låntagende finansieringsordning og de andre finansieringsordninger, der har besluttet at deltage. Alle de deltagende finansieringsordningers lån skal have samme rentesats, tilbagebetalingsperiode og andre vilkår og betingelser, medmindre alle deltagende finansieringsordninger bliver enige om andet.

5. Den enkelte deltagende afviklingsfinansieringsordnings udlånte beløb skal være pro rata af de dækkede indskud i denne afviklingsfinansieringsordnings medlemsstat i forhold til de samlede dækkede indskud i medlemsstaternes deltagende afviklingsfinansieringsordninger. Disse bidragssatser kan variere efter aftale mellem alle deltagende finansieringsordninger.

6. Et udestående lån til en afviklingsfinansieringsordning i en anden medlemsstat i henhold til nærværende artikel skal behandles som et aktiv tilhørende den afviklingsfinansieringsordning, der har ydet lånet, og kan medregnes i denne finansieringsordnings målniveau.

Artikel 107

Gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i tilfælde af afvikling af koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at den national finansieringsordning for hvert institut, der er en del af koncernen, i tilfælde af en afvikling af koncernen, jf. artikel 91 eller artikel 92, bidrager til finansieringen af afviklingen af koncernen i overensstemmelse med nærværende artikel.

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 foreslår koncernafviklingsmyndigheden efter høring af afviklingsmyndighederne for de institutter, der indgår i koncernen, om nødvendigt inden der træffes afviklings-handlinger, en finansieringsplan som en del af koncernafviklingsordningen i artikel 91 og 92.

Finansieringsplanen skal godkendes i overensstemmelse med afgørelsesproceduren omhandlet i artikel 91 og 92.

3. Finansieringsplanen skal omfatte:

- a) en værdiansættelse i overensstemmelse med artikel 36 vedrørende de berørte koncernenheder
- b) de tab, der skal anerkendes af den berørte koncernenhed på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes
- c) for hver berørt koncernenhed de tab, som hver klasse af aktionærer og kreditorer har lidt
- d) ethvert bidrag, som indskudsgarantiordninger vil blive pålagt at yde i overensstemmelse med artikel 109, stk. 1
- e) det samlede bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger, og bidragets formål og form
- f) grundlaget for beregning af det beløb, som hver af de nationale finansieringsordninger i de medlemsstater, hvor der er etableret berørte koncernenheder, skal bidrage med til finansiering af koncernafviklingen med henblik på at opbygge det samlede bidrag, der er omhandlet i litra e)
- g) det beløb, som hver berørt koncernenheds nationale finansieringsordning skal bidrage med til finansieringen af koncernafviklingen, og disse bidrags form
- h) summen af de lån, som finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, vil optage fra institutter, finansieringsinstitutter og anden tredjemand i henhold til artikel 105
- i) en tidsramme for anvendelsen af finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, og som om nødvendigt bør kunne udvides.

4. Grundlaget for fordeling af de i stk. 3, litra e), omhandlede bidrag skal være foreneligt med nærværende artikels stk. 5 og med principperne i koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen.

5. Medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen, skal grundlaget for beregning af bidrag fra hver enkelt national finansieringsordning navnlig tage hensyn til:

- a) den del af koncernens risikovægtede aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat
- b) den del af koncernens aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat
- c) den del af tabet, der har givet anledning til et behov for koncernafvikling, og som stammer fra koncernenheder, der er under tilsyn af kompetente myndigheder i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat, og
- d) den del af ressourcerne for finansieringsordningerne for koncerner, der i henhold til finansieringsplanen forventes at være til direkte gavn for koncernenheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat.

6. Medlemsstaterne fastsætter på forhånd regler og procedurer for at sikre, at hver national finansieringsordning er i stand til øjeblikkeligt at yde sit bidrag til finansiering af koncernafviklingen, jf. dog stk. 2.

7. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikel sikrer medlemsstaterne, at det på de i artikel 105 omhandlede betingelser er tilladt finansieringsordningerne for koncerner at indgå kontrakter om lån eller andre former for støtte fra institutter, finansieringsinstitutter eller andre tredjemænd.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan garantere låntagning, som finansieringsordningerne for koncerner har indgået aftale om i overensstemmelse med stk. 7.

9. Medlemsstaterne sikrer, at provenu eller fordele, der fremkommer ved anvendelsen af finansieringsordningerne for koncerner, allokeres til de nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med deres bidrag til finansieringen af afviklingen, jf. stk. 2.

Artikel 108

Optagelse af indskud i prioritetsrækkefølge ved insolvens

Medlemsstaterne sikrer i national ret vedrørende almindelige insolvensbehandlinger:

- i) den del af berettigede indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, som overskrider dækningsniveaet i artikel 6, i direktiv 2014/49/EU
- ii) indskud, der ville være berettigede indskud fra fysiske personer, mikrovirksomheder, små eller mellemstore virksomheder, hvis ikke de var foretaget gennem filialer beliggende uden for Unionen af institutter, der er etableret inden for Unionen

at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten for fordringer fra almindelige usikrede fordringer:

- i) dækkede indskud
- ii) indskudsgarantiordninger, der indtræder i dækkede indskyderes rettigheder og forpligtelser ved insolvens.

at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten efter litra a):

Artikel 109

Anvendelse af indskudsgarantiordninger som led i afviklinger

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis afviklingsmyndighederne træffer en afviklingshandling, og denne handling sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, hæfter den indskudsgarantiordning, som instituttet er medlem af, for:

- a) hvis bail-in-værktøjet anvendes: det beløb som dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med for at absorbere tabene i instituttet i medfør af artikel 46, stk. 1, litra a), hvis dækkede indskud havde været omfattet af bail-in-værktøjets anvendelsesområde og nedskrevet i samme omfang som kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling, eller
- b) hvis et eller flere andre afviklingsværktøjer end bail-in-værktøjet anvendes: størrelsen af det tab, som dækkede indskydere ville have lidt, hvis dækkede indskydere havde lidt tab proportionelt med de tab, kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling ville have lidt.

I alle tilfælde skal indskudsgarantiordningens hæftelse ikke være større end de tab, den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Når bail-in-værktøjet anvendes, skal indskudsgarantiordningen i medfør af artikel 46, stk. 1, litra b), ikke yde bidrag til omkostningerne i forbindelse med rekapitalisering af instituttet eller broinstituttet.

Når det i form af en værdiansættelse i henhold til artikel 74 fastlægges, at indskudsgarantiordningens bidrag til afvikling var større end de nettotab, som den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, er indskudsgarantiordningen berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 75.

2. Medlemsstaterne sikrer, at fastsættelsen af, med hvilket beløb indskudsgarantiordningen hæfter i henhold til stk. 1, er i overensstemmelse med betingelserne omhandlet i artikel 36.

3. Bidraget fra indskydergarantiordningen, jf. stk. 1, skal betales kontant.

4. Hvis berettigede indskud i et institut under afvikling overføres til en anden enhed ved hjælp af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, har indskyderne ikke nogen fordring i henhold til direktiv 2014/49/EU mod indskudsgarantiordningen i relation til de dele af deres indskud i instituttet under afvikling, der ikke overføres, forudsat at de overførte midler er lig med eller større end det samlede dækningsniveau, der er fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Uanset stk. 1–4 gælder, at hvis de til rådighed stående finansielle midler fra en indskudsgarantiordning anvendes i overensstemmelse hermed og efterfølgende reduceres til mindre end to tredjedele af indskudsgarantiordningens målniveau, sættes det regelmæssige bidrag til indskudsgarantiordninger til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

En indskudsgarantiordning må under alle omstændigheder ikke hæfte for et større beløb, end hvad der svarer til 50 % af dens målniveau i henhold til artikel 10 i 2014/49/EU. Medlemsstaterne kan under hensyntagen til deres nationale banksektors særlige karakteristika fastsætte en procentdel, der er højere end 50 %.

Indskudsgarantiordningernes deltagelse efter dette direktiv må under alle omstændigheder ikke overstige de tab, den ville have lidt i en likvidation ved almindelig insolvensbehandling.

AFSNIT VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at dette berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og iværksætte strafferetlige sanktioner, fastlægger medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der kan anvendes, såfremt de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv i national ret, ikke overholdes, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Hvis medlemsstaterne beslutter ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af overtrædelser, hvor de i stk. 1 omhandlede forpligtelser påhviler institutter, finansieringsinstitutter og modervirksomheder i Unionen er gældende, kan anvendes administrative sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af ledelsesorganet og andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelserne.

3. Beføjelsen til at indføre administrative sanktioner i medfør af dette direktiv tillægges afviklingsmyndighederne eller, i andre tilfælde, de kompetente myndigheder, afhængigt af overtrædelsens art. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder tillægges alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for udøvelsen af deres respektive opgaver. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres sanktionsbeføjelser for at sikre, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne.

4. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder udøver deres administrative sanktionsbeføjelser i overensstemmelse med dette direktiv og national ret på en af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) på eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder

- d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 111

Særlige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres love, regler og administrative bestemmelser i det mindste fastsætter sanktioner og andre administrative

- a) undladelse af i strid med artikel 5 eller 7 at udarbejde, vedligeholde og ajourføre genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner
- b) undladelse af i strid med artikel 25 at meddele den kompetente myndighed, at hensigten er at yde koncernintern finansiel støtte
- c) undladelse af i strid med artikel 11 at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse af afviklingsplaner
- d) undladelse fra ledelsesorganets side i et institut eller i en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af i strid med artikel 81, stk. 1, at give den kompetente myndighed meddelelse om, at instituttet eller enheden, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der kan anvendes i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, mindst omfatter følgende:

- a) en offentlig meddelelse, hvori nævnes den/det ansvarlige fysiske person, institut, finansieringsinstitut, modervirksomhed i Unionen eller anden ansvarlig juridisk person og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) et midlertidigt forbud over for et medlem af ledelsesorganet eller den daglige ledelse i det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituttet eller enhed, eller enhver anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig, til at varetage opgaver i de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutter eller enheder
- d) for juridiske personer, administrative bøder på op til 10 % af den juridiske persons samlede nettoårsomsætning i det foregående regnskabsår. Hvis virksomheden er et datterselskab af et moderselskab, er den relevante omsætning den omsætning, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskaber for det foregående regnskabsår
- e) for fysiske personer, administrative bøder på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, den tilsvarende værdi i national valuta pr. den 2. juli 2014
- f) administrative bøder på op til det dobbelte af den fordel, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fordelten kan beregnes.

Artikel 112

Offentliggørelse af administrative sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør i det mindste alle de administrative sanktioner, som de pålægger for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, såfremt sådanne sanktioner ikke er genstand for klage, eller hvis klagemuligheden er udtømt. Sådant offentliggørelse skal finde sted snarest muligt efter, at den sanktionerede fysiske eller juridiske person er blevet underrettet om afgørelsen, herunder oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og identiteten af den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges.

Når medlemsstaterne tillader offentliggørelse af sanktioner, der er påklaget, offentliggør afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hurtigst muligt på deres officielle websted oplysninger om status for denne klage og resultatet heraf.

2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder offentliggør de af dem pålagte sanktioner i anonymiseret form og på en måde, som er i overensstemmelse med national ret, hvis en af følgende omstændigheder gør sig gældende:

- a) hvis sanktionen pålægges en fysisk person, og det ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse er påvist, at offentliggørelsen af personoplysninger ikke er forholdsmæssigt proportional
- b) hvis offentliggørelse vil skade stabiliteten på de finansielle markeder eller en igangværende strafferetlig efterforskning
- c) hvis offentliggørelsen ville forårsage en uforholdsmæssig stor skade, såfremt den kan beregnes, for institutterne eller enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller de personer, der deltager.

Alternativt kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger i sådanne tilfælde udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til en anonym offentliggørelse i dette tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder sikrer, at en offentliggørelse i henhold til nærværende artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på afviklingsmyndighedernes eller på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

4. Senest den 3. juli 2016 forelægger EBA Kommissionen en rapport om medlemsstaternes anonymiserede offentliggørelse af sanktioner, jf. stk. 2, og navnlig når der har været betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, hvad dette angår. Denne rapport skal desuden behandle alle betydelige forskelle i varigheden af medlemsstaternes offentliggørelse af sanktioner i henhold til national ret.

Artikel 113

EBA's centrale database

1. Med forbehold for de i artikel 84 omhandlede krav om tavshedspligt underretter afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder EBA om alle administrative sanktioner, som de har pålagt i henhold til artikel 111, og status for denne klage og resultatet deraf. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem afviklingsmyndigheder, der alene er tilgængelige for afviklingsmyndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som afviklingsmyndighederne indberetter. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder, der alene er tilgængelige for de kompetente myndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

2. EBA ajourfører et websted med links til hver afviklingsmyndigheds offentliggørelse af sanktioner og hver kompetent myndigheds offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 112 og angiver, hvor længe hver enkelt medlemsstat offentliggør sanktionerne.

Artikel 114

De kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders effektive anvendelse af sanktioner og udøvelse af sanktionsbeføjelser

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne ved valget af arten af sanktioner eller andre administrative foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar

- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- d) størrelsen på den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) de tab for tredjemænd, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt disse beløb kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden
- g) overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået
- h) eventuelle potentielle systemiske følger af overtrædelsen.

AFSNIT IX

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER

Artikel 115

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i nærværende artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. Den i artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, eller artikel 104, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

6. Kommissionen tillægges ikke beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Europa-Parlamentets indsigelsesret, inkl. forlængelse, begrænses til under fem måneder på grund af ferie.

AFSNIT X

ÆNDRINGER TIL DIREKTIV 82/891/EØF, 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU OG 2013/36/EU OG FORORDNING (EU) Nr. 1093/2010 OG (EU) Nr. 648/2012

*Artikel 116***Ændring af direktiv 82/891/EØF**

Artikel 1, stk. 4, i direktiv 82/891/EØF affattes således:

»4. Artikel 1, stk. 2, 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU⁽³⁶⁾ finder anvendelse.

*Artikel 117***Ændring af direktiv 2001/24/EF**

I direktiv 2001/24/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykker:

»3. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽³⁷⁾ og på deres filialer, der er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted.

4. Ved anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽³⁸⁾, finder bestemmelserne i dette direktiv ligeledes anvendelse på finansielle institutter, virksomheder og moderselskaber, der er omfattet af direktiv 2014/59/EU.

5. Nærværende direktivs artikel 4 og 7 finder ikke anvendelse, hvis artikel 83 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

6. Nærværende direktivs artikel 33 finder ikke anvendelse, hvis artikel 84 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

2) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- »hjemland«: en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i forordning (EU) nr. 575/2013
- »værtland«: en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i forordning (EU) nr. 575/2013
- »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013
- »kompetent myndighed«: en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, eller en afviklingsmyndighed i den i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/59/EU anvendte betydning for så vidt angår saneringsforanstaltninger i medfør af nævnte direktiv
- »administrator«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere saneringsforanstaltninger
- »administrative eller retslige myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, der er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidationsprocedurer
- »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, der har til formål at bevare eller genoprette den finansielle situation i et kreditinstitut eller et investeringsselskab, jf. definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i

forordning (EU) nr. 575/2013, og som vil kunne berøre tredjemands bestående rettigheder, herunder foranstaltninger, der indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedbringelse af fordringer; disse foranstaltninger omfatter anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU

- »likvidator«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere likvidationsprocedurer
- »likvidationsprocedurer«: kollektive procedurer, der indledes og kontrolleres af de administrative eller retslige myndigheder i en medlemsstat med henblik på at realisere formuegenstande under disse myndigheders tilsyn, herunder når denne procedure afsluttes med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning
- »reguleret marked«: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 65/2014/EU⁽³⁹⁾
- »instrument«: et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 50), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

3) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

Nettingaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU.«

4) Artikel 26 affattes således:

Artikel 26

Genkøbsaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU og artikel 24 i nærværende direktiv.«

Artikel 118

Ændring af direktiv 2002/47/EF

I direktiv 2002/47/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»6. Artikel 4-7 i nærværende direktiv finder ikke anvendelse på nogen begrænsning af håndhævelsen af aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse eller nogen begrænsning af virkningen af en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, nogen slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit IV, kapitel V eller VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁰⁾, eller på nogen begrænsninger, der pålægges i henhold til tilsvarende beføjelser i en medlemsstats lovgivning med henblik på at lette afviklingen af en enhed som omhandlet i stk. 2, litra c), nr. iv), og litra d), og som er underlagt sikkerhedsforanstaltninger, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit IV, kapitel VII, i direktiv 2014/59/EU.

2) Artikel 9a affattes således:

»Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU

Nærværende direktiv tilsidesætter ikke direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU.«

*Artikel 119***Ændring af direktiv 2004/25/EF**

I artikel 4, stk. 5, i direktiv 2004/25/EF tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at artikel 5, stk. 1, i nærværende direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴¹⁾.

*Artikel 120***Ændring af direktiv 2005/56/EF**

I artikel 3 i direktiv 2005/56/EØF tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴²⁾.

*Artikel 121***Ændring af direktiv 2007/36/EF**

I direktiv 2007/36/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴³⁾.

2) I artikel 5 indsættes følgende stykker:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at generalforsamlingen med henblik på direktiv 2014/59/EU med et flertal på mindst to tredjedele af de gyldigt afgivne stemmer kan vedtage eller ændre vedtægten til at foreskrive, at en indkaldelse til en generalforsamling, hvor der skal træffes afgørelse om en kapitalforøgelse, sker med et kortere varsel end som fastsat i stk. 1 i nærværende artikel, når blot denne generalforsamling ikke finder sted inden for ti kalenderdage efter indkaldelsen, og såfremt betingelserne i artikel 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU er opfyldt, og såfremt den pågældende kapitalforøgelse er nødvendig for at undgå de betingelser for afvikling, der er fastsat i artikel 32 og 33 i nævnte direktiv.

6. Med henblik på stk. 5 finder enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte et tidspunkt, jf. artikel 6, stk. 3, forpligtelsen til at sikre at en revideret dagsorden er tilgængelig i god tid, jf. artikel 6, stk. 4, og enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte én bestemt registreringsdato, jf. artikel 7, stk. 3, ikke anvendelse.«.

*Artikel 122***Ændring af direktiv 2011/35/EU**

I artikel 1 i direktiv 2011/35/EU tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁴⁾.

*Artikel 123***Ændring af direktiv 2012/30/EU**

I artikel 45 i direktiv 2012/30/EU tilføjes følgende stykke:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 10, artikel 19, stk. 1, artikel 29, stk. 1, 2 og 3, artikel 31, stk. 2, første afsnit, og artikel 33 til 36, artikel 40, 41 og 42 i dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁵⁾.

*Artikel 124***Ændring af direktiv 2013/36/EU**

Artikel 74, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU udgår.

*Artikel 125***Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010**

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, nr. 2), affattes således:

»2) »kompetent myndighed«:

i) en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013 og som omhandlet i direktiv 2007/64/EF og 2009/110/EF

ii) i forbindelse med direktiv 2002/65/EF og 2005/60/EF, de myndigheder, der har ansvaret for at sikre, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter overholder kravene i disse direktiver

iii) i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF⁽⁴⁶⁾, en udpeget myndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18)

iv) i forbindelse med direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁷⁾, en afviklingsmyndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18).

2) I artikel 40, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Med henblik på handling inden for rammerne af direktiv 2014/59/EU kan det i stk. 1, litra b), nævnte medlem af tilsynsrådet, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af en ikke-stemmeberettiget repræsentant for afviklingsmyndigheden i hver medlemsstat.«

*Artikel 126***Ændring af forordning (EU) nr. 648/2012**

I artikel 81, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012 tilføjes følgende litra:

»k) afviklingsmyndighederne udpeget i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁸⁾.

AFSNIT XI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 127***Afviklingsudvalg under EBA**

EBA nedsætter i overensstemmelse med artikel 41 i forordning (EU) nr. 1093/2010 et permanent internt udvalg, der har til opgave at forberede afgørelser, som EBA skal træffe i henhold til artikel 44 i nævnte forordning, herunder afgørelser relateret til udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedrører opgaver, som er blevet pålagt afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med dette direktiv. EBA sikrer navnlig, jf. artikel 38, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 at afgørelser vedtaget i henhold til nævnte artikel ikke på nogen måde indvirker på medlemsstaternes finanspolitiske ansvar. Dette interne udvalg skal omfatte de i artikel 3 i nærværende direktiv omhandlede afviklingsmyndigheder.

EBA samarbejder i forbindelse med dette direktiv med ESMA og EIOPA inden for rammerne af Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder, som er nedsat ved artikel 54 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

For så vidt angår dette direktiv sikrer EBA organisatorisk adskillelse mellem afviklingsudvalget og de øvrige funktioner, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. Afviklingsudvalget skal fremme udvikling og samordning af afviklingsplaner og udarbejde metoder til afvikling af nødlidende finansielle institutioner.

*Artikel 128***Samarbejde med EBA**

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne samarbejder med EBA, for så vidt angår dette direktiv, i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010.

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne giver hurtigst muligt EBA alle de oplysninger, som sidstnævnte behøver for at kunne varetage sine opgaver i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikel 129***Gennemgang**

Senest den 1. juni 2018 gennemgår Kommissionen gennemførelsen af dette direktiv og forelægger rapport herom for Europa-Parlamentet og Rådet. Den vurderer navnlig følgende:

- a) på grundlag af den i artikel 4, stk. 7, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan
- b) på grundlag af den i artikel 45, stk. 19, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan
- c) funktionsdygtigheden og effektiviteten af den rolle, som EBA er pålagt i henhold til dette direktiv, herunder mægling.

Disse rapporter ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsforslag.

Uanset den gennemgang, der er omhandlet i første afsnit, foretager Kommissionen senest den 3. juli 2017 en specifik gennemgang af anvendelsen af artikel 13, 18 og 45, for så vidt angår EBA's beføjelser til at foretage bindende mægling for at tage hensyn til den fremtidige udvikling inden for ret om finansielle

tjenesteydelser. Denne rapport og eventuelle dertil knyttede forslag fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 130

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2014 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen ordlyden af disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den 1. januar 2015.

Medlemsstaterne anvender dog de love og bestemmelser, der er vedtaget for at efterkomme afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, senest fra den 1. januar 2016.

2. Lovene og bestemmelserne omhandlet i stk. 1 skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 131

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Artikel 124 træder i kraft den 1. januar 2015.

Artikel 132

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG

AFSNIT A

Obligatoriske oplysninger i genopretningsplaner

Genopretningsplanen skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) et resumé af de vigtigste elementer i planen og en oversigt over den overordnede genopretningskapacitet
- 2) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet siden den senest registrerede genopretningsplan
- 3) en kommunikations- og offentliggørelsesplan, der beskriver, hvorledes selskabet agter at forvalte potentielle negative reaktioner fra markedet
- 4) en række kapital- og likviditetsforanstaltninger, som er nødvendige for at opretholde eller genopbygge instituttets levedygtighed og finansielle stilling
- 5) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter

- 6) en detaljeret beskrivelse af enhver væsentlig forhindring for en effektiv og rettidig gennemførelse af planen, herunder inddragelse af konsekvenserne for resten af koncernen, kunder og modparter
- 7) identifikation af kritiske funktioner
- 8) en detaljeret beskrivelse af proceduren for fastsættelse af værdien og salgbarheden af instituttets centrale forretningsområder, aktiviteter og aktiver
- 9) en detaljeret beskrivelse af, hvorledes genopretningsplanen er integreret i instituttets ledelsesstruktur, samt af de politikker og procedurer, der gælder for godkendelse af genopretningsplanen og identifikation af de personer i organisationen, der har ansvaret for at forberede og gennemføre planen
- 10) ordninger og foranstaltninger til at bevare eller genskabe instituttets kapitalgrundlag
- 11) ordninger og foranstaltninger til at sikre, at instituttet har passende adgang til nødfinansieringskilder, herunder potentielle likviditetskilder, en vurdering af tilgængelige sikkerhedsstillelse og en vurdering af muligheden for at overføre likviditet mellem koncernenheder og forretningsområder, for at sikre, at det fortsat kan udføre sine aktiviteter og opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder
- 12) ordninger og foranstaltninger til at nedbringe risici og gearing
- 13) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forpligtelser
- 14) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forretningsområder
- 15) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for hele tiden at have adgang til de finansielle markeders infrastrukturer
- 16) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for at bevare den fortsatte drift af instituttets operationelle procedurer, herunder infrastrukturer og it-tjenesteydelser
- 17) forberedende foranstaltninger til at fremme salget af aktiver eller forretningsområder inden for en passende tidsramme til genoprettelse af den finansielle sundhed
- 18) andre forvaltningstiltag eller -strategier til genoprettelse af den finansielle sundhed og de forventede finansielle konsekvenser af disse tiltag eller strategier
- 19) forberedende foranstaltninger, som instituttet har iværksat eller agter at iværksætte for at fremme genopretningsplanens gennemførelse, herunder de foranstaltninger, der er nødvendige for at muliggøre rettidig rekapitalisering af instituttet
- 20) et sæt indikatorer, som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen.

AFSNIT B

Oplysninger, som afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner

Afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere mindst følgende oplysninger med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner:

- 1) en detaljeret beskrivelse af instituttets organisationsstruktur, herunder en liste over alle juridiske personer
- 2) angivelse af den direkte indehaver og procentdelen af stemmerettigheder og ikke-stemmerettigheder for hver juridisk person
- 3) beliggenhed, oprettelsesstat, meddelelse af tilladelse og øverste ledelse for hver juridisk person
- 4) en oversigt over instituttets kritiske funktioner og centrale forretningsområder, herunder væsentlige aktiver og passiver i tilknytning til sådanne funktioner og forretningsområder, for hver juridisk person
- 5) en detaljeret beskrivelse af elementerne i instituttets og alle dets juridiske enheders passiver, som et minimum opdelt efter type og størrelse af kort- og langfristet gæld, sikrede, usikrede og efterstillede forpligtelser

- 6) detaljerede oplysninger om de af instituttets passiver, der er nedskrivningsrelevante passiver
- 7) en beskrivelse af de procedurer, som er nødvendige for at fastslå, til hvem instituttet har givet sikkerhedsstillelse, hvilken person der har sikkerhedsstillelsen, og i hvilken jurisdiktion sikkerhedsstillelsen befinder sig
- 8) en beskrivelse af instituttets og dets juridiske enheders ikkebalanceførte eksponeringer, herunder en oversigt over dets kritiske funktioner og centrale forretningsområder
- 9) instituttets væsentligste afdækninger, herunder en oversigt pr. juridiske personer
- 10) identifikation af instituttets største eller mest kritiske modparter og en analyse af konsekvenserne af de største modparter misligholdelse for instituttets finansielle situation
- 11) hvert system, i hvilket instituttet foretager et væsentligt antal handler eller handler for en væsentlig værdi, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 12) hvert betalings-, clearings- eller afregningssystem, som instituttet er direkte eller indirekte medlem af, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 13) en detaljeret fortegnelse over og en detaljeret beskrivelse af de centrale ledelsesinformationssystemer, herunder for risikostyring, bogføring samt finansiell og reguleringsmæssig indberetning, som anvendes af instituttet, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 14) identifikation af ejerne af de i punkt 13 anførte systemer, tilknyttede serviceleveranceaftaler og software og systemer eller licenser, herunder en oversigt pr. dets juridiske enheder, kritisk funktion og centralt forretningsområde
 - fælles eller delt personale, faciliteter og systemer
 - kapital-, finansierings- eller likviditetsordninger
 - eksisterende krediteksponeringer eller eventuelle krediteksponeringer
 - krydsгарантиordninger, krydssikkerhedsstillelser, krydsklausuler (cross default) og krydsnettingordninger
 - risikooverførsler og ejermatchning (back-to-back-handel) serviceleveranceaftaler

identifikation af og en oversigt over de juridiske personer samt sammenkoblinger og den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige juridiske personer, f.eks.:

- 16) den kompetente tilsyns- og afviklingsmyndighed for hver juridisk person
- 17) det medlem af ledelsesorganet, der er ansvarligt for at indgive de oplysninger, der er nødvendige for at forberede instituttets afviklingsplan, og eventuelt andre personer, der er ansvarlige for de forskellige juridiske personer, kritiske funktioner og centrale forretningsområder
- 18) en beskrivelse af de ordninger, som instituttet har etableret for at sikre, at afviklingsmyndigheden i tilfælde af afvikling råder over alle nødvendige oplysninger, således som fastsat af afviklingsmyndigheden, med henblik på anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser
- 19) alle aftaler, som institutterne og deres juridiske enheder har indgået med tredjemænd, og hvis ophævelse kan udløses af en afgørelse fra myndighederne om at anvende et afviklingsværktøj, samt hvorvidt konsekvenserne af ophævelsen kan påvirke afviklingsværktøjets anvendelse
- 20) en beskrivelse af mulige likviditetskilder til støtte for afviklingen
- 21) oplysninger om aktivbehæftelser, likvide aktiver, ikke-balanceførte aktiviteter, afdækningsstrategier og bogføringspraksis.

AFSNIT C

Aspekter, som afviklingsmyndigheden skal vurdere ved vurdering af et institut eller en koncerns afviklingsmuligheder

Ved vurderingen af et instituts eller en koncerns afviklingsmuligheder tager afviklingsmyndigheden hensyn til følgende:

Ved vurderingen af en koncerns afviklingsmuligheder forstås ved henvisning til et institut sådanne institutter eller enheder, som er

- 1) hvorvidt instituttet er i stand til at henføre centrale forretningsområder og kritiske funktioner til juridiske personer
- 2) hvorvidt juridiske strukturer og selskabsstrukturer er tilpasset centrale forretningsområder og kritiske funktioner
- 3) hvorvidt der findes ordninger til at sikre, at personale, infrastruktur, finansiering, likviditet og kapital er til rådighed i tilstrækkeligt omfang til, at de centrale forretningsområder og de kritiske funktioner kan støttes og opretholdes
- 4) hvorvidt de serviceaftaler, som instituttet har indgået, kan håndhæves fuldt ud i tilfælde af afvikling af instituttet
- 5) hvorvidt instituttets ledelsesstruktur er hensigtsmæssig med henblik på at administrere og sikre overholdelse af instituttets interne politikker med hensyn til serviceleveranceaftaler
- 6) hvorvidt instituttet har en procedure for overdragelse af tjenesteydelser, der leveres i henhold til serviceleveranceaftaler til tredjemænd i tilfælde af adskillelse af kritiske funktioner eller centrale forretningsområder
- 7) hvorvidt der forefindes beredskabsplaner og foranstaltninger til at sikre kontinuitet i adgangen til betalings- og afregningssystemer
- 8) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingsmyndighederne er i stand til at indsamle nøjagtige og fyldestgørende oplysninger om centrale forretningsområder og kritiske funktioner med henblik på at fremme en hurtig beslutningstagning
- 9) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er i stand til at levere de nødvendige oplysninger for en effektiv afvikling af instituttet til enhver tid, selv under forhold i hastig forandring
- 10) hvorvidt instituttet har afprøvet sine ledelsesinformationssystemer under stressscenarier som defineret af afviklingsmyndigheden
- 11) hvorvidt instituttet kan sikre ledelsesinformationssystemernes kontinuitet både for det berørte institut og det nye institut i en situation, hvor de kritiske funktioner og de centrale forretningsområder er adskilt fra de øvrige funktioner og forretningsområder
- 12) hvorvidt instituttet har etableret passende procedurer til at sikre, at det/den giver afviklingsmyndighederne de nødvendige oplysninger med henblik på at identificere indskydere og de beløb, der er dækket af indskudsgarantiordningerne
- 13) såfremt koncernen anvender koncerninterne sikkerhedsstillelser, hvorvidt disse sikkerhedsstillelser udbydes til markedsvilkår og risikostyringssystemerne for disse garantier er robuste
- 14) såfremt koncernen foretager »back-to-back«-transaktioner, hvorvidt disse transaktioner udføres til markedsvilkår, og risikostyringssystemerne for disse transaktioner er robuste
- 15) hvorvidt anvendelsen af disse koncerninterne sikkerhedsstillelser eller »back-to-back«-transaktioner øger afsmitningseffekten inden for koncernen
- 16) hvorvidt koncernens juridiske struktur forhindrer anvendelsen af afviklingsværktøjer på grund af antallet af juridiske personer, koncernstrukturens kompleksitet eller vanskeligheden i at tilpasse forretningsområderne til koncernenhederne
- 17) omfanget og typen af instituttets nedskrivningsrelevante passiver
- 18) såfremt vurderingen omfatter et blandet selskab, hvorvidt afviklingen af koncernenheder, som er institutter eller finansieringsinstitutter, kan have en negativ indvirkning på den ikke-finansielle del af koncernen
- 19) hvorvidt der findes serviceleveranceaftaler, og hvor stabile de er

- 20) hvorvidt tredjelandsmyndigheder har de nødvendige afviklingsværktøjer til at støtte afviklingshandlinger truffet af afviklingsmyndigheder i Unionen, og mulighederne for koordineret handling mellem myndighederne i Unionen og tredjelandsmyndighederne
- 21) hvorvidt det er muligt at anvende afviklingsværktøjer på en måde, der opfylder afviklingsmålene, under hensyntagen til de værktøjer, der er til rådighed, og instituttets struktur
- 22) i hvilket omfang koncernstrukturen giver afviklingsmyndigheden mulighed for at afvikle hele koncernen eller en eller flere af dens koncernenheder, uden at dette får væsentlige direkte eller indirekte negativ virkning på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien, og med henblik på at maksimere værdien af koncernen som helhed
- 23) hvilke ordninger og midler, der kan lette afviklingen i tilfælde af koncerner, der har datterselskaber etableret i forskellige jurisdiktioner
- 24) hvorvidt det kan antages, at afviklingsværktøjerne anvendes på en sådan måde, at afviklingsmålene opfyldes, under hensyntagen til de mulige konsekvenser for kreditorer, modparter, kunder og personale, og hvilke foranstaltninger tredjelandsmyndigheder vil kunne træffe
- 25) i hvilket omfang der kan foretages en rimelig vurdering af konsekvenserne af instituttets afvikling for det finansielle system og for finansmarkedernes tillid
- 26) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan have væsentlige direkte eller indirekte negative virkninger på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien
- 27) i hvilket omfang der kan dæmmes op for afsmitningseffekter på andre institutter eller på finansmarkederne gennem anvendelse af afviklingsværktøjerne og -beføjelserne
- 28) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan få væsentlige konsekvenser for betalings- og afregningssystemernes drift.

- (1) EUT C 39 af 12.2.2013, s. 1.
- (2) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 68.
- (3) Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.5.2014.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 7.2.2012, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (se side 349 i denne EUT).
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (se side 1 i denne EUT).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (se side 149 i denne EUT).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).
- (15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 74).
- (17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber (EUT L 110 af 29.4.2011, s. 1).
- (18) Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber (EFT L 378 af 31.12.1982, s. 47).
- (19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF af 26. oktober 2005 om grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar (EUT L 310 af 25.11.2005, s. 1).
- (20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).
- (21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17).
- (22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- (23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- (24) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- (25) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- (27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).
- (28) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).
- (29) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- (30) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).
- (31) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- (32) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
- (33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer (EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1).
- (34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).
- (35) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38).
- (36) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber (EUT L 110 af 29.4.2011, s. 1).«
- (37) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/49/EU
af 16. april 2014
om indskudsgarantiordninger
(omarbejdning)
(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF⁽³⁾ er blevet ændret i betydeligt omfang⁽⁴⁾. Da der nu skal foretages yderligere ændringer i dette direktiv, bør det af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut er det nødvendigt at fjerne visse forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler om indskudsgarantiordninger, som disse kreditinstitutter er underlagt.

(3) Dette direktiv udgør en af hovedhjørnestenene i gennemførelsen af det indre marked, både med hensyn til fri etableringsret og fri udveksling af finansielle tjenesteydelser i området for kreditinstitutter, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af indskyderne styrkes. I betragtning af omkostningerne for hele økonomien ved, at et kreditinstitut ikke kan indfri sine forpligtelser, og den negative indvirkning heraf på den finansielle stabilitet og indskydernes tillid er det ønskeligt ikke kun at fastsætte, at indskyderne skal godtgøres, men også at give medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at gøre det muligt for indskudsgarantiordninger at træffe foranstaltninger til at mindske sandsynligheden for fremtidige krav over for indskudsgarantiordninger. Disse foranstaltninger bør altid overholde statsstøttere reglerne.

(4) For at tage hensyn til den voksende integration på det indre marked bør det være muligt at fusionere indskudsgarantiordninger i forskellige medlemsstater eller at oprette særskilte grænseoverskridende ordninger på frivilligt grundlag. Medlemsstaterne bør sikre tilstrækkelig stabilitet og en afbalanceret sammensætning af nye og nuværende indskudsgarantiordninger. Negative virkninger for den finansielle stabilitet, for eksempel når kun kreditinstitutter med højrisikoprofil overføres til en grænseoverskridende indskudsgarantiordning, bør undgås.

(5) I henhold til direktiv 94/19/EF fremsætter Kommissionen eventuelt forslag til ændring af nævnte direktiv. Dette direktiv omfatter harmonisering af indskudsgarantiordningers finansieringsmekanismer, indførelse af risikobaserede bidrag og harmonisering af omfanget af dækkede produkter og indskydere.

(6) Direktiv 94/19/EF er baseret på princippet om minimumsharmonisering. Derfor findes der i øjeblikket en lang række indskudsgarantiordninger i Unionen med meget forskellige karakteristika. Som følge af de fælles krav i dette direktiv bør der fastlægges et ensartet beskyttelsesniveau for indskydere i hele Unionen, og det sikres, at indskudsgarantiordninger har samme stabilitetsniveau. Samtidig er disse fælles

krav af største betydning for at fjerne markedsforvridninger. Dette direktiv bidrager derfor til gennemførelsen af det indre marked.

(7) Som følge af dette direktiv vil indskydere nyde godt af væsentligt forbedret adgang til indskudsgarantiordninger takket være et udvidet og præciseret omfang af dækning, kortere tilbagebetalingsperioder, forbedret information og solide finansieringskrav. Dette vil forbedre forbrugernes tillid til den finansielle stabilitet på hele det indre marked.

(8) Medlemsstaterne bør sikre, at deres indskudsgarantiordninger anvender praksisser for god selskabsledelse, og at de udarbejder en årlig rapport over deres aktiviteter.

(9) I tilfælde af lukning af et insolvent kreditinstitut bør indskydere i filialer, som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor kreditinstituttet har sit hjemsted, beskyttes af samme indskudsgarantiordning som kreditinstituttets øvrige indskydere.

(10) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne i dets anvendelsesområde medtager kreditinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁵⁾, der falder uden for anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁽⁶⁾, jf. nævnte direktivs artikel 2, stk. 5. Med henblik på anvendelsen af nærværende direktiv bør medlemsstaterne kunne beslutte, at centralorganet og alle kreditinstitutter, som er tilsluttet dette centralorgan, behandles som et enkelt kreditinstitut.

(11) Ifølge dette direktiv skal alle kreditinstitutter i princippet tilsluttes en indskudsgarantiordning. En medlemsstat, der åbner adgang for filialer af et kreditinstitut med hjemsted i et tredjeland, bør bestemme, hvorledes dette direktiv skal finde anvendelse på de pågældende filialer, og bør tage hensyn til behovet for at beskytte indskyderne og bevare det finansielle systems integritet. Indskydere i sådanne filialer bør have fuldt kendskab til de garantiordninger, der gælder for dem.

(12) Det bør anerkendes, at der findes institutsikringsordninger, som beskytter selve kreditinstituttet og som navnlig sikrer dets likviditet og solvens. Når sådan en ordning er adskilt fra en indskudsgarantiordning, bør der tages hensyn til dets rolle som supplerende garanti i forbindelse med fastsættelsen af dets medlemmers bidrag til indskudsgarantiordningen. Det harmoniserede dækningsniveau, som dette direktiv fastsætter, bør ikke have indvirkning på ordninger, som beskytter selve kreditinstituttet, medmindre de foretager tilbagebetaling til indskyderne.

(13) Alle kreditinstitutter bør være omfattet af en indskudsgarantiordning, som er anerkendt i henhold til dette direktiv, hvorved der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse og lige konkurrencevilkår mellem kreditinstitutter, og regelarbitrage hindres. En indskudsgarantiordning bør til enhver tid være i stand til at give denne beskyttelse.

(14) En indskudsgarantiordnings hovedopgave er at beskytte indskyderne mod følgerne af et kreditinstituts insolvens. Indskudsgarantiordninger bør kunne give denne beskyttelse på forskellige måder. Indskudsgarantiordninger bør først og fremmest anvendes til at tilbagebetale indskydere i henhold til dette direktiv (»tilbagebetalingsfunktionen«).

(15) Indskudsgarantiordninger bør også bidrage til finansieringen af afviklingen af kreditinstitutter i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁽⁷⁾.

(16) Når det er tilladt i henhold til national ret, bør det desuden være muligt for en indskudsgarantiordning at gå ud over den rene tilbagebetalingsfunktion og anvende de disponible finansielle midler til at hindre et kreditinstituts sammenbrud for at undgå omkostningerne til tilbagebetaling af indskyderne og andre negative følger. Disse foranstaltninger bør dog træffes inden for en klart defineret ramme og bør i alle

tilfælde overholde statsstøttereglerne. Indskudsgarantiordningerne bør blandt andet have fastlagt hensigtsmæssige systemer og procedurer for udvælgelse og gennemførelse af sådanne foranstaltninger og overvågning af de tilknyttede risici. Gennemførelsen af sådanne foranstaltninger bør være genstand for indførelsen af betingelser for kreditinstituttet, som mindst omfatter strengere risikoovervågning og større kontrolrettigheder for indskudsgarantiordningerne. Omkostningerne i forbindelse med de foranstaltninger, der træffes for at hindre et kreditinstituts sammenbrud, bør ikke overstige omkostningerne ved at opfylde den pågældende indskudsgarantiordnings lov- eller aftalemæssige mandater med hensyn til at beskytte de dækkede indskud i kreditinstituttet eller selve instituttet.

(17) Indskudsgarantiordninger bør også kunne have form af en institutsikringsordning. De kompetente myndigheder bør kunne anerkende institutsikringsordninger som indskudsgarantiordninger, hvis de opfylder alle kriterierne i dette direktiv.

(18) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aftale- eller institutsikringsordninger, der ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger, undtagen for så vidt angår de begrænsede krav vedrørende reklame og oplysning af indskyderne i tilfælde af et kreditinstituts udelukkelse eller udtræden. Disse aftale- og institutionssikringsordninger er under alle omstændigheder omfattet af statsstøttereglerne.

(19) Under den seneste finanskriser fik ukoordinerede stigninger i dækningen i Unionen i nogle tilfælde indskydere til at overføre deres penge til kreditinstitutter i lande med højere indskudsgarantier. Sådanne ukoordinerede stigninger har drænet kreditinstitutterne for likviditet i krisetider. Under stabile forhold er det muligt, at forskellig dækning fører til, at indskyderne vælger den mest omfattende indskudsbeskyttelse frem for det indskudsprodukt, der passer bedst til dem. Det er muligt, at sådan forskellig dækning fører til konkurrenceforvridning på det indre marked. Det er derfor nødvendigt at sikre et harmoniseret niveau for indskudsbeskyttelse for alle anerkendte indskudsgarantiordninger, uanset hvor i Unionen indskuddene er foretaget. Det bør dog i et begrænset tidsrum være muligt at dække visse indskud med tilknytning til indskyderens personlige situation på et højere niveau.

(20) Der bør gælde samme dækningsniveau for alle indskydere, uanset om medlemsstatens valuta er euro. De medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, bør have mulighed for at afrunde de beløb, der fremkommer ved en valutaomregning, uden at dette er til skade for den ensartede beskyttelse af indskydere.

(21) På den ene side bør det dækningsniveau, der foreskrives i dette direktiv, ikke bevirke, at for stor en del af indskuddene er ubeskyttede, af hensyn til både forbrugerbeskyttelsen og finanssystemets stabilitet. På den anden side bør der tages hensyn til omkostningerne ved finansiering af indskudsgarantiordningerne. Det er derfor rimeligt at fastsætte det harmoniserede dækningsniveau til 100 000 EUR.

(22) Dette direktiv fastholder princippet om en harmoniseret grænse per indskyder og ikke per indskud. På denne baggrund bør der også tages hensyn til indskud foretaget af indskydere, der ikke er anført som kontoindehaver eller som ikke er eneste indehaver af en konto. Grænsen bør anvendes på hver enkelt identificerbar indskyder. Princippet om, at grænsen bør anvendes på hver enkelt identificerbar indskyder, bør dog ikke gælde for institutter for kollektiv investering, som er undergivet særlige beskyttelsesregler, der ikke gælder for sådanne indskud.

(23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF⁽⁸⁾ indførte et fast dækningsniveau på 100 000 EUR, som for nogle medlemsstater har ført til den særlige situation, at de skulle nedsætte deres dækningsniveau, med risiko for at undergrave indskydernes tillid. Selv om harmonisering er afgørende for at sikre lige konkurrencevilkår og finansiel stabilitet på det indre marked, bør der tages hensyn til risikoen for at undergrave indskydernes tillid. Derfor bør medlemsstater være i stand til at anvende et højere dækningsniveau, hvis de fastsatte et højere dækningsniveau end det harmoniserede niveau inden anvendelsen af direktiv 2009/14/EF. Et sådant højere dækningsniveau bør begrænses i tid og anvendelsesområde.

de, og de pågældende medlemsstater bør tilpasse målniveauet og bidragene betalt til deres indskudsgarantiordninger forholdsmæssigt. Eftersom det ikke er muligt at tilpasse målniveauet, hvis dækningsniveauet er ubegrænset, er det hensigtsmæssigt at begrænse muligheden til de medlemsstater, der den 1. januar 2008 anvendte et dækningsniveau inden for et interval på mellem 100 000 og 300 000 EUR. For at begrænse virkningen af forskellige dækningsniveauer, og under hensyntagen til at Kommissionen senest den 31. december 2018 vil gennemgå gennemførelsen af dette direktiv, er det hensigtsmæssigt at tillade denne mulighed indtil denne dato.

(24) Det bør kun være tilladt for indskudsgarantiordninger at modregne en indskyders forpligtelser i denne indskyders tilbagebetalingskrav, hvis disse forpligtelser er forfaldne på eller inden datoen, hvor indskuddet blev indisponibelt. En sådan modregning bør ikke hindre indskudsgarantiordningers kapacitet til at tilbagebetale indskud inden for den frist, som er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger med hensyn til indskudsgarantiordningernes rettigheder i forbindelse med et kreditinstituts likvidations- eller omstrukturingsprocedure.

(25) Det bør være muligt at undtage indskud fra tilbagebetaling, hvis de indskudte midler i overensstemmelse med national ret ikke står til rådighed for indskyderen, fordi indskyderen og kreditinstituttet i en aftale har fastsat, at indskuddet kun tjener til at indfri et lån, der er optaget til at købe en privat fast ejendom. Sådanne indskud bør modregnes i det udestående lånebeløb.

(26) Medlemsstaterne bør sikre, at beskyttelsen af indskud hidrørende fra visse transaktioner eller til visse sociale eller andre formål er højere end 100 000 EUR i en given periode. Medlemsstaterne bør træffe beslutning om et midlertidigt maksimumsdækningsniveau for sådanne indskud og i denne forbindelse tage hensyn til betydningen af beskyttelse for indskydere og levevilkårene i medlemsstaterne. Under alle sådanne omstændigheder bør statsstøttere reglerne overholdes.

(27) Det er nødvendigt at harmonisere metoderne for finansiering af indskudsgarantiordninger. På den ene side bør udgifterne til finansiering af indskudsgarantiordninger i princippet afholdes af kreditinstitutterne selv, og på den anden side bør indskudsgarantiordningers finansieringskapacitet stå i forhold til deres forpligtelser. For at sikre, at indskydere i alle medlemsstaterne nyder godt af samme høje beskyttelsesniveau, bør finansieringen af indskudsgarantiordninger harmoniseres på et højt niveau med et ensartet forudgående finansielt målniveau for alle indskudsgarantiordninger.

(28) I visse tilfælde driver kreditinstitutter imidlertid virksomhed på et meget koncentreret marked, hvor de fleste kreditinstitutter har en sådan størrelse og er så indbyrdes forbundne, at det er usandsynligt, at de bliver likvideret ved normal insolvensbehandling, uden at den finansielle stabilitet bringes i fare, og det er derfor mere sandsynligt, at de vil blive omfattet af velordnede afviklingsbehandlinger. I sådanne tilfælde kan ordningerne have et lavere målniveau.

(29) Elektroniske penge og midler, der modtages som vederlag for elektroniske penge, bør i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁽⁹⁾ ikke behandles som et indskud og bør derfor ikke falde inden for dette direktivs anvendelsesområde.

(30) For at begrænse indskudsbeskyttelsen til det omfang, der er nødvendigt for at sikre retssikkerhed og gennemsigtighed for indskyderne, og for at undgå at overføre investeringsrisici til indskudsgarantiordninger bør finansielle instrumenter udelukkes fra anvendelsesområdet, undtagen eksisterende opsparingsprodukter, som er dokumenteret med et indskudsbevis udstedt til en navngiven person.

(31) Visse indskydere bør ikke være berettiget til indskudsbeskyttelse, navnlig offentlige myndigheder eller andre finansielle institutioner. Deres begrænsede antal sammenlignet med alle andre indskydere minimerer indvirkningen på den finansielle stabilitet i tilfælde af et kreditinstituts sammenbrud. Endvidere har

myndighederne meget lettere adgang til kredit end borgerne. Medlemsstaterne bør dog kunne beslutte, at indskud fra lokale myndigheder med et årligt budget på op til 500 000 EUR er dækket. Ikkefinansielle virksomheder bør i princippet være dækket uanset deres størrelse.

(32) Indskydere, hvis aktiviteter omfatter hvidvaskning af penge som omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF⁽¹⁰⁾, bør udelukkes fra betalinger fra indskudsgarantiordninger.

(33) Kreditinstitutters omkostninger ved deltagelse i en indskudsgarantiordning står ikke mål med de omkostninger, som ville blive resultatet af en massiv hævnning af indskud ikke alene i et kriseramte institut, men også i sunde institutter, fordi indskyderne vil miste tilliden til banksystemets soliditet.

(34) Det er nødvendigt, at indskudsgarantiordningers disponible finansielle midler svarer til et vist målniveau, og at der kan indsamles ekstraordinære bidrag. Indskudsgarantiordninger bør under alle omstændigheder have tilstrækkelige alternative finansieringsmuligheder, således at de kan skaffe kortfristet finansiering til at opfylde de krav, der er fremsat mod dem. Det bør være muligt, at indskudsgarantiordningers disponible finansielle midler omfatter kontanter, indskud, betalingsforpligtelser og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for et kort tidsrum. Størrelsen af bidrag til indskudsgarantiordningen bør tage behørigt hensyn til konjunkturcyklussen, stabiliteten i indlånssektoren og indskudsgarantiordningens eksisterende forpligtelser.

(35) Indskudsgarantiordninger bør investere i aktiver med lav risiko.

(36) Bidrag til indskudsgarantiordninger bør bygge på størrelsen af de dækkede indskud og omfanget af den risiko, som det pågældende medlem er udsat for. Dette vil muliggøre en afspejling af de enkelte kreditinstitutters risikoprofil, herunder deres forskellige forretningsmodeller. Det bør også føre til en rimelig beregning af bidragene og tilskynde til at drive virksomhed med en mindre risikobetonet forretningsmodel. For at tilpasse bidragene til markedsforholdene og risikoprofilerne bør indskudsgarantiordninger kunne anvende deres egne risikobaserede metoder. For at tage hensyn til sektorer med særlig lav risiko, som er reguleret i national ret, bør det være tilladt for medlemsstaterne at fastsætte tilsvarende nedsættelser af bidragene, samtidig med at målniveauet for hver indskudsgarantiordning overholdes. Beregningsmetoderne bør i alle tilfælde godkendes af de kompetente myndigheder. Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁽¹¹⁾ bør udstede retningslinjer for at angive metoderne til beregning af bidrag.

(37) Indskudsbeskyttelse er et vigtigt element i gennemførelsen af det indre marked og et nødvendigt supplement til tilsynet med kreditinstitutter som følge af den solidaritet, som den skaber mellem alle institutter på et givet finansielt marked, dersom et af institutterne ikke kan indfri sine forpligtelser. Medlemsstaterne bør derfor kunne tillade indskudsgarantiordninger at låne penge til hinanden på frivilligt grundlag.

(38) Den nuværende tilbagebetalingsperiode strider mod behovet for at bevare indskydernes tillid og opfylder ikke indskydernes behov. Tilbagebetalingsperioden bør derfor nedsættes til syv arbejdsdage.

(39) I mange tilfælde findes de nødvendige procedurer for en kort tilbagebetalingsfrist imidlertid ikke endnu. Medlemsstaterne bør derfor gives mulighed for i en overgangsperiode at nedsætte tilbagebetalingsperioden gradvis til syv arbejdsdage. Den maksimumstilbagebetalingsfrist, der er fastsat i dette direktiv, bør ikke hindre indskudsgarantiordninger i at foretage tidligere tilbagebetaling til indskydere. For at sikre, at indskydere i løbet af overgangsperioden ikke kommer i finansielle vanskeligheder, i tilfælde af at deres kreditinstitut ikke kan indfri sine forpligtelser, bør de dog efter anmodning kunne få adgang til et passende beløb af deres dækkede indskud til at dække deres leveomkostninger. En sådan adgang bør ude-

lukkende gives på grundlag af oplysninger fra kreditinstituttet. I betragtning af de forskellige leveomkostninger i medlemsstaterne bør dette beløb fastsættes af medlemsstaterne.

(40) I forbindelse med den periode, der er nødvendig til tilbagebetaling af indskud, bør der tages hensyn til de tilfælde, hvor der i ordningerne er vanskeligheder ved at fastsætte tilbagebetalingsbeløbet og indskyderens rettigheder, navnlig hvis indskuddene hidrører fra boligtransaktioner eller visse begivenheder i livet, hvis en indskyder ikke er ubetinget berettiget til de beløb, der står på en konto, hvis indskuddet er genstand for en retstvist eller konkurrerende krav til det beløb, der står på kontoen, eller hvis indskuddet er omfattet af økonomiske sanktioner pålagt af nationale regeringer eller internationale organer.

(41) For at sikre tilbagebetaling bør indskudsgarantiordninger have ret til at indtræde i tilbagebetalte indskyderens rettigheder over for et kreditinstitut, der ikke kan opfylde sine forpligtelser. Medlemsstaterne bør kunne begrænse det tidsrum, hvor indskydere, hvis indskud ikke er tilbagebetalt eller ikke anerkendt inden for fristen for tilbagebetaling, kan kræve tilbagebetaling af deres indskud, for at gøre det muligt for indskudsgarantiordninger at udøve de rettigheder, som de er indtrådt i, senest på den dato, hvor disse rettigheder skal registreres i forbindelse med insolvensbehandlinger.

(42) En indskudsgarantiordning i en medlemsstat, hvor et kreditinstitut har etableret filialer, bør underrette og tilbagebetale indskydere på vegne af indskudsgarantiordningen i den medlemsstat, hvor kreditinstituttet er godkendt. Det er nødvendigt med beskyttelsesforanstaltninger for at sikre, at en indskudsgarantiordning, der tilbagebetaler indskyderne, fra hjemlandets indskudsgarantiordning modtager de nødvendige finansielle midler og instrukser forud for en sådan tilbagebetaling. Den indskudsgarantiordning, der kan blive berørt, bør indgå aftaler på forhånd for at lette disse opgaver.

(43) Oplysning er et væsentligt element i indskyderbeskyttelse. Derfor bør indskydere underrettes om deres dækning og den ansvarlige indskudsgarantiordning på deres kontoudtog. Potentielle indskydere bør modtage de samme oplysninger ved et standardiseret oplysningsskema, som de bør anmodes om at anerkende modtagelsen af. Indholdet af sådanne oplysninger bør være det samme for alle indskydere. Ureguleret anvendelse i reklameøjemed af henvisninger til en indskudsgarantiordnings dækningsniveau og rækkevidde kan påvirke banksystemets stabilitet eller indskyderens tillid. Derfor bør henvisninger til indskudsgarantiordninger i reklamer begrænses til korte faktuelle udsagn.

(44) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i henhold til nærværende direktiv. Indskudsgarantiordninger og de relevante myndigheder bør behandle oplysninger vedrørende individuelle indskud med største omhu og bør opretholde en høj standard for databeskyttelse i overensstemmelse med nævnte direktiv.

(45) Dette direktiv bør ikke føre til, at medlemsstaterne eller deres relevante myndigheder gøres ansvarlige over for indskydere, hvis de har sikret, at en eller flere ordninger, der garanterer indskud eller selve kreditinstitutterne med henblik på at sikre compensation eller beskyttelse af indskyderne i overensstemmelse med dette direktiv, er blevet indført og officielt anerkendt.

(46) Forordning (EU) nr. 1093/2010 har tildelt EBA en række opgaver i forbindelse med direktiv 94/19/EF.

(47) EBA bør respektere, at medlemsstaterne fører tilsyn med indskudsgarantiordningerne, og bidrage til at nå målet om at gøre det lettere for kreditinstitutter at optage og udøve virksomhed, samtidig med at indskyderne sikres effektiv beskyttelse, og skatteyderens risiko minimeres. Medlemsstaterne bør holde Kommissionen og EBA orienteret om identiteten af deres udpegede myndighed med henblik på kravet i dette direktiv om samarbejde mellem EBA og de udpegede myndigheder.

(48) Det er nødvendigt at indføre retningslinjer inden for finansielle tjenesteydelser for at sikre ensartede vilkår og passende beskyttelse af indskydere i hele Unionen. Sådanne retningslinjer bør udstedes for at angive metoden til beregning af risikobaserede bidrag.

(49) For at sikre, at indskudsgarantiordninger fungerer effektivt, og at der foretages en rimelig afvejning af den stilling, som de indtager i de forskellige medlemsstater, bør EBA kunne bilægge tvister mellem dem med bindende virkning.

(50) I betragtning af forskellene i den administrative praksis vedrørende indskudsgarantiordninger i medlemsstaterne bør medlemsstaterne frit kunne beslutte, hvilken myndighed der fastslår, at indskud er indisponible.

(51) Kompetente myndigheder, udpegede myndigheder, afviklingsmyndigheder, relevante administrative myndigheder og indskudsgarantiordninger bør samarbejde med hinanden og udøve deres beføjelser i overensstemmelse med dette direktiv. De bør samarbejde fra et tidligt tidspunkt om udarbejdelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger med henblik på at fastsætte det beløb, som indskudsgarantiordningen hæfter for, når de finansielle midler anvendes til at finansiere afvikling af kreditinstitutter.

(52) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for at tilpasse dækningsniveauet for den samme indskyders samlede indskud som fastsat i dette direktiv til inflationen i Unionen på grundlag af ændringerne i forbrugerprisindekset. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(53) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹³⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.

(54) Målet for dette direktiv, nemlig harmonisering af bestemmelserne om indskudsgarantiordningers funktionsmåde kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(55) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af de tidligere direktiver.

(56) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter bestemmelser og procedurer vedrørende oprettelse af indskudsgarantiordninger og deres funktionsmåde.

2. Dette direktiv finder anvendelse på:

- a) lovbestemte indskudsgarantiordninger
- b) aftalemæssige indskudsgarantiordninger, som er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger i henhold til artikel 4, stk. 2
- c) institutsikringsordninger og som er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger i henhold til artikel 4, stk. 2
- d) kreditinstitutter, som er tilsluttet de i litra a), b) eller c) i dette stykke omhandlede ordninger.

3. Med forbehold af artikel 16, stk. 5 og 7, finder dette direktiv ikke anvendelse på følgende ordninger:

- a) aftalemæssige ordninger, som ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger, herunder ordninger, som giver supplerende beskyttelse i forhold til dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1
- b) institutsikringsordninger, som ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger.

Medlemsstaterne sikrer, at de i litra a) og b) i første afsnit omhandlede ordninger har tilstrækkelige finansielle midler eller relevante finansieringsordninger til at opfylde deres forpligtelser.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »indskudsgarantiordninger«: ordninger som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), b) eller c)
- 2) »institutsikringsordninger«: institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 3) »indskud«: et indestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov og ved aftale, herunder et tidsindskud og et opsparingsindskud, med undtagelse af indestående beløb, hvis:
 - a) dets eksistens kun kan dokumenteres med et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF⁽¹⁴⁾, medmindre det er et opsparingsprodukt, som er dokumenteret med et indskudsbevis udfærdiget til en navngiven person, og som findes i en medlemsstat den 2. juli 2014
 - b) dets hovedstol ikke kan tilbagebetales til pari
 - c) dets hovedstol kun kan tilbagebetales til pari i henhold til en særlig garanti fra eller aftale med kreditinstituttet eller en tredjepart
- 4) »berettigede indskud«: indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse i henhold til artikel 5
- 5) »dækkede indskud«: den del af berettigede indskud, som ikke overstiger det dækningsniveau, der er fastlagt i artikel 6.
- 6) »indskyder«: indehaveren eller, i tilfælde af en fælleskonto, alle indehaverne af et indskud
- 7) »fælleskonto«: en konto, der er åbnet i to eller flere personers navn, eller som to eller flere personer kan disponere over ved en eller flere af disse personers underskrift
- 8) »indisponibelt indskud«: et indskud, som er forfaldet til udbetaling, men ikke er blevet udbetalt af et kreditinstitut på de ved lov eller ved aftale fastsatte vilkår, hvis enten:
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »filial«: en afdeling i en medlemsstat, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af et kreditinstitut, og som helt eller delvist foretager forretninger, der er forbundet med virksomhed som kreditinstitut
- 11) »målniveau«: den mængde disponible finansielle midler, som indskudsgarantiordningen skal tilvejebringe i henhold til artikel 10, stk. 2, udtrykt som procentdel af medlemmernes dækkede indskud

- 12) »disponible finansielle midler«: kontanter, indskud og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for et tidsrum, der ikke overskrider perioden i artikel 8, stk. 1, og betalingsforpligtelser op til den i artikel 10, stk. 3, fastsatte grænse
- 13) »betalingsforpligtelser«: et kreditinstituts betalingsforpligtelser over for en indskudsgarantiordning, som der i fuldt omfang er stillet sikkerhed for, under forudsætning af, at sikkerhedsstillelsen:
- 14) »aktiver med lav risiko«: poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af den kompetente eller udpegede myndighed betragtes som tilsvarende sikre og likvide
- 15) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 16) »værtland«: værtland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 17) »kompetent myndighed«: en national, kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 18) »udpeget myndighed«: et organ, som forvalter en indskudsgarantiordning i henhold til dette direktiv, eller, såfremt driften af indskudsgarantiordningen forvaltes af en privat enhed, en offentlig myndighed, der af den pågældende medlemsstat er udpeget til at føre tilsyn med denne ordning i medfør af dette direktiv.

2. Når der i dette direktiv henvises til forordning (EU) nr. 1093/2010, anses et organ, som forvalter en indskudsgarantiordning, eller, når driften af indskudsgarantiordningen forestås af en privat enhed, den offentlige myndighed, som fører tilsyn med denne ordning, med henblik på denne forordning for at være en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 2, i nævnte forordning.

3. Aktier i britiske eller irske »building societies«, bortset fra aktier af egenkapitallignende art, som er omfattet af artikel 5, stk. 1, litra b), betragtes som indskud.

Artikel 3

Relevante administrative myndigheder

1. Med henblik på artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), fastlægger medlemsstaterne den relevante administrative myndighed i deres medlemsstat.

2. Kompetente myndigheder, udpegede myndigheder, afviklingsmyndigheder og relevante administrative myndigheder samarbejder med hinanden og udøver deres beføjelser i overensstemmelse med dette direktiv.

Den relevante administrative myndighed foretager konstateringen som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest fem arbejdsdage efter, at det for første gang er blevet godtgjort over for dem, at et kreditinstitut ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til udbetaling.

Artikel 4

Officiel anerkendelse, medlemskab og tilsyn

1. Hver medlemsstat sikrer, at der på dens område indføres en eller flere indskudsgarantiordninger, som bliver officielt anerkendt.

Det udelukker ikke fusion af indskudsgarantiordninger i forskellige medlemsstater eller etablering af grænseoverskridende indskudsgarantiordninger. Godkendelse af sådanne grænseoverskridende eller fusionerede indskudsgarantiordninger skal indhentes fra de medlemsstater, hvori de pågældende indskudsgarantiordninger er etablerede.

2. En aftalemæssig ordning som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i dette direktiv kan officielt anerkendes som en indskudsgarantiordning, hvis den overholder dette direktiv.

En institutsikringsordning kan officielt anerkendes som en indskudsgarantiordning, hvis den opfylder betingelserne fastsat i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013 og overholder dette direktiv.

3. Et kreditinstitut, som har fået meddelt tilladelse i en medlemsstat i henhold til artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, må ikke tage imod indskud, medmindre det er medlem af en ordning, der er officielt anerkendt i dets hjemland i henhold til stk. 1 i denne artikel.

4. Hvis et kreditinstitut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler det som medlem af en indskudsgarantiordning, underrettes de kompetente myndigheder straks, og disse træffer i samarbejde med indskudsgarantiordningen straks alle passende foranstaltninger, herunder, hvis nødvendigt, pålæggelse af sanktioner, for at sikre, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser.

5. Hvis de foranstaltninger, der iværksættes i henhold til stk. 4, ikke fører til, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser, kan indskudsgarantiordningen, med forbehold af national ret og de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke, med mindst en måneds varsel meddele, at det agter at ekskludere kreditinstituttet fra indskudsgarantiordningen. Indskud, der foretages inden denne frists udløb, vil fortsat være fuldt dækket af indskudsgarantiordningen. Hvis kreditinstituttet ved fristens udløb ikke har opfyldt sine forpligtelser, ekskluderer indskudsgarantiordningen kreditinstituttet.

6. Indskud, der indestår på den dato, hvor et kreditinstitut ekskluderes fra indskudsgarantiordningen, dækkes fortsat af denne indskudsgarantiordning.

7. De udpegede myndigheder fører løbende tilsyn med de indskudsgarantiordninger, der er omhandlet i artikel 1, for at sikre, at de er i overensstemmelse med dette direktiv.

Grænseoverskridende indskudsgarantiordninger er underlagt tilsyn ved repræsentanter for de udpegede myndigheder i de medlemsstater, hvor de tilsluttede kreditinstitutter har fået meddelt tilladelse.

8. Medlemsstaterne sikrer, at en indskudsgarantiordning til enhver tid og på indskudsgarantiordningens anmodning modtager alle de oplysninger fra deres medlemmer, som er nødvendige for at forberede en tilbagebetaling til indskydere, herunder mærkninger som omhandlet i artikel 5, stk. 4.

9. Indskudsgarantiordningerne sikrer, at data vedrørende indskyderes konti behandles fortroligt og beskyttes. Behandlingen af sådanne data foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

10. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordninger gennemfører stresstest af deres systemer, og at indskudsgarantiordningerne underrettes hurtigst muligt, hvis de kompetente myndigheder bliver opmærksomme på problemer i et kreditinstitut, der vil kunne medføre en indgriben fra en indskudsgarantiordning.

Sådanne test skal finde sted mindst hvert tredje år og hyppigere, hvis dette er hensigtsmæssigt. Den første test finder sted senest den 3. juli 2017.

På grundlag af resultaterne af stresstestene gennemfører EBA mindst hvert femte år regelmæssigt peer review-undersøgelser i henhold til artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at undersøge indskudsgarantiordningers modstandsdygtighed. Indskudsgarantiordninger er undergivet kravene om tavshedspligt, jf. artikel 70 i nævnte forordning, ved udveksling af oplysninger med EBA.

11. Indskudsgarantiordninger anvender til at foretage stresstest af deres systemer udelukkende de oplysninger, som er nødvendige for at foretage de pågældende test, og opbevarer ikke oplysningerne længere, end det er nødvendigt af hensyn til dette formål.

12. Medlemsstaterne sikrer, at deres indskudsgarantiordninger har fastlagt god og gennemsigtig praksis inden for selskabsledelse. Indskudsgarantiordninger udarbejder en årlig aktivitetsrapport.

Artikel 5

Berettigede indskud

1. Følgende kan ikke tilbagebetales via en indskudsgarantiordning:

- a) indskud foretaget af andre kreditinstitutter på egne vegne og for egen regning, jf. dog artikel 7, stk. 3, i dette direktiv
- b) »kapitalgrundlag« som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013
- c) indskud, der stammer fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2005/60/EF
- d) indskud fra finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- e) indskud fra investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF
- f) indskud, hvis indehaver aldrig er blevet identificeret som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF, når de er blevet indisponible
- g) indskud fra forsikringselskaber som omhandlet i artikel 13, stk. 1-6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF⁽¹⁵⁾
- h) indskud fra institutter for kollektiv investering
- i) indskud fra pensionsfonde og pensionskasser
- j) indskud fra offentlige myndigheder
- k) gældsinstrumenter udstedt af et kreditinstitut og forpligtelser, der skyldes egne veksler og solaveksler.

2. Uanset denne artikels stk. 1 kan medlemsstaterne sikre, at følgende indskud er omfattet op til det i artikel 6, stk. 1, fastlagte dækningsniveau:

- a) indskud der indehaves af personlige pensionsordninger og arbejdsmarkedsrelaterede pensionsordninger hos små og mellemstore virksomheder
- b) indskud, der indehaves af lokale myndigheder med et årligt budget på op til 500 000 EUR

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at indskud, der i henhold til national ret alene kan frigives til at tilbagebetale et lån i privat fast ejendom, uanset om det er ydet af kreditinstituttet eller et andet institut, som indehaver indskuddet, er udelukket fra tilbagebetaling fra en indskudsgarantiordning.

4. Medlemsstaterne skal sikre, at kreditinstitutterne forsyner de berettigede indskud med et mærke, således at sådanne indskud kan identificeres omgående.

Artikel 6

Dækningsniveau

1. Medlemsstaterne sikrer, at dækningsniveauet for en given indskyders samlede indskud er 100 000 EUR, såfremt indskud bliver indisponible.

2. I tillæg til stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at følgende indskud er beskyttet ud over 100 000 EUR i mindst tre og højst 12 måneder efter, at beløbet er krediteret eller fra det øjeblik, hvor de pågældende indskud kan overføres lovligt:

- a) indskud, som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom og relateret til private boliger
- b) indskud, som tjener sociale formål, der er fastsat i national ret, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, såsom en indskyders ægteskab, skilsmisse, pensionering, afskedigelse, nedskæringsbetinget afskedigelse, invaliditet eller dødsfald
- c) indskud, som tjener formål, der er fastsat i national ret, og som er baseret på udbetaling af forsikringsydelser eller erstatning for skader forvoldt ved kriminalitet eller for fejlagtig domfældelse.

3. Stk. 1 og 2 hindrer ikke medlemsstaterne i at bevare eller indføre ordninger, som beskytter aldersopsparende produkter og pensioner, forudsat at sådanne ordninger ikke udelukkende dækker indskud, men tilbyder samlet dækning for alle produkter og situationer, som er relevante i den forbindelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at tilbagebetalinger foretages i følgende valutaer:

- a) valutaen i den medlemsstat, hvor indskudsgarantiordningen befinder sig
- b) valutaen i den medlemsstat, hvor kontoindehaveren har bopæl

- c) euro
- d) kontoens valuta
- e) valutaen i den medlemsstat, hvor kontoen befinder sig.

Indskyderne oplyses om tilbagebetalingens valuta.

Hvis konti blev ført i en anden valuta end den, som tilbagebetalingen foretages i, er den anvendte kurs kursen på den dato, hvor den relevante administrative myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

5. Medlemsstater, der omregner beløbene i stk. 1 i denne artikel til national valuta, skal ved omregningen i første omgang lægge den kurs til grund, som gælder den 3. juli 2015.

Medlemsstaterne kan afrunde de beløb, der fremkommer ved omregningen, forudsat at en sådan afrunding ikke overstiger 5 000 EUR.

Med forbehold af andet afsnit tilpasser medlemsstaterne de dækningsniveauer, der er omregnet til anden valuta, til det beløb, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, hvert femte år. Medlemsstaterne foretager efter høring af Kommissionen en tidligere tilpasning af dækningsniveauerne som følge af uforudsete hændelser, som f.eks. valutaudsving.

6. Kommissionen tager med regelmæssige mellemrum og mindst hvert femte år det i stk. 1 anførte beløb op til fornyet gennemgang. Kommissionen forelægger i givet fald et direktivforslag for Europa-Parlamentet og Rådet for at tilpasse det i stk. 1 anførte beløb på baggrund af bl.a. udviklingen i banksektoren og den økonomiske og monetære situation i Unionen. Den første gennemgang finder ikke sted før den 3. juli 2020, medmindre uforudsete hændelser nødvendiggør en gennemgang på et tidligere tidspunkt.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 med henblik på at tilpasse det i stk. 6 omhandlede beløb mindst hvert femte år til inflationen i Unionen på grundlag af ændringerne i det harmoniserede forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Kommissionen, siden den foregående tilpasning.

Artikel 7

Fastsættelse af de beløb, der kan tilbagebetales

1. Den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse finder anvendelse på de samlede indskud i et og samme kreditinstitut, uanset indskuddenes antal, valuta eller lokalisering inden for Unionen.

2. For fælleskonti indgår den andel, der tilkommer hver enkelt indskyder, i beregningen af den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse.

Findes der ikke særlige bestemmelser herom, fordeles det på kontoen indestående beløb ligeligt mellem indskyderne.

Medlemsstaterne kan bestemme, at indskud på en konto, som to eller flere personer har adgang til som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, som ikke har status som juridisk person, kan lægges sammen og behandles, som om de var foretaget af en enkelt indskyder, med henblik på beregningen af grænsen i artikel 6, stk. 1.

3. Er indskyderen ikke ubetinget berettiget til de beløb, der står på kontoen, er det den person, der er ubetinget berettiget hertil, som skal dækkes af garantiordningen, forudsat at den pågældende person er blevet identificeret eller kan identificeres inden den dato, hvor den relevante administrative myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8, litra b). Hvor flere personer er ubetinget berettiget til de indestående beløb, indgår deres respektive andel i henhold til de ordninger, der gælder for forvaltningen af beløbene, i beregningen af den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse.

4. Referencedatoen for beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales, er den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b). Indskyderens forpligtelser over for kreditinstituttet tages ikke i betragtning ved beregning af det beløb, der kan tilbagebetales.

5. Medlemsstaterne kan beslutte, at indskyderens forpligtelser over for kreditinstituttet indgår i beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales, hvis de er forfaldne på eller inden den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b) i det omfang modregning er mulig i henhold til de lov- og aftalebestemmelser, der gælder for aftalen mellem kreditinstituttet og indskyderen.

Indskyderne underrettes forud for aftalens indgåelse af kreditinstituttet, hvis deres forpligtelser over for kreditinstituttet indgår i beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales.

6. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne til enhver tid kan anmode kreditinstitutter om at underrette dem om enhver indskyders samlede berettigede indskud.

7. Påløbne renter af indskud, som endnu ikke er krediteret på den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b), godtgøres af indskudsgarantiordningen. Den i artikel 6, stk. 1, omhandlede grænse kan dog ikke overskrides.

8. Medlemsstaterne kan bestemme, at visse kategorier af indskud, som imødekommer et socialt hensyn defineret i national ret, og som er garanteret af tredjemand i overensstemmelse med reglerne om statsstøtte, ikke tages i betragtning ved sammenlægning af de indskud, som en og samme indskyder har i et og samme kreditinstitut, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde begrænses tredjemands garanti til dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1.

9. Når kreditinstitutter i henhold til national ret kan drive virksomhed under forskellige varemærker, som defineret i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF⁽¹⁶⁾, sikrer medlemsstaten, at indskyderne oplyses klart om, at kreditinstituttet driver virksomhed under forskellige varemærker, og at dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1, 2 og 3, i dette direktiv finder anvendelse på de samlede indskud, som indskyderen har i det pågældende kreditinstitut. Disse oplysninger skal medtages i de i artikel 16 og bilag I i dette direktiv omhandlede oplysninger til indskyder.

Artikel 8

Tilbagebetaling

1. Indskudsgarantiordningerne sikrer, at de beløb, der kan tilbagebetales, stilles til rådighed senest syv arbejdsdage efter den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

2. Medlemsstaterne kan dog for en overgangsperiode indtil den 31. december 2023 fastlægge følgende tilbagebetalingsperioder på op til:

- a) 20 arbejdsdage indtil den 31. december 2018
- b) 15 arbejdsdage fra den 1. januar 2019 indtil den 31. december 2020
- c) 10 arbejdsdage fra den 1. januar 2021 indtil den 31. december 2023.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at de i artikel 7, stk. 3, omhandlede indskud er omfattet af en længere tilbagebetalingsperiode, som ikke overstiger 3 måneder fra den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

4. Hvis indskudsgarantiordninger under overgangsperioden indtil den 31. december 2023 ikke kan stille det beløb, der kan tilbagebetales, til rådighed inden syv arbejdsdage, sikrer de, at indskyderne har adgang til et passende beløb af deres dækkede indskud til at dække leveomkostninger inden fem arbejdsdage efter anmodningen.

Indskudsgarantiordninger skal kun stille det i første afsnit omhandlede passende beløb til rådighed på grundlag af data, som indskudsgarantiordningen eller kreditinstituttet videregiver.

Det i første afsnit omhandlede passende beløb fratrækkes det beløb, der kan tilbagebetales, jf. artikel 7.

5. Tilbagebetaling som omhandlet i stk. 1 og 4, kan udsættes hvis:

- a) det er uklart, om den pågældende person er berettiget til at modtage tilbagebetaling, eller indskuddet er genstand for en retstvist
- b) indskuddet er omfattet af restriktive foranstaltninger fra nationale regeringers eller internationale organers side
- c) der uanset stk. 9 i denne artikel ikke har været foretaget nogen transaktioner i relation til indskuddet i de seneste 24 måneder (kontoen er inaktiv)
- d) det beløb, der skal tilbagebetales, skønnes at indgå i en midlertidigt høj balance som defineret i artikel 6, stk. 2, eller
- e) det beløb, der skal tilbagebetales, skal udbetales af indskudsgarantiordningen i værtslandet, jf. artikel 14, stk. 2.

6. Det beløb, der kan tilbagebetales, stilles til rådighed, uden at det er nødvendigt at anmode en indskudsgarantiordning herom. Til det formål sender kreditinstituttet de fornødne oplysninger om indskud og indskydere, så snart indskudsgarantiordningerne anmoder herom.

7. Eventuel korrespondance mellem indskudsgarantiordningen og indskyderen skal være affattet:

- a) på det af EU-institutionernes officielle sprog, som benyttes af det kreditinstitut, som det dækkede indskud er placeret i, til kommunikation med indskyderen, eller
- b) på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor det dækkede indskud befinder sig.

Hvis et kreditinstitut driver virksomhed direkte i en anden medlemsstat uden at have oprettet filialer, formidles oplysningerne på det sprog, som indskyderen valgte, da kontoen blev oprettet.

8. Uanset tidsfristen i denne artikels stk. 1 kan udbetalinger forbundet med en indskyder under indskudsgarantiordningen suspenderes, indtil der foreligger en domstolsafgørelse, hvis indskyderen eller den person, der er berettiget til eller har interesse i beløb, der står på en konto, er blevet sigtet for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2005/60/EF.

9. Der foretages ingen tilbagebetaling, hvis der ikke har været foretaget nogen transaktioner i relation til indskuddet i de seneste 24 måneder, og hvis indskuddets værdi er lavere end de administrative omkostninger, som indskudsgarantiordningen ville påtage sig i forbindelse med en sådan tilbagebetaling.

Artikel 9

Krav mod indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne sørger for, at indskyderens ret til godtgørelse indebærer en klagemulighed mod indskudsgarantiordningen.

2. En indskudsgarantiordning, der foretager udbetalinger i henhold til en garantiordning på nationalt plan, med forbehold af de rettigheder, det måtte have i henhold til national ret, har ret til at indtræde i indskyderens rettigheder i likvidations- eller omstruktureringssager for et beløb, der svarer til deres udbetalinger til indskyderne. Hvis en indskudsgarantiordning foretager udbetalinger i forbindelse med afviklingsprocedurer, herunder anvendelsen af afviklingsværktøjer eller udøvelsen af afviklingsbeføjelser i

overensstemmelse med artikel 11, kan indskudsgarantiordningen gøre et krav gældende mod det pågældende kreditinstitut for et beløb, der svarer til dets udbetalinger. Dette krav har samme prioritet som dækkede indskud i henhold til nationalret om almindelig insolvensbehandling som defineret i direktiv 2014/59/EU.

3. Medlemsstaterne kan begrænse den tidsperiode, inden for hvilken indskydere, hvis indskud ikke blev tilbagebetalt eller anerkendt af indskudsgarantiordningerne inden for de frister, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1 og 3, kan kræve tilbagebetaling af deres indskud.

Artikel 10

Finansiering af indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne råder over passende systemer til fastsættelse af deres eventuelle forpligtelser. Indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler står i forhold til disse forpligtelser.

Indskudsgarantiordningerne tilvejebringer de disponible finansielle midler i form af bidrag fra deres medlemmer mindst én gang om året. Det forhindrer ikke supplerende finansiering fra andre kilder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler senest den 3. juli 2024 mindst svarer til et målniveau på 0,8 % af medlemmernes dækkede indskud.

Hvis finansieringskapaciteten ikke når op på målniveauet, genoptages bidragsindbetalingen, i det mindste indtil målniveauet er nået igen.

Hvis de disponible finansielle midler, efter at målniveauet er nået første gang, er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, fastsættes det almindelige bidrag på et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden seks år.

Det almindelige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturudviklingen og til den virkning, som procykliske bidrag kan have, når der fastsættes årlige bidrag i forbindelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan forlænge den i første afsnit omhandlede periode med højst fire år, hvis indskudsgarantiordningen har foretaget kumulerede udbetalinger ud over 0,8 % af de dækkede indskud.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages hensyn til for at nå målniveauet, kan omfatte betalingsforpligtelser. Den samlede del af betalingsforpligtelser må ikke overstige 30 % af de samlede disponible finansielle midler, der er tilvejebragt i overensstemmelse med denne artikel.

For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv skal EBA udstede retningslinjer om betalingsforpligtelser.

4. Uanset stk. 1 i denne artikel kan en medlemsstat med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold dertil tilvejebringe de disponible finansielle midler gennem de obligatoriske bidrag betalt af kreditinstitutter til eksisterende ordninger med obligatoriske bidrag indført af en medlemsstat på dennes område med henblik på at dække de omkostninger, der er forbundet med systemiske risici, sammenbrud og afvikling af institutter.

Indskudsgarantiordningerne er berettiget til et beløb svarende til beløbet af sådanne bidrag op til målniveauet fastlagt i stk. 2 i denne artikel, som medlemsstaten på anmodning straks stiller til rådighed for de pågældende indskudsgarantiordninger udelukkende med henblik på målene fastsat i artikel 11.

Indskudsgarantiordningerne er kun berettiget til dette beløb, hvis den kompetente myndighed finder, at de ikke er i stand til at tilvejebringe ekstraordinære bidrag fra deres medlemmer. Indskudsgarantiordningerne skal tilbagebetale dette beløb gennem bidrag fra deres medlemmer i overensstemmelse med artikel 10, stk. 1 og 2.

5. Bidrag til afviklingsfinansieringsordninger i henhold til afsnit VII i direktiv 2014/59/EU, herunder de disponible finansielle midler, der skal tages hensyn til for at nå afviklingsfinansieringsordningernes målniveau, jf. artikel 102, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, tæller ikke med i målniveauet.

6. Som en undtagelse fra stk. 2 kan medlemsstaterne, såfremt det er begrundet og efter godkendelse fra Kommissionen, tillade et minimumsmålniveau, der er lavere end det målniveau, der er fastsat i stk. 2, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- a) reduktionen er baseret på den antagelse, at det er usandsynligt, at en betydelig del af de disponible finansielle midler vil blive brugt til foranstaltninger til at beskytte dækkede indskydere, ud over dem, der er omhandlet i artikel 11, stk. 2 og 6, og
- b) den banksektor, som indskudsgarantiordningens tilsluttede kreditinstitutter driver virksomhed i, er stærkt koncentreret med en lang række aktiver, der indehaves af et lille antal kreditinstitutter eller bankkoncerner, det er underkastet tilsyn på konsolideret niveau, og som på grund af deres størrelse sandsynligvis vil blive underkastet afviklingsprocedurer i tilfælde af sammenbrud.

Det reducerede målniveau må ikke være lavere end 0,5 % af de dækkede indskud.

7. Indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler investeres med lav risiko og tilstrækkelig diversificering for øje.

8. Hvis en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler ikke er tilstrækkelige til at sikre indskydere tilbagebetaling, når indskud bliver indisponible, betaler medlemmerne ekstraordinære bidrag svarende til højst 0,5 % af deres dækkede indskud pr. kalenderår. Indskudsgarantiordninger kan under ekstraordinære omstændigheder og med samtykke fra den kompetente myndighed kræve højere bidrag.

Den kompetente myndighed kan helt eller delvist udsætte et kreditinstituts betaling af ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordningen, hvis bidragene vil kunne bringe kreditinstituttets likviditet eller solvens i fare.

En sådan udsættelse må ikke gives for en periode, der længere end seks måneder, men kan forlænges på anmodning af kreditinstituttet.

De i medfør af nærværende stykke udsatte bidrag betales, når de ikke længere er til fare for kreditinstituttets likviditet og solvens.

9. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne råder over tilstrækkelige alternative finansieringsforanstaltninger, således at de kan opnå kortfristet finansiering til at opfylde krav mod de pågældende indskudsgarantiordninger.

10. Medlemsstaterne underretter senest den 31. marts hvert år EBA om de samlede dækkede indskud i deres medlemsstat og om indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler pr. 31. december i det foregående år.

Artikel 11

Anvendelse af midlerne

1. De finansielle midler, der er omhandlet i artikel 10, anvendes hovedsagelig til at tilbagebetale indskydere i henhold til dette direktiv.

2. En indskudsgarantiordnings finansielle midler anvendes til at finansiere afvikling af kreditinstitutter i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU. Afviklingsmyndigheden fastsætter efter høring af indskudsgarantiordningen det beløb, der påhviler indskudsgarantiordningen.

3. Medlemsstaterne kan give en indskudsgarantiordning tilladelse til at anvende de disponible finansielle midler til alternative foranstaltninger med henblik på at forebygge et kreditinstituts sammenbrud, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:

- a) afviklingsmyndigheden har ikke truffet nogen afviklingsforanstaltninger i henhold til artikel 32 i direktiv 2014/59/EU
- b) indskudsgarantiordningen har fastlagt hensigtsmæssige systemer og procedurer for udvælgelse og gennemførelse af alternative foranstaltninger og overvågning af de tilknyttede risici
- c) omkostningerne i forbindelse med foranstaltningerne overstiger ikke omkostningerne forbundet med at opfylde indskudsgarantiordningens lov- eller aftalemæssige mandat
- d) indskudsgarantiordningens brug af alternative foranstaltninger er kædet sammen med krav til det kreditinstitut, som støttes, der som minimum omfatter strengere risikoovervågning og mere vidtgående kontrolrettigheder for indskudsgarantiordningen
- e) indskudsgarantiordningens brug af alternative foranstaltninger er kædet sammen med, at kreditinstituttets forpligtelser støttes med henblik på at sikre adgang til dækkede indskud
- f) den kompetente myndigheds vurdering har bekræftet, at de tilsluttede kreditinstitutter er i stand til at betale de ekstraordinære bidrag, der er omhandlet i stk. 5 i denne artikel.

Indskudsgarantiordningen hører afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed om de foranstaltninger og betingelser, der pålægges kreditinstituttet.

4. Der må ikke anvendes alternative foranstaltninger som omhandlet i stk. 3 i denne artikel, når den kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden finder, at betingelserne for afviklingsforanstaltninger i henhold til artikel 27, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU er opfyldt.

5. Hvis de disponible finansielle midler anvendes i overensstemmelse med stk. 3 i denne artikel, indbetaler de tilsluttede kreditinstitutter straks de midler til indskudsgarantiordningen, der er blevet anvendt til alternative foranstaltninger, om nødvendigt i form af ekstraordinære bidrag, hvis:

- a) der opstår et behov for at tilbagebetale indskyderne, og indskudsgarantiordningens disponible finansielle midler beløber sig til mindre end to tredjedele af målniveauet
- b) de disponible finansielle midler falder til under 25 % af målniveauet.

6. Medlemsstaterne kan beslutte, at de disponible finansielle midler også kan anvendes til at finansiere foranstaltninger med henblik på at bevare indskydernes adgang til dækkede indskud, herunder overførsel af aktiver og passiver og overførsel af indskudsbeholdning i forbindelse med national insolvensbehandling, forudsat at de omkostninger, som afholdes af indskudsgarantiordningen, ikke overstiger nettoværdien af retten til godtgørelse for de dækkede indskydere i det pågældende kreditinstitut.

Artikel 12

Låntagning mellem indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne kan tillade, at indskudsgarantiordninger yder lån til andre indskudsgarantiordninger i Unionen på et frivilligt grundlag, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- a) den låntagende indskudsgarantiordning kan ikke opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 1, på grund af manglende disponible finansielle midler, jf. artikel 10
- b) den låntagende indskudsgarantiordning har gjort brug af ekstraordinære bidrag som omhandlet i artikel 10, stk. 8
- c) den låntagende indskudsgarantiordning forpligter sig retligt til at sikre, at de lånte midler anvendes til at imødekomme krav i henhold til artikel 9, stk. 1
- d) den låntagende indskudsgarantiordning er ikke på nuværende tidspunkt underlagt en forpligtelse til at tilbagebetale et lån til andre indskudsgarantiordninger i henhold til denne artikel
- e) den låntagende indskudsgarantiordning angiver, hvilket beløb der anmodes om
- f) det samlede lånte beløb udgør højst 0,5 % af den låntagende indskudsgarantiordnings dækkede indskud
- g) den låntagende indskudsgarantiordning underretter omgående EBA og angiver årsagerne til, at

betingelserne i dette stykke er opfyldt, og det beløb, der anmodes om.

2. Lånet skal opfylde følgende betingelser:

- a) den låntagende indskudsgarantiordning skal tilbagebetage lånet inden for fem år. Den kan tilbagebetale lånet i årlige rater. Renterne skal først forfalde til betaling på tilbagebetalingstidspunktet
- b) den fastsatte rente skal som minimum svare til Den Europæiske Centralbanks rente på den marginale udlånsfacilitet i kreditperioden
- c) den långivende indskudsgarantiordning skal meddele EBA den oprindelige rentesats og lånets løbetid.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de bidrag, der opkræves af den låntagende indskudsgarantiordning, er tilstrækkelige til at tilbagebetale det lånte beløb og til at genetablere målniveauet hurtigst muligt.

Artikel 13

Beregning af bidrag til indskudsgarantiordninger

1. De i artikel 10 omhandlede bidrag til indskudsgarantiordninger bygger på størrelsen af dækkede indskud og omfanget af den risiko, som det pågældende medlem er udsat for.

Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om lavere bidrag for lavrisikosektorer, der er reguleret af national ret.

Medlemsstaterne kan beslutte, at medlemmer af en institutsikringsordning betaler lavere bidrag til indskudsgarantiordningen.

Medlemsstaterne kan tillade centralorganet og alle kreditinstitutter, som er varigt tilsluttet det i artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede centralorgan, som helhed at blive omfattet af den risikovægt, der er fastlagt for centralorganet og de tilsluttede institutter på et konsolideret niveau.

Medlemsstaterne kan beslutte, at kreditinstitutter betaler et mindstebidrag uanset størrelsen af deres dækkede indskud.

2. Indskudsgarantiordninger kan bruge deres egne risikobaserede metoder til at fastsætte og beregne de risikobaserede bidrag fra deres medlemmer. Beregningen af bidragene skal stå i forhold til medlemmernes risiko og skal tage behørigt hensyn til de forskellige forretningsmodellers risikoprofiler. Disse metoder kan også tage hensyn til balancens aktiver og risikoindikatorer som kapitalgrundlag, aktivernes kvalitet og likviditeten.

Hver metode skal godkendes af den kompetente myndighed i samarbejde med den udpegede myndighed. EBA oplyses om de godkendte metoder.

3. For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv udsteder EBA senest den 3. juli 2015 retningslinjer, jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at præcisere metoderne til beregning af bidragene til indskudsgarantiordningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2 i denne artikel.

Den skal navnlig omfatte en beregningsformel, specifikke indikatorer, risikoklasser for medlemmer, tærskler for risikovægte for specifikke risikoklasser og andre nødvendige elementer.

Senest den 3. juli 2017 og mindst hvert femte år derefter gennemfører EBA en revision af de retningslinjer om risikobaserede eller alternative metoder baseret på egen risiko, der anvendes af indskudsgarantiordningerne.

Artikel 14

Samarbejde inden for Unionen

1. Indskudsgarantiordninger skal omfatte indskydere i filialer i deres medlemsstater, der er oprettet af kreditinstitutter i andre medlemsstater.

2. Indskydere i filialer, som kreditinstitutter har oprettet i en anden medlemsstat, betales tilbage af en indskudsgarantiordning i værtslandet på vegne af indskudsgarantiordningen i hjemlandet. Værtslandets indskudsgarantiordning foretager tilbagebetalinger i overensstemmelse med instrukserne fra hjemlandets indskudsgarantiordning. Der påhviler ikke værtslandets indskudsgarantiordning noget ansvar for handlinger i overensstemmelse med instrukserne fra hjemlandets indskudsgarantiordning. Hjemlandets ordning stiller de nødvendige midler til rådighed forud for udbetalingen og kompenserer værtslandets indskudsgarantiordning for alle pådragne omkostninger.

Værtslandets indskudsgarantiordning underretter også de berørte indskydere på vegne af hjemlandets ordning og er berettiget til at modtage korrespondance fra de pågældende indskydere på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning.

3. Hvis et kreditinstitut ophører med at være medlem af en indskudsgarantiordning og tilslutter sig en anden indskudsgarantiordning, overføres de bidrag, der er betalt inden for tolv måneder forud for medlemsskabets ophør, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, til den anden indskudsgarantiordning. Dette gælder ikke, hvis kreditinstituttet er udelukket fra en indskudsgarantiordning i henhold til artikel 4, stk. 5.

Hvis nogle af et kreditinstituts aktiviteter overføres til en anden medlemsstat og således underkastes en anden indskudsgarantiordning, skal de bidrag, der er betalt af det pågældende kreditinstitut inden for tolv måneder forud for overførslen, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, overføres til den anden indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud.

4. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordninger i hjemlandet udveksler oplysningerne i artikel 4, stk. 7, eller artikel 4, stk. 8 og 10, med ordningerne i værtslandet. Begrænsningerne i nævnte artikel finder anvendelse.

Hvis et kreditinstitut i overensstemmelse med dette direktiv ønsker at skifte fra en indskudsgarantiordning til en anden, skal det meddele dette med mindst seks måneders varsel. I denne periode har kreditinstituttet i overensstemmelse med artikel 10 stadig pligt til at bidrage til sin oprindelige indskudsgarantiordning for så vidt angår såvel forudgående (ex ante) som efterfølgende (ex post) finansiering.

5. For at lette et effektivt samarbejde mellem indskudsgarantiordninger med hensyn til denne artikel og til artikel 12 indgår indskudsgarantiordningerne eller, hvor det er hensigtsmæssigt, de udpegede myndigheder skriftlige samarbejdsaftaler. Sådanne aftaler tager hensyn til kravene fastsat i artikel 4, stk. 9.

Den udpegede myndighed underretter EBA om sådanne aftalers eksistens og indhold, og EBA kan afgive udtalelser i overensstemmelse med artikel 34 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Hvis de udpegede myndigheder eller indskudsgarantiordninger ikke kan indgå en aftale, eller hvis der er tvist om fortolkningen af en aftale, kan en af parterne forelægge sagen for EBA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og EBA skal handle i overensstemmelse med denne artikel.

En mangel på sådanne aftaler har ikke indvirkning på krav fra indskydere i henhold til artikel 9, stk. 1, eller fra kreditinstitutter i henhold til nærværende artikels stk. 3.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes hensigtsmæssige procedurer, som kan sætte indskudsgarantiordninger i stand til at udveksle oplysninger og kommunikere effektivt med andre indskudsgarantiordninger, deres tilsluttede kreditinstitutter og de relevante kompetente og udpegede myndigheder inden for deres egen jurisdiktion samt i relevant omfang med andre organer på tværs af landegrænser.

7. EBA og de kompetente og udpegede myndigheder samarbejder med hinanden og udøver deres beføjelser i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv og med forordning (EU) nr. 1093/2010.

Medlemsstaterne orienterer Kommissionen og EBA om deres udpegede myndigheds identitet senest den 3. juli 2015.

8. EBA samarbejder med Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010⁽¹⁷⁾ om at foretage systemisk risikoanalyse vedrørende indskudsgarantiordninger.

Artikel 15

Filialer af kreditinstitutter etableret i tredjelande

1. Medlemsstaterne kontrollerer, at filialer etableret på deres område af et kreditinstitut, som har sit hjemsted uden for Unionen, har en beskyttelse, der svarer til den, der er foreskrevet i dette direktiv.

Hvis beskyttelsen ikke er den samme, kan medlemsstaterne med forbehold af artikel 47, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU fastsætte, at filialer etableret af et kreditinstitut, der har sit hjemsted uden for Unionen, skal tilslutte sig indskudsgarantiordninger på deres områder.

Når medlemsstaterne udfører den i dette stykkes første afsnit fastsatte kontrol, skal de som minimum kontrollere, at indskyderne har det samme dækningsniveau og omfang af beskyttelse som fastsat i dette direktiv.

2. Alle filialer etableret af et kreditinstitut, som har sit hjemsted uden for Unionen, og som ikke er medlem af en indskudsgarantiordning, der gælder i en medlemsstat, skal give alle relevante oplysninger vedrørende de garantiordninger, der gælder for indskud fra nuværende og potentielle indskydere i denne filial.

3. De i stk. 2 nævnte oplysninger skal foreligge på det sprog, som indskyderen og kreditinstituttet blev enige om, da kontoen blev oprettet, eller på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret, på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver, og skal være klart og forståeligt.

Artikel 16

Oplysninger til indskyder

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter stiller oplysninger, der er nødvendige for identificeringen af den indskudsgarantiordning, som instituttet og dets filialer er medlemmer af i Unionen, til rådighed for nuværende og potentielle indskydere. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter orienterer nuværende og potentielle indskydere om de relevante udelukkelse fra indskudsgarantiordningens beskyttelse.

2. Inden indskydere indgår en aftale om indlån, skal de have de oplysninger stillet til rådighed, der er nævnt i stk. 1. De skal tilkendegive, at de har modtaget disse oplysninger. Standardteksten i bilag I anvendes til dette formål.

3. Indskyderne skal på deres kontoudtog modtage en bekræftelse af, at indskuddene er berettigede indskud, herunder en henvisning til oplysningsskemaet i bilag I. Webstedet for den relevante indskudsgarantiordning angives i oplysningsskemaet. Indskyderen skal have forelagt oplysningsskemaet i bilag I mindst en gang årligt.

Indskudsgarantiordningens websted skal indeholde de nødvendige oplysninger for indskydere, navnlig oplysninger om bestemmelserne vedrørende proceduren og vilkårene for indskudsgarantier som fastsat i dette direktiv.

4. De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal affattes på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver på det sprog, som indskyderen og kreditinstituttet blev enige om, da kontoen blev oprettet, eller på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret.

5. Medlemsstaterne begrænser anvendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i reklameøjemed til en konkret henvisning til den indskudsgarantiordning, der garanterer det produkt, som reklamen henviser til, og til alle supplerende oplysninger, som den nationale lovgivning foreskriver.

Sådanne oplysninger kan udvides til en faktuel beskrivelse af indskudsgarantiordningens funktion, men må ikke indeholde en henvisning til ubegrænset dækning af indskud.

6. I tilfælde af en fusion, datterselskabers omdannelse til filialer eller lignende operationer, underrettes indskyderne mindst en måned inden operationen får retsvirkning, medmindre den kompetente myndighed tillader en kortere frist af hensyn til forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet.

Efter meddelelsen om fusionen eller omdannelsen eller lignende operation indrømmes indskyderne en frist på tre måneder til at hæve deres indskud, herunder alle erhvervede renter og fordele, for så vidt som de overstiger dækningsniveauet i artikel 6 på tidspunktet for operationen, eller overføre dem til et andet kreditinstitut uden straf.

7. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, hvis det udtræder af eller ekskluderes fra en indskudsgarantiordning, oplyser sine indskydere herom inden for en måned efter en sådan udtrædelse eller eksklusion.

8. Hvis en indskyder bruger netbank, kan de oplysninger, som kræves i henhold til dette direktiv, meddeles elektronisk. Hvis indskyderen anmoder om det, skal det meddeles i papirform.

Artikel 17

Fortegnelse over godkendte kreditinstitutter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, når de underretter EBA om tilladelser i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, angiver, af hvilken indskudsgarantiordning hver enkelt kreditinstitut er medlem.

2. I forbindelse med offentliggørelse og ajourføring af fortegnelsen over godkendte kreditinstitutter i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, angiver EBA, af hvilken indskudsgarantiordning hver enkelt kreditinstitut er medlem.

Artikel 18

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 6, stk. 7, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode.

3. Den i artikel 6, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 19

Overgangsbestemmelser

1. Såfremt visse indskud eller kategorier af indskud eller andre instrumenter ophører med at være helt eller delvist dækket af indskudsgarantiordninger efter gennemførelsen af dette direktiv eller direktiv 2009/14/EF i national ret, kan medlemsstaterne tillade indskud og andre instrumenter, som har en oprindelig udløbsdato, at være dækket indtil deres oprindelige udløbsdato, hvis de blev indbetalt eller udstedt før den 2. juli 2014.

2. Medlemsstaterne sikrer, at indskyderne underrettes om indskuddene eller kategorierne af indskud eller andre instrumenter, der ikke længere vil være dækket af en indskudsgarantiordning fra den 3. juli 2015.

3. Indtil målniveauet er nået første gang, kan medlemsstaterne anvende tærsklerne i artikel 11, stk. 5, med hensyn til disponible finansielle midler.

4. Uanset artikel 6, stk. 1, kan medlemsstater, der den 1. januar 2008 havde et dækningsniveau på mellem 100 000 EUR og 300 000 EUR, genanvende det højere dækningsniveau indtil den 31. december 2018. I dette tilfælde skal målniveauet og bidrag fra kreditinstitutterne tilpasses i overensstemmelse hermed.

5. Senest den 3. juli 2019 forelægger Kommissionen en rapport og, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet og Rådet, hvori der opstilles retningslinjer for, hvordan indskudsgarantiordninger, der opererer inden for Unionen, kan samarbejde ved hjælp af en europæisk ordning med henblik på at forebygge risici, der opstår i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter, samt beskytte indskuddene mod sådanne risici.

6. Senest den 3. juli 2019 forelægger Kommissionen med bistand fra EBA en statusrapport for Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv. Denne rapport bør navnlig omfatte:

- a) målniveauet på grundlag af de dækkede indskud med en vurdering af relevansen af den fastlagte procentsats under hensyntagen til tidligere sammenbrud af kreditinstitutter i Unionen
- b) indvirkningen af de alternative foranstaltninger, der er anvendt i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, på beskyttelsen af indskyderne og deres overensstemmelse med en velordnet afvikling af likvidationssager i banksektoren
- c) indvirkningen på mangfoldigheden af bankmodeller
- d) tilstrækkeligheden af det nuværende dækningsniveau for indskydere, og
- e) hvorvidt de punkter, der er anført i dette afsnit, er opfyldt på en sådan måde, at indskydernes beskyttelse bevares.

Senest den 3. juli 2019 underretter EBA Kommissionen om beregningsmodeller og deres betydning for medlemmernes forretningsrisiko. I forbindelse med underretningen skal EBA tage behørigt hensyn til de forskellige forretningsmodellers risikoprofiler.

Artikel 20

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-4, artikel 5, stk. 1, litra d)-k), og stk. 2, 3 og 4 artikel 6, stk. 2-7, artikel 7, stk. 4-9, artikel 8, stk. 1, 2, 3, 5, 6, 7 og 9, artikel 9, stk. 2 og 3, artikel 10-16, 18 og 19 og bilag I senest den 3. juli 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 8, stk. 4, senest den 31. maj 2016.

Hvis de relevante myndigheder efter grundig undersøgelse fastslår, at en indskudsgarantiordning endnu ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i artikel 13 senest den 3. juli 2015, træder de relevante love og administrative bestemmelser i kraft senest den 31. maj 2016.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Ophævelse

Direktiv 94/19/EF som ændret ved de direktiver, der er anført i bilag II, ophæves med virkning fra den 4. juli 2019, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II angivne frister for gennemførelse i national ret og datoer for anvendelse af direktiverne.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 22

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*. Artikel 5, stk. 1, litra a), b) og c), artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 2 og 3, artikel 8, stk. 8, artikel 9, stk. 1, og artikel 17 finder anvendelse fra den 4. juli 2015.

Artikel 23

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG I

OPLYSNINGSSKEMA TIL INDSKYDERE

Grundlæggende oplysninger om beskyttelse af indskud

Indskud i [indsæt navn på kreditinstitut] er beskyttet af:	[indsæt navn på den relevante indskudsgarantiordning] (1)
--	---

Grænse for beskyttelsen:	100 000 EUR pr. indskyder pr. kreditinstitut (2) [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er EUR] [hvis relevant:] Følgende varemærker er en del af dit kreditinstitut [indsæt alle varemærker, der driver virksomhed under den samme tilladelse]
Hvis du har flere indskud i det samme kreditinstitut:	Alle dine indskud i det samme kreditinstitut er »samlet«, og summen er omfattet af grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] (2)
Hvis du har en fælleskonto med en eller flere andre personer:	Grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] gælder separat for hver indskyder (3)
Tilbagebetalingsperiode hvis kreditinstituttet ikke kan indfri sine forpligtelser:	7 arbejdsdage (4) [indsæt eventuelt anden frist]
Tilbagebetalingsvaluta:	Euro [indsæt eventuelt anden valuta]
Kontakt:	[indsæt kontaktoplysninger for den relevante indskudsgarantiordning (adresse, tlf. nr., e-mail mv.)]
Yderligere oplysninger:	[indsæt den relevante indskudsgarantiordnings websted]
Indskyderens kvittering for modtagelsen:	

(1) [Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en aftalemæssig ordning, der er officielt anerkendt som en indskudsgarantiordning. Hvis dit kreditinstitut skulle blive insolvent, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].

[Kun hvis relevant:] Dit kreditinstitut er en del af en dækket af en institutsikringsordning, der er officielt anerkendt som en indskudsgarantiordning. Det betyder, at alle institutter, som er medlem af denne ordning, yder hinanden gensidig bistand for at undgå insolvens. Hvis insolvens skulle opstå, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].

[Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en lovbestemt indskudsgarantiordning og en aftalemæssig indskudsgarantiordning. Hvis dit kreditinstitut skulle blive insolvent, vil dine indskud i alle tilfælde blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].

[Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en lovbestemt indskudsgarantiordning. Derudover er dit kreditinstitut en del af en institutsikringsordning, hvor alle medlemmer yder hinanden gensidig bistand for at undgå insolvens. Hvis insolvens skulle opstå, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] af indskudsgarantiordningen.

(2) Hvis et indskud er indisponibelt, fordi et kreditinstitut er ude af stand til at opfylde sine finansielle forpligtelser, tilbagebetales indskydere af en indskudsgarantiordning. Tilbagebetalingen dækker højst 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] pr. kreditinstitut. Det betyder, at alle indskud i det samme kreditinstitut lægges sammen for at fastsætte dækningsniveauet. Hvis en indskyder f.eks. har en opsparingskonto med 90 000 EUR og en anfordringskonto med 20 000 EUR, får vedkommende kun tilbagebetalt 100 000 EUR.

[Kun hvis relevant:] Denne metode anvendes også, hvis et kreditinstitut driver virksomhed under forskellige varemærker. [Indsæt navnet på det kontoførende kreditinstitut] driver også virksomhed under [indsæt alle de andre varemærker for det samme kreditinstitut]. Det betyder, at alle indskud med et eller flere af disse varemærker tilsammen dækkes med højst 100 000 EUR.

(3) I tilfælde af fælleskonti finder grænsen på 100 000 EUR anvendelse på hver indskyder.

[Kun hvis relevant:] Indskud på en konto, som to eller flere personer har adgang til som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, som ikke har status som juridisk person, lægges dog sammen og behandles, som om de var foretaget af en enkelt indskyder, med henblik på beregningen af grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].

I nogle tilfælde [indsæt tilfælde, som er defineret i national ret] er indskud over 100 000 EUR beskyttet [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro]. Flere oplysninger kan findes på [indsæt webstedet for den relevante indskudsgarantiordning].

(4) Tilbagebetaling

Den ansvarlige indskudsgarantiordning er [indsæt navn og adresse, telefonnummer, e-mail og websted]. Indskuddene (højst 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro]) tilbagebetales via ordningen senest inden for [indsæt tilbagebetalingsperiode som påkrævet i national ret] og efter den [31. december 2023] inden for [7 arbejdsdage].

[Tilføj oplysninger om nødudbetaling/midlertidig udbetaling, hvis beløb til tilbagebetaling ikke er disponible inden for 7 arbejdsdage.]

Hvis tilbagebetalingen ikke har fundet sted inden for disse frister, bør du rette henvendelse til indskudsgarantiordningen, idet den periode, inden for hvilken der kan fremsættes krav om tilbagebetaling, kan udløbe efter en vis frist. Yderligere oplysninger kan findes på [indsæt webstedet for den ansvarlige indskudsgarantiordning].

Andre vigtige oplysninger

Normalt er alle detailindskydere og virksomheder dækket af indskudsgarantiordninger. Undtagelser i forbindelse med visse indskud anføres på webstedet for den ansvarlige indskudsgarantiordning. Dit kreditinstitut oplyser også efter anmodning indskyderen om, hvorvidt visse produkter er dækket eller ej. Hvis indskuddene er dækket, bekræfter kreditinstituttet det også på kontoudtoget.

BILAG II**DEL A****Ophævede direktiver med successive ændringer (jf. artikel 21)**

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF

DEL B**Gennemførelsesfrister (jf. artikel 21)**

Direktiv	Gennemførelsesfrist
94/19/EF	1.7.1995
2009/14/EF	30.6.2009
2009/14/EF (artikel 1, nr. 3), i), andet afsnit, artikel 7, stk. 1a og 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19/EF som ændret ved direktiv 2009/14/EF)	31.12.2010

BILAG III**SAMMENLIGNINGSTABEL**

Direktiv 94/19/EF	Direktiv 2009/14/EF	Dette direktiv
—	—	Artikel 1
Artikel 1, nr. 1)		Artikel 2, stk. 1, nr. 1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3) Artikel 2, stk. 1, nr. 4)
Artikel 1, nr. 2)		Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 1, nr. 3)	Artikel 1, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 8)
Artikel 1, nr. 4)		Artikel 2, stk. 1, nr. 9)
Artikel 1, nr. 5)		Artikel 2, stk. 1, nr. 10) Artikel 2, stk. 1, nr. 11)-18)
Artikel 1, nr. 1)		Artikel 2, stk. 2 Artikel 2, stk. 3
Artikel 3, stk. 1		Artikel 3 Artikel 4, stk. 1 Artikel 4, stk. 2
Artikel 3, stk. 2		Artikel 4, stk. 3
Artikel 3, stk. 3		Artikel 4, stk. 4
Artikel 5		Artikel 4, stk. 5 og 6 Artikel 4, stk. 9 Artikel 4, stk. 10 og 11
Artikel 2		Artikel 5, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 1		Artikel 5, stk. 1, litra d) Artikel 5, stk. 1, litra e)

Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 10		Artikel 5, stk. 1, litra f)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 2		Artikel 5, stk. 1, litra g)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 5		Artikel 5, stk. 1, litra h)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 6		Artikel 5, stk. 1, litra i)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 3 og 4		Artikel 5, stk. 1, litra j)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 12		Artikel 5, stk. 1, litra k)
Artikel 7, stk. 1	Artikel 1, nr. 3), litra a)	Artikel 6, stk. 1
		Artikel 6, stk. 2 og 3
		Artikel 6, stk. 4
Artikel 7, stk. 5	Artikel 1, nr. 3), litra a)	Artikel 6, stk. 5
		Artikel 6, stk. 6
Artikel 8	Artikel 1, nr. 3), litra d)	Artikel 6, stk. 7
		Artikel 7, stk. 1, 2 og 3
Artikel 10, stk. 1	Artikel 1, nr. 6), litra a)	Artikel 7, stk. 4-9
		Artikel 8, stk. 1
Artikel 10, stk. 4		Artikel 8, stk. 2-6
Artikel 10, stk. 5		Artikel 8, stk. 7
		Artikel 8, stk. 8
Artikel 7, stk. 6		Artikel 8, stk. 9
Artikel 11		Artikel 9, stk. 1
		Artikel 9, stk. 2
		Artikel 9, stk. 3
		Artikel 10-13
Artikel 4, stk. 1		Artikel 14, stk. 1
		Artikel 14, stk. 2-8
Artikel 6		Artikel 15
Artikel 9, stk. 1	Artikel 1, nr. 5)	Artikel 16, stk. 1, 2 og 3
Artikel 9, stk. 2		Artikel 16, stk. 4
		Artikel 16, stk. 5
Artikel 13		Artikel 17
	Artikel 1, nr. 4)	Artikel 18

- (1) EUT C 99 af 31.3.2011, s. 1.
- (2) Europa-Parlamentets holdning af 16.2.2012 (EUT C 249 E af 30.8.2013, s. 81) og Rådets førstebehandlingsholdning af 3.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5).
- (4) Jf. bilag III.
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om fastlæggelse af en ramme for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (se side 190 i denne EUT).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009 om ændring af direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (EUT L 68 af 13.3.2009, s. 3).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- (12) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (13) Fælles politisk erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1).
- (15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).
- (17) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).